BREVIARIUM MELDENSE.

PARS ÆSTIVA.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES,
INSTITUTI REGII FRANCIÆ TYPOGRAPHI,
VIA JACOB, N° 24.

BREVIARIUM
MELDENSE,

ILLUSTRISSIMI AC REVERENDISSIMI IN CHRISTO PATRIS

DD. ROMANI FREDERICI
GALLARD,

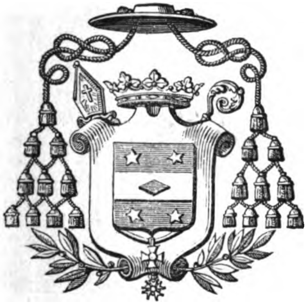
EPISCOPI MELDENSIS,

AUCTORITATE,

NECNON VENERABILIS ECCLESIÆ MELDENSIS CAPITULI CONSENSU

EDITUM.

PARS ÆSTIVA.

MELDIS,
IN MAJORI SEMINARIO.

M DCCC XXXIV.

DE HORA

INTER MERIDIEM ET SOLIS OCCASUM,

QUA MATUTINUM CUM LAUDIBUS PRIDIE RECITARI POTEST.

12 Januarii	2 1/4	21 Julii	3 3/4
4 Februarii	2 1/2	12 Augusti	3 1/2
22 Februarii	2 3/4	30 Augusti	3 1/4
10 Martii	3	16 Septembris	3
27 Martii	3 1/4	3 Octobris	2 3/4
13 Aprilis	3 1/2	20 Octobris	2 1/2
1 Maii	3 3/4	1 Novembris	2 1/4
22 Maii	4	1 Decembris	2

TABULA DOMINICARUM

CUJUSQUE MENSIS PRO OMNIBUS ANNIS.

	A	B	C	D	E	F	G
Januarius habens dies 31.	1	2	3	4	5	6	7
	8	9	10	11	12	13	14
	15	16	17	18	19	20	21
	22	23	24	25	26	27	28
	29	30	31				
Februarius 28.	5	6	7	1	2	3	4
Martius 31.	5	6	7	1	2	3	4
Aprilis 30.	2	3	4	5	6	7	1
Maius 31.	7	1	2	3	4	5	6
Junius 30.	4	5	6	7	1	2	3
Julius 31.	2	3	4	5	6	7	1
Augustus 31.	6	7	1	2	3	4	5
September 30.	3	4	5	6	7	1	2
October 31.	1	2	3	4	5	6	7
November 30.	5	6	7	1	2	3	4
December 31.	3	4	5	6	7	1	2

Hæc tabula inservit ad inveniendam diem mensis in qualibet die Hebdomadæ.
Litteræ in capite columnarum positæ, sunt *Dominicales* dierum quæ subtus ipsas in eisdem columnis designantur.
Indicati sunt tantum septem priores dies cujusque mensis, præter Januarium, ex quo, utpote completo, ceteris suppleatur. Quænam autem sit Littera Dominicalis pro quolibet anno, usque ad 1978 inclusive, videre est ad Tabulam Paschalem retro scriptam.

TABULA PASCHALIS USQUE AD ANNUM 1978.

ANNI DOMINI.	LITT. DOM.	PASCHA.	ANNI DOMINI.	LITT. DOM.	PASCHA.	ANNI DOMINI.	LITT. DOM.	PASCHA.	ANNI DOMINI.	LITT. DOM.	PASCHA.
1835	d	19 A.	1871	A	9 A.	1907	e	31 M.	1943	b	25 A.
1836	c b	3 A.	1872	g f	31 M.	1908	d c	19 A.	1944	A g	9 A.
1837	A	26 M.	1873	e	13 A.	1909	b	11 A.	1945	f	1 A.
1838	g	15 A.	1874	d	5 A.	1910	A	27 M.	1946	e	21 A.
1839	f	31 M.	1875	c	28 M.	1911	g	16 A.	1947	d	6 A.
1840	e d	19 A.	1876	b A	16 A.	1912	f e	7 A.	1948	c b	28 M.
1841	c	11 A.	1877	g	1 A.	1913	d	23 M.	1949	A	17 A.
1842	b	27 M.	1878	f	21 A.	1914	c	12 A.	1950	g	9 A.
1843	A	16 A.	1879	e	13 A.	1915	b	4 A.	1951	f	25 M.
1844	g f	7 A.	1880	d c	28 M.	1916	A g	23 A.	1952	e d	13 A.
1845	e	23 M.	1881	b	17 A.	1917	f	8 A.	1953	c	5 A.
1846	d	12 A.	1882	A	9 A.	1918	e	31 M.	1954	b	18 A.
1847	c	4 A.	1883	g	25 M.	1919	d	20 A.	1955	A	10 A.
1848	b A	23 A.	1884	f e	13 A.	1920	c b	4 A.	1956	g f	1 A.
1849	g	8 A.	1885	d	5 A.	1921	A	27 M.	1957	e	21 A.
1850	f	31 M.	1886	c	25 A.	1922	g	16 A.	1958	d	6 A.
1851	e	20 A.	1887	b	10 A.	1923	f	1 A.	1959	c	29 M.
1852	d c	11 A.	1888	A g	1 A.	1924	e d	20 A.	1960	b A	17 A.
1853	b	27 M.	1889	f	21 A.	1925	c	12 A.	1961	g	2 A.
1854	A	16 A.	1890	e	6 A.	1926	b	4 A.	1962	f	22 A.
1855	g	8 A.	1891	d	29 M.	1927	A	17 A.	1963	e	14 A.
1856	f e	23 M.	1892	c b	17 A.	1928	g f	8 A.	1964	d c	29 M.
1857	d	12 A.	1893	A	2 A.	1929	e	31 M.	1965	b	18 A.
1858	c	4 A.	1894	g	25 M.	1930	d	20 A.	1966	A	10 A.
1859	b	24 A.	1895	f	14 A.	1931	c	5 A.	1967	g	26 M.
1860	A g	8 A.	1896	e d	5 A.	1932	b A	27 M.	1968	f e	14 A.
1861	f	31 M.	1897	c	18 A.	1933	g	16 A.	1969	d	6 A.
1862	e	20 A.	1898	b	10 A.	1934	f	1 A.	1970	c	29 M.
1863	d	5 A.	1899	A	2 A.	1935	e	21 A.	1971	b	11 A.
1864	c b	27 M.	1900	g f	15 A.	1936	d c	12 A.	1972	A g	2 A.
1865	A	16 A.	1901	e	7 A.	1937	b	28 M.	1973	f	22 A.
1866	g	1 A.	1902	d	30 M.	1938	A	17 A.	1974	e	14 A.
1867	f	21 A.	1903	c	12 A.	1939	g	9 A.	1975	d	30 M.
1868	e d	12 A.	1904	b A	3 A.	1940	f e	24 M.	1976	c b	18 A.
1869	c	28 M.	1905	g	23 A.	1941	d	13 A.	1977	A	10 A.
1870	b	17 A.	1906	f	15 A.	1942	c	5 A.	1978	g	26 M.

Pro annis bissext., duæ sunt Litteræ Dominicales; prior inservit usque ad 24 Febr., posterior vero a 25 Febr. usque ad finem anni.

In columnis Paschæ, M significat Martium; A, Aprilem.

TABULA TEMPORARIA FESTORUM MOBILIUM,

JUXTA OCCURRENTIAM PASCHATIS.

OCCURRENTE PASCHA.	DOM. POST EPIPH.	SEPTUAGESIMA.	DIES CINERUM.	ASCENSIO DOMINI.	PENTECOSTES.	DOM. POST PENT.	DOM. I ADVENTUS.
22 M.	1	18—19 Jan.	4— 5 Febr.	30 April.	10 Maii.	28	29 Nov.
23 M.	1	19—20 Jan.	5— 6 Febr.	1 Maii.	11 Maii.	28	30 Nov.
24 M.	1	20—21 Jan.	6— 7 Febr.	2 Maii.	12 Maii.	28	1 Dec.
25 M.	2	21—22 Jan.	7— 8 Febr.	3 Maii.	13 Maii.	28	2 Dec.
26 M.	2	22—23 Jan.	8— 9 Febr.	4 Maii.	14 Maii.	28	3 Dec.
27 M.	2	23—24 Jan.	9—10 Febr.	5 Maii.	15 Maii.	27	27 Nov.
28 M.	2	24—25 Jan.	10—11 Febr.	6 Maii.	16 Maii.	27	28 Nov.
29 M.	2	25—26 Jan.	11—12 Febr.	7 Maii.	17 Maii.	27	29 Nov.
30 M.	2	26—27 Jan.	12—13 Febr.	8 Maii.	18 Maii.	27	30 Nov.
31 M.	2	27—28 Jan.	13—14 Febr.	9 Maii.	19 Maii.	27	1 Dec.
1 A.	3	28—29 Jan.	14—15 Febr.	10 Maii.	20 Maii.	27	2 Dec.
2 A.	3	29—30 Jan.	15—16 Febr.	11 Maii.	21 Maii.	27	3 Dec.
3 A.	3	30—31 Jan.	16—17 Febr.	12 Maii.	22 Maii.	26	27 Nov.
4 A.	3	31 Jan.—1 Feb.	17—18 Febr.	13 Maii.	23 Maii.	26	28 Nov.
5 A.	3	1— 2 Febr.	18—19 Febr.	14 Maii.	24 Maii.	26	29 Nov.
6 A.	3	2— 3 Febr.	19—20 Febr.	15 Maii.	25 Maii.	26	30 Nov.
7 A.	3	3— 4 Febr.	20—21 Febr.	16 Maii.	26 Maii.	26	1 Dec.
8 A.	4	4— 5 Febr.	21—22 Febr.	17 Maii.	27 Maii.	26	2 Dec.
9 A.	4	5— 6 Febr.	22—23 Febr.	18 Maii.	28 Maii.	26	3 Dec.
10 A.	4	6— 7 Febr.	23—24 Febr.	19 Maii.	29 Maii.	25	27 Nov.
11 A.	4	7— 8 Febr.	24—25 Febr.	20 Maii.	30 Maii.	25	28 Nov.
12 A.	4	8— 9 Febr.	25—26 Febr.	21 Maii.	31 Maii.	25	29 Nov.
13 A.	4	9—10 Febr.	26—27 Febr.	22 Maii.	1 Jun.	25	30 Nov.
14 A.	4	10—11 Febr.	27—28 Febr.	23 Maii.	2 Jun.	25	1 Dec.
15 A.	5	11—12 Febr.	28—29 Febr.	24 Maii.	3 Jun.	25	2 Dec.
16 A.	5	12—13 Febr.	1 Mart.	25 Maii.	4 Jun.	25	3 Dec.
17 A.	5	13—14 Febr.	2 Mart.	26 Maii.	5 Jun.	24	27 Nov.
18 A.	5	14—15 Febr.	3 Mart.	27 Maii.	6 Jun.	24	28 Nov.
19 A.	5	15—16 Febr.	4 Mart.	28 Maii.	7 Jun.	24	29 Nov.
20 A.	5	16—17 Febr.	5 Mart.	29 Maii.	8 Jun.	24	30 Nov.
21 A.	6	17—18 Febr.	6 Mart.	30 Maii.	9 Jun.	24	1 Dec.
22 A.	6	18—19 Febr.	7 Mart.	31 Maii.	10 Jun.	24	2 Dec.
23 A.	6	19—20 Febr.	8 Mart.	1 Jun.	11 Jun.	24	3 Dec.
24 A.	6	20—21 Febr.	9 Mart.	2 Jun.	12 Jun.	23	27 Nov.
25 A.	6	21—22 Febr.	10 Mart.	3 Jun.	13 Jun.	23	28 Nov.

Secundus Numerus in columnis Septuagesimæ et Diei Cinerum, pro annis bissextilibus inservit.

In prima hujus Tabulæ columna, M significat Martium; A, Aprilem.

CALENDARIUM.

In sequenti Calendario, Numerus qui post nomen ac dignitatem Sanctorum legitur, designat annum quo quisque Sanctus obiit: c. *significat circa annum:* s. *seculo:* c. med. s. *circa medium seculi:* c. fin. s. *circa finem seculi.*

Voces albus, viridis, ruber, *etc., indicant colorem in Ornamentis, juxta diem, adhibendum.*

Cruciculus † aliquot Festis præpositus, indicat Officia in hoc Breviarium Meldense primum inserta.

JANUARIUS.

DIES MENSIS.		
Cal.	1	CIRCUMCISIO DOMINI, IMPOSITIO NOMINIS JESU, ET OCTAVA NATALIS EJUS. *Solemne-minus: Albus.*
IV	2	Basilii Magni, Cæsariensis in Cappadocia Episcopi et Eccl. Doct. (*e* 1.) *Semiduplex:* 379. *Viridis.*
III	3	Genovefæ, Virginis Parisiensis. *Duplex-minus:* 512. *Albus.*
Prid.	4	Titi, Cretensis Episcopi. *Semiduplex: c.* 90. *Commem.* S. Simeonis Stylitæ, Anachoretæ, prope Antiochiam. *c.* 460. *Viridis.*
Non.	5	Vigilia Epiphaniæ, *sine jejunio. Albus.*
VIII	6	EPIPHANIA DOMINI. *Annuale-minus, cum Octava secundi Ordinis. Albus.* (*Transfertur quoad Solemnitatem ut in Rubrica,* 73.)
VII	7	De Octava Epiphaniæ. *Duplex-minus: Albus.*
VI	8	
V	9	
IV	10	
III	11	
Prid.	12	
Idib.	13	OCTAVA EPIPHANIÆ, ET BAPTISMUS DOMINI. *Duplex-majus: Albus.*
XIX	14	Hilarii, Pictaviensis Episcopi et Eccl. Doct. (*e* 13.) *Duplex-minus: c.* 368. *Viridis.*
XVIII	15	†Aspasii, Presbyteri, Melodunensium Patroni. (*e* 1.) *Semiduplex: c.* 542. *Albus.*
XVII	16	Fursæi (*Fursy.*), primi Latiniacensis Abbatis, et †omnium aliorum SS. Latiniacensium. *Duplex-minus:* 650. *Albus.*
XVI	17	Antonii, Patriarchæ Cœnobitarum. *Semiduplex:* 356. *Albus.*

JANUARIUS.

DIES MENSIS.

XV	18	Festum Pontificatus seu Cathedræ S. Petri, qua primum Antiochiæ sedit, tum Romæ; et † omnium SS. Pontificum Romanorum. *Duplex-minus : Viridis.*
		Prima sedes Septuagesimæ, *die* 18.
XIV	19	Sulpitii, Bituricensis Episcopi. (*e* 17.) *Simplex :* 644. *Viridis.*
XIII	20	Sebastiani, Martyris. *Semiduplex : c.* 288. *Ruber.*
XII	21	Agnetis, Virg. et Mart. *Semiduplex :* 303 *vel* 304. *Ruber.*
XI	22	Vincentii, Diaconi et Mart. *Semiduplex :* 303 *vel* 304. *Ruber.*
X	23	Agili (*Aile*), primi Resbacensis Abbatis. (*e* 30 *Aug.*) *c.* 650. *Translatio hac die.* Cum SS. Philiberto, primum Resbacensi, tum Gemeticensi Abbate, (*e* 20 *Aug.*) *c.* 684. et † Galterio (*Gautier*), e Monacho Resbacensi, S. Martini Pontisarensis Abbate. (*e* 8 *Apr.*) 1099. *Duplex-minus : Albus.*
IX	24	Timothei, Ephesini Episc. et Mart. *Semiduplex :* 97. *Ruber.*
VIII	25	Conversio S. Pauli Apost. *Duplex-minus :* 30 *vel* 31; *ex aliis,* 34 *vel* 35. *Albus.*
VII	26	Paulæ, Viduæ Romanæ. *Simplex :* 404. *Albus.*
VI	27	Joannis Chrysostomi, Constantinop. Episc. et Eccl. Doct. *Semiduplex :* 407. *Viridis.*
V	28	Cyrilli, Alexandrini Episc. et Eccl. Doct. *Semiduplex :* 444. *Viridis.*
IV	29	Francisci Salesii, Genev. Episc. (*e* 28 *Dec.*) *Duplex-minus :* 1622. *Viridis.*
III	30	Bathildis, Reginæ Francorum, Viduæ; Instauratricis Monasterii Calensis, et in eodem Monialis. *c.* 680. Cum S. † Radegunde, Virgine, *eodem anno. Duplex-minus : Albus.*
Prid.	31	Aldegundis, Virginis, primæ Malbodiensis Abbatissæ. (*e* 30.) *Simplex :* 684. *Albus.*

FEBRUARIUS.

Cal.	1	Ignatii, Antiochiæ Episc. et Mart. (*e* 20 *Dec.*) *Semiduplex :* 107. *Ruber.*
IV	2	PRÆSENTATIO DOMINI, ET PURIFICATIO B. M. V. *Solemne-majus : Albus.*
III	3	Blasii, Sebast. Episc. et Mart. *Simplex. c.* 316. *Ruber.*
Prid.	4	† Joannæ Valesiæ (*Jeanne de Valois*), Reginæ Franciæ, Monialium Annuntiationis Fundatricis. *Semiduplex :* 1505. *Albus.*
		Prima dies Cinerum, *die* 4.

FEBRUARIUS.

DIES MENSIS.		
Non.	5	Agathæ, Catanensis Virg. et Mart. *Semiduplex* : 251. *Ruber.*
VIII	6	Amandi, Trajectensis Episc. *Simplex : c.* 679. *Commem.* S. Vedasti (*Vast*), Atrebatensis Episc. *c.* 539. *Viridis.*
VII	7	Romualdi, Abbatis, Instit. Ord. Camaldulensis. *Semiduplex : c.* 1027. *Albus.*
VI	8	Joannis de Matha, Presb. Ordinis SS. Trinitatis Fundatoris. (*e* 2 *Dec.*) *Semiduplex ;* 1213. *Albus.*
V	9	Pauli, primi Eremitæ Thebaïdis. (*e* 20 *Jan.*). *Simplex : c.* 341. *Albus.*
IV	10	Fabiani, Papæ et Mart. (*e* 20 *Jan.*) *Semiduplex :* 250. *Commem.* S. Gertrudis, Virginis. (*e* 17 *Mart.*) 659. (*Ejus corporis Elevatio hac die.*) *Ruber.*
III	11	† Severini, Nantonensis Abbat. S. Mauricii Agaun. *Semiduplex :* 507. *Albus.*
Prid.	12	Felicis, Presb. Nolani. (*e* 14 *Jan.*) *Simplex : c.* 265. *Albus.*
Idib.	13	Gilberti, Meldensis Episcopi. *Duplex-minus :* 1009. *Viridis.*
XVI	14	† Odilonis, Cluniacensis, et, *ut putatur,* San-Faroniani Abbatis. (*e* 1 *Jan.*) *Semiduplex :* 1048.
XV	15	Babylæ, Antiocheni Episc. et Soc. Martyrum. (*e* 24 *Jan.*) *Simplex : c.* 251. *Ruber.*
XIV	16	† Cyrilli Hierosolymitani, Episc. et Eccl. Doct. (*e* 18 *Mart.*) *Semiduplex : c.* 386. *Viridis.*
XIII	17	Quadraginta Martyrum Sebast. *Simplex : c.* 320. *Ruber.*
XII	18	Simeonis, Hierosol. Episc. et Mart. *Semiduplex* : 107. *Ruber.*
XI	19	Justini, Christianæ Religionis Apologistæ, et Martyris. (*e* 13 *April.*) *Semiduplex :* 167 *vel* 168. *Ruber.*
X	20	
IX	21	*Ultima sedes* Septuagesimæ, *die* 21. *In Dominicis et Feriis intra Septuagesimam, Violaceus.*
VIII	22	
VII	23	Eartongathæ (*Artongathe*), Farensis Virginis. *Simplex : c.* 700. *Albus.*
VI	24	MATTHIÆ, APOSTOLI. *Duplex-majus :* 1 *s. Ruber.* *In anno Bissextili.*
V	25	
IV	26	
III	27	
Prid.	28	

¶ *In anno Bissextili, Februarius est dierum* 29, *et Festum S. Matthiæ celebratur* 25 *Februarii ; bis dicitur* Sexto Calendas, *id est* 24 *et* 25 ; *et hac die mutatur Littera Dominicalis quæ adsumpta fuit mense Januario, ut videre est ad Tabulam Paschalem.*

FEBRUARIUS.

DIES MENSIS.

Feria VI post Cineres, fit Officium de † QUINQUE PLAGIS CHRISTI. *Duplex-majus : Ruber.*

Feria IV, VI et Sabbato post Dom. I Quadrag. Quatuor Tempora. *Cinericius vel Violaceus.*

Feria VI post Dom. I Quadrag. fit Officium † SS. CHRISTI FACIEI, IN PASSIONE EJUS DEFORMATÆ. *Duplex-majus : Ruber.*

Feria VI post Dom. II. Quadrag. fit Officium † S. CRUCIS DOMINI. *Duplex-majus : Ruber.*

Feria VI post Dom. III Quadrag. fit Officium S. CORONÆ SPINEÆ. *Duplex-majus : Ruber.*

Feria VI post Dom. IV Quadrag. fit Officium † PRETIOSI SANGUINIS CHRISTI. *Duplex-majus : Ruber.*

Feria VI post Dom. Passionis, fit Officium de † COMPASSIONE B. M. V. *Duplex-majus : Ruber.*

MARTIUS.

Cal.	1	Albini (*Aubin*), Andegavensis Episc. *Simplex* : 550. *Viridis.*
VI	2	
V	3	
IV	4	
III	5	
Prid.	6	
Non.	7	
VIII	8	
VII	9	
VI	10	*Ultima dies* Cinerum, *die* 10. *In Feriis et Dom. intra Quadrag. usque ad Dom. Passionis, excepta unaquaque Feria VI, Violaceus vel Cinericius.* *A I Vesperis Dom. Passionis ad Nonam Sabbati sancti inclusive, Ruber vel Fuscus* (Brun), *vel Niger cum orifrigiis rubris.* *In Compassione B. M. V. ad totum Officium, et in Cœna Domini ad Missam, solus Ruber adhibetur.*
V	11	
IV	12	
III	13	
Prid.	14	
Idib.	15	
XVII	16	
XVI	17	

MARTIUS.

DIES MENSIS.		
XV	18	
XIV	19	
XIII	20	
XII	21	
XI	22	*Prima sedes* PASCHÆ, *die* 22. *Annuale-majus, cum Octava primi Ordinis. Albus, et sic usque ad Vigiliam Pentecostes in omni Officio de Tempore.*
X	23	
IX	24	
VIII	25	ANNUNTIATIO ET INCARNATIO DOMINI. *Annuale-minus : Albus.*
VII	26	
VI	27	
V	28	
IV	29	
III	30	
Prid.	31	

APRILIS.

Cal.	1	
IV	2	
III	3	
Prid.	4	
Non.	5	
VIII	6	
VII	7	
VI	8	
V	9	
IV	10	
III	11	
Prid.	12	
Idib.	13	
XVIII	14	
XVII	15	
XVI	16	
XV	17	
XIV	18	
XIII	19	
XII	20	
XI	21	Francisci de Paula, Institutoris Ord. Minimorum. *Semiduplex : 1507. Albus.*
X	22	† Opportunæ, Virginis. *Simplex : c. 770. Albus.*
IX	23	Georgii, Martyris. *Simplex :* III *vel* IV *s. Ruber.*

APRILIS.

DIES MENSIS.		
VIII	24	Autarii (*Autaire*), Laici justi, Vultiaci ad Matronam Patroni. (*e* 26.) *Simplex : c.* 636.
VII	25	Marci, Evangelistæ. *Duplex-majus : c.* 68. *Ruber.*
		Ultima sedes Paschæ, *die* 25.
VI	26	Lini * et Cleti, ** Paparum et Martyrum. *Semiduplex :* * (*e* 26 *Nov.*) 78. ** *c.* 91. *Ruber.*
V	27	Polycarpi, Smyrn. Episc. et Mart. (*e* 26 *Mart.*) *Semiduplex :* 169. *Ruber.* *Ab hac die potest evenire* Triduum Rogationum, *in quo abstinentia a carnibus.*
IV	28	Mariæ Ægyptiæ. (*e* 1.) *Semiduplex :* V *vel* VI *s. Violaceus.*
III	29	† Roberti, primi Prioris S. Aigulfi Pruvinensis, tum Molismensis Abbatis, et Institut. Ord. Cisterciensis. (*e* 21 *Mart.*) *Semiduplex :* 1108. *Albus.*
Prid.	30	† Eutropii, Santonensis Episc. et Mart. *Simplex :* III *s. Ruber.*
		Prima sedes ASCENSIONIS DOMINI, *die* 30. *Celebratur hoc Festum Feria V Hebdomadæ V post Pascha. Annuale-minus, cum Octava secundi Ordinis. Dies Octava, Duplex-majus : Albus.*

MAIUS.

Cal.	1	Philippi * et Jacobi **(Alphæi) Apostolorum. *Duplex-majus :* * *post* 81. ** 62. *Ruber.*
VI	2	Athanasii, Alexandrini Episc. et Eccl. Doct. *Semiduplex :* 373. *Viridis.*
V	3	Inventio Sanctæ Crucis. *Duplex-majus :* 326. *Ruber.*
IV	4	Monicæ, Viduæ. *Simplex :* 387. *Commem.* S. Quiriaci, Episc. et Mart. *ante* VI *s. Albus.*
III	5	Joseph, Sponsi B. Mariæ Virginis. *Solemne-minus :* I *s. Albus.*
Prid.	6	Martyrium S. Joannis Apost. et Evang. Romæ ante portam Latinam. *Semiduplex :* 95. *Ruber.*
Non.	7	† Sisetrudis et Gibitrudis, Virginum Farensium. *Simplex : c.* 650. *Albus.*
VIII	8	Valberti (*Valbert* vel *Gaubert*), tertii Luxoviensis Abbatis. (*e* 2.) *Simplex :* 665. *Albus.*
VII	9	Gregorii Nazianzeni, Constantinop. Episc. et Doct. *Semiduplex :* 391. *Viridis.*
VI	10	Blandini, Anachoretæ. (*e* 1.) *Simplex : post* 614. *Albus.*
		Prima sedes PENTECOSTES, *die* 10. *Annuale-majus, cum Octava primi Ordinis. Ruber.*

MAIUS.

DIES MENSIS.

V	11	Mamerti, Viennensis Episc. *Simplex: c. 475. Viridis.*
IV	12	
III	13	
Prid.	14	† Hercantrudis et Flodobertæ, Virginum Farensium. *c. 650. Simplex: Albus.*
Idib.	15	Pachomii, Tabennæ in Thebaïde Abbatis, Cœnobiticæ vitæ Institut. *Simplex:* 348 *vel* 349. *Albus.*
XVII	16	
XVI	17	† Joannis Nepomuceni, Canonici Pragensis in Bohemia et Mart. *Simplex:* 1383. *Albus.*
XV	18	
XIV	19	Yvonis (*Yves*), Trecorensis Presb. *Simplex:* 1303. *Albus.*
XIII	20	† Yvonis, Carnotensis Episc. et Doct. *Simplex:* 1115. *Viridis.*
XII	21	
XI	22	
X	23	
IX	24	Donatiani et Rogatiani, Martyrum. *Simplex: c.* 287. *Ruber.*
VIII	25	
VII	26	† Augustini, Cantuar. Episc. et Anglorum Apost. *Simplex:* 604. *Viridis.*
VI	27	Hildeverti, Meldensis Episc. *Duplex-minus: c.* 680. *Viridis.*
V	28	Germani Parisiensis Episc. 576. Cum aliis SS. Pontificibus Parisiensibus. *Semiduplex: Viridis.*
IV	29	
III	30	
Prid.	31	

¶ *Feria IV, VI et Sabbato Hebd. Pentecostes,* Quatuor tempora. *Ruber.*

Dominica I post Pentecosten, fit Officium de SS. TRINITATE. *Solemne-majus. Ruber.*

Feria V Hebdom. SS. Trinitatis, Festum CORPORIS CHRISTI. *Annuale-minus, cum Octava secundi Ordinis. Ruber; sicque per totam Octavam.* (*Transfertur quoad Solemnitatem ut in Rubr.* 73.)

Die Octava Corporis Christi, † *Festum* SACERDOTII DOMINI. *Solemne-minus. Ruber.*

In aliis Dominicis post Pentecosten, et in Feriis ejusdem Temporis, Viridis.

JUNIUS.

DIES MENSIS.

Cal.	1	Marcellini, Presb. et Petri, Exorcistæ, Romæ Martyrum. (*e* 2.) *Simplex* : 304. *Ruber.*
IV	2	Pothini, Lugd. Episc. Blandinæ, Virginis, et Sociorum, Martyrum. *Semiduplex* : 177. *Ruber.*
III	3	Clotildis, Reginæ Francorum et Viduæ. *Duplex-minus* : *post* 537. *Albus.*
		Ultima sedes Ascensionis, *die* 3.
Prid.	4	† Lucentiæ, Virginis Pruvinensis. *Simplex* : *c. fin.* x *s. Albus.*
Non.	5	
VIII	6	Norberti, Magdeburgensis Episc. Instit. Ord. Præmonst. *Semiduplex* : 1134. *Viridis.*
VII	7	
VI	8	Medardi, Noviom. Episc. *Simplex* : *c.* 545. *Viridis.*
V	9	
IV	10	
III	11	Barnabæ, Gentium Apostoli. *Duplex-minus* : *c. fin.* I *s. Ruber.*
Prid.	12	
Idib.	13	*Ultima sedes* Pentecostes, *die* 13.
XVIII	14	
XVII	15	Cyrici (*Cyr*) et Julittæ, matris ejus, Tharsi in Cilicia Martyrum (*e* 16.) *Simplex* : *c.* 305. *Commem.* † S. Viti, (*Guy*), Martyris. *c.* 303. *Ruber.*
XVI	16	† Francisci Regis, Societ. Jesu Presb. *Simplex* : 1640. *Albus.*
XV	17	
XIV	18	† Fortunati (*Fortuné*), Episcopi. *Simplex* : *c.* 569. *Viridis.*
XIII	19	Gervasii et Protasii, Martyrum. *Semiduplex* : I *vel* II *s. Ruber.*
XII	20	Paulini, Nolani, Episc. *Simplex* : 431. *Viridis.*
XI	21	
X	22	
IX	23	
VIII	24	NATIVITAS S. JOANNIS BAPTISTÆ. *Solemne-minus* : *Albus.*
VII	25	
VI	26	Joannis et Pauli, fratrum, Martyrum. *Simplex* : *c.* 363. *Ruber.*
V	27	
IV	28	Irenæi, Lugd. Episc. et Eccl. Doct. ac Soc. Mart. *Duplex-minus.* *c.* 202. *Commem.* Vigiliæ SS. Petri et Pauli. *Si hæc Vigilia occurrat extra Dominicam vel Sabbatum, Jejunium (tantum) transfertur in Sabbatum sequens; si occurrat in Dominica, Jejunium anticipatur in Sabbatum præcedens. Ruber.*

DIES MENSIS.

III	29	PETRI ET PAULI, APOSTOLORUM. *Solemne-majus : c.66. Ruber. (Transfertur quoad Solemnitatem ut præscribitur in Rubricis, n. 73.)*
Prid.	30	Commemoratio S. Pauli, Apostoli. *Duplex-minus. Commem.* † S. Martialis, primi Lemovicensis Episcopi. III *s. Ruber.*

JULIUS.

Cal.	1	Theobaldi (*Thibaut*), Pruvinensis Presb. et Solitarii. (*e* 30 *Jun.*) *Semiduplex :* 1066. *Albus.*
VI	2	VISITATIO B. MARIÆ VIRGINIS. *Duplex-majus : Albus.*
V	3	
IV	4	
III	5	Gerochii, Presb. et Abbat. in diœcesi Meld. *Simplex : c. med. vel fin.* VII *s. Albus.*
Prid.	6	Thomæ, Cantuariensis Episc. et Mart. (*e* 29 *Dec.*) *Semiduplex :* 1170. *Ruber.*
Non.	7	Adalbergæ (*Aubierge*), Virginis, et Farensis Abbatissæ. *Semiduplex : c. fin.* VII *s. Albus.*
		¶ †*Dominica post diem 7 hujus mensis, celebratur Festum* SS. CORDIS D. N. JESU CHRISTI. *Solemne-majus : Ruber.*
VIII	8	† Læti (*Lié*), Martyris apud Sabinos, prope Pruvinum. *Simplex : Depositio hac die,* 1169. *Ruber.*
VII	9	Ephræm, Diaconi Edesseni et Monachi. *Simplex : c.* 380. *Albus.*
VI	10	Septem Fratrum et S. Felicitatis eorum matris, Martyrum. *Simplex : c.* 150. *Ruber.*
V	11	Benedicti, Cassinensis Abbatis, Patriarchæ Occident. Monachorum. (*e* 21 *Mart.*) *Semiduplex :* 543. *Albus.*
IV	12	Scholasticæ, Cassinensis Virginis. *Simplex : c.* 543. *Transl. ejus et S. Benedicti, die* 11, *c.* 653. *Albus.*
III	13	† Arsenii, Romani Diaconi et Scetis Solitarii. (*e* 19.) *Simplex :* 445. *Albus.*
Prid.	14	Bonaventuræ, Albanensis Episc. et Doct. *Semiduplex :* 1274. *Viridis.*
Idib.	15	Henrici II, Imperatoris. *Simplex :* 1024. *Albus.*
XVII	16	
XVI	17	Rigomeri, Meldensis Episc. (*e* 28 *Maii.*) *Semiduplex :* V *s. Viridis.*
XV	18	Thomæ Aquinatis, Eccl. Doct. (*e* 7 *Mart.*) *Duplex-minus :* 1274. *Canonizatio hac die,* 1333. *Albus.*
XIV	19	† Vincentii a Paulo, Presbyteri, Congreg. Mission. Instit. (*e* 27 *Sept.*) *Duplex-minus :* 1660. *Albus.*
XIII	20	Symphoriani, Martyris. (*e* 22 *Aug.*) *Simplex : c.* 179. *Ruber.*

JULIUS.

DIES MENSIS.

XII	21	Victoris, Martyris. *Semiduplex* : 290. *Ruber.*
XI	22	Mariæ Magdalenes. *Duplex-minus* : I s. *Albus.*
X	23	
IX	24	
VIII	25	JACOBI (Zebedæi), APOSTOLI. *Duplex-majus* : 44. *Ruber.*
VII	26	Joachim et Annæ, parentum B. M. V. *Duplex-minus* : *Albus.*
VI	27	Eustasii, Luxov. Abbatis. (*e* 29 *Mart.*) *Simplex* : 625 *vel* 627. *Albus.*
V	28	Columbæ, Virg. et Mart. apud Senonas. (*e* 31 *Dec.*) *Simplex* : 258 *vel* 273. *Translatio hac die*, 853. *Ruber.*
IV	29	Lupi (*Loup*), Trecensis Episc. *Semiduplex* : 479. *Viridis.*
III	30	Ignatii Loyolæ, Presbyteri, Instit. Societ. Jesu. (*e* 31.) *Semiduplex* : 1556. *Albus.*
Prid.	31	Germani, Autissiodorensis Episc. *Semiduplex* : 448. *Viridis.*

AUGUSTUS.

¶ *Dominica I Augusti, celebratur Festum* REVELATIONIS *seu* INVENTIONIS CORPORIS S. STEPHANI, PROTOMARTYRIS, ECCLESIÆ CATHEDRALIS MELDENSIS, ET TOTIUS DIOECESIS PATRONI. *Annuale-minus* : 415. *Ruber.*

Cal.	1	Petri, Apostoli, ad Vincula. *Duplex-minus* : 44 *et* 65. *Commem.* SS. septem fratrum Machabæorum, et eorum matris, Martyrum. *c.* 167 *ante Christum natum. Ruber.*
IV	2	Stephani, Papæ et Mart. *Semiduplex* : 257. *Ruber.*
III	3	
Prid.	4	Dominici, Presbyteri, Instit. Ord. Prædicatorum. (*e* 6.) *Semiduplex* : 1221. *Albus.*
Non.	5	† Justini, Martyris. (*e* 1.) *Simplex* : III *s. Commem.* † S. Memmii, Cathalaunensis Episc. *post* 306. *Ruber.*
VIII	6	TRANSFIGURATIO DOMINI. *Duplex-majus* : *Albus.*
VII	7	Xysti, Papæ et Mart. *Semiduplex* : 258. *Ruber.*
VI	8	Radegundis, Reginæ Francorum, Viduæ. *Semiduplex* : 587. *Albus.*
V	9	† Romani, Martyris. *Simplex* : 258. *Ruber.*
IV	10	Laurentii, Diac. et Mart. *Duplex-minus* : 258. *Ruber.*
III	11	Agnilbertæ, Virginis, secundæ Jotrensis Abbatissæ. *Simplex* : *c.* 700. *Albus.*
Prid.	12	† Felicis et Felicissimi, Martyrum. *Semiduplex* : III *s. Ruber.*

DIES	MENSIS.	
Idib.	13	† Hippolyti, Presbyteri et Mart. *Simplex : 252. Ruber.*
XIX	14	Vigilia, *cum jejunio. Albus.*
XVIII	15	ASSUMPTIO B. MARIÆ VIRGINIS, ECCLESIÆ CATHEDRALIS, AC TOTIUS DIOECESIS PATRONÆ. *Annuale-minus, cum Octava tertii Ordinis.* 1 *s. Albus.*
XVII	16	Rochi, Laïci justi, apud Montem-Pessulanum. *Semiduplex :* 1327. *Commem.* Octavæ. *Albus.*
XVI	17	De Octava. *Semiduplex : Albus.*
XV	18	De Octava. *Semiduplex : Albus.*
XIV	19	De Octava. *Semiduplex : Albus.*
XIII	20	Bernardi, Claravall. Abb. et Eccl. Doct. *Duplex-minus :* 1158. *Commem.* Octavæ. *Albus.*
XII	21	De Octava. *Albus.*
XI	22	OCTAVA ASSUMPTIONIS B. M. V. ET † COMMEMORATIO VOTI LUDOVICI XIII. *Duplex-majus : Albus.*
X	23	† Joannæ Franciscæ Fremiot de Chantal, Viduæ, Instit. Monial. Visitationis S. M. (*e* 13 *Dec.*) *Semiduplex :* 1641. *Albus.*
IX	24	BARTHOLOMÆI, APOSTOLI. *Duplex-majus :* 1 *s. Ruber.*
VIII	25	LUDOVICI IX, REGIS FRANCIÆ. *Solemne-minus :* 1270. *Albus.*
VII	26	Audoeni (*Ouen*), Rothomag. Episc. et Resbacensis Monasterii Fundatoris. (*e* 24.) *Semiduplex :* 683. *Viridis.*
VI	27	Cæsarii Arelatensis Episc. et Eccl. Doct. *Semiduplex :* 542. *Viridis.*
V	28	Augustini, Hipponensis Episc. et Eccl. Doct. *Duplex-minus :* 430. *Viridis.*
IV	29	Decollatio S. Joannis Baptistæ. *Duplex-minus : Ruber.*
III	30	† Mederici (*Merry*), Abbatis. *Simplex : c.* 700. *Albus.*
Prid.	31	Ebrigisili, Meldensis Episcopi. *Duplex-minus : c.* 700. *Viridis.*
		¶ *Dominica post diem* 24 *Augusti, fit Officium* S. FIACRII, BRIGENSIS SOLITARII ET PATRONI. (*e* 30.) *Solemne-minus : c.* 670. *Albus.*

SEPTEMBER.

Cal.	1	Lupi (*Leu*), Senonensis Episc. 628. † Cum aliis omnibus SS. Episcopis Senonensibus. *Duplex-minus : Viridis.*
IV	2	Lazari, a Christo suscitati, et SS. Mariæ et Marthæ, sororum ejus, Christi Hospitum. *Duplex-minus :* 1 *s. Albus.*
III	3	Gregorii Magni, Papæ et Eccl. Doct. (*e* 12 *Mart.*) *Duplex-minus :* 604. *Ordinatio hac die*, 590. *Viridis.*

SEPTEMBER.

DIES MENSIS.

Prid.	4	† Aigulfi (*Ayoul*), Lirinensis Abbat. et Mart. *Simplex : c.* 675. *Ruber.*
Non.	5	
VIII	6	Chagnoaldi (*Cagnoald* vel *Cagnou*), Laudunensis Episc. *Semiduplex :* 632. *Viridis.*
VII	7	Clodoaldi (*Cloud*), Presbyteri. *Semiduplex :* 568. *Albus.*
VI	8	NATIVITAS B. MARIÆ VIRGINIS. *Solemne-majus, cum Octava quarti Ordinis. Albus.*
V	9	De Octava. *Simplex : Albus.*
IV	10	
III	11	
Prid.	12	
Idib.	13	
XVIII	14	EXALTATIO SANCTÆ CRUCIS. (*Imperante Constantino,* 326 *vel* 327; *imperante Heraclio,* 629). *Duplex-majus : Ruber.* ¶ *Feria IV, VI et Sabbato post hoc Festum,* Quatuor Tempora. *Violaceus, quando fit de Feria.*
XVII	15	Octava Nativitatis, et † Festum S. Nominis B. Mariæ Virginis. *Duplex-minus : Albus.*
XVI	16	Cypriani, Carthag. Episc. Eccl. Doct. et Mart. *Semiduplex :* 258. *Commem.* S. Euphemiæ, Virg. et Mart. 307. *Ruber.*
XV	17	Lamberti, Traject. Episc. et Mart. *Simplex : c.* 708. *Ruber.*
XIV	18	
XIII	19	
XII	20	Dionysii Areopagitæ, primi Athenarum Episc. et Mart. *Simplex : c.* 95. *Ruber.*
XI	21	MATTHÆI, APOST. ET EVANG. *Duplex-majus :* I *s. Ruber.*
X	22	Mauricii, et Soc. Mart. *Semiduplex :* 286. *Ruber.*
IX	23	Theclæ, Virg. et Protomartyris, apud Iconium. *Simplex : c. fin.* I *s. Ruber.*
VIII	24	† Quintini (*Quintin*), Martyris castitatis, apud Turones. *Simplex : ante* 593. *Ruber.*
VII	25	Firmini, Ambian. Episc. et Mart. *Simplex : c.* 287. *Ruber.*
VI	26	Cornelii, Papæ et Mart. (*e* 14.) *Semiduplex :* 252. *Ruber.*
V	27	Cosmæ et Damiani, fratrum, Martyrum. *Simplex : c. init.* IV *s. Ruber.*
IV	28	
III	29	MICHAELIS ARCHANGELI, ET OMNIUM SS. ANGELORUM. *Solemne-minus : (Hoc Festum in Apulia sumpsit initium, an.* 493 *vel* 536.) *Albus.*
Prid.	30	Hieronymi, Presb. et Eccl. Doct. *Duplex-minus :* 420. *Albus.*

OCTOBER.

DIES MENSIS.		
Cal.	1	Remigii, Remensis Episc. (*e* 30 *Jan.*) *Duplex-minus : c.* 533. *Translatio prima hac die, ante* 585. *Viridis.*
VI	2	Angelorum Custodum. *Duplex-minus.* (*Hoc Festum initium sumpsit an.* 1608.) *Albus.*
V	3	Patusii (*Patus*), Presb. Meld. *Semiduplex : c. fin.* VII *s. Albus.*
IV	4	Francisci Assisinatis in Umbria, Instit. Ord. Fratrum Minorum. 1226. *Semiduplex : Albus.*
III	5	
Prid.	6	Brunonis, Monachi, Instit. Ord. Carthusian. *Semiduplex :* 1101. *Albus.*
		¶ *Dominica I post diem* 6 *hujus mensis, celebratur Festum* SS. DIONYSII, PRIMI PARISIORUM EPISCOPI, MELDORUMQUE APOSTOLI, ET SOC. MARTYRUM. (*e* 9.) *Solemne-majus : c.* 287. *Ruber.*
Non.	7	Fidis (*Foi*), Virg. et Mart. (*e* 6.) *Simplex : c.* 290. *Ruber.*
VIII	8	Leodegarii (*Leger*), Episc. et Mart. (*e* 2.) *Simplex :* 678. *Ruber.*
VII	9	
VI	10	Theodechildis *seu* Theudechildis (*Thelchilde*), primæ Jotrensis Abbatissæ. *Semiduplex : c.* 660. *Albus.*
V	11	SANCTINI (*Saintin*), BRIGENSIS APOST. ET PRIMI MELDENSIS EPISC. *c.* 353. cum S. Antonino, ejus Socio et successore. (*e* 30 *Sept.*) *c. fin.* IV *s. Solemne-minus : Albus.*
IV	12	
III	13	
Prid.	14	
Idib.	15	Theresiæ, Virginis, Instauratricis Ord. Carmelit. *Semiduplex :* 1582. *Albus.*
XVII	16	
XVI	17	
XV	18	LUCÆ, EVANGELISTÆ. *Duplex-majus :* I *s. Ruber.*
XIV	19	Saviniani et Potentiani, Senonensium Episc. et Soc. Mart. (*e* 31 *Dec.*) *Duplex-minus : c. an.* 186. *vel* II. *s. c.* 235. *vel* III. *s. Translatio hac die,* 1029. *Ruber.*
XIII	20	
XII	21	Hilarionis, Abbatis. *Simplex :* 371. *Commem.* SS. † Ursulæ et Sodalium, Virginum et Mart. 450. *Albus.*
XI	22	CELINIÆ, MELDENSIS VIRGINIS ET PATRONÆ. *Semiduplex.* (*In civitate Meldensi, Solemne-minus*) *: c.* 590. *Albus.*
X	23	Perpetuæ et Felicitatis, et Soc. Martyrum. (*e* 7 *Mart.*) *Simplex : c.* 204. *Ruber.*
IX	24	† Aloysii Gonzagæ, Societ. Jesu, Clerici, et Adolescentium Patroni. (*e* 21 *Jun.*) *Semiduplex :* 1591. *Albus.*

OCTOBER.

DIES MENSIS.

VIII	25	† Crispini et Crispiniani, Martyrum. *Simplex* : 288. *Ruber.*
VII	26	
VI	27	
V	28	SIMONIS ET JUDÆ, APOST. *Duplex-majus* : 1 *s. Ruber.*
IV	29	FARONIS, MELDENSIS EPISCOPI. *Duplex-majus* : 672. *Viridis.*
III	30	Quintini (*Quentin*), apud Viromanduos Martyris. (*e* 31.) *Simplex* : *c.* 287. *Ruber.*
Prid.	31	Vigilia *cum jejunio. Ruber.*

NOVEMBER.

Cal.	1	OMNIUM SANCTORUM. *Annuale-minus, cum Octava secundi Ordinis. Institut. c.* 835. *Ruber.*
IV	2	COMMEMORATIO OMNIUM FIDELIUM DEFUNCTORUM. *Duplex-majus* : *Institut. an.* 998. *Niger.*
III	3	De Octava. *Semiduplex* : *Ruber.*
Prid.	4	Caroli Borromæi, Mediol. Episc. et Card. (*e* 3.) *Duplex-minus* : 1584. *Commem.* Omnium Sanctorum. *Viridis.*
Non.	5	De Octava Omnium SS. *Semiduplex* : *Ruber.* (5–7)
VIII	6	
VII	7	
VI	8	OCTAVA OMNIUM SS. ET VENERATIO SS. RELIQUIARUM. *Duplex-majus* : (*Institut. an.* 1194.) *Ruber.* ¶ *Dominica I post hanc Octavam, celebratur* ANNIVERSARIUS DIES DEDICATIONIS OMNIUM ECCLESIARUM DIOECESIS. *Solemne-majus* : *Albus.*
V	9	† Maturini, Presbyteri. (*e* 1.) *Semiduplex* : *ante* IV *vel* V *s. Albus.*
IV	10	Leonis Magni, Papæ et Eccl. Doct. *Duplex-minus* : *c.* 462. *Viridis.*
III	11	MARTINI, TURON. EPISC. *Duplex-majus* : 397. *Viridis.*
Prid.	12	† Leonii (*Liesne*), Melodunensis Presb. *Simplex* : VI *s. Commem.* † S. Paterni, Monachi et Mart. 726. *Albus.*
Idib.	13	Chilleni (*Chillen* vel *Killain*), Presb. Meld. *Semiduplex* : *c.* 670. *Commem.* S. Brictii (*Brice*), Turon. Episc. 444. *Albus.*
XVIII	14	Martini, Papæ et Mart. (*e* 16 *Sept.*) *Simplex* : 655. *Ruber.*
XVII	15	Bertillæ, primæ Calensis Abbatissæ. (*e* 5.) *Semiduplex* : *c.* 700. *Albus.*
XVI	16	† Edmundi (*Edme* vel *Esme*), Cantuariensis Episc. *Semiduplex* : 1241. *Viridis.*
XV	17	† Aniani (*Agnan*), Aurelianensis Episc. *Semiduplex* : 453. *Viridis.*

NOVEMBER.

DIES MENSIS.		
XIV	18	† Aldæ (*Aude*), Virginis. *Simplex :* VI s. *Albus.*
XIII	19	Columbani, primi Luxoviensis Abbat. (*e* 21.) *Semiduplex :* 615. *Albus.*
XII	20	Felicis, Anachoretæ Meldensis, in pago Vadensi, Patri Ordinis SS. Trinitatis. *Simplex :* 1212. *Albus.*
XI	21	PRÆSENTATIO B. MARIÆ VIRGINIS. *Duplex-majus* *Albus.*
X	22	Ceciliæ Virg. et Mart. *Semiduplex :* II *vel* III *s. Ruber*
IX	23	Clementis, Papæ et Mart. *Semiduplex :* 100. *Ruber.*
VIII	24	Chrysogoni et *Anastasiæ, Martyrum. (*e 25 Dec.*) *Simplex : c.* 304. *Ruber.*
VII	25	Catharinæ, Virg. et Mart. *Simplex :* IV *s. Ruber.*
VI	26	† Genesii (*Genès*), Lugdun. Episc. (*e* 1.) *Simplex : c.* 677. *Viridis.*
V	27	*Prima sedes* Adventus, *die* 27. *In Dominicis et Feriis, Violaceus.*
IV	28	
III	29	Saturnini, Tolosani Episc. et Mart. *Simplex : c.* 258 *vel* 275. *Ruber.*
Prid.	30	ANDREÆ APOSTOLI. *Duplex-majus :* I *s. Ruber.*

DECEMBER.

Cal.	1	Eligii, Noviom. Episc. (*e* 30 *Nov.*) *Semiduplex :* 659. *Viridis.*
IV	2	
III	3	Francisci-Xaverii, Presbyteri, Indiarum Apost. *Duplex-minus.* 1552. *Albus.* *Ultima sedes* Adventus, *die* 3.
Prid.	4	
Non.	5	
VIII	6	Nicolai, Myrensis Episc. *Semiduplex : c.* 320. *Viridis.*
VII	7	FARÆ, MELDENSIS VIRG. PRIMÆ FARENSIS ABBATISSÆ, ET BRIGENSIS PATRONÆ. *Duplex-majus : c.* 655. *Albus.*
VI	8	CONCEPTIO B. MARIÆ VIRGINIS. *Solemne-minus : Albus.*
V	9	
IV	10	Ambrosii, Mediolanensis Episc. et Eccl. Doct. *Duplex-minus :* 397. *Viridis.*
III	11	
Prid.	12	† Rosæ, Virginis, primæ Villæ-Cassonis Abbatissæ (*e* 13.) *Semiduplex :* 1130. *Albus.*
Idib.	13	Luciæ, Syracusanæ Virg. et Mart. *Semiduplex :* 304 *vel* 305. *Ruber.* ¶ *Feria IV, VI et Sabbato post Festum S. Luciæ,* Quatuor Tempora (*quæ semper occurrunt intra Hebd.*

DECEMBER.

DIES MENSIS.

		III Adventus.) Feria IV, Albus; Feria VI et Sabbato, Violaceus.
XIX	14	
XVIII	15	
XVII	16	
XVI	17	
XV	18	
XIV	19	
XIII	20	
XII	21	THOMÆ, APOSTOLI. *Duplex-majus : 1 s. Ruber.*
XI	22	
X	23	
IX	24	*Vigilia primi Ordinis cum jejunio. Albus.*
VIII	25	NATALE DOMINI. *Annuale-majus, cum Octava secundi Ordinis. Albus.*
VII	26	STEPHANI PROTOMARTYRIS. *Annuale-minus* : 33. *Commem.* Octavæ Natalis Domini. *Ruber.*
VI	27	JOANNIS, APOSTOLI ET EVANG. *Solemne-minus* : 100 *vel* 104. *Commem.* Octavæ. *Albus.*
V	28	INNOCENTIUM, MARTYRUM. *Duplex-majus* : 1 *s. Commem.* Octavæ. *Ruber.*
IV	29	De Octava Natalis Domini. *Duplex-minus : Albus.*
III	30	
Prid.	31	De Octava Natalis Domini. *Duplex-minus : Commem.* S. Sylvestri, Papæ. 335. *Albus.*

RUBRICÆ GENERALES.

DE OFFICIO IN GENERE.

1° Officium fit vel de Feria, vel de Dominica, vel de Festo; Vigiliæ inter Ferias annumerantur, et Octavæ inter Festa.

2° Officium dividitur in octo Horas, et Horæ in varias partes; quæ omnia videre est in Ordinario cujusque partis Breviarii, et disponere ut ibidem præscribitur, juxta speciem Officii de quo fit.

3° Regulæ in Ordinario præscriptis habentur excipienda pro variis temporibus: præcipue pro Tempore Adventus a die 15 Decembris, pro Tempore Passionis usque ad Pascha; pro toto Tempore Paschali; pro Natali Domini, ejusque Vigilia et Octava; pro Epiphania, et Officiis pro Defunctis; quæ quidem requirenda sunt in propriis locis.

DE FERIIS ET VIGILIIS.

4° Inter Ferias, aliæ sunt communes, aliæ privilegiatæ, inter quas recensentur Vigiliæ.

5° Feriæ communes sunt Septuagesimales, Paschales, et aliæ quæ dicuntur *per annum*. Eæ cedunt cuilibet Officio occurrenti.

6° Inter Ferias privilegiatas, aliæ excludunt Simplicia, cedunt vero Semiduplicibus et supra: videlicet Feriæ Adventus, ante diem 15 Decembris; et Vigilia SS. Petri et Pauli.

7° Aliæ Semiduplicia et infra excludunt; nempe Feria VI post Octavam Ascensionis, Feriæ Quatuor Temporum Septembris, Vigilia Assumptionis B. M. V., Vigilia Festi Omnium SS.

8° Aliæ excludunt Duplicia minora et infra; nempe Feriæ Adventus post diem 15 Decembris, Vigilia Epiphaniæ, Feriæ Rogationum.

9° Aliæ excludunt quodcumque Festum de Sancto, nisi sit Annuale; nempe Feriæ inter diem Cinerum, et Majorem Hebdomadam.

10° Aliæ tandem excludunt quodcumque Festum, etiam Annuale; videlicet dies Cinerum, Feriæ Majoris Hebdomadæ, Vigiliæ Natalis Domini et Pentecostes.

11° Exceptis Feriis quæ per *Adventum* dicuntur et Feria VI post Octavam Ascensionis, omnes Feriæ privilegiatæ habent Evangelium ad Nocturnum.

12° Vigiliæ Assumptionis et Omnium SS., quando incidunt in Dominicam, anticipantur in Sabbatum antecedens cum suo jejunio.

13° Officium Feriale incipit a Nocturno, et terminatur ad Completorium, nisi interveniat alterum Officium primas habens Vesperas: aliquando tamen contingit ut Officium Feriæ communis a Vesperis tantum incipiat; videlicet quando sequitur Festivitatem Simplicem.

14° Ad Nocturnum tres Lectiones sunt de Scriptura, nisi tertia sit de Evangelio cum sua Homilia.

15° Unica habetur Antiphona ad Laudes et ad Vesperas post Psalmos; quinque tamen ad Laudes Vigiliarum Festorum Annualium.

DE DOMINICIS.

16° Inter Dominicas, aliæ sunt communes, aliæ sunt privilegiatæ.

17° Communes sunt omnes Dominicæ, quæ inter privilegiatas infra non numerantur: eæ admittunt Duplicia-majora et supra, exclusis inferioribus Festis.

18° Inter privilegiatas, aliæ excludunt tantum Duplicia-majora, nempe Dominicæ secunda, tertia, et quarta Adventus; necnon Dominicæ Septuagesimæ, Sexagesimæ et Quinquagesimæ.

19° Quodlibet Solemne et infra excludunt Dominicæ secunda, tertia, et quarta Quadragesimæ.

20° Dominica Passionis solum Incarnationis Domini Festum admittit.

21° Nulli tandem Festo cedunt Dominicæ prima Adventus et prima Quadragesimæ; necnon Dominicæ Palmarum, Paschæ cum sua tota Octava, Pentecostes cum sua Octava, et prima post Pentecosten quæ est SS. Trinitatis.

22° Secundis Vesperis Incarnationis Domini cedunt primæ de Dominica Palmarum; et primis ejusdem Festi cedunt secundæ de Dominica in Albis.

23° Dominicale Officium tres habet Nocturnos; in primo tres habentur Lectiones e Scriptura; in secundo, tres sunt e SS. Patribus; in tertio, duæ priores sunt e SS. Patribus, tertia autem de Evangelio cum Homilia.

DE FESTIS.

24° Festum est vel Simplex, vel Semiduplex, vel Duplex-minus, vel Duplex-majus, vel Solemne-minus, vel Solemne-majus, vel Annuale-minus, vel Annuale-majus.

25° Inter Simplicia adscribendum est Officium B. M. V. in Sabbato, quod quidem habet suum proprium locum et Rubricas.

26° Inter Annualia-minora habetur Festum primarium de S. Patrono; secundarium vulgo habetur inter Solemnia-majora, juxta consuetudinem loci.

27° Videre est in Calendario, juxta diem aut tempus, seriem et gradum Festorum de quibus fit in Breviario.

DE SIMPLICI.

28° Simplex incipit ab Officio Nocturno et terminatur ad Nonam inclusive. Ad Officium Nocturnum duæ priores Lectiones sunt e Scriptura, tertia autem de Festo; videlicet vel ex historia Sancti, vel e SS. Patribus. Unicam habet Antiphonam in Laudibus.

DE SEMIDUPLICI.

29° In eo differt a Simplici quod habeat utrasque Vesperas, et in eisdem quinque Antiphonas; ita et ad Laudes.

DE DUPLICI-MINORI.

30° Omnia ut in Semiduplici, excepto quod ad Officium Nocturnum prima tantum Lectio est de Scriptura, duæ posteriores de Festo.

DE DUPLICI-MAJORI.

31° Omnia ut in Duplici-mi-

nori, hoc addito, quod ad Officium Nocturnum tres habeat Nocturnos ut in Dominica; in secundo autem, quando fit de Sancto, Lectiones non sunt semper e SS. Patribus, sed sæpe sæpius ex ipsius historia.

32° In Duplicibus-majoribus et infra, Psalmi semper dicuntur ut in Psalterio, juxta diem Hebdomadæ in qua Festum celebratur.

DE SOLEMNI-MINORI.

33° Omnia ut in Duplici-majori, his additis: In primis Vesperis et in primo Completorio, Psalmi sunt de Feria, ut in inferioribus Officiis; sunt tamen Dominicales, si tales fuerint ad Laudes et ad Horas præcedentis Officii. In ipso autem die, Psalmi sunt Dominicales ad Laudes, ad Horas minores, et ad Completorium; ad Officium vero Nocturnum et ad II Vesperas Psalmi sunt vel proprii vel Dominicales.

34° Extra Septuagesimam duplex *Alleluia* additur in fine ℟. ℟. ℟. br. Tertiæ, Sextæ et Nonæ.

DE SOLEMNI-MAJORI.

35° Omnia ut in Solemni-minori, his additis: Dicitur Responsorium in primis Vesperis ante Hymnum.

36° Invitatorium dicitur integrum post quemlibet Versiculum Psalmi *Venite;* dum e contra in omnibus supra dictis Officiis repetitur tantum a Reclamatione.

37° In utroque Completorio habentur Antiphonæ propriæ post Psalmos et post Canticum *Nunc dimittis.*

DE ANNUALI-MINORI.

38° Annuale-minus differt a Solemni-majori modo dicendi Responsoria; etenim in Officiis Annuali inferioribus, duo priora cujusque Nocturni Responsoria non habent *Gloria Patri*, sed post Versum repetitur usque ad eumdem ℣ Reclamatio quæ designatur per Asteriscum *, et in tertio Responsorio cujusque Nocturni sicut et in Responsorio priorum Vesperarum de Solemnibus-majoribus, post Reclamationem dicitur *Gloria Patri;* et deinde repetitur usque ad ℣ Reclamatio quæ designatur per Asteriscum *, vel per Cruciculum †. In Officiis vero Annualibus duo priora cujusque Nocturni Responsoria habent *Gloria Patri*, et Reclamationem ut supra; in ultimo autem cujusque Nocturni post *Gloria Patri*, omissa Reclamatione, repetitur integrum Responsorium usque ad Versum.

39° Juxta hunc posteriorem modum dicitur nonum Responsorium in Officiis novem Lectionum in quibus non dicitur *Te Deum*, omisso tamen *Gloria Patri* Tempore Passionis.

DE ANNUALI-MAJORI.

40° Quodlibet Officium Annuale-majus habet Rubricas sibi speciales quas videre est in Proprio.

DE OCTAVIS.

41° Officium dierum intra Octavas incipit a Nocturno, et terminatur ad Completorium.

42° Quatuor sunt ordines Octavarum.

43° Quarti ordinis est sola Nativitas B. M. V. Dies infra hanc Octavam pertinent ad ritum Simplicis, additis Vesperis.

44° Tertii ordinis sunt Octa-

væ Assumptionis B. M. V., et Omnium SS. Dies intra has Octavas Semiduplicis ritum sequuntur; cedunt autem Festo Semiduplici occurrenti a Nocturno ad Nonam inclusive, totaliter vero Duplicibus et supra.

45° Secundi ordinis sunt Octavæ Natalis Domini, Epiphaniæ, Ascensionis et SS. Corporis Christi. Dies intra has Octavas Duplicis-minoris ritum sequuntur; nec nisi Duplicibus-majoribus aut supra cedunt. (*Vide excepta ad n° 61.*)

46° Dominicæ intra has Octavas Officium habent proprium.

47° Primi ordinis sunt Octavæ Paschæ et Pentecostes; quæ quidem nullum Festum admittunt. Dies intra has Octavas habent proprias Rubricas, et pertinent ad ritum Duplicis-majoris; attamen Feria secunda fit in Choro cum apparatu Solemnium-minorum.

48° Dies ipsa Octava est Duplex-minus pro Nativitate B. M. V.; Duplex-majus pro Annualibus-minoribus; et Solemne-minus pro Annualibus-majoribus.

Ab hac Rubrica excipiuntur: Octava Corporis Christi, quæ est Solemne-minus propter Festum Sacerdotii D. N. J. C., ipsi annexum; et Octava Pentecostes quæ tota cedit occurrenti Festo SS. Trinitatis.

49° Per totas Octavas Annualium, etiam in Dom. et in Festis occurrentibus, additur duplex *Alleluia* in ℣. ℟. ℟. br. Tertiæ, Sextæ et Nonæ; sic in Festis SS. Rochi, Bernardi, Caroli, etc.

DE CONCURRENTIA OFFICIORUM.

50° Dicitur Officia concurrere, quoties secundæ Vesperæ desinentis Officii, cum primis Vesperis alterius incipientis forent recitandæ; sed, quia id fieri non potest, unum alteri cedat necesse est. Porro hæc est regula generalis, quod Vesperæ præcedentis Officii cedere debent primis Vesperis Officii sequentis, nisi præcedens Officium sit superioris gradus.

51° Attamen Festum S. Marci, quamvis sit ejusdem gradus ac Festum SS. Jacobi et Philippi et Inventionis SS. Crucis, non habet primas Vesperas, quando transfertur post hæc Festa; propter ipsius inferiorem dignitatem.

Pariter Festum SS. Philippi et Jacobi non habet primas Vesperas, quando transfertur post Inventionem SS. Crucis; et Festum S. Joannis Baptistæ, quando celebratur Feria VI post Octavam Corporis Christi: sic tandem I Vesperæ S. Faronis cedunt II Vesp. SS. Simonis et Judæ.

DE OFFICIORUM OCCURRENTIA, TRANSLATIONE, ET COMMEMORATIONE.

52° Occurrere dicuntur Officia, quæ in eamdem diem incidunt. Ex his unum, aut alterum vel omnino omittitur, vel habet Commem., vel transfertur.

53° Feriæ communes omnino omittuntur, quando alteri Officio cedunt; Feriæ privilegiatæ Evangelium habentes ad Noct. semper obtinent Commemorationem, ceteræ obtinent tantum quando cedunt Duplici-minori aut infra.

54° Omnino prætermittitur Officium Dominicæ intra Octavam Natalis Domini, et Officium Dominicæ inter Circumcisionem et Epiphaniam, quando prædicta Festa in Dominicam incidunt,

pariter Officium Dominicæ intra Octavam Epiphaniæ, quando talis Dominica non intercedit.

55° Eadem regula servatur pro Dominicis, quæ supersunt post Epiphaniam et post Pentecosten, quando occurrit Septuagesima, vel Adventus.

56° In quolibet alio casu, Officium Dominicale obtinet Commemorationem, quando alteri Officio cedit.

57° Officium Simplex vel Semiduplex obtinet Commemorationem, quando cedit Officio Evangelium non habenti ad Nocturnum; nequaquam vero in aliis casibus.

58° Dies intra Octavas secundi ordinis (ritus Duplicis-min.), semper obtinet Commemorationem, quando alteri Officio cedit.

59° Idem dicendum est de quolibet alio Duplici-minori; nisi cedat Solemni-majori aut supra, vel Officio Solemnia-majora aut Annualia excludenti.

60° Attamen Festum S. Barnabæ, propter honorem ejus Apostolatus, obtinet Commemorationem in Festo SS. Trinitatis, et in diebus intra Octavam Pentecostes. Festum S. Francisci Xaverii obtinet Commemorationem in Dominica prima Adventus.

61° Quando Festum S. Barnabæ et Commemoratio S. Pauli occurrunt in Fer. intra Octavam Corporis Christi, de iis fit a Nocturno ad Nonam inclusive, cum Memoria de Octava; (et iis additur *Allel.* ad ℟.℟. Tertiæ, Sextæ et Nonæ juxta Rubr. 49.)

62° Duplex-majus aut supra alteri Officio cedens, transfertur vel anticipatur in diem non impeditam Duplici-majori vel Officio Duplex-majus excludente.

63° Commemoratio Officii alteri cedentis fit ad Laudes tantum, et quidem per solam ipsius Orationem, atque modo apud Ordinarium præscripto.

64° Quando contingit plures fieri Commemorationes, semper Commemoratio Festi de quo fieret Officium, præcedit Commemorationem ejus de quo facienda tantum esset Memoria.

65° Reperiuntur in Calendario aliquot Commemorationes quibusdam Festis annexæ; quæ quidem prætermittuntur in iisdem casibus ac Simplicia et Semiduplicia.

RUBRICÆ SPECIALES PRO TEMPORE PASCHALI.

66° Semel additur *Alleluia* post Invitatorium et Antiphonas; bis autem in ℟. ℟. ℟. tum prolixis tum brevibus cujuslibet Officii, etiam Ferialis.

67° Ad Officium Nocturnum unicum habetur Nocturnum, ut præscribitur in Ordinario Partis Vernæ.

68° In quolibet Officio Benedictiones dicuntur ut in Ordinario adsignantur pro Tempore Paschali.

DE DOXOLOGIIS, ET DE PRECIBUS *ad opera diurna*.

69° Ad Completorium, quando non dicitur Hymnus *Virgo Dei Genitrix*, dicitur eadem Doxologia quæ ad Horas minores ejusdem Officii.

70° Preces *ad opera diurna* quæ habentur ad Primam, omittuntur tantum in diebus Ferialis; ac proinde dicuntur in Feriis intra Octavas.

APPENDIX I.

DE MODO ORATIONES TERMINANDI.

71° Orationes incipi debent et terminari ut notatur in Ordinario : videlicet cum majori conclusione vel sub eadem conclusione cum præcedentibus. Sequentia autem servanda sunt pro majori conclusione.

Quando Oratio dirigitur ad Patrem, sic concluditur : *Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus sancti, Deus, per omnia secula seculorum.* ℟. *Amen.* Si ad Filium, per : *Qui vivis et regnas cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti, Deus, per omnia secula seculorum.* Si in principio vel serie Orationis fiat mentio Filii, dicitur : *Per eumdem Dominum nostrum Jesum Christum, etc.* Si in fine Orationis, dicitur : *Qui tecum vivit et regnat in unitate, etc.* Si fiat mentio Spiritus sancti, dicitur : *In unitate ejusdem Spiritus sancti, Deus, etc.* In orationibus pro Defunctis, nisi aliter notetur : *Per eum qui venturus est judicare vivos et mortuos, et seculum per ignem.* ℟. *Amen.*

APPENDIX II.

DE CELEBRATIONE EXTERNA QUORUMDAM FESTORUM.

72° Præter Festa quæ in Dominica occurrunt, quatuor tantum cum cessatione laborum, ex præcepto celebranda sunt ipsa die in quam incidunt ; videlicet : *Ascensio Domini, Assumptio B. M. V., Festum Omnium SS. et Natale Domini.*

73° *Festum Corporis Christi, Epiphania Domini, et Festum Apostolorum SS. Petri et Pauli*, quando extra Dominicam occurrunt, transferri debent ex præcepto in Dominicam sequentem ; sed quoad Solemnitatem tantum ; videlicet quoad Officium cantandum in Choro ; ac proinde omnes partes Officii privatim recitandi sunt de Dominica occurrente.

Si duo posteriora Festa (Epiphaniæ et SS. Apostolorum Petri et Pauli) incidant in Fer. II, anticipatur eorum Solemnitas in Dominicam præcedentem.

¶ De Officio Patronali, videre est ad Rubricas speciales, in capite Communis Patronorum.

74° *Præsentatio Domini et ejus Incarnatio, Nativitas B. M. V. et ipsius Conceptio* possunt quoque quoad Solemnitatem tantum in Dominicam sequentem transferri (vel anticipari in præcedentem quando incidunt in Fer. II) ; pro locorum scilicet opportunitate, et in quantum magis expedire judicatur, ad digniorem Festi celebrationem, et ad augendam fidelium pietatem.

75° Hæc regula duplicem exceptionem patitur pro Incarnatione Domini. 1° Etsi quoad totum Officium et Solemnitatem, hoc Festum possit celebrari in Dominica Passionis, quando in ipsam incidit (vid. Rubr. 20), non potest tamen Solemnitas ex alia die in eam transferri aut anticipari ; ac proinde si occurrat in aliqua Feria intra Hebdomadam IV Quadragesimæ, vel intra Hebdomadam Passionis, Solemnitas nonnisi in Dominicam IV Quadragesimæ anticipari potest. 2° Quando Incarnatio occurrit

post Sabbatum ante Palmas, totum Officium transferri debet in Feriam II post Pascha; Solemnitas autem potest fieri vel in eadem Feria II, vel in Dominica sequenti, quæ est secunda pos Pascha.

N. B. Excipienda supradicti omnibus Rubricis generalibus reperiuntur in propriis locis.

Quo more Horæ sint cantandæ aut recitandæ.

Cum Domino psalles, psallendo tu tria serves:
Sit tibi cor sursum, bene profer, respice sensum.
Auscultando cane, simul incipe, desine plane.
Sit mens sublimis, pes junctus, visus in imis.

E B. Petro Damiano.

Sit Oratio verecunda, ut erubescamus peccata nostra, et tantæ reverentiæ (divinæ) deferamus; pura, ut nihil a Deo præter ipsum quæramus: devota, ut in pinguedine spiritus eam protendamus; ampla, ut extendamus eam usque ad inimicos: sit continua, ne intermissione fiat remissior; sit pacata, ne turbulentis cogitationum fluctibus submergatur.

PSALTERIUM

DISPOSITUM PER HEBDOMADAM.

PARS ÆSTIVA.

DOMINICA.

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Quomodo inchoandum et ordinandum sit Officium Nocturnum sicut et ceteræ Horæ, habetur in Ordinario Breviarii, ad calcem Psalterii.

Invitatorium. Deum, qui regenerávit nos in spem vivam per resurrectiónem Jesu Christi ex mórtuis; * Veníte, adorémus. *I. Petr.*, 1.

Hymnus. C.

Dies dierum príncipe,
Lux e tenébris éruta :
Christus sepulcri cárcere,
Lux vera mundi, pródiit.
Et mors, et horrendum chaos
Vocem jubentis áudiunt :
Nos surdióres, o pudor!
Deo pigébit óbsequi?
Umbris sepulta dum stupet
Natúra, lucis fílii,
Surgámus, et noctem piis
Exerceámus cánticis.
Legem, prophétas, et sacro
Psalmos calentes lúmine,
Profána dum silent loca,
Divína templa pérsonent.
Cœlestis hæc vincat tuba
Cordis sopórem lánguidi,
Novique mores éxprimant
Vitam resurgentis novam.
Hoc consequémur, te duce,
Fons caritátis, o Deus,
Qui legis addis lítteræ
Vitæ datórem spíritum.
Sit laus Patri, laus Fílio;
Par sit tibi laus, Spíritus,
Afflante quo mentes sacris
Lucent et ardent ígnibus.
Amen.

IN I NOCTURNO.

*Asteriscus hic * notat mediationem et pausam.*

Psalmus 1.

Beatus vir qui non ábiit in consílio impiórum, et in via peccatórum non stetit, * et in cáthedra pestiléntiæ non sedit;
Sed in lege Dómini voluntas ejus, * et in lege ejus meditábitur die ac nocte.
Et erit tanquam lignum

quod plantátum est secus decursus aquárum, * quod fructum suum dabit in témpore suo.

Et fólium ejus non défluet; * et ómnia quæcumque fáciet, prosperabuntur.

Non sic ímpii, non sic; * sed tanquam pulvis quem prójicit ventus a fácie terræ.

Ideo non resurgent ímpii in judício, * neque peccatóres in concílio justórum;

Quóniam novit Dóminus viam justórum, * et iter impiórum períbit.

Glória Patri, et Fílio, * et Spirítui sancto :

Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, * et in sécula seculórum. Amen.

Hi versus Glória *et* Sicut erat *dicuntur in fine Psalmorum, Divisionum et Canticorum, nisi aliter notetur.*

Ant. 3. a. Beátus vir qui non ábiit in consílio impiórum, sed in lege Dómini meditábitur die ac nocte.

Psalmus 2.

Quare fremuérunt gentes, * et pópuli meditáti sunt inánia?

Astitérunt reges terræ, et príncipes convenérunt in unum * adversus Dóminum, et adversus Christum ejus.

Dirumpámus víncula eórum, * et projiciámus a nobis jugum ipsórum.

Qui hábitat in cœlis irridébit eos, * et Dóminus subsannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira sua, * et in furóre suo conturbábit eos.

Ego autem constitútus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prædicans præceptum ejus.

Dóminus dixit ad me : * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.

Póstula a me, et dabo tibi gentes hæreditátem tuam, * et possessiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * et tanquam vas fíguli confringes eos.

Et nunc, reges, intellígite : * erudímini, qui judicátis terram.

Servíte Dómino in timóre, * et exsultáte ei cum tremóre :

Apprehéndite disciplínam, nequando irascátur Dóminus, * et pereátis de via justa.

Cum exárserit in brevi ira ejus, * beáti omnes qui confídunt in eo.

Ant. 4. f. Servíte Dómino, et exsultáte ei : apprehéndite disciplínam.

Psalmus 3.

Domine, quid multiplicáti sunt qui tríbulant me? * multi insurgunt adversum me.

Multi dicunt ánimæ meæ : * Non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine, susceptor meus es, * glória mea, et exaltans caput meum.

Voce mea ad Dóminum

clamávi, * et exaudívit me de monte sancto suo.

Ego dormívi, et soporátus sum; * et exsurrexi, quia Dóminus suscépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdantis me: * exsurge, Dómine; salvum me fac, Deus meus.

Quóniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine causa, * dentes peccatórum contrivisti.

Dómini est salus; * et super pópulum tuum benedíctio tua.

Ant. 8. *G.* Dicunt ánimæ meæ: Non est salus ipsi in Deo ejus; tu autem, Dómine, susceptor meus es.

℣. Memor fui nocte nóminis tui, Dómine; ℟. Et custodívi legem tuam. *Ps.* 118.

IN II NOCTURNO.

Psalmus 17.

Diligam te, Dómine, fortitúdo mea: * Dóminus firmamentum meum, et refúgium meum, et liberátor meus.

Deus meus adjútor meus, * et sperábo in eum.

Protector meus, et cornu salútis meæ, * et susceptor meus.

Laudans invocábo Dóminum; * et ab inimícis meis salvus ero.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * et torrentes iniquitátis conturbavérunt me.

Dolóres inferni circumdedérunt me: * præoccupavérunt me láquei mortis.

In tribulatióne mea invocávi Dóminum, * et ad Deum meum clamávi;

Et exaudívit de templo sancto suo vocem meam; * et clamor meus in conspectu ejus, introívit in aures ejus.

Commóta est et contrémuit terra: fundamenta móntium conturbáta sunt, et commóta sunt; * quóniam irátus est eis.

Ascendit fumus in ira ejus, et ignis a fácie ejus exarsit: * carbónes succensi sunt ab eo.

Inclinávit cœlos, et descendit: * et calígo sub pédibus ejus.

Et ascendit super Chérubim, et volávit: * volávit super pennas ventórum.

Et pósuit ténebras latíbulum suum: in circúitu ejus tabernáculum ejus; * tenebrósa aqua in núbibus áeris.

Præ fulgóre in conspectu ejus nubes transiérunt, * grando, et carbónes ignis.

Et intónuit de cœlo Dóminus, et Altíssimus dedit vocem suam: * grando et carbónes ignis.

Et misit sagittas suas, et dissipávit eos: * fúlgura multiplicávit, et conturbávit eos.

Et apparuérunt fontes aquárum, * et reveláta sunt fundamenta orbis terrárum,

Ab increpatióne tua, Dómine, * ab inspiratióne spíritus iræ tuæ.

Ant. 6. F. Díligam te, Dómine, fortitúdo mea, firma-

mentum meum, et refúgium meum.

Divisio Psalmi 17.

Misit de summo (Dóminus), et accépit me, * et assumpsit me de aquis multis.

Erípuit me de inimícis meis fortíssimis, et ab his qui odérunt me; * quóniam confortáti sunt super me.

Prævenérunt me in die afflictiónis meæ; * et factus est Dóminus protector meus.

Et eduxit me in latitúdinem : * salvum me fecit, quóniam vóluit me.

Et retríbuet mihi Dóminus secundum justítiam meam, * et secundum puritátem mánuum meárum retríbuet mihi;

Quia custodívi vias Dómini, * nec ímpie gessi a Deo meo;

Quóniam ómnia judícia ejus in conspectu meo, * et justítias ejus non répuli a me.

Et ero immaculátus cum eo, * et observábo me ab iniquitáte mea.

Et retríbuet mihi Dóminus secundum justítiam meam, * et secundum puritátem mánuum meárum in conspectu oculórum ejus.

Cum sancto sanctus eris, * et cum viro innocente ínnocens eris :

Et cum electo electus eris, * et cum perverso pervertéris.

Quóniam tu pópulum húmilem salvum fácies, * et óculos superbórum humiliábis.

Quóniam tu illúminas lucernam meam, Dómine : * Deus meus, illúmina ténebras meas.

Quóniam in te erípiar a tentatióne, * et in Deo meo transgrédiar murum.

Ant. 4. D. Ero immaculátus cum Deo meo, et observábo me ab iniquitáte mea.

Altera divisio Psalmi 17.

Deus meus, impollúta via ejus; elóquia Dómini igne examináta : * protector est ómnium sperántium in se.

Quóniam quis Deus præter Dóminum? * aut quis Deus præter Deum nostrum?

Deus qui præcinxit me virtúte, * et pósuit immaculátam viam meam;

Qui perfécit pedes meos tanquam cervórum, * et super excelsa státuens me;

Qui docet manus meas ad prælium : * et posuisti ut arcum æreum bráchia mea,

Et dedisti mihi protectiónem salútis tuæ; * et déxtera tua suscépit me.

Et disciplína tua correxit me in finem, * et disciplína tua ipsa me docébit.

Dilatasti gressus meos subtus me, * et non sunt infirmáta vestígia mea.

Pérsequar inimícos meos, et comprehendam illos, * et non convertar donec defíciant.

Confringam illos, nec póterunt stare : * cadent subtus pedes meos.

Et præcinxisti me virtúte

ad bellum; * et supplantasti insurgentes in me subtus me.

Et inimícos meos dedisti mihi dorsum, * et odientes me disperdidisti.

Clamavérunt, nec erat qui salvos fáceret: * ad Dóminum, nec exaudívit eos.

Et comminuam eos ut púlverem ante fáciem venti: * ut lutum plateárum delébo eos.

Erípies me de contradictiónibus pópuli: * constítues me in caput géntium.

Pópulus quem non cognóvi, servívit mihi: * in audítu auris obedívit mihi.

Fílii alièni mentíti sunt mihi: * fílii alièni inveteráti sunt, et claudicavérunt a sémitis suis.

Vivit Dóminus, et benedictus Deus meus; * et exaltétur Deus salútis meæ.

Deus, qui das vindictas mihi, et subdis pópulos sub me, * liberátor meus de inimícis meis iracundis.

Et ab insurgéntibus in me exaltábis me: * a viro iníquo erípies me.

Proptérea confitébor tibi in natiónibus, Dómine; * et nómini tuo psalmum dicam.

Magníficans salútes regis ejus, * et fáciens misericórdiam Christo suo David, et sémini ejus usque in séculum.

Ant. 7. a. Déxtera tua suscépit me, Dómine; et disciplína tua ipsa me docébit.

℣. Legem tuam, Dómine, non sum oblítus: ℟. Média nocte surgébam ad confiténdum tibi. *Ps.* 118.

IN III NOCTURNO.

Psalmus 27.

Ad te, Dómine, clamábo: Deus meus, ne síleas a me; * nequando táceas a me, et assimilábor descendéntibus in lacum.

Exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ, dum oro ad te, * dum extollo manus meas ad templum sanctum tuum.

Ne simul trahas me cum peccatóribus; * et cum operántibus iniquitátem ne perdas me:

Qui loquuntur pacem cum próximo suo; * mala autem in córdibus eórum.

Da illis secundum ópera eórum, * et secundum nequítiam adinventiónum ipsórum.

Secundum ópera mánuum eórum tríbue illis: * redde retributiónem eórum ipsis.

Quóniam non intellexérunt ópera Dómini, et in ópera mánuum ejus; * déstrues illos, et non ædificábis eos.

Benedictus Dóminus, * quóniam exaudívit vocem deprecatiónis meæ.

Dóminus adjútor meus, et protector meus: * in ipso sperávit cor meum, et adjútus sum.

Et reflóruit caro mea; * et ex voluntáte mea confitébor ei.

Psalmus 69.

DEUS, in adjutórium meum intende: * Dómine, ad adjuvandum me festína.

Confundantur, et revereantur, * qui quærunt ánimam meam.

Avertantur retrorsum, et erubescant, * qui volunt mihi mala.

Avertantur statim erubescentes: * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exsultent et lætentur in te omnes qui quærunt te; * et dicant semper: Magnificétur Dóminus, qui díligunt salutáre tuum.

Ego vero egénus et pauper sum: * Deus, ádjuva me.

Adjútor meus et liberátor meus es tu: * Dómine, ne moréris.

Ant. I. a. Exsultent et lætentur in te, qui díligunt salutáre tuum, Dómine.

Psalmus 99.

JUBILATE Deo, omnis terra, * servíte Dómino in lætítia.

Introíte in conspectu ejus, * in exsultatióne.

Scitóte quóniam Dóminus ipse est Deus: * ipse fecit nos, et non ipsi nos.

Pópulus ejus, et oves páscuæ ejus, introíte portas ejus in confessióne, átria ejus in hymnis: * confitémini illi.

Laudáte nomen ejus, * quóniam suávis est Dóminus.

In æternum misericórdia ejus, * et usque in generatiónem véritas ejus.

Ant. 5. C. Servíte Dómino in lætítia: scitóte quóniam Dóminus ipse est Deus.

Canticum trium Puerorum.

Dan. 3.

BENEDICITE, ómnia ópera Dómini, Dómino; * laudáte et superexaltáte eum in sécula.

Benedícite, Angeli Dómini, Dómino: * benedícite, Cœli, Dómino.

Benedícite, aquæ omnes quæ super cœlos sunt, Dómino: * benedícite, omnes Virtútes Dómini, Dómino.

Benedícite, sol et luna, Dómino: * benedícite, stellæ cœli, Dómino.

Benedícite, omnis imber et ros, Dómino: * benedícite, omnes spíritus Dei, Dómino.

Benedícite, ignis et æstus, Dómino: * benedícite, frigus et æstus, Dómino.

Benedícite, rores et pruína, Dómino: * benedícite, gelu et frigus, Dómino.

Benedícite, glácies et nives, Domino: * benedícite, noctes et dies, Dómino.

Benedícite, lux et ténebræ, Dómino: * benedícite, fúlgura et nubes, Dómino.

Benedícat terra Dóminum; * laudet et superexaltet eum in sécula.

Benedícite, montes et colles, Dómino: * benedícite, universa germinántia in terra, Dómino.

Benedícite, fontes, Dómino: * benedícite, mária et flúmina, Dómino.

Benedícite, cete et ómnia quæ moventur in aquis, Dómino: * benedícite, omnes vólucres cœli, Dómino.

Benedícite, omnes béstiæ et pécora, Dómino: * benedícite, fílii hóminum, Dómino.

Benedícat Israel Dóminum; * laudet et superexaltet eum in sécula.

Benedícite, sacerdótes Dómini, Dómino: * benedícite, servi Dómini, Dómino.

Benedícite, spíritus et ánimæ justórum, Dómino: * benedícite, sancti et húmiles corde, Dómino.

Benedícite, Anánia, Azária, Mísael, Dómino; * laudáte et superexaltáte eum in sécula.

Loco Glória Patri, *dicitur:*

Benedicámus Patrem, et Fílium, cum sancto Spíritu, * laudémus et superexaltémus eum in sécula.

Benedictus es, Dómine, in firmamento cœli; * et laudábilis, et gloriósus, et superexaltátus in sécula.

Ant. 4. E. Benedictus es, Dómine, in throno regni tui; et superlaudábilis, et superexaltátus in sécula.

Psalmus 148.

Laudate Dóminum de cœlis: * laudáte eum in excelsis.

Laudáte eum, omnes Angeli ejus: * laudáte eum, omnes Virtútes ejus.

Laudáte eum, sol et luna: * laudáte eum, omnes stellæ et lumen.

Laudáte eum, cœli cœlórum; * et aquæ omnes quæ super cœlos sunt, laudent nomen Dómini;

Quia ipse dixit, et facta sunt; * ipse mandávit, et creáta sunt.

Státuit ea in æternum, et in séculum séculi: * præceptum pósuit, et non præteríbit.

Laudáte Dóminum de terra, * dracónes, et omnes abyssi;

Ignis, grando, nix, glácies, spíritus procellárum, * quæ fáciunt verbum ejus;

Montes, et omnes colles; * ligna fructífera, et omnes cedri;

Béstiæ, et universa pécora; * serpentes, et vólucres pennátæ;

Reges terræ, et omnes pópuli; * príncipes, et omnes júdices terræ;

Júvenes et vírgines, senes cum junióribus laudent nomen Dómini, * quia exaltátum est nomen ejus solíus.

Conféssio ejus super cœlum et terram; * et exaltávit cornu pópuli sui.

Hymnus ómnibus sanctis ejus, * fíliis Israel, pópulo appropinquanti sibi.

Ant. 7. *d.* Hymnus ómnibus sanctis ejus, fíliis Israel, pópulo appropinquanti sibi.

tióne cordis; * in eo quod dídici judícia justítiæ tuæ.

Justificatiónes tuas custódiam; * non me derelinquas usquequáque.

In quo córrigit adolescéntior viam suam? * in custodiendo sermónes tuos.

In toto corde meo exquisívi te; * ne repellas me a mandátis tuis.

In corde meo abscondi elóquia tua, * ut non peccem tibi.

Benedictus es, Dómine: * doce me justificatiónes tuas.

In lábiis meis * pronuntiavi ómnia judícia oris tui.

In via testimoniórum tuórum delectátus sum, * sicut in ómnibus divítiis.

In mandátis tuis exercébor, * et considerábo vias tuas.

In justificatiónibus tuis meditábor, * non obliviscar sermónes tuos.

Divisio Psalmi 118.

Retribue servo tuo, vivífica me; * et custódiam sermónes tuos.

Revéla óculos meos, * et considerábo mirabília de lege tua.

Incola ego sum in terra, * non abscondas a me mandáta tua.

Concupívit ánima mea desideráre justificatiónes tuas * in omni témpore.

Increpasti superbos: * maledicti qui declínant a mandátis tuis.

Aufer a me oppróbrium et contemptum; * quia testimónia tua exquisívi.

Etenim sedérunt príncipes, et adversum me loquebantur; * servus autem tuus exercebátur in justificatiónibus tuis.

Nam et testimónia tua meditátio mea est, * et consílium meum justificatiónes tuæ.

Adhæsit pavimento ánima mea: * vivífica me secundum verbum tuum.

Vias meas enuntiávi, et exaudisti me; * doce me justificatiónes tuas.

Viam justificatiónum tuárum ínstrue me; * et exercébor in mirabílibus tuis.

Dormitávit ánima mea præ tædio, * confirma me in verbis tuis.

Viam iniquitátis ámove a me, * et de lege tua miserére mei.

Viam veritátis elégi, * judícia tua non sum oblítus.

Adhæsi testimóniis tuis, Dómine: * noli me confúndere.

Viam mandatórum tuórum cucurri, * cum dilatasti cor meum.

Ant. 1. D. In toto corde meo exquisívi te, Dómine: doce me justificatiónes tuas. *Ps.* 118.

AD TERTIAM.

Ex Psalmo 118.

Legem pone mihi, Dómine, viam justificatiónum tuá-

rum; * et exquíram eam semper.

Da mihi intellectum, et scrutábor legem tuam, * et custódiam illam in toto corde meo.

Deduc me in sémitam mandatórum tuórum, * quia ipsam vólui.

Inclína cor meum in testimónia tua, * et non in avarítiam.

Averte óculos meos ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me.

Státue servo tuo elóquium tuum * in timóre tuo.

Amputa oppróbrium meum quod suspicátus sum, * quia judícia tua jucunda.

Ecce concupívi mandáta tua: * in æquitáte tua vivífica me.

Et véniat super me misericórdia tua, Dómine, * salutáre tuum secundum elóquium tuum.

Et respondébo exprobrántibus mihi verbum, * quia sperávi in sermónibus tuis.

Et ne áuferas de ore meo verbum veritátis usquequáque; * quia in judíciis tuis supersperávi.

Et custódiam legem tuam semper, * in séculum, et in séculum séculi.

Et ambulábam in latitúdine, * quia mandáta tua exquisívi.

Et loquébar de testimóniis tuis in conspectu regum, * et non confundébar.

Et meditábar in mandátis tuis, * quæ dilexi.

Et levávi manus meas ad mandáta tua quæ dilexi, * et exercébar in justificatiónibus tuis.

Divisio Psalmi 118.

Memor esto verbi tui servo tuo, * in quo mihi spem dedisti.

Hæc me consoláta est in humilitáte mea, * quia elóquium tuum vivificávit me.

Superbi iníque agébant usquequáque: * a lege autem tua non declinávi.

Memor fui judiciórum tuórum a século, Dómine, * et consolátus sum.

Deféctio ténuit me * pro peccatóribus derelinquéntibus legem tuam.

Cantábiles mihi erant justificatiónes tuæ, * in loco peregrinatiónis meæ.

Memor fui nocte nóminis tui, Dómine; * et custodívi legem tuam.

Hæc facta est mihi, * quia justificatiónes tuas exquisívi.

Pórtio mea, Dómine, * dixi, custodíre legem tuam.

Deprecátus sum fáciem tuam in toto corde meo: * miserére mei secundum elóquium tuum.

Cogitávi vias meas, * et converti pedes meos in testimónia tua.

Parátus sum, et non sum turbátus, * ut custódiam mandáta tua.

Funes peccatórum circumplexi sunt me; * et legem tuam non sum oblítus.

Média nocte surgébam ad

confitendum tibi * super judícia justificatiónis tuæ.

Párticeps ego sum ómnium timéntium te, * et custodiéntium mandáta tua.

Misericórdia tua, Dómine, plena est terra: * justificatiónes tuas doce me.

Divisio Psalmi 118.

Bonitatem fecisti cum servo tuo, Dómine, * secundum verbum tuum.

Bonitátem, et disciplínam, et sciéntiam doce me; * quia mandátis tuis crédidi.

Príusquam humiliárer, ego delíqui; * proptérea elóquium tuum custodívi.

Bonus es tu; * et in bonitáte tua doce me justificatiónes tuas.

Multiplicáta est super me iníquitas superbórum; * ego autem in toto corde meo scrutábor mandáta tua.

Coagulátum est sicut lac cor eórum: * ego vero legem tuam meditátus sum.

Bonum mihi quia humiliasti me, * ut discam justificatiónes tuas.

Bonum mihi lex oris tui * super míllia auri et argenti.

Manus tuæ fecérunt me, et plasmavérunt me: * da mihi intellectum, et discam mandáta tua.

Qui timent te, vidébunt me, et lætabuntur; * quia in verba tua supersperávi.

Cognóvi, Dómine, quia æquitas judícia tua, * et in veritáte tua humiliasti me.

Fiat misericórdia tua, ut consolétur me, * secundum elóquium tuum servo tuo.

Véniant mihi miseratiónes tuæ, et vivam; * quia lex tua meditátio mea est.

Confundantur superbi, quia injuste iniquitátem fecérunt in me; * ego autem exercébor in mandátis tuis.

Convertantur mihi timentes te, * et qui novérunt testimónia tua.

Fiat cor meum immaculátum in justificatiónibus tuis, * ut non confundar.

Ant. 6. *C.* Da mihi intellectum; et scrutábor legem tuam, Dómine. *Ps.* 118.

Capitulum. I. Joan. 2.

In hoc scimus quóniam cognóvimus Deum, si mandáta ejus observémus. Qui dicit se nosse eum, et mandáta ejus non custódit, mendax est, et in hoc véritas non est: qui autem servat verbum ejus, vere in hoc cáritas Dei perfecta est.

℟. *br.* Inclína cor meum, Deus, * In testimónia tua. Inclína. ℣. Averte óculos meos, ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me, * In testimónia tua. Glória Patri. Inclína cor meum.

℣. Deduc me in sémitam mandatórum tuórum; ℟. Quia ipsam vólui. *Ps.* 118.

AD SEXTAM.

Ex Psalmo 118.

Defecit in salutáre tuum

ánima mea, * et in verbum tuum supersperávi.

Defecérunt óculi mei in elóquium tuum, * dicentes: Quando consoláberis me?

Quia factus sum sicut uter in pruína; * justificatiónes tuas non sum oblítus.

Quot sunt dies servi tui? * quando fácies de persequéntibus me judícium?

Narravérunt mihi iníqui fabulatiónes; * sed non ut lex tua.

Omnia mandáta tua, véritas: * iníque persecúti sunt me, ádjuva me.

Paulo minus consummavérunt me in terra; * ego autem non derelíqui mandáta tua.

Secundum misericórdiam tuam vivífica me, * et custódiam testimónia oris tui.

In æternum, Dómine, * verbum tuum pérmanet in cœlo.

In generatiónem et generatiónem véritas tua: * fundasti terram, et pérmanet.

Ordinatióne tua persevérat dies; * quóniam ómnia sérviunt tibi.

Nisi quod lex tua meditátio mea est, * tunc forte períssem in humilitáte mea.

In æternum non obliviscar justificatiónes tuas; * quia in ipsis vivificasti me.

Tuus sum ego, salvum me fac; * quóniam justificatiónes tuas exquisívi.

Me exspectavérunt peccatóres ut pérderent me: * testimónia tua intellexi.

Omnis consummatiónis vidi finem: * latum mandátum tuum nimis.

Divisio Psalmi 118.

Quomodo dilexi legem tuam, Dómine! * tota die meditátio mea est.

Super inimícos meos prudentem me fecisti mandáto tuo,* quia in æternum mihi est.

Super omnes docentes me intellexi, * quia testimónia tua meditátio mea est.

Super senes intellexi, * quia mandáta tua quæsívi.

Ab omni via mala prohíbui pedes meos, * ut custódiam verba tua.

A judíciis tuis non declinávi, * quia tu legem posuisti mihi.

Quam dúlcia fáucibus meis elóquia tua! * super mel ori meo.

A mandátis tuis intellexi; * proptérea odívi omnem viam iniquitátis.

Lucerna pédibus meis verbum tuum, * et lumen sémitis meis.

Jurávi et státui * custodíre judícia justítiæ tuæ.

Humiliátus sum usquequáque, Dómine; * vivífica me secundum verbum tuum.

Voluntária oris mei beneplácita fac, Dómine, * et judícia tua doce me.

Anima mea in mánibus meis semper; * et legem tuam non sum oblítus.

Posuérunt peccatóres láqueum mihi; * et de mandátis tuis non errávi.

Hæreditáte acquisívi testimónia tua in æternum, * quia exsultátio cordis mei sunt.

Inclinávi cor meum ad faciendas justificatiónes tuas in æternum, * propter retributiónem.

Divisio Psalmi 118.

INIQUOS ódio hábui, * et legem tuam dilexi.

Adjútor et susceptor meus es tu; * et in verbum tuum supersperávi.

Declináte a me, maligni; * et scrutábor mandáta Dei mei.

Súscipe me secundum elóquium tuum, et vivam; * et non confundas me ab exspectatióne mea.

Adjuva me, et salvus ero; * et meditábor in justificatiónibus tuis semper.

Sprevisti omnes discedentes a judíciis tuis, * quia injusta cogitátio eórum.

Prævaricantes reputávi omnes peccatóres terræ; * ídeo dilexi testimónia tua.

Confíge timóre tuo carnes meas; * a judíciis enim tuis tímui.

Feci judícium et justítiam: * non tradas me calumniántibus me.

Súscipe servum tuum in bonum; * non calumnientur me superbi.

Oculi mei defecérunt in salutáre tuum, * et in elóquium justítiæ tuæ.

Fac cum servo tuo secundum misericórdiam tuam, * et justificatiónes tuas doce me.

Servus tuus sum ego; * da mihi intellectum, ut sciam testimónia tua.

Tempus faciendi, Dómine: * dissipavérunt legem tuam.

Ideo dilexi mandáta tua * super aurum et topázion.

Proptérea ad ómnia mandáta tua dirigébar: * omnem viam iníquam ódio hábui.

Ant. 2. D. Inclinávi cor meum ad faciendas justificatiónes tuas in æternum. *Ps.* 118.

Capitulum. I. Joan. 5.

HÆC est cáritas Dei, ut mandáta ejus custodiámus; et mandáta ejus grávia non sunt.

℟. *br.* Testimónia tua intellexi, Dómine: * Latum mandátum tuum nimis. Testimónia. ℣. Omnis consummatiónis * vidi finem: * Latum. Glória Patri. Testimónia.

℣. Dilexi mandáta tua super aurum: ℟. Proptérea ad ómnia mandáta tua dirigébar. *Ps.* 118.

AD NONAM.

Ex Psalmo 118.

MIRABILIA testimónia tua; * ídeo scrutáta est ea ánima mea.

Declarátio sermónum tuórum illúminat, * et intellectum dat párvulis.

Os meum apérui, et attraxi spíritum; * quia mandáta tua desiderábam.

Aspíce in me, et miserére mei, * secundum judícium diligéntium nomen tuum.

Gressus meos dírige secundum elóquium tuum; * et non dominétur mei omnis injustítia.

Rédime me a calúmniis hóminum, * ut custódiam mandáta tua.

Fáciem tuam illúmina super servum tuum, * et doce me justificatiónes tuas.

Exitus aquárum deduxérunt óculi mei; * quia non custodiérunt legem tuam.

Justus es, Dómine, * et rectum judícium tuum.

Mandasti justítiam testimónia tua, * et veritátem tuam nimis.

Tabéscere me fecit zelus meus, * quia oblíti sunt verba tua inimíci mei.

Ignítum elóquium tuum vehementer; * et servus tuus dilexit illud.

Adolescéntulus sum ego, et contemptus: * justificatiónes tuas non sum oblítus.

Justítia tua, justítia in ætternum; * et lex tua véritas.

Tribulátio et angústia invenérunt me: * mandáta tua meditátio mea est.

Æquitas testimónia tua in æternum: * intellectum da mihi, et vivam.

Divisio Psalmi 118.

Clamavi in toto corde meo, exaudi me, Dómine: * justificatiónes tuas requíram.

Clamávi ad te, salvum me fac, * ut custódiam mandáta tua.

Prævéni in maturitáte, et clamávi, * quia in verba tua supersperávi.

Prævenérunt óculi mei ad te dilúculo, * ut meditárer elóquia tua.

Vocem meam audi secundum misericórdiam tuam, Dómine, * et secundum judícium tuum vivífica me.

Appropinquavérunt persequentes me iniquitáti; * a lege autem tua longe facti sunt.

Prope es tu, Dómine; * et omnes viæ tuæ véritas.

Inítio cognóvi de testimóniis tuis, * quia in æternum fundasti ea.

Vide humilitátem meam, et éripe me; * quia legem tuam non sum oblítus.

Júdica judícium meum, et rédime me: * propter elóquium tuum vivífica me.

Longe a peccatóribus salus, * quia justificatiónes tuas non exquisiérunt.

Misericórdiæ tuæ multæ, Dómine: * secundum judícium tuum vivífica me.

Multi qui persequuntur me, et tríbulant me; * a testimóniis tuis non declinávi.

Vidi prævaricantes, et tabescébam; * quia elóquia tua non custodiérunt.

Vide quóniam mandáta tua dilexi, Dómine: * in misericórdia tua vivífica me.

Princípium verbórum tuórum, véritas: * in æternum ómnia judícia justítiæ tuæ.

Divisio Psalmi 118.

Principes persecúti sunt me

gratis, * et a verbis tuis formidávit cor meum.

Lætábor ego super elóquia tua, * sicut qui invénit spólia multa.

Iniquitátem ódio hábui, et abominátus sum; * legem autem tuam diléxi.

Séptiès in die laudem dixi tibi, * super judícia justítiæ tuæ.

Pax multa diligéntibus legem tuam; * et non est illis scándalum.

Exspectábam salutáre tuum, Dómiue, * et mandáta tua diléxi.

Custodívit ánima mea testimónia tua, * et diléxit ea vehementer.

Servávi mandáta tua et testimónia tua; * quia omnes viæ meæ in conspectu tuo.

Appropinquet deprecátio mea in conspectu tuo, Dómine: * juxta elóquium tuum da mihi intellectum.

Intret postulátio mea in conspectu tuo: * secundum elóquium tuum éripe me.

Eructábunt lábia mea hymnum, * cùm docúeris me justificatiónes tuas.

Pronuntiábit lingua mea elóquium tuum; * quia ómnia mandáta tua æquitas.

Fiat manus tua ut salvet me, * quóniam mandáta tua elégi.

Concupívi salutáre tuum, Dómine; * et lex tua meditátio mea est.

Vivet ánima mea, et laudábit te; * et judícia tua adjuvábunt me.

Errávi sicut ovis quæ périit: * quære servum tuum, quia mandáta tua non sum oblítus.

Ant. 4. E. Omnia mandáta tua æquitas: pax multa diligéntibus legem tuam, Dómine. *Ps.* 118.

Capitulum. I. Tim. 1.

Finis præcepti est cáritas de corde puro, et consciéntia bona, et fide non ficta.

℟. *br.* Omnes viæ meæ * In conspectu tuo, Dómine. Omnes. ℣. Servávi mandáta tua * et testimónia tua, * In conspectu. Glória. Omnes.

℣. Custodívit ánima mea testimónia tua, ℟. Et diléxit ea vehementer. *Ps.* 118.

AD VESPERAS.

Psalmus 109.

Dixit Dóminus Dómino meo: * Sede a dextris meis.

Donec ponam inimícos tuos * scabellum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emittet Dóminus ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in splendóribus sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es Sacerdos in æternum secundum órdinem Melchísedech.

Dóminus a dextris tuis, * confrégit in die iræ suæ reges.

Judicábit in natiónibus, implébit ruínas; * conquassá-

bit cápita in terra multórum.

De torrente in via bibet; * proptérea exaltábit caput.

Ant. 7. c. Dixit Dóminus Dómino meo : Sede a dextris meis.

Psalmus 110.

Confitebor tibi, Dómine, in toto corde meo, * in concílio justórum et congregatióne.

Magna ópera Dómini, * exquisíta in omnes voluntátes ejus.

Conféssio et magnificéntia opus ejus * et justítia ejus manet in séculum séculi.

Memóriam fecit mirabílium suórum mísericors et miserátor Dóminus : * escam dedit timéntibus se.

Memor erit in séculum testamenti sui : * virtútem óperum suórum annuntiábit pópulo suo;

Ut det illis hæreditátem géntium : * ópera mánuum ejus, véritas et judícium.

Fidélia omnia mandáta ejus, confirmáta in séculum séculi, * facta in veritáte et æquitáte.

Redemptiónem misit pópulo suo, * mandávit in ætérnum testamentum suum.

Sanctum et terríbile nomen ejus : * inítium sapiéntiæ timor Dómini.

Intellectus bonus ómnibus faciéntibus eum : * laudátio ejus manet in séculum séculi.

Ant. 4. d. Fidélia ómnia mandáta ejus, confirmáta in séculum séculi.

Psalmus 111.

Beatus vir qui timet Dóminum, * in mandátis ejus volet nimis.

Potens in terra erit semen ejus : * generátio rectórum benedicétur.

Glória et divítiæ in domo ejus; * et justítia ejus manet in séculum séculi.

Exortum est in ténebris lumen rectis; * mísericors, et miserátor, et justus.

Jucundus homo, qui miserétur et cómmodat, dispónet sermónes suos in judício; * quia in æternum non commovébitur.

In memória æterna erit justus; * ab auditióne mala non timébit.

Parátum cor ejus speráre in Dómino, confirmátum est cor ejus; * non commovébitur, donec despíciat inimícos suos.

Dispersit, dedit paupéribus; * justítia ejus manet in séculum séculi; cornu ejus exaltábitur in glória.

Peccátor vidébit, et irascétur, déntibus suis fremet, et tabescet : * desidérium peccatórum períbit.

Ant. 1. f. Qui timet Dóminum, in mandátis ejus volet nimis.

Psalmus 112.

Laudate, púeri, Dóminum; * laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedictum, * ex hoc nunc, et usque in séculum.

A solis ortu usque ad occásum, * laudábile nomen Dómini.

Excelsus super omnes gentes Dóminus, * et super cœlos glória ejus.

Quis sicut Dóminus Deus noster, qui in altis hábitat, * et humília réspicit in cœlo et in terra?

Súscitans a terra ínopem, * et de stércore érigens páuperem;

Ut cóllocet eum cum princípibus, * cum princípibus pópuli sui.

Qui habitáre facit stérilem in domo, * matrem filiórum lætantem.

Ant. 7. ç. Sit nomen Dómini benedictum in sécula.

Psalmus 113.

In éxitu Israel de Ægypto, * domus Jacob de pópulo bárbaro,

Facta est Judæa sanctificátio ejus, * Israel potestas ejus.

Mare vidit, et fugit: * Jordánis conversus est retrorsum.

Montes exsultavérunt ut aríetes, * et colles sicut agni óvium.

Quid est tibi, mare, quòd fugisti? * et tu, Jordánis, quia conversus es retrorsum?

Montes, exsultastis sicut aríetes? * et colles sicut agni óvium?

A fácie Dómini mota est terra, * a fácie Dei Jacob,

Qui convertit petram in stagna aquárum, * et rupem in fontes aquárum.

Non nobis, Dómine, non nobis, * sed nómini tuo da glóriam super misericórdia tua et veritáte tua;

Nequando dicant gentes: * Ubi est Deus eórum?

Deus autem noster in cœlo; * ómnia quæcumque vóluit, fecit.

Simulácra géntium argentum et aurum, * ópera mánuum hóminum.

Os habent, et non loquentur; * óculos habent, et non vidébunt.

Aures habent, et non áudient; * nares habent, et non odorábunt.

Manus habent, et non palpábunt; pedes habent, et non ambulábunt: * non clamábunt in gútture suo.

Símiles illis fiant qui fáciunt ea, * et omnes qui confídunt in eis.

Domus Israel sperávit in Dómino; * adjútor eórum et protector eórum est.

Domus Aaron sperávit in Dómino; * adjútor eórum et protector eórum est.

Qui timent Dóminum, speravérunt in Dómino; * adjútor eórum et protector eórum est.

Dóminus memor fuit nostri, * et benedixit nobis.

Benedixit dómui Israel, * benedixit dómui Aaron.

Benedixit ómnibus qui timent Dóminum, * pusillis cum majóribus.

Adjíciat Dóminus super

vos, * super vos, et super fílios vestros.

Benedicti vos a Dómino, * qui fecit cœlum et terram.

Cœlum cœli Dómino; * terram autem dedit fíliis hóminum.

Non mórtui laudábunt te, Dómine, * neque omnes qui descendunt in infernum.

Sed nos qui vívimus, benedícimus Dómino, * ex hoc nunc, et usque in séculum.

Ant. I. A. Nos qui vívimus, benedícimus Dómino.

Capitulum. Ephes. I.

BENEDICTUS Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, qui benedixit nos in omni benedictióne spirituáli in cœlestibus in Christo, sicut elégit nos in ipso ante mundi constitutiónem, ut essémus sancti et immaculáti in conspectu ejus in caritáte.

Hymnus. C.

O luce qui mortálibus
Lates inaccessa, Deus!
Præsente quo sancti tremunt
Nubuntque vultus Angeli:
Hic, ceu profunda cónditi
Demérgimur calígine:
Æternus at noctem suo
Fulgóre depellet dies.
Hunc nempe nobis præparas,
Nobis reservas hunc diem,
Quem vix adumbrat spléndida
Flammantis astri cláritas.
Moráris heu! nimis diu
Moráris, optátus dies:
Ut te fruámur, noxii
Linquenda moles córporis.
His cum solúta vínculis
Mens evolárit, o Deus,
Vidére te, laudáre te,
Amáre te non désinet.
Ad omne nos apta bonum,
Fœcunda donis Trínitas:
Fac lucis usúræ brevi
Æterna succédat dies.
Amen.

℣. In Deo laudábimur tota die; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in séculum. *Ps.* 43.

AD COMPLETORIUM.

Psalmus 4.

CUM invocárem, exaudívit me Deus justítiæ meæ: * in tribulatióne dilatasti mihi.

Miserére mei, * et exaudi oratiónem meam.

Fílii hóminum, úsquequo gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium?

Et scitóte quóniam mirificávit Dóminus sanctum suum: * Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum.

Irascímini, et nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus vestris, in cubílibus vestris compungímini.

Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino; * multi dicunt: Quis ostendit nobis bona?

Signátum est super nos lumen vultus tui, Dómine: * dedisti lætítiam in corde meo.

A fructu frumenti, vini, et ólei sui, * multiplicáti sunt.

In pace in idipsum dórmiam, * et requiescam.

Quóniam tu, Dómine, * singuláriter in spe constituísti me.

Psalmus 90.

Qui hábitat in adjutório Altíssimi, * in protectióne Dei cœli commorábitur.

Dicet Dómino : Susceptor meus es tu, et refúgium meum: * Deus meus, sperábo in eum;

Quóniam ipse liberávit me de láqueo venántium, * et a verbo áspero.

Scápulis suis obumbrábit tibi, * et sub pennis ejus sperábis.

Scuto circúmdabit te véritas ejus; * non timébis a timóre nocturno,

A sagitta volante in die, a negótio perambulante in ténebris, * ab incursu, et dæmónio meridiáno.

Cadent a látere tuo mille, et decem míllia a dextris tuis; * ad te autem non appropinquábit.

Verúmtamen óculis tuis considerábis, * et retributiónem peccatórum vidébis.

Quóniam tu es, Dómine, spes mea : * Altíssimum posuísti refúgium tuum;

Non accédet ad te malum, * et flagellum non appropinquábit tabernáculo tuo.

Quóniam Angelis suis mandávit de te, * ut custódiant te in ómnibus viis tuis.

In mánibus portábunt te, * ne forte offendas ad lápidem pedem tuum.

Super áspidem et basiliscum ambulábis, * et conculcábis leónem et dracónem.

Quóniam in me sperávit, liberábo eum : * prótegam eum, quóniam cognóvit nomem meum.

Clamábit ad me, * et ego exáudiam eum.

Cum ipso sum in tribulatióne; * erípiam eum, et glorificábo eum.

Longitúdine diérum replébo eum, * et ostendam illi salutáre meum.

Psalmus 133.

Ecce nunc benedícite Dóminum, * omnes servi Dómini.

Qui statis in domo Dómini, * in átriis domus Dei nostri;

In nóctibus extóllite manus vestras in sancta, * et benedícite Dóminum.

Benedícat te Dóminus ex Sion, * qui fecit cœlum et terram.

Ant. 8. G. Scuto circúmdabit te véritas ejus; non timébis a timóre nocturno. *Ps.* 90.

FERIA SECUNDA.

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Invit. Deum, qui prior dilexit nos, * Veníte, adorémus. *I. Joan.* 4.

Hymnus. C.

Dei canámus glóriam,
Cœlum secundo qui die

Expandit, admirábile
Mortálibus spectáculum.
Poli stupémus álveo
Stagnáre pénsiles lacus :
Hinc imbre terras fértili
Cœlestis irrórat Pater.
Quam præparas nobis, Deus,
Est hæc imágo grátiæ :
Hæc rore stillans úberi
Cordis penétrat íntima.
Hanc qui fidéli cómbibunt
Aquam salúbrem péctore,
In his ad æternas domos
Miro resultat ímpetu.
Beáta gens, quam pródiga
Ditáre non cessas manu !
Amóris hæc memor tui,
Amóris et reddat vices.
Quæ nos prior sic díligis,
Tibi, beáta Trínitas,
Sit summa laus et glória
In sempiterna sécula.
Amen.

Pro Officiis novem Lectionum distinguuntur tres Nocturni. In Officiis trium Lectionum, pro unico Nocturno, dicuntur novem Psalmi.

PRO I NOCTURNO.

Psalmus 103.

Benedic, ánima mea, Dómino : * Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer.

Confessiónem et decórem induisti, * amictus lúmine sicut vestimento ;

Extendens cœlum sicut pellem, * qui tegis aquis superióra ejus ;

Qui ponis nubem ascensum tuum, * qui ámbulas super pennas ventórum ;

Qui facis ángelos tuos, spíritus, * et ministros tuos, ignem urentem ;

Qui fundasti terram super stabilitátem suam : * non inclinábitur in séculum séculi.

Abyssus, sicut vestimentum, amictus ejus * super montes stabunt aquæ.

Ab increpatióne tua fúgient ; * a voce tonítrui tui formidábunt.

Ascendunt montes, et descendunt campi, * in locum quem fundasti eis.

Términum posuisti, quem non transgredientur ; * neque convertentur operíre terram.

Qui emittis fontes in convállibus : * inter médium móntium pertransíbunt aquæ.

Potábunt omnes béstiæ agri ; * exspectábunt ónagri in siti sua.

Super ea vólucres cœli habitábunt ; * de médio petrárum dabunt voces.

Rigans montes de superióribus suis ; * de fructu óperum tuórum satiábitur terra :

Prodúcens fœnum jumentis, * et herbam servitúti hóminum.

Ut edúcas panem de terra, * et vinum lætíficet cor hóminis ;

Ut exhílaret fáciem in óleo, * et panis cor hóminis confirmet.

Saturabuntur ligna campi, * et cedri Líbani quas plantávit.

Illic pásseres nidificábunt : * heródii domus dux est eórum.

Montes excelsi cervis, * petra refúgium herináciis.

Fecit lunam in témpora: * sol cognóvit occásum suum.

Posuisti ténebras, et facta est nox; * in ipsa pertransíbunt omnes béstiæ silvæ:

Cátuli leónum rugiéntes, * ut rápiant, et quærant a Deo escam sibi.

Ortus est sol; et congregáti sunt, * et in cubílibus suis collocabuntur.

Exíbit homo ad opus suum, * et ad operatiónem suam usque ad vésperum.

Divisio Psalmi 103.

Quam magnificáta sunt ópera tua, Dómine! * ómnia in sapiéntia fecisti; impléta est terra possessióne tua.

Hoc mare magnum, et spatiósum mánibus: * illic reptília, quorum non est númerus, animália pusilla cum magnis.

Illic naves pertransíbunt: * draco iste quem formasti ad illudendum ei.

Omnia a te expectant, * ut des illis escam in témpore.

Dante te illis, cólligent; * aperiente te manum tuam, ómnia implebuntur bonitáte.

Avertente autem te fáciem, turbabuntur: * áuferes spíritum eórum, et defícient, et in púlverem suum revertentur.

Emittes spíritum tuum, et creabuntur; * et renovábis fáciem terræ.

Altera Divisio Psalmi 103.

Sit glória Dómini in séculum: * lætábitur Dóminus in opéribus suis;

Qui réspicit terram, et facit eam trémere; * qui tangit montes, et fúmigant.

Cantábo Dómino in vita mea: * psallam Deo meo quámdiu sum.

Jucundum sit ei elóquium meum; * ego vero delectábor in Dómino.

Defíciant peccatóres a terra et iníqui, ita ut non sint: * bénedic, ánima mea, Dómino.

Ant. 4. d. Omnia in sapiéntia fecisti, Dómine: impléta est terra possessióne tua.

PRO II NOCTURNO.

Psalmus 104.

Confitemini Dómino, et invocáte nomen ejus: * annuntiáte inter gentes ópera ejus.

Cantáte ei, et psállite ei: * narráte ómnia mirabília ejus.

Laudámini in nómine sancto ejus: * lætétur cor quæréntium Dóminum.

Quærite Dóminum, et confirmámini; * quærite fáciem ejus semper.

Mementóte mirabílium ejus quæ fecit, * prodígia ejus, et judícia oris ejus,

Semen Abraham servi ejus, * fílii Jacob electi ejus.

Ipse Dóminus Deus noster; * in universa terra judícia ejus.

Memor fuit in séculum testamenti sui; * verbi quod mandávit in mille generatiónes,

Quod dispósuit ad Abra-

ham; * et juramenti sui ad Isaac.

Et státuit illud Jacob in præceptum, * et Israel in testamentum æternum;

Dicens: Tibi dabo terram Chánaan * funículum hæreditátis vestræ;

Cum essent número brevi, paucíssimi, * et íncolæ ejus.

Et pertransiérunt de gente in gentem, * et de regno ad pópulum álterum.

Non relíquit hóminem nocére eis, * et corrípuit pro eis reges.

Nolíte tángere christos meos, * et in prophétis meis nolíte malignári.

Divisio Psalmi 104. Et

VOCAVIT (Dóminus) famem super terram, * et omne firmamentum panis contrívit.

Misit ante eos virum; * in servum venúmdatus est Joseph.

Humiliavérunt in compédibus pedes ejus; * ferrum pertránsiit ánimam ejus.

Donec veníret verbum ejus, * elóquium Dómini inflammávit eum.

Misit rex, et solvit eum; * princeps populórum, et dimísit eum.

Constítuit eum dóminum domus suæ, * et príncipem omnis possessiónis suæ;

Ut erudíret príncipes ejus sicut semetipsum, * et senes ejus prudéntiam docéret.

Et intrávit Israel in Ægyptum; * et Jacob áccola fuit in terra Cham.

Et auxit pópulum suum vehementer, * et firmávit eum super inimícos ejus.

Convertit cor eórum, ut odírent pópulum ejus, * et dolum fácerent in servos ejus.

Altera Divisio Psalmi 104.

MISIT (Dóminus) Móysen servum suum, * Aaron quem elégit ipsum.

Pósuit in eis verba signórum suórum, * et prodigiórum in terra Cham.

Misit ténebras, et obscurávit; * et non exacerbávit sermónes suos.

Convertit aquas eórum in sánguinem, * et occídit pisces eórum.

Edidit terra eórum ranas * in penetrálibus regum ipsórum.

Dixit; et venit cœnomyía, et cíniphes * in ómnibus fínibus eórum.

Pósuit plúvias eórum grándinem, * ignem comburentem in terra ipsórum;

Et percussit víneas eórum, et ficúlneas eórum; * et contrívit lignum fínium eórum.

Dixit; et venit locusta et bruchus, * cujus non erat númerus:

Et comédit omne fœnum in terra eórum, * et comédit omnem fructum terræ eórum.

Et percussit omne primogénitum in terra eórum, * primítias omnis labóris eórum.

Et eduxit eos cum argento

et auro; * et non erat in tríbubus eórum infirmus.

Lætáta est Ægyptus in profectióne eórum, * quia incúbuit timor eórum super eos.

Expandit nubem in protectiónem eórum, * et ignem ut lucéret eis per noctem.

Petiérunt, et venit coturnix; * et pane cœli saturávit eos.

Dirúpit petram, et fluxérunt aquæ: * abiérunt in sicco flúmina;

Quóniam memor fuit verbi sancti sui, * quod hábuit ad Abraham púerum suum.

Et eduxit pópulum suum in exsultatióne, * et electos suos in lætítia.

Et dedit illis regiónes géntium: * et labóres populórum possedérunt;

Ut custódiant justificatiónes ejus, * et legem ejus requírant.

Ant. 7. *d.* Mementóte mirabílium ejus quæ fecit, prodígia ejus, et judícia oris ejus.

PRO III NOCTURNO.

Psalmus 105.

Confitemini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in séculum misericórdia ejus.

Quis loquétur poténtias Dómini, * audítas fáciet omnes laudes ejus?

Beáti qui custódiunt judícium, * et fáciunt justítiam in omni témpore.

Memento nostri, Dómine, in beneplácito pópuli tui: * vísita nos in salutári tuo,

Ad videndum in bonitáte electórum tuórum, ad lætandum in lætítia gentis tuæ, * ut laudéris cum hæreditáte tua.

Divisio Psalmi 105.

Peccavimus cum pátribus nostris; * injuste égimus, iniquitátem fécimus.

Patres nostri in Ægypto non intellexérunt mirabília tua: * non fuérunt mémores multitúdinis misericórdiæ tuæ.

Et irritavérunt ascendentes in mare, * mare Rubrum.

Et salvávit eos propter nomen suum, * ut notam fáceret poténtiam suam.

Et increpuit mare Rubrum, et exsiccátum est; * et deduxit eos in abyssis, sicut in deserto;

Et salvávit eos de manu odiéntium, * et redémit eos de manu inimíci.

Et opéruit aqua tribulantes eos: * unus ex eis non remansit.

Et credidérunt verbis ejus, * et laudavérunt laudem ejus.

Citò fecérunt, oblíti sunt óperum ejus, * et non sustinuérunt consílium ejus;

Et concupiérunt concupiscéntiam in deserto, * et tentavérunt Deum in inaquóso.

Et dedit eis petitiónem ipsórum, * et misit saturitátem in ánimas eórum.

Et irritavérunt Móysen in castris, * Aaron sanctum Dómini.

Aperta est terra, et deglutívit Dathan, * et opéruit su-

per congregatiónem Abiron.

Et exarsit ignis in synagóga eórum; * flamma combussit peccatóres.

Et fecérunt vítulum in Horeb, * et adoravérunt sculptile.

Et mutavérunt glóriam suam * in similitúdinem vítuli comedentis fœnum.

Oblíti sunt Deum qui salvávit eos, * qui fecit magnália in Ægypto, mirabília in terra Cham, terribília in mari Rubro.

Et dixit ut dispérderet eos, si non Móyses electus ejus stetisset in confractióne, in conspectu ejus, * ut avérteret iram ejus, ne dispérderet eos.

Et pro níhilo habuérunt terram desiderábilem; * non credidérunt verbo ejus.

Et murmuravérunt in tabernáculis suis; * non exaudiérunt vocem Dómini.

Et elevávit manum suam super eos, * ut prostérneret eos in deserto,

Et ut dejíceret semen eórum in natiónibus, * et dispérgeret eos in regiónibus.

Et initiáti sunt Beélphegor, * et comedérunt sacrifícia mortuórum.

Et irritavérunt eum in adinventiónibus suis; * et multiplicáta est in eis ruína.

Et stetit Phínees, et placávit; * et cessávit quassátio.

Et reputátum est ei in justítiam, * in generatiónem et generatiónem usque in sempitérnum.

Et irritavérunt eum ad aquas contradictiónis; * et vexátus est Móyses propter eos,

Quia exacerbavérunt spíritum ejus; * et distinxit in lábiis suis.

Altera divisio Psalmi 105.

Non disperdidérunt gentes, * quas dixit Dóminus illis.

Et commixti sunt inter gentes, * et didicérunt ópera eórum.

Et serviérunt sculptílibus eórum; * et factum est illis in scándalum.

Et immolavérunt fílios suos * et fílias suas dæmóniis.

Et effudérunt sánguinem innocentem, * sánguinem filiórum suórum, et filiárum suárum, quas sacrificavérunt sculptílibus Chánaan.

Et infecta est terra in sanguínibus, et contamináta est in opéribus eórum; * et fornicáti sunt in adinventiónibus suis.

Et irátus est furóre Dóminus in pópulum suum, * et abominátus est hæreditátem suam.

Et trádidit eos in manus géntium; * et domináti sunt eórum qui odérunt eos.

Et tribulavérunt eos inimíci eórum, * et humiliáti sunt sub mánibus eórum.

Sæpe liberávit eos; * ipsi autem exacerbavérunt eum in consílio suo, et humiliáti sunt in iniquitátibus suis.

Et vidit, cum tribularentur; * et audívit oratiónem eórum;

Et memor fuit testamenti

sui, * et pœnítuit eum secundum multitúdinem misericórdiæ suæ.

Et dedit eos in misericórdias, * in conspectu ómnium qui céperant eos.

Salvos nos fac, Dómine Deus noster, * et cóngrega nos de natiónibus;

Ut confiteámur nómini sancto tuo, * et gloriémur in laude tua.

Benedictus Dóminus Deus Israel a século, et usque in séculum; * et dicet omnis pópulus: Fiat, fiat.

Ant. 1. a. Vísita nos in salutári tuo, Dómine, ad videndum in bonitáte electórum tuórum.

℣. Expandit nubem in protectiónem eórum, ℟. Et ignem ut lucéret eis per noctem. *Ps.* 104.

AD LAUDES.

Psalmus 91.

Bonum est confitéri Dómino, * et psállere nómini tuo, Altíssime,

Ad annuntiandum mane misericórdiam tuam, * et veritátem tuam per noctem,

In decachordo psaltério, * cum cántico in cíthara;

Quia delectasti me, Dómine, in factúra tua, * et in opéribus mánuum tuárum exsultábo.

Quam magnificáta sunt ópera tua, Dómine! * nimis profundæ factæ sunt cogitatiónes suæ.

Vir insípiens non cognóscet, * et stultus non intélliget hæc.

Cum exorti fúerint peccatóres sicut fœnum, et apparúerint omnes qui operantur iniquitátem, * ut intéreant in séculum séculi:

Tu autem Altíssimus * in æternum, Dómine.

Quóniam ecce inimíci tui, Dómine, quóniam ecce inimíci tui períbunt, * et dispergentur omnes qui operantur iniquitátem.

Et exaltábitur sicut unicornis cornu meum, * et senectus mea in misericórdia úberi.

Et despexit óculus meus inimícos meos, * et in insurgéntibus in me malignántibus áudiet auris mea.

Justus ut palma florébit, * sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Plantáti in domo Dómini, * in átriis domus Dei nostri florébunt.

Adhuc multiplicabuntur in senecta úberi, * et bene patientes erunt,

Ut annúntient quóniam rectus Dóminus Deus noster, * et non est iníquitas in eo.

Psalmus 135.

Confitemini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in æternum misericórdia ejus.

Confitémini Deo deórum, * quóniam in æternum misericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum, * quóniam in æternum misericórdia ejus;

Qui facit mirabília magna

solus, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Qui fecit cœlos in intellectu, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Qui firmávit terram super aquas, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Qui fecit luminária magna, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Solem in potestátem diéi, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Lunam et stellas in potestátem noctis, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Divisio Psalmi 135.

(Confitemini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;)

Qui percussit Ægyptum cum primogénitis eórum, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Qui eduxit Israel de médio eórum, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

In manu potenti, et bráchio excelso, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Qui divísit mare Rubrum in divisiónes, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Et eduxit Israel per médium ejus, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Et excussit Pharaónem et virtútem ejus in mari Rubro, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Qui traduxit pópulum suum per desertum, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Qui percussit reges magnos, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Et occídit reges fortes, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Sehon regem Amorrhæórum, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Et Og regem Basan, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Et dedit terram eórum hæreditátem, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Hæreditátem Israel servo suo, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Quia in humilitáte nostra memor fuit nostri, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus;

Et redémit nos ab inimícis nostris, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Qui dat escam omni carni, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Confitémini Deo cœli, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum, * quóniam in ætérnum misericórdia ejus.

In Feriis,

Canticum Moysi. Exod. 15.

Cantemus Dómino; glorióse enim magnificátus est, * equum et ascensórem dejécit in mare.

Fortitúdo mea et laus mea Dóminus, * et factus est mihi in salútem.

Iste Deus meus, et glorificábo eum; * Deus patris mei, et exaltábo eum.

Dóminus quasi vir pugnátor; * Omnípotens, nomen ejus.

Currus Pharaónis et exércitum ejus projécit in mare; * electi príncipes ejus submersi sunt in mari Rubro.

Abyssi operuérunt eos; * descendérunt in profundum quasi lapis.

Déxtera tua, Dómine, magnificáta est in fortitúdine; * déxtera tua, Dómine, percussit inimícum.

Et in multitúdine glóriæ tuæ deposuisti adversários tuos, * misisti iram tuam quæ devorávit eos sicut stípulam.

Et in spíritu furóris tui congregátæ sunt aquæ; * stetit unda fluens, congregátæ sunt abyssi in médio mari.

Dixit inimícus: Pérsequar, et comprehendam; * dívidam spólia, implébitur ánima mea:

Evaginábo gládium meum, * interfíciet eos manus mea.

Flavit spíritus tuus, et opéruit eos mare; * submersi sunt quasi plumbum in aquis veheméntibus.

Quis símilis tui in fórtibus, Dómine? * quis símilis tui, magníficus in sanctitáte, terríbilis, atque laudábilis, fáciens mirabília?

Extendisti manum tuam, * et devorávit eos terra.

Dux fuisti in misericórdia tua pópulo quem redemisti, * et portasti eum in fortitúdine tua ad habitáculum sanctum tuum.

Ascendérunt pópuli, et iráti sunt; * dolóres obtinuérunt habitatóres Philísthiim.

Tunc conturbáti sunt príncipes Edom; robustos Moab obtínuit tremor; * obriguérunt omnes habitatóres Chánaan.

Irruat super eos formído et pavor: * in magnitúdine bráchii tui fiant immóbiles quasi lapis;

Donec pertránseat pópulus tuus, Dómine, * donec pertránseat pópulus tuus iste quem possedisti.

Introdúces eos, et plantábis in monte hæreditátis tuæ, * firmíssimo habitáculo tuo quod operátus es, Domine,

Sanctuárium tuum, Dómine, * quod firmavérunt manus tuæ.

Dóminus regnábit * in æternum et ultra.

Psalmus 134.

LAUDATE nomen Dómini; * laudáte, servi, Dóminum.

Qui statis in domo Dómini; * in átriis domus Dei nostri,

Laudáte Dóminum, quia bonus Dóminus; * psállite nómini ejus, quóniam suáve;

Quóniam Jacob elégit sibi Dóminus, * Israel in possessiónem sibi.

Quia ego cognóvi quod magnus est Dóminus, * et Deus noster præ ómnibus diis.

Omnia quæcumque vóluit, Dóminus fecit, * in cœlo, in

terra, in mari, et in ómnibus abyssis.

Edúcens nubes ab extrémo terræ, * fúlgura in plúviam fecit;

Qui prodúcit ventos de thesauris suis; * qui percussit primogénita Ægypti ab hómine usque ad pecus.

Et misit signa et prodígia in médio tui, Ægypte, * in Pharaónem, et in omnes servos ejus;

Qui percussit gentes multas, * et occídit reges fortes,

Sehon regem Amorrhæórum, et Og regem Basan, * et ómnia regna Chánaan.

Et dedit terram eórum hæreditátem,* hæreditátem Israel pópulo suo.

Dómine, nomen tuum in æternum: * Dómine, memoriále tuum in generatiónem et generatiónem;

Quia judicábit Dóminus pópulum suum, * et in servis suis deprecábitur.

Simulácra géntium argentum et aurum, * ópera mánuum hóminum.

Os habent, et non loquentur: * óculos habent, et non vidébunt:

Aures habent, et non áudient; * neque enim est spíritus in ore ipsórum.

Símiles illis fiant qui fáciunt ea, * et omnes qui confídunt in eis.

Domus Israel, benedícite Dómino: * domus Aaron, benedícite Dómino:

Domus Levi, benedícite Dómino: * qui timétis Dóminum, benedícite Dómino.

Benedictus Dóminus ex Sion, * qui hábitat in Jerúsalem.

Ant. I. g. Laudáte Dóminum, psállite nómini ejus, quóniam elégit Israel in possessiónem sibi. *Ps.* 134.

Capitulum. Prov. 8.

Ego diligentes me díligo; et qui mane vígilant ad me, invénient me.

Hymnus. C.

Nil láudibus nostris eges,
Sed fílios amas, Pater;
Multaque cœlestem prece
Vis provocári grátiam.
Tui profunda cónsili
Noctis canat siléntium:
Tuæ jubar cleméntiæ
Splendor diéi prædicat.
Tantis minor miráculis
Mens óbstupet, vox déficit:
Tacére sed totis nequit
Amor medullis æstuans.
Erumpat ergo: te memor
Clamet parentem, qui mala
Præsentis ævi mítigas,
Spondes futúri præmia.
Huc vota tendunt córdium;
Infirma sed tardat caro:
Quæ ducit ad te, da sequi,
Dux ipse, Jesu, sémitam.
Amen.

℣. Repléti sumus mane misericórdia tua, Dómine, ℟. Et exsultávimus, et delectáti sumus. *Ps.* 89.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Deus, qui dives est in misericórdia, propter nímiam cari-

tátem suam qua dilexit nos, et cum essémus mórtui peccátis, convivificávit nos in Christo. *Ephes.* 2.

Oratio. Sacr. Leon.

Deus, qui nos prior dilexisti, tuam nobis grátiam largíre propítius; ut, quia in multis offéndimus, tua cáritas abundet in nobis, per quam peccáta mundantur; Per Dóminum.

Deinde fiunt Suffragia de S. Cruce et de omnibus SS. ut in Ordinario; et sic in aliis Feriis.

AD PRIMAM.

Psalmus 8.

Domine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in universa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntiá tua * super cœlos.

Ex ore infántium et lacténtium perfecisti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum; * lunam et stellas, quæ tu fundasti:

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuisti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronasti eum, * et constituisti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecisti sub pédibus ejus, * oves et boves universas, ínsuper et pécora campi,

Vólucres cœli, * et pisces maris qui perámbulant sémitas maris.

Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in universa terra!

Psalmus 76.

Voce mea ad Dóminum clamávi; * voce mea ad Deum, et intendit mihi.

In die tribulatiónis meæ Deum exquisívi, mánibus meis nocte contra eum; * et non sum deceptus.

Rénuit consolári ánima mea: * memor fui Dei, et delectátus sum, et exercitátus sum; et defécit spíritus meus.

Anticipavérunt vigílias óculi mei; * turbátus sum, et non sum locútus.

Cogitávi dies antíquos; * et annos æternos in mente hábui.

Et meditátus sum nocte cum corde meo; * et exercitábar, et scopébam spíritum meum.

Numquid in æternum projíciet Deus? * aut non appónet ut complacítior sit adhuc?

Aut in finem misericórdiam suam abscindet, * a generatióne in generatiónem?

Aut obliviscétur miseréri Deus? * aut continébit in ira sua misericórdias suas?

Et dixi: Nunc cœpi: * hæc mutátio déxteræ Excelsi.

Divisio Psalmi 76.

Memor fui óperum Dómi-

ni, * quia memor ero ab inítio mirabílium tuórum;

Et meditábor in ómnibus opéribus tuis, * et in adinventiónibus tuis exercébor.

Deus, in sancto via tua; * quis Deus magnus sicut Deus noster?

Tu es Deus qui facis mirabília, * notam fecisti in pópulis virtútem tuam:

Redemisti in bráchio tuo pópulum tuum, * fílios Jacob et Joseph.

Vidérunt te aquæ, Deus, vidérunt te aquæ, et timuérunt; * et turbátæ sunt abyssi.

Multitúdo sónitus aquárum, * vocem dedérunt nubes.

Etenim sagittæ tuæ tránseunt; * vox tonítrui tui in rota.

Illuxérunt coruscatiónes tuæ orbi terræ; * commóta est et contrémuit terra.

In mari via tua, et sémitæ tuæ in aquis multis; * et vestígia tua non cognoscentur.

Deduxisti sicut oves pópulum tuum * in manu Móysi et Aaron.

Ant. 8. G. Quid est homo, Dómine, quod memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum? *Ps.* 8.

AD TERTIAM.

Psalmus 24.

Ad te, Dómine, levávi ánimam meam; * Deus meus, in te confído, non erubescam.

Neque irrídeant me inimíci mei; * étenim universi qui sústinent te, non confundentur.

Confundantur omnes iníqua agentes * supervácue.

Vias tuas, Dómine, demonstra mihi, * et sémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua, et doce me; * quia tu es Deus salvátor meus, et te sustínui tota die.

Reminiscere miseratiónum tuárum, Dómine, * et misericordiárum tuárum quæ a século sunt.

Delicta juventútis meæ * et ignorántias meas ne memíneris.

Secundum misericórdiam tuam memento mei tu, * propter bonitátem tuam, Dómine.

Dulcis et rectus Dóminus; * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via:

Díriget mansuétos in judício, * docébit mites vias suas.

Universæ viæ Dómini, misericórdia et véritas, * requiréntibus testamentum ejus et testimónia ejus.

Propter nomen tuum, Dómine, propitiáberis peccáto meo; * multum est enim.

Divisio Psalmi 24.

Quis est homo qui timet Dóminum? * legem státuit ei in via quam elégit.

Anima ejus in bonis demorábitur, * et semen ejus hæreditábit terram.

Firmamentum est Dóminus timéntibus eum; * et testa-

mentum ipsíus, ut manifestétur illis.

Oculi mei semper ad Dóminum, * quóniam ipse evellet de láqueo pedes meos.

Réspice in me, et miserére mei, * quia únicus et pauper sum ego.

Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ sunt: * de necessitátibus meis érue me.

Vide humilitátem meam, et labórem meum, * et dimitte universa delicta mea:

Réspice inimícos meos, quóniam multiplicáti sunt, * et ódio iníquo odérunt me:

Custódi ánimam meam et érue me; * non erubescam, quóniam sperávi in te.

Innocentes et recti adhæsérunt mihi, * quia sustínui te.

Líbera, Deus, Israel * ex ómnibus tribulatiónibus suis.

Psalmus 95.

Cantate Domino cánticum novum; * cantáte Dómino, omnis terra.

Cantáte Dómino, et benedícite nómini ejus, * annuntiáte de die in diem salutáre ejus:

Annuntiáte inter gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus;

Quóniam magnus Dóminus, et laudábilis nimis; * terríbilis est super omnes deos.

Quóniam omnes dii géntium dæmónia; * Dóminus autem cœlos fecit.

Confésssio et pulchritúdo in conspectu ejus; * sanctimónia et magnificéntia in sanctificatióne ejus.

Afferte Dómino, pátriæ géntium, afferte Dómino glóriam et honórem: * afferte Dómino glóriam nómini ejus.

Tóllite hóstias, et introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.

Commoveátur a fácie ejus universa terra; * dícite in géntibus quia Dóminus regnávit.

Etenim correxit órbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Lætentur cœli, et exsultet terra; commoveátur mare et plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, et ómnia quæ in eis sunt.

Tunc exsultábunt ómnia ligna silvárum a fácie Dómini, quia venit, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * et pópulos in veritáte sua.

Ant. 7. ç. Tóllite hóstias, et adoráte Dóminum; étenim correxit orbem terræ. *Ps.* 95.

Capitulum. Ephes. 5.

Estote imitatóres Dei, sicut fílii caríssimi; et ambuláte in dilectióne, sicut et Christus dilexit nos, et trádidit semetipsum pro nobis oblatiónem, et hóstiam Deo in odórem suavitátis.

℟. *br.* Quid retríbuam Dómino, * Pro ómnibus quæ retríbuit mihi? Quid retríbuam.
℣. Vota mea Dómino reddam * coram omni pópulo ejus, *

Pro ómnibus. Glória Patri. Quid retríbuam?

℣. Tibi, Dómine, sacrificábo hóstiam laudis, ℟. Et nomen Dómini invocábo. *Ps.* 115.

AD SEXTAM.

Psalmus 46.

Omnes gentes, pláudite mánibus: * jubiláte Deo in voce exsultatiónis;

Quóniam Dóminus excelsus, terríbilis: * Rex magnus super omnem terram.

Subjécit pópulos nobis, * et gentes sub pédibus nostris.

Elégit nobis hæreditátem suam, * spéciem Jacob quam diléxit.

Ascendit Deus in júbilo, * et Dóminus in voce tubæ.

Psállite Deo nostro, psállite; * psállite Regi nostro, psállite.

Quóniam rex omnis terræ Deus, * psállite sapienter.

Regnábit Deus super gentes: * Deus sedet super sedem sanctam suam.

Príncipes populórum congregáti sunt cum Deo Abraham; * quóniam dii fortes terræ vehementer eleváti sunt.

Psalmus 97.

Cantate Dómino cánticum novum, * quia mirabília fecit.

Salvávit sibi déxtera ejus, * et bráchium sanctum ejus.

Notum fecit Dóminus salutáre suum; * in conspectu géntium revelávit justítiam suam.

Recordátus est misericórdiæ suæ, * et veritátis suæ dómui Israel.

Vidérunt omnes términi terræ * salutáre Dei nostri.

Jubiláte Deo, omnis terra: * cantáte, et exsultáte, et psállite.

Psállite Dómino in cíthara, * in cíthara, et voce psalmi,

In tubis ductílibus, et voce tubæ córneæ: * jubiláte in conspectu regis Dómini.

Moveátur mare, et plenitúdo ejus; * orbis terrárum, et qui hábitant in eo.

Flúmina plaudent manu, simul montes exsultábunt a conspectu Dómini, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terrárum in justítia, * et pópulos in æquitáte.

Psalmus 98.

Dominus regnávit, irascantur pópuli; * qui sedet super Chérubim, moveátur terra.

Dóminus in Sion magnus, * et excelsus super omnes pópulos.

Confiteantur nómini tuo magno, quóniam terríbile et sanctum est; * et honor regis judícium díligit.

Tu parasti directiónes: * judícium et justítiam in Jacob tu fecisti.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte scabellum pedum ejus; * quóniam sanctum est.

Móyses et Aaron in sacerdótibus ejus, * et Sámuel in-

ter eos qui ínvocant nomen ejus.

Invocábant Dóminum, et ipse exaudiébat eos : * in columna nubis loquebátur ad eos.

Custodiébant testimónia ejus, * et præceptum quod dedit illis.

Dómine Deus noster, tu exaudiébas eos: * Deus, tu propítius fuisti eis, et ulciscens in omnes adinventiónes eórum.

Exaltáte Dóminum Deum nostrum, et adoráte in monte sancto ejus; * quóniam sanctus Dóminus Deus noster.

Ant. 6. F. Elégit nobis hæreditátem suam quam dilexit Dóminus. *Ps.* 46.

Capitulum. Rom. 8.

Spiritus testimónium reddit spirítui nostro, quod sumus fílii Dei. Si autem fílii, et hærédes; hærédes quidem Dei, cohærédes autem Christi.

℟. *br.* Confiteantur Dómino * Misericórdiæ ejus. Confiteantur. ℣. Et mirabília ejus * fíliis hóminum : * Misericórdiæ. Glória Patri. Confiteantur. *Ps.* 106.

℣. Quómodo miserétur pater filiórum, ℟. Misertus est Dóminus timéntibus se. *Ps.* 102.

AD NONAM.

Psalmus 52.

Dixit insípiens in corde suo: * Non est Deus.

Corrupti sunt et abominábiles facti sunt in iniquitátibus : * non est qui fáciat bonum.

Deus de cœlo prospexit super fílios hóminum, * ut vídeat si est intélligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, simul inútiles facti sunt : * non est qui fáciat bonum, non est usque ad unum.

Nonne scient omnes qui operantur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam ut cibum panis?

Deum non invocavérunt : * illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor.

Quóniam Deus dissipávit ossa eórum qui homínibus placent : * confúsi sunt, quóniam Deus sprevit eos.

Quis dabit ex Sion salutáre Israel? * cum convérterit Deus captivitátem plebis suæ, exsultábit Jacob, et lætábitur Israel.

Psalmus 72.

Quam bonus Israel Deus * his qui recto sunt corde!

Mei autem pene moti sunt pedes, * pene effúsi sunt gressus mei;

Quia zelávi super iníquos, * pacem peccatórum videns.

Quia non est respectus morti eórum, * et firmamentum in plaga eórum.

In labóre hóminum non sunt, * et cum homínibus non flagellabuntur.

Ideo ténuit eos supérbia; * operti sunt iniquitáte et impietáte sua.

Pródiit quasi ex ádipe iníquitas eórum; * transiérunt in affectum cordis.

Cogitavérunt et locúti sunt nequítiam: * iniquitátem in excelso locúti sunt.

Posuérunt in cœlum os suum, *et lingua eórum transívit in terra.

Ideo convertétur pópulus meus hic; *et dies pleni invenientur in eis.

Et dixérunt: Quómodo scit Deus? * et, Si est sciéntia in Excelso?

Ecce ipsi peccatóres, et abundantes in século, * obtinuérunt divítias.

Et dixi: Ergo sine causa justificávi cor meum, * et lavi inter innocentes manus meas;

Et fui flagellátus tota die, * et castigátio mea in matutínis.

Si dicébam: Narrábo sic, * ecce natiónem filiórum tuórum reprobávi.

Existimábam ut cognóscerem hoc: * labor est ante me:

Donec intrem in sanctuárium Dei, * et intélligam in novíssimis eórum.

Verúmtamen propter dolos posuisti eis; * dejecisti eos, dum allevarentur.

Quómodo facti sunt in desolatiónem! * súbito defecérunt; periérunt propter iniquitátem suam.

Velut sómnium surgéntium, Dómine, * in civitáte tua imáginem ipsórum ad níhilum rédiges;

Quia inflammátum est cor meum, et renes mei commutáti sunt; * et ego ad níhilum redactus sum, et nescívi.

Ut jumentum factus sum apud te, * et ego semper tecum.

Divisio Psalmi 72.

TENUISTI (Dómine) manum déxteram meam, et in voluntáte tua deduxisti me; * et cum glória suscepisti me.

Quid enim mihi est in cœlo? * et a te quid vólui super terram?

Defécit caro mea, et cor meum; * Deus cordis mei, et pars mea Deus in æternum.

Quia ecce qui elongant se a te, períbunt; * perdidisti omnes qui fornicantur abs te.

Mihi autem adhærére Deo bonum est, * pónere in Dómino Deo spem meam;

Ut annúntiem omnes prædicatiónes tuas * in portis fíliæ Sion.

Ant. 7. ç. In voluntáte tua deduxisti me, Dómine, et cum glória suscepisti me. *Ps.* 72.

Capitulum. II. Thess. 1.

DIGNETUR vos vocatióne sua Deus noster, et ímpleat omnem voluntátem bonitátis, et opus fídei in virtúte; ut clarificétur nomen Dómini nostri Jesu Christi in vobis, et vos in illo.

℟. *br.* Doce me fácere voluntátem tuam; * Quia Deus meus es tu. Doce. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me; * Quia. Glória Patri. Doce. *Ps.* 142.

℣. In Deo salutáre meum, et glória mea: ℟. Deus auxílii mei; et spes mea in Deo est. *Ps.* 61.

AD VESPERAS.

Psalmus 114.

Dilexi, * quóniam exáudiet Dóminus vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem suam mihi, * et in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * et perícula inferni invenérunt me.

Tribulatiónem et dolórem invéni, * et nomen Dómini invocávi.

O Dómine, líbera ánimam meam: * miséricors Dóminus, et justus, et Deus noster miserétur.

Custódiens párvulos Dóminus; * humiliátus sum, et liberávit me.

Convértere, ánima mea, in réquiem tuam; * quia Dóminus benefécit tibi;

Quia erípuit ánimam meam de morte, * óculos meos a lácrymis, pedes meos a lapsu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

Psalmus 120.

Levavi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum a Dómino, * qui fecit cœlum et terram.

Non det in commotiónem pedem tuum, * neque dormítet qui custódit te.

Ecce non dormitábit neque dórmiet, qui custódit Israel.

Dóminus custódit te, Dóminus protéctio tua * super manum déxteram tuam.

Per diem sol non uret te, * neque luna per noctem.

Dóminus custódit te ab omni malo: * custódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus custódiat introítum tuum et éxitum tuum, * ex hoc nunc, et usque in séculum.

Psalmus 123.

Nisi quia Dóminus erat in nobis, dicat nunc Israel; * nisi quia Dóminus erat in nobis,

Cum exsúrgerent hómines in nos, * forte vivos deglutissent nos.

Cum irascerétur furor eórum in nos, * fórsitan aqua absorbuisset nos.

Torrentem pertransívit ánima nostra, * fórsitan pertransisset ánima nostra aquam intolerábilem.

Benedictus Dóminus, * qui non dedit nos in captiónem déntibus eórum.

Anima nostra sicut passer erepta est * de láqueo venántium.

Láqueus contrítus est; * et nos liberáti sumus.

Adjutórium nostrum in nómine Dómini, * qui fecit cœlum et terram.

Psalmus 125.

In convertendo Dóminus

captivitátem Sion, * facti sumus sicut consoláti.

Tunc replétum est gáudio os nostrum, * et lingua nostra exsultatióne.

Tunc dicent inter gentes: *Magnificávit Dóminus fácere cum eis.

Magnificávit Dóminus fácere nobiscum: * facti sumus lætantes.

Converte, Dómine, captivitátem nostram, * sicut torrens in austro.

Qui séminant in lácrymis, * in exsultatióne metent.

Euntes ibant et flebant, * mittentes sémina sua.

Venientes autem vénient cum exsultatióne, * portantes manípulos suos.

Psalmus 136.

Super flúmina Babylónis illic sédimus, * et flévimus cum recordarémur Sion.

In salícibus in médio ejus, * suspéndimus órgana nostra;

Quia illic interrogavérunt nos, qui captívos duxérunt nos, * verba cantiónum;

Et qui abduxérunt nos: * Hymnum cantáte nobis de cánticis Sion.

Quómodo cantábimus cánticum Dómini * in terra aliéna?

Si oblítus fúero tui, Jerúsalem, * oblivióni detur déxtera mea.

Adhæreat lingua mea fáucibus meis, * si non memínero tui;

Si non proposúero Jerúsalem * in princípio lætítiæ meæ.

Memor esto, Dómine, filiórum Edom, * in die Jerúsalem;

Qui dicunt: Exinaníte, exinaníte * usque ad fundamentum in ea.

Fília Babylónis mísera; * beátus qui retríbuet tibi retributiónem tuam, quam retribuisti nobis.

Beátus qui tenébit, * et allídet párvulos tuos ad petram.

Ant. 6. F. Adhæreat lingua mea fáucibus meis, si non proposúero Jerúsalem in princípio lætítiæ meæ. *Ps.* 136.

Capitulum. I. Petr. 1.

Nunc non videntes, créditis: credentes autem, exsultábitis lætítia inenarrábili et glorificáta; reportantes finem fídei vestræ, salútem animárum.

Hymnus. C.

Jactamur heu quot flúctibus!
Spes una de cœlis nitet:
Illuc et ora tóllimus,
Et míttimus suspíria.

Tu vota præcurris, Pater,
Magnamque protendis manum:
Jam fulta tanto róbore
Surgit potens infírmitas.

Quæ sæva nos premunt mala
Vinces, malis poténtior:
Te nostra duræ séntiet
Mens servitútis víndicem.

Quin vile corpus Fílii
Fulgóre donábis tui:
At illa venális patet
Multo labóre glória.

Felix labor quem récreas
Tam spléndida rerum vice!
Fletu quis æternum brevi
Neget pacisci gáudium?

Sit laus Patri, laus Fílio;
Utrumque qui nectis, Deus,
Utríque compar, sit tibi
Laus sempiterna, Spíritus.

Amen.

℣. Ad te, Dómine, clamávi tota die: ℟. Lætífica ánimam servi tui. *Ps.* 85.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Magníficat ánima mea Dóminum, et exsultávit spíritus meus in Deo salutári meo. *Luc.* I.

AD COMPLETORIUM.

Psalmus 6.

Domine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miserére mei,Dómine, quóniam infirmus sum: * sana me, Dómine, quóniam conturbáta sunt ossa mea.

Et ánima mea turbáta est valde; * sed tu, Dómine, úsquequo?

Convértere, Dómine, et éripe ánimam meam: * salvum me fac propter misericórdiam tuam;

Quóniam non est in morte, qui memor sit tui: *in inferno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per síngulas noctes lectum meum, * lácrymis meis stratum meum rigábo.

Turbátus est a furóre óculus meus; * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Discédite a me, omnes qui operámini iniquitátem; * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletus mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam: * Dóminus oratiónem meam suscépit.

Erubescant et conturbentur vehementer omnes inimíci mei: * convertantur et erubescant valde velóciter.

Psalmus 7.

Domine Deus meus, in te sperávi: * salvum me fac ex ómnibus persequéntibus me, et líbera me.

Nequando rápiat ut leo ánimam meam, * dum non est qui rédimat, neque qui salvum fáciat.

Dómine Deus meus, si feci istud; * si est íniquitas in mánibus meis;

Si réddidi retribuéntibus mihi mala, * décidam mérito ab inimícis meis inánis:

Persequátur inimícus ánimam meam, et comprehendat, et conculcet in terra vitam meam, * et glóriam meam in púlverem dedúcat.

Exsurge, Dómine, in ira tua, * et exaltáre in fínibus inimicórum meórum.

Et exsurge, Dómine Deus meus, * in præcepto quod mandasti.

Et synagóga populórum circúmdabit te; * et propter hanc in altum regrédere.

Dóminus júdicat pópulos:

* júdica me, Dómine, secundum justítiam meam, et secundum innocéntiam meam super me.

Consumétur nequítia peccatórum; * et díriges justum, scrutans corda et renes, Deus.

Justum adjutórium meum a Dómino, * qui salvos facit rectos corde.

Divisio Psalmi 7.

Deus judex justus, fortis et pátiens, * numquid iráscitur per síngulos dies?

Nisi conversi fuéritis, gládium suum vibrábit : * arcum suum tetendit, et parávit illum :

Et in eo parávit vasa mortis; * sagittas suas ardéntibus effécit.

Ecce partúriit injustítiam; concépit dolórem, * et péperit iniquitátem.

Lacum apéruit, et effódit eum; * et íncidit in fóveam quam fecit.

Convertétur dolor ejus in caput ejus; * et in vérticem ipsíus iníquitas ejus descendet.

Confitébor Dómino secundum justítiam ejus, * et psállam nómini Dómini altíssimi.

Ant. 2. D. Justum adjutórium meum a Dómino, qui salvos facit rectos corde. *Ps.* 7.

FERIA TERTIA.

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Invit. Deum pacis et dilectiónis, * Veníte, adorémus. *II. Cor.* 13.

Hymnus. C.

Jubes : et, in præceps aquis
Repente confluéntibus,
Prodit sub auras húmidis
Exúta velis Arida.

Hanc tu colendam qui tuis,
Pater, dedisti fíliis,
Quos orbis unus cóntinet,
Fac una jungat cáritas.

Nunc exulámus; sed tuam
Mox congregábis in domum
Te Patre dignos, qui pio
Amóre fratres víxerint.

At, qui malignis ártibus
Linguisque lædunt próximum
A te repelles : hoc genus
Cœlestis aula non capit.

En ipsa tellus ímprobos
Dudum labórans sústinet,
Ardetque non suæ jugo
Corruptiónis éximi.

Adoptiónem nos quoque
Efflagitámus íntegram,
Cui nos sacráto Spíritus
Prædestinávit pígnore.

Æterna laus et glória
Uni sit et trino Deo,
Diffúsa per quem córdibus
Fraterna regnat cáritas.

Amen.

PRO I NOCTURNO.

Psalmus 14.

Domine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiescet in monte sancto tuo?

Qui ingréditur sine mácula, * et operátur justítiam;

Qui lóquitur veritátem in

corde suo; * qui non egit dolum in lingua sua.

Nec fecit próximo suo malum, * et oppróbrium non accépit adversus próximos suos.

Ad níhilum deductus est in conspectu ejus malignus; * timentes autem Dóminum gloríficat.

Qui jurat próximo suo, et non décipit; * qui pecúniam suam non dedit ad usúram, et múnera super innocentem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in ætérnum.

Psalmus 18.

Coeli enarrant glóriam Dei, * et ópera mánuum ejus annúntiat firmaméntum.

Dies diéi eructat verbum, * et nox nocti índicat sciéntiam.

Non sunt loquélæ, neque sermónes, * quorum non audiantur voces eórum.

In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum: * in sole pósuit tabernáculum suum;

Et ipse tanquam sponsus procédens de thálamo suo, * exsultávit ut gigas ad curréndam viam.

A summo cœlo egréssio ejus, et occursus ejus usque ad summum ejus: * nec est qui se abscondat a calóre ejus.

Divisio Psalmi 18.

Lex Dómini immaculáta, convertens ánimas: * testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.

Justítiæ Dómini rectæ, lætificantes corda: * præceptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini sanctus, pérmanens in séculum séculi: * judícia Dómini vera, justificáta in semetipsa.

Desiderabília super aurum et lápidem pretiósum multum, * et dulcióra super mel et favum.

Etenim servus tuus custódit ea: * in custodiendis illis retribútio multa.

Delicta quis intélligit? * ab occultis meis munda me, et ab aliénis parce servo tuo.

Si mei non fúerint domináti, * tunc immaculátus ero, et emundábor a delicto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei, * et meditátio cordis mei in conspectu tuo semper.

Dómine, adjútor meus, * et redemptor meus.

Ant. 7. d. Quis requiescet in monte sancto tuo, Dómine? qui operátur justítiam, nec fecit próximo suo malum. *Ps.* 14.

PRO II NOCTURNO.

Psalmus 71.

Deus, judícium tuum regi da, * et justítiam tuam fílio regis;

Judicáre pópulum tuum in justítia, * et páuperes tuos in judício.

Suscípiant montes pacem pópulo, * et colles justítiam.

Judicábit páuperes pópuli, et salvos fáciet fílios páuperum, * et humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum sole et ante lunam, * in generatióne et generatiónem.

Descendet sicut plúvia in vellus, * et sicut stillicídia stillántia super terram.

Oriétur in diébus ejus justítia, et abundántia pacis, * donec auferátur luna.

Et dominábitur a mari usque ad mare, * et a flúmine usque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes, * et inimíci ejus terram lingent.

Divisio Psalmi 71.

Reges Tharsis et ínsulæ múnera ófferent; * reges Arabum et Saba dona addúcent.

Et adorábunt eum omnes reges terræ : * omnes gentes sérvient ei;

Quia liberábit páuperem a potente, * et páuperem cui non erat adjútor.

Parcet páuperi et ínopi, * et ánimas páuperum salvas fáciet.

Ex usúris et iniquitáte rédimet ánimas eórum; * et honorábile nomen eórum coram illo.

Et vivet, et dábitur ei de auro Arábiæ, et adorábunt de ipso semper : * tota die benedícent ei.

Et erit firmamentum in terra in summis móntium, superextollétur super Líbanum fructus ejus; * et florébunt de civitáte sicut fœnum terræ.

Sit nomen ejus benedictum in sécula : * ante solem pérmanet nomen ejus.

Et benedicentur in ipso omnes tribus terræ : * omnes gentes magnificábunt eum.

Benedictus Dóminus Deus Israel, * qui facit mirabília solus.

Et benedictum nomen majestátis ejus in æternum; * et replébitur majestáte ejus omnis terra : fiat, fiat.

Psalmus 100.

Misericordiam et judícium * cantábo tibi, Dómine.

Psallam, et intélligam in via immaculáta, * quando vénies ad me.

Perambulábam in innocéntia cordis mei, * in médio domus meæ.

Non proponébam ante óculos meos rem injustam : * faciéntes prævaricatiónes odívi.

Non adhæsit mihi cor pravum : * declinantem a me malignum non cognoscébam.

Detrahentem secréto próximo suo, * hunc persequébar.

Superbo óculo, et insatiábili corde, * cum hoc non edébam.

Oculi mei ad fidéles terræ, ut sédeant mecum : * ámbulans in via immaculáta, hic mihi ministrábat.

Non habitábit in médio domus meæ, qui facit supérbiam: * qui lóquitur iníqua, non direxit in conspectu oculórum meórum.

In matutíno interficiébam omnes peccatóres terræ, * ut dispérderem de civitáte Dómini omnes operantes iniquitátem.

Ant. 5. a. Non proponébam ante óculos meos rem injustam : detrahentem secréto próximo suo, hunc persequébar. *Ps.* 100.

PRO III NOCTURNO.

Psalmus 106.

Confitemini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in séculum misericórdia ejus.

Dicant qui redempti sunt a Dómino, * quos redémit de manu inimíci;

Et de regiónibus congregávit eos, * a solis ortu et occásu, ab aquilóne et mari.

Erravérunt in solitúdine, in inaquóso : * viam civitátis habitáculi non invenérunt.

Esurientes, et sitientes; * ánima eórum in ipsis defécit.

Et clamavérunt ad Dóminum, cum tribularentur; * et de necessitátibus eórum erípuit eos.

Et deduxit eos in viam rectam, * ut irent in civitátem habitatiónis.

Confiteantur Dómino misericórdiæ ejus, * et mirabília ejus filiis hóminum;

Quia satiávit ánimam ináнem, * et ánimam esurientem satiávit bonis.

Sedentes in ténebris et umbra mortis, * vinctos in mendicitáte et ferro;

Quia exacerbavérunt elóquia Dei, * et consílium Altíssimi irritavérunt.

Et humiliátum est in labóribus cor eórum : * infirmáti sunt, nec fuit qui adjuváret.

Et clamavérunt ad Dóminum, cum tribularentur; * et de necessitátibus eórum liberávit eos.

Et eduxit eos de ténebris et umbra mortis, * et víncula eórum disrúpit.

Divisio Psalmi 106.

Confiteantur Dómino misericórdiæ ejus, * et mirabília ejus fíliis hóminum;

Quia contrívit portas æreas, * et vectes férreos confrégit.

Suscépit eos de via iniquitátis eórum : * propter injustítias enim suas humiliáti sunt.

Omnem escam abomináta est ánima eórum; * et appropinquavérunt usque ad portas mortis.

Et clamavérunt ad Dóminum, cum tribularentur; * et de necessitátibus eórum liberávit eos.

Misit verbum suum, et sanávit eos; * et erípuit eos de interitiónibus eórum.

Confiteantur Dómino misericórdiæ ejus, * et mirabília ejus fíliis hóminum.

Et sacríficent sacrifícium

laudis, * et annúntient ópera ejus in exsultatióne.

Qui descendunt mare in návibus, * facientes operatiónem in aquis multis;

Ipsi vidérunt ópera Dómini, * et mirabília ejus in profundo.

Dixit: et stetit spíritus procellæ; * et exaltáti sunt fluctus ejus.

Ascendunt usque ad cœlos, et descendunt usque ad abyssos; * ánima eórum in malis tabescébat.

Turbáti sunt, et moti sunt sicut ébrius; * et omnis sapiéntia eórum devoráta est.

Et clamavérunt ad Dominum, cum tribularentur; * et de necessitátibus eórum eduxit eos.

Et státuit procellam ejus in auram, * et siluérunt fluctus ejus.

Et lætáti sunt quia siluérunt: * et deduxit eos in portum voluntátis eórum.

Altera divisio Psalmi 106.

Confiteantur Dómino misericórdiæ ejus, * et mirabília ejus fíliis hóminum.

Et exaltent eum in ecclésia plebis, * et in cáthedra seniórum laudent eum.

Pósuit flúmina in desertum, * et éxitus aquárum in sitim:

Terram fructíferam in salsúginem, * a malítia inhabitántium in ea.

Pósuit desertum in stagna aquárum, * et terram sine aqua in éxitus aquárum;

Et collocávit illic esurientes: * et constituérunt civitátem habitatiónis;

Et seminavérunt agros, et plantavérunt víneas; * et fecérunt fructum nativitátis.

Et benedixit eis, et multiplicáti sunt nimis; * et jumenta eórum non minorávit.

Et pauci facti sunt, * et vexáti sunt a tribulatióne malórum, et dolóre.

Effúsa est contemptio super príncipes; * et erráre fecit eos in ínvio, et non in via.

Et adjúvit páuperem de inópia, * et pósuit sicut oves famílias.

Vidébunt recti, et lætabuntur; * et omnis iníquitas oppilábit os suum.

Quis sápiens, et custódiet hæc? * et intélliget misericórdias Dómini?

Ant. 6. F. Adjúvit Dóminus páuperem de inópia: vidébunt recti, et lætabuntur.

℣. Exortum est in ténebris lumen rectis: ℟. Mísericors, et miserátor, et justus. *Ps.* 111.

AD LAUDES.

Psalmus 23.

Domini est terra, et plenitúdo ejus: * orbis terrárum, et universi qui hábitant in eo:

Quia ipse super mária fundávit eum, * et super flúmina præparávit eum.

Quis ascendet in montem Dómini? * aut quis stabit in loco sancto ejus?

Innocens mánibus et mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam suam, nec

jurávit in dolo próximo suo.

Hic accípiet benedictiónem a Dómino, * et misericórdiam a Deo salutári suo.

Hæc est generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas, príncipes, vestras; et elevámini, portæ æternáles: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus fortis et potens, Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas, príncipes, vestras; et elevámini, portæ æternales: * et introíbit Rex glóriæ.

Quis est iste Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipse est Rex glóriæ.

Psalmus 84.

Benedixisti, Dómine, terram tuam, * avertisti captivitátem Jacob.

Remisisti iniquitátem plebis tuæ, * operuisti ómnia peccáta eórum.

Mitigasti omnem iram tuam, * avertisti ab ira indignatiónis tuæ.

Converte nos, Deus salutáris noster, * et averte iram tuam a nobis.

Numquid in æternum irascéris nobis? * aut extendes iram tuam a generatióne in generatiónem?

Deus, tu conversus vivificábis nos; * et plebs tua lætábitur in te.

Ostende nobis, Dómine, misericórdiam tuam, * et salutáre tuum da nobis.

Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus; * quóniam loquétur pacem in plebem suam,

Et super sanctos suos, * et in eos qui convertuntur ad cor.

Verúmtamen prope timentes eum salutáre ipsíus, * ut inhábitet glória in terra nostra.

Misericórdia et véritas obviavérunt sibi: * justítia et pax osculátæ sunt.

Véritas de terra orta est, * et justítia de cœlo prospexit.

Etenim Dóminus dabit benignitátem; * et terra nostra dabit fructum suum.

Justítia ante eum ambulábit, * et ponet in via gressus suos.

Psalmus 96.

Dominus regnávit, exsultet terra, * lætentur ínsulæ multæ.

Nubes et calígo in circúitu ejus: * justítia et judícium corréctio sedis ejus.

Ignis ante ipsum præcédet, * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.

Montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini; * a fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli justítiam ejus; * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundantur omnes qui adórant sculptília, * et qui gloriantur in simulácris suis.

Adoráte eum, * omnes Angeli ejus.

Audívit, et lætáta est Sion: * et exsultavérunt fíliæ Judæ propter judícia tua, Dómine;

Quóniam tu Dóminus altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum; de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta est justo, * et rectis corde lætítia.

Lætámini, justi, in Dómino, * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.

In Feriis,

Canticum Ezechiæ. Is. 38.

Ego dixi: In dimídio diérum meórum vadam ad portas ínferi: * quæsívi resíduum annórum meórum.

Dixi: Non vidébo Dóminum Deum in terra vivéntium: * non aspíciam hóminem ultra, et habitatórem quiétis.

Generátio mea abláta est, et convolúta est a me, * quasi tabernáculum pastórum.

Præcísa est, velut a texente, vita mea; dum adhuc ordírer, succídit me: * de mane usque ad vésperam fínies me.

Sperábam usque ad mane; quasi leo sic contrívit ómnia ossa mea: * de mane usque ad vésperam fínies me.

Sicut pullus hirúndinis sic clamábo, * meditábor ut columba.

Attenuáti sunt óculi mei, suspicientes in excelsum: * Dómine, vim pátior, responde pro me.

Quid dicam, aut quid respondébit mihi, * cum ipse fécerit?

Recogitábo tibi omnes annos meos * in amaritúdine ánimæ meæ.

Dómine, si sic vívitur, et in tálibus vita spíritus mei, * corrípies me, et vivificábis me.

Ecce in pace amaritúdo mea amaríssima: * tu autem eruisti ánimam meam, ut non períret.

Projecisti post tergum tuum * ómnia peccáta mea.

Quia non inferaus confitébitur tibi, neque mors laudábit te: * non expectábunt, qui descendunt in lacum, veritátem tuam.

Vivens, vivens ipse confitébitur tibi, sicut et ego hódie: * pater fíliis notam fáciet veritátem tuam.

Dómine, salvum me fac; * et psalmos nostros cantábimus cunctis diébus vitæ nostræ in domo Dómini.

Psalmus 150.

Laudate Dóminum in sanctis ejus: * laudáte eum in firmamento virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus ejus: * laudáte eum secundum multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in sono tubæ: * laudáte eum in psaltério et cíthara.

Laudáte eum in tympano

et choro: * laudáte eum in chordis et órgano.

Laudáte eum in cymbalis benesonántibus; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis spíritus laudet Dóminum.

Ant. 1. *D.* Laudáte Dóminum in sanctis ejus: laudáte eum secundum multitúdinem magnitúdinis ejus. *Ps.* 150.

Capitulum. I. Joan. 2.

Mandatum novum scribo vobis, quod verum est et in Christo, et in vobis; quia ténebræ transiérunt, et verum lumen jam lucet. Qui dicit se in luce esse, et fratrem suum odit, in ténebris est usque adhuc. Qui díligit fratrem suum, in lúmine manet, et scándalum in eo non est.

Hymnus. C.

Te príncipem summo, Deus,
Jubes amóre díligi:
Tibi secundum prótinus
Jubes amári próximum.

Amóre fundátam tuo
Communiónem réspice,
Qua corpus unum plúrimi,
Unum cor, una mens sumus.

Illam fides et véritas
Amábili stipant choro:
Oblíquus hinc livor procul
Et litis ardor éxulant.

Tu, pacis auctor, mútuos
Astringe nexus: da, Pater,
Gaudére fratrum gáudiis,
Da condolére flétibus.

Æterna laus et glória
Uni sit et trino Deo,
Qui moris uníus sacra
Nos pacis in domo locat.
Amen.

℣. Deus in médio civitátis suæ non commovébitur: ℟. Adjuvábit eam mane dilúculo. *Ps.* 45.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. a. Diléctio malum non operátur; plenitúdo ergo legis est diléctio. *Rom.* 13.

Oratio. Sacr. Leon.

Deus, qui sacra legis ómnia constitúta in tua et próximi dilectióne posuisti; da nobis horum propítius efficiéntiam mandatórum; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Psalmus 34.

Judica, Dómine, nocentes me: * expugna impugnantes me.

Apprehende arma et scutum, * et exsurge in adjutórium mihi.

Effunde frámeam, et conclúde adversus eos qui persequuntur me; * dic ánimæ meæ: Salus tua ego sum.

Confundantur et revereantur * quærentes ánimam meam.

Avertantur retrorsum, * et confundantur cogitantes mihi mala.

Fiant tanquam pulvis ante fáciem venti, * et ángelus Dómini coarctans eos.

Fiat via illórum ténebræ et lúbricum, * et ángelus Dómini pérsequens eos;

Quóniam gratis abscondérunt mihi intéritum láquei

sui, * supervácue exprobravérunt ánimam meam.

Véniat illi láqueus quem ignórat; et cáptio quam abscondit, apprehendat eum; * et in láqueum cadat in ipsum.

Anima autem mea exsultábit in Dómino, * et delectábitur super salutári suo.

Omnia ossa mea dicent: * Dómine, quis símilis tibi?

Erípiens ínopem de manu fortiórum ejus, * egénum et páuperem a diripiéntibus eum.

Divisio Psalmi 34.

Surgentes testes iníqui, * quæ ignorábam interrogábant me.

Retribuébant mihi mala pro bonis, * sterilitátem ánimæ meæ.

Ego autem, cum mihi molesti essent, * induébar cilício.

Humiliábam in jejúnio ánimam meam, * et orátio mea in sinu meo convertétur.

Quasi próximum, et quasi fratrem nostrum, sic complacébam: * quasi lugens et contristátus, sic humiliábar.

Et adversum me lætáti sunt, et convenérunt: * congregáta sunt super me flagella, et ignorávi.

Dissipáti sunt, nec compuncti; tentavérunt me, subsannavérunt me subsannatióne; * frenduérunt super me déntibus suis.

Dómine, quando respícies? * restítue ánimam meam a malignitáte eórum, a leónibus únicam meam.

Confitébor tibi in ecclésia magna: * in pópulo gravi laudábo te.

Non supergáudeant mihi qui adversantur mihi iníque, * qui odérunt me gratis, et ánnuunt óculis.

Quóniam mihi quidem pacífice loquebantur; * et in iracúndia terræ loquentes, dolos cogitábant.

Et dilatavérunt super me os suum; * dixérunt: Euge, euge, vidérunt óculi nostri.

Vidisti, Dómine, ne síleas: * Dómine, ne discédas a me.

Altera divisio Psalmi 34.

Exsurge, et intende judício meo, * Deus meus et Dóminus meus, in causam meam.

Júdica me secundum justítiam tuam, Dómine Deus meus; * et non supergáudeant mihi.

Non dicant in córdibus suis: Euge, euge, ánimæ nostræ; * nec dicant: Devorávimus eum.

Erubescant et revereantur simul, * qui gratulantur malis meis.

Induantur confusióne et reveréntia, * qui magna loquuntur super me.

Exsultent et lætentur qui volunt justítiam meam; * et dicant semper: Magnificétur Dóminus, qui volunt pacem servi ejus.

Et lingua mea meditábitur

justítiam tuam, * tota die laudem tuam.

Ant. 2. D. Cum mihi molesti essent, quasi próximum, et quasi fratrem nostrum, sic complacébam.

AD TERTIAM.

Psalmus 25.

JUDICA me, Dómine, quóniam ego in innocéntia mea ingressus sum; * et in Dómino sperans, non infirmábor.

Proba me, Dómine, et tenta me: * ure renes meos et cor meum;

Quóniam misericórdia tua ante óculos meos est, * et complácui in veritáte tua.

Non sedi cum concílio vanitátis, * et cum iníqua geréntibus non introíbo.

Odívi ecclésiam malignántium, * et cum ímpiis non sedébo.

Lavábo inter innocentes manus meas * et circúmdabo altáre tuum, Dómine;

Ut áudiam vocem laudis, * et enarrem universa mirabília tua.

Dómine, dilexi decórem domus tuæ, * et locum habitatiónis glóriæ tuæ.

Ne perdas cum ímpiis, Deus, ánimam meam, * et cum viris sánguinum vitam meam,

In quorum mánibus iniquitátes sunt: * déxtera eórum repléta est munéribus.

Ego autem in innocéntia mea ingressus sum: * rédime me, et miserére mei.

Pes meus stetit in directo: * in ecclésiis benedícam te, Dómine.

Psalmus 49.

DEUS deórum Dóminus locútus est; * et vocávit terram a solis ortu usque ad occásum.

Ex Sion * species decóris ejus.

Deus manifeste véniet; * Deus noster, et non silébit.

Ignis in conspectu ejus exardescet, * et in circúitu ejus tempestas válida.

Advocábit cœlum desursum, et terram, * discérnere pópulum suum.

Congregáte illi sanctos ejus, * qui órdinant testamentum ejus super sacrifícia.

Et annuntiábunt cœli justítiam ejus, * quóniam Deus judex est.

Audi, pópulus meus, et loquar; Israel, et testificábor tibi: * Deus, Deus tuus ego sum.

Non in sacrifíciis tuis árguam te; * holocausta autem tua in conspectu meo sunt semper.

Non accípiam de domo tua vítulos, * neque de grégibus tuis hircos;

Quóniam meæ sunt omnes feræ silvárum, * jumenta in móntibus et boves.

Cognóvi ómnia volatília cœli; * et pulchritúdo agri mecum est.

Si esuríero, non dicam tibi; * meus est enim orbis terræ, et plenitúdo ejus.

Numquid manducábo carnes taurórum? * aut sánguinem hircórum potábo?

Immola Deo sacrifícium laudis, * et redde Altissimo vota tua.

Et ínvoca me in die tribulatiónis; * éruam te, et honorificábis me.

Divisio Psalmi 49.

Peccatori autem dixit Deus: * Quare tu enarras justítias meas, et assúmis testamentum meum per os tuum?

Tu vero odisti disciplínam, * et projecisti sermónes meos retrorsum.

Si vidébas furem, currébas cum eo, * et cum adúlteris portiónem tuam ponébas.

Os tuum abundávit malítia, * et lingua tua concinnábat dolos.

Sedens adversus fratrem tuum loquebáris, et adversus fílium matris tuæ ponébas scándalum: * hæc fecisti, et tácui.

Existimasti iníque quod ero tui símilis: * árguam te, et státuam contra fáciem tuam.

Intellígite hæc, qui obliviscímini Deum; * nequando rápiat, et non sit qui erípiat.

Sacrifícium laudis honorificábit me; * et illic iter, quo ostendam illi salutáre Dei.

Ant. 1. f. Cum ímpiis non sedébo: inter innocentes circúmdabo altáre tuum, Dómine. *Ps.* 25.

Capitulum. Eccli. 35.

Sacrificium salutáre est atténdere mandátis, et discédere ab omni iniquitáte: et propitiatiónem litáre sacrifícii super injustítias, et deprecátio pro peccátis, recédere ab injustítia.

℟. *br.* Quis ascendet in montem Dómini, * Stabit in loco sancto ejus? Quis ascendet? ℣. Innocens mánibus * et mundo corde, * Stabit in loco sancto ejus. Glória Patri. Quis ascendet. *Ps.* 23.

℣. Congregáte Dómino sanctos ejus, ℟. Qui órdinant testamentum ejus super sacrifícia. *Ps.* 49.

AD SEXTAM.

Psalmus 36.

Noli æmulári in malignántibus, * neque zeláveris facientes iniquitátem.

Quóniam tanquam fœnum velóciter arescent, * et quemádmodum ólera herbárum cito décident.

Spera in Dómino, et fac bonitátem; * et inhábita terram, et pascéris in divítiis ejus.

Delectáre in Dómino, * et dabit tibi petitiónes cordis tui.

Revéla Dómino viam tuam, et spera in eo; * et ipse fáciet.

Et edúcet quasi lumen justítiam tuam, et judícium tuum tanquam merídiem: * súbditus esto Dómino, et ora eum.

Noli æmulári in eo qui prosperátur in via sua, * in hómine faciente injustítias.

Désine ab ira, et derelinque furórem: * noli æmulári, ut malignéris;

Quóniam qui malignantur, exterminabuntur: * sustinentes autem Dóminum, ipsi hæreditábunt terram.

Et adhuc pusillum, et non erit peccátor; * et quæres locum ejus, et non invénies.

Mansuéti autem hæreditábunt terram, * et delectabuntur in multitúdine pacis.

Observábit peccátor justum, * et stridébit super eum déntibus suis.

Dóminus autem irridébit eum; * quóniam próspicit quod véniet dies ejus.

Gládium evaginavérunt peccatóres; * intendérunt arcum suum,

Ut dejíciant páuperem et ínopem, * ut trucídent rectos corde.

Gládius eórum intret in corda ipsórum, * et arcus eórum confringátur.

Mélius est módicum justo, * super divítias peccatórum multas.

Quóniam bráchia peccatórum conterentur: * confirmat autem justos Dóminus.

Divisio Psalmi 36.

Novit Dóminus dies immaculatórum; * et hæréditas eórum in æternum erit.

Non confundentur in témpore malo, et in diébus famis saturabuntur; * quia peccatóres períbunt.

Inimíci vero Dómini, mox ut honorificáti fúerint et exaltáti, * deficientes, quemádmodum fumus, defícient.

Mutuábitur peccátor, et non solvet; * justus autem miserétur, et tríbuet.

Quia benedicentes ei hæreditábunt terram; * maledicentes autem ei disperíbunt.

Apud Dóminum gressus hóminis dirigentur, * et viam ejus volet.

Cum cecíderit, non collidétur; * quia Dóminus suppónit manum suam.

Júnior fui, étenim sénui; * et non vidi justum derelictum, nec semen ejus quærens panem.

Tota die miserétur et cómmodat; * et semen illíus in benedictióne erit.

Declína a malo, et fac bonum; * et inhábita in séculum séculi.

Quia Dóminus amat judícium, et non derelinquet sanctos suos: * in æternum conservabuntur.

Injusti punientur; * et semen impiórum períbit.

Justi autem hæreditábunt terram, * et inhabitábunt in séculum séculi super eam.

Altera divisio Psalmi 36.

Os justi meditábitur sapiéntiam, * et lingua ejus loquétur judícium.

Lex Dei ejus in corde ip-

síus; * et non supplantabuntur gressus ejus.

Consíderat peccátor justum, * et quærit mortificáre eum.

Dóminus autem non derelinquet eum in mánibus ejus, * nec damnábit eum, cum judicábitur illi.

Exspecta Dóminum, et custódi viam ejus; et exaltábit te, ut hæreditáte cápias terram: * cum períerint peccatóres, vidébis.

Vidi ímpium superexaltátum, * et elevátum sicut cedros Líbani.

Et transívi, et ecce non erat; * et quæsívi eum, et non est inventus locus ejus.

Custódi innocéntiam, et vide æquitátem; * quóniam sunt relíquiæ hómini pacífico.

Injusti autem disperíbunt simul; * relíquiæ impiórum interíbunt.

Salus autem justórum a Dómino; * et protector eórum in témpore tribulatiónis.

Et adjuvábit eos Dóminus, et liberábit eos; * et éruet eos a peccatóribus, et salvábit eos, quia speravérunt in eo.

Ant. 4. c. Justus tota die miserétur, et cómmodat; et semen illíus in benedictióne erit.

Capitulum. I. Joan. 3.

Qui habúerit substántiam hujus mundi, et víderit fratrem suum necessitátem habére, et cláuserit víscera sua ab eo; quómodo cáritas Dei manet in eo? Filíoli mei, non diligámus verbo, neque lingua, sed ópere et veritáte.

℟. *br.* Jucundus homo * Qui miserétur et cómmodat. Jucundus. ℣. In æternum * non commovébitur, * Qui miserétur. Glória Patri. Jucundus.

℣. Dispersit, dedit paupéribus: ℟. Justítia ejus manet in séculum séculi. *Ps.* 111.

AD NONAM.

Psalmus 108.

Deus, laudem meam ne tacúeris; * quia os peccatóris, et os dolósi super me apertum est.

Locúti sunt adversum me lingua dolósa, et sermónibus ódii circumdedérunt me, * et expugnavérunt me gratis.

Pro eo ut me dilígerent, detrahébant mihi; * ego autem orábam.

Et posuérunt adversum me mala pro bonis, * et ódium pro dilectióne mea.

Divisio Psalmi 108.

Constitue (Dómine) super eum peccatórem; * et diábolus stet a dextris ejus.

Cùm judicátur, éxeat condemnátus; * et orátio ejus fiat in peccátum.

Fiant dies ejus pauci; * et episcopátum ejus accípiat alter.

Fiant fílii ejus órphani, * et uxor ejus vídua.

Nutantes transferantur fílii ejus, et mendícent, * et ejiciantur de habitatiónibus suis.

Scrutétur fœnerátor omnem substántiam ejus; * et dirípiant aliéni labóres ejus.

Non sit illi adjútor, * nec sit qui misereátur pupillis ejus.

Fiant nati ejus in intéritum: * in generatióne una deleátur nomen ejus.

In memóriam rédeat iníquitas patrum ejus in conspectu Dómini; * et peccátum matris ejus non deleátur.

Fiant contra Dóminum semper: * et dispéreat de terra memória eórum;

Pro eo quòd non est recordátus fácere misericórdiam, * et persecútus est hóminem ínopem et mendícum, et compunctum corde mortificáre.

Et dilexit maledictiónem, et véniet ei; * et nóluit benedictiónem, et elongábitur ab eo.

Et índuit maledictiónem sicut vestimentum; * et intrávit sicut aqua in interióra ejus, et sicut óleum in óssibus ejus.

Fiat ei sicut vestimentum quo operítur, * et sicut zona qua semper præcíngitur.

Hoc opus eórum qui détrahunt mihi apud Dóminum, * et qui loquuntur mala adversus ánimam meam.

Et tu, Dómine, Dómine, fac mecum propter nomen tuum; * quia suávis est misericórdia tua.

Altera divisio Psalmi 108.

Libera me, quia egénus et pauper ego sum , * et cor meum conturbátum est intra me.

Sicut umbra, cum declínat, ablátus sum; * et excussus sum sicut locustæ.

Génua mea infirmáta sunt a jejúnio, * et caro mea immutáta est propter óleum.

Et ego factus sum oppróbrium illis: * vidérunt me, et movérunt cápita sua.

Adjuva me, Dómine Deus meus: * salvum me fac secundum misericórdiam tuam.

Et sciant quia manus tua hæc; * et tu, Dómine, fecisti eam.

Maledícent illi, et tu benedíces: * qui insurgunt in me, confundantur; servus autem tuus lætábitur.

Induantur, qui détrahunt mihi, pudóre; * et operiantur sicut diplóide confusióne sua.

Confitébor Dómino nimis in ore meo, * et in médio multórum laudábo eum.

Quia ádstitit a dextris páuperis, * ut salvam fáceret a persequéntibus ánimam meam.

Ant. 7. b. Pro eo ut me dilígerent, detrahébant mihi; ego autem orábam.

Capitulum. Rom. 12.

Nolite esse prudentes apud vosmetipsos, nulli malum pro malo reddentes, providentes bona non tantum coram Deo, sed étiam coram ómnibus homínibus. Si fíeri potest, quod ex vobis est, cum ómnibus homínibus pacem habentes.

℟. *br.* Audiam quid loquátur in me * Dóminus Deus.

Audiam. ℣. Loquétur pacem * in plebem suam * Dóminus Deus. Glória Patri. Audiam quid loquátur. *Ps.* 84.

℣. Cum his qui odérunt pacem ℟. Eram pacíficus. *Ps.* 119.

AD VESPERAS.

Psalmus 119.

Ad Dóminum, cum tribulárer, clamávi; * et exaudívit me.

Dómine, líbera ánimam meam a lábiis iníquis, * et a lingua dolósa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolósam?

Sagittæ potentis acútæ, * cum carbónibus desolatóriis.

Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus est! habitávi cum habitántibus Cedar; * multum íncola fuit ánima mea.

Cum his qui odérunt pacem, eram pacíficus: * cum loquébar illis, impugnábant me gratis.

Psalmus 121.

Lætatus sum in his quæ dicta sunt mihi: * In domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes nostri * in átriis tuis, Jerúsalem.

Jerúsalem quæ ædificátur ut cívitas, * cujus participátio ejus in idipsum.

Illuc enim ascendérunt tribus, tribus Dómini; * testimónium Israel, ad confiténdum nómini Dómini.

Quia illic sedérunt sedes in judício, * sedes super domum David.

Rogáte quæ ad pacem sunt Jerúsalem; * et abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua, * et abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos et próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dómini Dei nostri, * quæsívi bona tibi.

Psalmus 132.

Ecce quam bonum, et quam jucundum * habitáre fratres in unum!

Sicut unguentum in cápite, * quod descendit in barbam, barbam Aaron;

Quod descendit in oram vestimenti ejus; * sicut ros Hermon, qui descendit in montem Sion;

Quóniam illic mandávit Dóminus benedictiónem, * et vitam usque in séculum.

Psalmus 140.

Domine, clamávi ad te, exaudi me; * intende voci meæ, cum clamávero ad te.

Dirigátur orátio mea sicut incensum in conspectu tuo: * elevátio mánuum meárum, sacrifícium vespertínum.

Pone, Domine, custódiam ori meo, * et óstium circumstántiæ lábiis meis.

Non declínes cor meum in verba malítiæ, * ad excusandas excusatiónes in peccátis,

Cum homínibus operánti-

bus iniquitátem; * et non communicábo cum electis eórum.

Corrípiet me justus in misericórdia, et increpábit me: * óleum autem peccatóris non impinguet caput meum;

Quóniam adhuc et orátio mea * in beneplácitis eórum.

Absorpti sunt juncti petræ júdices eórum: * áudient verba mea, quóniam potuérunt.

Sicut crassitúdo terræ erupta est super terram, * dissipáta sunt ossa nostra secus infernum.

Quia ad te, Dómine, Dómine, óculi mei; * in te sperávi, non áuferas ánimam meam.

Custódi me a láqueo quem statuérunt mihi, * et a scándalis operántium iniquitátem.

Cadent in retiáculo ejus peccatóres: * singuláriter sum ego, donec tránseam.

Psalmus 141.

Voce mea ad Dóminum clamávi; * voce mea ad Dóminum deprecátus sum.

Effundo in conspectu ejus oratiónem meam, * et tribulatiónem meam ante ipsum pronúntio,

In deficiendo ex me spíritum meum; * et tu cognovisti sémitas meas.

In via hac qua ambulábam, *abscondérunt laquéum mihi.

Considerábam ad déxteram, et vidébam; * et non erat qui cognósceret me.

Périit fuga a me, * et non est qui requírat ánimam meam.

Clamávi ad te, Dómine: * dixi: Tu es spes mea, pórtio mea in terra vivéntium.

Intende ad deprecatiónem meam; * quia humiliátus sum nimis.

Líbera me a persequéntibus me, * quia confortáti sunt super me.

Educ de custódia ánimam meam, ad confitendum nómini tuo: * me exspectant justi, donec retríbuas mihi.

Ant. 6. F. Me exspectant justi, donec retríbuas mihi, Dómine. *Ps.* 141.

Capitulum. I. Cor. 12.

Si quid pátitur unum membrum, compatiuntur ómnia membra; sive gloriátur unum membrum, congaudent omnia membra: vos autem estis corpus Christi, et membra de membro.

Hymnus. C.

O quam juvat fratres, Deus,
Unum quibus Christus caput
Vitále robur súfficit,
Uno movéri spíritu!

Quam dulce laudes dícere
Una tibi cunctos domo,
Precumque ceu facta manu,
Inferre vim gratam tibi!

Hanc quisque díligat domum;
Hanc pace concors récreet:
Væ dira qui spargit malus
Dissensiónum sémina.

Sed damna cedunt in lucrum,

Te, Christe, diligéntibus:
Augent corónas prælia;
Prosuntque, dum nocent, mali.

Vox blanda sævit tristius,
Dum pectus incautum subit,
Lapsuque cæco dúlcibus
Laudum venénis ínficit.

Præsta, beáta Trínitas,
Ut caritáte mútua
Prosímus alter alteri,
Regnémus et polo simul.
Amen.

℣. In Dómino laudábitur ánima mea: ℟. Audiant mansuéti, et læténtur. *Ps.* 33.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Respexit Deus humilitátem ancillæ suæ: ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Psalmus 12.

Usquequo, Dómine, oblivísceris me in finem? * úsquequo avertis fáciem tuam a me?

Quámdiu ponam consília in ánima mea, * dolórem in corde meo per diem?

Usquequo exaltábitur inimícus meus super me? * réspice, et exaudi me, Dómine Deus meus.

Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte; * nequando dicat inimícus meus: Præválui adversus eum.

Qui tríbulant me, exsultábunt si motus fúero; * ego autem in misericórdia tua sperávi.

Exsultábit cor meum in salutári tuo: * cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi, et psallam nómini Dómini altíssimi.

Psalmus 31.

Beati quorum remissæ sunt iniquitátes, * et quorum tecta sunt peccáta.

Beátus vir cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec est in spíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, inveteravérunt ossa mea, * dum clamárem tota die.

Quóniam die ac nocte graváta est super me manus tua: * conversus sum in ærumna mea, dum confígitur spina.

Delictum meum cógnitum tibi feci, * et injustítiam meam non abscondi.

Dixi: Confitébor adversum me injustítiam meam Dómino; * et tu remisisti impietátem peccáti mei.

Pro hac orábit ad te omnis sanctus * in témpore opportúno.

Verúmtamen in dilúvio aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.

Tu es refúgium meum a tribulatióne quæ circúmdedit me: * exsultátio mea, érue me a circumdántibus me.

Intellectum tibi dabo, et ínstruam te in via hac qua gradiéris: * firmábo super te óculos meos.

Nolíte fíeri sicut equus et mulus, * quibus non est intellectus.

In camo et fræno maxillas

eórum constringe, * qui non appróximant ad te.

Multa flagella peccatóris; * sperantem autem in Dómino misericórdia circúmdabit.

Lætámini in Dómino, et exsultáte, justi; * et gloriámini, omnes recti corde.

Psalmus 78.

Deus, venérunt gentes in hæreditátem tuam, polluérunt templum sanctum tuum, * posuérunt Jerúsalem in pomórum custódiam.

Posuérunt morticína servórum tuórum escas volatílibus cœli, * carnes sanctórum tuórum béstiis terræ.

Effudérunt sánguinem eórum tanquam aquam in circúitu Jerúsalem; * et non erat qui sepelíret.

Facti sumus oppróbrium vicínis nostris; * subsannátio et illúsio his qui in circúitu nostro sunt.

Usquequo, Dómine, irascéris in finem; * accendétur velut ignis zelus tuus?

Effunde iram tuam in gentes quæ te non novérunt, * et in regna quæ nomen tuum non invocavérunt;

Quia comedérunt Jacob, * et locum ejus desolavérunt.

Ne memíneris iniquitátum nostrárum antiquárum: * cíto antícipent nos misericórdiæ tuæ, quia páuperes facti sumus nimis.

Adjuva nos, Deus salutáris noster; * et propter glóriam nóminis tui, Dómine, líbera nos.

Et propítius esto peccátis nostris * propter nomen tuum;

Ne forte dicant in géntibus: * Ubi est Deus eórum?

Et innotescat in natiónibus coram óculis nostris * últio sánguinis servórum tuórum, qui effúsus est.

Intróeat in conspectu tuo * gémitus compeditórum.

Secundum magnitúdinem bráchii tui, * pósside fílios mortificatórum;

Et redde vicínis nostris séptuplum in sinu eórum impropérium ipsórum, * quod exprobravérunt tibi, Dómine.

Nos autem pópulus tuus, et oves páscuæ tuæ, * confitébimur tibi in séculum.

In generatiónem et generatiónem * annuntiábimus laudem tuam.

Ant. 7. ç. Tu remisisti impietátem peccáti mei: pro hac orábit ad te omnis sanctus. *Ps.* 31.

FERIA QUARTA.

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Invit. Dóminum spem pópuli sui, * Veníte, adorémus. *Joel*, 4.

Hymnus. C.

Miramur, o Deus, tuæ
Recens opus poténtiæ,
Quæ scripta scintillántibus
Refulget astrórum globis.
Ut sol diéi, cándida

Sic luna nocti præsidet:
Exércitu totum novo
Discríminant stellæ polum.

At ipse, cœlórum decus,
Sol novit occásus suos:
Sunt certa lunæ témpora,
Statique lapsus síderum.

Jugi rotáta túrbine
Furantur et reddunt diem:
Tu semper idem, néscius
Mortálium spem fállere.

Turbáta quid mens flúctuet?
Cura paterna nos regis:
Æterna si cordi salus,
Æterna nos salus manet.

Supréma laus et glória
Uni sit et trino Deo,
Suo repóni qui jubet
Curas et angóres sinu.
Amen.

PRO I NOCTURNO.

Psalmus 9.

Confitebor tibi, Dómine, in toto corde meo; * narrábo ómnia mirabília tua.

Lætábor et exsultábo in te: * psallam nómini tuo, Altíssime,

In convertendo inimícum meum retrorsum: * infirmabuntur, et períbunt a facie tua.

Quóniam fecisti judícium meum et causam meam; * sedisti super thronum, qui júdicas justítiam.

Increpasti gentes, et périit ímpius: * nomen eórum delesti in æternum, et in séculum séculi.

Inimíci defecérunt frámeæ in finem, * et civitátes eórum destruxisti.

Périit memória eórum cum sónitu; * et Dóminus in æternum pérmanet.

Parávit in judício thronum suum; * et ipse judicábit orbem terræ in æquitáte, judicábit pópulos in justítia.

Et factus est Dóminus refúgium páuperi; * adjútor in opportunitátibus, in tribulatióne.

Et sperent in te, qui novérunt nomen tuum; * quóniam non dereliquisti quærentes te, Dómine.

Psállite Dómino qui hábitat in Sion: * annuntiáte inter gentes stúdia ejus;

Quóniam requírens sánguinem eórum recordátus est; * non est oblítus clamórem páuperum.

Divisio Psalmi 9.

Miserere mei, Dómine: * vide humilitátem meam de inimícis meis,

Qui exaltas me de portis mortis; * ut annúntiem omnes laudatiónes tuas in portis fíliæ Sion.

Exsultábo in salutári tuo: * infixæ sunt gentes in intéritu quem fecérunt.

In láqueo isto quem abscondérunt, * comprehensus est pes eórum.

Cognoscétur Dóminus judícia fáciens: * in opéribus mánuum suárum comprehensus est peccátor.

Convertantur peccatóres in infernum, * omnes gentes quæ obliviscuntur Deum.

Quóniam non in finem

oblívio erit páuperis : * patiéntia páuperum non períbit in finem.

Exsurge, Dómine; non confortétur homo : * judicentur gentes in conspectu tuo.

Constítue, Dómine, legislatórem super eos; * ut sciant gentes quóniam hómines sunt.

Altera divisio Psalmi 9.

Ut quid, Dómine, recessisti longe? * déspicis in opportunitátibus, in tribulatióne?

Dum superbit ímpius, incénditur pauper: * comprehenduntur in consíliis quibus cógitant.

Quóniam laudátur peccátor in desidériis ánimæ suæ, * et iníquus benedícitur.

Exacerbávit Dóminum peccátor; * secundum multitúdinem iræ suæ non quæret.

Non est Deus in conspectu ejus; * inquinátæ sunt viæ illíus in omni témpore.

Auferuntur judícia tua a fácie ejus: * ómnium inimicórum suórum dominábitur.

Dixit enim in corde suo : * Non movébor a generatióne in generatiónem sine malo.

Cujus maledictióne os plenum est, et amaritúdine, et dolo : * sub lingua ejus labor et dolor.

Sedet in insídiis cum divítibus in occultis, * ut interfíciat innocentem.

Oculi ejus in páuperem respíciunt: * insidiátur in abscóndito quasi leo in spelunca sua.

Insidiátur ut rápiat páuperem; * rápere páuperem, dum áttrahit eum.

In láqueo suo humiliábit eum: * inclinábit se, et cadet, cum dominátus fúerit páuperum.

Dixit enim in corde suo: Oblítus est Deus; * avertit fáciem suam, ne vídeat in finem.

Exsurge, Dómine Deus; exaltétur manus tua: * ne oblivíscáris páuperum.

Propter quid irritávit ímpius Deum? * dixit enim in corde suo: Non requíret.

Vides, quóniam tu labórem et dolórem consíderas, * ut tradas eos in manus tuas.

Tibi derelictus est pauper: * órphano tu eris adjútor.

Cóntere bráchium peccatóris et maligni : * quærétur peccátum illíus, et non inveniétur.

Dóminus regnábit in ætérnum, et in séculum séculi: * períbitis, gentes, de terra illíus.

Desidérium páuperum exaudívit Dóminus: * præparatiónem cordis eórum audívit auris tua;

Judicáre pupillo et húmili, * ut non appónat ultrà magnificáre se homo super terram.

Ant. 3. *à*. Sperent in te, qui novérunt nomen tuum; quóniam non dereliquisti quærentes te, Dómine.

PRO II NOCTURNO.

Psalmus 77.

Attendite, pópule meus,

legem meam; * inclináte aurem vestram in verba oris mei.

Apériam in parábolis os meum; * loquar propositiónes ab inítio.

Quanta audívimus, et cognóvimus ea; * et patres nostri narravérunt nobis.

Non sunt occultáta a fíliis eórum * in generatióne áltera.

Narrantes laudes Dómini, et virtútes ejus, * et mirabília ejus quæ fecit.

Et suscitávit testimónium in Jacob, * et legem pósuit in Israel.

Quanta mandávit pátribus nostris, nota fácere ea fíliis suis, * ut cognoscat generátio áltera.

Fílii qui nascentur, et exsurgent, * et narrábunt fíliis suis;

Ut ponant in Deo spem suam, et non obliviscantur óperum Dei, * et mandáta ejus exquírant;

Ne fiant sicut patres eórum, * generátio prava et exásperans:

Generátio quæ non direxit cor suum, * et non est créditus cum Deo spíritus ejus.

Divisio Psalmi 77.

FILII Ephrem intendentes et mittentes arcum, * conversi sunt in die belli.

Non custodiérunt testamentum Dei, * et in lege ejus noluérunt ambuláre.

Et oblíti sunt benefactórum ejus, * et mirabílium ejus quæ ostendit eis.

Coram pátribus eó
cit mirabília in terra
* in campo Táneos.

Interrúpit mare,
duxit eos, * et státu
quasi in utre.

Et deduxit eos in nu
* et tota nocte in illum
ignis.

Interrúpit petram
mo, * et adaquávit e
in abysso multa.

Et eduxit aquam d
* et deduxit tanquam
aquas.

Et apposuérunt adl
cáre ei: * in iram excit
Excelsum in inaquós

Et tentavérunt Deu
dibus suis, * ut péte
eas animábus suis.

Et male locúti sunt
* dixérunt: Numquid
Deus paráre mensam
serto?

Quóniam percussit
et fluxérunt aquæ, *
rentes inundavérunt.

Numquid et panem
dare, * aut paráre
pópulo suo?

Ideo audívit Dómi
dístulit: * et ignis a
est in Jacob, et ira
in Israel;

Quia non credidé
Deo, * nec speravéru
lutári ejus.

Et mandávit núbib
per, * et jánuas cœli

Et pluit illis manna
ducandum, * et pan
dedit eis.

Panem Angelórum

cávit homo: * cibária misit eis in abundántia.

Altera divisio Psalmi 77.

TRANSTULIT (Dóminus) Austrum de cœlo: * et induxit in virtúte sua Africum.

Et pluit super eos sicut púlverem carnes, * et sicut arénam maris volatília pennáta.

Et cecidérunt in médio castrórum eórum, * circa tabernácula eórum.

Et manducavérunt, et saturáti sunt nimis; et desidérium eórum áttulit eis: * non sunt fraudáti a desidério suo.

Adhuc escæ eórum erant in ore ipsórum, * et ira Dei ascendit super eos.

Et occídit pingues eórum, * et electos Israel impedívit.

In omnibus his peccavérunt adhuc, * et non credidérunt in mirabílibus ejus.

Et defecérunt in vanitáte dies eórum, * et anni eórum cum festinatióne.

Cùm occíderet eos, quærébant eum; * et revertebantur, et dilúculo veniébant ad eum.

Et rememoráti sunt quia Deus adjútor est eórum, * et Deus excelsus redemptor eórum est.

Et dilexérunt eum in ore suo, * et lingua 'sua mentíti sunt ei.

Cor autem eórum non erat rectum cum eo, * nec fidéles hábiti sunt in testamento ejus.

Ipse autem est misér icors, et propítius fiet peccátis eórum, * et non disperdet eos.

Ant. 8. G. Fílii qui nascentur, narrábunt fíliis suis, ut ponant in Deo spem suam.

PRO III NOCTURNO.

Ex Psalmo 77. Et

ABUNDAVIT (Dóminus) ut avérteret iram suam, * et non accendit omnem iram suam.

Et recordátus est quia caro sunt, * spíritus vadens, et non rédiens.

Quóties exacerbavérunt eum in deserto? * in iram concitavérunt eum in inaquóso?

Et conversi sunt, et tentavérunt Deum, * et Sanctum Israel exacerbavérunt.

Non sunt recordáti manus ejus, * die qua redémit eos de manu tribulantis:

Sicut pósuit in Ægypto signa sua, * et prodígia sua in campo Táneos.

Et convertit in sánguinem flúmina eórum, * et imbres eórum, ne bíberent.

Misit in eos cœnomyíam, et comédit eos; * et ranam, et dispérdidit eos.

Et dedit ærúgini fructus eórum, * et labóres eórum locustæ.

Et occídit in grándine víneas eórum, * et moros eórum in pruína.

Et trádidit grándini jumenta eórum, * et possessiónem eórum igni.

Misit in eos iram indignatiónis suæ; * indignatiónem,

et iram, et tribulatiónem, immissiónes per ángelos malos.

Viam fecit sémitæ iræ suæ, non pepercit a morte animábus eórum, * et jumenta eórum in morte conclúsit;

Et percussit omne primogénitum in terra Ægypti, * primítias omnis labóris eórum in tabernáculis Cham.

Divisio Psalmi 77. Et

Abstulit (Dóminus) sicut oves pópulum suum, * et perduxit eos tanquam gregem in deserto.

Et deduxit eos in spe, et non timuérunt; * et inimícos eórum opéruit mare.

Et induxit eos in montem sanctificatiónis suæ, * montem quem acquisívit déxtera ejus.

Et ejécit a fácie eórum gentes; * et sorte divísit eis terram in funículo distributiónis,

Et habitáre fecit in tabernáculis eórum * tribus Israel.

Et tentavérunt, et exacerbavérunt Deum excelsum; * et testimónia ejus non custodiérunt.

Et avertérunt se, et non servavérunt pactum; * quemádmodum patres eórum, conversi sunt in arcum pravum.

In iram concitavérunt eum in cóllibus suis, * et in sculptílibus suis ad æmulatiónem eum provocavérunt.

Audívit Deus, et sprevit; * et ad níhilum redégit valde Israel.

Et répulit tabernáculum Silo, * tabernáculum suum, ubi habitávit in homínibus.

Et trádidit in captivitátem virtútem eórum, * et pulchritúdinem eórum in manus inimíci.

Et conclúsit in gládio pópulum suum, * et hæreditátem suam sprevit.

Júvenes eórum comédit ignis, * et vírgines eórum non sunt lamentátæ.

Sacerdótes eórum in gládio cecidérunt, * et víduæ eórum non plorabantur.

Altera divisio Psalmi 77. Et

Excitatus est tanquam dórmiens Dóminus, * tanquam potens crapulátus a vino.

Et percussit inimícos suos in posterióra: * oppróbrium sempiternum dedit illis.

Et répulit tabernáculum Joseph, * et tribum Ephraim non elégit;

Sed elégit tribum Juda, * montem Sion quem dilexit.

Et ædificávit sicut unicórnium sanctifícium suum * in terra quam fundávit in sécula:

Et elégit David servum suum, * et sústulit eum de grégibus óvium.

De post fœtantes accépit eum, * páscere Jacob servum suum, et Israel hæreditátem suam.

Et pavit eos in innocéntia cordis sui, * et in intelléctibus mánuum suárum deduxit eos.

Ant. 7. *d.* Abstulit Dóminus sicut oves pópulum suum, et deduxit eos in spe.

℣. Ecce non dormitábit, neque dórmiet, ℟. Qui custódit Israel. *Ps.* 120.

AD LAUDES.

Psalmus 5.

VERBA mea áuribus pércipe, Dómine; * intéllige clamórem meum.

Intende voci oratiónis meæ, * Rex meus et Deus meus.

Quóniam ad te orábo, Dómine, * mane exáudies vocem meam.

Mane adstábo tibi, et vidébo; * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malignus, * neque permanébunt injusti ante óculos tuos.

Odisti omnes qui operantur iniquitátem : * perdes omnes qui loquuntur mendácium.

Virum sánguinum et dolósum * abominábitur Dóminus.

Ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ introíbo in domum tuam, * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in justítia tua : * propter inimícos meos dírige in conspectu tuo viam meam;

Quóniam non est in ore eórum véritas, * cor eórum vanum est.

Sepulcrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agebant : * júdica illos, Deus.

Décidant a cogitatiónibus suis; secundum multitúdinem impietátum eórum expelle eos, * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et lætentur omnes qui sperant in te : * in æternum exsultábunt, et habitábis in eis.

Et gloriabuntur in te omnes qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces justo.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronasti nos.

Psalmus 35.

DIXIT injustus, ut delinquat in semetipso : * non est timor Dei ante óculos ejus;

Quóniam dolóse egit in conspectu ejus, * ut inveniátur iníquitas ejus ad ódium.

Verba oris ejus iníquitas et dolus : * nóluit intellígere, ut bene ágeret.

Iniquitátem meditátus est in cubíli suo : ádstitit omni viæ non bonæ; * malítiam autem non odívit.

Dómine, in cœlo misericórdia tua, * et véritas tua usque ad nubes.

Justítia tua sicut montes Dei : * judícia tua abyssus multa.

Hómines et jumenta salvábis, Dómine; * quemádmodum multiplicasti misericórdiam tuam, Deus.

Fílii autem hóminum * in tégmine alárum tuárum sperábunt.

Inebriabuntur ab ubertáte

domus tuæ; * et torrente voluptátis tuæ potábis eos.

Quóniam apud te est fons vitæ, * et in lúmine tuo vidébimus lumen.

Prætende misericórdiam tuam sciéntibus te, * et justítiam tuam his qui recto sunt corde.

Non véniat mihi pes supérbiæ, * et manus peccatóris non móveat me.

Ibi cecidérunt qui operantur iniquitátem : * expulsi sunt, nec potuérunt stare.

Psalmus 64.

Te decet hymnus, Deus, in Sion; * et tibi reddétur votum in Jerúsalem.

Exaudi oratiónem meam: * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt super nos; * et impietátibus nostris tu propitiáberis.

Beátus quem elegisti, et assumpsisti : * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domus tuæ : * sanctum est templum tuum, mirábile in æquitáte.

Exaudi nos, Deus salutáris noster, * spes ómnium fínium terræ, et in mari longe;

Præparans montes in virtúte tua, accinctus poténtia: * qui conturbas profundum maris, sonum flúctuum ejus.

Turbabuntur gentes, et timébunt qui hábitant términos, a signis tuis : * éxitus matutíni et véspere delectábis.

Visitasti terram, et inebriasti eam : * multiplicasti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum est aquis; * parasti cibum illórum, quóniam ita est præparátio ejus.

Rivos ejus inébria, multíplica genímina ejus; * in stillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ; * et campi tui replebuntur ubertáte.

Pinguescent speciósa deserti, * et exsultatióne colles accingentur.

Indúti sunt aríetes óvium, et valles abundábunt frumento : * clamábunt, étenim hymnum dicent.

In Feriis,

Canticum. Isaiæ 12.

Confitebor tibi, Dómine, quóniam irátus es mihi : * conversus est furor tuus, et consolátus es me.

Ecce Deus salvátor meus; * fiduciáliter agam, et non timébo.

Quia fortitúdo mea, et laus mea Dóminus, * et factus est mihi in salútem.

Hauriétis aquas in gáudio de fontibus Salvatóris; * et dicétis in die illa : Confitémini Dómino, et invocáte nomen ejus.

Notas fácite in pópulis adinventiónes ejus : * mementóte quóniam excelsum est nomen ejus.

Cantáte Dómino, quóniam magnífice fecit: * annuntiáte hoc in universa terra.

Exsulta et lauda, habitátio Sion; * quia magnus in médio tui Sanctus Israel.

Psalmus 146.

LAUDATE Dóminum, quóniam bonus est psalmus: * Deo nostro sit jucunda decoraque laudátio.

Ædíficans Jerúsalem Dóminus, * dispersiónes Israélis congregábit;

Qui sanat contrítos corde, * et álligat contritiónes eórum;

Qui númerat multitúdinem stellárum, * et ómnibus eis nómina vocat.

Magnus Dóminus noster, et magna virtus ejus;* et sapiéntiæ ejus non est númerus.

Suscípiens mansuétos Dóminus; * humílians autem peccatóres usque ad terram.

Præcínite Dómino in confessióne: * psállite Deo nostro in cíthara;

Qui óperit cœlum núbibus, * et parat terræ plúviam;

Qui prodúcit in móntibus fœnum, * et herbam servitúti hóminum;

Qui dat jumentis escam ipsórum, * et pullis corvórum invocántibus eum.

Non in fortitúdine equi voluntátem habébit; * nec in tíbiis viri beneplácitum erit ei.

Beneplácitum est Dómino super timentes eum, * et in eis qui sperant super misericórdia ejus.

Ant. 6. *C.* Beneplácitum est Dómino super timentes eum, et in eis qui sperant super misericórdia ejus. *Ps.* 146.

Capitulum. Is. 26.

IN sémita judiciórum tuorum, Dómine, sustinúimus te: nomen tuum et memoriále tuum in desidério ánimæ. Anima mea desiderávit te in nocte; sed et spíritu meo in præcórdiis meis de mane vigilábo ad te.

Hymnus. C.

PROMITTIS, et servas datam
Immóbilis fidem, Deus:
Hanc mane primo sédula
Repóscimus fidem prece.

Promittit atque décipit
Incertus et fallax homo:
Sic quassa, si incumbas super,
Arundo transfíget manum.

Beátus ergo, qui tuo
Se totus abdit in sinu:
Hac arce tutum túrbinis
Vis nulla de statu quatit.

Ne cor vacillet, óbligas
Temet sacramento, Deus:
Spes nixa tanto pígnore
Æterna jam prensat bona.

Jam mente præsúmens polum,
Secúra sublími throno
Assistit, et cœléstium
Prælíbat undas flúminum.

Fons o perennis grátiæ,
Colenda semper Trínitas,
Te spem salútis únicam

Da mente tota quærere.
Amen.

℣. Audítam fac mihi mane misericórdiam tuam ; ℟. Quia in te sperávi. *Ps.* 142.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. g. Jurávit Dóminus datúrum se nobis, ut sine timóre de manu inimicórum nostrórum liberáti, serviámus illi. *Luc.* 1.

Oratio. Sacr. Leon.

Da nobis, Dómine, quæsumus, in te tota mente confídere; quóniam sicut superbis in sua virtúte præsuméntibus semper obsistis; ita non déseris in tua misericórdia gloriantes; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Psalmus 30.

In te, Dómine, sperávi, non confundar in æternum: * in justítia tua líbera me.

Inclína ad me aurem tuam: * accélera ut éruas me.

Esto mihi in Deum protectórem, et in domum refúgii, * ut salvum me fácias;

Quóniam fortitúdo mea, et refúgium meum es tu: * et propter nomen tuum dedúces me, et enútries me.

Edúces me de láqueo hoc quem abscondérunt mihi: * quóniam tu es protector meus.

In manus tuas commendo spíritum meum: * redemisti me, Dómine Deus veritátis.

Odisti observantes vanitátes supervácue; *ego autem in Dómino sperávi.

Exsultábo, et lætábor in misericórdia tua; * quóniam respexisti humilitátem meam, salvasti de necessitátibus ánimam meam.

Nec conclusisti me in mánibus inimíci; * statuisti in loco spatióso pedes meos.

Divisio Psalmi 30.

Miserere mei, Dómine, quóniam tríbulor: * conturbátus est in ira óculus meus, ánima mea, et venter meus;

Quóniam defécit in dolóre vita mea, * et anni mei in gemítibus.

Infirmáta est in paupertáte virtus mea, * et ossa mea conturbáta sunt.

Super omnes inimícos meos factus sum oppróbrium, et vicínis meis valde; * et timor notis meis.

Qui vidébant me, * foras fugérunt a me.

Oblivióni datus sum tanquam mórtuus a corde: * factus sum tanquam vas pérditum;

Quóniam audívi vituperatiónem multórum commorántium in circúitu: * in eo dum convenírent simul adversum me, accípere ánimam meam consiliáti sunt.

Ego autem in te sperávi, Dómine; * dixi: Deus meus es tu; in mánibus tuis sortes meæ.

Eripe me de manu inimicórum meórum, * et a persequéntibus me.

Illustra fáciem tuam super

servum tuum : * salvum me fac in misericórdia tua.

Dómine, non confundar, quóniam invocávi te, * erubescant ímpii, et deducántur in inférnum.

Muta fiant lábia dolósa, * quæ loquuntur adversus justum iniquitátem, in supérbia, et in abusióne.

Altera divisio Psalmi 30.

Quam magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, * quam abscondisti timéntibus te!

Perfecisti eis qui sperant in te, * in conspectu filiórum hóminum.

Abscondes eos in abscóndito faciéi tuæ * a conturbatióne hóminum.

Próteges eos in tabernáculo tuo * a contradictióne linguárum.

Benedictus Dóminus,* quóniam mirificávit misericórdiam suam mihi in civitáte muníta.

Ego autem dixi in excessu mentis meæ : * Projectus sum a fácie oculórum tuórum.

Ideo exaudisti vocem oratiónis meæ, * dum clamárem ad te.

Dilígite Dóminum, omnes sancti ejus; quóniam veritátem requíret Dóminus, * et retríbuet abundanter faciéntibus supérbiam.

Viríliter ágite, et confortétur cor vestrum, * omnes qui sperátis in Dómino.

Ant. 8. c. Ego in Dómino sperávi : exsultábo, et lætábor in misericórdia tua.

AD TERTIAM.

Psalmus 41.

Quemadmodum desíderat cervus ad fontes aquárum ; * ita desíderat ánima mea ad te, Deus.

Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum : * quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei?

Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte, * dum dícitur mihi quotídie : Ubi est Deus tuus?

Hæc recordátus sum, et effúdi in me ánimam meam; * quóniam transíbo in locum tabernáculi admirábilis, usque ad domum Dei,

In voce exsultatiónis et confessiónis, * sonus epulantis.

Quare tristis es, ánima mea, * et quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi : * salutáre vultus mei, et Deus meus.

Divisio Psalmi 41.

Ad meipsum ánima mea conturbáta est; * proptérea memor ero tui de terra Jordánis, et Hermóniim a monte módico.

Abyssus abyssum ínvocat, * in voce cataractárum tuárum.

Omnia excelsa tua, et fluctus tui * super me transiérunt.

In die mandávit Dóminus

misericórdiam suam, * et nocte cánticum ejus.

Apud me orátio Deo vitæ meæ; * dicam Deo: Susceptor meus es.

Quare oblítus es mei, et quare contristátus incédo, * dum afflígit me inimícus?

Dum confringuntur ossa mea: * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei,

Dum dicunt mihi per síngulos dies: * Ubi est Deus tuus?

Quare tristis es, ánima mea? * et quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.

Psalmus 42.

JUDICA me, Deus, et discerne causam meam de gente non sancta: * ab hómine iníquo et dolóso érue me;

Quia tu es, Deus, fortitúdo mea: * quare me repulisti? et quare tristis incédo, dum afflígit me inimícus?

Emitte lucem tuam et veritátem tuam: * ipsa me deduxérunt, et adduxérunt in montem sanctum tuum, et in tabernácula tua.

Et introíbo ad altáre Dei, * ad Deum qui lætíficat juventútem meam.

Confitébor tibi in cíthara, Deus, Deus meus: * quare tristis es, ánima mea? et quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * salutáre vultus mei, et Deus meus.

Ant. 4. A. Spera in Deo, ánima mea: salutáre vultus mei, et Deus meus. *Ps.* 42.

Capitulum. Rom. 15.

QUÆCUMQUE scripta sunt, ad nostram doctrínam scripta sunt; ut per patiéntiam, et consolatiónem Scripturárum, spem habeámus.

℟. *br.* Memor esto verbi tui, Dómine, * In quo mihi spem dedisti. Memor esto. ℣. Hæc me consoláta est, * quia elóquium tuum vivificávit me, * In quo mihi spem dedisti. Glória Patri. Memor esto.

℣. Respondébo exprobrántibus mihi verbum; ℟. Quia sperávi in sermónibus tuis. *Ps.* 118.

AD SEXTAM.

Psalmus 20.

DOMINE, in virtúte tua lætábitur rex; * et super salutáre tuum exsultábit vehementer.

Desidérium cordis ejus tribuisti ei, * et voluntáte labiórum ejus non fraudasti eum;

Quóniam prævenisti eum in benedictiónibus dulcédinis, * posuisti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Vitam pétiit a te; * et tribuisti ei longitúdinem diérum in séculum, et in séculum séculi.

Magna est glória ejus in salutári tuo: * glóriam et ma-

gnum decórem impónes super eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in séculum séculi : * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex sperat in Dómino; * et in misericórdia Altíssimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis : * déxtera tua invéniat omnes qui te odérunt.

Ponès eos ut clíbanum ignis in témpore vultus tui : * Dóminus in ira sua conturbábit eos, et devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes, * et semen eórum a fíliis hóminum;

Quóniam declinavérunt in te mala : * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt stabilíre.

Quóniam pones eos dorsum : * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre, Dómine, in virtúte tua : * cantábimus et psallémus virtútes tuas.

Psalmus 102.

Benedic, ánima mea, Dómino, * et omnia quæ intra me sunt, nómini sancto ejus.

Bénedic, ánima mea, Dómino, * et noli oblivisci omnes retributiónes ejus;

Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis; * qui sanat omnes infirmitátes tuas;

Qui rédimit de intéritu vitam tuam, * qui corónat te in misericórdia et miseratiónibus;

Qui replet in bonis desidérium tuum : * renovábitur ut áquilæ juventus tua.

Fáciens misericórdias Dóminus, * et judícium ómnibus injúriam patiéntibus.

Notas fecit vias suas Móysi, * fíliis Israel voluntátes suas.

Divisio Psalmi 102.

Miserator et miséricors Dóminus : * longánimis, et multum miséricors.

Non in perpétuum irascétur, * neque in æternum comminábitur.

Non secundum peccáta nostra fecit nobis, * neque secundum iniquitátes nostras retríbuit nobis;

Quóniam secundum altitúdinem cœli a terra, * corroborávit misericórdiam suam super timentes se.

Quantum distat ortus ab occidente, * longe fecit a nobis iniquitátes nostras.

Quómodo miserétur pater filiórum, * misertus est Dóminus timéntibus se;

Quóniam ipse cognóvit figmentum nostrum : * recordátus est quóniam pulvis sumus.

Homo, sicut fœnum dies ejus : * tanquam flos agri sic efflorébit;

Quóniam spíritus pertransíbit in illo, et non subsistet, * et non cognoscet amplius locum suum.

Misericórdia autem Dómini

ab æterno, * et usque in ætérnum super timentes eum:

Et justítia illíus in fílios filiórum, * his qui servant testamentum ejus,

Et mémores sunt mandatórum ipsíus,* ad faciendum ea.

Dóminus in cœlo parávit sedem suam; * et regnum ipsíus ómnibus dominábitur.

Benedícite Dómino, omnes Angeli ejus, potentes virtúte, facientes verbum illíus, * ad audiendam vocem sermónum ejus.

Benedícite Dómino, omnes virtútes ejus, * ministri ejus, qui fácitis voluntátem ejus.

Benedícite Dómino, ómnia ópera ejus: * in omni loco dominatiónis ejus, bénedic, ánima mea, Dómino.

Ant. 2. D. Qui sperat in Dómino, in misericórdia Altíssimi non commovébitur. *Ps.* 20.

Capitulum. I. Joan. 3.

Nunc fílii Dei sumus, et nondum appáruit quid érimus. Scimus quóniam, cum apparúerit, símiles ei érimus, quóniam vidébimus eum sícuti est. Et omnis qui habet hanc spem in eo, sanctíficat se, sicut et ille sanctus est.

℟. *br.* Beátus vir, * Cujus est nomen Dómini spes ejus. Beátus vir. ℣ Et non respexit in vanitátes * et insánias falsas: * Cujus est. Glória Patri. Beátus vir. *Ps.* 39.

℣. Speráte in eo, omnis congregátio pópuli: ℟. Effúndite coram illo corda vestra. *Ps.* 61.

AD NONAM.

Psalmus 81.

Deus stetit in synagóga deórum; * in médio autem deos dijúdicat.

Usquequo judicátis iniquitátem, * et fácies peccatórum súmitis?

Judicáte egéno et pupillo: * húmilem et páuperem justificáte.

Erípite páuperem, * et egénum de manu peccatóris liberáte.

Nesciérunt, neque intellexérunt, in ténebris ámbulant: * movebuntur ómnia fundamenta terræ.

Ego dixi: Dii estis, * et fílii Excelsi omnes.

Vos autem sicut hómines moriémini, * et sicut unus de princípibus cadétis.

Surge, Deus, júdica terram, * quóniam tu hæreditábis in ómnibus géntibus.

Psalmus 93.

Deus ultiónum Dóminus, * Deus ultiónum líbere egit.

Exaltáre, qui júdicas terram: * redde retributiónem superbis.

Usquequo peccatóres, Dómine, * úsquequo peccatóres gloriabuntur?

Effabuntur et loquentur iniquitátem, * loquentur omnes qui operantur injustítiam?

Pópulum tuum, Dómine,

humiliavérunt, * et hæreditátem tuam vexavérunt.

Víduam et ádvenam interfecérunt, * et pupillos occidérunt.

Et dixérunt: Non vidébit Dóminus, * nec intélliget Deus Jacob.

Intellígite, insipientes in pópulo; * et stulti, aliquando sápite.

Qui plantávit aurem, non áudiet? * aut qui finxit óculum, non consíderat?

Qui córripit gentes, non árguet? * qui docet hóminem sciéntiam?

Dóminus scit cogitatiónes hóminum, * quóniam vanæ sunt.

Divisio Psalmi 93.

Beatus homo, quem tu erudíeris, Dómine, * et de lege tua docúeris eum;

Ut mítiges ei a diébus malis, * donec fodiátur peccatóri fóvea.

Quia non repellet Dóminus plebem suam, * et hæreditátem suam non derelinquet;

Quoadusque justítia convertátur in judícium, * et qui juxta illam omnes qui recto sunt corde.

Quis consurget mihi adversus malignantes? * aut quis stabit mecum adversus operantes iniquitátem?

Nisi quia Dóminus adjúvit me, * paulo minus habitasset in inferno ánima mea.

Si dicébam: Motus est pes meus; * misericórdia tua, Dómine, adjuvábat me.

Secundum multitúdinem dolórum meórum in corde meo, * consolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meam.

Numquid adhæret tibi sedes iniquitátis, * qui fingis labórem in præcepto?

Captábunt in ánimam justi, * et sánguinem innocentem condemnábunt.

Et factus est mihi Dóminus in refúgium, * et Deus meus in adjutórium spei meæ.

Et reddet illis iniquitátem ipsórum; et in malítia eórum disperdet eos: * disperdet illos Dóminus Deus noster.

Ant. 8. d. Factus est mihi Dóminus in refúgium, et Deus meus in adjutórium spei meæ. *Ps.* 93.

Capitulum. Hebr. 10.

Nolite amíttere confidéntiam vestram, quæ mágnam habet remuneratiónem: patiéntia enim vobis necessária est; ut voluntátem Dei facientes, reportétis promissiónem.

℟. *br.* Bonum est confídere in Dómino, * Quam confídere in hómine. Bonum est. ℣. Bonum est * speráre in Dómino, *, Quam. Glória. Bonum est confídere. *Ps.* 117.

℣. Mihi adhærére Deo bonum est, ℟. Pónere in Dómino Deo spem meam. *Ps.* 72.

AD VESPERAS.

Psalmus 122.

Ad te levávi óculos meos, * qui hábitas in cœlis.

Ecce, sicut óculi servórum * in mánibus dominórum suórum,

Sicut óculi ancillæ in mánibus dóminæ suæ; * ita óculi nostri ad Dóminum Deum nostrum, donec misereátur nostri.

Miserére nostri, Dómine, miserére nostri; * quia multum repléti sumus despectióne;

Quia multum repléta est ánima nostra: * oppróbrium abundántibus, et despéctio superbis.

Psalmus 124.

Qui confídunt in Dómino, sicut mons Sion: * non commovébitur in æternum, qui hábitat in Jerúsalem.

Montes in circúitu ejus, et Dóminus in circúitu pópuli sui, * ex hoc nunc, et usque in séculum;

Quia non relinquet Dóminus virgam peccatórum super sortem justórum, * ut non extendant justi ad iniquitátem manus suas.

Bénefac, Dómine, bonis, * et rectis corde.

Declinantes autem in obligatiónes addúcet Dóminus cum operántibus iniquitátem: * pax super Israel.

Psalmus 126.

Nisi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt qui ædificant eam.

Nisi Dóminus custodíerit civitátem, * frustra vígilat qui custódit eam.

Vanum est vobis ante lucem súrgere: * súrgite postquam sedéritis, qui manducátis panem dolóris, cum déderit dilectis suis somnum.

Ecce hæréditas Dómini, fílii; * merces, fructus ventris.

Sicut sagittæ in manu potentis, * ita fílii excussórum.

Beátus vir qui implévit desidérium suum ex ipsis; * non confundétur, cum loquétur inimícis suis in porta.

Psalmus 129.

De profundis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendente * in vocem deprecatiónis meæ

Si iniquitátes observáveris Dómine; * Dómine, quis sustinébit?

Quia apud te propitiátio est, * et propter legem tuam sustínui te, Dómine.

Sustínuit ánima mea in verbo ejus, * sperávit ánima mea in Dómino.

A custódia matutína usque ad noctem * speret Israel in Dómino;

Quia apud Dóminum misericórdia, * et copiósa apud eum redémptio;

Et ipse rédimet Israel * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Psalmus 130.

Domine, non est exaltátum cor meum, * neque eláti sunt óculi mei;

Neque ambulávi in magnis, * neque in mirabílibus super me.

Si non humíliter sentiébam, * sed exaltávi ánimam meam;

Sicut ablactátus est super matre sua, * ita retribútio in ánima mea.

Speret Israel in Dómino; * ex hoc nunc, et usque in séculum.

Ant. 4. a. Speret Israel in Dómino. *Ps.* 130.

Capitulum. Rom. 15.

Deus spei répleat vos omni gáudio et pace in credendo; ut abundétis in spe, et virtúte Spíritus sancti.

Hymnus. C.

Horres superbos, nec tuam
Das álteri laudem, Deus:
Humána nil isthinc sibi
Decerpat arrogántia.

Ingráta quippe mens tuæ
Fluenta sistit grátiæ;
Tristique marcescit statim,
Ceu gramen exustum, siti.

Ut servus in manus heri
Intenta figit lúmina;
Sic ora sacris móntibus
Non dimovémus ánxii.

Desiderátam si dare
Opem moráris; spes tamen,
Tenácis instar ánchoræ,
Immóta fundat péctora.

Sit summa Patri glória:
Sit summa Nato, qui dedit
Nobis futúræ Spíritum
Hæreditátis óbsidem.

Amen.

℣. A custódia matutína usque ad noctem ℟. Speret Israel in Dómino. *Ps.* 129.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Psalmus 10.

In Dómino confído: * quómodo dícitis ánimæ meæ: Tránsmigra in montem sicut passer?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt sagittas suas in pháretra, * ut sagittent in obscúro rectos corde.

Quóniam quæ perfecisti, destruxérunt; * justus autem quid fecit?

Dóminus in templo sancto suo: * Dóminus in cœlo sedes ejus.

Oculi ejus in páuperem respíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.

Dóminus intérrogat justum et ímpium; * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam suam.

Pluet super peccatóres láqueos: * ignis, et sulphur, et spíritus procellárum, pars cálicis eórum.

Quóniam justus Dóminus, et justítias dilexit: * æquitátem vidit vultus ejus.

Psalmus 13.

Dixit insípiens in corde suo: * Non est Deus.

Corrupti sunt et abominá-

biles facti sunt in stúdiis suis: * non est qui fáciat bonum, non est usque ad unum.

Dóminus de cœlo prospexit super fílios hóminum, * ut vídeat si est intelligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, simul inútiles facti sunt: * non est qui fáciat bonum, non est usque ad unum.

Sepulcrum patens est guttur eórum; linguis suis dolóse agébant: * venénum áspidum sub lábiis eórum.

Quorum os maledictióne et amaritúdine plenum est: * velóces pedes eórum ad effundendum sánguinem.

Contrítio et infelícitas in viis eórum, et viam pacis non cognovérunt; * non est timor Dei ante óculos eórum.

Nonne cognoscent omnes qui operantur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam sicut escam panis?

Dóminum non invocavérunt: illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor; * quóniam Dóminus in generatióne justa est.

Consílium ínopis confudistis, * quóniam Dóminus spes ejus est.

Quis dabit ex Sion salutáre Israel? * cum avérterit Dóminus captivitátem plebis suæ, exsultábit Jacob, et lætábitur Israel.

Psalmus 15.

Conserva me, Dómine, * quóniam sperávi in te.

Dixi Dómino: Deus meus es tu, * quóniam bonórum meórum non eges.

Sanctis qui sunt in terra ejus, * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.

Multiplicátæ sunt infirmitátes eórum; * póstea acceleravérunt.

Non congregábo conventícula eórum de sanguínibus; * nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.

Dóminus pars hæreditátis meæ et cálicis mei: * tu es qui restítues hæreditátem meam mihi.

Funes cecidérunt mihi in præcláris; * étenim hæréditas mea præclára est mihi.

Benedícam Dóminum qui tríbuit mihi intellectum: * ínsuper et usque ad noctem increpuérunt me renes mei.

Providébam Dóminum in conspectu meo semper; * quóniam a dextris est mihi, ne commóvear.

Propter hoc lætátum est cor meum, et exsultávit lingua mea: * ínsuper et caro mea requiescet in spe;

Quóniam non derelinques ánimam meam in inferno, * nec dabis sanctum tuum vidére corruptiónem.

Notas mihi fecisti vias vitæ; adimplébis me lætítia cum vultu tuo: * delectatiónes in déxtera tua usque in finem.

Ant. 4. E. Conserva me, Dómine, quóniam sperávi in te. *Ps.* 15.

FERIA QUINTA.

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Invit. Auctórem fídei et consummatórem Jesum, * Veníte, adorémus. *Hebr.* 12.

Hymnus. C.

Iisdem creáti fluctibus
Pisces natant, volant aves:
Utrumque mortáli genus
Parátur esca córpori.
Menti sed ætérnæ cibus
Debétur alter: hæc Dei
Sermóne vivit; hanc fovet
Cœlestis et nutrit fides.
Quæsíta Christi sánguine
Manávit in terras fides,
Et impiárum péctora
Victrix subégit géntium.
Fax illa puris córdibus
Monstráre cœlos éfficax,
Ætérna dignis íncitat
Factis meréri præmia.
Sancti leónum, per fidem,
Mulsére rugítus; truces
Fregére regnantum minas;
Risére stridentes rogos.
Hac luce signátum, Deus,
Calcáre dona trámitem,
Et caritátis úberes
Fructus eundo cárpere.
Sit summa Patri glória;
Sit summa Nato, qui fidem
Cruóre fundávit suo:
Par sit tibi laus, Spíritus.
Amen.

PRO I NOCTURNO.

Psalmus 19.

Exáudiat te Dóminus in die tribulatiónis: * prótegat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxílium de sancto, * et de Sion tueátur te.

Memor sit omnis sacrifícii tui; * et holocaustum tuum pingue fiat.

Tríbuat tibi secundum cor tuum, * et omne consílium tuum confírmet.

Lætábimur in salutári tuo, * et in nómine Dei nostri magnificábimur.

Impleat Dóminus omnes petitiónes tuas: * nunc cognóvi quóniam salvum fecit Dóminus christum suum.

Exáudiet illum de cœlo sancto suo: * in potentátibus salus déxteræ ejus.

Hi in cúrribus, et hi in equis; * nos autem in nómine Dómini Dei nostri invocábimus.

Ipsi obligáti sunt, et cecidérunt; * nos autem surréximus, et erecti sumus.

Dómine, salvum fac regem; * et exaudi nos in die qua invocavérimus te.

Psalmus 32.

Exsultate, justi, in Dómino: * rectos decet collaudátio.

Confitémini Dómino in cíthara: * in psaltério decem chordárum psállite illi.

Cantáte ei cánticum novum: * bene psállite ei in vociferatióne.

Quia rectum est verbum Dómini, * et ómnia ópera ejus in fide.

Díligit misericórdiam et judícium: * misericórdia Dómini plena est terra.

Verbo Dómini cœli firmáti sunt; * et spíritu oris ejus omnis virtus eórum.

Cóngregans sicut in utre aquas maris: * ponens in thesauris abyssos.

Tímeat Dóminum omnis terra: * ab eo autem commoveantur omnes inhabitantes orbem;

Quóniam ipse dixit, et facta sunt; * ipse mandávit, et creáta sunt.

Dóminus díssipat consília géntium; * réprobat autem cogitatiónes populórum, et réprobat consília príncipum.

Consílium autem Dómini in æternum manet: * cogitatiónes cordis ejus in generatióne et generatiónem.

Divisio Psalmi 32.

Beata gens, cujus est Dóminus Deus ejus: * pópulus quèm elégit in hæreditátem sibi.

De cœlo respexit Dóminus, * vidit omnes fílios hóminum.

De præparáto habitáculo suo * respexit super omnes qui hábitant terram;

Qui finxit sigillátim corda eórum; * qui intélligit ómnia ópera eórum.

Non salvátur rex per multam virtútem; * et gigas non salvábitur in multitúdine virtútis suæ.

Fallax equus ad salútem; * in abundántia autem virtútis suæ non salvábitur.

Ecce óculi Dómini super metuentes eum, * et in eis qui sperant super misericórdia ejus;

Ut éruat a morte ánimas eórum, * et alat eos in fame.

Anima nostra sústinet Dóminum; * quóniam adjútor et protector noster est:

Quia in eo lætábitur cor nostrum, * et in nómine sancto ejus sperávimus.

Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos, * quemádmodum sperávimus in te.

Ant. 3. b. Rectum est verbum Dómini, et ómnia ópera ejus in fide. *Ps.* 32.

PRO II NOCTURNO.

Psalmus 67.

Exsurgat Deus, et dissipentur inimíci ejus; * et fúgiant, qui odérunt eum, a fácie ejus.

Sicut déficit fumus, defíciant: * sicut fluit cera a fácie ignis, sic péreant peccatóres a fácie Dei.

Et justi epulentur, et exsultent in conspectu Dei, * et delectentur in lætítia.

Cantáte Deo, psalmum dícite nómini ejus: * iter fácite ei qui ascendit super occásum.

Dóminus nomen illi; * exsultáte in conspectu ejus.

Turbabuntur a fácie ejus, * patris orphanórum, et júdicis viduárum.

Deus in loco sancto suo; * Deus qui inhabitáre facit unius moris in domo:

Qui edúcit vinctos in for-

titúdine, * simíliter eos qui exásperant, qui hábitant in sepulcris.

Deus, cum egrederéris in conspectu pópuli tui, * cum pertransíres in deserto,

Terra mota est; * étenim cœli distillavérunt a fácie Dei Sínaï, a fácie Dei Israel.

Plúviam voluntáriam segregábis, Deus, hæreditáti tuæ; * et infirmáta est, tu vero perfecisti eam.

Animália tua habitábunt in ea; * parasti in dulcédine tua páuperi, Deus.

Divisio Psalmi 67.

Dominus dabit verbum evangelizántibus, * virtúte multa.

Rex virtútum dilecti dilecti; * et speciéi domus divídere spólia.

Si dormiátis inter médios cleros; pennæ columbæ deargentátæ, * et posterióra dorsi ejus in pallóre auri.

Dum discernit cœlestis reges super eam, * nive dealbabuntur in Selmon.

Mons Dei, mons pinguis; * mons coagulátus, mons pinguis.

Ut quid suspicámini montes coagulátos? * mons in quo beneplácitum est Deo habitáre in eo; étenim Dóminus habitábit in finem.

Currus Dei decem míllibus múltiplex, míllia lætántium: * Dóminus in eis in Sina, in sancto.

Ascendisti in altum, cepisti captivitátem; * accepísti dona in homínibus:

Etenim non credentes, * inhabitáre Dóminum Deum.

Benedíctus Dóminus die quotídie: * prósperum iter fáciet nobis Deus salutárium nostrórum.

Deus noster, Deus salvos faciendi; * et Dómini Dómini éxitus mortis.

Verúmtamen Deus confringet cápita inimicórum suórum, * vérticem capilli perambulántium in delictis suis.

Dixit Dóminus: Ex Basan convertam, * convertam in profundum maris;

Ut intingátur pes tuus in sánguine, * lingua canum tuórum ex inimícis ab ipso.

Vidérunt ingressus tuos, Deus, * ingressus Dei mei, Regis mei qui est in sancto.

Prævenérunt príncipes conjuncti psalléntibus, * in médio juvenculárum tympanistriárum.

Altera divisio Psalmi 67.

In ecclésiis benedícite Deo Dómino, * de fóntibus Israel.

Ibi Bénjamin adolescéntulus * in mentis excessu.

Príncipes Juda, duces eórum: * príncipes Zabúlon, príncipes Néphthali.

Manda, Deus, virtúti tuæ: * confirma hoc, Deus, quod operátus es in nobis.

A templo tuo in Jerúsalem, * tibi ófferent reges múnera.

Increpa feras arúndinis; congregátio taurórum in vac-

cis populórum, * ut exclúdant eos qui probáti sunt argento.

Díssipa gentes quæ bella volunt: * vénient legáti ex Ægypto; Æthiópia prævéniet manus ejus Deo.

Regna terræ, cantáte Deo; * psállite Dómino.

Psállite Deo qui ascendit super cœlum cœli * ad orientem.

Ecce dabit voci suæ vocem virtútis: * date glóriam Deo.

Super Israel magnificéntia ejus, * et virtus ejus in núbibus.

Mirábilis Deus in sanctis suis; Deus Israel ipse dabit virtútem et fortitúdinem plebi suæ: * benedictus Deus.

Ant. 4. A. Dóminus dabit verbum evangelizántibus: Deus Israel ipse dabit fortitúdinem plebi suæ.

PRO III NOCTURNO.

Psalmus 88.

Misericordias Dómini * in æternum cantábo.

In generatiónem et generatiónem * annuntiábo veritátem tuam in ore meo;

Quóniam dixisti: In æternum misericórdia ædificábitur in cœlis, * præparábitur véritas tua in eis.

Dispósui testamentum electis meis; * jurávi David servo meo:

Usque in æternum præparábo semen tuum; * et ædificábo in generatiónem et generatiónem sedem tuam.

Confitebuntur cœli mirabília tua, Dómine; * étenim veritátem tuam in ecclésia sanctórum.

Quóniam quis in núbibus æquábitur Dómino? * símilis erit Deo in fíliis Dei?

Deus, qui glorificátur in concílio sanctórum; * magnus et terríbilis super omnes qui in circúitu ejus sunt.

Dómine Deus virtútum, quis símilis tibi? * potens es, Dómine; et véritas tua in circúitu tuo.

Tu domináris potestáti maris; * motum autem flúctuum ejus tu mítigas.

Tu humiliasti sicut vulnerátum, superbum: * in bráchio virtútis tuæ dispersisti inimícos tuos.

Tui sunt cœli, et tua est terra: * orbem terræ et plenitúdinem ejus tu fundasti;

Aquilónem et mare tu creasti: * Thabor et Hermon in nómine tuo exsultábunt.

Tuum bráchium cum poténtia: * firmétur manus tua, et exaltétur déxtera tua.

Justítia et judícium præparátio sedis tuæ; * misericórdia et véritas præcédent fáciem tuam.

Divisio Psalmi 88.

Beatus pópulus qui scit jubilatiónem: * Dómine, in lúmine vultus tui ambulábunt.

Et in nómine tuo exsultábunt tota die, * et in justítia tua exaltabuntur;

Quóniam glória virtútis eórum tu es, * et in beneplácì-

to tuo exaltábitur cornu nostrum.

Quia Dómini est assúmptio nostra, * et Sancti Israel regis nostri.

Tunc locútus es in visióne sanctis tuis, et dixisti: * Pósui adjutórium in potente, et exaltávi electum de plebe mea.

Invéni David servum meum, * óleo sancto meo unxi eum.

Manus enim mea auxiliábitur ei, * et bráchium meum confortábit eum.

Nihil profíciet inimícus in eo, * et fílius iniquitátis non appónet nocére ei.

Et concídam a fácie ipsíus inimícos ejus, * et odientes eum in fugam convertam.

Et véritas mea, et misericórdia mea cum ipso, * et in nómine meo exaltábitur cornu ejus.

Et ponam in mari manum ejus, * et in flumínibus déxteram ejus.

Ipse invocábit me: Pater meus es tu, * Deus meus, et susceptor salútis meæ.

Et ego primogénitum ponam illum, * excelsum præ régibus terræ.

In æternum servábo illi misericórdiam meam, * et testamentum meum fidéle ipsi;

Et ponam in séculum séculi semen ejus, * et thronum ejus sicut dies cœli.

Si autem derelíquerint fílii ejus legem meam, * et in judíciis meis non ambuláverint;

Si justítias meas profanáverint, * et mandáta mea non custodíerint,

Visitábo in virga iniquitátes eórum, * et in verbéribus peccáta eórum.

Misericórdiam autem meam non dispergam ab eo, * neque nocébo in veritáte mea.

Neque profanábo testamentum meum; * et quæ procédunt de lábiis meis, non fáciam írrita.

Altera divisio Psalmi 88.

SEMEL jurávi in sancto meo, * si David méntiar:

Semen ejus in æternum manébit; * et thronus ejus sicut sol in conspectu meo,

Et sicut luna perfecta in æternum, * et testis in cœlo fidélis.

Tu vero repulisti et despexisti, * distulisti Christum tuum.

Evertisti testamentum servi tui, * profanasti in terra sanctuárium ejus.

Destruxisti omnes sepes ejus, * posuisti firmamentum ejus formídinem.

Diripuérunt eum omnes transeuntes viam: * factus est oppróbrium vicínis suis.

Exaltasti déxteram depriméntium eum: * lætificasti omnes inimícos ejus.

Avertisti adjutórium gládii ejus, * et non es auxiliátus ei in bello.

Destruxisti eum ab emundatióne; * et sedem ejus in terram collisisti.

Minorasti dies témporis ejus: * perfudisti eum confusióne.

Usquequo, Dómine, avertis in finem? * exardescet sicut ignis ira tua?

Memoráre quæ mea substántia: * numquid enim vane constituisti omnes fílios hóminum?

Quis est homo qui vivet, et non vidébit mortem? * éruet ánimam suam de manu ínferi?

Ubi sunt misericórdiæ tuæ antíquæ, Dómine, * sicut jurasti David in veritáte tua?

Memor esto, Dómine, oppróbrii servórum tuórum, * quod contínui in sinu meo, multárum géntium;

Quod exprobravérunt inimíci tui, Dómine, * quod exprobravérunt commutatiónem Christi tui.

Benedictus Dóminus in æternum: * fiat, fiat.

Ant. 8. G. Dómine, in lúmine vultus tui ambulábunt, et in nómine tuo exsultábunt tota die, et in justítia tua exaltabuntur.

℣. Ténebræ non obscurabuntur a te, Dómine; ℟. Et nox sicut dies illuminábitur. *Ps.* 138.

AD LAUDES.

Psalmus 80.

EXSULTATE Deo adjutóri nostro: * jubiláte Deo Jacob.

Súmite psalmum, et date tympanum, * psaltérium jucundum cum cíthara.

Buccináte in Neoménia tuba, * in insigni die solemnitátis vestræ;

Quia præceptum in Israel est, * et judícium Deo Jacob.

Testimónium in Joseph pósuit illud, cum exíret de terra Ægypti: * linguam quam non nóverat, audívit.

Divertit ab onéribus dorsum ejus: * manus ejus in cóphino serviérunt.

In tribulatióne invocasti me, et liberávi te: * exaudívi te in abscóndito tempestátis; probávi te apud aquam contradictiónis.

Audi, pópulus meus, et contestábor te: * Israel, si audíeris me, non erit in te deus recens, neque adorábis deum aliénum.

Ego enim sum Dóminus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti: * diláta os tuum, et implébo illud.

Et non audívit pópulus meus vocem meam; * et Israel non intendit mihi.

Et dimísi eos secundum desidéria cordis eórum: * ibunt in adinventiónibus suis.

Si pópulus meus audisset me; * Israel si in viis meis ambulasset,

Pro níhilo fórsitan inimícos eórum humiliassem, * et super tribulantes eos misissem manum meam.

Inimíci Dómini mentíti sunt ei; * et erit tempus eórum in sécula.

Et cibávit eos ex ádipe frumenti; * et de petra, melle saturávit eos.

Psalmus 107.

PARATUM cor meum, Deus,

parátum cor meum : * cantábo et psallam in glória mea.

Exsurge, glória mea ; exsurge, psaltérium et cíthara : * exsurgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine, * et psallam tibi in natiónibus ;

Quia magna est super cœlos misericórdia tua, * et usque ad nubes véritas tua.

Exaltáre super cœlos, Deus; * et super omnem terram glória tua;

Ut liberentur dilecti tui : * salvum fac dextera tua, et exaudi me.

Divisio Psalmi 107.

Deus locútus est in sancto suo : * exsultábo, et dívidam Síchimam, et convallem tabernaculórum dimétiar.

Meus est Gálaad, et meus est Manasses; * et Ephraim suscéptio cápitis mei.

Juda rex meus : * Moab lebes spei meæ.

In Idumæam extendam calceamentum meum : * mihi Alienígenæ amíci facti sunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me usque in Idumæam?

Nonne tu, Deus, qui répulisti nos? * et non exíbis, Deus, in virtútibus nostris?

Da nobis auxílium de tribulatióne, * quia vana salus hóminis.

In Deo faciémus virtútem : * et ipse ad níhilum dedúcet inimícos nostros.

In Feriis,

Canticum Annæ. I. Reg. 2.

Exsultavit cor meum in Dómino, * et exaltátum est cornu meum in Deo meo.

Dilatátum est os meum super inimícos meos, * quia lætáta sum in salutári tuo.

Non est sanctus, ut est Dóminus; neque enim est álius extra te : * et non est fortis sicut Deus noster.

Nolíte multiplicáre loqui sublímia, gloriantes : * recédant vétera de ore vestro;

Quia Deus scientiárum Dóminus est, * et ipsi præparantur cogitatiónes.

Arcus fórtium superátus est; * et infirmi accincti sunt róbore.

Repléti prius pro pánibus se locavérunt; * et famélici saturáti sunt,

Donec stérilis péperit plúrimos; * et quæ multos habébat fílios, infirmáta est.

Dóminus mortíficat, et vivíficat; * dedúcit ad ínferos, et redúcit.

Dóminus páuperem facit, et ditat; * humíliat et súblevat.

Súscitat de púlvere egénum, * et de stércore élevat páuperem;

Ut sédeat cum princípibus, * et sólium glóriæ téneat.

Dómini enim sunt cárdines terræ, * et pósuit super eos orbem.

Pedes sanctórum suórum servábit, et ímpii in ténebris conticescent; * quia non in

fortitúdine sua roborábitur vir.

Dóminum formidábunt advérsárii ejus; * et super ipsos in cœlis tonábit.

Dóminus judicábit fines terræ, et dabit impérium regi suo, * et sublimábit cornu christi sui.

Psalmus 147.

LAUDA, Jerúsalem, Dóminum: * lauda Deum tuum, Sion;

Quóniam confortávit seras portárum tuárum, * benedixit fíliis tuis in te;

Qui pósuit fines tuos pacem, * et ádipe frumenti sátiat te;

Qui emittit elóquium suum terræ, * velóciter currit sermo ejus;

Qui dat nivem sicut lanam,* nébulam sicut cínerem spargit;

Mittit crystallum suam sicut buccellas: * ante fáciem frígoris ejus quis sustinébit?

Emittet verbum suum, et liquefáciet ea: * flabit spíritus ejus, et fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum suum Jacob, * justítias et judícia sua Israel.

Non fecit táliter omni natióni, * et judícia sua non manifestávit eis.

Ant. 5. a. Annúntiat Dóminus verbum suum Jacob, et judícia sua Israel: non fecit táliter omni natióni. *Ps.* 147.

Capitulum. I. Petr. 2.

VOS genus electum, regále sacerdótium, gens sancta, pópulus acquisitiónis; ut virtútes annuntiétis ejus qui de ténebris vos vocávit in admirábile lumen suum.

Hymnus. C.

DIGNAS quis, o Deus, tibi
Laudes rependat, qui tuo
Pellis tenébras lúmine,
Salútis et monstras viam?
 Tu, quam jubes, donas fidem;
Hæc cúltui præest tuo;
Hæc mentis erróres fugat;
Hæc corda sursum dírigit.
 Te destitúta spíritu
Nil pompa sacrórum juvat:
Secréta puri blándius
Tibi litábunt pectoris.
 Vox inde cordi cónsona
Vectigal exsolvet suum,
Et ad salútem líbero
Prométur ore véritas.
 O, qui superbos réspuis,
Et símplices amas, Deus;
Ut crescat in nobis fides,
Cordis tumórem cómprime.
 Sit summa Patri glória:
Sit summa Nato, qui fidem
Cruóre fundávit suo:
Par sit tibi laus, Spíritus.
 Amen.

℣. Declarátio sermónum tuórum illúminat, ℟. Et intellectum dat párvulis. *Ps.* 118.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Deus, qui dixit de ténebris lucem splendéscere, ipse illuxit in córdibus nostris ad illuminatiónem sciéntiæ claritátis Dei in fácie Christi Jesu. *II. Cor.* 4.

Oratio. Sacr. Leon.

Auge fidem tuam, Dómine, quæsumus, miserátus in nobis, quia pietátis tuæ subsídia non negábis, quibus in te credendi contúleris firmitátem; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Psalmus 66.

Deus misereátur nostri, et benedícat nobis: * illúminet vultum suum super nos, et misereátur nostri;

Ut cognoscámus in terra viam tuam, * in ómnibus géntibus salutáre tuum.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, * confiteantur tibi pópuli omnes.

Lætentur et exsultent gentes, quóniam júdicas pópulos in æquitáte, * et gentes in terra dírigis.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, confiteantur tibi pópuli omnes: * terra dedit fructum suum.

Benedícat nos Deus, Deus noster, benedícat nos Deus; * et métuant eum omnes fines terræ.

Psalmus 89.

Domine, refúgium factus es nobis, * a generatióne in generatiónem.

Priusquam montes fíerent, aut formarétur terra et orbis; * a século et usque in séculum tu es Deus.

Ne avertas hóminem in humilitátem; * et dixisti: Convertímini, fílii hóminum.

Quóniam mille anni ante óculos tuos, * tanquam dies hesterna quæ prætériit, et custódia in nocte:

Quæ pro níhilo habentur, * eórum anni erunt.

Mane sicut herba tránseat, mane flóreat et tránseat: * véspere décidat, indúret et arescat;

Quia defécimus in ira tua, * et in furóre tuo turbáti sumus.

Posuisti iniquitátes nostras in conspectu tuo, * séculum nostrum in illuminatióne vultus tui;

Quóniam omnes dies nostri defecérunt, et in ira tua defécimus: * anni nostri sicut aránea meditabuntur.

Dies annórum nostrórum in ipsis septuaginta anni: * si autem in potentátibus octoginta anni,

Et ámplius eórum * labor et dolor.

Quóniam supervénit mansuetúdo, * et corripiémur.

Divisio Psalmi 89.

Quis novit potestátem iræ tuæ, * et præ timóre tuo iram tuam dinumeráre?

Déxteram tuam sic notam fac, * et erudítos corde in sapiéntia.

Convértere, Dómine, úsquequo? * et deprecábilis esto super servos tuos.

Repléti sumus mane mise-

ricórdia tua; * et exsultávimus, et delectáti sumus ómnibus diébus nostris.

Lætáti sumus pro diébus quibus nos humiliasti, * annis quibus vídimus mala.

Réspice in servos tuos, et in ópera tua; * et dírige fílios eórum.

Et sit splendor Dómini Dei nostri super nos: et ópera mánuum nostrárum dírige super nos; * et opus mánuum nostrárum dírige.

Ant. 3. *a.* Illúminet Dóminus vultum suum super nos; ut cognoscámus in terra viam tuam, Dómine. *Ps.* 66.

AD TERTIAM.

Psalmus 26.

Dominus illuminátio mea, et salus mea; * quem timébo?

Dóminus protector vitæ meæ; * a quo trepidábo?

Dum appropiant super me nocentes, * ut edant carnes meas.

Qui tríbulant me inimíci mei, * ipsi infirmáti sunt et cecidérunt.

Si consistant adversum me castra, * non timébit cor meum.

Si exsurgat adversum me prælium, * in hoc ego sperábo.

Unam pétii a Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ:

Ut vídeam voluptátem Dómini, * et vísitem templum ejus;

Quóniam abscondit me in tabernáculo suo: * in die malórum protexit me in abscóndito tabernáculi sui.

In petra exaltávit me, * et nunc exaltávit caput meum super inimícos meos.

Circuívi et immolávi in tabernáculo ejus hóstiam vociferatiónis: * cantábo, et psalmum dicam Dómino.

Divisio Psalmi 26.

Exaudi, Dómine, vocem meam qua clamávi ad te: * miserére mei, et exaudi me.

Tibi dixit cor meum: Exquisívit te fácies mea: * fáciem tuam, Dómine, requíram.

Ne avertas fáciem tuam a me: * ne declínes in ira a servo tuo.

Adjútor meus esto, ne derelinquas me, * neque despícias me, Deus salutáris meus;

Quóniam pater meus et mater mea dereliquérunt me: * Dóminus autem assumpsit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua; * et dírige me in sémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántium me; * quóniam insurrexérunt in me testes iníqui, et mentíta est iníquitas sibi.

Credo vidére bona Dómini * in terra vivéntium.

Expecta Dóminum, viríliter age; * et confortétur cor tuum, et sústine Dóminum.

Psalmus 83.

Quam dilecta tabernácula tua, Dómine virtútum! * concupiscit et déficit ánima mea in átria Dómini.

Cor meum et caro mea * exsultavérunt in Deum vivum.

Etenim passer invénit sibi domum, * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.

Altária tua, Dómine virtútum, * Rex meus et Deus meus.

Beáti qui hábitant in domo tua, Dómine! * in sécula seculórum laudábunt te.

Beátus vir cujus est auxílium abs te: * ascensiónes in corde suo dispósuit, in valle lacrymárum, in loco quem pósuit.

Etenim benedictiónem dabit legislátor, ibunt de virtúte in virtútem: * vidébitur Deus deórum in Sion.

Dómine Deus virtútum, exaudi oratiónem meam; * áuribus pércipe, Deus Jacob.

Protector noster, áspice, Deus, * et réspice in fáciem christi tui;

Quia mélior est dies una in átriis tuis * super míllia.

Elégi abjectus esse in domo Dei mei, * magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum;

Quia misericórdiam et veritátem díligit Deus; * grátiam et glóriam dabit Dóminus.

Non privábit bonis eos qui ámbulant in innocéntia: * Dómine virtútum, beátus homo qui sperat in te.

Ant. 4. E. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium. *Ps.* 26.

Capitulum. Hebr. 11.

Est fides sperandárum substántia rerum, argumentum non apparéntium.

℟. *br.* Quam magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, * Quam abscondisti timéntibus te! Quam magna. ℣. Perfecisti eis * qui sperant in te, * Quam abscondisti. Glória Patri. Quam magna. *Ps.* 30.

℣. Narravérunt mihi iníqui fabulatiónes; ℟. Sed non ut lex tua. *Ps.* 118.

AD SEXTAM.

Psalmus 22.

Dominus regit me, et nihil mihi déerit: * in loco páscuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convertit.

Deduxit me super sémitas justítiæ, * propter nomen suum.

Nam et si ámbulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala, * quóniam tu mecum es.

Virga tua, et báculus tuus, * ipsa me consoláta sunt.

Parasti in conspectu meo mensam, * adversus eos qui tríbulant me.

Impinguasti in óleo caput meum: * et calix meus inébrians quam præclárus est!

Et misericórdia tua subse-

quétur me * ómnibus diébus vitæ meæ;

Et ut inhábitem in domo Dómini, * in longitúdinem diérum.

Psalmus 33.

Benedicam Dóminum in omni témpore: * semper laus ejus in ore meo.

In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et lætentur.

Magnificáte Dóminum mecum; * et exaltémus nomen ejus in idipsum.

Exquisívi Dóminum; et exaudívit me, * et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.

Accédite ad eum, et illuminámini; * et fácies vestræ non confundentur.

Iste pauper clamávit; et Dóminus exaudívit eum, * et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum.

Immittet ángelus Dómini in circúitu timéntium eum; * et erípiet eos.

Gustáte, et vidéte quóniam suávis est Dóminus; * beátus vir qui sperat in eo.

Timéte Dóminum, omnes sancti ejus, * quóniam non est inópia timéntibus eum.

Dívites eguérunt et esuriérunt; * inquirentes autem Dóminum non minuentur omni bono.

Divisio Psalmi 33.

Venite, fílii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.

Quis est homo qui vult vitam, * díligit dies vidére bonos?

Próhibe linguam tuam a malo; * et lábia tua ne loquantur dolum.

Diverte a malo, et fac bonum: * inquíre pacem, et perséquere eam.

Oculi Dómini super justos, * et aures ejus in preces eórum.

Vultus autem Dómini super facientes mala, * ut perdat de terra memóriam eórum.

Clamavérunt justi; et Dóminus exaudívit eos; * et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.

Juxta est Dóminus iis qui tribuláto sunt corde, * et húmiles spíritu salvábit.

Multæ tribulatiónes justórum; * et de ómnibus his liberábit eos Dóminus.

Custódit Dóminus ómnia ossa eórum: * unum ex his non conterétur.

Mors peccatórum péssima; * et qui odérunt justum, delinquent.

Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum; * et non delinquent omnes qui sperant in eo.

Ant. 8. *G.* Veníte, fílii, audíte me: timórem Dómini docébo vos. *Ps.* 33.

Capitulum. Jac. 2.

Sicut corpus sine spíritu mórtuum est, ita et fides sine opéribus mórtua est.

℟. *br.* Gressus meos dírige,

Dómine, * Secundum elóquium tuum. Gressus. ℣. Ut custódiam * mandáta tua, * Secundum. Glória Patri. Gressus meos.

℣. Bonitátem, et disciplínam, et sciéntiam doce me; ℟. Quia mandátis tuis crédidi. *Ps.* 118.

AD NONAM.

Psalmus 79.

Qui regis Israel, intende; * qui dedúcis velut ovem Joseph.

Qui sedes super Chérubim, * manifestáre coram Ephraim, Bénjamin, et Manasse.

Excita poténtiam tuam; * et veni, ut salvos fácias nos.

Deus, converte nos, et ostende fáciem tuam; * et salvi érimus.

Dómine Deus virtútum, * quousque irascéris super oratiónem servi tui?

Cibábis nos pane lacrymárum, * et potum dabis nobis in lácrymis in mensúra?

Posuisti nos in contradictiónem vicínis nostris; * et inimíci nostri subsannavérunt nos.

Deus virtútum, converte nos, et ostende fáciem tuam; * et salvi érimus.

Divisio Psalmi 79.

(Domine) víneam de Ægypto transtulisti: * ejecisti gentes, et plantasti eam.

Dux itíneris fuisti in conspectu ejus: * plantasti radíces ejus, et implévit terram.

Opéruit montes umbra ejus, * et arbusta ejus cedros Dei.

Extendit pálmites suos usque ad mare, * et usque ad flumen propágines ejus.

Ut quid destruxisti macériam ejus; * et vindémiant eam omnes qui prætergrediuntur viam?

Extermínávit eam aper de silva, * et singuláris ferus depastus est eam.

Deus virtútum, convértere: * réspice de cœlo, et vide, et vísita víneam istam.

Et pérfice eam quam plantávit déxtera tua, * et super fílium hóminis quem confirmasti tibi.

Incensa igni, et suffossa: * ab increpatióne vultus tui períbunt.

Fiat manus tua super virum déxteræ tuæ, * et super fílium hóminis quem confirmasti tibi.

Et non discédimus a te, * vivificábis nos, et nomen tuum invocábimus.

Dómine Deus virtútum, converte nos, et ostende fáciem tuam; * et salvi érimus.

Psalmus 92.

Dominus regnávit, decórem indútus est: * indútus est Dóminus fortitúdinem, et præcinxit se.

Etenim firmávit orbem terræ, * qui non commovébitur.

Paráta sedes tua ex tunc: * a século tu es.

Elevavérunt flúmina, Dó-

mine: * elevavérunt flúmina vocem suam.

Elevavérunt flúmina fluctus suos, * a vócibus aquárum multárum.

Mirábiles elatiónes maris: * mirábilis in altis Dóminus.

Testimónia tua credibília facta sunt nimis: * domum tuam decet sanctitúdo, Dómine, in longitúdinem diérum.

Ant. I. a. Testimónia tua, Dómine, credibília facta sunt nimis. *Ps.* 92.

Capitulum. Rom. 4.

Credenti in eum qui justíficat ímpium, reputátur fides ejus ad justítiam, secundum propósitum grátiæ Dei.

℟. *br.* Salvávit eos Dóminus, * Et credidérunt verbis ejus. Salvávit. ℣. Et laudavérunt * laudem ejus, * Et credidérunt. Glória Patri. Salvávit. *Ps.* 105.

℣. In conspectu géntium revelávit justítiam suam. ℟. Recordátus est misericórdiæ suæ. *Ps.* 97.

AD VESPERAS.

Psalmus 115.

Credidi, propter quod locútus sum; * ego autem humiliátus sum nimis.

Ego dixi in excessu meo: * Omnis homo mendax.

Quid retríbuam Dómino * pro ómnibus quæ retríbuit mihi?

Cálicem salutáris accípiam, * et nomen Dómini invocábo.

Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo ejus: * pretiósa in conspectu Dómini mors Sanctórum ejus.

O Dómine, quia ego servus tuus; * ego servus tuus, et fílius ancillæ tuæ.

Dirupisti víncula mea; * tibi sacrificábo hóstiam laudis, et nomen Dómini invocábo.

Vota mea Dómino reddam in conspectu omnis pópuli ejus, * in átriis domus Dómini, in médio tui, Jerúsalem.

Psalmus 137.

Confitebor tibi, Dómine, in toto corde meo, * quóniam audisti verba oris mei.

In conspectu Angelórum psallam tibi: * adorábo ad templum sanctum tuum,

Et confitébor nómini tuo super misericórdia tua et veritáte tua; * quóniam magnificasti super omne, nomen sanctum tuum.

In quacumque die invocávero te, exaudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútem.

Confiteantur tibi, Dómine, omnes reges terræ, * quia audiérunt ómnia verba oris tui.

Et cantent in viis Dómini, * quóniam magna est glória Dómini;

Quóniam excelsus Dóminus, et humília réspicit, * et alta a longe cognoscit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * et super iram inimicórum

meórum extendisti manum tuam, et salvum me fecit déxtera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dómine, misericórdia tua in séculum: ópera mánuum tuárum ne despícias.

Psalmus 144.

Exaltabo te, Deus meus rex; * et benedícam nómini tuo in séculum, et in séculum séculi.

Per síngulos dies benedícam tibi; * et laudábo nomen tuum in séculum, et in séculum séculi.

Magnus Dóminus, et laudábilis nimis; * et magnitúdinis ejus non est finis.

Generátio et generátio laudábit ópera tua, * et poténtiam tuam pronuntiábunt.

Magnificéntiam glóriæ sanctitátis tuæ loquentur, * et mirabília tua narrábunt.

Et virtútem terribílium tuórum dicent, * et magnitúdinem tuam narrábunt.

Memóriam abundántiæ suavitátis tuæ eructábunt, * et justítia tua exsultábunt.

Divisio Psalmi 144.

Miserator et miséricors Dóminus; * pátiens, et multum miséricors.

Suávis Dóminus universis, * et miseratiónes ejus super ómnia ópera ejus.

Confiteántur tibi, Dómine, ómnia ópera tua; * et sancti tui benedícant tibi.

Glóriam regni tui dicent, * et poténtiam tuam loquentur;

Ut notam fáciant fíliis hóminum poténtiam tuam, * et glóriam magnificéntiæ regni tui.

Regnum tuum, regnum ómnium seculórum; * et dominátio tua in omni generatióne et generatiónem.

Fidélis Dóminus in ómnibus verbis suis, * et sanctus in ómnibus opéribus suis.

Allevat Dóminus omnes qui córruunt, * et érigit omnes elísos.

Oculi ómnium in te sperant, Dómine; * et tu das escam illórum in témpore opportúno.

Aperis tu manum tuam, * et imples omne ánimal benedictióne.

Altera divisio Psalmi 144.

Justus Dóminus in ómnibus viis suis, * et sanctus in ómnibus opéribus suis.

Prope est Dóminus ómnibus invocántibus eum, * ómnibus invocántibus eum in veritáte.

Voluntatem timéntium se fáciet, et deprecatiónem eórum exáudiet, * et salvos fáciet eos.

Custódit Dóminus omnes diligentes se, * et omnes peccatóres disperdet.

Laudatiónem Dómini loquétur os meum; * et benedícat omnis caro nómini sancto ejus in séculum, et in séculum séculi.

Ant. 8. c. Prope est Dómi-

nus ómnibus invocántibus eum in veritáte. *Ps.* 144.

Capitulum. Rom. 10.

Corde créditur ad justítiam, ore autem conféssio fit ad salútem; dicit enim Scriptúra: Omnis qui credit in illum, non confundétur. Non enim est distínctio Judæi et Græci; nam idem Dóminus ómnium, dives in omnes qui ínvocant illum.

Hymnus. C.

O fortis, o clemens Deus,
Salútis auctor, tu fidem
Nostris potenter ínsere
Germen salútis córdibus.
Hinc omne robur dúcimus:
Hæc arma nobis; hoc manus
Protecta scuto, flámmea
Retundet hostis spícula.
Hinc fúndimus preces tibi
Sacri sub umbra nóminis,
Quo nítitur spes ómnium
Uno salútis pígnore.
Placátus illo nómine
Labántibus feres opem,
Dabisque, sanctam dégener
Ne vita deturpet fidem.
Sit laus Patri, laus Fílio:
Par sit tibi laus, Spíritus,
Infúsa per quem córdibus
Relúcet imis véritas.
Amen.

℣. Os meum annuntiábit justítiam tuam, ℟. Tota die salutáre tuum. *Ps.* 70.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Potens est Dóminus, et sanctum nomen ejus. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Psalmus 11.

Salvum me fac, Dómine, quóniam defécit sanctus; * quóniam diminútæ sunt veritátes a fíliis hóminum.

Vana locúti sunt unusquisque ad próximum suum: * lábia dolósa, in corde et corde locúti sunt.

Disperdat Dóminus universa lábia dolósa, * et linguam magníloquam;

Qui dixérunt: Linguam nostram magnificábimus, lábia nostra a nobis sunt: * quis noster Dóminus est?

Propter misériam ínopum, et gémitum páuperum, * nunc exsurgam, dicit Dóminus.

Ponam in salutári: * fiduciáliter agam in eo.

Elóquia Dómini, elóquia casta: * argentum igne examinátum, probátum terræ, purgátum séptuplum.

Tu, Dómine, servábis nos; * et custódies nos a generatióne hac in æternum.

In circúitu ímpii ámbulant: * secundum altitúdinem tuam multiplicasti fílios hóminum.

Psalmus 38.

Dixi: Custódiam vias meas, * ut non delinquam in lingua mea.

Pósui ori meo custódiam, * cum consísteret peccátor adversum me.

Obmútui, et humiliátus sum, et sílui a bonis; * et dolor meus renovátus est.

Concáluit cor meum intra me, et in meditatióne mea exardescet ignis: * locútus sum in lingua mea.

Notum fac mihi, Dómine, finem meum, et númerum diérum meórum, quis est; * ut sciam quid desit mihi.

Ecce mensurábiles posuisti dies meos; * et substáutia mea tanquam níhilum ante te.

Verúmtamen universa vánitas, * omnis homo vivens.

Verúmtamen in imágine pertransit homo; * sed et frustra conturbátur.

Thesaurízat, * et ignórat cui congregábit ea.

Et nunc quæ est exspectátio mea? nonne Dóminus? * et substántia mea apud te est.

Divisio Psalmi 38.

Ab ómnibus iniquitátibus meis érue me: * oppróbrium insipienti dedisti me.

Obmútui, et non apérui os meum; * quóniam tu fecisti.

Amove a me plagas tuas: * a fortitúdine manus tuæ ego deféci.

In increpatiónibus propter iniquitátem corripuisti hóminem, et tabéscere fecisti sicut aráneam ánimam ejus: * verúmtamen vane conturbátur omnis homo.

Exaudi oratiónem meam, Dómine, et deprecatiónem meam: * áuribus pércipe lácrymas meas.

Ne síleas, quóniam ádvena ego sum apud te, et peregrínus, * sicut omnes patres mei.

Remitte mihi ut refrígerer, priusquam ábeam; * et ámplius non ero.

Ant. 1. f. Salvum me fac, Dómine, quóniam diminútæ sunt veritátes a fíliis hóminum. *Ps.* 11.

FERIA SEXTA.

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Invit. Dóminum adjutórem et Redemptórem nostrum, * Veníte, adorémus. *Ps.* 18.

Hymnus. C.

Jam sánctius moves opus,
Tecum, Deus, delíberans:
Mundo recenti príncipem,
Tibique præcónem paras.

Homo creátur: hunc sacro
Cœlestis oris hálitu
Succendis, et vivam tui
Spiráre das imáginem.

Ergo per omnes æquoris,
Tellúris omnes et sinus
Regnábit: at memor sui
Deo minórem se gerat.

Sui sed ímmemor, cito
Jugum rebellis éxcutit;
Deo superbus nec timet
Æquáre pulvis vérticem.

Hinc quanta lúctuum cohors
Incumbit orbi pérdito!
O Christe! ni feras opem,
Spes tota sontes déserat.

Qui nos creávit, laus Patri;
Qui nos redémit, Fílio;
Cujus móvemur hálitu,
Par sit tibi laus, Spíritus.
Amen.

PRO I NOCTURNO.

Psalmus 51.

Quid gloriáris in malítia, * qui potens es in iniquitáte?

Tota die injustítiam cogitávit lingua tua : * sicut novácula acúta fecisti dolum.

Dilexisti malítiam super benignitátem, * iniquitátem magis quam loqui æquitátem.

Dilexisti ómnia verba præcipitatiónis, * lingua dolósa.

Proptérea Deus destruet te in finem : * evellet te, et emigrábit te de tabernáculo tuo, et radícem tuam de terra vivéntium.

Vidébunt justi, et timébunt, et super eum ridébunt; * et dicent: Ecce homo qui non pósuit Deum adjutórem suum;

Sed sperávit in multitúdine divitiárum suárum, * et præváluit in vanitáte sua.

Ego autem sicut olíva fructífera in domo Dei : * sperávi in misericórdia Dei in ætemum, et in séculum séculi.

Confitébor tibi in séculum, quia fecisti; * et exspectábo nomen tuum, quóniam bonum est in conspectu sanctórum tuórum.

Psalmus 54.

Exaudi, Deus, oratiónem meam, et ne despéxeris deprecatiónem meam : * intende mihi, et exaudi me.

Contristátus sum in exercitatióne mea, * et conturbátus sum a voce inimíci, et a tribulatióne peccatóris;

Quóniam declinavérunt in me iniquitátes, * et in ira molesti erant mihi.

Cor meum conturbátum est in me, * et formído mortis cécidit super me.

Timor et tremor venérunt super me, * et contexérunt me ténebræ.

Et dixi : Quis dabit mihi pennas sicut columbæ? * et volábo, et requiescam.

Ecce elongávi fúgiens, * et mansi in solitúdine.

Exspectábam eum qui salvum me fecit a pusillanimitáte spíritus, * et tempestáte.

Præcípita, Dómine, dívide linguas eórum; * quóniam vidi iniquitátem et contradictiónem in civitáte.

Die ac nocte circúmdabit eam super muros ejus iníquitas; * et labor in médio ejus, et injustítia.

Et non defécit de pláteis ejus * usúra et dolus.

Quóniam si inimícus meus maledixisset mihi, * sustinuissem útique;

Et si is qui óderat me, super me magna locútus fuisset, * abscondissem me fórsitan ab eo.

Tu vero, homo unánimis, * dux meus et notus meus;

Qui simul mecum dulces capiébas cibos; * in domo Dei ambulávimus cum consensu.

Véniat mors super illos, *

et descendant in infernum viventes;

Quóniam nequítiæ in habitáculis eórum, * in médio eórum.

Ego autem ad Deum clamávi; * et Dóminus salvábit me.

Divisio Psalmi 54.

Vespere, et mane, et merídie narrábo et annuntiábo, * et exáudiet vocem meam.

Rédimet in pace ánimam meam ab his qui appropinquant mihi; * quóniam inter multos erant mecum.

Exáudiet Deus, et humiliábit illos, * qui est ante sécula.

Non enim est illis commutátio, et non timuérunt Deum: * extendit manum suam in retribuendo.

Contaminavérunt testamentum ejus, divísi sunt ab ira vultus ejus; * et appropinquávit cor illíus.

Mollíti sunt sermónes ejus super óleum, * et ipsi sunt jácula.

Jacta super Dóminum curam tuam, et ipse te enútriet: * non dabit in æternum fluctuatiónem justo.

Tu vero, Deus, * dedúces eos in púteum intéritus.

Viri sánguinum et dolósi non dimidiábunt dies suos, * ego autem sperábo in te, Dómine.

Ant. 7. b. Contristátus sum in exercitatióne mea, et conturbátus sum; quóniam declinavérunt in me iniquitátes. *Ps.* 54.

PRO II NOCTURNO.

Psalmus 58.

Eripe me de inimícis meis, Deus meus, * et ab insurgéntibus in me líbera me.

Eripe me de operántibus iniquitátem, * et de viris sánguinum salva me;

Quia ecce cepérunt ánimam meam: * irruérunt in me fortes.

Neque iníquitas mea, neque peccátum meum, Dómine; * sine iniquitáte cucurri, et direxi.

Exsurge in occursum meum, et vide: * et tu, Dómine Deus virtútum, Deus Israel,

Intende ad visitandas omnes gentes: * non misereáris ómnibus qui operantur iniquitátem.

Convertentur ad vésperam; * et famem patientur ut canes, et circuíbunt civitátem.

Ecce loquentur in ore suo, et gládius in lábiis eórum; * quóniam quis audívit?

Et tu, Dómine, deridébis eos; * ad níhilum dedúces omnes gentes.

Fortitúdinem meam ad te custódiam, quia Deus susceptor meus es: * Deus meus, misericórdia ejus prævéniet me.

Divisio Psalmi 58.

Deus ostendet mihi super inimícos meos: * ne occídas eos, nequando obliviscantur pópuli mei.

Disperge illos in virtúte tua, * et depóne eos, protector meus, Dómine.

Delictum oris eórum, sermónem labiórum ipsórum; * et comprehendantur in supérbia sua.

Et de execratióne et mendácio annuntiabuntur in consummatióne; * in ira consummatiónis, et non erunt.

Et scient quia Deus dominábitur Jacob,* et fínium terræ.

Convertentur ad vésperam; * et famem patientur ut canes, et circuíbunt civitátem.

Ipsi dispergentur ad manducandum; * si vero non fúerint saturáti, et murmurábunt.

Ego autem cantábo fortitúdinem tuam, * et exsultábo mane misericórdiam tuam;

Quia factus es susceptor meus et refúgium meum * in die tribulatiónis meæ.

Adjútor meus, tibi psallam, quia Deus susceptor meus es: * Deus meus, misericórdia mea.

Psalmus 60.

Exaudi, Deus, deprecatiónem meam: * intende oratióni meæ.

A fínibus terræ ad te clamávi, dum anxiarétur cor meum: * in petra exaltasti me.

Deduxisti me, quia factus es spes mea, * turris fortitúdinis a facie inimíci.

Inhabitábo in tabernáculo tuo in sécula: * prótegar in velamento alárum tuárum;

Quóniam tu, Deus meus, exaudisti oratiónem meam, * dedisti hæreditátem timéntibus nomen tuum.

Dies super dies regis adjícies, * annos ejus usque in diem generatiónis et generatiónis.

Pérmanet in æternum in conspectu Dei: * misericórdiam et veritátem ejus quis requíret?

Sic psalmum dicam nómini tuo in séculum séculi, * ut reddam vota mea de die in diem.

Ant. 2. D. Ab insurgéntibus in me líbera me, Dómine; quia irruérunt in me fortes. *Ps.* 58.

PRO III NOCTURNO.

Psalmus 68.

Salvum me fac, Deus, * quóniam intravérunt aquæ usque ad ánimam meam.

Infixus sum in limo profundi, * et non est substántia.

Veni in altitúdinem maris, * et tempestas demersit me.

Laborávi clamans, raucæ factæ sunt fauces meæ: * defecérunt óculi mei, dum spero in Deum meum.

Multiplicáti sunt super capillos cápitis mei, * qui odérunt me gratis.

Confortáti sunt qui persecúti sunt me inimíci mei injuste: * quæ non rápui, tunc exsolvébam.

Deus, tu scis insipiéntiam meam; * et delicta mea a te non sunt abscóndita.

Non erubescant in me qui

exspectant te, Dómine, * Dómine virtútum.

Non confundantur super me, * qui quærunt te, Deus Israel.

Quóniam propter te sustínui oppróbrium, * opéruit confúsio fáciem meam.

Extráneus factus sum frátribus meis, * et peregrínus fíliis matris meæ;

Quóniam zelus domus tuæ comédit me, * et oppróbria exprobrántium tibi cecidérunt super me.

Et opérui in jejúnio ánimam meam; * et factum est in oppróbrium mihi.

Et pósui vestimentum meum cilícium: * et factus sum illis in parábolam.

Adversum me loquebantur qui sedébant in porta; * et in me psallébant qui bibébant vinum.

Ego vero oratiónem meam ad te, Dómine: * tempus benepláciti, Deus.

In multitúdine misericórdiæ tuæ exaudi me, * in veritáte salútis tuæ.

Eripe me de luto, ut non infígar: * líbera me ab iis qui odérunt me, et de profundis aquárum.

Non me demergat tempestas aquæ, neque absórbeat me profundum, * neque úrgeat super me púteus os suum.

Divisio Psalmi 68.

Exaudi me, Dómine, quóniam benigna est misericórdia tua: * secundum multitúdinem miseratiónum tuárum réspice in me.

Et ne avertas fáciem tuam a púero tuo: * quóniam tríbulor, velóciter exaudi me.

Intende ánimæ meæ, et líbera eam: * propter inimícos meos éripe me.

Tu scis impropérium meum, et confusiónem meam, * et reveréntiam meam.

In conspectu tuo sunt omnes qui tríbulant me: * impropérium exspectávit cor meum, et misériam.

Et sustínui qui simul contristarétur, et non fuit; * et qui consolarétur, et non invéni.

Et dedérunt in escam meam fel; * et in siti mea potavérunt me acéto.

Fiat mensa eórum coram ipsis in láqueum, * et in retributiónes, et in scándalum.

Obscurentur óculi eórum, ne vídeant; * et dorsum eórum semper incurva.

Effunde super eos iram tuam; * et furor iræ tuæ comprehendat eos.

Fiat habitátio eórum deserta; * et in tabernáculis eórum non sit qui inhábitet.

Quóniam quem tu percussisti, persecúti sunt; * et super dolórem vúlnerum meórum addidérunt.

Appóne iniquitátem super iniquitátem eórum; * et non intrent in justítiam tuam.

Deleantur de libro vivéntium; * et cum justis non scribantur.

Altera divisio Psalmi 68.

Ego sum pauper et dolens: * salus tua, Deus, suscépit me.

Laudábo nomen Dei cum cántico, * et magnificábo eum in laude.

Et placébit Deo super vítulum novellum, * córnua producentem et úngulas.

Vídeant páuperes, et læténtur: * quærite Deum, et vivet ánima vestra;

Quóniam exaudívit páuperes Dóminus, * et vínctos suos non despexit.

Laudent illum cœli et terra, * mare, et ómnia reptília in eis.

Quóniam Deus salvam fáciet Sion, * et ædificabuntur civitátes Juda.

Et inhabitábunt ibi, * et hæreditáte acquírent eam.

Et semen servórum ejus possidébit eam; * et qui díligunt nomen ejus, habitábunt in ea.

Ant. 4. a. In conspectu tuo sunt omnes qui tríbulant me: impropérium exspectávit cor meum, et misériam.

℣. Die ac nocte graváta est super me manus tua: ℟. Conversus sum in ærumna mea, dum confígitur spina. *Ps.* 31.

AD LAUDES.

Psalmus 53.

Deus, in nómine tuo salvum me fac, * et in virtúte tua júdica me.

Deus, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe verba oris mei;

Quóniam aliéni insurrexérunt adversum me, et fortes quæsiérunt ánimam meam, * et non proposuérunt Deum ante conspectum suum.

Ecce enim Deus ádjuvat me; * et Dóminus susceptor est ánimæ meæ.

Averte mala inimícis meis; * et in veritáte tua disperde illos.

Voluntárie sacrificábo tibi; * et confitébor nómini tuo, Dómine, quóniam bonum est:

Quóniam ex omni tribulatióne eripuisti me; * et super inimícos meos despexit óculus meus.

Psalmus 70.

In te, Dómine, sperávi, non confundar in æternum: * in justítia tua líbera me, et éripe me.

Inclína ad me aurem tuam, * et salva me.

Esto mihi in Deum protectórem, et in locum munítum, * ut salvum me fácias;

Quóniam firmamentum meum * et refúgium meum es tu.

Deus meus, éripe me de manu peccatóris, * et de manu contra legem agentis, et iníqui;

Quóniam tu es patiéntia mea, Dómine: * Dómine, spes mea a juventúte mea.

In te confirmátus sum ex útero: de ventre matris meæ tu es protector meus; * in te cantátio mea semper.

Tanquam prodígium factus sum multis, * et tu adjútor fortis.

Repleátur os meum laude, ut cantem glóriam tuam, * tota die magnitúdinem tuam.

Ne projícias me in témpore senectútis : * cum defécerit virtus mea, ne derelinquas me.

Quia dixérunt inimíci mei mihi ; * et qui custodiébant ánimam meam, consílium fecérunt in unum,

Dicentes : Deus derelíquit eum ; persequímini, et comprehéndite eum, * quia non est qui erípiat.

Deus, ne elongéris a me: * Deus meus, in auxílium meum réspice.

Confundantur et defíciant detrahentes ánimæ meæ : * operiantur confusióne et pudóre, qui quærunt mala mihi.

Ego autem semper sperábo, * et adjíciam super omnem laudem tuam.

Divisio Psalmi 70.

Os meum annuntiábit justítiam tuam, * tota die salutáre tuum.

Quóniam non cognóvi litteratúram, introíbo in poténtias Dómini : * Dómine, memorábor justítiæ tuæ solíus.

Deus, docuisti me a juventúte mea; * et usque nunc pronuntiábo mirabília tua,

Et usque in senectam et sénium : * Deus, ne derelinquas me ;

Donec annúntiem bráchium tuum * generatióni omni quæ ventúra est,

Poténtiam tuam et justítiam tuam, Deus, usque in altíssima quæ fecisti magnália : * Deus, quis símilis tibi ?

Quantas ostendisti mihi tribulatiónes multas, et malas ? * et conversus, vivificasti me, et de abyssis terræ íterum reduxisti me.

Multiplicasti magnificéntiam tuam; * et conversus, consolátus es me.

Nam et ego confitébor tibi in vasis psalmi veritátem tuam, Deus : * psallam tibi in cíthara, Sanctus Israel.

Exsultábunt lábia mea cum cantávero tibi : * et ánima mea, quam redemisti.

Sed et lingua mea tota die meditábitur justítiam tuam, * cum confúsi et revériti fúerint qui quærunt mala mihi.

In Feriis,

Canticum Habacuc. Cap. 3.

Domine, audívi auditiónem tuam, * et tímui.

Dómine, opus tuum, * in médio annórum vivífica illud.

In médio annórum notum fácies : * cum irátus fúeris, misericórdiæ recordáberis.

Deus ab Austro véniet, * et sanctus de monte Pharan.

Opéruit cœlos glória ejus, * et laudis ejus plena est terra.

Splendor ejus ut lux erit, córnua in mánibus ejus : * ibi abscóndita est fortitúdo ejus.

Ante fáciem ejus ibit mors; * et egrediétur diábolus ante pedes ejus.

Stetit, et mensus est terram : * adspexit, et dissolvit gentes ;

et contríti sunt montes sǽculi.

Incurváti sunt colles mundi * ab itinéribus æternitátis ejus.

Pro iniquitáte vidi tentória Æthiópiæ: * turbabúntur pelles terræ Mádian.

Numquid in flumínibus irátus es, Dómine? * aut in flumínibus furor tuus? vel in mari indignátio tua?

Qui ascendes super equos tuos, * et quadrígæ tuæ salvátio;

Súscitans suscitábis arcum tuum: * juramenta tríbubus quæ locútus es.

Flúvios scindes terræ: vidérunt te, et doluérunt montes; * gurges aquárum tránsiit.

Dedit abyssus vocem suam: * altitúdo manus suas levávit.

Sol et luna stetérunt in habitáculo suo: * in luce sagittárum tuárum ibunt, in splendóre fulgurantis hastæ tuæ.

In frémitu conculcábis terram: * et in furóre obstupefácies gentes.

Egressus es in salútem pópuli tui, * in salútem cum Christo tuo.

Percussisti caput de domo ímpii; * denudasti fundamentum ejus usque ad collum.

Maledixisti sceptris ejus, cápiti bellatórum ejus, * veniéntibus ut turbo ad dispergendum me.

Exsultátio eórum, * sicut ejus qui dévorat páuperem in abscóndito.

Viam fecisti in mari equis tuis, * in luto aquárum multárum.

Audívi, et conturbátus est venter meus: * a voce contremuérunt lábia mea.

Ingrediátur putrédo in óssibus meis, * et subter me scáteat;

Ut requiescam in die tribulatiónis, * ut ascendam ad pópulum accinctum nostrum.

Ficus enim non floróbit; * et non erit germen in víneis.

Mentiétur opus olívæ; * et arva non ásferent cibum.

Abscindétur de ovíli pecus; * et non erit armentum in præsépibus.

Ego autem in Dómino gaudébo, * et exsultábo in Deo Jesu meo.

Deus Dóminus fortitúdo mea, * et ponet pedes meos quasi cervórum.

Et super excelsa mea dedúcet me victor * in psalmis canentem.

Psalmus 145.

Lauda, ánima mea, Dóminum: * laudábo Dóminum in vita mea; psallam Deo meo, quámdiu fúero.

Nolíte confídere in princípibus; * in fíliis hóminum, in quibus non est salus.

Exíbit spíritus ejus, et revertétur in terram suam: * in illa die períbunt omnes cogitatiónes eórum.

Beátus cujus Deus Jacob adjútor ejus, spes ejus in Dómino Deo ipsíus, * qui fecit cœlum et terram, mare, et ómnia quæ in eis sunt.

Qui custódit veritátem in sǽculum, facit judícium in-

júriam patiéntibus, * dat escam esuriéntibus.

Dóminus solvit compedítos: * Dóminus illúminat cæcos.

Dóminus érigit elísos: * Dóminus díligit justos.

Dóminus custódit ádvenas: pupillum et víduam suscípiet; * et vias peccatórum disperdet.

Regnábit Dóminus in sécula: * Deus tuus, Sion, in generatiónem et generatiónem.

Ant. 4. D. Laudábo in vita mea Dóminum, qui facit judícium injúriam patiéntibus. *Ps.* 145.

Capitulum. Is. 33.

Domine, miserére nostri; te enim exspectávimus: esto bráchium nostrum in mane, et salus nostra in témpore tribulatiónis.

Hymnus. C.

Ultricibus nos úndique,
Dum sáucias telis, Deus,
Quis ferre, te præter, queat
Mœréntibus solátium?

Mundus facessat: nil opis
Favóre præstat fútili:
Fallácibus quin ásperat
Alitque fomentis malum.

Flagella nos terrent tua;
Non illa spem demunt tamen:
Quæ ferre nos jubes, Pater,
Fiunt medéla vúlnerum.

At ímpetus libídinum
Ferocientes cómprime;
Hæc vera nos vexant mala,
Sanáre quæ solus potes.

Quid ergo cessas? íngruunt
Intus forisque prælía;
Hosti-ne præda mens erít
Christi redempta sánguine?

Audis precantes: ánxiæ
Spes blanda jam menti redit:
O Christe, tetros mors tua
Mortis pavóres díscutit.

Sit Trinitáti glória,
Quæ sic flagellis quos amat
Exercet, ut cleméntiæ
Rursum recordétur suæ.
Amen.

℣. Exsultábo mane misericórdiam tuam; ℟. Quia factus es susceptor meus in die tribulatiónis. *Ps.* 58.

Ad Benedictus *Ant.* 8. G. Per multas tribulatiónes oportet nos intráre in regnum Dei. *Act.* 14.

Oratio. Sacr. Mozarab.

Da nobis, Christe Deus, ut sanctæ crucis tuæ veríssimi amatóres effecti, abnegantes nosmetipsos, tollámus crucem nostram et sequámur te; ut passiónibus tuis in hac vita communicantes, ad æternam vitam mereámur perveníre: Qui vivis.

AD PRIMAM.

Psalmus 43.

Deus, áuribus nostris audívimus, patres nostri annuntiavérunt nobis opus * quod operátus es in diébus eórum, et in diébus antíquis.

Manus tua gentes dispérdidit, et plantasti eos: * afflixisti pópulos, et expulisti eos.

Nec enim in gládio suo possedérunt terram, * et bráchium eórum non salvávit eos:

Sed déxtera tua, et bráchium tuum, et illuminátio vultus tui; * quóniam complacuisti in eis.

Tu es ipse rex meus, et Deus meus, * qui mandas salútes Jacob.

In te inimícos nostros ventilábimus cornu, * et in nómine tuo spernémus insurgentes in nobis.

Non enim in arcu meo sperábo, * et gládius meus non salvábit me.

Salvasti enim nos de affligéntibus nos, * et odientes nos confudisti.

Divisio Psalmi 43.

In Deo laudábimur tota die; * et in nómine tuo confitébimur in séculum.

Nunc autem repulisti, et confudisti nos; * et non egrediéris, Deus, in virtútibus nostris.

Avertisti nos retrorsum post inimícos nostros; * et qui odérunt nos, diripiébant sibi.

Dedisti nos tanquam oves escárum, * et in géntibus dispersisti nos.

Vendidisti pópulum tuum sine prétio, * et non fuit multitúdo in commutatiónibus eórum.

Posuisti nos oppróbrium vicínis nostris, * subsannatiónem et derísum his qui sunt in circúitu nostro.

Posuisti nos in similitúdinem géntibus, * commotiónem cápitis in pópulis.

Tota die verecúndia mea contra me est; * et confúsio faciéi meæ coopéruit me,

A voce exprobrantis et obloquentis, * a fácie inimíci et persequentis.

Hæc ómnia venérunt super nos; nec oblíti sumus te, * et iníque non égimus in testamento tuo.

Et non recessit retro cor nostrum, * et declinasti sémitas nostras a via tua;

Quóniam humiliasti nos in loco afflictiónis, * et coopéruit nos umbra mortis.

Altera divisio Psalmi 43.

Si oblíti sumus nomen Dei nostri, * et si expándimus manus nostras ad deum aliénum:

Nonne Deus requíret ista? * ipse enim novit abscóndita cordis.

Quóniam propter te mortificámur tota die, * æstimáti sumus sicut oves occisiónis.

Exsurge, quare obdormis, Dómine? * exsurge, et ne repellas in finem.

Quare fáciem tuam avertis? * oblivísceris inópiæ nostræ et tribulatiónis nostræ?

Quóniam humiliáta est in púlvere ánima nostra, * conglutinátus est in terra venter noster.

Exsurge, Dómine, ádjuva nos; * et rédime nos propter nomen tuum.

Ant. 3. c. Exsurge, quare obdormis, Dómine? exsurge, et ne repellas in finem.

AD TERTIAM

Psalmus 39.

Exspectans exspectávi Dóminum, * et intendit mihi.

Et exaudívit preces meas; * et eduxit me de lacu misériæ, et de luto fæcis.

Et státuit super petram pedes meos,* et direxit gressus meos.

Et immísit in os meum cánticum novum, * carmen Deo nostro.

Vidébunt multi, et timébunt; * et sperábunt in Dómino.

Beátus vir cujus est nomen Dómini spes ejus, * et non respexit in vanitátes et insánias falsas.

Multa fecisti tu, Dómine Deus meus, mirabília tua; * et cogitatiónibus tuis non est qui símilis sit tibi.

Annuntiávi et locútus sum: * multiplicáti sunt super númerum.

Sacrifícium et oblatiónem noluisti; * aures autem perfecisti mihi.

Holocaustum et pro peccáto non postulasti: * tunc dixi: Ecce vénio.

In cápite libri scriptum est de me, ut fácerem voluntátem tuam: * Deus meus, vólui, et legem tuam in médio cordis mei.

Divisio Psalmi 39.

Annuntiavi justítiam tuam in ecclésia magna; * ecce lábia mea non prohibébo: Dómine, tu scisti.

Justítiam tuam non abscondi in corde meo: * veritátem tuam et salutáre tuum dixi.

Non abscondi misericórdiam tuam et veritátem tuam * a concílio multo.

Tu autem, Dómine, ne longe fácias miseratiónes tuas a me: * misericórdia tua et véritas tua semper suscepérunt me.

Quóniam circumdedérunt me mala, quorum non est númerus; * comprehendérunt me iniquitátes meæ, et non pótui ut vidérem.

Multiplicátæ sunt super capillos cápitis mei; * et cor meum derelíquit me.

Compláceat tibi, Dómine, ut éruas me: * Dómine, ad adjuvandum me réspice.

Confundantur et revereantur simul, qui quærunt ánimam meam, * ut áuferant eam.

Convertantur retrorsum, et revereantur, * qui volunt mihi mala.

Ferant confestim confusiónem suam, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exsultent et lætentur super te omnes quærentes te; * et dicant semper: Magnificétur Dóminus, qui díligunt salutáre tuum.

Ego autem mendícus sum et pauper: * Dóminus sollícitus est mei.

Adjútor meus, et protector

meus tu es : * Deus meus, ne tardáveris.

Psalmus 57.

Si vere útique justítiam loquímini, * recta judicáte, fílii hóminum.

Etenim in corde iniquitátes operámini ; * in terra injustítias manus vestræ concinnant.

Alienáti sunt peccatóres a vulva, erravérunt ab útero : * locúti sunt falsa.

Furor illis secúndum similitúdinem serpentis : * sicut áspidis surdæ, et obturantis aures suas ;

Quæ non exáudiet vocem incantántium, * et venéfici incantantis sapienter.

Deus cónteret dentes eórum in ore ipsórum : * molas leónum confringet Dóminus.

Ad níhilum devénient tanquam aqua decurrens : * intendit arcum suum donec infirmentur.

Sicut cera quæ fluit, auferentur : * supercécidit ignis, et non vidérunt solem.

Priusquam intellígerent spinæ vestræ rhamnum ; * sicut viventes, sic in ira absorbet eos.

Lætábitur justus cum víderit vindictam : * manus suas lavábit in sánguine peccatóris.

Et dicet homo : Si útique est fructus justo, * útique est Deus júdicans eos in terra.

Ant. 2. D. Circumdedérunt me mala, quorum non est númerus : compláceat tibi, Dómine, ut éruas me. *Ps.* 39.

Capitulum. II. Cor. 1.

Supra modum graváti sumus supra virtútem, ita ut tædéret nos étiam vívere. Sed ipsi in nobismetipsis responsum mortis habúimus, ut non simus fidentes in nobis, sed in Deo, qui súscitat mórtuos; qui de tantis perículis nos erípuit, et éruit; in quem sperámus quóniam et adhuc erípiet.

℟. *br.* Custódi me, Dómine, * De manu peccatóris. Custódi me. ℣. Et ab homínibus iníquis * éripe me; * De manu. Glória. Custódi. *Ps.* 139.

℣. Dómine, ne elongáveris auxílium tuum a me : ℟. Ad defensiónem meam cónspice. *Ps.* 21.

AD SEXTAM.

Psalmus 101.

Domine, exaudi oratiónem meam ; * et clamor meus ad te véniat.

Non avertas fáciem tuam a me : * in quacumque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.

In quacumque die invocávero te, * velóciter exaudi me;

Quia defecérunt sicut fumus dies mei, * et ossa mea sicut crémium aruérunt.

Percussus sum ut fœnum, et áruit cor meum ; * quia

oblítus sum comédere panem meum.

A voce gémitus mei * adhæsit os meum carni meæ.

Símilis factus sum pelicáno solitúdinis : * factus sum sicut nyctícorax in domicílio.

Vigilávi, * et factus sum sicut passer solitárius in tecto.

Tota die exprobrábant mihi inimíci mei ; * et qui laudábant me, adversum me jurábant.

Quia cínerem tanquam panem manducábam, * et potum meum cum fletu miscébam,

A fácie iræ et indignatiónis tuæ; *quia élevans allisisti me.

Dies mei sicut umbra declinavérunt; * et ego sicut fœnum árui.

Tu autem, Dómine, in æternum pérmanes ; * et memoriále tuum in generatiónem et generatiónem.

Divisio Psalmi 101.

Tu exsurgens miseréberis Sion, * quia tempus miserendi ejus, quia venit tempus;

Quóniam placuérunt servis tuis lápides ejus, * et terræ ejus miserebuntur.

Et timébunt gentes nomen tuum, Dómine, * et omnes reges terræ glóriam tuam;

Quia ædificávit Dóminus Sion, * et vidébitur in glória sua.

Despexit in oratiónem humílium, * et non sprevit precem eórum.

Scribantur hæc in generatióne áltera : * et pópulus qui creábitur, laudábit Dóminum;

Quia prospexit de excelso sancto suo : * Dóminus de cœlo in terram adspexit;

Ut audíret gémitus compeditórum, * ut sólveret fílios interemptórum;

Ut annúntient in Sion nomen Dómini, * et laudem ejus in Jerúsalem,

In conveniendo pópulos in unum, et reges, * ut sérviant Dómino.

Respondit ei in via virtútis suæ : * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.

Ne révoces me in dimídio diérum meórum : * in generatiónem et generatiónem anni tui.

Altera divisio Psalmi 101.

Initio tu, Dómine, terram fundasti : * et ópera mánuum tuárum sunt cœli.

Ipsi períbunt; * tu autem pérmanes :

Et omnes sicut vestimentum veterascent; * et sicut opertórium mutábis eos, et mutabuntur.

Tu autem idem ipse es, * et anni tui non defícient.

Fílii servórum tuórum habitábunt; * et semen eórum in séculum dirigétur.

Ant. 5. a. Potum meum cum fletu miscébam, a fácie iræ et indignatiónis tuæ, Dómine.

Capitulum. Hebr. 12.

Vobis, tanquam fíliis, lóqui-

tur (Deus) dicens: Fili mi, noli neglígere disciplínam Dómini, neque fatigéris dum ab eo arguéris: quem enim díligit Dóminus, castígat; flagellat autem omnem fílium quem récipit. In disciplína perseveráte.

℟. *br*. Ego, Dómine, * In flagella parátus sum. Ego. ℣. Et dolor meus * in conspectu meo semper: * In flagella. Glória. Ego.

℣. Dómine, ante te omne desidérium meum; ℟. Et gémitus meus a te non est abscónditus. *Ps.* 37.

AD NONAM.

Psalmus 21.

Deus, Deus meus, réspice in me: quare me dereliquisti? * longe a salúte mea verba delictórum meórum.

Deus meus, clamábo per diem, et non exáudies; * et nocte, et non ad insipiéntiam mihi.

Tu autem in sancto hábitas, * laus Israel.

In te speravérunt patres nostri: * speravérunt, et liberasti eos.

Ad te clamavérunt, et salvi facti sunt: * in te speravérunt, et non sunt confúsi.

Ego autem sum vermis, et non homo; * oppróbrium hóminum, et abjéctio plebis.

Omnes vídentes me, derisérunt me: * locúti sunt lábiis, et movérunt caput.

Sperávit in Dómino, erípiat eum; * salvum fáciat eum, quóniam vult eum.

Quóniam tu es qui extraxisti me de ventre; * spes mea ab ubéribus matris meæ.

In te projectus sum ex útero: * de ventre matris meæ Deus meus es tu.

Divisio Psalmi 21.

(Deus meus) ne discésseris a me, * quóniam tribulátio próxima est, quóniam non est qui ádjuvet.

Circumdedérunt me vítuli multi: * tauri pingues obsedérunt me.

Aperuérunt super me os suum, * sicut leo rápiens et rúgiens.

Sicut aqua effúsus sum, * et dispersa sunt ómnia ossa mea.

Factum est cor meum tanquam cera liquescens * in médio ventris mei.

Aruit tanquam testa virtus mea, et lingua mea adhæsit fáucibus meis; * et in púlverem mortis deduxisti me.

Quóniam circumdedérunt me canes multi; * concílium malignántium obsédit me.

Fodérunt manus meas et pedes meos: * dinumeravérunt ómnia ossa mea.

Ipsi vero consideravérunt et inspexérunt me: * divisérunt sibi vestimenta mea, et super vestem meam misérunt sortem.

Tu autem, Dómine, ne elongáveris auxílium tuum a me: * ad defensiónem meam cónspice.

Erue a frámea, Deus, ánimam meam, * et de manu canis únicam meam.

Salva me ex ore leónis, * et a córnibus unicórnium humilitátem meam.

Narrábo nomen tuum frátribus meis: * in médio ecclésiæ laudábo te.

Altera divisio Psalmi 21.

Qui timétis Dóminum, laudáte eum: * universum semen Jacob, glorificáte eum.

Tímeat eum omne semen Israel, * quóniam non sprevit neque despexit deprecatiónem páuperis.

Nec avertit fáciem suam a me; * et cum clamárem ad eum, exaudívit me.

Apud te laus mea in ecclésia magna: * vota mea reddam in conspectu timéntium eum.

Edent páuperes, et saturabuntur; et laudábunt Dóminum qui requírunt eum: * vivent corda eórum in séculum séculi.

Reminiscentur et convertentur ad Dóminum * universi fínes terræ.

Et adorábunt in conspectu ejus * universæ famíliæ géntium.

Quóniam Dómini est regnum, * et ipse dominábitur géntium.

Manducavérunt et adoravérunt omnes pingues terræ: * in conspectu ejus cadent omnes qui descendunt in terram.

Et ánima mea illi vivet; * et semen meum sérviet ipsi.

Annuntiábitur Dómino generátio ventúra; * et annuntiábunt cœli justítiam ejus pópulo qui nascétur, quem fecit Dóminus.

Ant. 6. F. Deus meus, quare me dereliquisti? longe a salúte mea verba delictórum meórum.

Capitulum. Thren. 5.

Quare in perpétuum obliviscéris nostri? derelinques nos in longitúdine diérum? Converte nos, Dómine, ad te, et convertémur: ínnova dies nostros, sicut a princípio.

℟. *br.* Usquequo, Dómine, * Oblivisceris me in finem? Usquequo. ℣. Usquequo exaltábitur * inimícus meus super me? * Obliviscéris. Glória Patri. Usquequo, Dómine. *Ps.* 12.

℟. Exsurge, Dómine Deus, exaltétur manus tua: ℟. Ne obliviscáris páuperum. *Ps.* 9.

AD VESPERAS.

Psalmus 128.

Sæpe expugnavérunt me a juventúte mea, * dicat nunc Israel.

Sæpe expugnavérunt me a juventúte mea; * étenim non potuérunt mihi.

Supra dorsum meum fabricavérunt peccatóres: * prolongavérunt iniquitátem suam.

Dóminus justus * concídit cervíces peccatórum.

Confundantur et convertantur retrorsum * omnes qui odérunt Sion.

Fiant sicut fœnum tectórum, * quod, priusquam evellátur, exáruit:

De quo non implévit manum suam, qui metit; * et sinum suum, qui manípulos cólligit.

Et non dixérunt qui præteríbant: Benedíctio Dómini super vos: * benedíximus vobis in nómine Dómini.

Psalmus 138.

Dómine, probasti me, et cognovisti me: * tu cognovisti sessiónem meam, et resurrectiónem meam.

Intellexisti cogitatiónes meas de longe: * sémitam meam, et funículum meum investigasti.

Et omnes vias meas prævidisti, * quia non est sermo in lingua mea.

Ecce, Dómine, tu cognovisti ómnia, novíssima et antíqua: * tu formasti me, et posuisti super me manum tuam.

Mirábilis facta est sciéntia tua ex me: * confortáta est, et non pótero ad eam.

Quo ibo a spíritu tuo? * et quo a fácie tua fúgiam?

Si ascéndero in cœlum, tu illic es: * si descéndero in infernum, ades:

Si súmpsero pennas meas dilúculo, * et habitávero in extrémis maris;

Etenim illuc manus tua dedúcet me, * et tenébit me déxtera tua.

Et dixi: Fórsitan ténebræ conculcábunt me; * et nox illuminátio mea in delíciis meis.

Quia ténebræ non obscurabuntur a te; et nox sicut dies illuminábitur: * sicut ténebræ ejus, ita et lumen ejus.

Quia tu possedisti renes meos: * suscepisti me de útero matris meæ.

Divisio Psalmi 138.

Confitebor tibi (Dómine), quia terribíliter magnificátus es; * mirabília ópera tua, et ánima mea cognoscit nimis.

Non est occultátum os meum a te, quod fecisti in occulto; * et substántia mea in inferióribus terræ.

Imperfectum meum vidérunt óculi tui; et in libro tuo omnes scribentur: * dies formabuntur, et nemo in eis.

Mihi autem nimis honorificáti sunt amíci tui, Deus: * nimis confortátus est principátus eórum.

Dinumerábo eos, et super arénam multiplicabuntur: * exsurrexi, et adhuc sum tecum.

Si occíderis, Deus, peccatóres: * viri sánguinum, declináte a me;

Quia dícitis in cogitatióne: * Accípient in vanitáte civitátes tuas.

Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam? * et super inimícos tuos tabescébam?

Perfecto ódio óderam illos; * et inimíci facti sunt mihi.

Proba me, Deus, et scito cor meum: * intérroga me, et cognosce sémitas meas;

Et vide si via iniquitátis in me est, * et deduc me in via ætérna.

Psalmus 139.

ERIPE me, Dómine, ab hómine malo: * a viro iníquo éripe me.

Qui cogitavérunt iniquitátes in corde: * tota die constituébant prælia.

Acuérunt linguas suas sicut serpentis: * venénum áspidum sub lábiis eórum.

Custódi me, Dómine, de manu peccatóris; * et ab homínibus iníquis éripe me.

Qui cogitavérunt supplantáre gressus meos; * abscondérunt superbi láqueum mihi,

Et funes extendérunt in láqueum: * juxta iter scándalum posuérunt mihi.

Dixi Dómino: Deus meus es tu; * exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ.

Divisio Psalmi 139.

DOMINE, Dómine, virtus salútis meæ, * obumbrasti super caput meum in die belli.

Ne tradas me, Dómine, a desidério meo peccatóri: * cogitavérunt contra me; ne derelinquas me, ne forte exaltentur.

Caput circúitus eórum; * labor labiórum ipsórum opériet eos.

Cadent super eos carbónes: in ignem dejícies eos: * in misériis non subsistent.

Vir linguósus non dirigétur in terra: * virum injustum mala cápient in intéritu.

Cognóvi quia fáciet Dóminus judícium ínopis, * et vindictam páuperum.

Verúmtamen justi confitebuntur nómini tuo; * et habitábunt recti cum vultu tuo.

Ant. 7. c. Dómine, Dómine, virtus salútis meæ, ne derelinquas me. *Ps.* 139.

Capitulum. Hebr. 12.

DEPONENTES omne pondus et circumstans nos peccátum, per patiéntiam currámus ad propósitum nobis certámen; adspicientes in auctórem fídei et consummatórem Jesum, qui, propósito sibi gáudio, sustínuit crucem, confusióne contempta.

Hymnus. C.

LUGÉTE, pacis Angeli:
Mortális en ultro Deus,
Culpæ gerens imáginem,
Pœnam nocentum sústinet.

Amóris o miráculum!
O cordis humáni stupor!
Insons Deus neci datur;
Pigébit et sontes pati!

Nos sempitérnis crux tua,
O Christe, flammis éruit:
Hic ure vindex, hic seca,
Parcas in æternum modo.

Caro reclámat; sed Patris
Urget voluntas: nos tua
Virtúte da fortes sequi,
Jesu, quod exemplo doces.

Livóre sanátos tuo,
Tuoque lotos sánguine,
Peccando ne novam sinas

Paráre nos tibi crucem.
Qui Fílium tradit, Patri,
Natoque sit laus víctimæ:
Par sit tibi laus, qui sacram
Succendis aram, Spíritus.
Amen.

℣. Clamávi ad te, Dómine, tota die: ℟. Expandi ad te manus meas. *Ps.* 87.

Ad Magníficat, *Ant.* 1. D. Fecit Dóminus poténtiam in bráchio suo: dispersit superbos mente cordis sui. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Psalmus 37.

Domine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me;

Quóniam sagittæ tuæ infixæ sunt mihi, * et confirmasti super me manum tuam.

Non est sánitas in carne mea a fácie iræ tuæ: * non est pax óssibus meis a fácie peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ supergressæ sunt caput meum: * et sicut onus grave gravátæ sunt super me.

Putruérunt et corruptæ sunt cicatríces meæ, * a fácie insipiéntiæ meæ.

Miser factus sum et curvátus sum usque in finem: * tota die contristátus ingrediébar.

Quóniam lumbi mei impléti sunt illusiónibus; * et non est sánitas in carne mea.

Afflictus sum et humiliátus sum nimis: * rugiébam a gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne desidérium meum: * et gémitus meus a te non est abscónditus.

Cor meum conturbátum est, derelíquit me virtus mea; * et lumen oculórum meórum, et ipsum non est mecum.

Divisio Psalmi 37.

Amici mei, et próximi mei * adversum me appropinquavérunt et stetérunt.

Et qui juxta me erant, de longe stetérunt; * et vim faciébant qui quærébant ánimam meam.

Et qui inquirébant mala mihi, locúti sunt vanitátes; * et dolos tota die meditabantur.

Ego autem tanquam surdus non audiébam, * et sicut mutus non apériens os suum.

Et factus sum sicut homo non áudiens, * et non habens in ore suo redargutiónes.

Quóniam in te, Dómine, sperávi: * tu exáudies me, Dómine Deus meus.

Quia dixi: Nequando supergáudeant mihi inimíci mei; * et, dum commoventur pedes mei, super me magna locúti sunt.

Quóniam ego in flagella parátus sum; *et dolor meus in conspectu meo semper.

Quóniam iniquitátem meam annuntiábo; *et cogitábo pro peccáto meo.

Inimíci autem mei vivunt, et confirmáti sunt super me; * et multiplicáti sunt qui odérunt me iníque.

Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi; * quóniam sequébar bonitátem.

Ne derelinquas me, Dómine Deus meus, * ne discésseris a me.

Intende in adjutórium meum, * Dómine Deus salútis meæ.

Psalmus 55.

Miserere mei, Deus, quóniam conculcávit me homo: * tota die impugnans tribulávit me.

Conculcavérunt me inimíci mei tota die, * quóniam multi bellantes advérsum me.

Ab altitúdine diéi timébo; * ego vero in te sperábo.

In Deo laudábo sermónes meos, in Deo sperávi: * non timébo quid fáciat mihi caro.

Tota die verba mea execrabantur: * advérsum me omnes cogitatiónes eórum in malum.

Inhabitábunt, et abscondent: * ipsi calcáneum meum observábunt.

Sicut sustinuérunt ánimam meam, pro nihilo salvos fácies illos: * in ira pópulos confringes.

Deus, vitam meam annuntiávi tibi: * posuisti lácrymas meas in conspectu tuo, sicut et in promissióne tua.

Tunc convertentur inimíci mei retrorsum * in quacumque die invocávero te.

Ecce cognóvi * quóniam Deus meus es.

In Deo laudábo verbum: * in Dómino laudábo sermónem.

In Deo sperávi: * non timébo quid fáciat mihi homo.

In me sunt, Deus, vota tua, * quæ reddam laudatiónes tibi;

Quóniam eripuisti ánimam meam de morte, et pedes meos de lapsu; * ut pláceam coram Deo in lúmine vivéntium.

Ant. 2. D. Dómine Deus meus, ne discésseris a me. *Ps.* 37.

SABBATO.

In Sabbatis, Officium fit de B. M. V. in Sabbato, nisi occurrat Festum Semiduplex aut supra.

PRO I NOCTURNO.

Psalmus 40.

Beatus qui intélligit super egénum et páuperem; * in die mala liberábit eum Dóminus.

Dóminus consérvet eum, et vivíficet eum, et beátum fáciat eum in terra, * et non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.

Dóminus opem ferat illi super lectum dolóris ejus: * univérsum stratum ejus versasti in infirmitáte ejus.

Ego dixi: Dómine, miserére mei; * sana ánimam meam, quia peccávi tibi.

Inimíci mei dixérunt mala mihi: * Quando moriétur, et períbit nomen ejus?

Et si ingrediebátur ut vidé-

ret, vana loquebátur: * cor ejus congregávit iniquitátem sibi.

Egrediebátur foras, * et loquebátur in idipsum.

Adversum me susurrábant omnes inimíci mei: * adversum me cogitábant mala mihi.

Verbum iníquum constituérunt adversum me: * numquid qui dormit, non adjíciet ut resurgat?

Etenim homo pacis meæ, in quo sperávi, qui edébat panes meos, * magnificávit super me supplantatiónem.

Tu autem, Dómine, miserére mei, et resúscita me; * et retríbuam eis.

In hoc cognóvi quóniam voluisti me, * quóniam non gaudébit inimícus meus super me.

Me autem propter innocéntiam suscepisti, * et confirmasti me in conspectu tuo in æternum.

Benedictus Dóminus Deus Israel a século, et usque in séculum: * fiat, fiat.

Psalmus 48.

Audite hæc, omnes gentes: * áuribus percípite, omnes qui habitátis orbem.

Quique terrígenæ, et fílii hóminum, * simul in unum dives et pauper.

Os meum loquétur sapiéntiam, * et meditátio cordis mei prudéntiam.

Inclinábo in parábolam aurem meam: * apériam in psaltério propositiónem meam.

Cur timébo in die mala? * iníquitas calcánéi mei circúmdabit me.

Qui confídunt in virtúte sua, * et in multitúdine divitiárum suárum gloriantur.

Frater non rédimit, rédimet homo: * non dabit Deo placatiónem suam,

Et prétium redemptiónis ánimæ suæ: * et laborábit in æternum, et vivet adhuc in finem.

Non vidébit intéritum, * cum víderit sapientes morientes.

Simul insípiens et stultus períbunt, * et relinquent aliénis divítias suas.

Et sepulcra eórum domus illórum in æternum; tabernácula eórum in progénie et progénie: * vocavérunt nómina sua in terris suis.

Et homo, cum in honóre esset, non intellexit: * comparátus est jumentis insipiéntibus, et símilis factus est illis.

Hæc via illórum scándalum ipsis; * et póstea in ore suo complacébunt.

Sicut oves in inferno pósiti sunt: * mors depascet eos.

Et dominabuntur eórum justi in matutíno; * et auxílium eórum veterascet in inferno a glória eórum.

Verúmtamen Deus rédimet ánimam meam de manu ínferi, * cum accéperit me.

Divisio Psalmi 48.

Ne timúeris, cum dives factus fúerit homo, * et cum mul-

tiplicáta fúerit glória domus ejus.

Quóniam, cum interíerit, non sumet ómnia; * neque descendet cum eo glória ejus.

Quia ánima ejus in vita ipsíus benedicétur : * confitébitur tibi, cum beneféceris ei.

Introíbit usque in progénies patrum suórum; * et usque in æternum non vidébit lumen.

Homo, cum in honóre esset, non intellexit : * comparátus est jumentis insipiéntibus, et símilis factus est illis.

PRO II NOCTURNO.

Psalmus 61.

Nonne Deo subjecta erit ánima mea? * ab ipso enim salutáre meum.

Nam et ipse Deus meus, et salutáris meus : * susceptor meus, non movébor ámplius.

Quousque irrúitis in hóminem? * interfícitis universi vos tanquam paríeti inclináto, et macériæ depulsæ?

Verúmtamen prétium meum cogitavérunt repéllere; cucurri in siti : * ore suo benedicébant, et corde suo maledicébant.

Verúmtamen Deo subjecta esto, ánima mea; * quóniam ab ipso patiéntia mea.

Quia ipse Deus meus, et Salvátor meus;*adjútor meus, non emigrábo.

In Deo salutáre meum, et glória mea : * Deus auxílii mei, et spes mea in Deo est.

Speráte in eo, omnis congregátio pópuli; effúndite coram illo corda vestra : * Deus adjútor noster in æternum.

Verúmtamen vani fílii hóminum, mendáces fílii hóminum in statéris, * ut decípiant ipsi de vanitáte in idipsum.

Nolíte speráre in iniquitáte, et rapínas nolíte concupíscere : * divítiæ si áffluant, nolíte cor appónere.

Semel locútus est Deus, duo hæc audívi; quia potestas Dei est, et tibi, Dómine, misericórdia; * quia tu reddes unicuíque juxta ópera sua.

Psalmus 63.

Exaudi, Deus, oratiónem meam, cum déprecor : * a timóre inimíci éripe ánimam meam.

Protexisti me a conventu malignántium, * a multitúdine operántium iniquitátem;

Quia exacuérunt ut gládium linguas suas : * intendérunt arcum, rem amáram, ut sagittent in occultis immaculátum.

Súbito sagittábunt eum, et non timébunt : * firmavérunt sibi sermónem nequam.

Narravérunt ut abscónderent láqueos : * dixérunt : Quis vidébit eos?

Scrutáti sunt iniquitátes : * defecérunt scrutantes scrutínio.

Accédet homo ad cor altum; * et exaltábitur Deus.

Sagittæ parvulórum factæ sunt plagæ eórum; * et infirmátæ sunt contra eos linguæ eórum.

Conturbáti sunt omnes qui vidébant eos; * et tímuit omnis homo.

Et annuntiavérunt ópera Dei; * et facta ejus intellexérunt.

Lætábitur justus in Dómino, et sperábit in eo; * et laudabuntur omnes recti corde.

Psalmus 74.

Confitebimur tibi, Deus, * confitébimur, et invocábimus nomen tuum: narrábimus mirabília tua.

Cum accépero tempus, * ego justítias judicábo.

Liquefacta est terra, et omnes qui hábitant in ea: * ego confirmávi columnas ejus.

Dixi iníquis: Nolíte iníque ágere; * et delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu.

Nolíte extóllere in altum cornu vestrum: * nolíte loqui adversus Deum iniquitátem;

Quia neque ab oriente, neque ab occidente, * neque a desertis móntibus.

Quóniam Deus judex est: * hunc humíliat, et hunc exaltat.

Quia calix in manu Dómini vini meri plenus mixto; * et inclinávit ex hoc in hoc.

Verúmtamen fæx ejus non est exinaníta: * bibent omnes peccatóres terræ.

Ego autem annuntiábo in séculum: * cantábo Deo Jacob.

Et ómnia córnua peccatórum confringam; * et exaltabuntur córnua justi.

PRO III NOCTURNO.

Psalmus 75.

Notus in Judæa Deus: * in Israel magnum nomen ejus.

Et factus est in pace locus ejus, * et habitátio ejus in Sion.

Ibi confrégit poténtias árcuum, * scutum, gládium, et bellum.

Illúminans tu mirabíliter a móntibus æternis: * turbáti sunt omnes insipientes corde.

Dormiérunt somnum suum; * et nihil invenérunt omnes viri divitiárum in mánibus suis.

Ab increpatióne tua, Deus Jacob, * dormitavérunt qui ascendérunt equos.

Tu terríbilis es, et quis resistet tibi? * ex tunc ira tua.

De cœlo audítum fecisti judícium: * terra trémuit, et quiévit,

Cum exsúrgeret in judícium Deus, * ut salvos fáceret omnes mansuétos terræ.

Quóniam cogitátio hóminis confitébitur tibi; * et relíquiæ cogitatiónis diem festum agent tibi.

Vovéte, et réddite Dómino Deo vestro, * omnes qui in circúitu ejus affertis múnera.

Terríbili, et ei qui aufert spíritum príncipum; * terríbili apud reges terræ.

Psalmus 82.

Deus, quis símilis erit tibi? * ne táceas, neque compescáris, Deus;

Quóniam ecce inimíci tui sonuérunt: * et qui odérunt te, extulérunt caput.

Super pópulum tuum malignavérunt consílium, * et cogitavérunt adversus sanctos tuos.

Dixérunt: Veníte, et disperdámus eos de gente; * et non memorétur nomen Israel ultra.

Quóniam cogitavérunt unanímiter: * simul adversum te testamentum disposuérunt tabernácula Idumæórum et Ismahelítæ,

Moab, et Agaréni, Gebal, et Ammon, et Amalec; * Alienígenæ cum habitántibus Tyrum.

Etenim Assur venit cum illis; * facti sunt in adjutórium fíliis Lot.

Fac illis sicut Mádian, et Sísaræ; * sicut Jabin in torrente Cisson.

Disperiérunt in Endor; * facti sunt ut stercus terræ.

Pone príncipes eórum sicut Oreb, et Zeb, * et Zébee, et Sálmana;

Omnes príncipes eórum, * qui dixérunt: Hæreditáte possideámus sanctuárium Dei.

Divisio Psalmi 82.

Deus meus, pone illos ut rotam, * et sicut stípulam ante fáciem venti.

Sicut ignis qui combúrit silvam, * et sicut flamma combúrens montes;

Ita persequéris illos in tempestáte tua, * et in ira tua turbábis eos.

Imple fácies eórum ignomínia; * et quærent nomen tuum, Dómine.

Erubescant et conturbéntur in séculum séculi, * et confundantur, et péreant:

Et cognoscant quia nomen tibi, Dóminus; * tu solus Altíssimus in omni terra.

AD LAUDES.

Psalmus 16.

Exaudi, Dómine, justítiam meam: * intende deprecatiónem meam.

Auribus pércipe oratiónem meam, * non in lábiis dolósis.

De vultu tuo judícium meum pródeat: * óculi tui vídeant æquitátes.

Probasti cor meum, et visitasti nocte: * igne me examinasti; et non est inventa in me iníquitas.

Ut non loquátur os meum ópera hóminum, * propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras.

Pérfice gressus meos in sémitis tuis, * ut non moveantur vestígia mea.

Ego clamávi, quóniam exaudisti me, Deus: * inclína aurem tuam mihi, et exaudi verba mea.

Miríflca misericórdias tuas, * qui salvos facis sperantes in te.

A resisténtibus déxteræ tuæ custódi me, * ut pupillam óculi.

Sub umbra alárum tuárum

prótege me * a fácie impiórum qui me afflixérunt.

Divisio Psalmi 16.

Inimici mei ánimam meam circumdedérunt; ádipem suum conclusérunt: * os eórum locútum est supérbiam.

Projicientes me nunc circumdedérunt me: * óculos suos statuérunt declináre in terram.

Suscepérunt me sicut leo parátus ad prædam, * et sicut cátulus leónis hábitans in ábditis.

Exsurge, Dómine, præveni eum, et supplanta eum: * éripe ánimam meam ab ímpio, frámeam tuam ab inimícis manus tuæ.

Dómine, a paucis de terra dívide eos in vita eórum: * de abscónditis tuis adimplétus est venter eórum.

Saturáti sunt fíliis; * et dimisérunt relíquias suas párvulis suis.

Ego autem in justítia apparébo conspéctui tuo: * satiábor, cum apparúerit glória tua.

Psalmus 56.

Miserere mei, Deus, miserére mei; * quóniam in te confídit ánima mea.

Et in umbra alárum tuárum sperábo, * donec tránseat iníquitas.

Clamábo ad Deum altíssimum, * Deum qui benefécit mihi.

Misit de cælo, et liberávit me: * dedit in oppróbrium conculcantes me.

Misit Deus misericórdiam suam et veritátem suam; * et erípuit ánimam meam de médio catulórum leónum: dormívi conturbátus.

Fílii hóminum, dentes eórum arma et sagittæ; * et lingua eórum gládius acútus.

Exaltáre super cœlos, Deus; * et in omnem terram glória tua.

Láqueum paravérunt pédibus meis; * et incurvavérunt ánimam meam.

Fodérunt ante fáciem meam fóveam; * et incidérunt in eam.

Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum; * cantábo et psalmum dicam.

Exsurge, glória mea; exsurge, psaltérium et cíthara: * exsurgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine: * et psalmum dicam tibi in géntibus;

Quóniam magnificáta est usque ad cœlos misericórdia tua, * et usque ad nubes véritas tua.

Exaltáre super cœlos, Deus; * et super omnem terram glória tua.

(*In Officio B. M. V. in Sabbato,*

Canticum. Judith 16.

Incipite Dómino in tympanis: * cantáte Dómino in cymbalis.

Moduláimini illi psalmum novum: * exaltáte, et invocáte nomen ejus.

Dóminus cónterens bella : * Dóminus nomen est illi.

Qui pósuit castra sua in médio pópuli sui, * ut erípe-ret nos de manu ómnium inimicórum nostrórum.

Venit Assur ex móntibus ab Aquilóne, * in multitúdine fortitúdinis suæ :

Cujus multitúdo obturávit torrentes, * et equi eórum cooperuérunt valles.

Dixit se incensúrum fines meos, * et júvenes meos occisúrum gládio,

Infantes meos dare in prædam, * et vírgines in captivitátem.

Dóminus autem omnípotens nócuit eum, et trádidit eum in manus féminæ, * et confódit eum.)

Psalmus 116.

Laudate Dóminum, omnes gentes : * laudáte eum, omnes pópuli;

Quóniam confirmáta est super nos misericórdia ejus, * et véritas Dómini manet in æternum.

AD PRIMAM.

Psalmus 87.

Domine Deus salútis meæ, * in die clamávi et nocte coram te.

Intret in conspectu tuo orátio mea : * inclína aurem tuam ad precem meam;

Quia repléta est malis ánima mea, * et vita mea inferno appropinquávit.

Æstimátus sum cum descendéntibus in lacum : * factus sum sicut homo sine adjutório, inter mórtuos liber :

Sicut vulneráti dormientes in sepulcris, quorum non es memor ámplius; * et ipsi de manu tua repulsi sunt.

Posuérunt me in lacu inferióri, * in tenebrósis, et in umbra mortis.

Super me confirmátus est furor tuus, * et omnes fluctus tuos induxisti super me.

Longe fecisti notos meos a me : * posuérunt me abominatiónem sibi.

Tráditus sum, et non egrediébar : * óculi mei languérunt præ inópia.

Clamávi ad te, Dómine, tota die : * expandi ad te manus meas.

Numquid mórtuis fácies mirabília? * aut médici suscitábunt et confitebuntur tibi?

Numquid narrábit áliquis in sepulcro misericórdiam tuam, * et veritátem tuam in perditióne?

Numquid cognoscentur in ténebris mirabília tua, * et justítia tua in terra obliviónis?

Et ego ad te, Dómine, clamávi; * et mane orátio mea prævéniet te.

Ut quid, Dómine, repellis oratiónem meam? * avertis fáciem tuam a me?

Pauper sum ego, et in labóribus a juventúte mea : * exaltátus autem, humiliátus sum et conturbátus.

In me transiérunt iræ tuæ;

* et terróres tui conturbavérunt me.

Circumdedérunt me sicut aqua tota die; * circumdedérunt me simul.

Elongasti a me amícum et próximum, * et notos meos a miséria.

Psalmus 142.

Domine, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe obsecratiónem meam in veritáte tua; exaudi me in tua justítia.

Et non intres in judícium cum servo tuo; * quia non justificábitur in conspectu tuo omnis vivens.

Quia persecútus est inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obscúris sicut mórtuos séculi; * et anxiátus est super me spíritus meus: in me turbátum est cor meum.

Memor fui diérum antiquórum: meditátus sum in ómnibus opéribus tuis; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi manus meas ad te: * ánima mea sicut terra sine aqua tibi.

Velóciter exaudi me, Dómine; * defécit spíritus meus.

Non avertas fáciem tuam a me; * et símilis ero descendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi mane misericórdiam tuam; * quia in te sperávi.

Notam fac mihi viam in qua ámbulem; * quia ad te levávi ánimam meam.

Divisio Psalmi 142.

Eripe me de inimícis meis, Dómine: ad te confúgi: * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam: * propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam; * et in misericórdia tua disperdes inimícos meos.

Et perdes omnes qui tríbulant ánimam meam; * quóniam ego servus tuus sum.

AD TERTIAM.

Psalmus 28.

Afferte Dómino, fílii Dei; * afferte Dómino fílios aríetum.

Afferte Dómino glóriam et honórem; afferte Dómino glóriam nómini ejus: * adoráte Dóminum in átrio sancto ejus.

Vox Dómini super aquas; Deus majestátis intónuit: * Dóminus super aquas multas.

Vox Dómini in virtúte: * vox Dómini in magnificéntia.

Vox Dómini confringentis cedros; * et confringet Dóminus cedros Líbani;

Et commínuet eas tanquam vítulum Líbani; * et dilectus quemádmodum fílius unicórnium.

Vox Dómini intercidentis flammam ignis: vox Dómini concutientis desertum; * et

commovébit Dóminus desertum Cades.

Vox Dómini præparantis cervos, et revelábit condensa; * et in templo ejus omnes dicent glóriam.

Dóminus dilúvium inhabitáre facit, * et sedébit Dóminus rex in æternum.

Dóminus virtútem pópulo suo dabit : * Dóminus benedícet pópulo suo in pace.

Psalmus 44.

Eructavit cor meum verbum bonum : * dico ego ópera mea regi.

Lingua mea * cálamus scribæ velóciter scribentis.

Speciósus forma præ fíliis hóminum : diffúsa est grátia in lábiis tuis; * proptérea benedixit te Deus in æternum.

Accíngere gládio tuo super femur tuum, * Potentíssime.

Spécie tua et pulchritúdine tua intende, * próspere procéde,

Et regna propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam; * et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in séculum séculi : * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexisti justítiam, et odisti iniquitátem ;* proptérea unxit te, Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.

Myrrha, et gutta, et cásia a vestimentis tuis, a dómibus ebúrneis; * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.

Adstitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto, * circúmdata varietáte.

Audi, fília, et vide, et inclína aurem tuam; * et oblivíscere pópulum tuum, et domum patris tui :

Et concupiscet rex decórem tuum, * quóniam ipse est Dóminus Deus tuus; et adorábunt eum.

Et fíliæ Tyri in munéribus: * vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus fíliæ regis ab intus : * in fímbriis áureis, circumamicta varietátibus.

Adducentur regi vírgines post eam : * próximæ ejus afferentur tibi.

Afferentur in lætítia et exsultatióne; * adducentur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii : * constítues eos príncipes super omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne et generatiónem.

Proptérea pópuli confitebuntur tibi in æternum, * et in séculum séculi.

Psalmus 149.

Cantate Dómino cánticum novum : * laus ejus in ecclésia sanctórum.

Lætétur Israel in eo qui fe-

cit eum; * et fílii Sion exsultent in rege suo.

Laudent nomen ejus in choro : * in tympano et psaltério psallant ei;

Quia beneplácitum est Dómino in pópulo suo, * et exaltábit mansuétos in salútem.

Exsultábunt sancti in glória : * lætabuntur in cubílibus suis.

Exaltatiónes Dei in gútture eórum; * et gládii ancípites in mánibus eórum,

Ad faciendam vindictam in natiónibus, * increpatiónes in pópulis :

Ad alligandos reges eórum in compédibus, * et nóbiles eórum in mánicis férreis;

Ut fáciant in eis judícium conscriptum: * glória hæc est ómnibus sanctis ejus.

AD SEXTAM.

Psalmus 45.

Deus noster refúgium et virtus : * adjútor in tribulatiónibus quæ invenérunt nos nimis.

Proptérea non timébimus, dum turbábitur terra, * et transferentur montes in cor maris.

Sonuérunt et turbátæ sunt aquæ eórum : * conturbáti sunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei : * sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus.

Deus in médio ejus; non commovébitur : * adjuvábit eam Deus mane dilúculo.

Conturbátæ sunt gentes, et inclináta sunt regna : * dedit vocem suam, mota est terra.

Dóminus virtútum nobiscum, * susceptor noster Deus Jacob.

Veníte, et vidéte ópera Dómini, quæ pósuit prodígia super terram, * áuferens bella usque ad finem terræ.

Arcum cónteret, et confringet arma, * et scuta combúret igni.

Vacáte, et vidéte quóniam ego sum Deus : * exaltábor in géntibus, et exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobiscum, * susceptor noster Deus Jacob.

Psalmus 47.

Magnus Dóminus, et laudábilis nimis, * in civitáte Dei nostri, in monte sancto ejus.

Fundátur exsultatióne univérsæ terræ mons Sion, * látera aquilónis, cívitas Regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoscétur, * cum suscípiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregáti sunt : * convenérunt in unum.

Ipsi vidéntes sic admiráti sunt, * conturbáti sunt, commóti sunt.

Tremor apprehendit eos : * ibi dolóres ut parturientis.

In spíritu vehementi * cónteres naves Tharsis.

Sicut audívimus, sic vídi-

mus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei nostri : * Deus fundávit eam in ætermum.

Suscépimus, Deus, misericórdiam tuam * in médio templi tui.

Secundum nomen tuum, Deus, sic et laus tua in fines terræ : * justítia plena est déxtera tua.

Lætétur mons Sion, et exsultent fíliæ Judæ * propter judícia tua, Dómine.

Circúmdate Sion, et complectímini eam : * narráte in túrribus ejus.

Pónite corda vestra in virtúte ejus, et distribúite domos ejus, * ut enarrétis in progénie áltera;

Quóniam hic est Deus, Deus noster in æternum, et in séculum séculi : * ipse reget nos in sécula.

Psalmus 86.

Fundamenta ejus in móntibus sanctis : * díligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob.

Gloriósa dicta sunt de te, * cívitas Dei.

Memor ero Rahab et Babylónis, * sciéntium me.

Ecce Alienígenæ et Tyrus, et pópulus Æthíopum, * hi fuérunt illic.

Numquid Sion dicet : Homo, et homo natus est in ea; * et ipse fundávit eam Altíssimus?

Dóminus narrábit in scriptúris populórum et príncipum, * horum qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio est in te.

AD NONAM.

Psalmus 59.

Deus, repulisti nos, et destruxisti nos : * irátus es, et misertus es nobis.

Commovisti terram, et conturbasti eam : * sana contritiónes ejus, quia commóta est.

Ostendisti pópulo tuo dura : * potasti nos vino compunctiónis.

Dedisti metuéntibus te significatiónem, * ut fúgiant a fácie arcus;

Ut liberentur dilecti tui : * salvum fac déxtera tua, et exaudi me.

Deus locútus est in sancto suo : * Lætábor, et partíbor Síchimam, et convallem Tabernaculórum metíbor;

Meus est Gálaad, et meus est Manasses ; * et Ephraim fortitúdo cápitis mei :

Juda rex meus, * Moab olla spei meæ.

In Idumæam extendam calceamentum meum : * mihi Alienígenæ súbditi sunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me usque in Idumæam?

Nonne tu, Deus, qui repulisti nos? * et non egrediéris, Deus, in virtútibus nostris.

Da nobis auxílium de tribulatióne, * quia vana salus hóminis.

In Deo faciémus virtútem; * et ipse ad níhilum dedúcet tribulantes nos.

Psalmus 73.

Ut quid, Deus, repulisti in finem? * irátus est furor tuus super oves páscuæ tuæ?

Memor esto congregatiónis tuæ, * quam possedisti ab inítio.

Redemisti virgam hæreditátis tuæ: * mons Sion, in quo habitasti in eo.

Leva manus tuas in supérbias eórum in finem: * quanta malignátus est inimícus in sancto!

Et gloriáti sunt qui odérunt te, * in médio solemnitátis tuæ.

Posuérunt signa sua, signa; * et non cognovérunt, sicut in éxitu super summum.

Quasi in silva lignórum secúribus excidérunt jánuas ejus in idipsum: * in secúri et áscia dejecérunt eam.

Incendérunt igni sanctuárium tuum: * in terra polluérunt tabernáculum nóminis tui.

Dixérunt in corde suo cognátio eórum simul: * Quiéscere faciámus omnes dies festos Dei a terra.

Signa nostra non vídimus, jam non est prophéta; * et nos non cognoscet ámplius.

Divisio Psalmi 73.

Usquequo, Deus, improperábit inimícus? * irrítat adversárius nomen tuum in finem?

Ut quid avertis manum tuam et déxteram tuam * de médio sinu tuo in finem?

Deus autem rex noster ante sécula, * operátus est salútem in médio terræ.

Tu confirmasti in virtúte tua mare; * contribulasti cápita dracónum in aquis.

Tu confregisti cápita dracónis: * dedisti eum escam pópulis Æthíopum.

Tu dirupisti fontes et torrentes: * tu siccasti flúvios Ethan.

Tuus est dies, et tua est nox: * tu fabricátus es auróram et solem.

Tu fecisti omnes términos terræ: * æstátem et ver, tu plasmasti ea.

Memor esto hujus, inimícus improperávit Dómino; * et pópulus insípiens incitávit nomen tuum.

Ne tradas béstiis ánimas confitentes tibi; * et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem.

Réspice in testamentum tuum; * quia repléti sunt, qui obscuráti sunt terræ, dómibus iniquitátum.

Ne avertátur húmilis factus confúsus: * pauper et inops laudábunt nomen tuum.

Exsurge, Deus, júdica causam tuam: * memor esto improperiórum tuórum, eórum quæ ab insipiente sunt tota die.

Ne obliviscáris voces inimicórum tuórum: * supérbia eórum qui te odérunt, ascendit semper.

AD VESPERAS.

Vesperæ Sabbati nonnisi Vesperis alterutris Duplicis-majoris et supra cedunt.

Psalmus 127.

Beati omnes qui timent Dóminum, * qui ámbulant in viis ejus.

Labóres mánuum tuárum quia manducábis, * beátus es, et bene tibi erit.

Uxor tua sicut vitis abundans * in latéribus domus tuæ.

Fílii tui sicut novellæ olivárum * in circúitu mensæ tuæ.

Ecce sic benedicétur homo, * qui timet Dóminum.

Benedícat tibi Dóminus ex Sion; * et vídeas bona Jerúsalem ómnibus diébus vitæ tuæ.

Et vídeas fílios filiórum tuórum, * pacem super Israel.

Ant. 4. *D.* Beáti omnes qui timent Dóminum, qui ámbulant in viis ejus.

Psalmus 131.

Memento, Dómine, David, * et omnis mansuetúdinis ejus.

Sicut jurávit Dómino, * votum vovit Deo Jacob :

Si introíero in tabernáculum domus meæ, * si ascéndero in lectum strati mei :

Si dédero somnum óculis meis, * et pálpebris meis dormitatiónem,

Et réquiem tempóribus meis, donec invéniam locum Dómino, * tabernáculum Deo Jacob.

Ecce audívimus eam in Ephrata : * invénimus eam in campis silvæ.

Introíbimus in tabernáculum ejus : * adorábimus in loco ubi stetérunt pedes ejus.

Surge, Dómine, in réquiem tuam ; * tu et arca sanctificatiónis tuæ.

Sacerdótes tui induantur justítiam, * et sancti tui exsultent.

Propter David servum tuum, * non avertas fáciem Christi tui.

Ant. 1. a. Surge, Dómine, in réquiem tuam ; et sancti tui exsultent.

Divisio Psalmi 131.

Juravit Dóminus David veritátem ; et non frustrábitur eum : * De fructu ventris tui ponam super sedem tuam.

Si custodíerint fílii tui testamentum meum, * et testimónia mea hæc quæ docébo eos ;

Et fílii eórum usque in séculum * sedébunt super sedem tuam.

Quóniam elégit Dóminus Sion : * elégit eam in habitatiónem sibi.

Hæc réquies mea in séculum séculi : * hic habitábo, quóniam elégi eam.

Víduam ejus benedícens benedícam : * páuperes ejus saturábo pánibus.

Sacerdótes ejus índuam salutári ; * et sancti ejus exsultatióne exsultábunt.

Illuc prodúcam cornu David :

*parávi lucernam Christo meo.

Inimícos ejus índuam confusióne; * super ipsum autem efflorébit sanctificátio mea.

Ant. 7. ç. Sion réquies mea in séculum séculi: sancti ejus exsultatióne exsultábunt.

Psalmus 143.

BENEDICTUS Dóminus Deus meus, qui docet manus meas ad prælium, * et dígitos meos ad bellum.

Misericórdia mea, et refúgium meum, * susceptor meus, et liberátor meus.

Protector meus, et in ipso sperávi: * qui subdit pópulum meum sub me.

Dómine, quid est homo, quia innotuisti ei? * aut fílius hóminis, quia réputas eum?

Homo vanitáti símilis factus est: * dies ejus sicut umbra prætéreunt.

Dómine, inclína cœlos tuos, et descende: * tange montes, et fumigábunt.

Fúlgura coruscatiónem, et dissipábis eos: * emitte sagittas tuas, et conturbábis eos.

Emitte manum tuam de alto: éripe me, et líbera me de aquis multis, * de manu filiórum alienórum,

Quorum os locútum est vanitátem; * et déxtera eórum, déxtera iniquitátis.

Ant. 2. D. Deus meus, misericórdia mea, et susceptor meus.

Divisio Psalmi 143.

DEUS, cánticum novum cantábo tibi: * in psaltério decachordo psallam tibi.

Qui das salútem régibus; * qui redemisti David servum tuum de gládio maligno, éripe me,

Et érue me de manu filiórum alienórum, quorum os locútum est vanitátem; * et déxtera eórum, déxtera iniquitátis:

Quorum fílii sicut novellæ plantatiónes * in juventúte sua.

Fíliæ eórum compósitæ, * circumornátæ ut similitúdo templi.

Promptuária eórum plena, * eructántia ex hoc in illud.

Oves eórum fœtósæ, abundantes in egréssibus suis; * boves eórum crassæ.

Non est ruína macériæ, neque tránsitus, * neque clamor in pláteis eórum.

Beátum dixérunt pópulum cui hæc sunt: * beátus pópulus, cujus Dóminus Deus ejus.

Ant. 6. F. Beátus pópulus, cujus Dóminus Deus ejus.

Capitulum. Tit. 2.

SALVATOR noster Jesus Christus dedit semetipsum pro nobis, ut nos redímeret ab omni iniquitáte, et mundáret sibi pópulum acceptábilem, sectatórem bonórum óperum.

Hymnus. C

SUPREME motor cordium,
Tu sanctitátis frúgibus
Justos ab orbe cóndito

Tenóre ditas pérpeti.
Hic spes, fides et cáritas
Dulci cohærent vínculo:
Præsentis ævi post diem
Manébit una cáritas.
O cáritas! o véritas!
O lux perennis! en erit,
Post tot labóres, ut tuo
Tandem fruámur sábbato.
Hic mille per discrímina
Semen gementes spárgimus:
Illic ovante spléndidam
Gestábimus messem manu.
Tu trine, tu potens Deus,
Largíre fructus quos petis:
Mox dona, justus árbiter,
Cœlo coronábis tua. Amen.

℣. Beneplácitum est Dómino in pópulo suo; ℟. Et exaltábit mansuétos in salútem. *Ps*. 149.

Ad Magníficat, *Ant*. 5. a. Anima mea exsultábit in Dómino, et delectábitur super salutári suo. *Ps*. 34.

Oratio Dominicæ sequentis.

AD COMPLETORIUM.

Psalmus 50.

MISERERE mei, Deus, * secundum magnam misericórdiam tuam.

Et secundum multitúdinem miseratiónum tuárum * dele iniquitátem meam.

Amplius lava me ab iniquitáte mea, * et a peccáto meo munda me;

Quóniam iniquitátem meam ego cognosco, * et peccátum meum contra me est semper.

Tibi soli peccávi, et malum coram te feci; * ut justificéris in sermónibus tuis, et vincas cum judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus conceptus sum, * et in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexisti: * incerta et occulta sapiéntiæ tuæ manifestasti mihi.

Asperges me hyssópo, et mundábor: * lavábis me, et super nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium et lætítiam; * et exsultábunt ossa humiliáta.

Averte fáciem tuam a peccátis meis, * et omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus; * et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis.

Ne projícias me a fácie tua; * et Spíritum sanctum tuum ne áuferas a me.

Redde mihi lætítiám salutáris tui; * et spíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas; * et ímpii ad te convertentur.

Líbera me de sanguínibus, Deus, Deus salútis meæ; * et exsultábit lingua mea justítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries; * et os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam si voluisses sacrifícium, dedissem útique; * holocaustis non delectáberis.

Sacrifícium Deo spíritus contribulátus: * cor contrítum et humiliátum, Deus, non despícies.

Benigne fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion; * ut

ædificentur muri Jerúsalem.
Tunc acceptábis sacrifícium justítiæ, oblatiónes et holocausta; * tunc impónent super altáre tuum vítulos.

Psalmus 85.

Inclina, Dómine, aurem tuam, et exaudi me; * quóniam inops et pauper sum ego.
Custódi ánimam meam, quóniam sanctus sum : * salvum fac servum tuum, Deus meus, sperantem in te.
Miserére mei, Dómine, quóniam ad te clamávi tota die : * lætífica ánimam servi tui, quóniam ad te, Dómine, ánimam meam levávi.
Quóniam tu, Dómine, suávis et mitis; * et multæ misericórdiæ ómnibus invocántibus te.
Auribus pércipe, Dómine, oratiónem meam; * et intende voci deprecatiónis meæ.
In die tribulatiónis meæ clamávi ad te, * quia exaudisti me.
Non est símilis tui in diis, Dómine; * et non est secundum ópera tua.
Omnes gentes, quascumque fecisti, vénient et adorábunt coram te, Dómine, * et glorificábunt nomen tuum;
Quóniam magnus es tu, et fáciens mirabília; * tu es Deus solus.

Divisio Psalmi 85.

Deduc me, Dómine, in via tua, et ingrédiar in veritáte tua : * lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum.
Confitébor tibi, Dómine Deus meus, in toto corde meo, * et glorificábo nomen tuum in æternum.
Quia misericórdia tua magna est super me, * et eruisti ánimam meam ex inferno inferióri.
Deus, iníqui insurrexérunt super me, et synagóga poténtium quæsiérunt ánimam meam; * et non proposuérunt te in conspectu suo.
Et tu, Dómine, Deus miserátor et miséricors, * pátiens, et multæ misericórdiæ, et verax.
Réspice in me, et miserére mei : * da impérium tuum púero tuo, et salvum fac fílium ancillæ tuæ.
Fac mecum signum in bonum, ut vídeant qui odérunt me, et confundantur; * quóniam tu, Dómine, adjuvisti me, et consolátus es me.
Ant. 8. G. Miserére mei, Dómine; quóniam ad te clamávi tota die. *Ps.* 85.

ORDINARIUM BREVIARII.

Ante Orationem, præpara animam tuam; et noli esse quasi homo qui tentat Deum. Eccli. 18.

Dómine, doce nos oráre. *Luc.* 11.

D. D. Episcopus concessit quadraginta dies de Indulgentiis sequentem Orationem (ad devotionem) recitantibus, ante Officium aut ante quamlibet Horam Officii, si a præcedenti separetur.

Aperi, Dómine, os meum ad benedicendum nomen sanctum tuum; munda quoque cor meum ab ómnibus vanis, perversis et aliénis cogitatiónibus; intellectum illúmina, affectum inflamma; ut digne, attente, ac devóte hoc Officium recitáre váleam, et exaudíri mérear ante conspectum divínæ majestátis tuæ: Per Christum Dóminum nostrum. Amen.

Dómine Jesu, in unióne illíus divínæ intentiónis, qua ipse in terris laudes Deo Patri persolvisti, has tibi Horas persolvo.

AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Dicitur secreto.

Pater noster, qui es in cœlis; sanctificétur nomen tuum: advéniat regnum tuum: fiat voluntas tua sicut in cœlo et in terra: panem nostrum quotidiánum da nobis hódie: et dimitte nobis débita nostra, sicut et nos dimíttimus debitóribus nostris: et ne nos indúcas in tentatiónem; sed líbera nos a malo. Amen.

Ave, María, grátia plena; Dóminus tecum: benedicta tu in muliéribus, et benedictus fructus ventris tui, Jesus.

Sancta María, mater Dei, ora pro nobis peccatóribus, nunc, et in hora mortis nostræ. Amen.

Credo in Deum, Patrem omnipotentem, Creatórem cœli et terræ: et in Jesum Christum, Fílium ejus únicum, Dóminum nostrum, qui conceptus est de Spíritu Sancto, natus ex María Vírgine; passus sub Póntio Piláto, crucifixus, mórtuus, et sepultus; descendit ad ínferos; tértia die resurrexit a mórtuis; ascendit ad cœlos; sedet ad déxteram Dei Patris omnipotentis; inde ventúrus est judicáre vivos et mórtuos. Credo in Spíritum Sanctum, sanctam Ecclésiam cathólicam, Sanctórum com-

muniónem, remissiónem peccatórum, carnis resurrectiónem, vitam æternam. Amen.

Deinde alta voce dicitur, pollice signando sibi os signo crucis:

℣. Dómine †, lábia mea apéries; ℟. Et os meum annuntiábit laudem tuam.

Tum signando se a fronte ad pectus, et a sinistro humero ad dextrum:

℣. Deus †, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me festína. *Ps.* 69.

Glória Patri, et Fílio, et Spirítui Sancto; Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, et in sécula seculórum. Amen. Allelúia.

Dicitur Invitatorium, quod requirendum est vel in Psalterio, vel in Communi, vel in aliis propriis locis juxta Officium diei; et sic de omnibus partibus Officii infra designandis, quæ in præsenti Ordinario non reperiuntur.

Invitatorium semper dicitur integrum ante Psalmum Veníte, *et post* Glória Patri *cum* Sicut erat. *Post quemlibet alium versum, repetitur integrum in Solemnibus-majoribus et in Annualibus; in cæteris autem Officiis, repetitur tantum a Reclamatione quæ designatur per Asteriscum* *.

Psalmus 94.

VENITE, exsultémus Dómino; jubilémus Deo salutári nostro: præoccupémus fáciem ejus in confessióne, et in psalmis jubilémus ei.

Quóniam Deus magnus Dóminus, et Rex magnus super omnes deos; quóniam non repellet Dóminus plebem suam; quia in manu ejus sunt omnes fines terræ, et altitúdines móntium ipse cónspicit.

Quóniam ipsíus est mare, et ipse fecit illud, et áridam fundavérunt manus ejus: veníte, adorémus, et procidámus ante Deum: plorémus coram Dómino qui fecit nos, quia ipse est Dóminus Deus noster; nos autem pópulus ejus, et oves páscuæ ejus.

Hódie si vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre corda vestra, sicut in exacerbatióne, secundum diem tentatiónis in deserto, ubi tentavérunt me patres vestri, probavérunt, et vidérunt ópera mea.

Quadraginta annis próximus fui generatióni huic; et dixi: Semper hi errant corde; ipsi vero non cognovérunt vias meas: quibus jurávi in ira mea: Si introíbunt in réquiem meam.

Glória Patri, et Fílio, et Spirítui Sancto; Sicut erat in princípio, et nunc, et semper, et in sécula seculórum. Amen.

Sequitur Hymnus desumptus unde Invitatorium. Dicuntur novem Psalmi prout distribuuntur in Psalterio pro singulis Hebdomadæ diebus, nisi aliter notetur.

In Officiis trium Lectionum, post singulos tres Psalmos, dicitur una Antiphona. In Officiis novem Lectionum, dicitur Ant. post quemlibet Psalmum.

Post ultimam Ant. cujusque

Nocturni, dicitur Versiculus; postea incipitur submissiori voce: Pater noster.

Continuatur secreto, et sic terminatur alta voce:

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos a malo.

Sic dicitur Pater noster, *quotiescumque intra aliquam Horam recitatur.*

In singulis Nocturnis tres dicuntur Lectiones cum ℟ ℟ ℟ *post ipsas positis.*

In hac parte Breviarii, extra Dominicas, necnon extra Festum et ipsam diem Octavam Corporis Christi, omnes Lectiones de Scriptura reperiuntur in Proprio Feriarum et Festorum.

Lector ante quamlibet Lectionem, petit Benedictionem, dicens: Jube, Domne, benedícere; *quod omittit qui solus recitat. In fine cujusque Lectionis dicitur:* Tu autem, Dómine, miserére nostri. ℟. Deo grátias.

Quæ quidem omnia servanda sunt, quotiescumque non aliter notatur.

Sic autem habentur

BENEDICTIONES.

IN OFFICIIS III LECTIONUM.

IN FERIIS.

1. Deus Dómini nostri Jesu Christi, Pater glóriæ, det nobis spíritum sapiéntiæ. ℟. *Ephes.* 1. Amen. *Sic respondetur post omnes Benedictiones.*

2. Fílius Dei det nobis sensum, ut cognoscámus verum Deum. *I. Joan.* 5.

3. Spíritus veritátis dóceat nos omnem veritátem. *Joan.* 16.

IN OFFICIIS B. MARIÆ VIRG.

1. Deus a quo missus est Angelus Gábriel ad Vírginem Maríam, mittat nobis de cœlis sapiéntiam. *Luc.* 1. *Sap.* 6.

2. Fílius Altíssimi, quem Virgo concépit et péperit, det nobis fílios Dei fíeri. *Luc.* 1. *Joan.* 1.

3. Spíritus sanctus, qui supervénit in Maríam, hábitet in nobis. *Luc.* 1.

IN OFFICIIS SANCTORUM.

1. Dóminus dóceat nos viam bonam, sciéntiam Sanctórum. *II. Par.* 6. *Sap.* 10.

2. Aperiantur óculi nostri, ut convertámur a ténebris ad lucem, et accipiámus sortem inter Sanctos. *Act.* 26.

3. Digni habeámur regno Dei, cum vénerit in Sanctis suis admirábilis fíeri. *II. Thess.* 1.

IN OFFICIIS IX LECTIONUM.

IN I NOCTURNO

CUJUSLIBET OFFICII.

Tres Benedictiones, ut supra in Feriis.

IN II NOCTURNO.

IN DOMINICIS AC FESTIS DOMINI.

1. Pater Dómini nostri Jesu Christi benedícat nos in omni benedictióne spirituáli. *Ephes.* 1.

2. Sciámus supereminentem sciéntiæ caritátem Christi, ut

impleámur in omnem plenitúdinem Dei. *Ephes.* 3.

3. Unctio quam accépimus a Deo, máneat in nobis et dóceat nos de ómnibus. *I. Joan.* 2.

IN OFFICIIS B. MARIÆ VIRG.

Tres Benedictiones, ut supra in Officiis trium Lectionum de B. M. V.

IN OFFICIIS SANCTORUM.

Tres Benedictiones, ut supra in Officiis trium Lectionum de S. S.

IN III NOCTURNO

CUJUSLIBET OFFICII.

1. Occurrámus omnes in unitátem fídei, et agnitiónis Fílii Dei; ut non circumferámur omni vento doctrínæ. *Ephes.* 4.

2. Deus spei répleat nos omni gáudio et pace in credendo; ut abundémus in spe et virtúte Spíritus sancti. *Rom.* 15.

3. Detur nobis sermo in apertióne oris nostri cum fidúcia, notum fácere mystérium Evangélii. *Ephes.* 6.

(*Quando D. Episcopus Lectionem lecturus est, postquam ipse præmisit ex more:* Jube, Domne, benedícere, *dignior post ipsum dicit illi:* Ora pro nobis, Pater. *Ipse autem Pontifex respondet:* Oro ut cáritas vestra magis ac magis abundet in sciéntia et in omni sensu. *Philipp.* 1. *Chorus,* ℟. Amen.

Idem observatur ubi unicus est Presbyter.)

Post ultimum ℟, *dicitur, extra feriale Officium, sequens*

Hymnus.

Te Deum laudámus: * te Dóminum confitémur.

Te æternum Patrem * omnis terra venerátur.

Tibi omnes Angeli, * tibi Cœli, et universæ Potestátes,

Tibi Chérubim et Séraphim * incessábili voce proclámant:

Sanctus,
Sanctus,
Sanctus,
* Dóminus Deus Sábaoth.

Pleni sunt cœli et terra * majestátis glóriæ tuæ.

Te gloriósus * Apostolórum chorus,

Te Prophetárum * laudábilis númerus,

Te Mártyrum candidátus * laudat exércitus.

Te per orbem terrárum * sancta confitétur Ecclésia,

Patrem * immensæ majestatis;

Venerandum tuum verum, * et únicum Fílium,

Sanctum quoque * Paraclétum Spíritum.

Tu Rex glóriæ, * Christe.

Tu Patris * sempiternus es Fílius.

Tu, ad liberandum susceptúrus hóminem, * non horruisti Vírginis úterum.

Tu, devicto mortis acúleo, * aperuisti credéntibus regna cœlórum.

Tu ad déxteram Dei sedes * in glória Patris.

Judex créderis * esse ventúrus.

(*Ad sequentem versum, in Choro, ad altare convertitur.*)

Te ergo, quæsumus, fámulis tuis súbveni, * quos pretióso sánguine redemisti.

Æterna fac * cum Sanctis tuis in glória numerári.

Salvum fac pópulum tuum, Dómine, * et bénedic hæreditáti tuæ;

Et rege eos, * et extolle illos usque in æternum.

Per síngulos dies * benedícimus te,

Et laudámus nomen tuum in séculum, * et in séculum séculi.

Dignáre, Dómine, die isto * sine peccáto nos custodíre.

Miserére nostri, Dómine, * miserére nostri.

Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos, * quemádmodum sperávimus in te.

In te, Dómine, sperávi, * non confundar in æternum.

Dicto Te Deum, *aut, si non dicatur, post ultimum Responsorium, nisi continuo sequantur Laudes, hic dicitur:*

℣. Dóminus vobiscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

(*Non dicitur* Dóminus vobiscum *ab eo qui solus recitat, nec ab eo qui non est Diaconus, nec a Diacono ipso, præsente Sacerdote, nisi de illius licentia, sed ab eis hujus loco dicitur:* ℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat.)

Deinde dicitur: Orémus.

(*Et sic ante quamlibet Orationem, nisi aliter notetur.*)

Post levem pausam dicitur Oratio de Laudibus cum integra conclusione; et iterum,

℣. Dóminus vobiscum; ℟. Et cum spíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino; ℟. Deo grátias.

Submissa voce:

Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiescant in pace. ℟. Amen.

Pater noster, *secreto.*

Sic terminantur Laudes, Tertia, Sexta, Nona, et Vesperæ, quando unam ex his Horis aliud Officium non sequitur.

AD LAUDES.

Pater, Ave, *si separentur a Nocturno.*

℣. Deus, † in adjutórium.

Dicuntur quatuor Psalmi prout notantur in Psalterio vel in Proprio, cum Cantico convenienti, et cum quinque Antiphonis in Semiduplicibus et supra. In Feriis autem dicitur unica Antiphona, post ultimum Psalmum; pariter et in Simplicibus, pro quibus sumitur quarta de Laudibus Officii de quo fit.

Deinde Capitulum, Hymnus et ℣. *Quibus dictis:*

Canticum Zachariæ. Luc. I.

BENEDICTUS Dóminus Deus Israel; * quia visitávit, et fecit redemptiónem plebis suæ.

Et erexit cornu salútis nobis * in domo David púeri sui:

Sicut locútus est per os

sanctórum, * qui a século sunt, Prophetárum ejus,

Salútem ex inimícis nostris, * et de manu ómnium qui odérunt nos;

Ad faciendam misericórdiam cum pátribus nostris, * et memorári testamenti sui sancti:

Jusjurandum quod jurávit ad Abraham patrem nostrum, * datúrum se nobis;

Ut sine timóre, de manu inimicórum nostrórum liberáti, * serviámus illi,

In sanctitáte et justítia coram ipso * ómnibus diébus nostris.

Et tu, puer, Prophéta Altíssimi vocáberis; * præíbis enim ante fáciem Dómini paráre vias ejus,

Ad dandam sciéntiam salútis plebi ejus, * in remissiónem peccatórum eórum,

Per víscera misericórdiæ Dei nostri, * in quibus visitávit nos Oriens ex alto,

Illumináre his qui in ténebris et in umbra mortis sedent, * ad dirigendos pedes nostros in viam pacis.

Glória.

Post Antiphonam, dicitur Dóminus vobiscum.

Orémus.

Oratio propria, cum integra conclusione.

Si facienda sit aliqua Commem. fit eo loco per Orationem Officii de quo fit Commem. cum integra conclusione, et iterum præmisso Orémus. *Si duæ sint, ante priorem duntaxat præmittitur* Orémus, *et post ultimam tantum fit integra conclusio, ad intermediam nulla.*

Post ultimam Orationem dicitur: ℣. Dóminus vobiscum.
℟. Et cum spíritu tuo.
℣. Benedicámus Dómino.
℟. Deo grátias.

IN FERIIS.

Post Orationem diei fiunt sequentia Suffragia, juxta Rubricam supra præscriptam pro Commemorationibus.

In Oratione autem de B. M. V. et de Omnibus SS. post nomen S. Stephani, ad litteram N. additur nomen Patroni, vel præmittitur, si Patronus ille sit aliquis Angelorum, Patriarcharum, Apostolorum, vel Evangelistarum.

SUFFRAGIUM DE S. CRUCE.

Oratio Brev. Rom.

Perpetua nos, quæsumus, Dómine, pace custódi, quos per lignum sanctæ Crucis redímere dignátus es.

SUFFRAGIUM DE B. M. V. ET DE OMNIBUS S. S.

Oratio Miss. Ambr.

A cunctis nos, quæsumus, Dómine, mentis et córporis defende perículis; et intercedente beáta semper vírgine Dei genitríce María, cum beátis Apóstolis tuis Petro et Paulo, cum beáto Stéphano, atque beáto N. et ómnibus Sanctis, salútem nobis tríbue benignus et pacem; ut, destructis adversitátibus et erró-

ribus universis, Ecclésia tua secúra tibi sérviat libertáte; Per eumdem Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus sancti Deus, per ómnia sécula seculórum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobiscum, ℟. Et cum spíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

AD HORAS.

Quatuor sunt quæ vulgo dicuntur Horæ; *videlicet: Prima, Tertia, Sexta et Nona.*

Officium fit ut sequitur.

AD PRIMAM.

Pater, Ave. *Si separetur a Laudibus.*

℣. Deus †, in adjutórium.

Hymnus. C.

Jam lucis orto sídere,
Deum precémur súpplices,
Nostras ut ipse dírigat,
Lux increáta, sémitas.

Nil lingua, nil peccet manus,
Nil mens ináne cógitet:
In ore simplex véritas,
In corde regnet cáritas.

Incœpta dum fluet dies,
O Christe, custos pérvigil,
Quas sævus hostis óbsidet,
Portas tuére sénsuum.

Præsta diurnus ut tuæ
Subsérviat laudi labor:
Auctóre quæ te cœpimus,
Da te favente prósequi.

Superba ne nimis caro
Menti licenter ímperet,
Carnis domet supérbiam
Potus cibíque párcitas.

¶Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio;
Qui caritáte nos foves,
Sit par tibi laus, Spíritus.
Amen.

¶ *Hæc Doxologia omittitur, quando alia assignatur in Proprio; et sic ad alias Horas.*

Tres dicuntur Psalmi vel Dominicales vel Feriales, pro qualitate Officii; et sic ad alias Horas.

Deinde una Ant. quæ pro Officio Dominicali vel Feriali, sumitur e Psalterio; et sic ad alias Horas. In aliis autem Officiis dicitur prima de Laudibus Officii de quo fit, nisi propria assignetur.

Quoties dicti sunt Psalmi de Dominica, dicitur sequens

Capitulum. Ephes. 5.

Eratis aliquando ténebræ; nunc autem lux in Dómino. Ut fílii lucis ambuláte; fructus enim lucis est in omni bonitáte, et justítia, et veritáte: probantes quid sit bene placitum Deo. ℟. Deo grátias.

Aliis diebus,

Capitulum. Ephes. 5.

Videte, fratres, quómodo caute ambulétis, non quasi insipientes, sed ut sapientes, redimentes tempus, quóniam dies mali sunt. ℟. Deo grátias.

℟. *br.* Christe, Fili Dei vivi, * Miserére nobis. *Repet.* Christe, Fili Dei vivi, * Miserére nobis. ℣. Qui sedes * ad déx-

teram Patris. (*Hic versus quandoque mutandus est, ut notatur in Proprio.*) * Miserére nobis. Glória Patri, et Fílio, * et Spirítui sancto. *Repet.* Christe, Fili Dei vivi, * Miserére nobis. *Matth.* 16. *Tob.* 8. *Hebr.* 1.

℣. Exsurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Ps.* 43.

In omni Officio Simplici et supra, hic dicitur Dóminus vobiscum; *deinde, Oratio* Dómine, Deus, *ut infra.*

In Feriis dicuntur sequentes

PRECES.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.

Pater noster.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Et ego ad te, Dómine, clamávi; ℟. Et mane orátio mea prævéniet te. *Ps.* 87.

℣. Custódi me, Dómine, ab omni malo: ℟. Custódi ánimam meam, Dómine. *Ps.* 120.

℣. Inclína cor meum, Deus, ℟. In testimónia tua. *Ps.* 118.

℣. Gressus meos dírige secundum elóquium tuum. ℟. Et non dominétur mei omnis injustítia. *Ps.* 118.

℣. Averte óculos meos; ℟. Ne vídeant vanitátem. *Ps.* 118.

℣. Pone, Dómine, custódiam ori meo; ℟. Et óstium circumstántiæ lábiis meis. *Ps.* 140.

Deinde signando se signo Crucis,

℣. Adjutórium nostrum † in nómine Dómini, ℟. Qui fecit cœlum et terram. *Ps.* 123.

Celebrans facit Confessionem mediocri voce dicens:

Confiteor Deo omnipotenti, beátæ Maríæ semper vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joanni Baptistæ, sanctis Apóstolis Petro et Paulo, ómnibus Sanctis, (et vobis, fratres,) quia peccávi nimis cogitatióne, verbo et ópere; (*ad sequentia verba ter percutitur pectus*) mea culpa, mea culpa, mea máxima culpa. Ideo precor beátam Maríam semper vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joannem Baptistam, sanctos Apóstolos Petrum et Paulum, omnes Sanctos, (et vos, fratres,) oráre pro me ad Dóminum Deum nostrum.

Chorus dicit:

Misereátur tui omnípotens Deus, et dimissis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam ætérnam. *Celebrans respondet,* Amen.

Deinde Chorus facit Confessionem; et ubi dictum est, vobis, fratres, *et* vos, fratres; *dicit,* tibi, pater, *et* te, pater.

Facta Confessione a Choro, Celebrans dicit:

Misereatur vestri omnípotens Deus, et dimissis peccátis vestris, perdúcat vos ad vitam æternam. ℟. Amen.

(*Qui solus recitat, semel dicit,* Confíteor, *omissis vocibus quæ clauduntur parenthesi, et addita particula* et, *ante voces* ómni-

bus *et* omnes. *Deinde* Misereátur *semel, ad quod dicit,* nostri, nostris, nos.)

Deinde signando se signo Crucis,

Indulgentiam †, absolutiónem, et remissiónem peccatórum nostrórum tríbuat nobis omnípotens et miséricors Dóminus. ℟. Amen.

Elevans vocem dicit:

℣. Exaudi nos, Deus, salutáris noster, ℟. Spes ómnium fínium terræ. *Ps.* 64.

℣. Miserére nostri, Dómine, ℟. Miserére nostri. *Ps.* 122.

℣. Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos, ℟. Quemádmodum sperávimus in te. *Ps.* 32.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Ps.* 101.

℣. Dóminus vobiscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio Sacr. Alcuin.

Domine, Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos perveníre fecisti: tua nos hódie salva virtúte; ut ad nullum declinémus peccátum, sed semper ad tuam justítiam faciendam nostra procédant elóquia, dirigantur cogitatiónes et ópera: Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus sancti Deus, per ómnia sécula seculórum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobiscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Facta in Choro lectione Martyrologii, (ad quam non tenentur qui privatim recitant,) alta voce dicit Celebrans:

℣. Pretiósa in conspectu Dómini ℟. Mors Sanctórum ejus. *Ps.* 115.

Sancta María, et omnes Sancti ádjuvent nos in oratiónibus suis pro nobis ad Deum; ut secundum eum qui vocávit nos, Sanctum, et ipsi in omni conversatióne sancti simus. ℟. Amen. *Rom.* 15. *I. Petr.* 1.

In Dominicis et Festis feriatis a populo, hic fit Lectio Canonis ut infra.

Aliis diebus dicuntur sequentes

PRECES AD OPERA DIURNA.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me festína. *Ps.* 69.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me festína.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me festína.

℣. Réspice in servos tuos, Dómine, et in ópera tua; ℟. Et dírige fílios eórum:

℣. Et sit splendor Dómini Dei nostri super nos; ℟. Et ópera mánuum nostrárum dírigē. *Ps.* 89.

Glória, *et* Sicut erat.

Oratio Brev. Rom.

Dirigere et sanctificáre, ré-

gere et gubernáre dignáre, Dómine, Deus, Rex cœli et terræ, hódie corda et córpora nostra, sensus, sermónes et actus nostros in lege tua et in opéribus mandatórum tuórum; ut hic, et in æternum, te auxiliante, salvi et líberi esse mereámur, Salvátor mundi; Qui vivis et regnas in sécula seculórum.

℟. Amen.

LECTIO CANONIS.

Lector, Jube, Domne, benedícere. (*Solus recitans dicit absolute*) *Bened.* Det Dóminus leges suas in mentem nostram, et in corde nostro superscríbat eas. *Hebr.* 8. ℟. Amen.

Tum fit lectio Canonis, juxta diem mensis ad calcem Breviarii, nisi aliter notetur in Proprio. In cujus fine dicitur : Tu autem Dómine, miserére nostri. ℟. Deo grátias.

Post Lectionem, Celebrans dicit : ℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini, ℟. Qui fecit cœlum et terram. *Ps.* 123.

Submissiori voce dicit : Benedícite. *Lector versus ad eum,* Deus. *Celebr.* Deus pacis aptet nos in omni bono, ut faciámus ejus voluntátem, fáciens in nobis quod pláceat coram se, per Jesum Christum : cui est glória in sécula seculórum. *Lector,* ℟. Amen. *Hebr.* 13.

AD TERTIAM.

Pater, Ave, *si separetur a Prima.*

℣. Deus †, in adjutórium.

Hymnus. C.

O fons amóris, Spíritus,
O sancte donórum parens,
Tuas refúsus íntimis
Accende flammas córdibus.

Qui caritátis vínculo
Cum Patre nectis Fílium,
Et nos amóris mútui
Arctis coapta néxibus.

¶Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio;
Qui caritáte nos foves,
Sit par tibi laus, Spíritus.
Amen.

Post Psalmos dicitur Ant. quæ est secunda de Laudibus Officii de quo fit, quando non est propria, vel non sumitur e Psalterio.

Capitulum et ℟. *breve sumuntur unde Antiphona super Psalmos; et sic ad alias Horas.*

℣. Dóminus vobiscum, ℟. Et cum spíritu tuo.

Oratio de Laudibus.

℣. Dóminus vobiscum, ℟. Et cum spíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

AD SEXTAM.

Pater, Ave, *si separetur a Tertia.*

℣. Deus †, in adjutórium.

Hymnus. C.

Jam solis excelsum jubar
Toto coruscat lúmine;
Sinusque pandens áureos,
Igníta vibrat spícula.

Tu Christe, qui mundum nova,
Sol verus, accendis face,

Fac nostra plenam cáritas
Crescendo surgat ad diem.
¶Qui nos creávit, laus Patri,
Laus, qui redémit, Fílio;
Qui caritáte nos foves,
Sit par tibi laus, Spíritus.
Amen.

Post Psalmos Ant. quæ est tertia de Laudibus Officii de quo fit, quando non est propria, vel non sumitur e Psalterio.

Deinde Capitulum et ℟. *br. Oratio de Laudibus.*

AD NONAM.

Pater, Ave, *si separetur a Sexta.*

℣. Deus †, in adjutórium.

Hymnus. C.

Labente jam solis rota,
Inclínat in noctem dies;
Sic vita suprémam cito
Festínat ad metam gradu.
O Christe, dum fixus cruci
Expandis orbi bráchia,
Amáre da crucem; tuo
Da nos in amplexu mori.
¶Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio;
Qui caritáte nos foves,
Sit par tibi laus, Spíritus.
Amen.

Post Psalmos Ant. quæ est quinta de Laudibus Officii de quo fit, quando non est propria, vel non sumitur e Psalterio.

Deinde Capitulum et ℟. *br. Oratio de Laudibus.*

AD VESPERAS.

Pater, Ave, *si separentur a Nona.*

℣. Deus †, in adjutórium.

Dicuntur quinque Psalmi ut in Psalterio, juxta diem Hebdomadæ; exceptis II Vesperis Solemnium aut Annualium, in quibus semper dicuntur Dominicales, nisi proprii assignentur.

In Feriis et in Simplicibus una dicitur Ant. post Psalmos. In Semiduplicibus et supra dicuntur quinque.

Post ultimam vel unicam Ant. dicitur Capitulum, (cui postponitur Responsorium in I Vesperis Solemnium-majorum et supra), deinde Hymnus et ℣. *quæ quidem omnia sumuntur vel de Psalterio, vel de Communi, vel de propriis locis.*

Canticum B. Mariæ Virginis. Luc. I.

Magnificat * ánima mea Dóminum,

Et exsultávit spíritus meus * in Deo salutári meo;

Quia respexit humilitátem ancillæ suæ: * ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes.

Quia fecit mihi magna qui potens est; * et sanctum nomen ejus.

Et misericórdia ejus a progénie in progénies * timéntibus eum.

Fecit poténtiam in bráchio suo: * dispersit superbos mente cordis sui.

Depósuit potentes de sede, * et exaltávit húmiles.

Esurientes implévit bonis, * et dívites dimísit inánes.

Suscépit Israel púerum suum, * recordátus misericórdiæ suæ,

Sicut locútus est ad patres nostros, * Abraham, et sémini ejus in sécula.

Glória.

Post Ant. convenientem dicitur :

℣. Dóminus vobiscum.

Oratio cum integra conclusione ut in Laudibus Officii de quo fit, nisi aliter notetur ; deinde

℣. Dóminus vobiscum.

℣. Benedicámus Dómino.

AD COMPLETORIUM.

Non dicitur Pater *et* Ave, *etiamsi separetur a Vesperis.*

Celebrans dicit, pollice signando pectus :

℣. Converte † nos, Deus salutáris noster; ℟. Et averte iram tuam a nobis. *Ps.* 84.

℣. Deus, † in adjutórium.

Dicuntur Psalmi convenientes, videlicet Feriales, si Psalmi Feriales dicti fuerint ad Vesperas; Dominicales vero si ad Vesperas dicti fuerint Dominicales vel proprii.

Antiphona de Psalterio, nisi sit propria.

Hymnus. C.

Grates, peracto jam die,
Deus, tibi persólvimus;
Pronóque, dum nox íncipit,
Prostérnimus vultu preces.
Quod longa peccávit dies,
Amárus éxpiet dolor;
Somno gravátis ne nova
Infligat hostis vúlnera.
Infestus usque círcuit
Quærens leo quem dévoret:
Umbra sub alárum tuos
Defende fílios, Pater.
O quando lucescet tuus
Qui nescit occásum dies!
O quando sancta se dabit
Quæ nescit hostem pátria!
¶ Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio;
Qui caritáte nos foves,
Sit par tibi laus, Spíritus.
Amen.

In omni Officio de B. M. V., loco præcedentis Hymni, dicitur sequens

Hymnus. C.

Virgo Dei genitrix, quem totus non capit orbis,
In tua se clausit víscera, factus homo.
Hinc merito dicent te sécula cuncta beátam :
Hinc populi matrem te dominamque colunt.
Súscipe, quos pia plebs tibi péndere certat, honóres:
Annue, sollicita quam prece poscit, opem.
Glória magna Patri; compar sit glória Nato;
Ambórum tibi par, Spíritus alme, decus. Amen.

Quoties dicti sunt Psalmi de Dominica, dicitur sequens

Capitulum. I. Thess. 5.

Omnes vos fílii lucis estis, et fílii diéi : non sumus noctis, neque tenebrárum; ígitur non dormiámus sicut et céteri, sed vigilémus et sóbrii simus.

Aliis diebus:

Capitulum. I. Petr. 5.

Sobrii estóte, et vigiláte; quia adversárius vester diábolus, tanquam leo rúgiens, círcuit quærens quem dévoret: cui resístite fortes in fide.

℟. *br.* In manus tuas, Dómine, * Commendo spíritum meum. In manus tuas. ℣. Redemisti me, Dómine, * Deus veritátis:*Commendo. Glória Patri. In manus tuas. *Ps.* 30.

℣. Custódi me, Dómine, ut pupillam óculi: ℟. Sub umbra alárum tuárum prótege me. *Ps.* 16.

Canticum Simeonis. Luc. 2.

Nunc dimittis servum tuum, Dómine, * secundum verbum tuum, in pace;

Quia vidérunt óculi mei * salutáre tuum,

Quod parasti * ante fáciem ómnium populórum,

Lumen ad revelatiónem géntium, * et glóriam plebis tuæ Israel.

Glória.

Ant. 3. a. In pace in idipsum dórmiam et requiescam. *Ps.* 4.

In Festis Simplicibus et supra, hic dicitur Dóminus vobiscum, *deinde Oratio* Illúmina *vel* Vísita, *ut infra.*

In Feriis dicuntur sequentes PRECES.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.

Pater noster.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Sépties in die laudem dixi tibi, ℟. Super judícia justítiæ tuæ. *Ps.* 118.

℣. Miserére mei, Dómine, ℟. Quóniam ad te clamávi tota die. *Ps.* 85.

℣. Recogitábo tibi omnes annos meos, ℟. In amaritúdine ánimæ meæ. *Is.* 38.

Fit Confessio ut ad Primam.

℣. Exaudi nos, Deus salutáris noster, ℟. Spes ómnium fínium terræ. *Ps.* 64.

℣. Miserére nostri, Dómine: ℟. Miserére nostri. *Ps.* 122.

℣. Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos, ℟. Quemádmodum sperávimus in te. *Ps.* 32.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam, ℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobiscum.

℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Oratio Sacr. Greg.

Illumina, quæsumus, Dómine, ténebras nostras, et totíus hujus noctis insídias tu a nobis repelle propítius; Per Dóminum.

Qui Domi recitant, dicant sequentem Orationem:

Oratio Brev. Rom.

Visita, quæsumus, Dómine, habitatiónem nostram, et omnes insídias inimíci ab ea lon-

ge repelle : Angeli tui sancti hábitent in ea, qui nos in pace custódiant ; et benedíctio tua sit super nos semper : Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus sancti Deus, per ómnia sécula seculórum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobiscum.

℣. Benedicámus Dómino.

Finito Completorio, submissa voce dicitur : Grátia Dómini nostri Jesu Christi, et cáritas Dei, et communicátio sancti Spíritus sit cum ómnibus vobis. *II. Cor.* 13.

(*Solus recitans,* nobis.)

℟. Amen.

Tandem dicitur :

ANTIPHONA DE BEATA.

Salve, Regína, mater misericórdiæ; vita, dulcédo, et spes nostra, salve : ad te clamámus éxsules fílii Evæ ; ad te suspirámus gementes et flentes in hac lacrymárum valle : eia ergo, advocáta nostra, illos tuos misericordes óculos ad nos converte ; et Jesum benedictum fructum ventris tui, nobis post hoc exsílium ostende ; o clemens, o pia, o dulcis Virgo María !

℣. Invoca Dóminum pro nobis. ℟. Et líbera nos de morte. *Esther* 14.

Orémus.

Oratio Brev. Rom.

Omnipotens, sempiterne Deus, qui gloriósæ Vírginis Matris Maríæ corpus et ánimam, ut dignum Fílii tui habitáculum éffici mererétur, Spíritu sancto cooperante, præparasti : da ut, cujus commemoratióne lætámur, ejus pia intercessióne, ab instántibus malis et a morte perpétua liberémur ; Per eumdem Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiescant in pace. ℟. Amen.

Post completum Officium, dicitur secreto, Pater, Ave, Credo.

Orationem sequentem devote post Officium recitantibus, Leo Papa X, defectus et culpas in eo persolvendo ex humana fragilitate contractas indulsit.

Sacrosanctæ et indivíduæ Trinitáti, Crucifixi Dómini nostri Jesu Christi humanitáti, beatíssimæ et gloriosíssimæ semperque vírginis Maríæ fœcundæ integritáti, et ómnium Sanctórum universitáti, sit sempiterna laus, honor, virtus et glória, ab omni creatúra, nobisque remíssio ómnium peccatórum, per infiníta sécula seculórum. ℟. Amen.

℣. Beáta víscera Maríæ Vírginis, quæ portavérunt æterni Patris Fílium; ℟. Et beáta úbera quæ lactavérunt Christum Dóminum.

Pater noster. Ave, María.

PROPRIUM DOMINICARUM.

PARS ÆSTIVA.

IN FESTO SS. TRINITATIS.

SOLEMNE-MAJUS.

IN I VESPERIS.

Psalmi de Sabbato.

Ant. 1. D. Dixit Deus ad Móysen : Ego sum qui sum; hoc nomen mihi est in ætérnum. *Exod.* 3.

Ant. 2. D. Dóminus Deus noster, Dóminus unus est. *Deut.* 6.

Ant. 3. a. Ipse est Deus deórum, et Dóminus dominántium, Deus magnus et potens. *Deut.* 10.

Ant. 4. E. Solus habet immortalitátem, et lucem inhábitat inaccessíbilem. *I. Tim.* 6.

Ant. 5. a. Dóminus exercítuum, Deus Israel, magnus consílio, et incomprehensíbilis cogitátu. *Jer.* 32.

Capitulum. Rom. 10.

O Altitúdo divitiárum sapiéntiæ et sciéntiæ Dei! quam incomprehensibília sunt judícia ejus, et investigábiles viæ ejus! ℟. Deo grátias.

℟. Non est símilis tui, Dómine : magnus es tu, et magnum nomen tuum in fortitúdine : * Quis non timébit te, o Rex géntium? ℣. Magna et mirabília sunt ópera tua, Dómine Deus omnípotens; justæ et veræ sunt viæ tuæ, Rex seculórum : * Quis. Glória. * Quis. *Jer.* 10. *Apoc.* 15.

Hymnus. S. M.

Ter sancte, ter potens Deus,
Incomprehensa Trínitas;
O lux perennis! própriis
O ter beáta gáudiis!
  O vera semper Unitas!
O una semper Véritas!
O sancta semper, quæ bonum
Diffundis omne, Cáritas!
  Te densa circum núbila,
Te circum inaccessum jubar,
Quod intus ardent Angeli
Circum trementes cérnere.
  Te confitétur in tuo
Et plebs renáta nómine;
Firmáque prælíbat fide
Amor quod ambit præmium.

Da posse quod jubes, Pater:
Da scire, Fili, quod doces:
Fac corde toto, Spíritus,
Nos velle quod probas bonum.

Præsta, Pater piíssime,
Patríque compar Unice,
Sancto simul cum Spíritu
Regnans per omne séculum.
Amen.

℣. Magnus Dóminus, et laudábilis nimis; ℟. Et magnitúdinis ejus non est finis. *Ps.* 144.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. J. Dómini Dei tui cœlum est, et cœlum cœli; terra, et ómnia quæ in ea sunt. Ipsi adhærébis: ipse est laus tua et Deus tuus. *Deut.* 10.

AD COMPLETORIUM.

Psalmi de Sabbato.

Ant. 7. *d.* Vidéte quod ego sim solus, et non sit álius Deus præter me: vivo ego in æternum. *Deut.* 32.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 6. F. Ego Dóminus; hoc est nomen meum: glóriam meam álteri non dabo. *Is.* 42.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum unum, Patrem, Fílium, et Spíritum sanctum, * Vénite, adorémus. *Matth.* 28.

Hymnus.

Sublime Numen, ter potens, ter máximum,
Incomprehensum lucis immensæ jubar,
Simplex et unus, et tribus constans Deus,
Te res creátæ laude jugi cóncinant.

Tu Trinitátis fons inexhaustus, Pater,
Filíque nascens Patris æterno sinu,
Ac sancte manans e duóbus, Spíritus,
Nil vos in una dívidit substántia.

Persóna triplex: una jungit Unitas:
In Patre semper Natus; in Nato Pater;
Uterque sacro semper est in Spíritu;
In Patre semper, inque Nato Spíritus.

Sed nullus horum quémlibet vincit, gradu
Vel major exstat, vel prior poténtia:
Æquále regnum, parque majestas trium,
Orígo nulli dígnius confert bonum.

Rerum creátor, laus tibi, vivens Pater:
Laus æqua, mundum qui redémit, Fílio:
Quo nos supernis ígnibus succéndimur,
Compar in ævum Flámini sit glória. Amen.

Psalmi de Dominica in toto Officio.

IN I NOCTURNO.

Ant. 3. a. Ex Patre Dómini nostri Jesu Christi, omnis patérnitas et in cœlis et in terra nominátur. *Ephes.* 3.

Ant. 7. d. In princípio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. *Joan.* 1.

Ant. 5. a. Omnia operátur unus atque idem Spíritus. *I. Cor.* 12.

℣. Verbo Dómini cœli firmáti sunt, ℟. Et spíritu oris ejus omnis virtus eórum. *Ps.* 32.

Lectio I. Cap. 6.

Ex Isaía Prophéta.

Vidi Dóminum sedentem super sólium excelsum et elevátum; et ea quæ sub ipso erant, replébant templum. Séraphim stabant super illud: sex alæ uni, et sex alæ álteri: duábus velábant fáciem ejus, et duábus velábant pedes ejus, et duábus volábant. Et clamábant alter ad álterum: Sanctus, sanctus, sanctus, Dóminus Deus exercítuum; plena est omnis terra glória ejus. Et commóta sunt superliminária cárdinum a voce clamantis, et domus replĕta est fumo.

℟. Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum et Spíritus sanctus, et hi * Tres unum sunt. ℣. Sanctus, sanctus, sanctus Dóminus Deus exercítuum. * Tres unum sunt. *Joan.* 5. *Is.* 6.

Lectio II. Cap. 40.

Quis mensus est pugillo aquas, et cœlos palmo ponderávit? Quis appendit tribus dígitis molem terræ, et librávit in póndere montes et colles in statéra? Quis adjúvit Spíritum Dómini? aut quis consiliárius ejus fuit, et ostendit illi? Cum quo íniit consílium, et instruxit eum, et dócuit eum sémitam justítiæ, et erudívit eum sciéntiam, et viam prudéntiæ ostendit illi? Ecce gentes quasi stilla sítulæ, et quasi momentum statéræ reputátæ sunt: ecce ínsulæ quasi pulvis exíguus. Et Líbanus non suffíciet ad succendendum, et animália ejus non suffícient ad holocaustum. Omnes gentes quasi non sint, sic sunt coram eo, et quasi níhilum et ináne reputátæ sunt ei.

℟. Dóminus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio: * Quando præparábat cœlos, áderam; cum eo eram cuncta compónens. ℣. Ego et Pater unum sumus: et Pater in me est, et ego in Patre. * Quando. *Prov.* 8. *Joan.* 10.

Lectio III. Cap. 5.

Ex Epístola prima beáti Joannis Apóstoli.

Omnis qui credit quóniam Jesus est Christus, ex Deo natus est. Et omnis, qui díligit eum qui génuit, díligit et eum qui natus est ex eo. In hoc cognóscimus quóniam diligimus natos Dei, cum Deum diligámus, et mandáta ejus faciámus. Hæc est enim cáritas Dei, ut mandáta ejus custodiámus: et mandáta ejus grávia non sunt. Quóniam

omne, quod natum est ex Deo, vincit mundum; et hæc est victória, quæ vincit mundum, fides nostra. Quis est, qui vincit mundum, nisi qui credit quóniam Jesus est Fílius Dei? Hic est, qui venit per aquam et sánguinem, Jesus Christus; non in aqua solum, sed in aqua et sánguine. Et Spíritus est, qui testificátur, quóniam Christus est Véritas. Quóniam tres sunt, qui testimónium dant in cœlo; Pater, Verbum, et Spíritus sanctus: et hi tres unum sunt. Et tres sunt, qui testimónium dant in terra: Spíritus, et aqua, et sanguis: et hi tres unum sunt.

℟. Quis est, qui vincit mundum, nisi qui credit quóniam Jesus est Fílius Dei? Hic est, qui venit per aquam et sánguinem, Jesus Christus.* Et † Spíritus est, qui testificátur, quóniam Christus est Véritas. ℣. Deum nemo vidit unquam; Unigénitus Fílius qui est in sinu Patris, ipse enarrávit. * Et Spíritus. Glória.† Spíritus. *I. Joan.* 5. *Evang. ejusdem* 1.

IN II NOCTURNO.

Ant. 4. f. Benedictus Deus et Pater Dómini nostri Jesu Christi qui prædestinávit nos in adoptiónem filiórum Dei. *Ephes.* 1.

Ant. 8. c. Vidéte qualem caritátem dedit nobis Pater ut fílii Dei nominémur et simus. *I. Joan.* 3.

Ant. 2. D. Spíritus testimónium reddit spirítui nostro quod sumus fílii Dei. *Rom.* 8.

℣. Unxit Jesum Deus Spíritu sancto, ℟. Et virtúte. *Act.* 10.

Lectio IV.

Ex libro sancti Fulgéntii Epíscopi de Fide, ad Petrum. *Cap.* 1.

Fides, quam sancti Patriarchæ atque Prophétæ ante Incarnatiónem Fílii Dei divínitus accepérunt, quam étiam sancti Apóstoli ab ipso Dómino in carne pósito audiérunt, et Spíritus sancti magistério instructi, non solum sermóne prædicavérunt, verum étiam ad instructiónem salubérrimam posterórum, scriptis suis índitam reliquérunt, unum Deum prædicat Trinitátem, id est, Patrem, et Fílium, et Spíritum sanctum. Sed Trínitas vera non esset, si una eademque persóna dicerétur Pater et Fílius et Spíritus sanctus.

℟. Nosse te, Deus noster, consummáta justítia est; * Et scire justítiam et virtútem tuam, radix est immortalitátis. ℣. Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, et quem misisti Jesum Christum; * Et scire. *Sap.* 15. *Joan.* 17.

Lectio V.

Si enim sicut est Patris et Fílii et Spíritus sancti una substántia, sic esset una persóna; nihil omníno esset in quo veráciter Trínitas dicerétur.

Rursus Trínitas quidem vera esset, sed unus Deus Trínitas ipsa non esset, si quemádmodum Pater, et Fílius, et Spíritus sanctus personárum sunt ab ínvicem proprietáte distincti, sic fuissent naturárum quoque diversitáte discréti. Sed quia in illo uno vero Deo Trinitáte, non solum quod unus Deus est, sed étiam quod Trínitas est, naturáliter verum est: proptérea ipse verus Deus in persónis Trínitas est, et in una natúra unus est. Per hanc unitátem naturálem totus Pater in Fílio et Spíritu sancto est; totus Fílius in Patre et Spíritu sancto est; totusque Spíritus sanctus in Patre et Fílio est. Nullus horum extra quémlibet ipsórum est; quia nemo álium aut præcédit æternitáte, aut excédit magnitúdine, aut súperat potestáte.

℟. Sapiéntia in multitúdine electórum habébit laudem, dicens: * Ego ex ore Altíssimi prodívi, primogénita ante omnem creatúram. ℣. Ex Deo processi, et veni: ille me misit.* Ego. *Eccli.* 24. *Joan.* 8.

Lectio VI.

Ex sancto Augustíno Epíscopo de Trinitáte. *Epist.* 169. *ad Evodium. n.* 5.

In unum Deum Patrem, et Fílium, et Spíritum sanctum firma pietáte credámus; ita ut nec Fílius credátur esse qui Pater est, nec Pater qui Fílius est; nec Pater, nec Fílius qui utriusque Spíritus est. Nihil putétur in hac Trinitáte tempóribus locisve distáre; sed hæc tria æquália esse et coæterna, et omníno esse una natúra: non a Patre áliam, et a Fílio áliam, et a Spíritu sancto áliam cónditam esse creatúram, sed ómnia et síngula quæ creáta sunt vel creantur, Trinitáte creante subsístere: nec quemquam liberári a Patre sine Fílio et Spíritu sancto; aut a Fílio sine Patre et Spíritu sancto, aut a Spíritu sancto sine Patre et Fílio: sed a Patre, et Fílio, et Spíritu sancto, uno, vero, veréque immortáli, id est, omni modo incommutábili solo Deo.

℟. Jesu baptizáto et orante, descendit Spíritus sanctus corporáli spécie sicut columba in ipsum; et vox de cœlo facta est: * Tu es Fílius meus dilectus; in te complácui mihi. ℣. Vox Dómini super aquas, Deus majestátis intónuit: * Tu. Glória. * Tu. *Luc.* 3. *Ps.* 28.

IN III NOCTURNO.

Ant. 8. c. Misit Deus Spíritum Fílii sui in corda vestra clamantem: Abba, Pater. *Gal.* 4.

Ant. 6. F. Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris per Spíritum sanctum. *Rom.* 5.

Ant. 8. G. Nemo potest dícere, Dóminus Jesus, nisi in Spíritu sancto. *I. Cor.* 12.

℣. Confitémini Dómino, quóniam bonus, ℟. Quóniam in séculum misericórdia ejus. *Ps.* 117.

Lectio VII.

Ex sancto Basílio adversus calumniatóres sanctæ Trinitátis. *n.* 3.

Quis relíquit, ut baptizémus in nomen Patris, et Fílii, et Spíritus sancti? Ego, an Dóminus? Cujus sunt verba? Præcónis, an illíus qui misit? Unus Dóminus, disce ex verbis Pauli, non duo, aut tres. Dóminus Pater, Dóminus Fílius: una fides, cum Dóminus unus sit. Sed si non dejício Spíritum, neque eum in servíli órdine cólloco, proptérea calúmniam suscípio. Mentíris, vir exsecrande, cum ais Deos tres a nobis prædicári, nec aperte dícis nos ipsos esse, qui eos qui Spíritum sanctum creatúram dicunt, anathémate férimus? Hanc accusatiónem admitto. Eam ob causam ignem subíbo, et gládium exacútum. Sive rota collídat, sive tormenta in me moveantur, eádem ánimi persuasióne pérferam tormenta, qua Mártyres hic jacentes corónas consecúti sunt.

℟. Nos accépimus Spíritum qui ex Deo est; * Ut sciámus quæ a Deo donáta sunt nobis. ℣. Recordátus est Dóminus pópuli sui: pósuit in médio ejus Spíritum Sancti sui; * Ut. *I. Cor.* 2. *Is.* 63.

Lectio VIII.

Ex sancto Lauréntio Justiniáno de laude indivíduæ Trinitátis. *Cap.* 19.

Summa Trínitas, Deus noster, confíteor ego tibi últimus servórum tuórum et exíguum membrum Ecclésiæ tuæ, pro scire, et posse, quod mihi tantillo donáre dignátus es. Credo ergo te toto corde, et ore te confíteor, Patrem, et Fílium, et Spíritum sanctum; in persónis trinum, in substántia unum; verum Dóminum, símplicis, incorpóreæ, invisíbilis et incircumscriptæ natúræ; in magnitúdine infinítum, in virtúte omnipoténtem, in bonitáte summum, in sapiéntia inæstimábilem, in consíliis terríbilem, in judíciis justum, in verbis verácem, in opéribus sanctum, in misericórdia copiósum; erga delinquentes patientíssimum, erga pœniténtes pium; ipsum æternum atque incommutábilem. Hæc est certa fides cathólica et orthodoxa, quam me dócuit in sinu matris Ecclésiæ, Deus, grátia sua. Invocat ítaque, Dómine, te fides mea, quam dedisti mihi propter bonitátem tuam ad salútem meam. Fidélis autem ánima ex fide vivit: tenet in spe, quod vidébit in te.

℟. Sensum tuum, Dómine, quis sciet, nisi tu míseris Spíritum sanctum tuum de altíssimis, et quæ tibi placent didícerint hómines? * Spíritus enim ómnia scrutátur, étiam profunda Dei. ℣. Quis hóminum scit quæ sunt hóminis, nisi Spíritus qui in ipso est, ita et quæ Dei sunt nemo cognóvit, nisi Spíritus Dei: * Spíritus. *Sap.* 9. *I. Cor.* 2.

Lectio IX. Cap. 28.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Institutio Baptismi in nomine SS. Trinitatis.

In illo témpore; Dixit Jesus discípulis suis : Data est mihi omnis potestas in cœlo et in terra. Euntes ergo, docéte omnes gentes, baptizantes eos in nómine Patris, et Fílii, et Spíritus sancti. Et réliqua.

Homília de Sanctíssima Trinitáte. *Inter opera S. Augustini, in Append. Serm.* 232.

Dixit Dóminus ad Apóstolos : Ite, et baptizáte omnes gentes in nómine Patris, et Fílii, et Spíritus sancti. Non dixit, In nomínibus : sed, In nómine. Tria nómina dicit, et quómodo unum ponit? Néscio; et líbere me nescíre profíteor, quod Christus nóluit indicáre. Hoc solum scio, quia in hoc Christiánus sum, quia unum Deum in Trinitáte confíteor. Nonne meum est pie ignorántiam confitéri, quam témere mihi sciéntiam vindicáre? In die judícii non damnor; quia dicam, Nescívi natúram Creatóris mei : si autem áliquid témere díxero, temeritas pœnam habet. Audio, fratres, quod quidam inter se dísputant, quómodo Pater, et Fílius, et Spíritus sanctus, et tres sunt et unum sunt. Vidétis ex quæstióne, quam periculósa sit disputátio. Rogo vos, hoc magis inter nos certámen sit, quómodo adversárium superémus, quómodo jejunémus, quómodo peccáta nostra plangámus, quómodo eleemósynis insistámus, quómodo cogitátio nostra non nos captívos in libídinem trahat, quómodo fratri injúriam facienti non resistámus; sed vincámus eum in humilitáte, quam a Christo didícimus, Qui cum paterétur, non comminabátur. Si quando vénerit cogitátio, et proposúerit quæ est rátio Trinitátis; nobis suffíciat crédere quia est, et non témere rationem quærere Trinitátis : sed timére et oráre Dóminum semper debémus, cui glória in sécula seculórum.

℟. Locútus est Jesus úndecim discípulis : Euntes, * Docéte omnes gentes, baptizantes eos in nómine Patris, et Fílii, et Spíritus sancti. ℣. Erit fons patens habitántibus Jerúsalem in ablutiónem peccatóris; * Docéte. Glória. * Docéte. *Matth.* 28. *Zach.* 13.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. Unus Deus et Pater ómnium, qui est super omnes, et per ómnia, et in ómnibus nobis. *Ephes.* 4.

Ant. 2. D. Deus erat Verbum : in ipso vita erat, et vita erat lux hóminum; et lux in ténebris lucet. *Joan.* 1.

Ant. 3. à. In uno Spíritu omnes nos in unum corpus baptizáti sumus. *I. Cor.* 12.

Canticum. Eccli. 43.

MULTA dicémus, et deficiémus in verbis; * consummátio autem sermónum, ipse Dóminus est in ómnibus.

Gloriantes ad quid valébimus? * ipse enim omnípotens super ómnia ópera sua.

Terríbilis Dóminus, et magnus vehementer; * et mirábilis poténtia ipsíus.

Glorificantes Dóminum quantumcumque potuéritis; * supervalébit enim adhuc, et admirábilis magnificéntia ejus.

Benedicentes Dóminum exaltáte illum quantum potestis; * major enim est omni laude.

Exaltantes eum, repléminì virtúte, ne laborétis; * non enim comprehendétis.

Quis vidébit eum, et enarrábit? * et quis magnificábit eum, sicut est ab inítio?

Ant. 5. a. Benedicentes Dóminum, exaltáte illum quantum potestis; major enim est omni laude. *Eccli.* 43.

Ant. 4. E. Grátia, misericórdia et pax a Deo Patre, et Christo Jesu Dómino nostro. *I. Tim.* I.

Capitulum. Apoc. 7.

BENEDICTIO, et cláritas, et sapiéntia, et gratiárum áctio, honor, et virtus, et fortitúdo Deo nostro in sécula seculórum : Amen. ℟. Deo grátias.

Hymnus. S. M.

O luce quæ tua lates,
Beáta semper Trínitas,
Te confitémur, crédimus,
Pióque corde quærimus.

O sancte sanctórum Pater,
O Nate de Deo Deus,
O caritátis vínculum
Jungens utrumque, Spíritus!

Ut se videt totum Pater,
Coæva Proles náscitur;
Amorque quo se díligunt,
Et ipse procédit Deus.

Est totus in Nato Pater,
In Patre totus Fílius;
Natóque plenus ac Patre
Inest utríque Spíritus.

Quod Natus est, hoc Spíritus;
Hoc est uterque quod Pater;
Tres una summa véritas,
Tres una summa cáritas.

O fons salútis Trínitas,
Mortálium spes única,
Quos hic gementes réspicis
Refer paternas in domos.
Amen.

℣. Benedictus es, Dómine, in firmamento cœli, ℟. Et laudábilis et gloriósus in sécula. *Dan.* 3.

Ad Benedictus. *Ant.* I. J. Benedíctum, Dómine, nomen glóriæ tuæ sanctum, et laudábile, et superexaltátum in ómnibus séculis. *Dan.* 3.

Oratio Sacr. Greg.

OMNIPOTENS, sempiterne Deus, qui dedisti fámulis tuis in confessióne veræ fídei, æternæ Trinitátis glóriam agnóscere, et in poténtia majestátis adoráre Unitátem; quæsumus, ut ejusdem fídei firmitáte, ab ómnibus semper

muniámur adversis; Per Dóminum.

Fit Commem. de solo Festo S. Barnabæ (11 Jun.) si occurrat.

AD HORAS, Doxologia: ¶ Qui nos creávit, *ut in Ordinario,* 137.

AD PRIMAM.

Hodie, post tres Psalmos et ante Antiphonam, dicitur sequens

Symbolum. Vigil. Taps.

Quicumque vult salvus esse, * ante ómnia opus est ut téneat Cathólicam fidem,

Quam nisi quisque íntegram inviolatamque serváverit, * absque dúbio in ætérnum períbit.

Fides autem Cathólica hæc est, * ut unum Deum in Trinitáte, et Trinitátem in Unitáte venerémur;

Neque confundentes persónas, * neque substántiam separantes:

Alia est enim persóna Patris, ália Fílii, * ália Spíritus sancti.

Sed Patris, et Fílii, et Spíritus sancti una est divínitas, * æquális glória, coætérna majestas.

Qualis Pater, talis Fílius, * talis Spíritus sanctus.

Increátus Pater, increátus Fílius, * increátus Spíritus sanctus.

Immensus Pater, immensus Fílius, * immensus Spíritus sanctus.

Æternus Pater, æternus Fílius, * æternus Spíritus sanctus:

Et tamen non tres æterni; * sed unus æternus.

Sicut non tres increáti, nec tres immensi; * sed unus increátus, et unus immensus.

Simíliter omnípotens Pater, omnípotens Fílius, * omnípotens Spíritus sanctus:

Et tamen non tres omnipotentes; * sed unus omnípotens.

Ita Deus Pater, Deus Fílius, * Deus Spíritus sanctus:

Et tamen non tres dii; * sed unus est Deus.

Ita Dóminus Pater, Dóminus Fílius, * Dóminus Spíritus sanctus;

Et tamen non tres Dómini; * sed unus est Dóminus.

Quia sicut singillátim unamquamque persónam, Deum ac Dóminum confitéri Christiána veritáte compéllimur; * ita tres Deos aut Dóminos dícere Cathólica religióne prohibémur.

Pater a nullo est factus, * nec creátus, nec génitus.

Fílius a Patre solo est; * non factus, nec creátus, sed génitus.

Spíritus sanctus a Patre et Fílio; * non factus, nec creátus, nec génitus, sed procédens.

Unus ergo Pater, non tres Patres; unus Fílius, non tres Fílii; * unus Spíritus sanctus, non tres Spíritus sancti.

Et in hac Trinitáte nihil prius aut postérius, nihil majus aut minus; * sed totæ tres

persónæ coætérnæ sibi sunt et coæquáles.

Ita ut per ómnia, sicut jam supra dictum est, * et Unitas in Trinitáte, et Trínitas in Unitáte veneranda sit.

Qui vult ergo salvus esse, * ita de Trinitáte séntiat.

Sed necessárium est ad ætérnam salútem, * ut Incarnatiónem quoque Dómini nostri Jesu Christi fidéliter credat.

Est ergo fides recta, ut credámus et confiteámur, * quia Dóminus noster Jesus Christus Dei Fílius, Deus et homo est.

Deus est ex substántia Patris ante sécula génitus; * et homo est ex substántia matris in século natus.

Perfectus Deus, perfectus homo; * ex ánima rationáli, et humána carne subsístens.

Æquális Patri secundum divinitátem; * minor Patre secundum humanitátem.

Qui licet Deus sit et homo; * non duo tamen, sed unus est Christus.

Unus autem non conversióne divinitátis in carnem; * sed assumptióne humanitátis in Deum.

Unus omníno non confusióne substántiæ;* sed unitáte persónæ.

Nam sicut ánima rationális et caro unus est homo, * ita Deus et homo unus est Christus:

Qui passus est pro salúte nostra, descendit ad ínferos, * tértia die resurrexit a mórtuis;

Ascendit ad cœlos, sedet ad déxteram Dei Patris omnipoténtis, * inde ventúrus est judicáre vivos et mórtuos.

Ad cujus adventum omnes hómines resúrgere habent cum corpóribus suis, * et redditúri sunt de factis própriis ratiónem;

Et qui bona egérunt, ibunt in vitam ætérnam; * qui vero mala, in ignem ætérnum.

Hæc est fides Cathólica, * quam nisi quisque fidéliter firmiterque credíderit, salvus esse non póterit.

Glória Patri.

Ant. 1. g. Unus Deus.

In ℟. *br.* ℣. Qui mittis Spíritum * a Patre procedentem. *Joan.* 15.

Cetera ut in Ordinario, pro Dominicis, 133.

Canon.

Ex Concílio Constantinopolitáno secundo Œcuménico. *An.* 553. *Collat.* 8. *Can.* 1.

Si quis non confitétur Patris, et Fílii, et Spíritus sancti unam natúram sive substántiam, et unam virtútem et potestátem, Trinitátem consubstantiálem, unam Deitátem in tribus subsisténtiis sive persónis adorandam; talis anathéma sit.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Deus.

Capitulum. Hebr. 1.

Fílium Deus constítuit hærédem universórum, per

quem fecit et sécula: qui cum sit splendor glóriæ, et figúra substántiæ ejus, portansque ómnia verbo virtútis suæ, purgatiónem peccatórum fáciens, sedet ad déxteram majestátis in excelsis.

℟. *br.* Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu; * Allelúia, allelúia. Dóminus. ℣. Ego * hódie génui te; * Allelúia. Glória. Dóminus. *Ps.* 2.

℣. Tecum princípium in die virtútis tuæ, ℟. In splendóribus sanctórum ante lucíferum génui te. *Ps.* 109.

AD SEXTAM.

Ant. 3. à. In uno.

Capitulum. Tit. 3.

Non ex opéribus justítiæ quæ fécimus nos, sed secundum suam misericórdiam salvos nos fecit Deus, per lavácrum regeneratiónis et renovatiónis Spíritus sancti, quem effúdit in nos abunde per Jesum Christum Salvatórem nostrum.

℟. *br.* Dómine, doce me * fácere voluntátem tuam; * Allelúia, allelúia. Dómine. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me; * Allelúia. Glória. Dómine. *Ps.* 142.

℣. Redde mihi lætítiam Salutáris tui; ℟. Et Spíritu principáli confírma me. *Ps.* 50.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Benedicentes.

Capitulum. Ephes. 5.

Implemini Spíritu sancto, loquentes vobismetipsis in psalmis, et hymnis, et cánticis spirituálibus, cantantes et psallentes in córdibus vestris Dómino, grátias agentes semper pro ómnibus in nómine Dómini nostri Jesu Christi, Deo et Patri.

℟. *br.* Exaltáte Dóminum * Deum nostrum; * Allelúia, allelúia. Exaltáte. ℣. Et adoráte in monte sancto ejus, * quóniam sanctus Dóminus; * Allelúia. Glória. Exaltáte. *Ps.* 98.

℣. Tu Dóminus altíssimus super omnem terram: ℟. Nimis exaltátus es super omnes deos. *Ps.* 96.

AD II VESPERAS.

Ant. 3. a. Scimus quod nullus est Deus nisi unus: nam etsi sunt qui dicantur dii, sive in cœlo, sive in terra, nobis tamen unus Deus. *I. Cor.* 8.

Ant. 4. E. Nobis unus Deus, Pater, ex quo ómnia, et nos in illum. *I. Cor.* 8.

Ant. 6. *C.* Unus Dóminus Jesus Christus, per quem ómnia et nos per ipsum. *I. Cor.* 8.

Ant. 8. G. Unus Spíritus, unus Dóminus, una fides, unum baptisma. *Ephes.* 4.

Ant. 1. g. Ipse Spíritus testimónium reddit spirítui nostro, quod sumus hærédes quidem Dei, cohærédes autem Christi. *Rom.* 8.

Capitulum. II. Cor. 13.

GRATIA Dómini nostri Jesu Christi, et cáritas Dei, et communicátio sancti Spíritus sit cum ómnibus vobis.

Hymnus, Ter sancte, 141.

℣. Benedictum nomen majestátis ejus in æternum; ℟. Et replébitur majestáte ejus omnis terra. *Ps.* 71.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. E. Electis secundum præsciéntiam Dei Patris in sanctificatiónem Spíritus, in obediéntiam, et aspersiónem sánguinis Jesu Christi, grátia et pax. *I. Petr.* 1.

AD COMPLET. Psalmi de Dominica; cetera ut heri, 142.

¶ *Feriis II, III et IV, fit de Feria vel de Festo occurrente, ut in Proprio Feriarum et Festorum, juxta diem mensis.*

Feria V, fit de Festo Corporis Christi, ut sequitur.

IN FESTO
CORPORIS CHRISTI.

ANNUALE-MINUS.

IN I VESPERIS.

Psalmi de Feria.

Ant. 1. D. Redémit Dóminus Jacob, et liberávit eum: et vénient, et laudábunt in monte Sion, et cónfluent ad bona Dómini super frumento et vino. *Jer.* 41.

Ant. 2. D. Consolábor eos, et lætificábo a dolóre suo: et inebriábo ánimam Sacerdótum pinguédine, ait Dóminus. *Jer.* 31.

Ant. 3. a. Tríticum cómedent, et vinum bibent in átriis sanctis meis. *Is.* 62.

Ant. 4. E. Erit ánima eórum quasi hortus irríguus: et ultra non esúrient: et pópulus meus bonis meis adimplébitur. *Jer.* 31.

Ant. 5. C. Audíte audientes me, et comédite bonum: et fériam vobiscum pactum sempiternum. *Is.* 55.

Capitulum. Eccli. 24.

Memoria mea in generatiónes seculórum. Qui edunt me, adhuc esúrient; et qui bibunt me, adhuc sítient. Qui audit me, non confundétur.

℟. Memóriam fecit mirabílium suórum misericors et miserátor Dóminus: * Escam dedit timéntibus se: † Memor erit in séculum testamenti sui. ℣. Jesus cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem dilexit eos: * Escam. Glória. † Memor. *Ps.* 110. *Joan.* 13.

Hymnus, Pange lingua, *ut ad II Vesperas*, 163.

℣. Quam magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, ℟. Quam abscondisti timéntibus te! *Ps.* 30.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Omnes sitientes, veníte ad aquas; properáte, et comédite: et veníte ad me, et vivet ánima vestra, allelúia. *Is.* 55.

AD COMPLET. Psalmi de Feria; cetera ut cras, 163.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Panem vitæ Jesum Christum Dóminum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 6.

Hymnus. S. Th. Aquin.

Sacris Solémniis
Juncta sint gáudia,
Et ex præcórdiis
Sonent præcónia;
Recédant vétera,
Nova sint ómnia,
Corda, voces, et ópera.
Noctis recólitur
Cœna novíssima,
Qua Christus créditur
Agnum et ázyma
Dedisse frátribus,
Juxta legítima
Priscis indulta pátribus.
Post agnum typicum,
Explétis épulis,
Corpus Domínicum
Datum discípulis,
Sic totum ómnibus,
Quod totum síngulis,
Ejus fatémur mánibus.
Dedit fragílibus
Córporis férculum,
Dedit et trístibus
Sánguinis póculum,
Dicens : Accípite
Quod trado vásculum;
Omnes ex eo bíbite.
Sic sacrifícium
Istud instítuit,
Cujus offícium
Committi vóluit
Solis presbyteris,
Quibus sic cóngruit
Ut sumant, et dent céteris.
Panis Angélicus
Fit panis hóminum :
Dat panis cœlicus
Figúris términum :
O res mirábilis!
Mandúcat Dóminum
Pauper, servus, et húmilis.
Te, trina Déitas
Unaque, póscimus;
Sic nos tu vísita
Sicut te cólimus :
Per tuas sémitas
Duc nos quo téndimus,
Ad lucem quam inhábitas.
Amen.

IN I NOCTURNO.

In Ps. Exsultáte Deo, 80.

Ant. 1. J. Dixit Móyses : Ite tollentes ánimal per famílias vestras, et immoláte Phase. *Exod.* 12.

In Ps. Te decet, 64.

Ant. 2. D. Anima cum obtúlerit oblatiónem sacrifícii Dómini, símila erit ejus oblátio. *Levit.* 2.

In Ps. Exáudiat, 19.

Ant. 3. a. Duódecim panes ex símila super mensam puríssimam coram Dómino státues. *Levit.* 24.

℣. Edúcas, Dómine, panem de terra; ℟. Et vinum lætíficet cor hóminis. *Ps.* 103.

Lectio I. Cap. 16.

Ex Libro Exodi.

Locutus est Dóminus ad Móysen, dicens : Audívi murmuratiónes filiórum Israel; lóquere ad eos : Véspere comedétis carnes, et mane saturabímini pánibus : scietisque quod ego sum Dóminus Deus vester. Factum est ergo véspere, et ascendens coturnix, coopéruit castra : mane quoque ros jácuit per circúitum castrórum. Cumque operuisset superfíciem terræ, appáruit in solitúdine minú-

tum, et quasi pilo tusum, in similitúdinem pruínæ super terram. Quod cum vidissent fílii Israel, dixérunt ad ínvicem: Manhu? quod signíficat, Quid est hoc? ignorábant enim quid esset. Quibus ait Móyses: Iste est panis, quem Dóminus dedit vobis ad vescendum. Dixit autem Móyses: Iste est sermo, quem præcépit Dóminus: Imple gomor ex eo, et custodiátur in futúras retro generatiónes: ut nóverint panem, quo álui vos in solitúdine, quando educti estis de terra Ægypti. Dixitque Móyses ad Aaron: Sume vas unum, et mitte ibi Man, quantum potest cápere gomor, et repóne coram Dómino ad servandum in generatiónes vestras, sicut præcépit Dóminus Móysi. Posuitque illud Aaron in tabernáculo reservandum. Fílii autem Israel comedérunt Man quadraginta annis, donec venírent in terram habitábilem: hoc cibo áliti sunt, úsquequo tángerent fines terræ Chánaan.

℟. Appáruit in solitúdine minútum in similitúdinem pruínæ super terram. Quod cum vidissent fílii Israel, dixérunt: Quid est hoc? Quibus ait Móyses: * Iste est panis quem Dóminus dedit vobis ad vescendum. ℣. Non Móyses dedit vobis panem de cœlo; sed Pater meus dat vobis Panem de cœlo verum: * Iste. Glória. * Iste. *Exod.* 16. *Joan.* 6.

Lectio II. Cap. 24.

Venit Móyses, et narrávit plebi ómnia verba Dómini, atque judícia: respondítque omnis pópulus una voce: Omnia verba Dómini, quæ locútus est, faciémus. Scripsit autem Móyses universos sermónes Dómini: et mane consurgens ædificávit altáre ad radíces montis, et duódecim títulos per duódecim tribus Israel. Misítque júvenes de fíliis Israel, et obtulérunt holocausta, immolaverúntque víctimas pacíficas Dómino, vítulos. Tulit ítaque Móyses dimídiam partem sánguinis, et misit in cratéras: partem autem resíduam fudit super altáre. Adsumensque volúmen fœderis, legit audiente pópulo: qui dixérunt: Omnia quæ locútus est Dóminus, faciémus, et érimus obedientes. Ille vero sumptum sánguinem respersit in pópulum, et ait: Hic est sanguis fœderis quod pépigit Dóminus vobiscum super cunctis sermónibus his.

℟. Accípiens Móyses sánguinem vitulórum et hircórum, ipsum librum et omnem pópulum aspersit, dicens: * Hic sanguis testamenti, quod mandávit ad vos Deus. ℣. Calix benedictiónis cui benedícimus, nonne communicátio Sánguinis Christi est? * Hic. Glória. * Hic. *Hebr.* 9. *I. Cor.* 10.

Lectio III. Cap. 19.

Ex Libro tértio Regum.

Elias venit in Bersabée Juda, et dimísit ibi púerum suum, et perrexit in desertum, viam unius diéi. Cumque venisset, et sedéret subter unam juníperum, petívit ánimæ suæ ut morerétur, et ait: Súfficit mihi, Dómine, tolle ánimam meam; neque enim mélior sum quam patres mei. Projecítque se; et obdormívit in umbra juníperi: et ecce Angelus Dómini tétigit eum, et dixit illi: Surge, et cómede. Respexit, et ecce ad caput suum subcinerícius panis, et vas aquæ: comédit ergo, et bibit, et rursum obdormívit. Reversusque est Angelus Dómini secundo, et tétigit eum, dixitque illi: Surge, cómede; grandis enim tibi restat via. Qui cum surrexisset, comédit et bibit, et ambulávit in fortitúdine cibi illíus quadraginta diébus et quadraginta nóctibus, usque ad montem Dei Horeb.

℟. Respexit Elías, et ecce ad caput suum subcinerícius panis, et vas aquæ: comédit ergo et bibit, et ambulávit usque ad montem Dei,* In fortitúdine cibi illíus. ℣. Si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in æternum,* In. Glória. *Repet.* ℟. Respexit, *usque ad* ℣. *III. Reg.* 19. *Joan.* 6.

IN II NOCTURNO.

In Ps. Deus noster, 119.

Ant. 5. C. Discúbuit Jesus, et duódecim Apóstoli cum eo, et ait illis: Desidério desiderávi hoc Pascha manducáre vobiscum, ántequam pátiar. *Luc.* 22.

In Ps. Júdica me, Dómine, 50.

Ant. 7. d. Cœnántibus eis, accépit Jesus panem, et benedixit, ac fregit, deditque discípulis suis, et ait: Accípite, et comédite; hoc est Corpus meum. *Matth.* 26.

In Ps. Dóminus regit me, 86.

Ant. 4. f. Accípiens cálicem grátias egit; et dedit illis, dicens: Bíbite ex hoc omnes: Hic est enim Sanguis meus novi Testamenti, qui pro multis effundétur in remissiónem peccatórum. *Matth.* 26.

℣. Cibávit eos ex ádipe fruménti; ℟. Et de petra, melle saturávit eos. *Ps.* 80.

Lectio IV.

Ex sancto Thoma Aquináte de Sacramento Altáris. *Opuscul.* 17. *in Offic. SS. Corporis J. C. Lect.* 1, 2.

Immensa divínæ largitátis benefícia exhíbita pópulo Christiáno, inæstimábilem ei cónferunt dignitátem. Neque enim est aut fuit aliquando tam grandis nátio, quæ hábeat deos appropinquantes sibi, sicut adest nobis Deus noster. Unigénitus síquidem Dei Fílius, suæ divinitátis volens nos esse partícipes, nostram natúram adsumpsit, ut hómines deos fáceret, factus

homo. Et hoc insuper quod de nostro adsumpsit, totum nobis cóntulit ad salútem. Corpus namque suum pro nostra reconciliatióne in ara crucis hóstiam óbtulit Deo Patri: Sánguinem suum fudit in prétium simul et lavácrum; ut redempti a miserábili servitúte, a peccátis ómnibus mundarémur. Et ut tanti beneficii jugis in nobis manéret memória, Corpus suum in cibum, et Sánguinem suum in potum, sub spécie panis et vini sumendum, fidélibus derelíquit.

℟. Dixit Jesus Judæis: * Panis quem ego dabo caro mea est pro mundi vita. ℣. Quid Dómini bonum est, et quid pulchrum ejus, nisi frumentum electórum, et vinum gérminans vírgines? * Panis. Glória.* Panis. *Joan*.6.*Zach*.9.

Lectio V. Lect. 2, 3.

O pretiósum et admirandum convívium, salutíferum, omni et suavitáte replétum! Quid enim hoc convívio pretiósius esse potest; in quo non carnes vitulórum et hircórum, ut olim in Lege, sed nobis Christus sumendus propónitur verus Deus? Quid hoc Sacramento mirabílius? In ipso namque panis et vinum in Corpus et Sánguinem Christi substantiáliter convertuntur. Ideóque Christus Deus et homo perfectus, sub módici panis et vini spécie continétur. Manducátur ítaque a fidélibus, sed mínime lacerátur; quinimmo, diviso Sacramento, sub quálibet divisiónis partícula íntegor persevérat. Accidéntia étiam sine subjecto in eódem exsistunt; ut fides locum hábeat, dum invisíbile visibíliter súmitur sub aliéna spécie occultátum; et sensus a deceptióne immúnes reddantur, qui de accidéntibus júdicant sibi notis.

℟. Sicut misit me vivens Pater, et ego vivo propter Patrem: * Et † Qui mandúcat me, et ipse vivet propter me. ℣. Ecce servi mei cómedent: ecce servi mei bibent, et exsultábo et gaudébo in pópulo meo; * Et. Glória.† Qui. *Joan*. 6. *Is*. 65.

Lectio VI.

Nullum étiam Sacraméntum est isto salúbrius, quo purgantur peccáta, virtútes augentur, et mens ómnium spirituálium charísmatum abundántia impinguátur. Offertur in Ecclésia pro vivis et mórtuis; ut ómnibus prosit, quod est pro salúte ómnium institútum. Suavitátem dénique hujus Sacramenti nullus digne exprímere súfficit; per quod spiritális dulcédo in suo fonte gustátur; et recólitur memória illíus, quam in sua passióne Christus monstrávit, excellentíssimæ caritátis. Unde ut árctius hujus caritátis imménsitas fidélium córdibus infigerétur, in última cœna, quando, Pascha cum discípulis celebráto, transitúrus erat

de hoc mundo ad Patrem, hoc Sacramentum instítuit, tanquam passiónis suæ memoriále perenne, figurárum véterum impletívum, miraculórum ab ipso factórum máximum, et de sua contristátis abséntia solátium singuláre.

℟. Angelórum esca nutrivisti pópulum tuum, et parátum panem præstitisti illis,* Omne delectamentum in se habentem et omnis sapóris suavitátem. ℣. Parasti cibum illórum,* Omne. Glória. *Repet.* ℟. Angelórum, *usque ad* ℣. *Sap.* 16. *Ps.* 68.

IN III NOCTURNO.

In Ps. Júdica me, Deus, 69.

Ant. 8. G. Si quis est párvulus, véniat ad me. *Prov.* 9.

In Ps. Quam dilecta, 86.

*Ant.*6.F.Vincenti dabo édere de ligno vitæ, quod est in paradíso Dei mei. *Apoc.* 2.

In Ps. Memento, *cum sua divisione*, 122.

Ant. 3. a. Beáti qui lavant stolas suas in Sánguine Agni; ut sit potestas eórum in ligno vitæ, et per portas intrent in civitátem. *Apoc.* 22.

℣. Gustáte, et vidéte quóniam suávis est Dóminus: ℟. Beátus vir qui sperat in eo. *Ps.* 33.

Lectio VII.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 82. *in Matth.*

Quis loquétur poténtias Dómini? audítas fáciet omnes laudes ejus? Quis pastor própriis sibi membris oves nutrit? Ecquid pastórem dico? Matres sæpe sunt, quæ post partum infantes áliis nutrícibus dant: ipse vero id non passus est, sed nos próprio Sánguine nutrit, et per ómnia sibi cópulat. Ne ítaque segnes simus, tanta dignáti caritáte et tanto honóre. Non vidétis quanto ímpetu infantes lábia sua mamillæ admóveant. Cum eódem stúdio nos ad hanc accedámus mensam, et ad mamillam spirituális póculi; immo vero majóre cum stúdio, ut lactentes púeri, grátiam Spíritus adtrahámus: unusque nobis sit dolor, si hoc spirituáli aliménto privémur.

℟. Caro mea vere est cibus, et Sanguis meus vere est potus.* Qui mandúcat meam Carnem, et bibit meum Sánguinem, in me manet, et ego in eo. ℣. Comédite, amíci, et inebriámini, caríssimi: * Qui. Glória.* Qui. *Joan.* 6. *Cant.* 5.

Lectio VIII. n. 7.

Christus non satis hábuit hóminem fíeri, álapis cædi, immolári; sed seipsum commiscet nobiscum, non fide tantum, sed reipsa nos corpus suum constítuit. Quanta ergo puritáte oportéret eum esse qui hoc frúitur sacrifício! quanto rádiis soláribus puriórem esse oportéret manum illam, quæ hanc carnem secat, os quod spirituáli re-

plétur igne, linguam tremendo Sánguine tinctam! Cógita quantum adeptus sis honórem; qua fruáris mensa. Quod Angeli tremunt videntes, nec sine metu respícere audent, ob fulgórem inde manantem, eo nos álimur, huic commiscémur, factíque sumus Christi unum corpus et una caro. Nullus ergo Judas adsit, nullus avárus: si quis discípulus non est, recédat: non récipit hæc mensa eos qui tales non sunt. Cum discípulis, inquit, meis fácio Pascha. Nemo inhumánus accédat, nemo crudélis et immiséricors, nemo impúrus. Hæc vobis, qui communicátis, díco: necnon vobis, qui ministrátis. Nam necesse est vos ádloqui, ut cum multa diligéntia hæc dona distribuátis. Non parvum vobis supplícium deputátum est, si quem ímprobum vobis notum ad hujus mensæ participatiónem admittátis. Sanguis ejus exquirétur de mánibus vestris. Quamvis dux quíspiam sit, quamvis præfectus: sive is ipse qui diadémate redímitur, si indigne accédat, cóhibe; majórem tu quam ille potestátem habes. Hæc vestra dígnitas est, hæc secúritas, hæc coróna; non ut alba splendénteque túnica indúti circumeátis.

℟. Quicumque manducáverit panem hunc vel bíberit cálicem Dómini indigne, reus erit Córporis et Sánguinis Dómini: * Probet autem seipsum homo, et sic de pane illo edat, et de cálice bibat. ℣. Anima pollúta, quæ éderit de cárnibus hóstiæ, períbit de pópulis suis: * Probet. Glória. * Probet. *I. Cor.* 2. *Levit.* 7.

Lectio IX. Cap. 6.

Léctio sancti Evangélii secundum Joannem.

Caro Christi vere est cibus.

In illo témpore; Dixit Jesus turbis Judæórum: Caro mea vere est cibus et Sanguis meus vere est potus. Et réliqua.

Homília sancti Joannis Chrysóstomi. 86. *in Matth.*

Quoniam Christus dixit: Hoc est Corpus meum, obtemperémus; credámus, et spirituálibus óculis ipsum respiciámus. Nihil enim sensíbile nobis Christus dedit; sed rebus étiam sensibílibus ómnia sunt spirituália. Nam si incórpóreus esses, nuda tibi illa et incorpórea dona tribuisset; sed quia córpori conjuncta est ánima, in sensibílibus spirituália tibi lárgítur. Quot sunt qui modo dicunt, Vellem ejus formam, typum, vestimenta, calceamenta vidére? Ecce illum vides, ipsum tangis, ipsum cómedis. Et tu quidem vestimenta vidére cupis: ipse vero seipsum tibi dat, non videndum modo, sed tangendum, comedendum, intus accipiendum. Nemo ítaque náuseans accédat, nemo remissus; omnes ar-

dentes, omnes ferventes et excitáti. Non sunt humánæ virtútis hæc ópera. Is, qui tunc in illa cœna hæc conféeit, et nunc étiam operátur. Nos ministrórum habémus órdinem : qui vero illa sanctíficat et transmútat, ipse est.

℟. Unus panis, unum corpus multi sumus,* Omnes qui de uno pane participámus. ℣. Hymnum cantémus Dómino, hymnum novum cantémus Deo nostro,* Omnes. Glória. *Repet.* ℟. Unus, *usque ad* ℣. *I. Cor.* 10. *Judith*, 16.

AD LAUDES.

Psalmi de Dominica.

Ant. 1. g. Dixit Jesus : Panis Dei est, qui de cœlo descendit, et dat vitam mundo. *Joan.* 6.

Ant. 2. D. Amen, amen dico vobis : Ego sum Panis vivus qui de cœlo descendi. *Joan.* 6.

Ant. 3. c. Nisi manducavéritis Carnem Fílii hóminis, et bibéritis ejus Sánguinem, non habébitis vitam in vobis. *Joan.* 6.

Canticum. Prov. 9.

Sapientia ædificávit sibi domum,* excídit columnas septem.

Immolávit víctimas suas,* míscuit vinum, et propósuit mensam suam.

Misit ancillas suas ut vocárent ad arcem,* et ad mœnia civitátis.

Si quis est párvulus, véniat ad me; * et insipiéntibus locúta est :

Veníte, comédite panem meum,* et bíbite vinum quod míscui vobis.

Relínquite infántiam, et vívite,* et ambuláte per vias prudéntiæ.

Princípium sapiéntiæ timor Dómini,* et sciéntia sanctórum prudéntia.

Per me enim multiplicabuntur dies tui,* et addentur tibi anni vitæ.

Ant. 4. d. Qui mandúcat meam Carnem, et bibit meum Sánguinem, habet vitam ætérnam. *Joan.* 6.

Ant. 5. a. Qui mandúcat et bibit indigne, judícium sibi mandúcat et bibit, non dijúdicans Corpus Dómini. *I. Cor.* 11.

Capitulum. I. Cor. 10.

Patres nostri omnes sub nube fuérunt, et omnes mare transiérunt, et omnes in Móyse baptizáti sunt in nube et in mari : et omnes eamdem escam spiritálem manducavérunt, et omnes eumdem potum spiritálem bibérunt; bibébant autem de spiritáli consequente eos petra : petra autem erat Christus.

Hymnus. S. Th. Aquin.

Verbum supernum pródiens,
Nec Patris linquens déxteram,
Ad opus suum éxiens,
Venit ad vitæ vésperam.
In mortem a discípulo

Suis tradendus æmulis,
Prius in vitæ férculo
Se trádidit discípulis.
Quibus sub bina spécie
Carnem dedit et Sánguinem;
Ut dúplicis substántiæ
Totum cibáret hóminem.
Se nascens dedit sócium,
Convescens in edúlium;
Se móriens in prétium,
Se regnans dat in præmium.
O salutáris Hóstia,
Quæ cœli pandis óstium;
Bella premunt hostília,
Da robur, fer auxílium.
Qui Carne nos pascis tua,
Sit laus tibi, Pastor bone
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

℣. Edent páuperes, et laudábunt Dóminum; ℟. Vivent corda eórum in séculum séculi. *Ps.* 21.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Quotiescúmque manducábitis Panem hunc, et Cálicem bibétis, mortem Dómini annuntiábitis, donec véniat. *I. Cor.* 11.

Oratio Brev. Rom.

Deus, qui nobis sub Sacraménto mirábili passiónis tuæ memóriam reliquisti: tríbue, quæsumus, ita nos Córporis et Sánguinis tui sacra mystéria venerári, ut redemptiónis tuæ fructum in nobis júgiter sentiámus; Qui vivis.

Nulla fit Commem. de Duplici minori aut infra occurrenti.

AD HORAS, Doxologia:

¶Qui Carne nos pascis tua,
Sit laus tibi, Pastor bone
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

Psalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Dixit Jesus.

In ℟. *br.* ℣. Qui Carne * nos pascis tua.

Canon.

Ex Concílio Tridentíno. *An.* 1551. *Sess.* 13. *de Euch. Cap.* 5.

Declarat sancta Synodus pie et religióse ádmodum in Dei Ecclésiam inductum fuisse hunc morem, ut síngulis annis peculiári et festo die præcelsum et venerábile (Eucharístiæ) Sacramentum singulári veneratióne ac solemnitáte celebrarétur, utque in Processiónibus reverenter et honorífice illud per vias et loca pública circumferrétur... Nam illum eumdem Deum præsentem in eo adesse crédimus, quem Pater æternus introdúcens in orbem terrárum, dicit: Et adórent eum omnes Angeli Dei; quem Magi procidentes adoravérunt; quem in Galilæa ab Apóstolis adorátum fuisse Scriptúra testátur.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Amen.

Capitulum. I. Cor. 11.

Fratres, ego accépi a Dómino quod et trádidi vobis; quóniam Dóminus Jesus, in qua nocte tradebátur, accépit

panem, et grátias agens, fregit, et dixit: Accípite, et manducáte; hoc est Corpus meum quod pro vobis tradétur: hoc fácite in meam commemoratiónem.

℟. *br.* Pane cœli * saturávit eos; * Allelúia, allelúia. Pane. ℣. Disrúpit petram, et fluxérunt aquæ; * Allelúia. Glória. Pane. *Ps.* 104.

℣. Confiteántur Dómino mirabília ejus; ℟. Quia ánimam inánem satiávit bonis. *Ps.* 106.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Nisi.

Capitulum. I. Cor. 10.

Ut prudéntibus loquor, vos ipsi judicáte quod dico: Calix benedictiónis cui benedícimus, nonne communicátio Sánguinis Christi est? et panis quem frángimus, nonne participátio Córporis Dómini est?

℟. *br.* Parasti, Dómine,* in conspectu meo mensam; *Allelúia, allelúia. Parasti. ℣. Adversus eos * qui tríbulant me; * Allelúia. Glória. Parasti. *Ps.* 22.

℣. Justi epulentur, et exsultent in conspectu Dei; ℟. Et delectentur in lætítia. *Ps.* 67.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Qui mandúcat.

Capitulum. I. Cor. 10.

Nolo vos sócios fíeri dæmoniórum. Non potestis cálicem Dómini bíbere, et cálicem dæmoniórum: non potestis mensæ Dómini partícipes esse, et mensæ dæmoniórum.

℟. *br.* Lavábo inter innocentes * manus meas; * Allelúia, allelúia. Lavábo. ℣. Et circúmdabo * altáre tuum, Dómine; * Allelúia. Glória. Lavábo. *Ps.* 25.

℣. Cum homínibus operántibus iniquitátem: ℟. Non communicábo cum electis eórum. *Ps.* 140.

AD II VESPERAS.

In Ps. Dixit Dóminus, 18.

Ant. 1. D. Ego sum Panis vitæ: qui venit ad me, non esúriet; et qui credit in me, non sítiet unquam. *Joan.* 6.

In Ps. Confitébor, 19.

Ant. 3. a. Ego sum Panis vitæ: patres vestri manducavérunt manna in deserto, et mórtui sunt. *Joan.* 6.

In Ps. Crédidi, 89.

Ant. 4. E. Hic est Panis de cœlo descendens; ut si quis ex illo manducáverit, non moriátur. *Joan.* 6.

In Ps. Beáti omnes, 122.

Ant. 5. a. Qui mandúcat hunc Panem, vivet in ætérnum. *Joan.* 6.

In Ps. Lauda, Jerúsalem, 83.

Ant. 6. F. Beátus qui manducábit Panem in regno Dei. *Luc.* 14.

Capitulum. Apoc. 3.

Ecce sto ad óstium, et pulso: si quis audíerit vocem

meam, et aperúerit mihi jánuam, intrábo ad illum, et cœnábo cum illo, et ipse mecum.

Hymnus. S. Th. Aquin.

Pange, lingua, gloriósi
Córporis mystérium,
Sanguínisque pretiósi,
Quem, in mundi prétium,
Fructus ventris generósi,
Rex effúdit géntium.

Nobis datus, nobis natus
Ex intacta Vírgine,
Et in mundo conversátus,
Sparso verbi sémine,
Sui moras incolátus
Miro clausit órdine.

In suprémæ nocte cœnæ
Recumbens cum frátribus,
Observáta lege plene
Cibis in legálibus,
Cibum turbæ duodénæ
Se dat suis mánibus.

Verbum caro panem verum
Verbo carnem éfficit:
Fitque Sanguis Christi merum;
Et si sensus déficit,
Ad firmandum cor sincérum
Sola fides súfficit.

Tantum ergo Sacramentum
Venerémur cérnui;
Et antíquum documentum
Novo cedat rítui:
Præstet fides supplementum
Sénsuum deféctui.

Genitóri, Genitóque
Laus et jubilátio,
Salus, honor, virtus quoque
Sit et benedíctio:
Procedenti ab utróque
Compar sit laudátio. Amen.

℣. Fílii tui sicut novellæ olivárum, ℟. In circúitu mensæ tuæ. *Ps.* 127.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Ego dispóno vobis, sicut dispósuit mihi Pater meus regnum; ut edátis et bibátis super mensam meam in regno meo, allelúia. *Luc.* 22.

AD COMPLETORIUM.

Psalmi de Dominica.

Ant. 5. a. Agnum ófferes ad vésperam in odórem suavitátis; sacrifícium est Dómino, oblatióne perpétua. *Exod.* 29.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 3. à. Fecit nos regnum et sacerdótes Deo et Patri suo: ipsi glória et impérium, allelúia. *Apoc.* 2.

AD PRECES SEROTINAS, quæ fiunt per Octavam, cantatur, ubi mos est, coram sanctissimo Sacramento sequens

Hymnus. S. Th. Aquin.

Adoro te supplex, latens Déitas,
Quæ sub his figúris vere látitas:
Tibi se cor meum totum súbjicit,
Quia te contemplans totum déficit.
Visus, tactus, gustus in te fállitur,
Sed audítu solo tuto créditur
Credo quidquid dixit Dei Fílius,
Nil hoc Veritátis verbo vérius.
In cruce latébat sola Déitas,

At hic latet simul et humánitas :
Ambo tamen credens atque cónfitens,
Peto quod petívit Latro pœnitens.

Plagas, sicut Thomas, non intúeor;
Deum tamen meum te confíteor :
Fac me tibi semper magis crédere,
In te spem habére, te dilígere.

O memoriále mortis Dómini,
Panis vivus, vitam præstans hómini,
Præsta meæ menti de te vívere,
Et te illi semper dulce sápere.

O fons puritátis, Jesu Dómine,
Me immundum munda tuo sánguine;
Cujus una stilla salvum fácere
Totum quit ab omni mundum scélere.

Jesu, quem velátum nunc adspício,
Oro, fiat illud quod tam sítio;
Ut, te reveláta cernens fácie,
Visu sim beátus tuæ glóriæ. Amen.

DIEBUS

INTRA OCTAVAM

CORPORIS CHRISTI.

Duplex-minus.

¶ *Officium dierum intra Octavam, totum cedit occurrentibus Festis S. Joannis Baptistæ, et SS. Petri et Pauli. Cedit etiam Festo S. Barnabæ, et Commemorationi S. Pauli, sed a Nocturno tantum, ad Nonam inclusive. In his autem omnibus casibus, fit Memoria de Octava.*

Officium dierum intra hanc Octavam fit ut in die, exceptis quæ sequuntur :

Ps. de Feria, in toto Officio.

AD NOCTURNUM.

Super Psalmos dicuntur tres Ant. et ℣. ex uno e Nocturnis Festi, prout notatur in qualibet Feria.

Prima Lectio de Scriptura juxta diem mensis cum suo ℟. in Proprio Feriarum et Festorum.

Duæ posteriores Lect. cum suis ℟.℟. ut in qualibet Feria.

AD LAUDES.

Canticum de Festo.

Post Orationem diei, fit Commem. de Simplici, aut Semiduplici occurrente.

Si occurrat dies XXVII Maii, aut III Junii, fit Commem. de S. Hildeverto, vel de S. Clotilde.

Si occurrat dies XXVIII, fit Commem. de S. Irænea et Soc. tum de Vigilia SS. Petri et Pauli, sub eadem conclusione.

AD PRIMAM.

Dicuntur Preces ad opera diurna.

Canon juxta diem mensis.

FERIA VI.

Ad Noct. tres Ant. et ℣. e I Nocturno Festi, 154.

Lectio I de Scriptura, juxta diem mensis.

Lectio II.

Ex sancto Ignátio Epíscopo et Mártyre ad Smyrnæos. *Epist. n.* 6, 7.

Considerate eos qui áliam opiniónem tuentur contra grátiam Jesu Christi, quæ ad nos venit, quómodo contrárii sint senténtiæ Dei. De caritáte non est cura ipsis, non de vídua, non de órphano, non de oppresso, non de vincto vel solúto, non de esuriente vel sitiente. Ab Eucharístia et oratióne ábstinent; eo quod non confiteantur Eucharístiam carnem esse Servatóris nostri Jesu Christi, quæ pro peccátis nostris passa est, quam Pater sua benignitáte suscitávit. Qui ergo contradícunt huic dono Dei, altercantes moriuntur. Utile autem esset ipsis dilígere, ut et resúrgerent.

℟. In ómnibus his peccavérunt; et non crediderunt * In mirabílibus Dómini. ℣. Dómine, áperi óculos istórum, ut vídeant, * In. *Ps.* 77. *IV. Reg.* 6.

Lectio III.

Ex sancto Irenæo Epíscopo et Mártyre adversus Hæreses. *Lib.* 4. *Cap.* 17 *et* 18.

Quomodo constábit hæréticis eum panem in quo grátiæ actæ sint, Corpus esse Dómini sui, et cálicem Sánguinis ejus, si non ipsum Fabricatóris mundi Fílium dicant, id est Verbum ejus? Quómodo autem rursus dicunt carnem in corruptiónem deveníre, et non percípere vitam, quæ a Córpore Dómini et Sánguine álitur? Ergo aut senténtiam mutent, aut abstíneant offerendo quæ prædicta sunt. Nostra autem cónsonans est senténtia Eucharístiæ, et Eucharístia rursus confirmat senténtiam nostram. Quemádmodum enim qui est a terra panis, percípiens invocatiónem Dei, jam non commúnis panis est, sed Eucharístia ex duábus rebus constans, terréna et cœlesti; sic et córpora nostra percipiéntia Eucharístiam, jam non sunt corruptibília, spem resurrectiónis habéntia.

℟. Multiplicasti misericórdiam tuam, * Deus; fílii hóminum inebriabuntur ab ubertáte domus tuæ, et torrente voluptátis tuæ potábis eos. ℣. Qui mandúcat panem qui de cœlo descendit, vivet in æternum. * Deus. Glória. * Deus. *Ps.* 35. *Joan.* 6.

SABBATO.

Ad Noct. tres Ant. et ℣. et II Nocturno Festi, 156.

Lectio I de Scriptura, juxta diem mensis.

Lectio II.

Ex sancto Ambrósio Epíscopo de Mystériis. *Cap.* 9.

Forte dicas : Aliud vídeo, quómodo tu mihi ádseris quod Christi Corpus accípiam ? Probémus non hoc esse quod natúra formávit, sed quod benedíctio consecrávit; majoremque vim esse benedictiónis quam natúræ : quia benedictióne étiam natúra ipsa mutátur. Virgam tenébat Móyses; projécit eam, et facta est serpens. Rursus prehendit caudam serpentis, et in virgæ natúram revertit. Quod si tantum váluit humána benedíctio, ut natúram convérteret; quid dícimus de ipsa consecratióne divína, ubi verba ipsa Dómini Salvatóris operantur? Nam sacramentum istud quod áccipis, Christi sermóne confícitur. Quod si tantum váluit sermo Elíæ, ut ignem de cœlo depóneret : non valébit Christi sermo, ut spécies mutet elementórum? De totíus mundi opéribus legisti : Quia ipse dixit, et facta sunt : ipse mandávit, et creáta sunt. Sermo ergo Christi qui pótuit ex níhilo fácere quod non erat, non potest ea quæ sunt, in id mutáre quod non erant? Non enim minus est novas rebus dare, quam mutáre natúras. Sed quid argumentis útimur? Suis utámur exemplis, Incarnationisque exemplo adstruámus mystérii veritátem. Numquid natúræ usus præcessit, cum Jesus Dóminus ex María nascerétur? Liquet quod præter natúræ órdinem Virgo generávit. Et hoc quod confícimus corpus, ex Vírgine est : quid hic quæris natúræ órdinem in Christi córpore, cum præter natúram sit ipse Dóminus Jesus partus ex Vírgine? Vera útique caro Christi, quæ crucifixa est, quæ sepulta est : vere ergo carnis illíus sacramentum est.

℟. Cœnántibus eis, accépit Jesus panem, et benedixit ac fregit, deditque discípulis suis, et ait : * Accípite et comédite, Hoc est Corpus meum. ℣. Si quis manducáverit ex hoc pane vivet in ætérnum; et panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita : * Accípite. *Matth.* 26. *Joan.* 6.

Lectio III.

Ex sancto Cyrillo Jerosolymitáno Epíscopo de Córpore et Sánguine Christi. *Cateches. Mystag.* 22. *n.* 1, 2, 3, 6, 9.

Cum Christus pronuntiáverit, et díxerit de pane : Hoc Corpus est meum; quis audébit deinceps ambígere? Et cum ipse adseveráverit et díxerit : Hic meus est Sanguis; quis unquam dubitáverit, áiens non esse ejus sánguinem? Aquam olim in vinum, quod sánguini affíne est, in Cana Galilææ transmutávit : et eum parum dignum existimábimus cui credámus, cum vinum in sánguinem transmu-

távit? Quare cum omni persuasióne tanquam Corpus et Sánguinem Christi illa sumámus. Nam in figúra panis datur tibi Corpus, et in figúra vini datur tibi Sanguis; ut cum súmpseris Corpus et Sánguinem Christi, concorpóreus et consanguis ipsi efficiáris. Sic étenim Christíferi effícimur, distribúto in membra nostra Córpore ejus et Sánguine. Sic juxta beátum Petrum divínæ fimus consortes natúræ. Quámobrem ne, tanquam nudis et commúnibus eleméntis, pani et vino Eucharísticis attende. Sunt enim Corpus et Sanguis Christi, secúndum Dómini adseveratiónem. Nam etiamsi illud tibi súggerat sensus, fides tamen te certum et firmum effíciat. Ne júdices rem ex gustu; sed ex fide citra ullam dubitatiónem certus esto, te Córporis et Sánguinis Christi dono dignátum fuisse.

℟. Litigábant Judæi dicentes: Quómodo potest hic carnem suam dare ad manducándum? Dixit Jesus: * Caro mea vere est cibus, et Sanguis meus vere est potus. ℣. Ego sum panis qui de cœlo descéndi? * Caro. Glória. * Caro. *Joan.* 6.

AD VESPERAS.

Omnia ut in II Vesperis Festi, 162; exceptis quæ sequuntur.

Psalmi de Sabbato.

Oratio ut infra ad Laudes Domínicæ.

DOMINICA

INTRA OCTAVAM

CORPORIS CHRISTI,

quæ est II post Pentecosten.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. et Hymnus ut in die Festi, 153; *Psalmi de Dominica.*

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. D. Patres nostri manducavérunt manna in deserto, sicut scriptum est: Panem de cœlo dedit eis manducáre. *Joan.* 6.

Ant. 2. D. Fontes amári obdulcáti sunt eis ad bibendum, et amónam de cœlo consecúti sunt. *Judith*, 5.

Ant. 3. a. Cibávit eos Dóminus ex ádipe fruménti, et de petra, melle saturávit eos. *Ps.* 77.

℣. Dívites eguérunt et esuriérunt; ℟. Inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono. *Ps.* 33.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Gálatas.

Paulus Apóstolus non ab homínibus, neque per hóminem, sed per Jesum Christum, et Deum Patrem, qui suscitávit eum a mórtuis; et qui mecum sunt omnes fratres, Ecclésiis Galátiæ. Grátia vobis, et pax a Deo Patre, et Dómino nostro Jesu

Christo, qui dedit semetipsum pro peccátis nostris, ut erípperet nos de præsenti século nequam, secundum voluntátem Dei et Patris nostri: cui est glória in sécula seculórum. Amen. Miror quod sic tam cito transferímini ab eo qui vos vocávit in grátiam Christi, in áliud Evangélium: quod non est áliud, nisi sunt áliqui, qui vos conturbant, et volunt convértere Evangélium Christi. Sed licet nos, aut Angelus de cœlo evangelízet vobis præterquam quod evangelizávimus vobis, anathéma sit. Sicut prædíximus, et nunc íterum dico: si quis vobis evangelizáverit præter id quod accepistis, anathéma sit. Modo enim homínibus suádeo an Deo? An quæro homínibus placére? Si adhuc homínibus placérem, Christi servus non essem.

℟. Verbum Dómini manet in æternum: * Hoc est autem verbum quod evangelizátum est in vos. ℣. Per Christum fidéles estis in Deo, renáti non ex sémine corruptíbili, sed incorruptíbili per verbum Dei vivi et permanentis in æternum. * Hoc. *I. Petr.* I.

Lectio II.

NOTUM enim vobis fácio, fratres, Evangélium, quod evangelizátum est a me, quia non est secundum hóminem: neque enim ego ab hómine accépi illud, neque dídici, sed per revelatiónem Jesu Christi. Audistis enim conversatiónem meam aliquando in Judaismo: quóniam supra modum persequébar Ecclésiam Dei, et expugnábam illam, et proficiébam in Judaismo supra multos coætáneos meos in génere meo, abundántius æmulátor exsistens paternárum meárum traditiónum.

℟. Grátia Dei sum id quod sum, * Et grátia ejus in me vácua non fuit. ℣. Prius blasphémus fui, et persecútor, et contumeliósus; sed misericórdiam Dei consecútus sum: * Et. *I. Cor.* 15. *I. Tim.* I.

Lectio III.

CUM plácuit ei, qui me segregávit ex útero matris meæ, et vocávit per grátiam suam, ut reveláret Fílium suum in me, ut evangelizárem illum in Géntibus, contínuo non acquiévi carni et sánguini, neque veni Jerosólymam ad antecessóres meos Apóstolos: sed ábii in Arábiam: et íterum reversus sum Damascum: deinde post annos tres veni Jerosólymam vidére Petrum, et mansi apud eum diébus quíndecim: álium autem Apostolórum vidi néminem, nisi Jacóbum fratrem Dómini.

℟. Pósitus sum ego prædicátor, et Apóstolus et magister Géntium: ob quam causam * Pátior, sed non confundor: † Scio enim cui crédidi. ℣. Quámdiu quidem ego

sam Géntium Apóstolus, ministérium meum honorificábo, * Pátior. Glória. † Scio. *II. Tim.* 1. *Rom.* 11.

IN II NOCTURNO.

Ant. 4. F. Per Christum máxima et pretiósa nobis promissa donávit : ut per hæc efficiámini divínæ consortes natúræ. *II. Petr.* 1.

Ant. 7. c. Non est ália nátio tam grandis, quæ hábeat deos appropinquantes sibi, sicut Deus noster. *Deut.* 4.

Ant. 4. E. Substántia tua dulcédinem tuam, quam in fílios habes, ostendébat. *Sap.* 16.

℣. Edent páuperes et saturabuntur : ℟. Vivent corda eórum in séculum séculi. *Ps.* 21.

Lectio IV.

Ex sancto Ambrósio Epíscopo. *Serm.* 18. *in Ps.* 118. *n.* 26, 28.

Jam mensæ cœlestis honóre suscípior : épulis meis non plúvia undátur; non terræ partus labórat, non árborum fructus. Pótui meo non flúmina quærenda, non fontes : Christus mihi cibus, Christus mihi potus : Caro Dei cibus mihi, et Dei Sanguis potus est mihi. Non jam ad satietátem mei ánnuos exspecto proventus : Christus mihi quotídie ministrátur. Non verébor, ne qua mihi eum cœli intempéries, aut sterílitas rurís imminuat, si pii cultus diligéntia persevéret. Deus panem, quem dat ómnibus, dat quotídie, dat semper. In te ipso est, ut accípias hunc panem : accéde ad hunc panem, et accípies eum. De hoc pane dictum est : Omnes qui elongant se abs te, períbunt. Si te elongáveris ab eo, períbis : si appropinquáveris ad eum, vives. Hic est panis vitæ : qui ergo vitam mandúcat, mori non potest. Quómodo enim moriétur, cui cibus vita est?

℟. Memor ero, Dómine, mirabílium tuórum, et * In adinventiónibus tuis exercébor. ℣. Exaltans ánimam, illúminans óculos, dans sanitátem et vitam, * In. *Ps.* 76. *Eccli.* 34.

Lectio V.

Ex eodem de Sacramentis. Lib. 5. *n.* 25.

Si quotidiánus est panis, cur post annum illum sumis? Accipe quotídie, quod quotídie tibi prosit. Sic vive, ut quotídie mereáris accípere. Quómodo Job sanctus pro fíliis suis offerébat quotídie sacrifícium, ne forte áliquid vel in corde vel in sermóne peccássent? Ergo tu audis quod quotiescumque offertur sacrifícium, mors Dómini, resurréctio Dómini, elevátio Dómini significétur et remíssio peccatórum : et panem istum vitæ non quotidiánum adsúmis? Qui vulnus habet, medicínam requírit. Vulnus est, quia sub peccáto sumus; medicína est cœleste et venerábile Sacramentum.

℟. Gustáte, et vidéte quóniam * Suávis est Dóminus. Beátus vir qui sperat in eo. ℣. A Deo enim est omnis medéla. * Suávis. *Ps.* 33. *Eccli.* 38.

Lectio VI.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 17. *in Epist. ad Hebr. n.* 4.

Multi hujus sacrifícii semel toto anno sunt partícipes : álii autem bis; álii vero sæpe. Quid ergo ? quinam erunt nobis magis accepti, an qui semel, an qui sæpe, an qui raro? Nec hi, nec illi : sed ii qui cum munda consciéntia, qui cum mundo corde, qui cum vita quæ nulli est affínis reprehensióni. Qui sunt hujúsmodi, semper accédant; qui non sunt hujúsmodi, nec semel quidem. Quare? quóniam sibi sumunt judícium, et condemnatiónem, et supplícium. Nec miréris. Sicut enim nutrimentum quod natúra vim habet nutriendi, si in eum incíderit qui malis cibis et humóribus est plenus, ómnia perdit et corrumpit, et morbi fit occásio : ita étiam hæc veneranda mystéria.

℟. Immolábit agnum multitúdo filiórum Israel, ad vésperam Paschæ; et edent carnes et ázymos panes. * Quicumque coméderit fermentátum, períbit. ℣. Pascha nostrum immolátus est Christus; ítaque epulémur non in fermento malítiæ et nequítiæ, sed in ázymis sinceritátis et veritátis. * Quicumque. Glória. * Quicumque. *Exod.* 12. *I. Cor.* 5.

IN III NOCTURNO.

Ant. 3. c. Vidéte ne forte sit in áliquo vestrum cor malum; partícipes enim Christi effecti sumus. *Hebr.* 3.

Ant. 1. g. Foris canes, et venéfici, et impudíci, et homicídæ, et idólis servientes, et omnis qui amat et facit mendácium. *Apoc.* 22.

Ant. 8. G. Quicumque manducáverit panem hunc, vel bíberit cálicem Dómini indigne, reus erit Córporis et Sánguinis Dómini. *I. Cor.* 11.

℣. Emitte lucem tuam et veritátem tuam, ℟. Et introíbo ad altáre Dei. *Ps.* 42.

Lectio VII.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 3. *in Epist. ad Ephes. n.* 4.

Multos vídeo qui Christi Córporis sunt partícipes inconsideráte et témere, et magis ex consuetúdine et ex præscripto, quam ex cogitatióne et consideratióne. Si advénerit, inquit, tempus sanctæ Quadragésimæ, quáliscumque fúerit quíspiam fit párticeps sacramentórum, ita et si advénerit dies Epiphaniórum. Atquí illud tempus accedendi non est : non Epiphánia, neque Quadragésima facit dignos qui accédant, sed ánimæ sincéritas et púri-

tas. Cum ea semper accéde, absque ipsa nunquam. Cógita qui véteris partícipes erant sacrifícii, quanta utebantur frugalitáte et abstinéntia: quid non agébant, quid non faciébant? Undique et semper expurgabantur: tu autem accédens ad sacrifícium quod ipsi stupent et venerantur Angeli, témporum períodis rem defínis ac circumscríbis? Et quómodo stabis ad tribúnal Christi, qui pollútis mánibus et labris ad corpus illud áudeas accédere? Et regem quidem ore male olente deosculári nolúeris: cœli autem Regem fœtenti et male olenti ánima osculáris. Id plane est contumélia. Dic mihi, vellesne ad sacrifícium mánibus illótis accédere? Non opínor: sed malles pótius non prorsus accédere, quam sórdidis mánibus. Itane cum in re parva sis ádeo réverens et religiósus, sórdidam et immundam habens ánimam, accédis et audes tángere? Quid vero, an non vides vasa ablúta, ádeo nítida et spléndida? His longe mundióres nobis oportet esse ánimas, his sanctióres et splendidióres. O consuetúdinem, o præsumptiónem!

℟. Dómine, Deus meus, sancte meus, *Mundi sunt óculi tui, ne vídeas malum; respícere ad iniquitátem non póteris. ℣. Surge, Dómine, et dissipentur inimíci tui, et fúgiant qui odérunt te, a fácie tua. *Mundi. *Habac*. 1. *Num*. 10.

Lectio VIII.

Hom. 24. *in Epist. I. ad Cor. n*. 5.

Hæc autem dico, non ut ne accedámus; sed ne témere accedámus. Sicut enim témere accédere, perículum est; sic his mysticis cœnis non communicáre, fames est, et mors. Hæc enim mensa nervi ánimæ nostræ, mentis vínculum, fidúciæ causa, spes, salus, lux, vita est. Absterge ígitur ánimam, præpara mentem ad horum mysteriórum perceptiónem. Etenim si regis fílius cum ornátu, púrpura et diadémate concréditus tibi esset gestandus, ómnia quæ sunt in terra abjecisses. Nunc autem non fílium regis, sed ipsum Dei Fílium unigénitum accípiens, non exhorrescis, dic mihi, et non omnem seculárium rerum amórem ábjicis, neque illo tantum ornátu gloriáris; sed adhuc in terram réspicis, pecúnias amas, et auro ínhias? Ecquam habitúrus es véniam? quam excusatiónem?

℟. Irritam quis fáciens legem Móysi, sine ulla miseratióne duóbus vel tribus téstibus móritur: * Quanto magis putátis deterióra meréri supplícia qui Fílium Dei conculcáverit, et Sánguinem testamenti pollútum dúxerit, in quo sanctificátus est. ℣. Irátus est Dóminus contra Ozam, et percussit eum, eo quod tetigisset arcam, et mórtuus est. * Quanto. *Hebr*. 10.

Lectio IX. Cap. 14.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Qui cœnam magnam non gustaturi sunt.

In illo témpore : Dixit Jesus cuídam de simul discumbéntibus cum ipso in domo príncipis Pharisæórum : Homo quidam fecit cœnam magnam, et vocávit multos. Et réliqua.

Homília sancti Gregórii Papæ. 36. *in Evang. n.* 1.

Hoc distáre, fratres caríssimi, inter delícias córporis et cordis solet, quod corporáles delíciæ, cum non habentur, grave in se desidérium accendunt; cum vero hábitæ eduntur, comedentem prótinus in fastídium per satietátem vertunt. At contra, spiritáles delíciæ, cum non habentur, in fastídio sunt; cum vero habentur, in desidério : tantóque a comedente ámplius esuriuntur, quanto et ab esuriente ámplius comeduntur. In illis appetítus placet, experiéntia displicet : in istis appetítus vilis est, et experiéntia magis placet. In illis appetítus saturitátem, satúritas fastídium género; in istis autem appetítus saturitátem, satúritas appetítum parit. Augent enim spiritáles delíciæ desidérium in mente, dum sátiant; quia quanto magis eárum sapor percípitur, eo ámplius cognóscitur quod avídius amétur. Et idcirco non hábitæ amári non possunt, quia eárum sapor ignorátur. Quis enim amáre váleat quod ignórat? Proinde Psalmista nos ádmonet, dicens : Gustáte, et vidéte quóniam suávis est Dóminus.

℟. Quam * Magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, quam abscondísti timéntibus te. ℣. Qui edunt, adhuc esúrient, et qui bibunt, adhuc sítient. * Magna. Glória. * Magna. *Ps.* 30. *Eccli.* 24.

AD LAUDES.

Omnia ut in Die, exceptis quæ sequuntur :

Ad Benedictus. *Ant.* 1. a. Dómine, factum est ut imperasti ; et adhuc locus est. Et ait dóminus servo : Exi in vias et sepes, et compelle intráre, ut impleátur domus mea. *Luc.* 14.

Orátio Process. Paris.

Sacramenta, Dómine, quibus nos instauráre dignáris, cor nostrum amóris tui dulcédine rèpleant, et ad ineffábiles regni tui delícias tríbuant júgiter suspiráre; Qui vivis.

De Duplici-minori occurrente fit Commemoratio.

AD HORAS, omnia ut in Die, excepto Canone ad Primam, qui dicitur juxta diem mensis.

AD II VESPERAS.

Omnia ut in Die, exceptis quæ sequuntur :

Psalmi de Dominica.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. a.

Dico vobis quod nemo virórum illórum qui vocáti sunt, gustábit cœnam meam. *Luc.* 14.

FERIA II.

Ad Noct. tres Ant. et ℣. e I Nocturno Festi.

Lectio I de Scriptura juxta diem mensis.

Lectio II.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *In Ps.* 98. *n.* 9.

Exaltate Dóminum Deum nostrum, et adoráte scabellum pedum ejus, quóniam sanctus est. Vidéte, fratres, quid nos júbeat adoráre. Alio loco Scripturárum dícitur: Cœlum mihi sedes est, terra autem scabellum pedum meórum. Ergo terram nos jubet adoráre, quia dixit álio loco quod sit scabellum pedum Dei? Et quómodo adorábimus terram; cum dicat aperte Scriptúra: Dóminum Deum tuum adorábis; et hic dicit: Adoráte scabellum pedum ejus? Anceps factus sum: flúctuans, converto me ad Christum, quia ipsum quæro hic; et invénio quómodo sine impietáte adorétur terra, sine impietáte adorétur scabellum pedum ejus. Suscépit enim de terra terram: quia caro de terra est, et de carne Maríæ carnem accépit. Et quia in ipsa carne hic ambulávit, et ipsam carnem nobis manducandam ad salútem dedit; nemo autem illam carnem mandúcat, nisi prius adoráverit: inventum est quemádmodum adorétur tale scabellum pedum Dómini; et non solum non peccémus adorando, sed peccémus non adorando.

℟. Memor ero, Dómine, mirabílium tuórum et in adinventiónibus tuis exercébor. * Adorábo ad templum sanctum tuum. ℣. Exaltábo te, Deus, meus Rex; et benedícam nómini tuo in séculum, et in séculum séculi; * Adorábo. *Ps.* 76, 5 *et* 141.

Lectio III.

Ex sancto Cyrillo Alexandríno. *Lib.* 4. *in Joan.*

Qui mandúcat, inquit, meam Carnem, et bibit Sánguinem meum, in me manet, et ego in illo. Sícuti enim si quis liquefactæ ceræ áliam ceram infúderit, álteram cum áltera per totum commísceat necesse est; sic qui Carnem et Sánguinem Dómini récipit, cum ipso ita conjúngitur, ut Christus in ipso, et ipse in Christo inveniátur. Sicut parum, ut Paulus ait, fermenti totam massam fermentat, sic mínima Eulógia totum hóminem in seipsam ádtrahit, et sua grátia replet; et hoc modo Christus in nobis manet, et nos in Christo. Nos vero, si vitam æternam cónsequi vólumus, si largitórem immortalitátis habére in nobis desiderámus, ad recipiendam Eulógiam libenter concurrámus; caveamusque ne loco láquei damnósam religiónem

diábolus prætendat. Recte, inquit, dicis; scriptum tamen esse non ignorámus judícium sibi comédere atque bíbere, illum qui de pane cómedit, et de cálice bibit indigne; ego ígitur probo meipsum, et indignum invénio. Quando ígitur, qui hæc dicis, dignus eris? Quando Christo teipsum sistes? Nam, si peccando indignus es, et peccáre non désinis, (quis enim delicta intélligit, secundum Psalmistam?) expers omníno eris vivíficæ hujus sanctificatiónis. Quare pias, quæso, cogitatiónes suscípias, studióse sanctéque vivas, atque ita Eulógiæ párticeps fias; quæ, mihi crede, non mortem solum, verum étiam morbos omnes depellit.

℟. A te quid vólui super terram, * Deus cordis mei, et pars mea in æternum. Vivo jam non ego, † Vivit in me Christus. ℣. Quemádmodum desíderat cervus ad fontes aquárum, ita desíderat ánima mea ad te, Deus, * Deus. Glória. † Vivit. *Ps.* 72 *et* 41. *Gal.* 2.

FERIA III.

Ad Noct. tres Ant. et ℣. e II Nocturno Festi.

Lectio I de Scriptura juxta diem mensis.

Lectio II.

Ex sancto Justíno Mártyre. *Apolog.* 1. *n.* 66.

Atque hoc alimentum apud nos vocátur Eucharístia, cujus némini álii licet esse partícipi, nisi qui credat vera esse quæ docémus, atque illo ad remissiónem peccatórum et regeneratiónem lavácro ablútus fúerit, et ita vivat ut Christus trádidit. Neque enim ut commúnem panem, neque ut commúnem potum ista súmimus; sed quemádmodum per verbum Dei caro factus Jesus Christus Salvátor noster et carnem et sánguinem hábuit, nostræ salútis causâ; sic étiam illam, in qua per precem ipsíus verba continentem grátiæ actæ sunt, alimóniam, ex qua sanguis et carnes nostræ per mutatiónem aluntur, incarnáti illíus Jesu et carnem et sánguinem esse edocti sumus.

℟. Dixit Jesus: Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita. * Hic est panis de cœlo descendens, ut si quis ex ipso manducáverit, non moriátur. ℣. Panis quem frángimus, nonne participátio córporis Dómini est? * Hic. *Joan.* 6. *I. Cor.* 10.

Lectio III. n. 67.

In ómnibus oblatiónibus laudámus Creatórem ómnium per Fílium ejus Jesum Christum et per Spíritum sanctum. Ac Solis, ut dícitur, die ómnium sive urbes sive agros incoléntium in eumdem locum fit conventus, et commentária Apostolórum, aut scripta Prophetárum legun-

tur, quoad licet per tempus. Deinde ubi lector désiit, is qui præest admonitiónem verbis et adhortatiónem ad res tam præcláras imitandas súscipit. Póstea omnes simul consúrgimus, et preces emíttimus : atque, ut jam díximus, ubi desíimus precári, panis affertur et vinum et aqua. Qui abundant et volunt, suo arbítrio, quod quisque vult, largiuntur; et quod collígitur, apud eum qui præest depónitur; ac ipse súbvenit pupillis et víduis, et iis qui vel ob morbum vel áliam ob causam egent, tum étiam iis qui in vínculis sunt, et adveniéntibus perégre hospítibus; uno verbo ómnium indigéntium curam súscipit. Die autem Solis omnes simul convenímus, tum quia prima hæc dies est, qua Deus, cum ténebras et matériam vertisset, mundum creávit, tum quia Jesus Christus Salvátor noster eádem die ex mórtuis resurrexit.

℟. De collectis quæ fiunt in sanctos, ita fácite; per unum Sábbati unusquisque vestrum apud se sepónat, recondens quod ei bene placúerit : * Non ex tristítia, aut ex necessitáte; † Hílarem enim datórem díligit Deus. ℣. Unusquisque prout destinávit in corde suo, * Non. Glória. † Hilarem. *I. Cor.* 16. *II. Cor.* 9.

Si sit dies XXVII Junii, dicuntur I Vesp. de ipsa die Octava Corporis Christi, quæ in hoc casu anticipatur in Fer. IV,

---

FERIA IV.

Ad Noct. tres Ant. et ℣. e III Nocturno Festi.

Lectio I de Scriptura occurr.

Lectio II.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre ad Cornélium. *Epist.* 54.

Nunc non infirmis, sed fórtibus pax necessária est; nec moriéntibus, sed viventibus communicátio a nobis danda est; ut quos excitámus et hortámur ad prælium non inermes et nudos relinquámus, sed protectióne Sánguinis et Córporis Christi muniámus : et cum ad hoc fiat Eucharístia, ut possit accipiéntibus esse tutéla, quos tutos esse contra adversárium vólumus, munimento Domínicæ saturitátis armémus. Nam quómodo docémus aut provocámus eos in confessióne Nóminis sánguinem suum fúndere, si eis militatúris Christi Sánguinem denegámus? aut quómodo ad martyrii póculum idóneos fácimus, si non eos prius ad bibendum in ecclésia póculum Dómini jure communicatiónis admíttimus?

℟. Parasti in conspectu meo mensam * Adversus eos qui tríbulant me. ℣. Calix meus inébrians quam præclárus est! * Adversus. *Ps.* 22.

Lectio III.

Ex sancto Joanne Chrysó-

stomo. *Hom.* 46. *in Joan. n.* 3.

Christus ut ostendat nobis quanto erga nos férveat amóre, se nobis commíscuit, et in unum corpus totum constítuit, ut unum simus, quasi corpus junctum cápiti : nam ardentis amóris hoc est indícium. Hoc subíndicans Job, de servis suis dicébat, a quibus sic amabátur, ut ejus cárnibus admiscéri peroptárent; ut enim ardentem amórem osténderent, dicébant : Quis det nobis de cárnibus suis, ut saturémur? Quod et Christus fecit, ad majórem nos amicítiam indúcens, et suum nobis demonstrans amórem; neque se concupiscéntibus videndum modo præbuit; sed tangendum, comedendum, déntibus terendum, commiscendum; desideriumque implévit omne. Ab illa ergo mensa recedámus tanquam leónes ignem spirantes, diábolo terríbiles.

℟. Si ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala,* Quóniam tu mecum es. ℣. Jurávi et státui custodíre judícia justítiæ tuæ, * Quóniam. Glória. * Quóniam. *Ps.* 22 *et* 118.

Vesperæ de sequenti.

FERIA V,

OCTAVA CORPORIS CHRISTI,

ET FESTUM SACERDOTII

EJUSDEM D. N. J. C.

SOLEMNE-MINUS.

IN I VESPERIS.

Psalmi de Feria, et sic ad Completorium.

¶ *Hæ Vesperæ cedunt II Vesperis SS. Petri et Pauli, si concurrant.*

Ant. 3. a. Dixit Dóminus ad Móysen : Applica ad te Aaron fratrem tuum cum fíliis suis, de médio filiórum Israel, ut Sacerdótio fungantur mihi. *Exod.* 28.

Ant. 2. D. Cunctórum consecrábis manus, sanctificabisque illos, ut Sacerdótio fungantur mihi. *Exod.* 28.

Ant. 8. G. Oleum unctiónis

fundes super caput Aaron; atque hoc ritu consecrábitur. *Exod.* 29.

Ant. 1. a. Fílios Aaron applicábis, et índues túnicis líneis, cingesque bálteo. *Exod.* 29.

Ant. 5. a. Státues Levítas in conspectu Aaron et filiórum ejus, et consecrábis oblátos Dómino. *Num.* 8.

Capitulum. Hebr. 3.

Alii quidem plures facti sunt Sacerdótes, idcirco quod morte prohiberentur permanére. Hic, eo quod máneat in æternum, sempiternum habet Sacerdótium.

Hymnus. Rob.

Cessant figúræ, non litat ímpares
Impar Sacerdos ámplius hóstias:
Jam Póntifex fit Numen ipsum;
Seque sibi Deus agnus offert.

Vitam cruentus qui semel óbtulit,
Se non cruentum júgiter ímmolat:
Mactátus aris, et renascens,
Perpetuo moriendo vivit.

Ad grande munus nos Deus érigit,
Quos intus ungit sacrificos sibi;
Pondus cadúci sustinémus
Angelicis humeris tremendum.

O quam stupendæ quas agimus vices!
Quem prona cœli cúria súspicit,
Sacras ad aras imperantes
Nos docilis Deus ipse sentit.

Christum, Sacerdos, cœlitus évocas:
Per te creátur, qui creat ómnia:
Immótus orbem qui gubernat,
Se tibi dat facilem movéri.

Non impotenti, críminis árbiter,
Verbo resolvis férrea víncula:
Quas fers magistra voce, Numen
Ecce sibi putat esse leges.

Laus summa Patri, súmmaque Fílio,
Qui se Parenti cónsecrat hóstiam:
Sacro ministri quo dicantur
Chrísmate, laus tibi, Flamen almum. Amen.

℣. Israel, non accípiam de domo tua vítulos, neque de grégibus tuis hircos: ℟. Immola Deo sacrifícium laudis. *Ps.* 49.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. g. Reprobátio fit præcedentis mandáti, propter infirmitátem ejus et inutilitátem: melióris Testamenti sponsor factus est Jesus. *Hebr.* 7.

Oratio ut infra ad Laudes, 184.

AD COMPLET. Ant. ut in Festo Corporis Christi, 163.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Pontíficem magnum

Jesum Fílium Dei, * Veníte, adorémus. *Hebr.* 4.

Hymnus. Rob.

JAM satis fluxit cruor hostiárum,
Prístinæ cessent holocausta legis :
Christe, quos formas melióra libant
Sacra ministri.

Elicit flammas Elias ab alto;
Mysta nunc major jubet, et potenti
Obsequens verbo, Deus adstat aris,
Hóstia factus.

Pingue libámen, novus et Sacerdos,
Orbe jam toto Deus immolátur :
Se manu nostra litat incruento
Fúnere Christus.

Tale nil priscis patribus tribútum,
Angelis nusquam data par potestas :
Se manu nostra Deus ipse cunctis
Præbet in escam.

Christe, fac semper tua Sacra puro
Corde tractémus, manibusque puris;
Cáritas aptos tua nos tremendis
Applicet aris.

Lúminis splendor, Patris una proles,
Christe, te pronus venerétur orbis,
Qui Sacerdótes per Amóris almi
Flamen inungis. Amen.

IN I NOCTURNO.

In Ps. Exsultáte Deo, 81.

Ant. 2. D. Necessárium fuit secundum órdinem Melchísedech álium súrgere Sacerdótem, et non secundum órdinem Aaron dici. *Hebr.* 7.

In Ps. Te decet, 65.

Ant. 2. D. Melchísedech rex Salem, Sacerdos Dei summi obviávit Abrahæ, et benedixit ei. Sine ulla contradictióne, quod minus est, a melióre benedícitur. *Hebr.* 7.

In Ps. Exáudiat, 76.

Ant. 4. e. Per Abraham, et Levi, qui décimas accépit, decimátus est : adhuc enim in lumbis patris erat, quando obviávit ei Melchísedech. *Hebr.* 7.

℣. Unxit te, Deus, Deus tuus óleo lætítiæ, ℟. Præ consórtibus tuis. *Ps.* 44.

Lectio I. Cap. 14.

Ex Libro Génesis.

EGRESSUS est Rex Sodomórum in occursum Abram, postquam reversus est a cæde Chodorláhomor, et regum qui cum eo erant in valle Save, quæ est vallis regis. Ac vero Melchísedech rex Salem, próferens panem et vinum, erat enim Sacerdos Dei altíssimi, benedixit ei, et ait : Benedictus Abram Deo excelso, qui creávit cœlum et terram; et benedictus Deus excelsus, quo protegente, hostes in mánibus tuis sunt. Et dedit ei décimas ex ómnibus.

℟. Melchísedech qui interpretátur rex justítiæ : rex Salem, quod est, rex pacis, sine patre, sine matre, neque inítium diérum, neque finem vitæ habens, * Adsimilátus Fílio Dei, manet Sacerdos in perpétuum. ℣. Intuémini quantus sit hic, qui décimas sumpsit ab Abraham, et hunc qui habébat repromissiónes, benedixit; * Adsimilátus. *Hebr.* 7.

Lectio II. Cap. 24.

Ex Libro Levítici.

Locutus est Dóminus ad Móysen, dicens : Accípies símilam, et coques ex ea duódecim panes, qui sínguli habébunt duas décimas : quorum senos altrínsecus super mensam puríssimam coram Dómino státues : et pones super eos thus lucidíssimum, ut sit panis in monimentum oblatiónis Dómini. Per síngula sábbata mutabuntur coram Dómino suscepti a fíliis Israel fœdere sempiterno : eruntque Aaron et filiórum ejus, ut cómedant eos in loco sancto : quia sanctum sanctórum est de sacrifíciis Dómini jure perpétuo.

℟. Locútus est Dóminus ad Móysen dicens : Pones super mensam panes propositiónis in conspectu meo semper. * Alienígena non vescétur ex eis, quia sancti sunt. ℣. Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita : caro enim mea vere est cibus, et sanguis meus vere est potus : * Alienígena. *Exod.* 25 *et* 29. *Joan.* 6.

Lectio III. Cap. 1.

Ex Malachía Prophéta.

Filius honórat patrem, et servus Dóminum suum : si ergo pater ego sum, ubi est honor meus? et si Dóminus ego sum, ubi est timor meus? dicit Dóminus exercítuum. Ad vos, o Sacerdótes, qui despícitis nomen meum, et dixistis : In quo despéximus nomen tuum? Offertis super altáre meum panem pollútum, et dícitis : In quo pollúimus te? in eo, quod dícitis : Mensa Dómini despecta est. Non est mihi volúntas in vobis, dicit Dóminus exercítuum : et munus non suscípiam de manu vestra. Ab ortu enim solis usque ad occásum, magnum est nomen meum in Géntibus, et in omni loco sacrificátur, et offertur nómini meo oblátio munda : quia magnum est Nomen meum in Géntibus, dicit Dóminus exercítuum.

℟. Angelus Testamenti, ecce venit; ipse quasi ignis conflans, et purgábit fílios Levi, * Et erunt Dómino offerentes sacrifícia in justítia. † Et placébit Dómino sacrifícium. ℣. Ecce dies vénient, dicit Dóminus : et consummábo super domum Israel, et super domum Juda Testaméntum novum : * Et erunt. Glória. † Et placébit. *Malach.* 3. *Hebr.* 8.

IN II NOCTURNO.

In Ps. Deus noster, 119.

Ant. 3. a. Umbram habens Lex futurórum bonórum, hóstiis quas ófferunt nunquam potest accedentes perfectos fácere. *Hebr.* 10.

In Ps. Júdica me, Dómine, 50.

Ant. 2. f. Christus ingrédiens mundum, dicit : Holocautómata pro peccáto non tibi placuérunt ; tunc dixi : Ecce vénio. *Hebr.* 10.

In Ps. Dóminus regit me, 86.

Ant. 7. a. Hic unam pro peccátis ófferens hóstiam, in sempiternum sedet in déxtera Dei. *Hebr.* 10.

℣. Si voluisses sacrifícium, dedissem útique : ℟. Holocaustis non delectáberis. *Ps.* 50.

Lectio IV.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre ad Cæcílium. *Epist.* 63.

In Sacerdóte Melchísedech sacrifícii Domínici sacramentum præfigurátum vidémus, secundum quod Scriptúra divína testátur et dicit : Et Melchísedech rex Salem prótulit panem et vinum. Fuit autem Sacerdos Dei summi, et benedixit Abraham. Quod autem Melchísedech typum Christi portáret, declárat in Psalmis Spíritus sanctus ex persóna Patris ad Fílium dicens : Ante lucíferum génui te : Tu es Sacerdos in æternum, secundum órdinem Melchísedech. Qui ordo útique hic est de sacrifício illo véniens, et inde descendens quòd Melchísedech Sacerdos Dei summi fuit, quòd panem et vinum óbtulit, quòd Abraham benedixit. Nam quis magis Sacerdos Dei summi, quam Dóminus noster Jesus Christus, qui sacrifícium Deo Patri óbtulit, et óbtulit hoc idem quod Melchísedech obtúlerat, id est, panem et vinum, suum scílicet Corpus et Sánguinem?

℟. Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum : * Tu es Sacerdos in æternum, secundum órdinem Melchísedech. ℣. Christus non semetipsum clarificávit ut Póntifex fíeret, sed qui locútus est ad eum : * Tu. *Ps.* 109. *Hebr.* 5.

Lectio V.

Sed et per Salómonem Spíritus sanctus typum Domínici sacrifícii ante præmonstrans, immolátæ hóstiæ et panis et vini, sed et altáris et Apostolórum fáciens mentiónem ; Sapiéntia, inquit, ædificávit sibi domum, et súbdidit columnas septem. Mactávit suas hóstias, míscuit in cratéra vinum suum, et parávit mensam suam. Et misit servos suos, cónvocans cum excelsa prædicatióne ad cratérem, dicens : Qui est insípiens, declínet ad me. Et egéntibus sensu dixit : Veníte, édite de meis pánibus, et bíbite vinum quod míscui vobis. Vinum

mixtum declárat, id est, Cálicem Dómini aqua et vino mixtum Prophética voce prænúntiat; ut appáreat in passióne Domínica id esse gestum, quod fúerat ante prædictum.

℟. Homo quidam fecit cœnam magnam, et misit servum suum hora cœnæ dícere invitátis ut venírent; * Quia paráta sunt ómnia. ℣. Veníte, comédite panem meum, et bíbite vinum quod míscui vobis; * Quia. *Luc.* 14. *Prov.* 9.

Lectio VI.

Nam quia nos omnes portábat Christus, qui et peccáta nostra portábat, vidémus in aqua pópulum intélligi; in vino vero ostendi Sánguinem Christi. Quando autem in cálice vino aqua miscétur, Christo pópulus adunátur; et credéntium plebs ei, in quem crédidit, copulátur et conjúngitur. Sic autem, in sanctificando cálice Dómini, offerri aqua sola non potest, quómodo nec vinum solum potest. Nam si vinum tantum quis ófferat, Sanguis Christi íncipit esse sine nobis : si vero aqua sit sola, plebs íncipit esse sine Christo. Quando autem utrumque miscétur, et adunatióne confúsa sibi ínvicem copulátur, tunc Sacramentum spiritále et cœleste perfícitur.

℟. Calix benedictiónis cui benedícimus, nonne communicátio Sánguinis Christi est? et panis quem frángimus, nonne participátio Córporis Dómini est? Quóniam unus panis, unum corpus multi sumus, * Omnes qui de uno pane participámus. ℣. Membra sumus córporis ejus, de carne ejus, et de óssibus ejus, * Omnes. Glória. * Omnes. *I. Cor.* 10. *Ephes.* 5.

IN III NOCTURNO.

In Ps. Júdica me, Deus, 69.

Ant. 8. G. Omnis Póntifex ad offerendum múnera et hóstias constitúitur; unde necesse est, et hunc habére áliquid, quod ófferat. *Hebr.* 8.

In Ps. Quam dilecta, 86.

Ant. 6. F. Si sanguis hircórum et taurórum inquinátos sanctíficat ad emundatiónem carnis, quanto magis Sanguis Christi emundábit consciéntiam nostram? *Hebr.* 9.

In Ps. Memento, *cum sua divisione*, 122.

Ant. 5. a. Novi Testamenti mediátor est, ut, morte intercedente, repromissiónem accípiant, qui vocáti sunt ætérnæ hæreditátis. *Hebr.* 9.

℣. Erunt Dómino offerentes sacrifícia in justítia; ℟. Et placébit Dómino sacrifícium. *Malach.* 3.

Lectio VII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *In Ps.* 109. *n.* 17.

Christus secundum id quod natus de Patre, Deus apud Deum, coætérnus gignenti, non Sacerdos; sed Sacerdos propter carnem adsumptam;

propter víctimam, quam pro nobis offerret, a nobis acceptam. Jurávit Dóminus. Quid est, Jurávit Dóminus? firmávit. Non enim pœnitébit. Non mutábit. Quid? Tu es Sacerdos in æternum. Ideo in æternum, quia non pœnitébit eum. Sed Sacerdos, secundum quid? Numquid erunt illæ hóstiæ víctimæ oblátæ a Patriarchis, aræ sánguinis et tabernáculum, et illa primi Testamenti véteris sacramenta? Absit. Jam illa subláta sunt, everso jam Templo, remóto illo Sacerdótio, pereunte víctima eórum, et sacrifício.

℟. Omnis Sacerdos præsto est quotídie ministrans, et easdem sæpe ófferens hóstias quæ nunquam possunt auferre peccáta : * Jesus autem, unam pro peccátis ófferens hóstiam, una oblatióne consummávit in sempiternum sanctificátos. ℣. Quo mihi multitúdinem victimárum vestrárum, dicit Dóminus : * Jesus. *Hebr.* 10. *Is.* 1.

Lectio VIII.

Enarr. 1. *in Ps.* 33. *n.* 5.

Erat, ut nostis, sacrifícium Judæórum ántea secundum Aaron in víctimis pécorum, et hoc in mystério : nondum erat sacrifícium Córporis et Sánguinis Dómini, quod fidéles norunt et qui Evangélium legérunt; quod sacrifícium nunc diffúsum est toto orbe terrárum. Propónite ergo vobis ante óculos duo sacrifícia, et illud secundum órdinem Aaron, et hoc secundum órdinem Melchísedech. Scriptum est enim : Jurávit Dóminus et non pœnitébit eum : Tu es Sacerdos in æternum, secundum órdinem Melchísedech. Sublátum est ergo sacrifícium Aaron, et cœpit esse sacrifícium secundum órdinem Melchísedech; Dóminus noster Jesus Christus in Córpore et Sánguine suo vóluit esse salútem nostram.

℟. Necessárium fuit secundum órdinem Melchísedech álium súrgere Sacerdótem, et non secundum órdinem Aaron dici : * Nihil enim ad perfectum adduxit Lex. ℣. Transláto Sacerdótio necesse est ut Legis translátio fiat; * Nihil. *Hebr.* 7.

Lectio IX. Cap. 22.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Institutio Eucharistiæ.

Cum facta esset hora, discúbuit Jesus et duódecim Apóstoli cum eo; Et ait illis : Desidério desiderávi hoc Pascha manducáre vobiscum, ántequam pátiar. Et réliqua.

Homília sancti Gaudéntii Brixiensis Epíscopi. *Tract. de ratione Sacrament. ad Neophytos.*

Voluit Dóminus benefícia sua permanére apud nos : vóluit ánimas pretióso Sánguine suo semper sanctificári per

imáginem própriæ Passiónis: et ídeo discípulis fidélibus mandavit, quos primos et Ecclésiæ suæ constítuit Sacerdótes, ut indesinenter ista vitæ æternæ mystéria exercérent; quæ necesse est a cunctis Sacerdótibus per síngulas totíus orbis Ecclésias celebrári, úsquequo íterum Christus de cœlis advéniat: ut et ipsi Sacerdótes, et omnes páriter fidélium pópuli exemplar passiónis Christi ante óculos habentes quotídie, et gerentes in mánibus, ore étiam sumentes ac péctore, redemptiónis nostræ indébili memória teneámus; et contra venéna diáboli, dulcem medicínam sempitérni tutáminis consequámur: sicut Spíritus sanctus hortátur: Gustáte, et vidéte quóniam suávis est Dóminus. Hoc sacrifícium Paschæ Salvatóris, omnes de potestáte Ægypti, et Pharaónis diáboli exeuntes, tota nobíscum religiósi cordis aviditáte percípite; ut ab ipso Dómino nostro Jesu Christo, quem Sacraméntis suis inesse crédimus, víscerum nostrórum sanctíficentur interna: cujus virtus inæstimábilis pérmanet in ómnia sécula.

℟. Ait Jesus Apóstolis: Desidério desiderávi hoc Pascha manducáre vobíscum, ántequam pátiar: * Hoc fácite in meam commemoratiónem. ℣. Sacrificáte sacrifícium justítiæ, et speráte in Dómino: * Hoc. Glória. * Hoc. *Luc.* 22. *Ps.* 4.

AD LAUDES.

Psalmi de Dominica.

Ant. 1. D. Talis decébat ut nobis esset Póntifex, sanctus, ínnocens, impollútus, segregátus a peccatóribus. *Hebr.* 7.

Ant. 2. D. Débuit per ómnia frátribus similári, ut misericors fíeret, et fidélis Póntifex ad Deum, ut repropitiáret delicta pópuli. *Hebr.* 2.

Ant. 3. c. Dilexit nos, et trádidit semetipsum pro nobis, oblatiónem et hóstiam Deo, in odórem suavitátis. *Ephes.* 5.

Canticum. Zach. 6.

Sumes aurum, et argentum: et fácies corónas,* et pones in cápite Jesu Sacerdótis magni,

Et loquéris ad eum, dicens: Hæc ait Dóminus exercítuum, dicens: * Ecce vir Oriens nomen ejus:

Et subter eum oriétur,* et ædificábit templum Dómino.

Et ipse éxstruet templum Dómino: et ipse portábit glóriam,* et sedébit, et dominábitur super sólio suo.

Et qui procul sunt, vénient,* et ædificábunt in templo Dómini.

Ant. 7. g. Consummátus, factus est ómnibus obtemperántibus sibi causa salútis ætérnæ, appellátus a Deo Póntifex juxta órdinem Melchísedech. *Hebr.* 5.

Ant. 5. a. Salváre in perpétuum potest accedentes per semetipsum ad Deum, semper

vivens ad interpellandum pro nobis. *Hebr.* 7.

Capitulum. Hebr. 8.

Melius sortítus est ministérium, quanto et melióris Testamenti mediátor est, quod in melióribus repromissiónibus sancítum est.

Hymnus. S. V.

Nate, qui Deo Parenti
Par Deus nunc ádsides;
Christe, suprémus Sacerdos,
Atque factus hóstia;
Ipse judex et patrónus;
Et Deus, nobis homo.
Te tuis offers sub aris
Incruento fúnere;
Nostra vel te gloriósum
Heu! cruentant crímina.
Júdicem te, te patrónum
In dies lacéssimus.
Sacra sicne tam nocentes
Ambiunt altária?
Quam tremiscunt intuendo
Purióres Spíritus,
Sustinébunt inquináti
Núminis præséntiam!
Tolle vela, rumpe nubem,
Ore nudo pródeas;
Temperáto tu benignus
Vis latére Númine:
Ni premas, nos fulguranti
Enecáres lúmine.
Nube densa delitentem
Da fide te cérnere,
Sole puro puriórem
Ore puro pángere:
Da simul nos immolári
Immolátæ víctimæ.
Summa laus Deo Parenti,
Qui creávit ómnia;
Summa sit Nato, redémit
Qui suo nos Sánguine;
Flámini par, cujus almo
Confovémur hálitu. Amen.

℣. Sacerdótes Sion índuam salutári, ℟. Et sancti ejus exsultatióne exsultábunt. *Ps.* 131.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Christus Póntifex futurórum bonórum ad destitutiónem peccáti, per hóstiam suam appáruit. *Hebr.* 9.

Oratio Brev. Bitur.

Deus, qui ad majestátis tuæ glóriam, et géneris humáni salútem, Unigénitum tuum summum constituisti Sacerdótem, eíque ad sacrificandum tibi hóstiam mundam Sacerdótes ministros sociasti: præsta, ut omnes qui vocatióne tam sancta dignáti sunt, altári tuo devóte ministrent, et seipsos hóstiam vivam et sanctam offerre mereantur; Per eumdem.

Fit Commem. de Duplici-minori si occurrat, et etiam de Vigilia SS. Petri et Pauli, in eodem casu.

AD HORAS, Doxologia :

¶ Jesu Sacerdótum caput;
O Póntifex et víctima;
Cum Patre cumque Spíritu,
Jugis tibi sit glória.
Amen.

Psalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 1. D. Talis decébat.

In ℟. *br.* ℣. Qui est Sacerdos * in æternum. *Ps.* 109.

Canon.

Ex Concílio Tridentíno. *Ann.* 1562. *Sess.* 22. *Cap.* 1.

Christus in cœna novíssima Sacerdótem, secundum órdinem Melchísedech se in ætternum constitútum declárans, Corpus et Sánguinem suum sub speciébus panis et vini Deo Patri óbtulit; ac sub earumdem rerum symbolis, Apóstolis, quos tunc novi Testamenti Sacerdótes constituébat, ut súmerent, trádidit; et eisdem, eorumque in Sacerdótio successóribus, ut offerrent, præcepit per hæc verba : Hoc facite in meam commemorationem.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Débuit.

Capitulum. Hebr. 4.

Non habémus Pontíficem, qui non possit cómpati infirmitátibus nostris : tentátum autem per ómnia pro similitúdine absque peccáto. Adeámus ergo cum fidúcia ad thronum grátiæ.

℟. *br.* Cálicem salutáris * accípiam; * Allelúia, allelúia. Cálicem. ℣. Et nomen Dómini * invocábo ;* Allelúia. Glória. Cálicem.

℣. Vota mea Dómino reddam ℟. In conspectu omnis pópuli ejus. *Ps.* 115.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Dilexit nos.

Capitulum. Hebr. 10.

Habentes fidúciam in introítu Sanctórum in Sánguine Christi, quam initiávit nobis viam novam et viventem per velámen, id est, carnem suam, et Sacerdótem magnum super domum Dei, teneámus spei nostræ confessiónem indeclinábilem.

℟. *br.* Memor sit Dóminus * sacrifícii tui; * Allelúia, allelúia. Memor. ℣. Et holocaustum tuum * pingue fiat; * Allelúia. Glória. Memor.

℣. Lætábimur in salutári tuo, ℟. Et in nómine Dei magnificábimur. *Ps.* 19.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Salváre.

Capitulum. Hebr. 8.

Talem habémus Pontíficem qui consédit in déxtera sedis magnitúdinis in cœlis, sanctórum minister et tabernáculi veri, quod fixit Dóminus, et non homo.

℟. *br.* Salvum fecit Dóminus * Christum suum ; * Allelúia; allelúia. Salvum. ℣. Exáudiet illum * de cœlo sancto suo; * Allelúia. Glória. Salvum. *Ps.* 19.

℟. Mirificávit Dóminus Sanctum suum : ℟. Dóminus exáudiet me, cum clamávero ad eum. *Ps.* 4.

AD II VESPERAS.

¶ *Hæ Vesperæ solis SS. Petri*

et Pauli I Vesperis cedunt, si concurrant.

In Ps. Dixit Dóminus, 18.

Ant. 1. D. Serviámus Dómino, et juris nostri sit offerre, et holocausta, et víctimas, et pacíficas hóstias. *Josue,* 22.

In Ps. Confitébor, 19.

Ant. 2. D. Deus idóneos nos fecit ministros novi Testamenti, non líttera, sed Spíritu. *II. Cor.* 3.

In Ps. Crédidi, 89.

Ant. 3. *a.* Spectáculum facti sumus mundo, et Angelis, et homínibus. *I. Cor.* 4.

In Ps. Beáti, 122.

Ant. 4. a. Sic nos existimet homo, ut ministros Christi, et dispensatóres Mysteriórum Dei. *I. Cor.* 4.

In Ps. Lauda Jerúsalem, 83.

Ant. 7. *d.* Qui bene ministráverint, gradum bonum sibi acquírent, et multam fidúciam, in fide quæ est in Christo Jesu. *I. Tim.* 3.

Capitulum. II. Cor. 2.

DEO grátias, qui semper triumphat nos in Christo Jesu, et odórem notítiæ suæ manifestat per nos, in omni loco.

Hymnus, Cessant figúræ, *ut in I Vesperis,* 177.

℣. Hæc est generátio quæréntium Dóminum; ℟. Quæréntium fáciem Dei Jacob. *Ps.* 23.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Christi bonus odor sumus Deo, in iis qui salvi sunt, et in iis qui péreunt: áliis quidem odor mortis in mortem, áliis autem odor vitæ in vitam. *II. Cor.* 2.

AD COMPLET. omnia ut in Festo Corporis Christi, 163.

¶ *Deinceps Officium Dominicarum, exceptis Lectionibus, fit ut in Psalterio.*

DOMINICA III

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 1 et 2.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Gálatas.

DEINDE veni in partes Syriæ, et Cilíciæ. Eram autem ignótus fácie Ecclésiis Judææ, quæ erant in Christo: tantum autem audítum habébant: quóniam qui persequebátur nos aliquando, nunc evangelízat fidem, quam aliquando expugnábat: et in me clarificábant Deum. Deinde post annos quatuórdecim, íterum ascendi Jerosólymam cum Bárnaba, adsumpto et Tito. Ascendi autem secundum revelatiónem: et cóntuli cum illis Evangélium, quod prædico in Géntibus, seorsum autem iis qui videbantur áliquid esse: ne forte in vácuum cúrrerem, aut cucurrissem.

℟. Qui timétis Dóminum, laudáte eum; * Universum semen Jacob, glorificáte eum.

℣. Hæc mutátio déxteræ Excelsi.* Universum. *Ps.* 21 *et* 76.

Lectio II.

Sed neque Titus, qui mecum erat, cum esset Gentílis, compulsus est circumcídi : sed propter subintroductos falsos fratres, qui subintroiérunt exploráre libertátem nostram, quam habémus in Christo Jesu, ut nos in servitútem redígerent. Quibus neque ad horam céssimus subjectióne, ut véritas Evangélii permáneat apud vos : ab iis autem, qui videbantur esse áliquid, (quales aliquando fúerint, nihil mea ínterest. Deus persónam hóminis non áccipit.) Mihi enim qui videbantur esse áliquid, nihil contulérunt.

℟. Apud Dóminum misericórdia; et copiósa apud eum redémptio : * Et ipse rédimet Israel ex ómnibus iniquitátibus ejus. ℣. Salvátor noster Jesus Christus dedit semetipsum pro nobis, ut nos redímeret ab omni iniquitáte :*Et. *Ps.* 129. *Tit.* 2.

Lectio III.

Sed e contra cum vidissent quod créditum est mihi Evangélium præpútii, sicut et Petro circumcisiónis : (qui enim operátus est Petro in Apostolátum circumcisiónis, operátus est et mihi inter Gentes :) et cum cognovissent grátiam, quæ data est mihi, Jacóbus, et Cephas, et Joannes, qui videbantur columnæ esse, dextras dedérunt mihi et Bárnabæ societátis; ut nos in Gentes, ipsi autem in circumcisiónem : tantum ut páuperum mémores essémus, quod étiam sollícitus fui hoc ipsum fácere.

℟. Gloriámur in Deo per Dóminum nostrum Jesum Christum, * Per quem nunc reconciliatiónem accépimus. ℣. Repléti fructu justítiæ per Jesum Christum,* Per. Glória.* Per. *Rom.* 5. *Philip.* 1.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *In Ps.* 57. *n.* 1.

Scripta lex quid clamat eis qui deseruérunt legem scriptam in córdibus suis? Redíte, prævaricatóres, ad cor. Quis enim te dócuit, nolle tibi furtum fíeri? quis te dócuit, nolle injúriam pati, et quidquid áliud vel universáliter vel particuláriter dici potest? Multa enim sunt, de quibus síngulis interrogáti hómines, clara voce respóndeant, nolle se pati. Age, si non vis pati ista, numquid solus es homo? nonne in societáte vivis géneris humáni? Quod ergo tibi non vis fíeri, noli álteri fácere. Júdicas enim malum esse in eo quod pati non vis; et hoc te cogit nosse lex íntima, in ipso tuo corde conscripta. Aut si adhuc non confitéris, accédit qui concupiscat rem tuam : pláceat tibi, et responde quod

vis. Omnes ergo de his rebus interrogáti, clamant hæc bona non esse. Rursus de benefíciis, non solum de non nocendo, verum étiam de præstando, atque tribuendo: interrogátur omnis ánima esúriens, famem páteris, álius habet panem, et redundat ei ultra sufficiéntiam, novit te egére, non dat; dísplicet tibi esurienti, displíceat et satiáto, cum álterum esuríre cognóveris. Peregrínus tecto índigens venit in pátriam tuam, non suscípitur; ille tunc clamat inhumánam esse illam civitátem; fácile apud bárbaros sibi esse potuisse refúgium. Sentit iniquitátem, quia pátitur: tu forte non sentis, sed oportet ut et te cógites peregrínum, et vídeas quómodo tibi possit displicére qui tibi non præstíterit, quod tu in pátria tua non vis peregríno præstáre. Intérrogo omnes: Vera sunt hæc? Vera. Justa sunt hæc? Justa.

℟. Omnia quæcumque vultis ut fáciant vobis hómines et vos fácite illis.* Hæc est enim lex et Prophétæ. ℣. Quod ab álio óderis fíeri tibi, vide ne tu aliquando álteri fácias; * Hæc. *Matth.* 7. *Tob.* 4.

Lectio V. in Ps. 83. *n.* 11.

Hic per grátiam multæ virtútes dantur, sed hic necessáriæ: et ab his virtútibus imus in virtútem. Quam virtútem? Christum Dei Virtútem et Dei Sapiéntiam. Ipse dat diversas virtútes in loco hoc, qui pro ómnibus virtútibus necessáriis in convalle ploratiónis et utílibus, dabit unam virtútem seipsum. Nam et virtútes agendæ vitæ nostræ quátuor describuntur a multis, et in Scriptúra inveniuntur. Prudéntia dícitur, qua dignóscimus inter bonum et malum. Justítia dícitur, qua sua cuíque tribúimus, némini quidquam debentes, sed omnes diligentes. Temperántia dícitur, qua libídines refrænámus. Fortitúdo dícitur, qua ómnia molesta tolerámus. Istæ virtútes nunc in convalle ploratiónis per grátiam Dei dantur nobis. Ab his virtútibus imus in illam virtútem. Et quæ erit illa virtus, nisi solíus contemplatiónis Dei?

℟. Nunc fílii Dei sumus, et nondum appáruit quid érimus; scimus quóniam cum apparúerit, símiles ei érimus; *Quóniam vidébimus eum sícuti est. ℣. Vidémus nunc per spéculum in ænígmate, tunc autem fácie ad fáciem; *Quóniam. *I. Joan.* 3. *I. Cor.* 13.

Lectio VI.

Ex sancto Augustíno Epíscopo, de Fide, Spe, et Caritáte. *Enchirid. n.* 21.

Quæ sint lévia, quæ grávia peccáta, non humáno sed divíno sunt pensanda judício. Sunt autem quædam quæ levíssima putarentur, nisi in Scriptúris demonstrarentur opinióne gravióra. Quis enim

dicentem fratri suo Fátue, reum gehennæ putáret, nisi Véritas díceret? Huc accédit, quod peccáta, quamvis magna et horrenda, cum in consuetúdinem vénerint, aut parva, aut nulla esse creduntur; usque ádeo ut non solum non occultanda, verum étiam prædicanda ac diffamanda videantur. Sic nostris tempóribus ita multa mala in apertam consuetúdinem jam venérunt, ut pro his non solum excommunicáre áliquem láicum non audeámus, sed nec Cléricum degradáre. Unde cum expónerem ante áliquot annos Epístolam ad Gálatas, in eo ipso loco ubi ait Apóstolus, Tímeo vos ne forte sine causa laboráverim in vobis; exclamáre compulsus sum: Væ peccátis hóminum, quæ sola inusitáta exhorréscimus; usitáta vero pro quibus abluendis Fílii Dei sanguis effúsus est, quamvis tam magna sint, ut omníno claudi contra se fáciant regnum Dei, sæpe videndo ómnia toleráre, sæpe tolerando nonnulla étiam fácere cógimur. Atque útinam, o Dómine, non ómnia quæ non potuérimus prohibére faciámus!

℟. Delicta quis intélligit? Ab occultis meis munda me, Dómine, * Et ab aliénis parce servo tuo. ℣. Delicta juventútis meæ et ignorántias meas ne memíneris: * Et. Glória. * Et. *Ps.* 18 *et* 24.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Hilário Epíscopo de Trinitáte. *Lib.* 10. *n.* 68, 69, 70; *et Lib.* 14. *n.* 4.

JUSTUM fides consummat, secundum quod dictum est: Crédidit Abraham Deo, et reputátum est illi ad justítiam. De omnipoténtia enim Dei fides religiósa non ámbigens, humánæ infirmitátis non est detenta natúris. Nihil ígitur jústius hómini sit, quam omnipoténtiam Dei indefinítæ potestátis intelligéntia credidisse. Sciéntia in fide est, rátio in virtúte est, effectus in rebus est, causa in potestáte est. Sed non nutante ad id opus est consciéntia. Non per difficíles nos Deus ad beátam vitam quæstiónes vocat, nec multíplici eloquentis facúndiæ género sollícitat. In absolúto nobis ac fácili est ætérnitas, Jesum et suscitátum a mórtuis per Deum crédere, et ipsum esse Dóminum confitéri. Cessent ítaque própriæ hóminum opiniónes, neque se ultra divínam constitutiónem humána judícia extendant.

℟. Corde créditur ad justítiam, ore autem conféssio fit ad salútem: * Dicit enim Scriptúra: Omnis qui credit in illum, non confundétur. ℣. Est fides sperandárum substántia rerum, argumentum non apparéntium: in

hac enim testimónium consecúti sunt senes; * Dicit. *Rom.* 10. *Hebr.* 11.

Lectio VIII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo, de verbis Evangélii. *Serm.* 53. *n.* 11.

Discernenda est fides nostra a fide dæmonum. Fides enim nostra mundat cor: fides autem illórum reos facit. Male quippe operantur. Discernámus ergo fidem nostram, nec crédere sufficiat. Non est talis fides quæ mundat cor. Fide, inquit, mundans corda eórum. Sed qua fide, quali fide, nisi quam defínit Paulus Apóstolus, ubi ait, Fides quæ per dilectiónem operátur? Ista fides discernit a fide dæmonum, discernit ab hóminum flagitiósis ac pérditis móribus. Fides, inquit. Quæ fides? quæ per dilectiónem operátur, sperat quod Deus pollicétur. Necesse est ut in quo est fides, quæ per dilectiónem operátur, speret quod Deus pollicétur. Comes est ergo fídei spes. Necessária quippe spes est, quámdiu non vidémus quod crédimus; ne forte non videndo et desperando deficiámus. Contristat nos, quia non vidémus: sed consolátur nos, quia visúros nos sperámus. Adest ergo spes, et est comes fídei. Deínde et cáritas qua desiderámus, qua pertíngere conámur, qua inardéscimus, qua esurímus et sitímus. Adhibétur ergo et hæc: et erit fides, spes et cáritas. Quómodo enim non erit ibi cáritas, cum nihil sit áliud cáritas quam diléctio? Ipsa autem fides definíta est quæ per dilectiónem operátur. Tolle fidem, perit quod credis; tolle caritátem, perit quod agis. Fídei enim pértinet ut credas; caritáti ut agas.

℟. Nos spíritu ex fide, spem justítiæ exspectámus; * Sed fides per caritátem operátur. ℣. Arbitrámur justificári hóminem per fidem sine opéribus legis; * Sed. *Gal.* 5. *Rom.* 3.

Lectio IX. Cap. 15.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

De peccatore converso gaudium in cœlis.

In illo témpore; Erant appropinquantes Jesu publicáni et peccatóres, ut audírent illum. Et murmurábant Pharisæi et Scribæ, dicentes: quia hic peccatóres récipit, et mandúcat cum illis. Et réliqua.

Homília sancti Gregórii Papæ. 34. *in Evang. n.* 4, 5.

Plerumque hi qui nullis se oppressos peccatórum mólibus sciunt, stant quidem in via justítiæ, nulla illícita pérpetrant, sed tamen pigri rémanent ad exercenda bona præcípua. At contra, nonnunquam hi qui se áliqua illícita

egisse meminérunt, ex ipso suo dolóre compuncti, inardescunt in amórem Dei, seque in magnis virtútibus exercent, cuncta difficília sancti certáminis áppetunt, ómnia mundi derelinquunt, honóres fúgiunt, acceptis contumérliis lætantur, flagrant desidério, ad cœlestem pátriam anhélant; et quia se errasse a Deo consíderant, damna præcedéntia lucris sequéntibus recompensant. Majus ergo de peccatóre converso, quam de stante justo gáudium fit in cœlo; quia et dux in prælio plus eum mílitem díligit qui, post fugam reversus, hostem fórtiter premit, quam illum qui nunquam terga præbuit, et nunquam áliquid fórtiter gessit. Sic agrícola illam ámplius terram amat quæ post spinas úberes fruges profert, quam eam quæ nunquam spinas hábuit, et nunquam fértilem messem prodúcit. Sed inter hæc, sciendum est quia sunt pleríque justi nullórum sibi malórum cónscii, et tamen in tanti ardóris afflictióne se exercent, ac si a peccátis ómnibus coangustentur. Hinc ergo colligendum est quantum Deo gáudium fáciat, quando humíliter plangit justus, si facit in cœlo gáudium, quando hoc quod male gessit, per pœniténtiam damnat injustus.

℟. Ego pascam oves meas : * Quod períerat, requíram; et quod abjectum erat, redúcam; et † Quod infirmum fúerat, consolidábo. ℣. Venit Fílius hóminis quærere, et salvum fácere quod períerat. * Quod períerat. Glória. † Quod infirmum. *Ezech.* 34. *Luc.* 19.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. C. Múlier si perdíderit drachmam unam, quærit diligenter; et, cum invénerit, cónvocat amícas, dicens : Congratulámini mihi, quia invéni drachmam quam perdíderam. *Luc.* 15.

Oratio Miss. Cadurc.

Deus, qui nímiam caritátem tuam, cum adhuc peccatóres essémus, máxime commendasti : da nobis in Unigénito tuo, quem pérditis Salvatórem misisti, óptimi Pastóris sollicitúdinem agnóscere; ut ejus indefessus labor perennes salútis fructus in nobis operétur; Per eumdem.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Dico vobis quia gáudium erit coram Angelis Dei super uno peccatóre pœniténtiam agente. *Luc.* 15.

DOMINICA IV

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 2.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Gálatas.

Cum autem venisset Cephas

Antiochíam; in fáciem ei réstiti, quia reprehensíbilis erat. Prius enim quam venírent quidam a Jacóbo, cum Géntibus edébat : cum autem venissent, subtrahébat, et segregábat se, timens eos qui ex Circumcisióne erant. Et simulatióni ejus consensérunt céteri Judæi : ita ut et Bárnabas ducerétur ab eis in illam simulatiónem. Sed cum vidissem quod non recte ambulárent ad veritátem Evangélii, dixi Cephæ coram ómnibus : Si tu, cum Judæus sis, gentíliter vivis, et non judáice; quómodo Gentes cogis judaizáre? Nos natúra Judæi, et non ex Géntibus peccatóres.

℟. Super omnes docentes me intellexi; quia testimónia tua meditátio mea est : * Super senes intellexi; quia mandáta tua quæsívi. ℣. Exístimo ómnia detrimentum esse, propter eminentem sciéntiam Jesu Christi Dómini mei. * Super. *Ps.* 118. *Philip.* 3.

Lectio II.

Scientes autem quod non justificátur homo ex opéribus legis, nisi per fidem Jesu Christi : et nos in Christo Jesu crédimus, ut justificémur ex fide Christi, et non ex opéribus legis : propter quod ex opéribus legis non justificábitur omnis caro. Quod si quærentes justificári in Christo, inventi sumus et ipsi peccatóres, numquid Christus peccáti minister est? Absit. Si enim quæ destruxi, íterum hæc ædífico; prævaricatórem me constítuo.

℟. Justítiæ Dei per fidem Jesu Christi, in omnes et super omnes qui credunt in eum : * Non enim est distínctio : omnes enim peccavérunt, et egent glória Dei. ℣. Causáti sumus Judæos et Græcos omnes sub peccáto esse : * Non. *Rom.* 3.

Lectio III.

Ego enim per legem, legi mórtuus sum, ut Deo vivam : Christo confixus sum cruci. Vivo autem, jam non ego : vivit vero in me Christus. Quod autem nunc vivo in carne : in fide vivo Fílii Dei, qui diléxit me, et trádidit semetipsum pro me. Non abjício grátiam Dei. Si enim per legem justítia, ergo gratis Christus mórtuus est. O insensáti Gálatæ, quis vos fascinávit non obedíre veritáti, ante quorum óculos Jesus Christus præscríptus est, in vobis crucifíxus? cognóscite ergo quia qui ex fide sunt, ii sunt fílii Abrahæ.

℟. Próvidens Scriptúra quia ex fide justíficat gentes Deus, prænuntiávit Abrahæ : Quia benedicentur in te omnes gentes. * Igitur qui ex fide sunt, benedicentur cum fidéli Abraham. ℣. Dixit ad Abram Deus : Ego sum, et pactum meum tecum; erisque pater multárum géntium : * Igitur. Glória. * Igitur. *Gal.* 3. *Gen.* 17.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre de Unitáte Ecclésiæ.

Loquitur Dóminus ad Petrum : Ego tibi dico, inquit, quia tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam, et portæ inferórum non vincent eam. Et tibi dabo claves regni cœlórum, et quæ ligáveris super terram, erunt ligáta et in cœlis. Et íterum eídem post resurrectiónem suam dixit : Pasce oves meas. Super illum unum ædíficat Ecclésiam suam, et illi pascendas mandat oves suas. Et quamvis Apóstolis ómnibus post resurrectiónem suam parem potestátem tríbuat, tamen ut unitátem manifestáret, unitátis ejusdem oríginem ab uno incipientem sua auctoritáte dispósuit. Hoc erant útique et céteri Apóstoli, quod fuit Petrus, pari consórtio prædití et honóris et potestátis; sed exórdium ab unitáte profícíscitur, et primátus Petro datur, ut una Christi Ecclésia, et cáthedra una monstrétur.

℟. Dixit Jesus Simóni : Dico tibi quia tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam, * Et portæ ínferi non prævalébunt adversus eam. ℣. Deus fundávit eam in æternum; * Et. *Matth.* 16. *Ps.* 47.

Lectio V.

Et pastóres sunt omnes, et grex unus osténditur, qui ab Apóstolis ómnibus unánimi consensióne pascátur, ut Ecclésia Christi una monstrétur. Quam unitátem fírmiter tenére et vindicáre debémus, máxime Epíscopi, qui in Ecclésia præsidémus, ut Episcopátum quoque ipsum, unum atque indivísum probémus. Nemo fraternitátem mendácio fallat, nemo fídei veritátem pérfida prævaricatióne corrumpat. Episcopátus unus est, cujus a síngulis in sólidum pars tenétur. Ecclésia quoque una est, quæ in multitúdinem látius increménto fœcunditátis exténditur. Quómodo solis multi rádii, sed lumen unum, et rami árboris multi, sed robur unum tenáci radíce fundátum; sic et Ecclésia Dómini luce perfúsa per orbem totum rádios suos pórrigit. Unum tamen lumen est, quod ubíque diffúnditur, nec únitas córporis separátur.

℟. Cívitas Dei luce spléndida fulgébis : et omnes fines terræ adorábunt te. Natiónes ex longínquo ad te vénient : * Et múnera deferentes, adorábunt in te Dóminum. ℣. Vénient ab Oriente et Occidente et Aquilóne et Austro ; * Et. *Tob.* 13. *Luc.* 13.

Lectio VI.

Ex sancto Cyrillo Jerosolymitáno Epíscopo de Ecclésia

Cathólica. *Catheches.* 18. *n.* 23 *et* 26.

CATHOLICA seu universális Ecclésia vocátur eo quod per totum orbem ab extrémis terræ fínibus ad extrémos usque fines diffúsa est. Et quia universe et absque defectu, docet ómnia quæ in hóminum notítiam veníre debent dógmata, sive de visibílibus et invisibílibus, sive de cœléstibus et terréstribus rebus; tum étiam eo quod omne hóminum genus recto cúltui subjíciat, príncipes et privátos, doctos et imperítos; ac dénique, quia generáliter quidem omne peccatórum genus quæ per ánimam et corpus perpetrantur, curat et sanat; éadem vero omne póssidet, quovis nómine significétur, virtútis genus, in factis et verbis, et spirituálibus cujusvis speciéi donis. Quóniam vero Ecclésiæ nomen diversis accommodátur rebus, nunc cautíssime tibi trádidit fides ita tenendum : Et in unam sanctam Cathólicam Ecclésiam : ut eórum abominanda collégia fúgiens, adhæreas semper sanctæ Cathólicæ Ecclésiæ, in qua et renátus es. Et si quando peregrinátus fúeris in civitátibus, ne simplíciter requíras ubi sit Ecclésia; sed ubi sit Cathólica Ecclésia : hoc enim próprium nomen est hujus sanctæ et matris ómnium nostrum.

℟. Odívi omnem viam iniquitátis. * Lucerna pédibus meis verbum tuum, et lumen sémitis meis. ℣. Dómine, ad quem íbimus ? Verba vitæ æternæ habes. * Lucerna. Glória. * Lucerna. *Ps.* 118. *Joan.* 6.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre de Unitáte Ecclésiæ.

ADULTERARI non potest sponsa Christi, incorrupta est et pudíca. Hæc nos Deo servat, hæc fílios regno, quos generávit, adsignat. Quisquis ab Ecclésia segregátus adúlteræ júngitur, a promissis Ecclésiæ separátur. Nec pervéniet ad Christi præmia qui relinquit Ecclésiam Christi. Aliénus est, profánus est, hostis est. Habére jam non potest Deum patrem, qui Ecclésiam non habet matrem. Qui álibi præter Ecclésiam cólligit, Christi Ecclésiam spargit. Dicit Dóminus : Ego et Pater unum sumus. Et íterum de Patre et Fílio et Spíritu sancto scriptum est : Et hi tres unum sunt. Et quisquam credit hanc unitátem de divína firmitáte venientem, sacramentis cœléstibus cohærentem, scindi in Ecclésia posse, et voluntátum collidéntium divórtio separári ? Hanc unitátem qui non tenet, Dei legem non tenet, non tenet Patris et Fílii fidem, vitam non tenet et salútem.

℟. Sollíciti sitis serváre

unitátem Spíritus in vínculo pacis; unum corpus, et unus spíritus in una spe vocatiónis vestræ : * Unus Dóminus, una fides, unum baptisma. ℣. Fundamentum áliud nemo potest pónere præter id quod pósitum est, quod est Christus Jesus : * Unus. *Ephes.* 4. *1. Cor.* 3.

Lectio VIII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo adversus Epístolam Manichæi. *n.* 5.

Multa sunt quæ in Ecclésiæ grémio me justíssime téneant. Tenet consénsio populórum atque géntium : tenet auctóritas miráculis inchoáta, spe nutríta, caritáte aucta, vetustáte firmáta : tenet ab ipsa sede Petri Apóstoli, cui pascendas oves suas post resurrectiónem Dóminus commendávit, usque ad præsentem Episcopátum succéssio Sacerdótum : tenet postrémo ipsum Cathólicæ nomen, quod non sine causa inter tam multas hæreses sic ista Ecclésia sola obtínuit, ut cum omnes hærétici se Cathólicos dici velint, quærenti tamen peregríno alícui, ubi ad Cathólicam conveniátur, nullus hæreticórum vel basílicam suam vel domum áudeat osténdere. Ista ergo tot et tanta nóminis Christiáni caríssima víncula recte hóminem tenent credentem in Cathólica Ecclésia, etiamsi propter nostræ intelligéntiæ tarditátem, vel vitæ méritum, véritas nondum se apertíssime ostendat.

℟. Réspice Sion civitátem solemnitátis nostræ : óculi tui vidébunt Jerúsalem habitatiónem opulentam, tabernáculum quod nequáquam transferri póterit : * Quia solúmmodo ibi magníficus est Dóminus. ℣. Non auferentur clavi ejus in sempiternum, et omnes funículi ejus non rumpentur; * Quia. *Is.* 33.

Lectio IX. Cap. 5.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Piscium captura.

In illo témpore; Cum turbæ irrúerent in Jesum, ut audírent verbum Dei, et ipse stabat secus stagnum Genézareth. Et réliqua.

Homília sancti Ambrósii, Episcopi. *Lib.* 4. *in Luc. n.* 68, 70, 71, 72, 75, 76.

Christus ascendit in Petri navim. Hæc est illa navis, quæ adhuc secundum Matthæum flúctuat, secundum Lucam replétur píscibus; ut et princípia Ecclésiæ fluctuantis, et posterióra exuberantis agnoscas; pisces enim sunt qui hanc enávigant vitam. Non turbátur hæc navis, in qua prudéntia návigat, abest perfídia, fides spirat. Quemádmodum enim turbári póterat, cui præerat is, in quo Ecclésiæ firmamentum est? Illic ergo turbátio, ubi

módica fides : hic secúritas, ubi perfecta diléctio. Etsi áliis imperátur ut laxent rétia sua; soli tamen Petro dícitur: Duc in altum; hoc est, in profundum disputatiónum. Bene Apostólica instrumenta piscandi rétia sunt, quæ non captos périmunt, sed reservant, et de profundo ad lumen éxtrahunt : fluctuantes de infirmis ad superna tradúcunt. Præceptor, inquit Petrus, per totam noctem laborantes, nihil cépimus : sed in verbo tuo laxábo rétia. O humílitas fructuósa! Qui nihil ántea céperant, magnam in verbo Dómini conclúdunt píscium multitúdinem.

℟. Ut cessávit Jesus loqui, † Dixit ad Simónem : Duc in altum, et * Laxáte rétia vestra in captúram. ℣. Ecce ego mittam piscatóres multos, dicit Dóminus, et piscabuntur fílios Israel. * Laxáte. Glória. † Dixit. *Luc.* 5. *Jer.* 16.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Rumpebátur rete eórum; et annuérunt sóciis, qui erant in ália navi, ut venírent. Et venérunt, et implevérunt ambas navículas, ita ut pene mergerentur. *Luc.* 5.

Oratio Miss. Cadurc.

Ecclesia tua, Dómine, quam per navem Simónis adumbras, semper in altum te protegente ducátur; et successóribus Apostolórum da Evangélii rétia in verbo tuo laxáre, ut universam Géntium plenitúdinem introdúcant; Qui vivis.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Simon Petrus prócidit ad génua Jesu, dicens : Exi a me, quia homo peccátor sum, Dómine. Stupor enim circumdéderat eum, et omnes qui cum illo erant, in captúra píscium quam céperant. *Luc.* 5.

DOMINICA V

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 3.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Gálatas.

Christus nos redémit de maledicto legis, factus pro nobis maledictum: quia scriptum est : Maledictus omnis qui pendet in ligno : ut in Géntibus benedíctio Abrahæ fíeret in Christo Jesu, ut pollicitatiónem Spíritus accipiámus per fidem. Fratres (secundum hóminem dico), tamen hóminis confirmátum testamentum nemo spernit, aut superórdinat. Abrahæ dictæ sunt promissiónes et sémini ejus. Non dicit, Et semínibus, quasi in multis; sed quasi in uno, Et sémini tuo, qui est Christus. Hoc autem dico, testamentum confirmátum a Deo : quæ post quadringentos et triginta annos facta est lex, non írritum facit ad evacuandam promissiónem. Nam si ex lege hæréditas, jam non

ex promissióne. Abrahæ autem per repromissiónem donávit Deus. Quid ígitur lex? Propter transgressiónes pósita est, donec veníret semen, cui promíserat, ordináta per Angelos in manu mediatóris.

℟. Suscépit Deus Israel púerum suum, recordátus misericórdiæ suæ; * Sicut locútus est ad patres nostros, Abraham, et sémini ejus in sécula. ℣. Recordátus est misericórdiæ suæ, et veritátis suæ dómui Israel; * Sicut. *Luc.* 1. *Ps.* 97.

Lectio II.

Itaque lex pædagógus noster fuit in Christo, ut ex fide justificémur. At ubi venit fides, jam non sumus sub pædagógo. Omnes enim fílii Dei estis per fidem, quæ est in Christo Jesu. Quicumque enim in Christo baptizáti estis, Christum induistis. Non est Judæus, neque Græcus: non est servus, neque liber: non est másculus, neque fémina. Omnes enim vos unum estis in Christo Jesu. Si autem vos Christi, ergo semen Abrahæ estis, secundum promissiónem hærédes.

℟. Qui sanctíficat, et qui sanctíficantur, ex uno omnes: nusquam enim Angelos apprehendit, sed semen Abrahæ apprehendit: * Propter quam causam non confúnditur fratres eos vocáre. ℣. Quotquot recepérunt eum, dedit eis potestátem fílios Dei fíeri, his qui credunt in nómine ejus: * Propter. *Hebr.* 2. *Joan.* 1.

Lectio III. Cap. 4.

Dico autem: Quanto témpore hæres párvulus est, nihil differt a servo, cum sit dóminus ómnium: sed sub tutóribus et actóribus est, usque ad præfinítum tempus a patre. Ita et nos cum essémus párvuli, sub elementis mundi erámus servientes: At ubi venit plenitúdo témporis, misit Deus Fílium suum, factum ex mulíere, factum sub lege, ut eos, qui sub lege erant, redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus. Quóniam autem estis fílii, misit Deus Spíritum Fílii sui in corda vestra clamantem: Abba, Pater. Itaque jam non est servus, sed fílius. Quod si fílius, et hæres per Deum.

℟. Cum in forma Dei esset, semetipsum exinanívit, formam servi accípiens, * In similitúdinem hóminum factus, et hábitu invéntus ut homo. ℣. Dedit semetipsum pro nobis, ut nos redímeret ab omni iniquitáte. * In. *Philip.* 2. *Tit.* 2.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Gregório Papa ad Theódorum médicum. *Epist.* 31. *Lib.* 4.

Erga dulcíssimam mentem gloriosíssimi fílii mei domni

Theódori hábeo áliquam querélam : quia donum ingénii, donum rerum, donum misericórdiæ atque caritátis a sancta Trinitáte percépit : sed tamen seculáribus indesinenter causis adstríngitur, et quotídie légere négligit verba Redemptóris sui. Quid est autem Scriptúra sacra, nisi quædam epístola omnipotentis Dei ad creatúram suam ? Et certe sícubi esset glória vestra álibi constitúta, et scripta terréni Imperatóris accíperet, non cessáret, somnum óculis non daret, nisi prius quid sibi imperátor terrénus scripsisset, agnovisset. Imperátor cœli, Dóminus hóminum et Angelórum, pro vita tua tibi suas Epístolas transmísit : et tamen, glorióse fili, easdem Epístolas ardenter légere négligis. Stude ergo, quæso, et quotídie Creatóris tui verba meditáre. Disce cor Dei in verbis Dei, ut ardéntius ad æterna suspíres, ut mens vestra ad cœléstia gáudia majóribus desidériis accendátur. Tanto enim tunc major ei erit réquies, quanto modo ab amóre Conditóris sui réquies nulla fúerit.

℟. Erunt verba mea in corde tuo, et narrábis ea fíliis tuis, et * Meditáberis in eis sedens in domo tua, et ámbulans in itínere, dórmiens, atque consurgens. ℣. Quæcumque scripta sunt, ad nostram doctrínam scripta sunt, ut per patiéntiam, et consolatiónem Scripturárum, spem habeámus ; * Meditáberis. *Deut.* 6. *Rom.* 15.

Lectio V.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo de Lázaro. *Hom.* 3. *n.* 3.

Non intélligis quæ insunt in Scriptúris : quómodo possis aliquando intellígere, qui ne léviter quidem inspícere velis? Sume librum in manus, lege históriam omnem, et quæ nota sunt memória tenens, ea quæ obscúra sunt, parumque manifesta, frequenter percurre. Quod si non póteris assiduitáte lectiónis inveníre quod dícitur, accéde ad sapientiórem, vade ad doctórem, commúnica de iis quæ scripta sunt, declára vehemens stúdium. Et si víderit te Deus tantam ánimi alacritátem adhibére, non despíciet tuam vigilántiam ac sollicitúdinem. Verum etiamsi nullus homo te docúerit quod quæris, ipse sine dúbio reserábit. Ne neglexérimus nostram salútem, dilectíssimi; hæc ómnia scripta sunt propter nos ad correctiónem nostri, in quos fines seculórum devenérunt. Magna adversus peccátum munítio est, Scripturárum léctio : magnum præcipítium, profundum bárathrum, Scripturárum ignorátio; magna salútis perdítio, nihil scire ex divínis légibus : ea res et hæreses péperit, ea vitam corruptam invexit, hoc sursum deorsum míscuit ómnia.

℟. Cogitátum tuum habe in

præceptis Dei, et in mandátis illíus máxime assíduus esto: * Et ipse dabit tibi cor, et concupiscéntia sapiéntiæ dábitur tibi. ℣. Si sapiéntiam invocáveris, tunc intélliges timórem Dómini, et sciéntiam Dei invénies; * Et. *Eccli.* 6. *Prov.* 2.

Lectio VI.

Ex sancto Augustíno Epíscopo de Doctrína Christiána. *Lib.* 3. *à n.* 1 *ad* 19.

Homo timens Deum voluntátem ejus in Scriptúris sanctis diligenter inquírit. In princípio cavendum est, ne figurátam locutiónem ad lítteram accípias. Huic autem observatióni adjungenda étiam illa est, ne própriam quasi figurátam velímus accípere. Demonstrandus est ígitur prius modus inveniendæ locutiónis, propríane an figuráta sit. Et iste omníno modus est, ut quidquid in sermóne divíno neque ad morum honestátem, neque ad fídei veritátem próprie referri potest, figurátum esse cognoscas. Morum honestas ad diligendum Deum et próximum, fídei véritas ad cognoscendum Deum et próximum pértinet. Non autem præcipit Scriptúra nisi caritátem, nec culpat nisi cupiditátem: et eo modo informat mores hóminum. Non autem ádserit nisi Cathólicam fidem rebus prætéritis et futúris et præséntibus. Præteritórum narrátio est, futurórum prænuntiátio, præséntium demonstrátio. Sed ómnia hæc ad eamdem caritátem nutriendam atque corroborandam, et cupiditátem vincendam atque exstinguendam valent. Quidquid ergo ásperum et quasi sævum factu dictúque in sanctis Scriptúris légitur ex persóna Dei vel Sanctórum ejus, ad cupiditátis regnum destruendum valet: quæ autem quasi flagitiósa imperítis videntur, sive tantum dicta, sive étiam facta sint, vel ex Dei persóna, vel ex hóminum quorum nobis sánctitas commendátur, tota figuráta sunt: quorum ad caritátis pastum enucleanda secréta sunt.

℟. Omnis lex in uno sermóne implétur: Díliges próximum tuum sicut teipsum.* Plenitúdo ergo legis est dilèctio. ℣. Finis præcepti est cáritas de corde puro, et consciéntia bona, et fide non ficta: * Plenitúdo. Glória. * Plenitúdo. *Gal.* 5. *Rom.* 13. *I. Tim.* 1.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Basílio Epíscopo ad Gregórium. *Epist.* 2. *n.* 3.

Maxima via ad offícii investigatiónem est Scripturárum divínitus inspiratárum meditátio. In his enim et rerum agendárum præcepta repeDriuntur, et beatórum hóminum res gestæ lítteris tráditæ, véluti animáta quædam vitæ secundum Deum institútæ

simulácra, ad bonórum óperum imitatiónem proponuntur. Ac proinde quacumque in re quisque mendóse sese ipse habére sénserit; in illam imitatiónem assídue incumbens, tanquam ex commúni quadam medicínæ officína, appósitum suæ infirmitáti medicamentum ínvenit. Ac omníno, ut pictóres, cum imágines ex imagínibus pingunt, crebro ad exemplar respicientes, inde formam in suum opus transferre conantur: sic étiam qui sese ómnibus virtútis pártibus absolútum perfícere studet, ad Sanctórum vitas, velut ad simulácra quædam viva et actuósa, respícere debet, et quod illis inest boni suum imitando fácere.

℟. Lex Dómini immaculáta, convertens ánimas: testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.* Præceptum Dómini lúcidum, illúminans óculos. ℣. Elóquia Dómini, elóquia casta, argentum igne examinátum; * Præceptum. *Ps.* 18 *et* 11.

Lectio VIII.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo *Proœm. in Epist. ad Rom.*

Dum Epistolárum sancti Paúli lectiónem frequenter, ac sæpe ter quaterve per síngulas hebdómadas áudio, quando sanctórum Mártyrum memóriam celebrámus, gáudeo et exsulto, tuba fruens spirituáli, desiderióque árdeo, cum amícam mihi vocem ausculto; feréque mihi vídeor illum præsentem et disserentem conspícere; sed angor ac discrúcior, quod non omnes tantum virum ut par esset cognoscant, et usque ádeo quidam ignórent, ut nec númerum quidem Epistolárum ejus sciant. Illud vero non hinc évenit quod díscere non váleant, sed quod nolint cum sancto viro frequenter versári. Neque enim nos quæ scimus, si qua tamen scimus, ex ingénii acrimónia nóvimus; sed quod ejus scripta assídue tractémus, illumque affectu máximo complectámur.

℟. Numquid non verba mea sunt quasi ignis, dicit Dóminus,* Et quasi málleus cónterens petram? ℣. Vivus est sermo Dei, et éfficax, et penetrabílior omni gládio ancípiti;* Et. *Jer.* 23. *Hebr.* 4.

Lectio IX. Cap. 5.

Léctio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Abundantior justitia.

In illo témpore; Dixit Jesus discípulis suis: Dico vobis, quia nisi abundáverit justítia vestra, plusquam Scribárum et Pharisæórum, non intrábitis in regnum cœlórum. Et réliqua.

Homília sancti Joannis Chrysóstomi. 16. *in Matth. n.* 9.

Si offers munus tuum ad altáre, et ibi recordátus fúeris quia frater tuus habet áliquid adversum te, relinque

munus tuum ante altáre, et vade prius reconciliári fratri tuo, et tunc véniens offer munus tuum. O bonitátem, o benignitátem, quæ omnem sermónem súperat! Honórem suum déspicit pro caritáte erga próximum; ostendens se prius comminátum esse, non ex inimicítia quadam, vel ex cupiditáte inferendi supplícii, sed ex amóre ferventi. Quid enim hisce verbis mansuétius fingi possit? Interrumpátur, inquit, cultus meus, ut cáritas tua máneat. Nam vere sacrifícium est reconciliátio cum fratre. Ideo non dixit, Postquam obtúleris, vel, Antequam ófferas; sed ipso múnere præsente, et jam sacrifício incipiente, mittit eum, ut se cum fratre reconcíliet.

℟. Relinque próximo tuo nocenti te; * Et tunc † Deprecanti tibi peccáta solventur. ℣. Tunc véniens ófferes munus tuum; * Et. Glória. † Deprecanti. *Eccli.* 28. *Matth.* 5.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. *G.* Nisi abundáverit justítia vestra plusquam Scribárum et Pharisæórum, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Oratio Brev. Bitur.

Deus, cujus óculis fratrum reconciliátio plácitum est sacrifícium, præsta ut véniam peccatórum, quam ad altáre tuum accedentes póscimus, omnis injúriæ oblivióne mereámur; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Dico vobis: Qui díxerit fratri suo, Raca, reus erit concílio. Qui autem díxerit, Fátue, reus erit gehennæ ignis. *Matth.* 5.

DOMINICA VI
POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 5.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Gálatas.

Currebatis bene: quis vos impedívit veritáti non obedíre? Persuásio hæc non est ex eo qui vocat vos. Módicum fermentum totam massam corrumpit. Ego confído in vobis in Dómino, quod nihil áliud sapiétis: qui autem conturbat vos, portábit judícium, quicumque est ille. Dico autem: Spíritu ambuláte, et desidéria carnis non perficiétis. Caro enim concupiscit advérsus spíritum: spíritus autem adversus carnem: hæc enim sibi ínvicem adversantur: ut non quæcumque vultis, illa faciátis. Quod si spíritu ducímini, vos estis sub lege. Manifesta sunt autem ópera carnis: quæ sunt fornicátio, immundítia, impudicítia, luxúria, idolórum sérvitus, venefícia, inimicítiæ, contentiónes, æmulatiónes, iræ, rixæ, dissensiónes, sectæ, invídiæ, homicídia, ebrietátes, comessatiónes, et his simília: quæ

prædíco vobis, sicut prædixi, quóniam qui tália agunt, regnum Dei non consequentur.

℟. Non secundum carnem ambulámus, sed secundum spíritum; nam * Prudéntia carnis, mors est; prudéntia autem spíritus, vita et pax. ℣. Vetus homo noster crucifixus est, ut destruátur corpus peccáti; et ultra non serviámus peccáto: * Prudéntia. *Rom.* 8 *et* 6.

Lectio II. Cap. 5 et 6.

Fructus autem Spíritus est cáritas, gáudium, pax, patiéntia, benígnitas, bónitas, longanímitas, mansuetúdo, fides, modéstia, continéntia, cástitas. Adversus hujúsmodi non est lex. Qui autem sunt Christi, carnem suam crucifixérunt cum vítiis et concupiscéntiis. Si spíritu vívimus, spíritu et ambulémus. Non efficiámur inánis glóriæ cúpidi, ínvicem provocantes, ínvicem invidentes. Fratres, et si præoccupátus fúerit homo in áliquo delicto, vos, qui spirituáles estis, hujúsmodi instrúite in spíritu lenitátis, consíderans teipsum, ne et tu tentéris. Alter altérius ónera portáte, et sic adimplébitis legem Christi. Nam si quis exístimat se áliquid esse, cum nihil sit, ipse se sedúcit. Opus autem suum probet unusquisque; et sic in semetipso tantum glóriam habébit, et non in áltero. Unusquisque enim onus suum portábit.

℟. In hoc enim laborámus quia sperámus in Deum vivum, qui est Salvátor ómnium, máxime fidélium.* Labor non est inánis in Dómino. ℣. Debémus autem nos firmióres imbecillitátes infirmórum sustinére; unusquisque vestrum próximo suo pláceat in bonum, ad ædificatiónem; * Labor. *I. Tim.* 4. *I. Cor.* 15. *Rom.* 15.

Lectio III.

Nolite erráre: Deus non irridétur. Quæ enim semináverit homo, hæc et metet. Quóniam qui séminat in carne sua, de carne et metet corruptiónem: qui autem séminat in spíritu, de spíritu metet vitam æternam. Bonum autem facientes, non deficiámus: témpore enim suo metémus non deficientes. Ergo dum tempus habémus, operémur bonum ad omnes, máxime autem ad domésticos fídei. Mihi autem absit gloriári, nisi in cruce Dómini nostri Jesu Christi: per quem mihi mundus crucifixus est, et ego mundo. In Christo enim Jesu neque circumcísio áliquid valet, neque præpútium, sed nova creatúra. Et quicumque hanc régulam secúti fúerint, pax super illos, et misericórdia, et super Israel Dei. De cétero nemo mihi molestus sit: ego enim stígmata Dómini Jesu in córpore meo porto. Grátia Dómini nostri Jesu Christi, cum spíritu vestro, fratres. Amen.

℟. Nos spíritu servímus Deo, et * Gloriámur in Christo Jesu. ℣. Prædicámus Christum crucifixum, Dei virtútem et Dei sapiéntiam.* Gloriámur. Glória. * Gloriámur. *Philip.* 3. *I. Cor.* 1.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Irenæo Epíscopo et Mártyre adversus Hæreses, *Lib.* 3. *Cap.* 2.

Hæretici cum ex Scriptúris arguuntur, in accusatiónem convertuntur ipsárum Scripturárum, quasi non recte hábeant, neque sint ex auctoritáte, et quia várie sint dictæ, et quia non possit ex his inveníri véritas ab his, qui nésciant Traditiónem. Cum autem ad eam íterum Traditiónem, quæ est ab Apóstolis, quæ per successiónes Presbyterórum in Ecclésiis custodítur, provocámus eos; adversantur Traditióni, dicentes se non solum Presbyteris, sed étiam Apóstolis exsistentes sapientióres, sincéram invenisse veritátem. Evenit ítaque, neque Scriptúris jam, neque Traditióni consentíre eos. Quapropter úndique resistendum est illis, si quos ex his retusióne confundentes, ad conversiónem veritátis addúcere possímus.

℟. Non sedi cum concílio vanitátis, et cum iníqua geréntibus non introíbo.* Odívi ecclésiam malignántium, et cum ímpiis non sedébo. ℣. Ecclésia Dei vivi est columna et firmamentum veritátis: * Odívi. *Ps.* 25. *I. Tim.* 3.

Lectio V. Cap. 3 *et* 4.

Traditionem Apostolórum in toto mundo manifestátam, in omni Ecclésia adest respícere ómnibus qui vera velint vidére: et habémus annumeráre eos qui ab Apóstolis instítúti sunt Epíscopi in Ecclésiis, et successóres eórum usque ad nos, qui nihil tale docuérunt, neque cognovérunt quale ab his delirátur. Etenim si recóndita mystéria scissent Apóstoli, quæ seorsim et latenter ab réliquis perfectos docébant, his vel máxime tráderent ea quibus étiam ipsas Ecclésias committébant. Valde enim perfectos et irreprehensíbiles in ómnibus eos volébant esse, quos et successóres relinquébant, suum ipsórum locum magistérii tradentes: quibus emendáte agéntibus fíeret magna utílitas, lapsis autem summa calámitas. Tantæ ígitur ostensiónes cum sint, non oportet adhuc quærere apud álios veritátem, quam fácile est ab Ecclésia súmere; cum Apóstoli, quasi in depositórium dives, pleníssime in eam contúlerint ómnia quæ sint veritátis: uti omnis quicumque velit, sumat ex ea potum vitæ. Hæc est enim vitæ intróitus; omnes autem réliqui fures sunt et latrónes. Propter

quod oportet devitáre quidem illos : quæ autem sunt Ecclésiæ, cum summa diligéntia dilígere, et apprehéndere veritátis traditiónem.

℟. Confortáre in grátia quæ est in Christo Jesu : * Et quæ audísti a me per multos testes, hæc commenda fidélibus homínibus, qui idónei erunt et álios docére. ℣. Formam habe sanórum verbórum. Bonum depósitum custódi per Spíritum sanctum ; * Et. *II. Tim.* 2 *et* 1.

Lectio VI. Cap. 4.

Si de áliqua módica quæstióne disceptátio esset, nonne oportéret in antiquíssimas recúrrere Ecclésias, in quibus Apóstoli conversáti sunt, et ab eis de præsenti quæstióne súmere quod certum et re líquidum est? Quid autem si neque Apóstoli quidem Scriptúras reliquissent nobis, nonne oportébat órdinem sequi Traditiónis, quam tradidérunt iis quibus committébant Ecclésias? Cui ordinatióni adséntiunt multæ gentes Barbarórum, eórum qui in Christum credunt, sine charta et atramento scriptam habentes per Spíritum in córdibus suis salútem, et véterem Traditiónem diligenter custodientes : quibus si áliquis annuntiáverit ea, quæ ab hæréticis adinventa sunt, próprio sermóne eórum cólloquens, statim concludentes aures, longo lóngius fúgient, ne audíre quidem sustinentes blasphémum collóquium. Sic per illam véterem Apostolórum Traditiónem, ne in conceptiónem quidem mentis admittunt, quodcumque eórum portentilóquium est. Neque dum enim congregátio fuit apud eos, neque doctrína institúta. Ante Valentínum enim non fuérunt, qui sunt a Valentíno; neque ante Marciónem erant, qui sunt a Marcióne; neque omníno erant réliqui sensus maligni, ántequam initiatóres et inventóres perversitátis eórum fíerent.

℟. Mali hómines, et seductóres profícient in pejus, errantes, et in errórem mittentes.* Tu vero pérmane in iis quæ didicisti, et crédita sunt tibi : sciens a quo didíceris. ℣. Conversi sunt in vanilóquium, volentes esse legis doctóres, non intelligentes neque quæ loquuntur, neque de quibus affirmant : * Tu. Glória.* Tu. *II. Tim.* 3. *I. Tim.* 1.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex Commonitório sancti Vincéntii Lirinensis. *Cap.* 3, 4.

In ipsa Cathólica Ecclésia magnópere curandum est, ut id teneámus, quod ubíque, quod semper, quod ab ómnibus créditum est; hoc est étenim vere propriéque Cathólicum : quod ipsa vis nómi-

nis ratióque declárat, quæ ómnia fere universáliter comprehendit. Sed hoc ita demum fiet, si sequámur universitátem, antiquitátem, consensiónem. Sequémur autem universitátem hoc modo : si hanc unam fidem veram esse fateámur, quam tota per orbem terrárum confitétur Ecclésia : antiquitátem vero ita, si ab his sénsibus nullátenus recedámus, quos sanctos Majóres ac Patres nostros celebrasse manifestum est : consensiónem quoque ítidem, si in ipsa vetustáte, ómnium sacerdótum páriter et magistrórum definitiónes sententiásque sectémur. Quid ígitur tunc fáciet Christiánus Cathólicus, si se áliqua Ecclésiæ partícula ab universális fídei communióne præcíderit? Quid útique, nisi ut pestífero corruptóque membro, sanitátem universi córporis antepónat? Quid si novella áliqua contágio non jam portiúnculam tantum, sed totam páriter Ecclésiam commaculáre conétur? Tunc item providébit, ut antiquitáti inhæreat, quæ prorsum jam non potest ab ulla novitátis fraude sedúci.

℞. Præcípio tibi coram Deo, ut serves mandátum sine mácula, irreprehensíbile. * Depósitum custódi, devítans profánas vocum novitátes, et oppositiónes falsi nóminis sciéntiæ. ℣. Ne transgrediáris términos antíquos, quos posuérunt patres tui. * Depósitum. *I. Tim.* 6. *Prov.* 22.

Lectio VIII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo ad Inquisitiónes Januárii. *Epist.* 54. *n.* 1, 2.

Illa quæ non scripta, sed trádita custodímus, quæ quidem toto terrárum orbe servantur, datur intélligi vel ab ipsis Apóstolis, vel plenáriis Concíliis, quorum est in Ecclésia salubérrima auctóritas, commendáta atque statúta retinéri; sícuti quod Dómini pássio et resurréctio et ascénsio in cœlum, et adventus de cœlo Spíritus sancti, anniversária solemnitáte celebrantur; et si quid áliud tale occurrit quod servátur ab universa, quacumque se diffundit, Ecclésia. Alia vero quæ per loca terrárum regionesque variantur, sícuti est quod álii jejúnant Sábbato, alii non : álii quotídie communícant Córpori et Sánguini Dómini, álii certis diébus accípiunt : álibi nullus dies prætermíttitur, quo non offerátur, álibi Sábbato tantum et Domínico, álibi tantum Domínico; et si quid áliud hujúsmodi animadverti potest, totum hoc genus rerum líberas habet observatiónes; nec disciplína ulla est in his mélior gravi prudentíque Christiáno, quam ut eo modo agat, quo ágere víderit Ecclésiam ad quam forte devénerit. Quod enim neque contra fidem, neque contra bonos mores esse convíncitur, indifferenter est habendum, et propter eórum

inter quos vívitur societátem, servandum est.

℟. Fácies quodcumque díxerint qui præsunt loco quem elégerit Dóminus, et docúerint te juxta legem ejus; * Sequerisque senténtiam eórum, nec declinábis ad déxteram neque ad sinistram. ℣. Spíritus sanctus pósuit Epíscopos régere Ecclésiam Dei; * Sequerisque. *Deut.* 17. *Act.* 20.

Lectio IX. Cap. 8.

Léctio sancti Evangélii secundum Marcum.

Septem panes multiplicati.

In diébus illis; Cum turba multa esset cum Jesu, nec habérent quod manducárent, convocátis discípulis, ait illis: Miséreor super turbam; quia ecce jam tríduo sústinent me, nec habent quod mandúcent. Et réliqua.

Homília sancti Basílii Epíscopi. *In famem et siccitatem.* *n.* 7, 8.

Vides et ipsum nostrum Deum, prætéritis áliis incómmodis, esurientes condolenti ánimo miserári. Miséreor enim, inquit, turbæ. Quare et in extrémo judício, ubi ádvocat justos Dóminus, locum primum óccupat qui largus fuit ac liberális. Qui illiberális éxstitit et sórdidus, ante omnes peccatóres igni tráditur. Magnópere cura ne te prætéreat nundinárum occásio, atque commerciórum. Fluit enim tempus, nec exspectat morantem. Senem fame laborantem si víderis, accerse ipsum, et ale velut Joseph Jacob. Inimícum si repéreris in angústiis pósitum, ne adjunge ad iram, qua occupáris, ultiónem; sed ale velut ille fratres a quibus fúerat vénditus. Si incíderis in juniórem afflictátum, ita eum defléto, uti ille Bénjamin senectútis fílium. Tentat te étiam fortasse avarítia, velut Joséphum hera: trahit te tuis vestimentis, ut mandátum spernas, ipsamque auri mundíque amantem præ mandáto Dómini díligas. Ubi cogitátio subíerit huic mandáto repugnans, alliciensque ánimum bene morátum ad avarítiam, et caritátem fraternam neglígere cogens, teque secum détinens, ábjice et tu vestimenta; irátus secéde: fidem Dómino, velut ille, serváto: per unum annum, uti ille per septem, fami próvide et penúriæ.

℟. Beátus qui intélligit super egénum et páuperem; * In die mala liberábit eum Dóminus. ℣. Satiávit ánimam inánem, et ánimam esurientem satiávit bonis. * In. Glória. * In. *Ps.* 40 *et* 106.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Præcépit Jesus turbæ discúmbere super terram; et manducavérunt, et saturáti sunt. *Marc.* 8.

Oratio.

Deus super indigentes míserans, da nobis in fratres nostros omnem misericórdiam exercére, et a te solo in necessitátibus subsídium exspectáre; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Sustulérunt quod superáverat de fragmentis septem sportas : erant autem qui manducavérunt quasi quátuor míllia; et dimísit eos. *Marc.* 8.

DOMINICA VII
POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Ephésios.

Paulus Apóstolus Jesu Christi per voluntátem Dei, ómnibus sanctis, qui sunt Ephesi, et fidélibus in Christo Jesu. Grátia vobis, et pax a Deo Patre nostro, et Dómino Jesu Christo. In quo habémus redemptiónem per sánguinem ejus, remissiónem peccatórum, secundum divítias grátiæ ejus, quæ superabundávit in nobis, in omni sapiéntia et prudéntia : ut notum fáceret nobis sacraméntum voluntátis suæ, secundum beneplácitum ejus, quod propósuit in eo, in dispensatióne plenitúdinis témporum, instauráre ómnia in Christo, quæ in cœlis, et quæ in terra sunt, in ipso : in quo étiam et nos sorte vocáti sumus, prædestináti secundum propósitum ejus, qui operátur ómnia secundum consílium voluntátis suæ : ut simus in laudem glóriæ ejus nos, qui ante sperávimus in Christo.

℟. Deus nos liberávit et vocávit vocatióne sua sancta, non secundum ópera nostra, sed secundum propósitum suum, et grátiam, * Quæ data est nobis in Christo Jesu ante témpora seculária. ℣. Non nobis, Dómine, non nobis; sed Nómini tuo da glóriam, super misericórdia tua et veritáte tua, * Quæ. *II. Tim.* 1. *Ps.* 113.

Lectio II.

Propterea et ego áudiens fidem vestram, quæ est in Dómino Jesu, et dilectiónem in omnes sanctos, non cesso grátias agens pro vobis, memóriam vestri fáciens in oratiónibus meis : ut Deus Dómini nostri Jesu Christi, Pater glóriæ, det vobis spíritum sapiéntiæ et revelatiónis, in agnitióne ejus; illumінátos óculos cordis vestri, ut sciátis quæ sit spes vocatiónis ejus, et quæ divítiæ glóriæ hæreditátis ejus in sanctis, et quæ sit superéminens magnitúdo virtútis ejus in nos, qui crédimus secundum operatiónem poténtiæ virtútis ejus, quam operátus

est in Christo, súscitans illum a mórtuis, et constítuens ad déxteram suam in cœléstibus, supra omnem principátum, et potestátem, et virtútem, et dominatiónem, et omne nomen, quod nominátur non solum in hoc século, sed étiam in futúro. Et ómnia subjécit sub pédibus ejus : et ipsum dedit caput supra omnem Ecclésiam, quæ est corpus ipsíus, et plenitúdo ejus, qui ómnia in ómnibus adimplétur.

℟. In hoc enim Christus mórtuus est et resurrexit, * Ut et mortuórum et vivórum dominétur. ℣. Omnis lingua confiteátur quia Dóminus Jesus Christus in glória est Dei Patris, * Ut. *Rom.* 14. *Philip.* 2.

Lectio III. Cap. 2.

Nunc autem in Christo Jesu vos, qui aliquando erátis longe, facti estis prope in sánguine Christi. Ipse enim est pax nostra, qui fecit útraque unum, et médium paríetem macériæ solvens, inimicítias in carne sua : legem mandatórum decrétis evácuans, ut duos condat in semetipso in unum novum hóminem, fáciens pacem, et reconcíliet ambos in uno córpore Deo per crucem, interfíciens inimicítias in semetipso. Et véniens evangelizávit pacem vobis, qui longe fuistis, et pacem iis, qui prope. Quóniam per ipsum habémus accessum ambo in uno Spíritu ad Patrem. Ergo jam non estis hóspites, et ádvenæ : sed estis cives sanctórum, et doméstici Dei : superædificáti super fundamentum Apostolórum et Prophetárum, ipso summo angulári lápide Christo Jesu : in quo omnis ædificátio constructa crescit in templum sanctum in Dómino, in quo et vos coædificámini in habitáculum Dei in Spíritu.

℟. Vos genus electum, gens sancta, pópulus acquisitiónis ; * Ut virtútes annuntiétis ejus, † Qui de ténebris vos vocávit in admirábile lumen suum. ℣. Benedícite, gentes, Deum nostrum, et audítam fácite vocem laudis ejus, * Ut. Glória. † Qui. *I. Petr.* 2. *Ps.* 65.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Serm.* 10. *in Ps.* Qui hábitat. *n.* 1.

Germana fídei speíque cognátio est ; ut quod illa futúrum credit, hæc sibi incípiat speráre futúrum. Mérito proinde Apóstolus fidem sperandárum rerum substántiam esse diffínit : quod vidélicet non crédita nemo speráre, non plusquam super ináne píngere possit. Dicit ergo fides : Paráta sunt magna et inexcogitabília bona a Deo fidélibus suis. Dicit spes : Mihi illa servantur. Nam tértia quidem cáritas, Curro mihi, ait, ad illa.

℟. Qui timétis Dóminum, crédite illi, et non evacuábitur merces vestra: *Speráte in illum, et in oblectatiónem véniet vobis misericórdia. ℣. In siléntio et in spe erit fortitúdo vestra: *Speráte. *Eccli.* 2. *Is.* 30.

Lectio V. Serm. 9. *n.* 5, 6.

Quidquid agendum sit, quidquid declinandum, quidquid tolerandum, quidquid optandum, tu es, Dómine, spes mea. Hæc mihi ómnium promissiónum causa, hæc tota rátio meæ exspectatiónis. Prætendat alter méritum, sustinére se jactet pondus diéi et æstus: mihi autem adhærére Deo bonum est, pónere in Dómino Deo spem meam. Sperent in áliis álii, forte hic in sciéntia litterárum, hic in astútia séculi, ille in nobilitáte, ille in dignitáte, ille in ália quálibet vanitáte confídat: propter te ómnia detriméntum feci, et ut stércora árbitror, quóniam tu es, Dómine, spes mea. Si mihi præmia promittuntur, per te obtinéndo sperábo; si insurgant advérsum me prælia, si sæviat mundus, si fremat malignus, si ipsa caro advérsum spíritum concupiscat, in te ego sperábo. Fratres, hoc sápere, ex fide vívere est, nec álius ex senténtia dícere potest, Quóniam tu es, Dómine, spes mea, nisi cui intus sit persuásum a Spíritu, ut (quemádmodum monet Prophéta) jactet cogitátum suum in Dómino.

℟. Dum sumus in córpore, peregrinámur a Dómino: per fidem enim ambulámus, et non per spéciem: * Audémus autem, et bonam voluntátem habémus magis peregrinári a córpore, et præséntes esse ad Dóminum. ℣. Peregríni sumus coram te, Dómine, et ádvenæ, sicut omnes patres nostri: * Audémus. *II. Cor.* 4. *I. Par.* 29.

Lectio VI.

Ut quid enim, si hæc sápimus, ut quid cunctámur abjícere omníno spes míseras, vanas, inútiles, seductórias; et huic uni tam sólidæ, tam perféctæ, tam beátæ spei, tota devotióne ánimi, toto fervóre spíritus inhærére? Si quid illi impossíbile, si quid vel diffícile est, quære áliud in quo speres. Sed verbo ómnia potest. Si decréverit salváre nos, contínuo liberábimur: si vivificáre placúerit, vita in voluntáte ejus est: si præmia ætérna largíri, licet ei quod vult fácere. An vero de facilitáte jam non dúbitas, sed ipsa tibi est suspecta volúntas? Plane et voluntátis testimónia credibília facta sunt nimis. Dénique quando in se speránti desit illa majéstas, quæ tam studióse monet in se sperári? Plane non derelínquit sperántes in se. Quare? quibus méritis? Quia speravérunt in eo. Dulcis causa, áttamen éfficax, áttamen irrefragábilis.

℟. In te, Dómine, sperávi; * Non confundar in ætérnum. ℣. Quóniam tu es, Dómine, spes mea, * Non. Glória. * Non. *Ps.* 30 *et* 90.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Serm.* 3. *in Annunt. B. M. V. n.* 3.

Sola spes apud te, Dómine, miseratiónis óbtinet locum; nec óleum misericórdiæ, nisi in vase fidúciæ ponis. Sed est infidélis fidúcia, solíus útique maledictiónis capax, cum vidélicet in spe peccámus. Quanquam nec fidúcia illa dicenda sit, sed insensibílitas quædam, et dissimulátio perniciósa. Quæ enim fidúcia ei qui perículum non adtendit? aut quod ibi timóris remédium, ubi nec timor sentítur, nec matéria ipsa timóris? Fidúcia solátium est; nec eget ille solátio, qui lætátur cum male fécerit, et in péssimis rebus magis exsultat. Rogémus ítaque, fratres, respondéri nobis quantas habeámus iniquitátes et peccáta, scélera nostra et delicta nobis desiderémus ostendi. Scrutémur vias nostras et stúdia nostra; pericúlaque universa vígili intentióne pensémus. Dicat quisque in pavóre suo: Vadam ad portas ínferi; ut jam nónnisi in sola Dei misericórdia respirémus. Hæc vera hóminis fidúcia, a se deficientis, et innitentis Dómino suo. Hæc, inquam, vera fidúcia, cui misericórdia non denegátur, Prophéta adtestante: Quóniam beneplácitum est Dómino super timentes eum, et in eis qui sperant super misericórdia ejus. Nec parva útique súppetit nobis: in nobis quidem timóris, in ipso autem causa fidúciæ.

℟. Ne adjícias peccátum super peccátum, et ne dicas: Miserátio Dómini magna est; multitúdinis peccatórum meórum miserébitur. Misericórdia enim et ira ab illo cito próximant; * Et in peccatóres réspicit ira illíus. ℣. Beneplácitum est Dómino super timentes eum, et in eis qui sperant super misericórdia ejus. * Et. *Eccli.* 5. *Ps.* 146.

Lectio VIII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *In Ps.* 144. *n.* 11.

Et spes et desperátio timenda est in peccátis. Vidéte vocem desperantis ad augenda peccáta, et vidéte vocem sperantis ad augenda peccáta, et quómodo utríque voci occurrit providéntia et misericórdia Dei. Despérat ut peccet; sperat ut peccet. Utrumque metuendum est, utrumque periculósum: væ a desperatióne, væ a perversa spe. Quid dicis tu, qui desperando volébas peccáre? Jam damnandus sum, quare non fácio quidquid volo. Audi Scriptúram: Nolo mortem ímpii, quantum ut revertátur et vivat. Hac voce Dei redú-

citur in spem : sed timendus est álius láqueus, ne ipsa spe ámplius peccet. Quid ergo et tu dicébas, qui spe magis peccas? Quando me convértero, ómnia mihi Deus dimittet, fáciam quidquid volo. Audi et tu Scriptúram : Ne tardes converti ad Dóminum, neque dífferas de die in diem; súbito enim véniet ira illíus, et in témpore vindictæ disperdet te. Noli ergo dícere : Cras me convertam, cras Deo placébo; et ómnia hodierna et hesterna dimittuntur mihi. Verum quidem dicis, Quia Deus conversióni tuæ indulgéntiam promísit : sed dilatióni tuæ diem crástinum non promísit.

℟. An divítias bonitátis Dei, et patiéntiæ, et longanimitátis contemnis? * Ignóras quóniam benígnitas Dei ad pœniténtiam te addúcit? ℣. Dicit Dóminus Deus : Nolo mortem ímpii, sed ut convertátur ímpius a via sua et vivat. * Ignóras. *Rom.* 2. *Ezech.* 33.

Lectio IX. Cap. 7.

Léctio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Ex fructu arbor cognoscitur.

In illo témpore; Dixit Jesus discípulis suis : Adténdite a falsis prophétis, qui véniunt ad vos in vestimentis óvium, intrínsecus autem sunt lupi rapáces : a frúctibus eórum cognoscétis eos. Et réliqua.

Homília sancti Vincéntii Lirinensis. *Commonit. Cap.* 36.

Quid est vestítus óvium, nisi Prophetárum et Apostolórum prolóquia, quæ iídem, ovíli quadam sinceritáte, Agno illi immaculáto, qui tollit peccátum mundi, tanquam véllera quædam detexuérunt? Qui sunt lupi rapáces, nisi sensus hæreticórum feri et rábidi, qui caulas Ecclésiæ semper infestant et gregem Christi quaqua possunt dilácerant? Sed ut fallácius incautis óvibus obrépant, manente lupórum ferócia, depónunt lupínam spéciem, et sese divínæ legis senténtiis, velut quibusdam velléribus obvolvunt : ut cum quisque lanárum mollítiem persénserit, nequáquam acúleos déntium pertimescat. Sed quid ait Salvátor? Ex frúctibus eórum cognoscétis eos. Id est, cum cœperint divínas illas voces non jam proferre tantum, sed étiam expónere; nec adhuc jactáre solum, sed étiam interpretári; tunc amaritúdo illa, tunc acérbitas, tunc rábies intelligétur; tunc novítium virus exhalábitur; tunc profánæ novitátes aperientur; tunc primum scindi sepem vídeas, tunc transferri Patrum términos, tunc Cathólicam fidem cædi, tunc Ecclesiásticum Dogma lacerári.

℟. Quærite Dóminum, omnes mansuéti terræ, qui judícium ejus estis operáti; *

Quærite justum, quærite mansuétum. ℣. Adténdite a falsis prophétis, qui véniunt ad vos in vestimentis óvium, intrínsecus autem, sunt lupi rapáces. * Quærite. Glória. * Quærite. *Sophon.* 2. *Matth.* 7.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Non potest arbor bona malos fructus fácere, neque arbor mala bonos fructus fácere. *Matth.* 7.

Oratio Miss. Cadurc.

Scrutator córdium Deus, cujus sánctitas inánem pietátis spéciem réprobat; fac nos, quæsumus, a Pharisáico præcavére fermento; ne vana delúsi virtútis imágine, fructus mortis faciámus, sed per sincéræ caritátis spíritum in omni ópere bono fructificémus ad vitam; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. g. Omnis arbor quæ non facit fructum bonum, excidétur, et in ignem mittétur. *Matth.* 7.

DOMINICA VIII
POST PENTECOSTEN.
IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 3.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Ephésios.

Mihi ómnium sanctórum mínimo data est grátia hæc, in Géntibus evangelizáre investigábiles divítias Christi, et illumináre omnes, quæ sit dispensátio sacramenti abscónditi a séculis in Deo, qui ómnia creávit. Ut innotescat principátibus, et potestátibus in cœléstibus per Ecclésiam, multiformis sapiéntia Dei, secundum præfinitiónem seculórum, quam fecit in Christo Jesu Dómino nostro: in quo habémus fidúciam, et accessum in confidéntia per fidem ejus. Propter quod peto, ne deficiátis in tribulatiónibus meis pro vobis: quæ est glória vestra.

℟. Deus ipse prior diléxit nos, et misit Fílium suum propitiatiónem pro peccátis nostris: et nos cognóvimus, et credídimus caritáti quam habet Deus in nobis. ℣. Dixit Dóminus: Pópulus meus est; et factus est eis Salvátor; in dilectióne sua ipse redémit eos; * Et. *I. Joan.* 4. *Is.* 63.

Lectio II. Cap. 4.

Obsecro vos, ego vinctus in Dómino, ut digne ambulétis vocatióne, qua vocáti estis, cum omni humilitáte, et mansuetúdine, cum patiéntia, supportantes ínvicem in caritáte, sollíciti serváre unitátem Spíritus, in vínculo pacis. Unum corpus, et unus Spíritus, sicut vocáti estis in una spe vocatiónis vestræ. Unus Dóminus, una fides, unum baptisma; unus Deus et Pater ómnium, qui est super omnes, et per ómnia, et in ómnibus nobis.

℟. Quæ pacis sunt, sectémur; et * Quæ ædificatiónis

sunt, in ínvicem custodiámus; ℣. Ambulantes in veritáte, sicut mandátum accépimus, * Quæ. *Rom.* 14. *II. Joan.* 1.

Lectio III.

Unicuique autem nostrum data est grátia secundum mensúram donatiónis Christi. Propter quod dicit: Ascendens in altum, captívam duxit captivitátem, dedit dona homínibus. Quod autem ascendit, quid est, nisi quia et descendit primum in inferióres partes terræ? Qui descendit, ipse est et qui ascendit super omnes cœlos, ut impléret ómnia. Et ipse dedit quosdam quidem Apóstolos; quosdam autem Prophétas, álios vero Evangelistas, álios autem Pastóres et Doctóres, ad consummatiónem sanctórum in opus ministérii, in ædificatiónem córporis Christi; donec occurrámus omnes in unitátem fídei, et agnitiónem Fílii Dei, in virum perfectum, in mensúram ætátis plenitúdinis Christi: ut jam non simus párvuli fluctuantes, et circumferámur omni vento doctrínæ in nequítia hóminum, in astútia ad circumventiónem erróris.

℟. Vos estis corpus Christi et membra de membro. * Et † Quosdam quidem pósuit in Ecclésia, Apóstolos, Prophétas, Doctóres, Virtútes. ℣. Ipse est caput córporis Ecclésiæ, qui est princípium, primogénitus ex mórtuis; ut sit in ómnibus ipse primátum tenens: * Et. Glória. † Quosdam. *I. Cor.* 12. *Coloss.* 1.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *Lib.* 7. *Confess. n.* 24.

Quærebam viam comparandi róboris quod esset idóneum ad fruendum te, Dómine: nec inveniébam donec amplécterer mediatórem Dei et hóminum Hóminem Christum Jesum, qui est super ómnia Deus benedictus in sécula, vocantem et dicentem: Ego sum via, véritas et vita: et cibum, cui capiendo inválidus eram, miscentem carni; quóniam Verbum caro factum est, ut infántiæ nostræ lactésceret Sapiéntia tua per quam creasti ómnia. Non enim tenébam Dóminum meum Jesum, húmilis húmilem: nec cujus rei magistra esset ejus infírmitas nóveram. Verbum enim tuum æterna véritas, superióribus creatúræ tuæ pártibus superéminens, súbditos érigit ad seipsam: in inferióribus autem ædificávit sibi húmilem domum de limo nostro; per quam subdendos deprímeret a seipsis, et ad sese trajíceret, sanans tumórem, et nútriens amórem; ne fidúcia sui progrederentur lóngius, sed pótius infirmarentur, videntes ante pedes suos infirmam divinitátem ex participatióne túnicæ pellíceæ nostræ, et

lassi prosternerentur in eam, illa autem surgens levåret eos.

℟. Ipse infirmitátes nostras accépit, * Et ægrotatiónes nostras portávit. ℣. Pósuit Dóminus in eo iniquitátem ómnium nostrum,* Et. *Matth.* 8. *Is.* 53.

Lectio V.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *Serm.* 175. *n.* 1; *et Serm.* 176. *n.* 4.

Nulla causa fuit veniendi Christo Dómino, nisi peccatóres salvos fácere. Tolle morbos, tolle vúlnera, et nulla causa est medicínæ. Si venit de cœlo magnus médicus, magnus per totum orbem terræ jacébat ægrótus. Ipse ægrótus, genus humánum est. Dicit Paulus unicuíque ægróto, et de se volenti desperáre: Qui curávit me, misit me ad te, et dixit mihi: Illi desperanti vade, et dic quid habuisti, quid in te sanávi, quam cito sanávi. Vade, dic ægrótis, clama desperátis: Fidélis sermo et omni acceptióne dignus, quia Christus Jesus venit in mundum peccatóres salvos fácere. Quid timétis? Quid trepidátis? Quorum primus ego sum. Ego, inquit, vobis loquor, sanus ægrotántibus, stans jacéntibus, secúrus desperántibus. Ideo enim misericórdiam consecútus sum, ut in me osténderet Christus Jesus omnem longanimitátem.

℟. Bénedic, ánima mea, Dómino; et ómnia quæ intra me sunt nómini sancto ejus: * Anima mea, noli oblivisci omnes retributiónes ejus, qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis. ℣. Misericórdiam consecútus sum, ut in me primo osténderet Christus Jesus omnem patiéntiam. * Anima. *Ps.* 102. *I. Tim.* 1.

Lectio VI. n. 5.

Nolite ergo desperáre. Ægróti estis? accédite ad eum, et sanámini. Cæci estis? accédite ad eum, et illuminámini. Et qui sani estis, ei grátias ágite; et qui ægrotátis, ad eum sanandi cúrrite: dícite omnes, Veníte, adorémus, et prosternámur ei, et plorémus coram Dómino qui fecit nos, et hómines et salvos. Nam si ille nos fecit hómines, nos autem ipsi nos fécimus salvos; áliquid illo mélius fécimus: mélior est enim salvus homo, quam quílibet homo. Si ergo te Deus fecit hóminem, et tu te fecisti bonum hóminem; quod tu fecisti, mélius est. Noli te extóllere super Deum: subde te Deo, adóra, prostérnere, confitére illi qui fecit te; quia nemo récreat, nisi qui creat; nemo réficit, nisi qui fecit.

℟. Magnificáte Dóminum mecum, et exaltémus nomen ejus in ídipsum. * Accédite ad eum, et illuminámini; et † Fácies vestræ non confundentur. ℣. Dignos nos fecit in partem sortis sanctórum in lúmine, qui erípuit nos

de potestáte tenebrárum. * Accédite. Glória. † Fácies. *Ps.* 33. *Coloss.* 1.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Epist.* 107. *n.* 8, 9.

NEMO se amári diffídat, qui jam amat. Libenter Dei amor nostrum, quem prævénit, subséquitur. Nam quómodo redamáre pigébit, quos amávit et necdum amantes? amávit, inquam, amávit. Habes enim dilectiónis pignus Spíritum, habes et testem fidélem Jesum, et hunc crucifixum. Quanta confúsio, Dei Fílium ingrátis óculis cérnere morientem! quod quidem fácile contingit, si desit Spíritus. Nunc autem quia cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris per Spíritum sanctum qui datus est nobis; amáti amámus, amantes ámplius merémur amári. Si enim cum adhuc inimíci essémus, reconciliáti sumus Deo per mortem Fílii ejus: multo magis reconciliáti salvi érimus in vita ipsíus. Cum ergo géminum teneámus nostræ salútis indícium, géminam sánguinis et Spíritus effusiónem; neutra sine áltera prodest. Nam nec Spíritus datur nisi credéntibus in Crucifixum: nec fides valet si non operátur ex dilectióne. Diléctio autem donum Spíritus est.

℟. Qui étiam próprio Fílio suo non pepercit, sed pro nobis ómnibus trádidit illum: * Quómodo non étiam cum illo ómnia nobis donávit? ℣. Commendat caritátem suam Deus in nobis, quóniam cum adhuc peccatóres essémus, secundum tempus Christus pro nobis mórtuus est: * Quómodo. *Rom.* 8 *et* 5.

Lectio VIII.

Ex sancto Ignátio Epíscopo et Mártyre ad Philadelphénos. *n.* 8, 9.

MIHI pro archívis est Jesus Christus: illibáta archíva crux ejus et mors, et resurréctio ejus, et fides quæ per ipsum: quibus justificári cúpio, per precatiónes vestras. Boni quidem sunt sacerdótes, præstántius autem quid est summus Póntifex, cui crédita sunt Sancta sanctórum, cui soli secréta Dei sunt trádita. Ipse est jánua Patris: per quam ingrediuntur Abrahámus, et Isaácus, et Jacóbus, et Prophétæ, et Apóstoli, atque Ecclésia. Omnia hæc ad unitátem Dei. Exímium autem quiddam habet Evangélium; nimírum adventum Salvatóris Dómini nostri Jesu Christi, passiónem ipsíus, ac resurrectiónem. Dilecti namque Prophétæ annuntiavérunt in ipsum: Evangélium vero perféctio est incorruptiónis. Omnia in universum bona sunt, modo in caritáte credidéritis.

℟. Ego sum via, et véritas,

et vita.* Nemo venit ad Patrem nisi per me. ℣. Omnes quotquot venérunt fures sunt et latrónes, et non audiérunt eos oves. Ego sum óstium : * Nemo. *Joan.* 14 *et* 10.

Lectio IX. Cap. 16.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Villicus iniquitatis.

In illo témpore; Dicébat Jesus ad discípulos suos : Homo quidam erat dives, qui habébat víllicum; et hic diffamátus est apud illum quasi dissipasset bona ipsíus. Et réliqua.

Homília sancti Paulíni Epíscopi. *Epist.* 32. *ad Severum.* *n.* 20, 21.

Nulla nobis occásio est beneficéntiæ unquam procrastinandæ, cum, si voluntas nostra non absit, pauper in promptu sit. Commodémus ergo secúri nunc egéno, et in paupéribus suis Christo; ut ex ejus abundatúra in iisdem glória participáre possímus. Proptérea enim Dóminus ipse præmonet, dicens : Fácite vobis amícos de iníquo mammóna. Vides quómodo Omnípotens fáciat de nocte lucem, et de iniquitáte justítiam? Ut cum defecéritis, inquit, recípiant vos in tabernácula æterna. Seminémus ergo illis carnália, ut metámus ab illis spiritália. Labóret nunc de terrénis manus, ut tunc de cœléstibus ánima reficiátur. Spes præsens ædíficet rem futúram. Faciámus istic tecta, quæ nos illic tegant. Pascátur istic pauper, ubi me dívite eget; ut me illic pascat, ubi me egente saturábitur. Vidéte commércium spiritále; et si potestis, negáte nos aváros, qui terram véndimus et tribútum, ut immunitátem regni cum æternitáte coemámus.

℟. Consílium meum pláceat tibi : et * Peccáta tua eleemósynis rédime, et iniquitátes tuas misericórdiis páuperum. ℣. Fácite vobis amícos de mammóna iniquitátis, ut cum defecéritis, recípiant vos in æterna tabernácula : * Peccáta. Glória.* Peccáta. *Dan.* 4. *Luc.* 16.

Ad Benedictus. *Ant.* 4. E. Ait víllicus intra se : Scio quid fáciam, ut, cum amótus fúero a villicatióne, recípiant me in domos suas. *Luc.* 16.

Oratio Miss. Cadurc.

Deus, qui páuperum bona in manu dívitum mirábili providéntia reposuisti : da habéntibus substántiam hujus mundi tam pretiósum depósitum fidéliter dispensáre, ut in sinu fratrum suórum de benedictiónibus seminantes, in sinu tuo de benedictiónibus et metant; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Laudávit Dóminus víllicum iniquitátis, quia prudenter fecisset, quia fílii hujus sé-

culi prudentióres fíliis lucis in generatióne sua sunt. *Luc.* 16.

DOMINICA IX
POST PENTECOSTEN.
IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 4.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Ephésios.

Hoc ígitur dico, et testíficor in Dómino, ut jam non ambulétis, sicut et Gentes ámbulant in vanitáte sensus sui, ténebris obscurátum habentes intellectum, alienáti a vita Dei, per ignorántiam, quæ est in illis, propter cæcitátem cordis ipsórum; qui desperantes, semetipsos tradidérunt impudicítiæ, in operatiónem immundítiæ omnis, in avarítiam. Vos autem non ita didicistis Christum. Si tamen illum audistis, et in ipso edocti estis, sicut est véritas in Jesu: depónere vos secundum desidéria erróris. Renovámini autem spíritu mentis vestræ, et indúite novum hóminem, qui secundum Deum creátus est in justítia et sanctitáte veritátis.

℟. Ego Dóminus Deus vester: * Juxta consuetúdinem terræ Ægypti in qua habitastis, non faciétis. ℣. Nolíte conformári huic século; sed reformámini in novitáte sensus vestri; * Juxta. *Levit.* 18. *Rom.* 12.

Lectio II.

Propter quod deponentes mendácium, loquímini veritátem unusquisque cum próximo suo, quóniam sumus ínvicem membra. Irascímini, et nolíte peccáre: sol non óccidat super iracúndiam vestram. Nolíte locum dare diábolo: qui furabátur, jam non furétur; magis autem labóret, operando mánibus suis quod bonum est, ut hábeat unde tríbuat necessitátem patienti.

℟. Loquímini veritátem unusquisque cum próximo suo: * Veritátem et judícium pacis judicáte, et unusquisque malum contra amícum ne cogitétis in córdibus vestris. ℣. Deponentes omnem malítiam, et omnem dolum, et simulatiónes, et invídias, et omnes detractiónes, * Veritátem. *Zach.* 8. *I. Petr.* 2.

Lectio III. Cap. 4 et 5.

Omnis sermo malus ex ore vestro non procédat; sed si quis bonus ad ædificatiónem fídei, ut det grátiam audiéntibus. Et nolíte contristáre Spíritum sanctum Dei: in quo signáti estis in diem redemptiónis. Omnis amaritúdo, et ira, et indignátio, et clamor, et blasphémia tollátur a vobis, cum omni malítia. Estóte autem ínvicem benigni, misericordes, donantes ínvicem, sicut et Deus in Christo donávit vobis. Estóte ergo imitatóres Dei, sicut fílii caríssi-

mi : et ambuláte in dilectióne, sicut et Christus dilexit nos, et trádidit semetipsum pro nobis oblatiónem et hóstiam Deo in odórem suavitátis.

℟. Sitis omnes unánimes, compatientes, fraternitátis amatóres, misericórdes, modesti, húmiles : * Quia in hoc vocáti estis, ut benedictiónem hæreditáte possideátis. ℣. Caritáte fraternitátis ínvicem diligentes; honóre ínvicem præveniéntes, sollicitúdine non pigri, Spíritu ferventes, Dómino serviéntes; * Quia. Glória.* Quia. *I. Petr.* 3. *Rom.* 12.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex Cohortatióne Clementis Alexandríni ad Gentes. *n.* 11.

Quemadmodum absente sole per cétera quidem astra nox esset ubíque diffúsa : sic nisi Verbum cognovissémus, et ab eo essémus illumináti, nihil sane differrémus ab altílibus gallínis, in ténebris sagináti, ut póstea mortem patiámur. Capiámus ígitur lucem, ut Deum quoque capiámus. Capiámus lucem, et Dómini discípuli fiámus. Is enim Patri hoc pollícitus est : Enarrábo nomen tuum frátribus meis : in médio Ecclésiæ celebrábo te. Célebra, quæso, et enarra mihi Patrem tuum Deum. Salútem præbent tuæ enarratiónes. Docébit me tuum cánticum, quod Deum quærens, háctenus erráverim. Cum vero tu me, Dómine, dedúcis in lucem, et Deum invénio per te, et Patrem accípio abs te; fio tuus cohæres, quóniam te non púduit fratris me loco habére.

℟. Ego sum lux mundi : * Qui séquitur me, non ámbulat in ténebris, sed habébit lumen vitæ. ℣. In me grátia omnis viæ et veritátis : in me omnis spes vitæ et virtútis : * Qui. *Joan.* 8. *Eccli.* 24.

Lectio V.

Ex sancto Augustíno Epíscopo de Agóne Christiáno. *n.* 12.

Filius Dei hóminem adsumpsit, et in illo humána perpessus est. Hæc medicína hóminum tanta est, quanta non potest cogitári. Nam quæ supérbia sanári potest, si humilitáte Fílii Dei non sanátur? quæ avarítia sanári potest, si paupertáte Fílii Dei non sanátur? quæ iracúndia sanári potest, si patiéntia Fílii Dei non sanátur? quæ impíetas sanári potest, si caritáte Fílii Dei non sanátur? postrémo quæ timíditas sanári potest, si resurrectióne córporis Christi Dómini non sanátur? Erigat spem suam genus humánum, et recognoscat natúram suam, vídeat quantum locum hábeat in opéribus Dei.

℟. Scitis grátiam Dómini nostri Jesu Christi, quóniam propter nos egénus factus est.* Hoc enim sentíte in vo-

bis quod et in Christo Jesu. ℣. Ecce Rex tuus et Salvátor ipse pauper. Quid superbit terra et cinis? * Hoc. *II. Cor.* 8. *Philip.* 2. *Zach.* 9. *Eccli.* 10.

Lectio VI.

Si multum de nobis sentímus, dignémur imitári eum qui Fílius Altíssimi vocátur: si parum de nobis sentímus, audeámus imitári piscatóres et publicános, qui eum imitáti sunt. O medicínam ómnibus consuléntem, ómnia tuméntia comprimentem, ómnia tabescéntia reficientem, ómnia supérflua resecantem, ómnia necessária custodientem, ómnia pérdita reparantem, ómnia depraváta corrigentem! Quis jam se extollat contra Fílium Dei? Quis de se despéret, pro quo tam húmilis esse vóluit Fílius Dei? Quis beátam vitam esse arbitrétur in iis quæ contemnenda esse dócuit Fílius Dei? Quibus adversitátibus cedat, qui natúram hóminis tantis persecutiónibus custodítam credit in Fílio Dei? Quis sibi esse clausum regnum cœlórum putet, qui cognoscit publicános et meretríces imitátos esse Fílium Dei? Qua perversitáte non cáreat, qui facta et dicta intuétur et díligit et sectátur illíus hóminis, in quo se nobis ad exemplum vitæ præbuit Fílius Dei?

℟. Tóllite jugum meum super vos: * Et inveniétis réquiem animábus vestris; †Jugum enim meum suáve est, et onus meum leve. ℣. Interrogáte quæ sit via bona, et ambuláte in ea: * Et. Glória. † Jugum. *Matth.* 11. *Jer.* 6.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo de vera Religióne. *Lib. n.* 31, 32.

Satellites voluptátum divítias pernicióse pópuli appetébant: pauper Christus esse vóluit. Honóribus et impériis inhiábant: rex fíeri nóluit. Contumélias superbíssime horrébant: omne genus contumeliárum sustínuit. Injúrias intolerábiles esse arbitrabantur: quæ major injúria quam justum innocentémque damnári? Dolóres córporis exsecrabantur: flagellátus atque cruciátus est. Mori metuébant: morte mulctátus est. Ignominiosíssimum mortis genus crucem putábant: crucifixus est. Omnia quæ habére cupientes non recte vivebámus, carendo vilefécit. Omnia quæ vitáre cupientes a stúdio deviabámus veritátis, perpetiendo dejécit. Non enim ullum peccátum committi potest, nisi aut dum appetuntur ea quæ ille contempsit, aut fugiuntur quæ ille sustínuit. Tota ítaque vita ejus in terris per hóminem, quem suscípere dignátus est, disciplína morum fuit.

℟. Non est servus major

dómino suo. Si hæc scitis,* Beáti éritis, si fecéritis ea. ℣. Exemplum enim dedi vobis, ut quemádmodum ego feci vobis, ita et vos faciátis.* Beáti. *Joan.* 13.

Lectio VIII.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre de Zelo et Livóre.

Ille séquitur Christum qui præceptis ejus insistit, qui per magistérii ejus viam gráditur, qui vestígia ejus atque itínera sectátur, qui id quod Christus et dócuit et fecit imitátur, secundum quod Petrus quoque hortátur et monet dicens : Christus passus est pro nobis, relinquens vobis exemplum, ut sequámini vestígia ejus. Meminisse debémus quo vocábulo plebem suam Christus appellet, quo título gregem suum núncupet. Oves nóminat, ut innocéntia Christiána óvibus æquétur. Agnos vocat, ut agnórum natúram símplicem simplícitas mentis imitétur. Quid sub vestítu óvium lupus látitat? Quid gregem Christi qui se Christiánum mentítur infámat? Christi nomen indúere, et non per Christi viam pérgere, quid áliud quam prævaricátio est divíni nóminis, quam desértio itíneris salutáris; quando ipse dóceat et dicat eum ad vitam veníre qui mandáta serváverit, et eum esse sapientem qui verba ejus audíerit et fécerit, doctórem quoque eum máximum in regno cœlórum vocári, qui fécerit et sic docúerit; tunc prædicanti profutúrum quod bene atque utíliter prædicátum fúerit, si id quod ore prómitur, factis sequéntibus impleátur ?

℟. Agnoscent qui derelicti sunt quóniam nihil dúlcius quam respícere in mandátis Dómini.* Glória magna est sequi Dóminum. ℣. Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum ut sequámini vestígia ejus.* Glória. *Eccli.* 23. *I. Petr.* 2.

Lectio IX. Cap. 19.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Flens Jesus super Jerusalem.

In illo témpore; Ut appropinquávit Jesus Jerúsalem, videns civitátem, flevit super illam, dicens : Quia si cognovisses et tu, et quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi! nunc autem abscóndita sunt ab óculis tuis. Et réliqua.

Homília sancti Gregórii Papæ. 39. *in Evang. n.* 3.

Videns civitátem, flevit super illam, dicens : Quia si cognovisses et tu. Hoc semel egit, cum peritúram civitátem esse nuntiávit. Hoc quotídie Redemptor noster per electos suos ágere nullátenus cessat, cum quosdam ex bona vita ad mores réprobos pervenis-

se consíderat. Plangit enim eos qui nésciunt cur plangantur; quia juxta Salómonis verba, lætantur cum male fécerint, et exsultant in rebus péssimis. Qui si damnatiónem suam quæ eis ímminet, agnovissent, semetipsos cum lácrymis electórum plángerent.

℟. Jesus videns civitátem, flevit super illam dicens: Si cognovisses et tu, et quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi! * Nunc autem † Abscóndita sunt óculis tuis. ℣. Inimíci tui circúmdabunt te, et ad terram prosternent te, et non relinquent in te lápidem super lápidem; eo quod non cognóveris tempus visitatiónis tuæ; * Nunc. Glória. † Abscóndita. *Luc.* 19.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Cœpit Jesus ejícere vendentes in templo, et ementes, dicens illis: Scriptum est quia domus mea domus oratiónis est: vos autem fecistis illam speluncam latrónum. *Luc.* 19.

Oratio Brev. Bitur.

Deus, qui peccántium ánimas non vis períre sed culpas: cóntine quam merémur iram, et quam precámur super nos infunde cleméntiam; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Erat Jesus docens quotídie in templo, et non inveniébant quid fácerent illi; omnis enim pópulus suspensus erat, áudiens illum. *Luc.* 19.

DOMINICA X
POST PENTECOSTEN.
IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 5.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Ephésios.

Fornicatio autem et omnis immundítia, aut avarítia nec nominétur in vobis, sicut decet sanctos: aut turpitúdo, aut stultilóquium, aut scurrílitas, quæ ad rem non pértinet: sed magis gratiárum áctio. Hoc enim scitóte intelligentes; quod omnis fornicátor, aut immundus, aut avárus, quod est idolórum sérvitus, non habet hæreditátem in regno Christi, et Dei. Nemo vos sedúcat inánibus verbis: propter hæc enim venit ira Dei in fílios diffidéntiæ. Nolíte ergo éffici partícipes eórum. Erátis enim aliquando ténebræ: nunc autem lux in Dómino. Ut fílii lucis ambuláte: fructus enim lucis est in omni bonitáte, et justítia, et veritáte: probantes quid sit beneplácitum Deo. Et nolíte communicáre opéribus infructuósis tenebrárum, magis autem redargúite.

℟. Mortificáte membra vestra quæ sunt super terram, * * Exspoliantes vos véterem hóminem cum áctibus suis, et induentes novum. ℣. Renovámini spíritu mentis ves-

træ,* Exspoliantes. *Coloss.* 3. *Ephes.* 4.

Lectio II.

Videte ítaque, fratres, quómodo caute ambulétis: non quasi insipientes, sed ut sapientes; redimentes tempus, quóniam dies mali sunt. Proptérea nolíte fíeri imprudentes: sed intelligentes quæ sit volúntas Dei. Et nolíte inebriári vino, in quo est luxúria: sed implémini Spíritu sancto, loquentes vobismetipsis in psalmis, et hymnis, et cánticis spirituálibus, cantantes et psallentes in córdibus vestris Dómino; grátias agentes semper pro ómnibus, in nómine Dómini nostri Jesu Christi, Deo et Patri. Subjecti ínvicem in timóre Christi.

℟. Omne quodcumque fácitis, in verbo aut in ópere, * Omnia in nómine Dómini nostri Jesu Christi, grátias agentes Deo et Patri per ipsum. ℣. Omnia in glóriam Dei fácite; * Omnia. *Coloss.* 3. *I. Cor.* 10.

Lectio III.

Mulíeres viris suis súbditæ sint, sicut Dómino: quóniam vir caput est mulíeris: sicut Christus caput est Ecclésiæ; ipse salvátor córporis ejus. Sed sicut Ecclésia subjecta est Christo; ita et mulíeres viris suis in ómnibus. Viri, dilígite uxóres vestras, sicut et Christus diléxit Ecclésiam, et seipsum trádidit pro ea, ut illam sanctificáret, mundans lavácro aquæ in verbo vitæ, ut exhibéret ipse sibi gloriósam Ecclésiam, non habentem máculam, aut rugam, aut áliquid hujúsmodi, sed ut sit sancta et immaculáta. Ita et viri debent dilígere uxóres suas ut córpora sua. Qui suam uxórem díligit, seipsum díligit. Nemo enim unquam carnem suam ódio hábuit: sed nutrit, et fovet eam, sicut et Christus Ecclésiam: quia membra sumus córporis ejus, de carne ejus et de óssibus ejus. Propter hoc relinquet homo patrem et matrem suam, et adhærébit uxóri suæ; et erunt duo in carne una. Sacramentum hoc magnum est, ego autem dico in Christo et in Ecclésia. Verúmtamen et vos singuli, unusquisque uxórem suam sicut seipsum díligat: uxor autem tímeat virum suum.

℟. Grátia super grátiam, múlier sancta et pudoráta: * Fundamenta ætérna supra petram sólidam, mandáta Dei in corde mulíeris sanctæ. ℣. Venérunt flúmina, et flavérunt venti; et irruérunt in domum, et non cécidit; fundáta enim erat super petram. * Fundamenta. Glória.* Fundamenta. *Eccli.* 26. *Matth.* 7.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Serm.* 16. *in Ps.* Qui hábitat. *n.* 1.

Clamávit ad me, et ego

exáudiam eum. Hoc plane est testamentum pacis, hoc pietátis fœdus, hoc pactum misericórdiæ et miseratiónis. Dulcis lex quæ méritum exauditiónis in clamóre constítuit postulatiónis. Clamávit, inquit, ad me, et exáudiam eum. Mérito non exaudítur qui clamáre dissímulat, aut omníno non póstulans, aut tépide póstulans et remisse. Síquidem in Dei áuribus desidérium véhemens clamor magnus; e regióne autem remissa inténtio, vox submissa. Quando illa penetrábit nubes? Quando audiétur in cœlis? nempe ut clamandum sibi nóverit homo, inter primórdia suæ oratiónis, ipsum quem oratúrus est Patrem in cœlis esse prótinus admonétur, quod vidélicet ímpetu quodam spíritus illo sibi jaculandam esse memínerit oratiónem. Spíritus est Deus, et in Spíritu clamet necesse est, quísquis clamórem suum ad eum desíderat perveníre.

℟. Laudans invocábo Dóminum, et ab inimícis meis salvus ero; * Quóniam tu es, Dómine, spes mea. ℣. Secundum exspectatiónem meam et spem meam in nullo confundar; * Quóniam. *Ps.* 17 *et* 90. *Philip.* 1.

Lectio V.

Ex sancto Augustíno Epíscopo de verbis Evangélii. *Serm.* 115. *n.* 1.

Cum nobis Dóminus suadéret quia oportet semper oráre, et non defícere, adjécit et ait: Verúmtamen cum vénerit Fílius hóminis, putas invéniet fidem in terra? Si fides déficit, orátio perit. Quis enim orat quod non credit? Unde et Apóstolus beátus, cum ad orandum exhortarétur, ait: Omnis quicumque invocáverit nomen Dómini, salvus erit. Et ut osténderet fidem fontem esse oratiónis, nec posse ire rivum, ubi caput aquæ siccátur, adjunxit atque ait: Quómodo autem invocábunt in quem non credidérunt? Ergo ut orémus, credámus; et ut ipsa non defíciat fides, qua orámus, orémus. Fides fundit oratiónem, fusa orátio fídei ímpetrat firmitátem.

℟. Credo, Dómine,* Adjuva incredulitátem meam. ℣. Quid orémus sicut oportet nescímus: sed ipse Spíritus póstulat pro nobis.* Adjuva. *Marc.* 9. *Rom.* 8.

Lectio VI.

De diversis Quæst. ad Simplicianum. Lib. 1. *Quæst.* 2. *n.* 21.

Petere jubémur ut accipiámus, et quærere ut inveniámus, et pulsáre ut aperiátur nobis. Nonne aliquando ipsa orátio nostra sic tépida est, vel pótius frígida, et pene nulla, immo omníno interdum ita nulla, ut neque hoc in nobis cum dolóre advertámus? quia si vel hoc dolémus, jam orámus. Quid ergo áliud

osténditur nobis, nisi quia et pétere et quærere, et pulsáre ille concédit, qui ut hæc faciámus, jubet? Igitur non volentis neque currentis, sed miserentis est Dei : quandóquidem nec velle, nec cúrrere, nisi eo movente atque excitante, potérimus.

℟. Si habuéritis fidem, et non hæsitavéritis, ómnia * Quæcumque petiéritis in oratióne credentes, accipiétis. ℣. Omnia possibília sunt credenti : * Quæcumque. Glória. * Quæcumque. *Matth.* 21. *Marc.* 9.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *Tract.* 73. *in Joan. n.* 3.

Quomodo intelligendum est: Quodcumque petiéritis in nómine meo, hoc fáciam? Non ait, Petiéritis utcumque, sed, In nómine meo. Qui promísit ergo tam magnum benefícium, quid vocátur? útique Christus Jesus : Christus signíficat Regem, Jesus signíficat Salvatórem; non útique nos salvos fáciet quicumque Rex, sed Rex Salvátor : ac per hoc quodcumque pétimus adversus utilitátem salútis, non pétimus in nómine Salvatóris. Et tamen ipse Salvátor est, non solum quando facit quod pétimus, verum étiam quando non facit : quóniam quod videt peti contra salútem, non faciendo pótius se éxhibet Salvatórem. Novit enim médicus quid pro sua, quid contra suam salútem poscat ægrótus; et ídeo contrária poscentis non facit voluntátem, ut fáciat sanitátem. Quapropter quando vólumus ut fáciat quodcumque pétimus, non utcumque, sed in nómine ejus petámus, hoc est in nómine Salvatóris petámus.

℟. Usque modo non petístis quidquam in nómine meo. * Pétite et accipiétis, ut gáudium vestrum sit plenum. ℣. Amen dico vobis, si quid petiéritis Patrem in nómine meo, dabit vobis : * Pétite. *Joan.* 16.

Lectio VIII.

Serm. 83. *de verbis Evangelii. n.* 2.

Duo sunt ópera misericórdiæ quæ nos líberant, quæ bréviter ipse Dóminus pósuit in Evangélio. Dimíttite, et dimittétur vobis; date, et dábitur vobis. Dimíttite, et dimittétur vobis, ad ignoscendum pértinet. Date, et dábitur vobis, ad præstandum benefícium pértinet. Quod ait de ignoscendo; et tu vis tibi ignosci quod peccas, et habes álium cui tu possis ignóscere. Rursus quod pértinet ad tribuendum benefícium; petit te mendícus, et tu es Dei mendícus. Omnes enim quando orámus, mendíci Dei sumus; ante jánuam magni Patris-famílias stamus, immo étiam prostérnimur, súpplices ingemíscimus áliquid volentes

accípere, et ipsum áliquid, ipse Deus est.

℟. Cum stábitis ad orandum, dimíttite si quid habétis adversus áliquem; ut Pater vester qui in cœlis est, dimittat vobis peccáta vestra.* Eádem quippe mensúra qua mensi fuéritis, remetiétur vobis. ℣. Dimíttite, et dimittémini; date, et dábitur vobis; * Eádem. *Marc.* 11. *Luc.* 6.

Lectio IX. Cap. 8.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Superbus condemnatus, humilis justificatus.

In illo témpore; Dixit Jesus ad quosdam qui in se confidébant tanquam justi, et aspernabantur céteros, parábolam istam : Duo hómines ascendérunt in templum ut orárent; unus Pharisæus, et alter Publicánus. Et réliqua.

Homília sancti Augustíni Epíscopi. *Enarr.* 2. *in Ps.* 31. *n.* 10, 11.

Qui vult fortis esse, velut præsúmens de se, et jactans mérita sua, qualiacumque illa sint, erit símilis Pharisæo illi, qui quod a Deo se dicébat accepisse, superbe tamen jactábat : Grátias, inquit, tibi. Adténdite, fratres mei, quale genus supérbiæ potest subrépere étiam bonæ spei viro. Grátias tibi, dicébat. Ergo, fatebátur ab illo se accepisse quod habébat. Quid enim habes quod non accepisti? Ergo, Grátias tibi ago, dixit : Grátias tibi ago, quia non sum sicut céteri hómines, raptóres, injusti, adúlteri, sicut et Publicánus iste. Unde ergo superbus? Non quia de bonis suis Deo grátias agébat, sed quia super álterum se de ipsis bonis extollébat. Sed unde superbus? Quia spernébat céteros. Unde probas? In ipsis verbis. Quómodo? Pharisæus, inquit, ille contempsit de longe stantem, cui Deus confiténti propinquábat. Publicánus, inquit, de longinquo stabat : sed Deus ad illum de longinquo non stabat. Quare Deus ab illo de longinquo non stabat? Quia álio loco dícitur : Prope est Dóminus his qui obtrivérunt cor.

℟. Publicánus a longe stans, nolébat nec óculos ad cœlum leváre : * Dico vobis, † Descendit hic in domum suam justificátus. ℣. Orátio humiliantis se non discédet, donec Altíssimus adspíciat; et Dóminus non elongábit.* Dico. Glória. † Descendit. *Luc.* 18. *Eccli.* 35.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Publicánus percutiébat pectus suum, dicens : Deus, propítius esto mihi peccatóri. *Luc.* 18.

Oratio Miss. Senon.

Omnipotens sempitérne Deus, qui superbis resistis, et grátiam præstas humílibus : tríbue, quæsumus, ut non

provocémus indignatiónem tuam eláti, sed propitiatiónis tuæ capiámus dona subjecti; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Omnis qui se exaltat, humiliábitur; et qui se humíliat, exaltábitur. *Luc.* 18.

DOMINICA XI

POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 6.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Ephésios.

Filii, obedíte paréntibus vestris in Dómino : hoc enim justum est. Honóra patrem tuum, et matrem tuam; quod est mandátum primum in promissióne; ut bene sit tibi, et sis longævus super terram. Et vos, patres, nolíte ad iracúndiam provocáre fílios vestros : sed educáte illos in disciplína et correptióne Dómini. Servi, obedíte dóminis carnálibus cum timóre et tremóre, in simplicitáte cordis vestri, sicut Christo : non ad óculum servientes, quasi homínibus placentes, sed ut servi Christi, facientes voluntátem Dei ex ánimo, cum bona voluntáte servientes, sicut Dómino, et non homínibus : scientes quóniam unusquisque, quodcumque fécerit bonum, hoc recípiet a Dómino, sive servus, sive liber. Et vos dómini éadem fácite illis, remittentes minas : scientes quia et illórum et vester Dóminus est in cœlis; et personárum accéptio non est apud eum.

℟. Impléte gáudium meum ut idem sapiátis, eamdem caritátem habentes; in humilitáte superióres sibi ínvicem arbitrantes, * Non quæ sua sunt sínguli considerantes, sed ea quæ aliórum. ℣. Suscípite infirmos, patientes estóte ad omnes; semper quod bonum est, sectámini in ínvicem, et in omnes : * Non. *Philip.* 2 *I. Thess.* 5.

Lectio II.

De cétero, fratres, confortámini in Dómino, et in poténtia virtútis ejus. Indúite vos armatúram Dei, ut possítis stare advérsus insídias diáboli. Quóniam non est nobis colluctátio advérsus carnem et sánguinem; sed advérsus príncipes et potestátes, advérsus mundi rectóres tenebrárum harum, contra spirituália nequítiæ, in cœléstibus. Proptérea accípite armatúram Dei, ut possítis resístere in die malo, et in ómnibus perfecti stare.

℟. Omnes vos fílii lucis estis, et fílii diéi, non sumus noctis, neque tenebrárum, * Igitur non dormiámus sicut et céteri, sed vigilémus et sóbrii simus. ℣. Qui vigiláverint ad Dóminum, invénient benedictiónem : * Igitur. *I. Thess.* 5. *Eccli.* 32.

Lectio III.

STATE ergo succincti lumbos vestros in veritáte, et indúti loricam justítiæ, et calceáti pedes in præparatióne Evangélii pacis: in ómnibus sumentes scutum fídei, in quo possítis ómnia tela nequíssimi ígnea exstínguere: et gáleam salútis adsúmite: et gládium Spíritus, quod est verbum Dei. Per omnem oratiónem, et obsecratiónem orantes omni témpore in spíritu: et in ipso vigilantes in omni instántia, et obsecratióne pro ómnibus sanctis; et pro me, ut detur mihi sermo in apertióne oris mei cum fidúcia, notum fácere mystérium Evangélii, pro quo legatióne fungor in caténa, ita ut in ipso áudeam, prout oportet me, loqui.

℟. Dóminus petra mea et robur meum; * Deus fortis, scutum meum, cornu salútis meæ, elevátor meus, refúgium meum. ℣. Si exsurgat adversum me prælium, in hoc ego sperábo. * Deus. Glória. * Deus. *II. Reg.* 22. *Ps.* 26.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *In Ps.* 37. *n.* 14. *et Tract.* 4. *in Epist. Joan. n.* 6.

DESIDERIUM tuum orátio tua est: et si contínuum desidérium, contínua orátio. Non enim frustra dixit Apóstolus, Sine intermissióne orantes. Numquid sine intermissióne genu fléctimus, corpus prostérnimus, aut manus levámus, ut dicat, Sine intermissióne oráte? Est ália intérior sine intermissióne orátio, quæ est desidérium. Quidquid áliud agas, si desíderas illud sábbatum, non intermittis oráre. Si non vis intermíttere oráre, noli intermíttere desideráre. Contínuum desidérium tuum, contínua vox tua est. Tacébis si amáre destíteris. Frigus caritátis, siléntium cordis est: flagrántia caritátis, clamor cordis est. Si semper manet cáritas, semper clamas; si semper clamas, semper desíderas; si desíderas, réquiem recordáris. Tota vita Christiáni boni, sanctum desidérium est. Quod autem desíderas nondum vides, sed desiderando capax effíceris, ut cum vénerit quod vídeas, impleáris. Deus differendo extendit desidérium, desiderando extendit ánimum, extendendo facit capácem. Desiderémus ergo, fratres, quia implendi sumus.

℟. Desidérium páuperum exaudívit Dóminus. * Præparatiónem cordis eórum audívit auris tua. ℣. Voluntátem timéntium se fáciet Dóminus; deprecatiónem eórum exáudiet, et salvos fáciet eos. * Præparatiónem. *Ps.* 9 *et* 144.

Lectio V.

Epist. 130. *ad Prob. n.* 18.

IN ipsa ergo fide et spe et

caritáte continuáto desidério semper orámus. Sed ídeo per certa intervalla horárum et témporum étiam verbis rogámus Deum, ut illis rerum signis nos ipsos admoneámus, quantumque in hoc desidério profecérimus nobis ipsis innotescámus, et ad hoc augendum nos ipsos ácrius excitémus. Dígnior enim sequétur effectus, quem fervéntior præcédit affectus. Ac per hoc et quod ait Apóstolus, Sine intermissióne oráte, quid est áliud quam beátam vitam, quæ nulla nisi ætérna est, ab eo qui eam solus dare potest, sine intermissióne desideráte? Semper ergo hanc a Dómino Deo desiderémus, et orámus semper. Sed ídeo ab áliis curis atque negótiis, quibus ipsum desidérium quodam modo tepescit, certis horis ad negótium orandi mentem revocámus, verbis oratiónis nos ipsos admonentes in id, quod desiderámus, inténdere, ne quod tepéscere cœperat, omníno frigescat, et pénitus exstinguátur, nisi crébrius inflammétur.

℟. Usque modo non petistis quidquam in nómine meo: * Pétite, et accipiétis, ut gáudium vestrum sit plenum. ℣. Qui díligit Deum, exorábit, et in oratióne diérum exaudiétur.* Pétite. *Joan.* 16. *Eccli.* 3.

Lectio VI. n. 20.

Dicuntur fratres in Ægypto crebras quidem habére oratiónes, sed eas tamen brevíssimas, et raptim quodámmodo jaculátas, ne illa vigilanter erecta, quæ oranti plúrimum necessária est, per productióres moras vanescat atque hebetétur inténtio. Ac per hoc étiam ipsi satis ostendunt, hanc intentiónem, sicut non est obtundenda, si perduráre non potest, ita si perduráverit, non cito esse rumpendam. Absit enim ab oratióne multa locútio, sed non desit multa precátio, si fervens persevérat inténtio. Nam multum loqui, est in orando rem necessáriam supérfluis ágere verbis. Multum autem precári, est ad eum quem precámur, diuturna et pia cordis excitatióne pulsáre. Nam plerumque hoc negótium plus gemítibus quam sermónibus ágitur, plus fletu quam affátu.

℟. Veri adoratóres adorábunt Patrem in spíritu et veritáte. * Nam et Pater tales quærit, qui adórent eum. ℣. Spíritus est Deus: et eos, qui adórant eum, in spíritu et veritáte oportet adoráre. * Nam. Glória. * Nam. *Joan.* 4.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo de verbis Evangélii. *Serm.* 61. *n.* 4, 6, 7 *et* 8.

Si vis habére justítiam, esto mendícus Dei qui dicit tibi: Pete, quære, pulsa. Qui petit áccipit: quærens ínvenit;

pulsanti aperiétur. Hortátur ut petas; negábit quod petis? Dabit bonus, qui nos hortátur ut petámus; cui dísplicet si non petámus. Sed cum aliquando tárdius dat, commendat dona, non negat; diu desideráta dúlcius obtinentur, cito autem data vilescunt. Pete, quære, insta: petendo et quærendo crescis, ut cápias. Servat tibi Deus, quod non vult cito dare; ut et tu discas magna magne desideráre. Inde oportet semper oráre et non defícere. Pétimus nos. A quo pétimus? qui pétimus? quid pétimus? Pétimus a Deo bono: pétimus hómines mali: pétimus autem justítiam unde simus boni. Hoc ergo pétimus quod in æternum habeámus: quo cum saturáti fuérimus, ultérius non egeámus. Sed pétitur et a nobis: ibi étiam cogitémus, qui petunt, a quibus petunt, quid petunt. Qui petunt? hómines. A quibus petunt? ab homínibus. Excepta substántia facultátum, tales sunt qui petunt, quales sunt a quibus petunt. Ambo nudi, ambo infirmi, míseri in vitam inchoantes, ídeo ambo plorantes.

℟. Non impediáris oráre semper, et ne vereáris usque ad mortem justificári: *Quóniam merces Dei manet in æternum. ℣. Oportet semper oráre, et non defícere; * Quóniam. *Eccli.* 18. *Luc.* 18.

Lectio VIII.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre de Oratióne Domínica.

Quando stamus ad oratiónem, vigiláre et incúmbere ad preces toto corde debémus. Cogitátio omnis carnális et seculáris abscédat, nec quicquam tunc ánimus quam id solum cógitet quod precátur. Ideo et sacerdos ante oratiónem præfatióne præmissa parat fratrum mentes dicendo: Sursum corda; ut dum respondet plebs, Habémus ad Dóminum, admoneátur nihil áliud se quam Dóminum cogitáre debére. Claudátur contra adversárium pectus, et soli Deo páteat, nec ad se hostem Dei témpore oratiónis adíre patiátur. Obrépit enim frequenter et pénetrat, et subtíliter fallens preces nostras a Deo ávocat, ut áliud habeámus in corde, áliud in voce, quando intentióne sincéra Dóminum débeat non vocis sonus, sed ánimus et sensus oráre. Quæ autem segnítia est alienári, et rapi ineptis cogitatiónibus et profánis, cum Dóminum deprecáris, quasi sit áliud quod magis débeas cogitáre, quam quod cum Deo lóqueris? Quómodo te audíri a Deo póstulas, cum te ipse non áudias? vis esse Deum mémorem tui cum rogas, quando tu ipse memor tui non sis?

℟. Ante oratiónem præpara ánimam tuam; * Et noli esse quasi homo qui tentat Deum. ℣. Cóngrega cor tuum in sanctitáte ejus, * Et. *Eccli.* 18 *et* 30.

Lectio IX. Cap. 7.

Léctio sancti Evangélii secundum Marcum.

Surdus et mutus.

In illo témpore; Exiens Jesus de fínibus Tyri, venit per Sidónem ad mare Galilææ inter médios fines Decapóleos. Et addúcunt ei surdum et mutum, et deprecabantur eum ut impónat illi manum. Et réliqua.

Homília sancti Bedæ Presbyteri. *Hom. æstiv. in Dom. XII. post. Trinit.*

Sanaturus ægrótum Dóminus, súspicit in cœlum, et ingémuit: ut ubi nobis speranda salus, et qua compunctiónis sit devotióne quærenda ac petenda signíficet. Suspíciens in cœlum ingémuit; quia nos, quos ad cœléstia possidenda creávit, longe in terréstria dejectos esse dóluit. Ingémuit, ut nobis, qui a cœléstibus gáudiis per terréna oblectamenta discéssimus, ad hæc per gémitus et suspíria insinuáret esse redeundum. Unde multum necesse est ut, si in cœnum nequítiæ incídimus, festinémus rursum lacrymárum et pœniténtiæ fonte mundári. Renovémus áurium puritátem; cohibeámus linguam a malo, quæ confessióne fídei sanctificáta est; timeámus in ipsa qua benedícimus Deum et Patrem, maledícere hómines, qui ad imáginem Dei facti sunt. Qui enim putat se religiósum esse, non refrænans linguam suam, hujus vana est relígio. Si ipso júdice adtestante, omne verbum otiósum quod locúti fúerint hómines, reddent ratiónem de eo in díe judícii; quid putámus fíeri de illis qui non solum otiósa, sed et criminósa loquuntur, qui impudicítiæ, jactántiæ, blasphémiæ, et quod máxime minus licet, detractiónis sermónibus servíre non timent, qui próferunt mendácia, qui séminant inter fratres discórdias?

℟. Próhibe linguam tuam a malo, et * Lábia tua ne loquantur dolum. ℣. Si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir. * Lábia. Glória. * Lábia. *Ps.* 33. *Jac.* 3.

Ad Benedictus. *Ant.* 8 *G.* Præcépit illis ne cui dícerent. Quanto autem eis præcipiébat, tanto magis plus prædicábant, et eo ámplius admirabantur. *Marc.* 7.

Oratio Brev. Bitur.

Sentiamus, quæsumus, Dómine, auxílium grátiæ tuæ, quæ aures nostras ad obediendum tibi apériat, et linguam nóstram ad recte et pie loquendum solvat; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Bene ómnia fecit; et surdos fecit audíre, et mutos loqui. *Marc.* 7.

DOMINICA XII
POST PENTECOSTEN.
IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Philippenses.

Paulus et Timótheus, servi Jesu Christi, ómnibus sanctis in Christo Jesu, qui sunt Philíppis, cum Epíscopis et Diacónibus. Grátia vobis et pax, a Deo Patre nostro, et Dómino Jesu Christo. Grátias ago Deo meo in omni memória vestri, semper in cunctis oratiónibus meis pro ómnibus vobis cum gáudio deprecatiónem fáciens, super communicatióne vestra in Evangélio Christi a prima die usque nunc: confídens hoc ipsum, quia qui cœpit in vobis opus bonum, perfíciet usque in diem Christi Jesu. Sicut est mihi justum hoc sentíre pro ómnibus vobis; eo quod hábeam vos in corde, et in vínculis meis, et in defensióne, et confirmatióne Evangélii, sócios gáudii mei omnes vos esse. Testis enim mihi est Deus, quómodo cúpiam omnes vos in viscéribus Jesu Christi. Et hoc oro ut cáritas vestra magis ac magis abundet in sciéntia, et in omni sensu, ut probétis potióra, ut sitis sincéri, et sine offensa in diem Christi, repléti fructu justítiæ per Jesum Christum, in glóriam et laudem Dei.

℟. Qui misericórdiam habet; * Docet, et érudit quasi pastor gregem suum; ℣. In sollicitúdine pósitus est semper, propter opus suum: *Docet. *Eccli.* 18 *et* 38.

Lectio II.

Scire autem vos volo, fratres, quia quæ circa me sunt, magis ad profectum venérunt Evangélii; ita ut víncula mea manifesta fíerent in Christo, in omni prætório, et in céteris ómnibus; et plures e frátribus in Dómino confidentes vínculis meis, abundántius audérent sine timóre verbum Dei loqui. Quidam autem ex contentióne Christum annúntiant non sincére, existimantes pressúram se suscitáre vínculis meis. Quid enim? Dum omni modo, sive per occasiónem, sive per veritátem Christus annuntiétur, et in hoc gáudeo, sed et gaudébo.

℟. Qui a semetipso lóquitur, glóriam própriam quærit: * Qui quærit glóriam ejus qui misit eum, injustítia in illo non est. ℣. Non nobis, Dómine, non nobis; sed nómini tuo da glóriam. * Qui. *Joan.* 7. *Ps.* 113.

Lectio III.

Magnificabitur Christus

in córpore meo, sive per vitam, sive per mortem. Mihi enim vívere Christus est, et mori lucrum. Quod si vívere in carne, hic mihi fructus óperis est, et quid éligam ignóro. Coarctor autem e duóbus, desidérium habens dissolvi, et esse cum Christo, multo magis mélius : permanére autem in carne, necessárium propter vos. Et hoc confídens scio quia manébo, et permanébo ómnibus vobis, ad profectum vestrum, et gáudium fídei : ut gratulátio vestra abundet in Christo Jesu in me, per meum adventum íterum ad vos.

℟. Vere * In hoc cáritas Dei perfecta est. ℣. Majórem hac dilectiónem nemo habet; * In. Glória. * In. *I. Joan.* 2. *Joan.* 15.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *In Ps.* 85. *n.* 7.

Adtendat quisque et vídeat quanta aguntur in corde humáno, quemádmodum ipsæ plerumque oratiónes impediantur vanis cogitatiónibus, ita ut vix stet cor ad Deum suum : et vult se tenére ut stet, et quodam modo fugit a se, nec ínvenit cancellos quibus se inclúdat, aut óbices quosdam quibus retíneat avolatiónes suas, et stet jocundári a Deo suo. Tólerat Deus tot corda precántium, et diversas res cogitántium: omitto dícere aliquando perversas et inimícas Deo; ipsas supérfluas cogitáre injúria est ejus, cum quo loqui cœperas. Orátio tua locútio est ad Deum. Quando legis, Deus tibi lóquitur : quando oras, Deo lóqueris. Sed quid? Desperandum est de génere humáno, et dicendum jam ad damnatiónem pertinére omnem hóminem, cui subrépserit áliqua cogitátio oranti, et interrúperit oratiónem ipsíus. Si hoc dixérimus, fratres, quæ spes remáneat non vídeo. Porro quia est áliqua spes ad Deum, quia magna est ejus misericórdia; dicámus ei : Jocunda ánimam servi tui, quóniam ad te, Dómine, levávi ánimam meam. Et quómodo eam levávi? Quómodo pótui, quómodo tu vires dedisti, quómodo eam fugientem apprehéndere válui? quia tu suávis es, Dómine, ac mitis; mitis es, tólerans me. Ex ægritúdine défluo; cura et stabo : confirma et firmus ero : donec autem fácias, tóleras me, quia tu suávis es, Dómine, et mitis.

℟. Cor meum derelíquit me; * Ne projícias me, Dómine, a fácie tua. ℣. Ut jumentum factus sum apud te; * Ne. *Ps.* 39, 50 *et* 72.

Lectio V.

Serm. ejusdem ad Continentes 354. *n.* 7.

Ne putétis magnum esse hoc, quando quisque orat pro

magno, si exaudítur. Quære quid orat, quære in quo exaudiátur. Nam non habeátis pro magno, exaudíri ad voluntátem : habéte pro magno, exaudíri ad utilitátem. Ad voluntátem étiam princeps dæmonum exaudítus est diábolus, a quo petítus Job tentandus non est negátus, ut esset ille probátus, iste confúsus. Ad voluntátem étiam Israelítæ exaudíti sunt; et cum adhuc cibus esset in ore ipsórum, nostis quæ consecúti sunt. Nolíte ergo pro magno habére, exaudíri ad voluntátem. Aliquando Deus irátus dat quod petis, et Deus propítius negat quod petis. Cum vero ea quæ Deus laudat, quæ Deus præcipit, quæ Deus in futúro século promittit, ab illo pétitis; secúri pétite, et incúmbite, quantum potestis, oratiónibus, ut sumátis. Illa enim propítio Deo conceduntur : illa ejus non ira, sed misericórdia largiuntur. Quando autem pétitis temporália, cum modo pétite, cum timóre pétite : illi comníttite, ut, si prosunt, det; si scit obesse, non det. Quid autem obsit, quid prosit, médicus novit, non ægrótus.

℟. Nolíte sollíciti esse, dicentes : Quid manducábimus, aut quid bibémus, aut quo operiémur? * Scit enim Pater vester quia his ómnibus indigétis. ℣. Quærite primum regnum Dei et justítiam ejus, et hæc ómnia adjicientur vobis : * Scit. *Matth.* 6.

Lectio VI.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre de Oratióne Domínica.

Orantes non infructuósis nec nudis précibus ad Deum véniant. Inéfficax petítio est, cum precátur Deum stérilis orátio. Nam cum omnis arbor non fáciens fructum excidátur et in ignem mittátur, útique et sermo non habens fructum promeréri Deum non potest, quia nulla est operatióne fœcundus. Et ídeo Scriptúra divína ínstruit dicens : Bona est orátio cum jejúnio et eleemósyna. Nam qui in die judícii præmium pro opéribus et eleemósynis redditúrus est, hódie quoque ad oratiónem cum operatióne venienti benignus audítor est. Adesse se repromittit, et audíre ac protégere se eos dicit qui injustítiæ nodos de corde solventes, et eleemósynas circa domésticos Dei secundum ejus præcepta facientes, dum áudiunt quod Deus præcipit fíeri, ipsi quoque a Deo merentur audíri. Beátus Apóstolus Paulus in necessitáte pressúræ adjútus a frátribus, ópera bona quæ fiunt, sacrifícia Dei dixit esse. Nam quando quis miserétur páuperis, Deum fœnerat; et qui dat mínimis, Deo donat, spirituáliter Deo suavitátis odórem sacríficat.

℟. Frange esurienti panem tuum, et egénos vagosque induc in domum tuam; cum víderis nudum, óperi eum.

* Tunc invocábis, et † Dóminus exáudiet; clamábis, et dicet: Ecce adsum. ℣. Cum effúderis esurienti, et ánimam afflictam repléveris, oriétur in ténebris lux tua: * Tunc. Glória. † Dóminus. *Is.* 58.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre de Oratióne Domínica.

Inter cétera salutária sua mónita et præcepta divína quibus pópulo suo cónsulit Deus ad salútem, étiam orandi ipse formam dedit, ipse quid precarémur mónuit et instruxit. Qui fecit vívere, dócuit et oráre, benignitáte ea scílicet qua et cétera dare et conferre dignátus est; ut, dum prece et oratióne quam Fílius dócuit apud Patrem lóquimur, facílius audiámur. Jam prædíxerat horam veníre quando veri adoratóres adorárent Patrem in spíritu et veritáte, et implévit quod ante promísit; ut qui spíritum et veritátem de ejus sanctificatióne percépimus, de traditióne quoque ejus vere et spiritáliter adorémus. Quæ enim potest esse magis spiritális orátio, quam quæ a Christo nobis data est, a quo nobis et Spíritus sanctus missus est? Quæ vera magis apud Patrem precátio, quam quæ a Fílio, qui est Véritas, de ejus ore prolάta est? ut áliter oráre quam dócuit, non ignorántia sola sit, sed et culpa.

℟. Venit hora, et nunc est, quando veri adoratóres adorábunt Patrem in Spíritu et veritáte: * Nam et Pater tales quærit qui adórent eum. ℣. Spíritus est Deus, et eos qui adórant eum, in spíritu et veritáte oportet adoráre: * Nam. *Joan.* 4.

Lectio VIII.

Oremus ítaque, fratres dilectíssimi, sicut magister Deus dócuit. Amíca et familiáris orátio est Deum de suo rogáre, ad aures ejus ascéndere Christi oratióne. Agnoscat Pater Fílii verba, cum precem fácimus. Qui hábitat intus in péctore, ipse sit et in voce. Et cum ipsum habeámus apud Patrem Advocátum pro peccátis nostris, quando peccatóres pro delictis nostris pétimus, Advocáti nostri verba promámus. Nam cum dicat quia quodcumque petiérimus a Patre in nómine ejus dabit nobis, quanto efficácius impetrámus quod pétimus in Christi nómine, si petámus ipsíus oratióne! Sit autem orántibus sermo et precátio cum disciplína, quiétem cóntinens et pudórem. Cogitémus nos sub conspectu Dei stare. Placendum est divínis óculis, et hábitu córporis et modo vocis. Nam ut impudentis est clamóribus strépere, ita contra cóngruit verecundo modestis précibus oráre. Dénique magistério suo Dóminus secréto oráre nos præcépit, in

ábditis et semótis locis, in cubículis ipsis, quod magis cónvenit fídei; ut sciámus Deum ubíque esse præsentem, audíre omnes et vidére, et majestátis suæ plenitúdine in ábdita quoque et occulta penetráre.

℟. Cum oráveris, intra in cubículum tuum, et clauso óstio, * Ora Patrem tuum in abscóndito : et Pater tuus qui videt in abscóndito, reddet tibi. ℣. Cum orátis, non éritis sicut hypócritæ, qui amant in synagógis et in ángulis plateárum stantes oráre, ut videantur ab homínibus. * Ora. *Matth.* 6.

Lectio IX. Cap. 10.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Samaritanus.

In illo témpore; Conversus Jesus ad discípulos suos, dixit : Beáti óculi qui vident quæ vos vidétis. Dico enim vobis quod multi Prophétæ et reges voluérunt vidére quæ vos vidétis, et non vidérunt. Et réliqua.

Homília sancti Augustíni Epíscopi. *Serm.* 171. *De verbis Apostoli. n.* 2, 3.

In Samaritáno se vóluit intélligi Dóminus Jesus Christus. Cum longe a nobis esset immortális et justus tanquam a mortálibus et peccatóribus, descendit ad nos, ut fíeret nobis próximus ille longinquus. Et quid fecit? Cum habéret ipse duo bona, et nos duo mala; ille duo bona, justítiam et immortalitátem; nos duo mala, iniquitátem et mortalitátem; non est factus ille peccátor, quod tu : sed factus est mortális, quod tu. Manens justus, factus est mortális. Suscipiendo pœnam et non suscipiendo culpam, et culpam delévit et pœnam.

℟. In hoc cognóvimus caritátem Dei, quóniam ille ánimam suam pro nobis pósuit, * Et nos debémus pro frátribus ánimas pónere. ℣. Dedit se ut liberáret pópulum suum: * Et. Glória. * Et. *I. Joan.* 3. *I. Mach.* 6.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Legisperítus tentans Jesum, dixit : Magister, quid faciendo vitam æternam possidébo? At ille dixit ad eum : In lege quid scriptum est? Quómodo legis? Ille respondens dixit : Díliges Dóminum Deum tuum. *Luc.* 10.

Oratio Brev. Cadurc.

Deus, Pater ómnium nostrum, qui signasti super nos lumen vultus tui : da nobis, quæsumus, in próximo nostro teipsum intuéri et dilígere; ut in caritáte fraterna permanentes, in te semper maneámus; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota ánima tua, et ex ómnibus víribus tuis, et ex omni mente tua; et próximum tuum sicut teipsum : hoc fac, et vives. *Luc.* 10.

DOMINICA XIII POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 1 et 2.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Philippenses.

TANTUM digne Evangélio Christi conversámini: ut sive cum vénero, et vídero vos, sive absens áudiam de vobis, quia statis in uno spíritu unánimes, collaborantes fídei Evangélii: et in nullo terreámini ab adversáriis: quæ illis est causa perditiónis, vobis autem salútis, et hoc a Deo: quia vobis donátum est pro Christo, non solum ut in eum credátis, sed ut étiam pro illo patiámini: idem certámen habentes, quale et vidistis in me, et nunc audistis de me. Si qua ergo consolátio in Christo, si quod solátium caritátis, si qua socíetas spíritus, si qua víscera miseratiónis: impléte gáudium meum, ut idem sapiátis, eamdem caritátem habentes, unánimes, idípsum sentientes, nihil per contentiónem, neque per inánem glóriam: sed in humilitáte superióres sibi ínvicem arbitrantes, non quæ sua sunt sínguli considerantes, sed ea quæ aliórum.

℟. Obsecro vos ut digne ambulétis vocatióne qua vocáti estis; cum omni humilitáte, et mansuetúdine, cum patiéntia; supportantes ínvicem in caritáte, * Sollíciti serváre unitátem Spíritus, in vínculo pacis. ℣. Quæ pacis sunt sectémur, et quæ ædificatiónis sunt in ínvicem custodiámus, * Sollíciti. *Ephes.* 4. *Rom.* 14.

Lectio II.

HOC enim sentíte in vobis, quod et in Christo Jesu: qui cum in forma Dei esset, non rapínam arbitrátus est esse se æquálem Deo: sed semetipsum exinanívit, formam servi accípiens, in similitúdinem hóminum factus, et hábitu inventus ut homo. Humiliávit semetipsum factus obédiens usque ad mortem, mortem autem crucis. Propter quod et Deus exaltávit illum, et donávit illi nomen, quod est super omne nomen: ut in Nómine JESU omne genu flectátur cœléstium, terréstrium, et infernórum; et omnis lingua confiteátur, quia Dóminus Jesus Christus in glória est Dei Patris.

℟. Christus passus est pro nobis, * Vobis relinquens exemplum, ut sequámini vestígia ejus. ℣. Vere languóres nostros ipse tulit, et dolóres nostros ipse portávit, * Vobis. *I. Petr.* 2. *Is.* 53.

Lectio III.

ITAQUE, Caríssimi mei, (sicut semper obedistis) non ut in præséntia mei tantum, sed multo magis nunc in abséntia mea, cum metu et tre-

móre vestram salútem operámini. Deus est enim qui operátur in vobis et velle, et perfícere, pro bona voluntáte. Omnia autem fácite sine murmuratiónibus, et hæsitatiónibus: ut sitis sine queréla, et símplices fílii Dei, sine reprehensióne, in médio natiónis pravæ et perversæ: inter quos lucétis sicut luminária in mundo, verbum vitæ continentes ad glóriam meam in die Christi, quia non in vácuum cucurri, neque in vácuum laborávi. Sed et si ímmolor supra sacrifícium et obséquium fídei vestræ, gáudeo, et congrátulor ómnibus vobis. Idipsum autem et vos gaudéte, et congratulámini mihi.

℟. Scio, Dómine, quia non est hóminis via ejus; * Nec viri est ut ámbulet, et dírigat gressus suos. ℣. Non volentis, neque currentis, sed miserentis est Dei; * Nec. Glória. * Nec. *Jer.* 10. *Rom.* 9.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre de Oratióne Domínica.

Et quando in unum cum frátribus convenímus, et sacrifícia divína cum Dei sacerdóte celebrámus, verecúndiæ et disciplínæ mémores esse debémus, non passim ventiláre preces nostras incónditis vócibus, nec petitiónem commendandam modeste, Deo tumultuósa loquacitáte jactáre, quia Deus non vocis, sed cordis audítor est. Nec admonendus est clamóribus qui cogitatiónes hóminum videt. Adórans autem nec illud ignóret quemádmodum in templo cum Pharisæo Publicánus oráverit, non adlevátis in cœlum impudenter óculis, nec mánibus insolenter erectis, sed pectus suum pulsans, et peccáta intus inclúsa contestans, divínæ misericórdiæ implorábat auxílium. Et cum sibi Pharisæus placéret, sanctificári hoc magis méruit qui sic rogávit, qui spem salútis non in fidúcia innocéntiæ suæ pósuit, cum ínnocens nemo sit: sed peccáta confessus humíliter orávit; et exaudívit orantem qui humílibus ignóscit.

℟. Publicánus a longe stans, nolébat nec óculos ad cœlum leváre: sed percutiébat pectus suum, dicens: Deus, propítius esto mihi peccatóri. * Dico vobis, descendit hic justificátus in domum suam. ℣. Orátio humiliantis se nubes penetrábit, et non discédet, donec Altíssimus adspíciat: * Dico. *Luc.* 18. *Eccli.* 35.

Lectio V.

Ante ómnia pacis Doctor atque unitátis Magister singillátim nóluit et privátim precem fíeri, ut quis cum precátur, non pro se tantum precétur. Non enim dícimus:

Pater meus qui es in cœlis, nec : Panem meum da mihi hódie; nec dimitti sibi tantum unusquisque débitum póstulat, aut ut in tentatiónem non inducátur atque a malo liberétur, pro se solo rogat. Pública est nobis et commúnis orátio; et quando orámus, non pro uno, sed pro toto pópulo orámus, quia totus pópulus unum sumus. Deus pacis et concórdiæ Magister, qui dócuit unitátem, sic oráre unum pro ómnibus vóluit quómodo in uno omnes ipse portávit : quia Deus, qui inhabitáre facit unánimes in domo, non admittit in divínam et æternam domum, nisi eos apud quos est unánimis orátio.

℟. Multi unum corpus sumus in Christo : sínguli autem alter altérius membra.* Etenim in uno Spíritu omnes nos in unum corpus baptizáti sumus : ut pro ínvicem sollícita sint membra. ℣. Oráte ergo pro ínvicem, ut salvémini : * Etenim. *Rom.* 12. *I. Cor.* 12. *Jac.* 5.

Lectio VI.

Qualia sunt Oratiónis Domínicæ sacramenta, quam multa, quam magna, bréviter in sermóne collecta! Sed in virtúte spirituáliter copiósa, ut nihil omníno prætermissum sit, quod non in précibus atque oratiónibus nostris cœlestis doctrínæ compéndio comprehendátur. Sic, ait, oráte : Pater noster qui es in cœlis. Homo novus, renátus, et Deo suo per grátiam ejus restitútus, Pater primo in loco dicit, quia fílius esse jam cœpit. Qui ergo crédidit in nómine ejus, et factus est Dei fílius, hinc debet incípere, ut et grátias agat et profiteátur se Dei fílium, dum nóminat patrem sibi esse in cœlis Deum; contestétur quoque inter prima statim nativitátis suæ verba, renuntiasse se terréno et carnáli patri, et Patrem solum nosse se et habére cœpisse. Dóminus in Evangélio suo præcépit, ne vocémus nobis patrem in terra, quod sit scílicet nobis unus Pater qui est in cœlis.

℟. Patrem nolíte vocáre vobis super terram : * Unus est enim Pater vester, qui in cœlis est. ℣. Patrem invocátis eum qui sine acceptióne personárum júdicat, secundum uniuscujusque opus : * Unus. Glória.* Unus. *Matth.* 23. *I. Petr.* 1.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre de Oratióne Domínica.

Nec hoc solum animadvértere et intellígere debémus quod appellémus Patrem qui sit in cœlis, sed conjúngimus et dícimus : Pater noster, id est eórum qui credunt, eórum qui per eum sanctificáti, et grátiæ spirituális nativitáte

reparáti, fílii Dei esse cœpérunt. Quanta Dómini indulgéntia, quanta circa nos dignatiónis ejus et bonitátis ubertas; qui sic nos volúerit oratiónem celebráre in conspectu Dei, ut Deum Patrem vocémus; et ut est Christus Dei fílius, sic et nos Dei fílios nuncupémus! Quod nomen nemo nostrum in oratióne auderet adtíngere, nisi ipse nobis sic permisisset oráre. Meminisse ítaque et scire debémus quia quando Patrem Deum dícimus, quasi fílii Dei ágere debémus, ut quómodo nos nobis placémus de Deo Patre, sic sibi pláceat et ille de nobis. Conversémur quasi Dei templa, ut Deum in nobis constet habitáre. Nec sit degener actus noster a spíritu, ut qui cœlestes et spiritáles esse cœpimus, nónnisi spiritália et cœléstia cogitémus et agámus.

℟. Fílius honórat patrem, et servus Dóminum: * Si ergo pater ego sum, ubi est honor meus? Et si Dóminus ego sum, ubi est timor meus, dicit Dóminus exercítuum? ℣. Cognóvit bos possessórem, et ásinus præsépe Dómini sui: Israel autem me non cognóvit, et pópulus meus non intellexit.* Si ergo. *Malach.* I. *Is.* I.

Lectio VIII.

Dicimus, Sanctificétur nomen tuum. Non quod optémus Deo ut sanctificétur oratiónibus nostris; sed quod petámus ab eo ut nomen ejus sanctificétur in nobis. Céterum a quo Deus sanctificátur, qui ipse sanctíficat? Sed quia ipse dixit, Sancti estóte, quóniam et ego Sanctus sum; id pétimus et rogámus ut qui in Baptismo sanctificáti sumus, in eo quod esse cœpimus perseverémus. Et hoc quotídie deprecámur. Opus est enim nobis quotidiána sanctificatióne, ut qui quotídie delínquimus, delicta nostra sanctificatióne assídua repurgémus. Séquitur in oratióne: Advéniat regnum tuum. Regnum étiam Dei repræsentári nobis pétimus, sícuti et nomen ejus ut in nobis sanctificétur postulámus. Nam Deus quando non regnat, aut apud eum quando íncipit quod et semper fuit et esse non désinit? Nostrum regnum pétimus advenire a Deo nobis repromissum, Christi sánguine et passióne quæsítum; ut qui in século ante servívimus, postmodum Christo dominante regnémus. Potest vero et ipse Christus esse regnum Dei, quem veníre quotídie cupímus, cujus adventus ut cito nobis repræsentétur optámus. Nam cum resurréctio ipse nostra sit, quia in ipso resúrgimus; sic et regnum Dei potest ipse intélligi, quia in illo regnatúri sumus.

℟. Occísus es, Dómine, et redemisti nos Deo, in sángui-

ne tuo, et fecisti nos Deo nostro regnum et sacerdótes: * Et regnábimus super terram. ℣. Dómine Deus, custódi partem tuam, et sanctífica;* Et. *Apoc.* 2. *II. Mach.* 1.

Lectio IX. Cap. 17.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Decem leprosi.

In illo témpore; Dum iret Jesus in Jerúsalem, transíbat per médiam Samaríam et Galilæam: et cum ingrederétur quoddam castellum, occurrérunt ei decem viri leprósi. Et réliqua.

Homília sancti Bernardi Abbátis. *Serm.* 27. *de diversis. n.* 5, 6.

Nonne decem mundáti sunt? et novem ubi sunt? Meministis, credo, verba Salvatóris hæc esse, novem illórum ingratitúdinem arguentis. Bene síquidem orasse, obsecrasse, postulasse leguntur, qui levavérunt vocem, dicentes: Jesu, fili David, miserére nobis. Sed défuit eis quarta, quam adjécit Apóstolus, gratiárum áctio, quóniam non rediérunt, nec egérunt grátias Deo. Multos quoque vidémus usque hódie satis importúne petentes quod sibi deesse cognóverint: sed paucos ádmodum nóvimus, qui dignas super acceptis benefíciis grátias ágere videantur. Nec reprehensíbile est quod instanter pétimus: sed plane petitióni negat effectum, quod invenímur ingráti. Et forte hoc étiam cleméntiæ esse vidétur, ingrátis negáre quod póstulant: ne contingat nobis, ut tanto grávius de ingratitúdine judicémur, quanto magis accumulátis benefíciis ingráti probábimur exstitisse.

℟. Sacramentum regis abscóndere bonum est; * Opera autem Dei reveláre et confitéri honoríficum est. ℣. Unus ex illis, ut vidit quia mundátus est, regressus est cum magna voce, magníficans Deum; * Opera. Glória.* Opera. *Tob.* 12. *Luc.* 17.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. g. Dixit Jesus: Nonne decem mundáti sunt? et novem ubi sunt? Non est inventus qui rediret, et daret glóriam Deo, nisi hic alienígena. *Luc.* 17.

Oratio Brev. Cadurc.

Deus, ómnium bonórum fons, qui mundum ab ignorántiæ et cupiditátis lepra in Fílio tuo liberáre dignátus es: insere córdibus nostris perpétuam tantæ miseratiónis memóriam; ut quicumque mundáti sunt, ad te rédeant, et tibi dent glóriam in præceptóre ac salvatóre suo Jesu Christo; Qui tecum.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Ait Samaritáno Jesus: Surge, vade; quia fides tua te salvum fecit. *Luc.* 17.

DOMINICA XIV
POST PENTECOSTEN.
IN I NOCTURNO.
Lectio I. Cap. 3.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Philippenses.

Existimo ómnia detrimentum esse, propter eminentem sciéntiam Jesu Christi Dómini mei; propter quem ómnia detrimentum feci, et árbitror ut stércora, ut Christum lucrifáciam, et invéniar in illo, non habens meam justítiam, quæ ex lege est, sed illam quæ ex fide est Christi Jesu, quæ ex Deo est justítia in fide; ad cognoscendum illum, et virtútem Resurrectiónis ejus, et societátem passiónum illíus, configurátus morti ejus; si quómodo occurram ad resurrectiónem quæ est ex mórtuis. Fratres, ego me non árbitror comprehendisse. Unum autem, quæ quidem retro sunt oblivíscens, ad ea vero quæ sunt prióra extendens meipsum, ad destinátum pérsequor, ad bravíum supernæ vocatiónis Dei in Christo Jesu. Quicumque ergo perfecti sumus, hoc sentiámus; et si quid áliter sápitis, et hoc vobis Deus revelábit. Verúmtamen ad quod pervenímus, ut idem sapiámus, et in eádem permaneámus régula.

℟. Exeámus ígitur ad Christum; * Non enim habémus hic manentem civitátem, sed futúram inquírimus. ℣. Et ídeo conténdimus, sive absentes, sive præsentes, placére illi. * Non. *Hebr.* 13. *II. Cor.* 5.

Lectio II. Cap. 4.

Itaque, fratres mei caríssimi et desideratíssimi, gáudium meum, et coróna mea: sic state in Dómino, caríssimi. Evódiam rogo et Syntychen déprecor idipsum sápere in Dómino. Etiam rogo et te, germáne compar, ádjuva illas, quæ mecum laboravérunt in Evangélio cum Clemente, et céteris adjutóribus meis, quorum nómina sunt in libro vitæ. Gaudéte in Dómino semper: íterum dico: Gaudéte. Modéstia vestra nota sit ómnibus homínibus: Dóminus prope est. Nihil sollíciti sitis, sed in omni oratióne, et obsecratióne, cum gratiárum actióne petitiónes vestræ innotescant apud Deum. Et pax Dei, quæ exsúperat omnem sensum, custódiat corda vestra, et intelligéntias vestras in Christo Jesu.

℟. Perfecti estóte, exhortámini, idem sápite, pacem habéte: * Et Deus pacis et dilectiónis erit vobiscum. ℣. Semper gaudéte. Sine intermissióne oráte. In ómnibus grátias ágite: * Et. *II. Cor.* 13. *I. Thess.* 5.

Lectio III.

De cétero, fratres, quæcumque sunt vera, quæcum-

que pudíca, quæcumque justa, quæcumque sancta, quæcumque amabília, quæcumque bonæ famæ, si qua virtus, si qua laus disciplínæ, hæc cogitáte. Quæ et didicistis, et accépistis, et audistis, et vidistis in me, hæc ágite; et Deus pacis erit vobiscum. Gavísus sum autem in Dómino vehementer, quóniam tandem aliquando refloruistis pro me sentíre, sicut et sentiebátis : occupáti autem erátis. Non quasi propter penúriam dico : ego enim dídici, in quibus sum, suffíciens esse. Scio et humiliári, scio et abundáre; (ubíque et in ómnibus institútus sum) et satiári, et esuríre, et abundáre, et penúriam pati. Omnia possum in eo qui me confortat. Verúmtamen bene fecistis communicantes tribulatióni meæ.

℟. Ego per ómnia ómnibus pláceo, * Non quærens quod mihi útile est, sed quod multis, ut salvi fiant. ℣. Omnia fácio propter Evangélium ut párticeps ejus effíciar,* Non. Glória. * Non. *I. Cor.* 10 *et* 9.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre de Oratióne Domínica.

Dicimus : Fiat voluntas tua sicut in cœlo et in terra, non ut Deus fáciat quod vult, sed ut nos fácere possímus quod Deus vult. Nam Deo quis obsistit quóminus quod velit fáciat? Sed quia nobis a diábolo obsístitur quóminus per ómnia noster ánimus atque actus Deo obsequátur, orámus et pétimus, ut fiat in nobis voluntas Dei, quæ ut fiat in nobis opus est Dei voluntáte, id est, ope ejus et protectióne; quia nemo suis víribus fortis est, sed Dei indulgéntia et misericórdia tutus est. Voluntas autem Dei est quam Christus et fecit et dócuit. Humílitas in conversatióne, stabílitas in fide, verecúndia in verbis, in factis justítia, in opéribus misericórdia, in móribus disciplína, injúriam fácere non nosse, et factam posse toleráre, cum frátribus pacem tenére, Deum toto corde dilígere.

℟. Notam fac mihi, Dómine, viam in qua ámbulem; doce me fácere voluntátem tuam : * Quia Deus meus es tu. ℣. Non mea voluntas, sed tua fiat; * Quia. *Ps.* 142. *Luc.* 22.

Lectio V.

Procedente oratióne postulámus et dícimus : Panem nostrum quotidiánum da nobis hódie. Quod potest et spirituáliter et simplíciter intélligi; quia et uterque intellectus utilitáte divína próficit ad salútem. Nam panis vitæ Christus est; et panis hic ómnium non est, sed noster est. Et quómodo dícimus, Pater noster, quia in-

telligéntium et credéntium pater est, sic et panem nostrum vocámus, quia Christus eórum qui corpus ejus contingunt panis est. Hunc autem panem dari nobis quotídie postulámus, ne qui in Christo sumus, et Eucharístiam quotídie ad cibum salútis accípimus, intercedente áliquo gravióre delicto, dum abstenti et non communicantes a cœlesti pane prohibémur, a Christi córpore separémur. Potest vero et sic intélligi, ut qui século renuntiávimus, et divítias ejus et pompas fide grátiæ spiritális abjécimus, cibum nobis tantum petámus et victum. Mérito ergo Christi discípulus victum sibi in diem póstulat, qui de crástino cogitáre prohibétur; quia et contrárium sibi fit et repugnans, ut quærámus in século diu vívere qui pétimus regnum Dei velóciter adveníre. Quæréntibus regnum et justítiam Dei, ómnia promittit appóni. Nam cum Dei sint ómnia, habenti Deum nihil déerit, si Deo ipse non desit.

℟. Pater meus dat vobis panem de cœlo verum : panis enim Dei est qui de cœlo descendit, et dat vitam mundo. * Dómine, semper da nobis panem hunc. ℣. Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita. * Dómine. *Joan.* 6.

Lectio VI.

Post hæc et pro peccátis nostris deprecámur, dicentes : Et remitte nobis débita nostra, sicut et nos remíttimus debitóribus nostris. Post subsídium cibi, pétitur et vénia delicti; ut qui a Deo páscitur, in Deo vivat, nec tantum præsenti et temporáli vitæ, sed et æternæ consulátur; ad quam veníri potest, si peccáta donentur. Quam necessárie autem, quam providenter et salutáriter admonémur quod peccatóres sumus, qui pro peccátis rogáre compéllimur, ut dum indulgéntia de Deo pétitur, consciéntiæ suæ ánimus recordétur. Ne quis sibi quasi ínnocens pláceat, et se extollendo plus péreat, instrúitur, et docétur peccáre se quotídie, dum quotídie pro peccátis jubétur oráre. Adjunxit plane et áddidit legem, certa nos conditióne et sponsióne constringens, ut sic nobis dimitti débita postulémus, secundum quod et ipsi debitóribus nostris dimíttimus, scientes impetrári non posse quod pro peccátis pétimus, nisi et ipsi circa debitóres nostros pária fecérimus.

℟. Cum stábitis ad orandum, dimíttite si quid habétis adversus áliquem : ut et Pater vester qui in cœlis est, dimittat vobis peccáta vestra; * Quod si vos non dimiséritis, nec Pater vester dimittet vobis peccáta vestra. ℣. Si dimiséritis homínibus peccáta eórum; dimittet et vobis Pater vester cœlestis delicta vestra :

* Quod. Glória.* Quod. *Marc.* 11. *Matth.* 6.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Cypriáno Epíscopo et Mártyre de Oratióne Domínica.

Illud quoque necessárie ádmonet Dóminus ut in oratióne dicámus : Et ne nos patiáris indúci in tentatiónem. Qua in parte osténditur nihil contra nos adversárium posse, nisi Deus ante permíserit; ut omnis timor noster et devótio atque observátio ad Deum convertátur, quando in tentatiónibus nostris nihil malo líceat, nisi potestas inde tribuátur. Datur autem potestas adversus nos malo secundum nostra peccáta. Potestas vero dupliciter adversus nos datur, vel ad pœnam, cum delínquimus, vel ad glóriam, cum probámur.

℟. Némini mandávit Dóminus ímpie ágere; * Et némini dedit spátium peccandi. ℣. Deus enim intentátor malórum est,* Et. *Eccli.* 15. *Jac.* 1.

Lectio VIII.

Quando autem rogámus ne in tentatiónem veniámus, admonémur infirmitátis et imbecillitátis nostræ, dum sic rogámus, ne quis se insolenter extollat, ne quis sibi superbe atque arroganter áliquid adsúmat. Quando autem dícimus, Líbera nos a malo, nihil rémanet quod ultra adhuc débeat postulári, quando semel protectiónem Dei adversus malum petámus; qua impetráta, contra ómnia quæ diábolus et mundus operantur secúri stamus et tuti. Quis enim ei de século metus est, cui in século Deus tutor est?

℟. Qui se exístimat stare, vídeat ne cadat.* Fidélis autem Deus est, qui non patiétur vos tentári supra id quod potestis : sed fáciet étiam cum tentatióne proventum, ut possítis sustinére. ℣. Vigiláte, et oráte ut non intrétis in tentatiónem : spíritus quidem promptus est, caro autem infirma : * Fidélis. *I. Cor.* 10. *Marc.* 14.

Lectio IX. Cap. 6.

Léctio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Deo serviendum, non mammonæ.

In illo témpore; Dixit Jesus discípulis suis : Nemo potest duóbus dóminis servíre. Aut enim unum ódio habébit, et álterum díliget; aut unum sustinébit, et álterum contemnet. Non potestis Deo servíre et mammónæ. Et réliqua.

Homília sancti Augustíni Epíscopi. *De Serm. Dom. in monte. Lib.* 2. *n.* 47, 53, 54.

Nemo potest duóbus dóminis servíre. Ad hanc ipsam intentiónem referendum est quod consequenter expónit,

dicens : Aut enim unum ódio habébit, et álterum díliget; aut álterum patiétur, et álterum contemnet. Quæ verba diligenter consideranda sunt; nam qui sint duo dómini, deinceps ostendit, cum dicit: Non potestis Deo servíre et mammónæ. Nolíte ergo sollíciti esse, dicentes : Quid edémus, aut quid bibémus, aut quid vestiémur? Hic manifestíssime ostendit, non hæc esse appetenda, tanquam tália bona nostra, ut propter ipsa debeámus benefácere, sed tamen esse necessária. Neque enim, verbi grátia, ídeo debémus evangelizáre ut manducémus; sed ídeo manducáre ut evangelizémus : nam si proptérea evangelizámus ut manducémus, vílius habémus Evangélium quam cibum.

℞. Nolíte sollíciti esse, dicentes : Quid manducábimus, aut quo operiémur? * Hæc ómnia Gentes inquírunt : † Scit Pater vester quia his indigétis. ℣. Peccatóri dedit Deus curam supérfluam, ut addat et cóngreget; et hoc vánitas est, et cassa sollicitúdo : * Hæc. Glória. † Scit. *Matth.* 6. *Eccle.* 2.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. à. Nemo potest duóbus dóminis servíre : non potestis Deo servíre, et mammónæ. *Matth.* 6.

Oratio Miss. Cadurc.

Da nobis, quæsumus, Dómine, posthábitis hujus vitæ curis et anxietátibus, vera primum bona inquírere; ut justítia tua nutríri, et beáta immortalitáte vestíri mereámur; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. g. Quærite primum regnum Dei et justítiam ejus; et hæc ómnia adjicientur vobis. *Matth.* 6.

DOMINICA XV
POST PENTECOSTEN.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Colossenses.

Paulus Apóstolus Jesu Christi per voluntátem Dei, et Timótheus frater : eis, qui sunt Colossis, sanctis, et fidélibus frátribus in Christo Jesu. Grátia vobis et pax a Deo Patre nostro, et Dómino Jesu Christo. Grátias ágimus Deo, et Patri Dómini nostri Jesu Christi, semper pro vobis orantes : audientes fidem vestram in Christo Jesu, et dilectiónem quam habétis in sanctos omnes, propter spem, quæ repósita est vobis in cœlis : quam audistis in verbo veritátis Evangélii, quod pervénit ad vos, sicut et in universo mundo est, et fructíficat, et crescit, sicut in vobis, ex ea die qua audistis, et cognovistis grátiam Dei in veritáte.

℞. Ipse * Dóminus noster Jesus Christus, qui dilexit

nos, et dedit spem bonam in grátia, exhortétur corda vestra, et confirmet. ℣. Sermo Dei currat, et clarificétur. * Dóminus. *II. Thess.* 2 *et* 3.

Lectio II.

Non cessámus pro vobis orantes, et postulantes ut impleámini agnitióne voluntátis ejus, in omni sapiéntia et intellectu spiritáli : ut ambulétis digne Deo per ómnia placentes : in omni ópere bono fructificantes, et crescentes in sciéntia Dei : in omni virtúte confortáti secundum poténtiam claritátis ejus, in omni patiéntia et longanimitáte cum gáudio, grátias agentes Deo Patri, qui dignos nos fecit in partem sortis sanctórum in lúmine : qui erípuit nos de potestáte tenebrárum, et tránstulit in regnum Fílii dilectiónis suæ, in quo habémus redemptiónem per sánguinem ejus, remissiónem peccatórum; qui est imágo Dei invisíbilis, primogénitus omnis creatúræ : quóniam in ipso cóndita sunt universa in cœlis et in terra, visibília, et invisibília, sive throni, sive dominatiónes, sive principátus, sive potestátes : ómnia per ipsum, et in ipso creáta sunt.

℟. Benedictus * Deus patrum nostrórum, laudábilis, et gloriósus, et superexaltátus in sécula. ℣. Secundum beneplácitum ejus propósuit instauráre ómnia in Christo quæ in cœlis, et quæ in terra sunt,* Deus. *Dan.* 3. *Ephes.* 1.

Lectio III.

Et ipse est ante omnes, et ómnia in ipso constant. Et ipse est caput córporis Ecclésiæ, qui est princípium, primogénitus ex mórtuis : ut sit in ómnibus ipse primátum tenens. Quia in ipso complácuit, omnem plenitúdinem inhabitáre : et per eum reconciliáre ómnia in ipsum, pacíficans per sánguinem crucis ejus, sive quæ in terris, sive quæ in cœlis sunt. Et vos cum essétis aliquando alienáti, et inimíci sensu in opéribus malis : nunc autem reconciliávit in córpore carnis ejus per mortem, exhibére vos sanctos, et immaculátos, et irreprehensíbiles coram ipso : si tamen permanétis in fide fundáti, et stábiles, et immóbiles a spe Evangélii, quod audistis, quod prædicátum est in universa creatúra, quæ sub cœlo est, cujus factus sum ego Paulus minister.

℟. Quicumque ergo perfecti sumus, hoc sentiámus, ad quod perveními us, ut * Idem sapiámus; et in eádem permaneámus régula. ℣. Nunc justificáti in sánguineChristi, * Idem. Glória.* Idem. *Philip.* 3. *Rom.* 5.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex sancto Joanne Chrysó-

stomo. *Hom.* 1. *in* Vidi Dóminum. *n.* 1.

Nulla res tantum affert gáudii vitæ nostræ, quantum hoc quod ex ánimo gaudeátis in Ecclésia congregáti. In Ecclésia gaudéntium conservátur gáudium, in Ecclésia ánimo dejectórum est recreátio, in Ecclésia doléntium est volúptas, in Ecclésia defatigatórum respirátio, in Ecclésia laborántium réquies. Veníte enim, inquit, ad me, omnes qui laborátis et oneráti estis, et ego refíciam vos. Quid hac voce possit esse desiderabílius? Quid hac invitatióne jucúndius? Ad épulum te vocat qui in Ecclésia te vocat Dóminus; ad réquiem pro labóribus ádhortátur; ad relaxatiónem a molestis transfert, pondus peccatórum ádlevans; delíciis ánimi moléstiam, gáudio mœrórem sanat. O ineffábilem curam! O vocatiónem cœlestem!

℟. Quam dilecta tabernácula tua,* Dómine virtútum! mélior est dies una in átriis tuis super míllia. ℣. Gáudium et lætítia inveniétur in Sion, gratiárum áctio et vox laudis. * Dómine. *Ps.* 83. *Is.* 51.

Lectio V.

In Nativ. S. Joannis Baptistæ. n. 1.

Sit procul ab his convéntibus, fratres, increpátio illa Prophétæ, judáica reprobantis conventícula, et dicentis: Iníqui sunt cœtus vestri. Hi nimírum cœtus non iníqui, sed plane sancti, sed religiósi, sed pleni grátia, digni benedictióne. Convenítis síquidem ad audiendum Deum: convenítis ad laudandum, ad orandum, ad adorandum eum. Sacer est conventus uterque, placens Deo, Angelis familiáris. State ergo in reveréntia, fratres, state in sollicitúdine et devotióne mentis: maximéque in loco oratiónis, et in hac schola Christi, et auditório spirituáli. Nolíte consideráre, dilectíssimi, quæ videntur et temporália sunt, sed magis quæ non videntur, æterna: secundum fidem, non secundum fáciem judicáte. Terribíliter síquidem metuendus est locus uterque: nec major adesse credendus est númerus hóminum, quam Angelórum. Patet utrobíque sine dúbio porta cœli, scala illa erecta est, ascendunt et descendunt Angeli super Fílium Hóminis.

℟. Trádite manus Dómino, et * Veníte ad sanctuárium ejus quod sanctificávit in æternum. ℣. Dóminus in templo sancto suo, síleat a fácie ejus omnis terra. * Veníte. *II. Par.* 30. *Habac.* 2.

Lectio VI.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Serm.* 6. *in Dedicatione. n.* 1, 3.

Unus homo erat Jacob, et dórmiens vidit descendentes

Angelos et ascendentes. Parum est hoc; étiam Dóminum Angelórum adesse testátus est, dicens : Vere Dóminus est in loco isto, et ego nesciébam. Mirátur enim grátiam, et dignatiónis magnitúdinem expavescit. Quam terribílior est iste locus, quam evidéntius certiusque Dóminus est in loco isto! ubi nimírum non modo duo aut tres, sed tam multi in ipsíus congregáti nómine persevérant. Nemo jam nésciat, nemo vestrum ignóret. Terríbilis plane locus, et dignus omni reveréntia, quem fidéles viri inhábitant; quem Angeli sancti frequentant; quem sua quoque præséntia Dóminus ipse dignátur. Porro Angelos ascendentes et descendentes esse in loco isto, Patriarchális ipsa vísio manifestat; ascendentes, ut vídeant fáciem Patris; descendentes ut provídeant nobis. Quid ergo? nos quómodo hic esse debémus? Nimírum hæc sunt quæ exiguntur a nobis, præteritórum pœnitúdo peccatórum, et futurórum exspectátio præmiórum.

℟. Vota mea Dómino reddam,* In átriis domus Dómini. ℣. Recogitábo omnes annos meos in amaritúdine ánimæ meæ,* In. Glória.* In. *Ps.* 115. *Is.* 38.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo de Civitáte Dei. *Lib.* 2. *Cap.* 28.

Populi cónfluunt ad Ecclésias casta celebritáte, honesta utriusque sexus distinctióne: ubi áudiant quam bene hic ad tempus vívere débeant, ut post hanc vitam beáte semperque vívere mereantur : ubi sancta Scriptúra, justitiæque doctrína de superióre loco in conspectu ómnium personante, et qui fáciunt, áudiant ad præmium : et qui non fáciunt, áudiant ad judícium. Quo etsi véniunt quidam tálium præceptórum irrisóres, omnis eórum petulántia aut repentína immutatióne depónitur, aut timóre vel pudóre comprímitur. Nihil enim eis turpe ac flagitiósum spectandum imitandumque propónitur, ubi veri Dei aut præcepta insinuantur, aut mirácula narrantur, aut dona laudantur, aut benefícia postulantur.

℟. Veri adoratóres adorábunt Patrem in spíritu et veritáte; * Nam et Pater tales quærit qui adórent eum. ℣. Spíritus est Deus; et eos qui adórant eum, in spíritu et veritáte oportet adoráre : * Nam. *Joan.* 4.

Lectio VIII.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 36. *in I. ad Cor.* *n.* 6, 7.

Ecclesia est locus Angelórum, locus Archangelórum, regnum Dei, ipsum cœlum.

Quómodo ergo si quis te in cœlum introduxisset, etiamsi patrem vidéres, etiamsi fratrem, ne audéres quidem loqui; ita hic non áliud loqui oportéret præter spirituália. Nam hic quoque est cœlum. Quod si non credis, ádspice ad hanc mensam, recordáre propter quam causam et quámobrem hic stet. Cógita quis sit qui huc procédat, obstupesce étiam ante tempus. Etenim si quis solum víderit regis sólium, ánimo adsurgit exspectans regis éxitum. Et tu ergo, étiam ante illud tempus stupendum veneráre, et obstupesce, et adsurge, ántequam vídeas expansa aulæa, et prætereuntem chorum Angelórum, in ipsum cœlum ascende. De iis qui páuperes despíciunt et soli cómedunt, dixit Paulus : Annon habétis domos ad comedendum et bibendum? an Ecclésiam Dei contémnitis, et eos qui non habent pudóre affícitis? Mihi quoque concédite ut dicam de iis qui hic cient tumultus et loquuntur : Annon habétis domos ad nugandum? An Dei Ecclésiam despícitis, et eos étiam corrúmpitis qui volunt esse modesti et quiéti? Ecclésia enim non est collóquii locus, sed doctrínæ.

℟. Qui habet in cœlis habitatiónem, visitátor et adjútor est loci illíus, * Et venientes ad male faciendum pércutit ac perdit. ℣. Vere Dóminus est in loco isto; * Et. *II. Mach.* 3. *Gen.* 28.

Lectio IX. Cap. 7.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Juvenis mortuus suscitatur.

In illo témpore; Ibat Jesus in civitátem quæ vocátur Naïm : et ibant cum eo discípuli ejus, et turba copiósa. Cum autem appropinquáret portæ civitátis, ecce defunctus efferebátur fílius únicus matris suæ. Et réliqua.

Homília sancti Brunónis Signiensis Epíscopi. *Expos. Evang.*

Hæc vídua, quam multa turba séquitur, sancta Ecclésia est; de qua dícitur : Víduam ejus benedícens benedícam. Vídua quidem est, non quod virum non hábeat, sed quia vidére eum non potest, quem adhuc post multa témpora ventúrum exspectat. Dícitur enim vídua quasi a viro divísa. Idipsum autem et per víduam mulíerem, et per civitátem figurátur. Huic autem civitáti Dóminus appropinquat, qui quotídie Ecclésiam suam visitáre non cessat. De hac civitáte tóties defunctus effertur, quóties áliquis in peccáto mórtuus ab ea separátur : quem tamen pia mater lácrymis proséquitur, quia nec fugientis fílii Ecclésia oblivíscitur. Luget enim (ut Apóstolus ait) quotídie de ómnibus illis, qui peccavérunt, et pœniténtiam non egérunt de peccátis suis. Quam cum vidisset Dóminus,

misericórdía motus est super illam. Mœréntium consolátor Deus, illórum máxime lácrymas intuétur, qui aliórum deflent peccáta. Tangit lóculum, sistit portitóres, et mórtuum súscitat, dum suæ visitatiónis adtactu ad pœniténtiam hóminem redúcit. Mali isti portitóres, qui ad sepeliendum hóminem ferunt, vítia et maligni spíritus, hærétici et seductóres intelliguntur. Hos enim nisi Dóminus sísteret, quoscumque semel accíperent, sepultúræ et æternæ damnatióni tráderent. Suscitátus ígitur adolescens, sedet, lóquitur, et matri rédditur : quia ad pœniténtiam conversus, jam non ad flagítia, et mortem ruit; sed in Ecclésiæ pace quiescit. Dei magnália lóquitur: sua peccáta confitétur : et Deo et Ecclésiæ per ómnia reconciliátur.

℟. Accessit Jesus, et tétigit lóculum : hi autem qui portábant, stetérunt. Et * Ait: Adolescens, tibi dico, Surge ; et † Resédit qui erat mórtuus. ℣. Deus noster, Deus salvos faciendi; et Dómini Dómini éxitus mortis, * Ait. Glória. † Resédit. *Luc.* 7. *Ps.* 67.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Qui erat mórtuus, cœpit loqui, et dedit illum Jesus matri suæ. *Luc.* 7.

Oratio Brev. Bitur.

Ecclesiæ tuæ, Dómine, lácrymas et preces benignus exaudi, ut quæ de suórum contristátur spirituáli morte filiórum, de eórum ad grátiæ vitam resurrectióne lætétur; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Accépit omnes timor, et magnificábant Deum, dicentes : Quia Prophéta magnus surrexit in nobis, et quia Deus visitávit plebem suam. *Luc.* 7.

PROPRIUM
FERIARUM ET FESTORUM.
PARS ÆSTIVA.

MENSE MAIO.

DIE XVIII.
DE FERIA.

Lectio I. Cap. I.

Incipit Liber Proverbiórum.

PARABOLÆ Salómonis, fílii David, regis Israel. Ad sciendam sapiéntiam et disciplínam : ad intelligenda verba prudéntiæ, et suscipiendam eruditiónem doctrínæ, justítiam, et judícium, et æquitátem : ut detur párvulis astútia, adolescenti sciéntia et intellectus. Audiens sápiens, sapiéntior erit : et intélligens gubernácula possidébit. Animadvertet parábolam et interpretatiónem, verba sapiéntum et ænígmata eórum.

℟. Beátus homo qui invénit sapiéntiam : pretiósior est cunctis ópibus ; * Viæ ejus viæ pulchræ, et omnes sémitæ illíus pacíficæ. ℣. Quæ desursum est sapiéntia, pudíca est, pacífica, modesta, plena misericórdia et frúctibus bonis ; * Viæ. *Prov.* 3. *Jac.* 3.

Lectio II.

TIMOR Dómini, princípium sapiéntiæ. Sapiéntiam atque doctrínam stulti despíciunt. Audi, fili mi, disciplínam patris tui, et ne dimittas legem matris tuæ : ut addátur grátia cápiti tuo, et torques collo tuo. Fili mi, si te lactáverint peccatóres, ne acquiescas eis. Si díxerint : Veni nobiscum, insidiémur sánguini, abscondámus tendículas contra insontem frustra : deglutiámus eum sicut infernus viventem, et íntegrum quasi descendentem in lacum. Omnem pretiósam substántiam reperiémus, implébimus domos nostras spóliis. Sortem mitte nobiscum, marsúpium unum sit ómnium nostrum. Fili mi, ne ámbules cum eis, próhibe pedem tuum a sémi-

tis eórum. Pedes enim illórum ad malum currunt; et festínant ut effundant sánguinem.

℟. Quis superpónet in corde meo doctrínam sapiéntiæ, ne íncidam in conspectu adversariórum meórum ? * Dómine Pater, et Deus vitæ meæ, ne derelinquas me in cogitátu illórum. ℣. Hujuscémodi Dómino nostro non sérviunt, sed per dulces sermónes, et benedictiónes, sedúcunt corda innocéntium : * Dómine. *Eccli.* 23. *Rom.* 16.

Lectio III.

Sapientia foris prædicat, in pláteis dat vocem suam, dicens : Usquequo párvuli, dilígitis infántiam, et stulti ea, quæ sibi sunt nóxia, cúpient, et imprudentes odíbunt sciéntiam ? Convertímini ad correptiónem meam : et próferam vobis spíritum meum, et ostendam vobis verba mea. Quia vocávi, et renuístis: extendi manum meam, et non fuit qui adspíceret. Despexistis omne consílium meum, et increpatiónes meas neglexistis. Ego quoque in intéritu vestro ridébo, et subsannábo, cum vobis id quod timebátis, advénerit. Qui autem me audíerit, absque terróre requiescet, et abundántia perfruétur, timóre malórum subláto.

℟. Noli æmulári ut malignéris; * Quóniam qui malignantur, exterminabuntur : sustinentes autem Dóminum ipsi hæreditábunt terram. ℣. Ne æmuléris hóminem injustum, nec imitéris vias ejus : * Quóniam. Glória. * Quóniam. *Ps.* 36. *Prov.* 3.

Vesperæ de Feria.

DIE XIX.

S. YVONIS,

PRESBYTERI.

Simplex.

Lectio I. Cap. 3.

Ex Libro Proverbiórum.

Fili mi, ne obliviscáris legis meæ, et præcepta mea cor tuum custódiat. Longitúdinem enim diérum, et annos vitæ, et pacem appónent tibi. Misericórdia et véritas te non déserant : et invénies grátiam, et disciplínam bonam, coram Deo et homínibus. Habe fidúciam in Dómino ex toto corde tuo, et ne innitáris prudéntiæ tuæ. In ómnibus viis tuis cógita illum, et ipse díriget gressus tuos. Ne sis sápiens apud temetipsum : time Deum, et recéde a malo.

℟. Finem loquendi páriter omnes audiámus; * Deum time, et mandáta ejus observa; hoc est enim omnis homo. ℣. Finis autem præcepti est cáritas de corde puro et consciéntia bona, et fide non ficta; * Deum. *Eccli.* 12. *I. Tim.* 1.

Lectio II.

Noli prohibére benefácere eum qui potest : si vales, et ipse bénefac : ne dicas amíco tuo : Vade, et revértere : cras dabo tibi : cum statim possis dare. Ne moliáris amíco tuo malum, cum ille in te hábeat fidúciam : quia abominátio Dómini est omnis illúsor, et cum simplícibus sermocinátio ejus. Egestas a Dómino in domo ímpii, habitácula autem justórum benedicentur. Ipse delúdet illusóres, et mansuétis dabit grátiam. Glóriam sapientes possidébunt : stultórum exaltátio, ignomínia.

℟. Omnia probáte : quod bonum est tenéte. * Ab omni spécie mala abstinéte vos. ℣. Nolíte omni spirítui crédere, sed probáte spíritus si ex Deo sint : * Ab. *I. Thess.* 5. *I. Joan.* 4.

Lectio III.

Apud Bolland.

Yvo in Diœcési Trecorensi nobílibus paréntibus natus, Lutétiæ Parisiórum, deinde Auréliæ lítteris óperam dedit. Ibi, ut inter lúbricos adolescéntiæ ímpetus, castam in casto córpore mentem serváret, a vino et cárnibus cœpit abstinére, idque per totum vitæ tempus, pane sæpius et aqua contentus, observávit. Judex Ecclesiásticus ab Archidiácono Rhedonensi primum, tum a duóbus Epíscopis Trecorénsibus constitútus, ut spirituálibus exercítiis et caritátis offíciis totum se daret, munus abdicávit, unamque paróchiam per octo annos, álteram per annos decem sanctíssime rexit. Singulári in páuperes, víduas, et órphanos affectu enítuit. Oratióni et verbi Dei prædicatióni vacábat assídue. Tanta in eo erat dicendi vis, ut ipse Spíritus sanctus loquenti verba suggérere viderétur. Miráculis clarus obdormívit in Dómino, anno ætátis círciter quinquagésimo ; et post annos quátuor supra quadraginta a Clemente sexto, instante Philippo Valésio, inter Sanctos solémniter est relátus, anno Dómini millésimo trecentésimo quadragésimo séptimo.

℟. Benedíctio peritúri super me veniébat, et * Cor víduæ consolátus sum. Oculus fui cæco, et pes claudo ; † Pater eram páuperum. ℣. Beátus qui intélligit super egénum et páuperem, in die mala liberábit eum Dóminus.* Cor. Glória.† Pater. *Job,* 29. *Ps.* 40.

Oratio Brev. Paris.

Deus, qui beátum Yvónem Presbyterum, paupéribus patrem, víduis patrónum, pupillis tutórem providisti : da nobis, ejus intercessióne, símili caritáte flagráre, et sic spérnere temporália quæ tránseunt, ut consequámur ætérna ; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XX.

S. YVONIS,

EPISCOPI ET DOCTORIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 8.

Ex Libro Proverbiórum.

Ego sapiéntia hábito in consílio, et erudítis intersum cogitatiónibus. Timor Dómini odit malum : arrogántiam, et supérbiam, et viam pravam, et os bilingue detestor. Meum est consílium et æquitas, mea est prudéntia, mea est fortitúdo. Per me reges regnant, et legum conditóres justa decernunt : per me príncipes ímperant, et potentes decernunt justítiam. Ego diligentes me díligo : et qui mane vígilant ad me, invénient me. Mecum sunt divítiæ et glória, opes superbæ et justítia.

℟. Ego sapiéntia ex ore Altíssimi prodívi, primogénita ante omnem creatúram; * Ego mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei. ℣. Sine me, nihil potestis fácere; * Ego. *Eccli.* 24. *Joan.* 15.

Lectio II.

Dominus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. Ab æterno ordináta sum, et ex antíquis ántequam terra fíeret. Nondum erant abyssi, et ego jam concepta eram : necdum fontes aquárum erúperant; necdum montes gravi mole constíterant : ante colles ego parturiébar : adhuc terram non fécerat, et flúmina, et cárdines orbis terræ. Quando præparábat cœlos, áderam : quando certa lege et gyro vallábat abyssos : quando æthera firmábat sursum, et librábat fontes aquárum : quando circúmdabat mari términum suum, et legem ponébat aquis, ne transírent fines suos : quando appendébat fundamenta terræ. Cum eo eram cuncta compónens : et delectábar per síngulos dies, ludens coram eo omni témpore : ludens in orbe terrárum, et delíciæ meæ esse cum fíliis hóminum.

℟. Transíte ad me omnes qui concupíscitis me, et a generatiónibus meis implémini. * Qui audit me, non confundétur : et qui operantur in me, non peccábunt. ℣. Ego lux in mundum veni : ut omnis qui credit in me, in ténebris non máneat. * Qui. *Eccli.* 24. *Joan.* 12.

Lectio III.

Bolland. Front. Gall. Christ. etc.

Yvo natus in pago Belvacensi, divínis lítteris ac sanctórum Patrum et Conciliórum lectióne imbútus a téneris, collapsam apud Canónicos Reguláres disciplínam felíci éxitu restitúere conátus est. Divínæ legis et Ecclesiásticæ

disciplínæ víndicem acérrimum ubíque se exhíbuit. Philippi primi, Galliárum regis, adúlteras núptias fere solus damnávit, ideóque bonórum et libertátis jactúram ipsamque panis penúriam invicta constántia pértulit. Quibus in angústiis diu manére máluit, quam ex iis per vim et seditiónem liberári. Ex summórum Pontíficum responsis et Conciliórum Canónibus egrégium volúmen cóndidit, quod Decrétum Yvónis appellátur. Alia relíquit Ecclesiásticæ eruditiónis monumenta, máxime in epístolis suis, inter quas plures habentur vehementíssimæ de Reguléri Disciplína, in Farensi et in Latiniacensi monastériis instauranda. Suis adjúvit consíliis Galtérium secundum et Manassem primum, Meldénsium Antístites. Intérfuit exséquiis regis Philippi primi qui pœnitens apud Melodúnum vita functus fúerat, et senátui a Ludovíco Crasso in eádem civitáte congregáto. Inter gravíssima quæ tractábat negótia, commissi gregis regímen nunquam omísit, et æque in Deum semper intentus fuit ac si intra cœnóbii claustra vitam egisset. Carnúti tandem óbiit anno millésimo centésimo décimo quinto.

℟. Verba sapiéntium sicut stímuli, et quasi clavi in altum defixi, quæ per magistrórum consílium data sunt a pastóre uno : * His ámplius, fili mi, ne requíras. ℣. Quanta mandávit Dóminus pátribus nostris, nota fácere ea fíliis suis, ut cognoscat generátio áltera : * His. Glória.* His. *Eccli.* 12. *Ps.* 77.

Oratio Suppl. C. G.

Deus, qui beátum Yvónem Pontíficem legum tuárum intérpretem doctíssimum, et defensórem fortíssimum effecisti : easdem leges in corde nostro superscríbe, ut nostri mémores sacerdotális offícii, ad Cánones Spíritu tuo cónditos vitam exigámus; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XXI.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 10, 11 et 12.

Ex Libro Proverbiórum.

Odium súscitat rixas : et universa delicta óperit cáritas. Exspectátio justórum lætítia : spes autem impiórum períbit. Fortitúdo símplicis via Dómini : et pavor his, qui operantur malum. Justus in æternum non commovébitur : ímpii autem non habitábunt super terram. Statéra dolósa abominátio est apud Dóminum : et pondus æquum, voluntas ejus. Ubi fúerit supérbia, ibi erit et contumélia : ubi autem est humílitas, ibi et sapiéntia. Justítia símplicis díriget viam ejus : et in impie-

táte sua córruet ímpius. Qui díligit disciplínam, díligit sciéntiam: qui autem odit increpatiónes, insípiens est. De fructu oris sui unusquisque replébitur bonis, et juxta ópera mánuum suárum retribuétur ei. Non contristábit justum quidquid ei accíderit: ímpii autem replebuntur malo. Abominátio est Dómino lábia mendácia: qui autem fidéliter agunt, placent ei.

℟. Ne despícias hóminem averteniem se a peccáto, neque impróperes ei.* Memento quóniam omnes in correptióne sumus. ℣. Si præoccupátus fúerit homo in áliquo delicto, hujúsmodi instrúite in spíritu lenitátis, consíderans teipsum, ne et tu tentéris: * Memento. *Eccli.* 8. *Gal.* 6.

Lectio II. Cap. 13 et 14.

Filius sápiens, doctrína patris; qui autem illúsor est, non audit, cum argúitur. Qui custódit os suum, custódit ánimam suam: qui autem inconsiderátus est ad loquendum, séntiet mala. Vult et non vult piger: ánima autem operántium impinguábitur. Qui parcit virgæ, odit fílium suum: qui autem díligit illum, instanter érudit. Est via quæ vidétur hómini justa: novíssima autem ejus dedúcunt ad mortem. Risus dolóre miscébitur, et extréma gáudii luctus óccupat. Innocens credit omni verbo: astútus consíderat gressus suos. Fílio dolóso nihil erit boni: servo autem sapienti prósperi erunt actus, et dirigétur via ejus. Sápiens timet, et declínat a malo: stultus tránsilit, et confídit. Qui déspicit próximum suum, peccat; qui autem miserétur páuperis, beátus erit. Qui credit in Dómino, misericórdiam díligit. Errant qui operantur malum: misericórdia et véritas præparant bona. Qui calumniátur egentem, expróbrat factóri ejus: honórat autem eum, qui miserétur páuperis. In malítia sua expellétur ímpius: sperat autem justus in morte sua. Justítia élevat gentem: míseros autem facit pópulos peccátum.

℟. In multis offéndimus omnes: si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir; * Potest enim fræno circumdúcere totum corpus. ℣. In multilóquio non déerit peccátum: qui autem moderátur lábia sua, prudentíssimus est; * Potest. *Jac.* 3. *Prov.* 10.

Lectio III. Cap. 15 et 16.

Responsio mollis frangit iram: sermo durus súscitat furórem. In omni loco óculi Dómini contemplantur bonos et malos. Omnes viæ hóminis patent óculis ejus: spirítuum ponderátor est Dóminus. Revéla Dómino ópera tua, et dirigentur cogitatiónes tuæ. Universa propter semetipsum operátus est Dóminus, ímpium quoque ad diem malum. Inítium viæ bonæ, fácere jus-

lítiam : accepta est autem apud Deum magis quam immoláre hóstias. Mélius est humiliári cum mítibus, quam divídere spólia cum superbis. Mélior est pátiens viro forti : et qui dominátur ánimo suo, expugnatóre úrbium. Sortes mittuntur in sinum, sed a Dómino temperantur.

℟. Vias tuas, Dómine, demonstra mihi, et sémitas tuas édoce me; * Dírige me in veritáte tua, et doce me : quia tu es Deus Salvátor meus. ℣. Scio, Dómine, quia non est hóminis via ejus : nec viri est ut ámbulet, et dírigat gressus suos : * Dírige. Glória.* Dírige. *Ps.* 24. *Jer.* 10.

DIE XXII.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 17 et 18.

Ex Libro Proverbiórum.

Melior est buccella sicca cum gáudio, quam domus plena víctimis cum júrgio. Sicut igne probátur argentum et aurum camíno : ita corda probat Dóminus. Qui justíficat ímpium, et qui condemnat justum, abominábilis est uterque apud Deum. Omni témpore díligit qui amícus est : et frater in angústiis comprobátur. Qui moderátur sermónes suos, doctus et prudens est : et pretiósi spíritus vir erudítus. Stultus quoque si tacúerit, sápiens reputábitur : et si comprésserit lábia sua, intélligens. Occasiónes quærit qui vult recédere ab amíco : omni témpore erit exprobrábilis. Impius cum in profundum vénerit peccatórum, contemnit : sed séquitur eum ignomínia et oppróbrium. Antequam conterátur, exaltátur cor hóminis, et ántequam glorificétur, humiliátur. Qui prius respondet quam áudiat, stultum se esse demonstrat et confusióne dignum. Mors et vita in manu linguæ : qui díligunt eam, cómedent fructus ejus.

℟. Si quis vidétur inter vos sápiens esse in hoc século, stultus fiat ut sit sápiens; * Sapiéntia enim hujus mundi, stultítia est apud Deum. ℣. Scriptum est : Dóminus novit cogitatiónes sapiéntium, quóniam vanæ sunt; * Sapiéntia. *I. Cor.* 3.

Lectio II. Cap. 20 et 21.

Luxuriosa res, vinum, et tumultuósa ebríetas : quicumque his delectátur, non erit sápiens. Quis potest dícere : Mundum est cor meum, purus sum a peccáto? Qui maledícit patri suo et matri, exstinguétur lucerna ejus in médiis ténebris. Ne dicas, Reddam malum : exspecta Dóminum, et liberábit te. A Dómino diriguntur gressus viri : quis autem hóminum intellígere potest viam suam? Sicut divisiónes aquárum, ita cor regis in manu Dómini;

quocumque volúerit, inclinábit illud. Fácere misericórdiam et judícium, magis placet Dómino quam víctimæ. Qui obtúrat aurem suam ad clamórem páuperis, et ipse clamábit, et non exaudiétur. Non est sapiéntia, non est prudéntia, non est consílium contra Dóminum. Equus parátur ad diem belli: Dóminus autem salútem tríbuit.

℟. Abyssum et cor hóminum investigávit Dóminus: * Non præterit illum omnis cogitátus, et non abscondit se ab eo ullus sermo. ℣. Non est ulla creatúra invisíbilis in conspectu ejus: ómnia autem nuda et aperta sunt óculis ejus; * Non. *Eccli.* 42. *Hebr.* 4.

Lectio III. Cap. 22, 23, 24.

PROVERBIUM est: Adolescens juxta viam suam, étiam cum senúerit, non recédet ab ea. Ejice derisórem, et exíbit cum eo júrgium, cessabuntque causæ et contuméliæ. Qui díligit cordis mundítiam, propter grátiam labiórum suórum habébit amícum Regem. Ne transgrediáris términos antíquos, quos posuérunt patres tui. Noli subtráhere a púero disciplínam: si enim percússeris eum virga, non moriétur. Tu virga percúties eum; et ánimam ejus de inferno liberábis. Erue eos qui ducuntur ad mortem: et qui trahuntur ad intéritum liberáre ne cesses. Si díxeris, Vires non súppetunt; qui inspector est cordis, ipse intélligit, et servatórem ánimæ tuæ nihil fallit, reddetque hómini juxta ópera sua.

℟. Disciplínam Dómini, fili mi, ne abjícias; * Quem enim díligit Dóminus córripit, et quasi pater in fílio cómplacet sibi. ℣. Tanquam fíliis vobis offert se Deus; quis enim fílius quem non córripit pater? Quod si extra disciplínam estis, ergo adúlteri, et non fílii estis; * Quem. Glória. * Quem. *Prov.* 3. *Hebr.* 12.

DIE XXIII.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 24 et 25.

Ex Libro Proverbiórum.

SEPTIES cadet justus, et resurget: ímpii autem córruent in malum. Si esuríerit inimícus tuus, ciba illum: si sitíerit, da ei aquam bíbere: prunas enim congregábis super caput ejus, et Dóminus reddet tibi. Sicut qui mel multum cómedit, non est ei bonum: sic qui scrutátor est majestátis, opprimétur a glória. Sicut urbs patens et absque murórum ámbitu, ita vir qui non potest in loquendo exhibére spíritum suum.

℟. Si esuríerit inimícus tuus, ciba illum; si sitit, potum da illi. * Noli vinci a malo, sed vince in bono malum. ℣. In ruína ejus ne exsultet cor tuum; * Noli. *Rom.* 12. *Prov.* 24.

Lectio II. Cap. 26, 28, 29.

Sapientior sibi piger vidétur septem viris loquéntibus senténtias. Qui córripit hóminem, grátiam póstea invéniet apud eum magis quam ille, qui per linguæ blandiménta décipit. Qui súbtrahit áliquid a patre suo et a matre; et dicit hoc non esse peccátum, párticeps homicídæ est. Vidisti hóminem velócem ad loquendum? stultítia magis speranda est, quam illíus corréptio. Vir iracundus próvocat rixas: et qui ad indignandum fácilis est, erit ad peccandum proclívior. Superbum séquitur humílitas: et húmilem spíritu suscípiet glória.

℟. In multis offéndimus omnes: si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir; * Potest enim fræno circumdúcere totum corpus. ℣. In multilóquio non déerit peccátum; qui autem moderátur lábia sua, prudentíssimus est; * Potest. *Jac.*3. *Prov.* 10.

Lectio III. Cap. 30.

Quis ascendit in cœlum atque descendit? quis contínuit spíritum in mánibus suis? quis colligávit aquas quasi in vestimento? quis suscitávit omnes términos terræ? quod nomen est ejus, et quod nomen Fílii ejus, si nosti? Duo rogávi te, ne déneges mihi ántequam móriar. Vanitátem et verba mendácia longe fac a me. Mendicitátem et divítias ne déderis mihi: tríbue tantum víctui meo necessária: ne forte satiátus illíciar ad negandum, et dicam: Quis est Dóminus? aut egestáte compulsus furer, et perjúrem nomen Dei mei.

℟. Habentes alimenta, et quibus tegámur, his contenti simus; * Nam qui volunt dívites fíeri, íncidunt in láqueum diáboli, et desidéria multa inutília et nocíva. ℣. Est quæstus magnus, píetas cum sufficiéntia; * Nam. Glória.* Nam. *I. Tim.* 6.

Vesperæ de Feria.

DIE XXIV.

SS. DONATIANI ET ROGATIANI, MARTYRUM.

Simplex.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Liber Ecclesiastæ.

Verba Ecclesiastæ, fílii David, regis Jerúsalem. Vánitas vanitátum, dixit Ecclesiastes: vánitas vanitátum, et ómnia vánitas. Cunctæ res diffíciles: non potest eas homo explicáre sermóne. Non saturátur óculus visu, nec auris audítu implétur. Quid est quod fuit? ipsum quod futúrum est. Quid est quod factum est? ipsum

quod faciendum est. Nihil sub sole novum, nec valet quisquam dícere : Ecce hoc recens est : jam enim præcessit in séculis, quæ fuérunt ante nos. Non est priórum memória : sed nec eórum quidem, quæ póstea futúra sunt, erit recordátio apud eos, qui futúri sunt in novíssimo.

℟. Finem loquendi páriter omnes audiámus : * Deum time, et mandáta ejus observa ; hoc est enim omnis homo. ℣. Vánitas vanitátum, dixit Ecclesiastes, et ómnia vánitas.* Deum. *Eccle.* 12.

Lectio II.

Ego Ecclesiastes fui rex Israel in Jerúsalem : et propósui in ánimo meo quærere et investigáre sapienter de ómnibus quæ fiunt sub sole. Hanc occupatiónem péssimam dedit Deus fíliis hóminum, ut occuparentur in ea. Vidi cuncta quæ fiunt sub sole, et ecce universa vánitas, et afflíctio spíritus. Perversi diffícile corriguntur, et stultórum infinítus est númerus. Locútus sum in corde meo, dicens : Ecce magnus effectus sum, et præcessi omnes sapiéntia, qui fuérunt ante me in Jerúsalem : et mens mea contempláta est multa sapienter, et dídici. Dedíque cor meum ut scirem prudéntiam, atque doctrínam, erroresque et stultítiam : et agnóvi quod in his quoque esset labor et afflíctio spíritus : eo quod in multa sapiéntia, multa sit indignátio : et qui addit sciéntiam, addit et labórem.

℟. Vidi sub sole in loco judícii impietátem, et in loco justítiæ iniquitátem : et dixi in corde meo : Justum et ímpium judicábit Deus, * Et tempus omnis rei tunc erit. ℣. Uniuscujusque opus manifestum erit; dies enim Dómini declarábit; * Et. *Eccle.* 3. *I. Cor.* 3.

Lectio III.

Brev. Paris.

Donatiánus et Rogatiánus fratres Nannétis in Armórica propter Christi religiónem in persecutióne Diocletiáni et Maximiáni comprehensi sunt : ille ætáte matúrior, ac jam baptizátus ; hic júnior, et catechúmenus tantum. Quare Donatiánus, postquam interrogátus Christiánum se coram Præside confessus est, statim convictus desertæ religiónis públicæ, in cárcerem conjícitur. Rogatiánus vero blandítiis et illécebris tentátur, ne a deórum cultu témere recéderet, aut baptisma Christianórum expéteret. Sed, cum Præsidi in utrumque consentíre constanter recusáret, in eamdem custódiam cum fratre detrúsus est; qui, cum illum mœstum sensisset quod sacro baptísmate nondum tinctus in mortis discrímine versarétur, et sacerdótis fuga omnem

spem illíus suscipiendi præcidisset, orávit Dóminum, ut pura fides illi baptísmatis vicem præstáret, et Sacramenti grátiam sánguinis obtinéret effúsio. Quo facto, cum ambo postrídie ante Præsidem deducti essent, eódem jubente, in catasta equúlei suspensi, crudéliter laniáti sunt. Sed nihilóminus Christum intrépide confitentes, láncea militári perfossi; tandem, cæsis capítibus, martyrium consummavérunt. Horum précibus Nannéticam civitátem a Barbarórum obsidióne liberátam Clodovæi Regis tempóribus, scribit sanctus Gregórius Turonensis Epíscopus.

℟. Dóminus Deus adspíciet veritátem, et consolábitur in nobis. * Pótius est ab homínibus morti datos spem exspectáre a Deo, íterum ab ipso resuscitandos. ℣. Sicut abundant passiónes Christi in nobis, ita et per Christum abundat consolátio nostra. * Pótius. Glória. * Pótius. *II. Mach.* 7. *II. Cor.* 1.

Oratio Brev. Paris.

Deus invisíbilis fortitúdo certántium, adesto, quæsumus, nobis supplicántibus; ut qui hodierna die sanctórum Mártyrum tuórum Donatiáni et Rogatiáni gloriósum triumphum recólimus, eórum méritis et précibus contra spirituália nequítiæ muniámur; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XXV.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 2.

Ex Libro Ecclesiastæ.

Dixi ego in corde meo: Vadam, et áffluam delíciis, et fruar bonis. Et vidi quod hoc quoque esset vánitas. Et supergressus sum ópibus omnes qui ante me fuérunt in Jerúsalem: sapiéntia quoque perseverávit mecum. Et ómnia quæ desideravérunt óculi mei, non negávi eis: nec prohíbui cor meum quin omni voluptáte fruerétur, et oblectáret se in his quæ præparáveram: et hanc ratus sum partem meam, si úterer labóre meo. Cumque me convertissem ad universa ópera quæ fécerant manus meæ, et ad labóres, in quibus frustra sudáveram, vidi in ómnibus vanitátem, et afflictiónem ánimi, et nihil permanére sub sole. Transívi ad contemplandam sapiéntiam, erroresque et stultítiam, (quid est, inquam, homo, ut sequi possit regem Factórem suum?) et vidi quod tantum præcéderet sapiéntia stultítiam, quantum differt lux a ténebris.

℟. Filii hóminum, úsquequo gravi corde? * Ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium? ℣. Præterit figúra hujus mundi: * Ut. *Ps.* 4. *I. Cor.* 7.

Lectio II. Cap. 3 et 4.

Omnia tempus habent, et suis spátiis tránseunt universa sub cœlo. Vidi afflictiónem quam dedit Deus fíliis hóminum, ut distendantur in ea. Cuncta fecit bona in témpore suo, et mundum trádidit disputatióni eórum, ut non invéniat homo opus, quod operátus est Deus ab inítio usque ad finem. Dídici quod ómnia ópera, quæ fecit Deus, persevérent in perpétuum : non póssumus eis quidquam áddere, nec auferre, quæ fecit Deus ut timeátur. Verti me ad ália, et vidi calúmnias, quæ sub sole geruntur, et lácrymas innocéntium, et néminem consolatórem : nec posse resístere eórum violéntiæ, cunctórum auxílio destitútos. Et laudávi magis mórtuos quam viventes : et felicióren utróque judicávi, qui necdum natus est, nec vidit mala quæ sub sole fiunt. Rursum contemplátus sum omnes labóres hóminum, et indústrias animadverti patére invídiæ próximi : et in hoc ergo vánitas et cura supérflua est.

℟. Vidi cuncta quæ fiunt sub sole : * Et ecce universa vánitas et afflíctio spíritus. ℣. Omne quod est in mundo, concupiscéntia carnis est, et concupiscéntia oculórum, et supérbia vitæ : * Et. *Eccle.* 1. *I. Joan.* 2.

Lectio III. Cap. 5.

Ne témere quid loquáris, neque cor tuum sit velox ad proferendum sermónem coram Deo. Deus enim in cœlo, et tu super terram : idcirco sint pauci sermónes tui. Si quid vovisti Deo, ne moréris réddere : dísplicet enim ei infidélis et stulta promíssio. Sed quodcumque vóveris, redde : multóque mélius est non vovére, quam post votum promissa non réddere. Ne déderis os tuum ut peccáre fácias carnem tuam : neque dicas coram Angelo, Non est providéntia : ne forte irátus Deus contra sermónes tuos, díssipet cuncta ópera mánuum tuárum. Est et ália infírmitas péssima, quam vidi sub sole : divítiæ conservátæ in malum dómini sui. Péreunt enim in afflictióne péssima : generávit fílium qui in summa egestáte erit. Sicut egressus est nudus de útero matris suæ, sic revertétur, et nihil áuferet secum de labóre suo.

℟. Noli æmulári in eo qui prosperátur in via sua; in hómine faciente injustítias : * Quóniam qui malignantur, exterminabuntur ; sustinentes autem Dóminum, ipsi hæreditábunt terram. ℣. Non æmulétur cor tuum peccatóres, sed in timóre Dómini esto tota die ;* Quóniam. Glória.*Quóniam. *Ps.* 36. *Prov.* 23.

Vesperæ de Feria.

DIE XXVI.

S. AUGUSTINI,

EPISCOPI, ET ANGLORUM APOSTOLI.

Simplex.

Lectio I. Cap. 8.
Ex Libro Ecclesiastæ.

Vidi ímpios sepultos: qui étiam cum adhuc víverent, in loco sancto erant, et laudabantur in civitáte quasi justórum óperum, sed et hoc vánitas est. Etenim quia non profertur cito contra malos senténtia, absque timóre ullo fílii hóminum pérpetrant mala. Attamen peccátor ex eo quod cénties facit malum, et per patiéntiam sustentátur, ego cognóvi quod erit bonum timéntibus Deum, qui verentur fáciem ejus.

℟. Quis potest dícere: Mundum est cor meum; purus sum a peccáto? * Non est enim homo justus in terra qui fáciat bonum, et non peccet. ℣. Si dixérimus quóniam peccátum non habémus, ipsi nos sedúcimus, et véritas in nobis non est. * Non. *Prov.* 20. *Eccle.* 7. *I. Joan.* 1.

Lectio II. Cap. 8 et 12.

Est et ália vánitas, quæ fit super terram: sunt justi quibus mala provéniunt, quasi ópera égerint impiórum; et sunt ímpii qui ita secúri sunt, quasi justórum facta hábeant: sed et hoc vaníssimum júdico. Memento Creatóris tui in diébus juventútis tuæ, ántequam véniat tempus afflictiónis, et appropinquent anni de quibus dicas: Non mihi placent: et revertátur pulvis in terram suam unde erat, et spíritus rédeat ad Deum qui dedit illum. Vánitas vanitátum, dixit Ecclesiastes, et ómnia vánitas.

℟. Vani sunt omnes hómines in quibus non subest sciéntia Dei: * Et de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui est. ℣. Evanuérunt in cogitatiónibus suis, et obscurátum est insípiens cor eórum; * Et. *Sap.* 13. *Rom.* 1.

Lectio III.

S. Beda, Surius, Mabill. Bolland. etc.

Augustinus, ut ait sanctus Gregórius Magnus, fuit in monastérii régula doctus, sacræ Scriptúræ sciéntia replétus, bonis, auctóre Deo, opéribus præditus. Ab eódem Gregório missus est ut Anglórum genti Evangélium prædicáret. In ínsulæ partem áppulit cujus tunc rex erat Æthelbertus. Cómites hábuit Mónachos Italos et Cléricos quosdam Gallos, qui fuérunt Italórum intérpretes, et óperis adjutóres. Augustíno duce, disseminátum est cum úbere fructu Evangélii semen, annuente rege, sed inprímis

favente Bertha, Chariberti Francórum regis fília, Æthelberti uxóre. Ipse rex se Christi jugo subjécit. Interim repétiit Gállias Augustínus, ut sibi plures adjúngeret commi-nistros; et ab Arelatensi Præsule Virgílio Epíscopus est ordinátus. Ipso deinde in Angliam reverso, sedem suam Cantuáriæ fixit, adeóque propagáta est per totam regiónem illam Relígio, ut vel uno die hómines ad decem míllia fúerint ab eo baptizáti. In Galliárum Ecclésiis diversæ erant ab Ecclésia Romána consuetúdines. Super his consúluit Gregórium Magnum, qui respondit : Ex síngulis quibusque Ecclésiis quæ pia, quæ religiósa, quæ Deo plácita invenisset, hæc quasi in fascículum collecta apud Anglórum mentes in consuetúdinem depóneret. Tandem, ab idolórum cultu ad Christi fidem perducta tota fere Anglia, circa annum sexcentésimum séptimum in pace defunctus est.

℟. Dóminus confortávit me, * Ut per me prædicátio impleátur, et áudiant Gentes. ℣. Zelo zelátus sum pro Dómino Deo exercítuum, * Ut. Glória. * Ut. *II. Tim.* 4. *III. Reg.* 19.

Oratio Brev. Paris.

Deus, cujus ineffábili misericórdia beátus Póntifex Augustínus in Géntibus evangelizávit investigábiles divítias Christi : da nos ejus intercessióne créscere in sciéntia tua, et in omni ópere bono fructificantes, secundum Evangélii veritátem coram te ambuláre; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXVII.

S. HILDEVERTI,

MELDENSIS EPISCOPI.

Duplex-minus.

Lectio I. Cap. 12.

Ex Libro Ecclesiastæ.

Cum esset sapientíssimus Ecclesiastes, dócuit pópulum, et enarrávit quæ fécerat: et investígans compósuit parábolas multas. Quæsívit verba utília, et conscripsit sermónes rectíssimos ac veritáte plenos. Verba sapiéntium sicut stímuli, et quasi clavi in altum defixi, quæ per magistrórum consílium data sunt a pastóre uno. His ámplius, fili mi, ne requíras. Faciendi plures libros nullus est finis : frequensque meditátio, carnis afflíctio est. Finem loquendi páriter omnes audiámus. Deum time, et mandáta ejus observa : hoc est enim omnis homo : et cuncta quæ fiunt, addúcet Deus in judícium pro omni erráto, sive bonum, sive malum illud sit.

℟. Mundus transit, et concupiscéntia ejus : * Qui autem facit voluntátem Dei, manet in æternum. ℣. Homo vanitáti

similis factus est : dies ejus sicut umbra prætéreunt.*Qui. *I. Joan.* 2. *Ps.* 143.

Lectio II.

Gall. Christ. tom. VIII. *col.* 1601. *Brev. Meld. etc.*

HILDEVERTUS ortu Meldensis, Faróni a patre Adalberto erudiendus tráditus est; et sub ejus disciplína in monastério, ut vero vidétur simílius, Resbacensi institútus. Suas ob insignióres virtútes, ad Episcopálem Meldórum Cáthedram, Faróne mórtuo, vocátus, in ea sicut in cœnóbio plúrima pietátis édidit specímina. Scripturárum lectióni adtentus, carnem cilício et mirábili abstinéntia domans, gregem suum verbo, oratiónibus, eleemósynis, benignitáte et ómnium virtútum exemplo pascens, nihil eórum quæ sui múneris essent, prætermíttere studébat. Attamen, referente uno ex successóribus ejus Hildegário, cum præter illórum témporum consuetúdinem, ecclésiam in honórem Sancti-Christi ædificasset, in erróris suspiciónem incidit, et in Synodo ab Episcopáli offício suspensus est, donec resipuisset. Cui quidem senténtiæ summa cum humilitáte se ipse subjécit Hildevertus; et inde in virtútes magis ac magis ita profécit, ut post óbitum, miráculis clarus, honóres sanctióribus débitos consecútus fúerit.

℟. Ubi fúerit supérbia, ibi erit et contumélia : * Ubi est humílitas, ibi est sapiéntia. ℣. Deus superbis resistit, humílibus autem dat grátiam : * Ubi. *Prov.* 11. *Jac.* 4.

Lectio III.

MORTUUS est autem Hildevertus sexto Calendas Júnii, anno círciter sexcentésimo et octogésimo, qua die ejus memóriam célebrat Ecclésia Meldensis; sepultusque est in ecclésia, quam ipse, sexto fere ab urbe Meldensi milliário, ædificáverat in pago Vignelíaco. Célebris est ejus cultus apud Górnacum, Normánniæ óppidum haud ignóbile, ad Eptam flúvium, ubi insignem sui nóminis habet ecclésiam, quæ olim collegiális, nunc parochiális est. Ibídem etiamnum servátur ipsíus caput, et frequenti populórum concursu honorátur.

℟. Bonitátem fecisti cum servo tuo, Dómine;* Bonum mihi quia humiliasti me. ℣. Omnis qui se exaltat, humiliábitur, et qui se humíliat, exaltábitur. * Bonum. Glória. * Bonum. *Ps.* 118. *Luc.* 14.

Oratio Brev. Paris.

DEUS, bonórum óperum auctor et remunerátor, qui in beáto Hildeverto duce et pastóre nostro, humilitátis et pœniténtiæ nobis exemplar ostendisti : da, quæsumus, ut angustam viam, per quam ille præcessit, fidéliter insisténtes, ad cœleste regnum

pervenire mereámur; Per Dóminum.

Vesperæ de eodem.

DIE XXVIII.

S. GERMANI,

PARISIENSIS EPISCOPI.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. I.

Incipit Liber Sapiéntiæ.

Diligite justítiam, qui judicátis terram. Sentíte de Dómino in bonitáte, et in simplicitáte cordis quærite illum: quóniam invenítur ab his, qui non tentant illum: appáret autem eis, qui fidem habent in illum: perversæ enim cogitatiónes séparant a Deo: probáta autem virtus córripit insipientes. Quóniam in malévolam ánimam non introíbit sapiéntia, nec habitábit in córpore súbdito peccátis.

℟. Clara est, et quæ nunquam marcessit sapiéntia,* Et fácile vidétur ab his qui díligunt eam, et invenítur ab his qui quærunt illam. ℣. Præóccupat qui se concupiscunt, ut illis se prior ostendat: *Et. *Sap.* 6.

Lectio II.

Benignus est enim spíritus sapiéntiæ, et non liberábit malédicum a lábiis suis: quóniam renum illíus testis est Deus, et cordis illíus scrutátor est verus, et linguæ ejus audítor. Quóniam Spíritus Dómini replévit orbem terrárum: et hoc quod cóntinet ómnia, sciéntiam habet vocis. Propter hoc qui lóquitur iníqua, non potest latére, nec prætériet illum corrípiens judícium.

℟. Abyssum et cor hóminis investigávit Dóminus; * Non præterit illum omnis cogitátus, et non abscondit se ab eo ullus sermo. ℣. Non est ulla creatúra invisíbilis in conspectu ejus: ómnia autem nuda et aperta sunt óculis ejus: * Non. *Eccli.* 42. *Hebr.* 4.

Lectio III.

Ex S. Fort. Pictav. Hist. Diœces, Paris. tom. XIV.

Germanus apud Æduos natus, Présbyter primum et monastérii sancti Symphoriáni Æduensis Abbas, morum sanctitáte ad Episcopátum Parisiensis Ecclésiæ adsumptus est. Nihil ibi remísit de vitæ austeritáte, quam in monastério égerat. Mira erat ejus in páuperes, máxime vero in servos captívosque rediméndos beneficéntia; Childeberto ex régio ærário, ingentes ei pecúnias ad pias largitiónes subministrante, quem apud Cellas in pago Melodunensi ægrotantem sanitáti restítuit. Charibertum unum e Francis Régibus qui uxóris sorórem dúxerat, Sacris interdixit. Sigebertum per lítteras a cæde Chilperíci fratris deterrére conátus est, et suis mónitis

reluctantem brevi moritúrum prædixit. In Synodo Bituricensi plúrimos Judæos Christo lucrátus est. Sedit in Concílio Parisiensi tértio et quarto, et Turonensi secundo. Apud Braíam-Cómitis-Roberti, puellam paralyticam sanávit. Parísiis tandem, méritis clarus et prodígiis, prænuntiáto mortis die, in pace quiévit, fere octogenárius. ¶ Eódem die, omnes álios sanctos Parisiénsium Antístites récolit Ecclésia Meldensis, propter ipsórum curas et labóres in ea ejusdem Diœcésis parte, quæ olim erat Parisiensis : imprímis vero Marcellum plúrimis miráculis percélebrem ; Ceraunum, qui plúrium sanctórum Mártyrum acta conquisívit, atque in unum corpus redégit ; et Landerícum suo erga páuperes affectu commendatíssimum, qui quidem juxta Farénsium traditiónem, exséquiis sanctæ Faræ cum beáto Faróne intérfuit. (*Brev. Parîs. Prop. Faræ-Monas.*)

℟. In simplicitáte cordis et sinceritáte Dei; et * Non in sapiéntia carnáli, sed in grátia Dei, conversáti sumus in hoc mundo : abundántius autem ad vos. ℣. Deus idóneos nos fecit ministros novi Testamenti; non líttera sed spíritu; * Non. Glória. * Non. *II. Cor.* 1 *et* 3.

Oratio Brev. Paris.

Deus, qui beátum Germánum et álios sanctos Pontífices quorum hódie memóriam ágimus in terris, mirificasti, et in cœlis æternum glorííficas : quæsumus, ut eórum apud te júgiter intercéssio nos prótegat, quos nobis esse perpétua caritáte Pastóres et Doctóres confídimus; Per Dóminum.

Vesperæ de eodem.

DIE XXIX.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 1.

Ex Libro Sapiéntiæ.

In cogitatiónibus ímpii interrogátio erit : sermónum autem illíus audítio ad Deum véniet, ad correptiónem iniquitátum illíus. Quóniam auris zeli audit ómnia, et tumultus murmuratiónum non abscondétur. Custodíte ergo vos a murmuratióne, quæ nihil prodest; et a detractióne párcite linguæ, quóniam sermo obscúrus in vácuum non ibit : os autem quod mentítur, occídit ánimam.

℟. Nemo vos sedúcat ;* Qui facit justítiam, justus est; qui facit peccátum, ex diábolo est; quóniam ab inítio diábolus peccat. ℣. In hoc manifesti sunt fílii Dei, et fílii diáboli; * Qui. *I. Joan.* 3.

Lectio II. Cap. 4.

Justus si morte præoccupátus fúerit, in refrigério erit. Senectus enim venerábilis est non diuturna, neque annó-

rum número computáta : cani autem sunt sensus hóminis, et ætas senectútis vita immaculáta. Placens Deo factus est dilectus, et vivens inter peccatóres translátus est. Raptus est ne malítia mutáret intellectum ejus, aut ne fíctio decíperet ánimam illíus. Fascinátio enim nugacitátis obscúrat bona, et inconstántia concupiscéntiæ transvertit sensum sine malítia.

℟. Non relinquet Dóminus virgam peccatórum super sortem justórum; * Ut non extendant justi ad iniquitátem manus suas. ℣. Novit Dóminus pios de tentatióne erípere; * Ut. *Ps.* 124. *II. Petr.* 2.

Lectio III.

Consummatus in brevi explévit témpora multa : plácita enim erat Deo ánima illíus : propter hoc properávit edúcere illum de médio iniquitátum : pópuli autem videntes, et non intelligentes, nec ponentes in præcórdiis tália : quóniam grátia Dei, et misericórdia est in sanctos ejus, et respectus in electos illíus. Condemnat autem justus mórtuus vivos ímpios ; et juventus celérius consummáta longam vitam injusti.

℟. Novit Dóminus dies immaculatórum : * Et hæréditas eórum in æternum erit. ℣. Non derelinquet sanctos suos : * Et. Glória.* Et. *Ps.* 36.

DIE XXX.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 6.

Ex Libro Sapiéntiæ.

Judicium duríssimum his, qui præsunt, fiet. Exíguo enim concéditur misericórdia : potentes autem potenter tormenta patientur. Non enim súbtrahet persónam cujusquam Deus, nec verébitur magnitúdinem cujusquam : quóniam pusillum et magnum ipse fecit, et æquáliter cura est illi de ómnibus. Fortióribus autem fórtior instat cruciátio.

℟. Dóminus judex est,* Et non est apud illum glória persónæ. ℣. Reddet unicuíque secundum ópera ejus ; * Et. *Eccli.* 35. *Rom.* 2.

Lectio II. Cap. 7.

Optavi, et datus est mihi sensus; et invocávi, et venit in me spíritus sapiéntiæ : et præpósui illam regnis et sédibus, et divítias nihil esse duxi in comparatióne illíus. Super salútem et spéciem diléxi illam, et propósui pro luce habére illam : quóniam inexstinguíbile est lumen illíus. Venérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa, et innumerábilis honestas per manus illíus, et lætátus sum in ómnibus : quóniam antecedé-

bat me ista sapiéntia, et ignorábam quóniam horum ómnium mater est. Quam sine fictióne dídici, et sine invídia commúnico, et honestátem illíus non abscondo. Infinítus enim thesaurus est homínibus, quo qui usi sunt, partícipes facti sunt amicítiæ Dei, propter disciplínæ dona commendáti.

℟. Tecum Sapiéntia tua, Dómine, quæ et ádfuit tunc cum orbem terrárum fáceres, et sciébat quid esset plácitum óculis tuis.* Mitte illam de cœlis sanctis tuis, ut mecum sit, et mecum labóret, ut sciam quid acceptum sit apud te. ℣. Erat lux vera, quæ illúminat omnem hóminem veniéntem in hunc mundum.* Mitte. *Sap.* 9. *Joan.* 1.

Lectio III. Cap. 8.

Sapientia adtingit a fine usque ad finem fórtiter, et dispónit ómnia suáviter. Propósui ergo hanc addúcere mihi ad convivendum : sciens quóniam mecum communicábit de bonis, et erit adlocútio cogitatiónis et tædii mei. Habébo propter hanc claritátem ad turbas, et honórem apud senióres júvenis : et acútus invéniar in judício, et in conspectu potentium admirábilis ero, et fácies príncipum mirabuntur me : tacentem me sustinébunt, et loquentem me respícient, et sermocinante me plura, manus ori suo impónent. Prætérea habébo per hanc immortalitátem : et memóriam æternam his, qui post me futúri sunt, relinquam.

℟. Sapiéntia ubi invenítur? et quis est locus intelligéntiæ? Deus intélligit viam ejus,* Et dixit hómini : † Ecce timor Dómini ipsa est sapiéntia; et recédere a malo, intelligéntia. ℣. Non est qui possit scire vias ejus, neque qui exquírat sémitas ejus, sed qui scit universa novit eam : * Et. Glória. † Ecce. *Job,* 28. *Baruch,* 3.

DIE XXXI.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 8 et 9.

Ex Libro Sapiéntiæ.

Ut scivi quóniam áliter non possem esse cóntinens, nisi Deus det, et hoc ipsum erat sapiéntiæ, scire cujus esset hoc donum : adii Dóminum, et deprecátus sum illum, et dixi ex totis præcórdiis meis : Deus patrum meórum, et Dómine misericórdiæ; da mihi sédium tuárum adsistrícem sapiéntiam, et noli me reprobáre a púeris tuis : quóniam servus tuus sum ego, et fílius ancillæ tuæ; homo infirmus et exígui témporis, et minor ad intellectum judícii et legum. Nam et si quis erit consummátus inter fílios hóminum, si ab illo abfúerit sapiéntia tua, in níhilum computábitur.

℟. Ego Sapiéntia hábito in consílio, et erudítis intersum cogitatiónibus; * Ego diligentes me dílígo; et qui mane vígilant ad me, invénient me. ℣. Qui habet mandáta mea, et servat ea; ille est qui díligit me: qui autem díligit me, et ego díligam eum, et manifestábo ei meipsum; *Ego. *Prov.* 8. *Joan.* 14.

Lectio II. Cap. 9 et 10.

Per sapiéntiam sanáti sunt quicumque placuérunt tibi, Dómine, a princípio. Hæc illum qui primus formátus est a Deo pater orbis terrárum, cum solus esset creátus, custodívit, et eduxit illum a delicto suo, et dedit illi virtútem continendi ómnia. Ab hac ut recessit injustus in ira sua, per iram homicídii fraterni depériit. Propter quem, cum aqua deléret terram, sanávit íterum Sapiéntia, per contemptíbile lignum justum gubernans. Hæc justum a pereúntibus ímpiis liberávit fugientem, descendente igne in Pentápolim: quibus in testimónium nequítiæ fumigabunda constat deserta terra, et incerto témpore fructus habentes árbores, et incredíbilis ánimæ memória stans figmentum salis.

℟. In te, Dómine, speravérunt patres nostri; speravérunt, et liberasti eos: * Ad te clamavérunt, et salvi facti sunt. ℣. Per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam, adepti sunt repromissiónes: * Ad. *Ps.* 21. *Hebr.* 11.

Lectio III.

Hæc prófugum iræ fratris justum deduxit per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei, et dedit illi sciéntiam sanctórum: honestávit illum in labóribus, et complévit labóres illíus. In fraude circumveniéntium illum ádfuit illi, et honestum fecit illum. Custodívit illum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum, et certámen forte dedit illi ut vínceret, et sciret quóniam ómnium poténtior est sapiéntia.

℟. Respícite, fílii, natiónes hóminum: et scitóte quia nullus sperávit in Dómino, et confúsus est.* Quis enim permansit in mandátis ejus, et derelictus est? ℣. Novit Dóminus pios de tentatióne erípere. * Quis. Glória. * Quis. *Eccli.* 2. *II. Petr.* 2.

Vesperæ de Feria.

MENSE JUNIO.

DIE I.

S. MARCELLINI,

PRESBYTERI,

ET

PETRI,

EXORCISTÆ, MARTYRUM.

Simplex.

Lectio I. Cap. 10.

Ex Libro Sapiéntiæ.

Hæc vénditum justum non derelíquit, sed a peccatóribus liberávit eum : descenditque cum illo in fóveam, et in vínculis non derelíquit illum, donec afferret illi sceptrum regni, et poténtiam adversus eos, qui eum deprimébant : et mendáces ostendit, qui maculavérunt illum, et dedit illi claritátem ætérnam.

℟. Omnia sanctis in bona; * Sic et ímpiis et peccatóribus in mala convertuntur. ℣. Diligéntibus Deum ómnia cooperantur in bonum, iis qui secundum propósitum vocáti sunt sancti : * Sic. *Eccli.* 39. *Rom.* 8.

Lectio II.

Sapientia pópulum justum et semen sine queréla liberávit a natiónibus, quæ illum deprimébant. Intrávit in ánimam servi Dei, et stetit contra reges horrendos in portentis et signis. Et réddidit justis mercédem labórum suórum, et deduxit illos in via mirábili : et fuit illis in velamento diéi, et in luce stellárum per noctem.

℟. Sapiéntia cum sit una, ómnia potest : et per natiónes in ánimas sanctas se transfert; * Amícos Dei et Prophétas constítuit : néminem enim díligit Deus, nisi eum qui cum Sapiéntia inhábitat. ℣. De plenitúdine ejus nos omnes accépimus : * Amícos. *Sap.* 7. *Joan.* 1.

Lectio III.

Brev. Paris.

Diocletiano et Maximiáno in Christiános sæviéntibus, Marcellínus Ecclésiæ Románæ Présbyter, et Petrus Exorcista, pro fide Christi, senténtia Seréni júdicis, clam cápite truncáti sunt. Eórum laudes célebrat in cármine a se scripto Damásus Papa, et quotídie nomen in altáris sacrifício commemorátur.

℟. In mortem trádimur propter Jesum, * Ut et vita Jesu manifestétur in carne nostra mortáli. ℣. Propter te, Dómine, mortificámur tota die; æstimáti sumus sicut oves occisiónis, * Ut. Glória. * Ut. *II. Cor.* 4. *Ps.* 43.

Oratio Brev. Paris.

Da nobis, omnípotens Deus,

inter hujus vitæ discrímina, contínuum grátiæ tuæ præsídium; qui sanctis Martyribus Marcellíno et Petro fídei tuæ constántiam, ut hostem antíquum víncerent contulisti; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE II.

SS. POTHINI,

EPISCOPI,

BLANDINÆ,

VIRGINIS,

ET SOCIORUM MARTYRUM.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 10.

Ex Libro Sapiéntiæ.

Sapientia tránstulit justos per mare Rubrum, et transvexit illos per aquam nímiam. Inimícos autem illórum demersit in mare, et ab altitúdine inferórum eduxit illos. Ideo justi tulérunt spólia impiórum, et decantavérunt, Dómine, nomen sanctum tuum; et victrícem manum tuam laudavérunt páriter: quóniam sapiéntia apéruit os mutórum, et linguas infántium fecit disertas.

℟. In te, Dómine, speravérunt patres nostri; speravérunt, et liberasti eos: *Ad te clamavérunt et salvi facti sunt. ℣. Per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam, adepti sunt repromissiónes; * Ad. *Ps.* 21. *Hebr.* 11.

Lectio II. Cap. 11.

Direxit ópera eórum in mánibus Prophétæ sancti. Iter fecérunt per deserta, quæ non habitabántur; et in locis desertis fixérunt casas. Stetérunt contra hostes, et de inimícis se vindicavérunt. Sitiérunt, et invocavérunt te, et data est illis aqua de petra altíssima, et réquies sitis de lápide duro. Ostendens per sitim, quæ tunc fuit, quemádmodum tuos exaltáres, et adversários illórum necáres: Hos quidem tanquam pater monens probásti: illos autem tanquam durus rex intérrogans condemnásti.

℟. Panem de cœlo dedisti eis in fame eórum, Dómine, et aquam de petra eduxisti eis sitiéntibus, et dixisti eis; *Ut ingrederéntur et possidérent terram. ℣. Redemísti in bráchio pópulum tuum, fílios Jacob et Joseph, *Ut. *II. Esdr.* 9. *Ps.* 76.

Lectio III.

Ex Epístola Ecclesiárum Viennensis et Lugdunensis ad Ecclésias Asiæ et Phrygiæ. *Euseb. Hist. Lib.* 5. *Cap.* 1 *et seq.*

Beatissimus Pothínus, qui Episcopátum Lugdunensis Ecclésiæ administrábat, nonagenário major, et córpore ádmodum infirmo, sed præ cupiditáte imminentis Martyrii, mirábili alacritáte ánimi firmátus, ad tribúnal perlátus a milítibus, prosequéntibus

ipsum magistrátibus civitátis, et universa plebe váriis eum acclamatiónibus impetente tanquam ipse Christus esset, egrégium édidit testimónium. Interrogátus a Præside, quisnam esset Christianórum Deus, respondit : Si dignus fúeris, cognosces. Post hæc inhumáne raptátus atque innúmeris plagis affectus est; cum ii quidem qui própius adstábant, cálcibus et pugnis illum contumeliósе appéterent; qui vero lóngius distábant, quidquid ad manum erat, in ipsum conjícerent; omnes, dénique, gravissimi piáculi reos se existimárent, nisi pro sua quisque parte ei petulanter insultárent. Quippe hoc modo injúriam deórum suórum ultúros se arbitrabantur. Exinde vix adhuc spirans, in cárcerem projectus est; tandemque post bíduum ánimam exhalávit. Alii sanctíssimi Mártyres ex utráque Ecclésia Viennensi et Lugdunensi ducti sunt ad béstias in amphitheátrum ; et máximo certámine perfuncti, tandem juguláti sunt. Blandína vero ancilla ad palum suspensa, béstiis objecta est. Quæ cum in Crucis spéciem suspensa cernerétur, Deóque intentíssime supplicáret, máximam alacritátem addébat certántibus; quippe qui sub sorоris persóna cérnerent illum qui pro ipsis crucifixus est. Cumque nulla tunc béstia corpus ejus adtigisset, depósita ex stípite, in cárcerem conjícitur, in áliud certámen reserváta. Ultimo tandem spectaculórum die, Blandína rursus illáta est ; et post flagra, post ferárum vellicatiónes, post sartáginem, retículo inclúsa, tauro objecta est, a quo diu in altum jactáta, tandem et ipsa víctimæ instar juguláta est. Qui quidem Mártyres Christum imitári tantópere studuérunt, ut quamvis sæpius Martyrium subiissent, tamen nec seipsos Mártyres prædicárent, nec a nobis ita se appellári paterentur. Martyrii enim appellatiónem libentíssime concedébant Christo, útpote fido veróque testi et primogénito mortuórum, vitæque cœlestis príncipi et auctóri. Simul profúsis lácrymis obsecrábant fratres ut contínuæ ad Deum preces fíerent, quo tandem ipsi perfectum finem adipisci mererentur. Passi sunt anno décimo séptimo Marci Aurélii Imperatóris.

℟. Vicérunt propter sánguinem Agni, et propter verbum testimónii sui, et non dilexérunt ánimas suas usque ad mortem :*Proptérea † Lætámini, cœli, et qui habitátis in eis. ℣. Módico dolóre sustentáto, sub testamento ætérnæ vitæ effecti sunt : * Proptérea. Glória. † Lætámini. *Apoc.* 12. *II. Mach.* 7.

Oratio Miss. Goth.

Deus, fidélium insuperábilis fortitúdo, qui inter mundá-

næ conversatiónis adversa, Sanctórum tuórum nos glorificatióne consoláris: illam quæ in beátis Martyribus tuis Pothíno Pontífice, Blandína Vírgine et Sóciis flagrávit fortis diléctio, benignus in nobis adspíra; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE III.

S. CLOTILDIS,

FRANCORUM REGINÆ.

Duplex-minus.

IN I VESPERIS.

Antiphonæ de Communi sanctarum Mulierum.

Capitulum. Ephes. 5.

RELINQUET homo patrem et matrem suam, et adhærébit uxóri suæ; et erunt duo in carne una. Sacramentum hoc magnum est; ego autem dico, in Christo et in Ecclésia.

Hymnus. Brev. Roth.

THURE votívo sacra templa fument;
Te decus regni canimus, Clotildis:
Te genus nostrum didicit magistra
Crédere Christo.

Vana dum regem simulácra fallunt,
Quæ colis verum, pia sponsa, Numen,
Cállidas hostis male blandientis
Détegis artes.

Quos paris natos, renuente sponso,
Hos Deo reddis, melióre partu;
Sicque te prolis duplici parentem
Nómine prodis.

Cónjugis mentem tenet obstinátus
Error, et densis jacet in tenébris:
Fers diem; vulsis potióra spinis
Sémina mandas.

Cáritas urget, male contumácem
Increpas audax: Hominem Deumque
Prædicas Christum, nece qui piávit
Crímina mundi.

Macte; sperátam Deus ipse præsens
Fert opem: vinces aliquando regem;
Et jugo Christi fera corda subdi
Nescia, subdes.

Corda qui flectis subigisque regum,
O Deus, nostras tibi subde mentes:
Sit tibi Patri, Genitóque, sancto
Laus et Amóri. Amen.

℣. Timébunt reges terræ glóriam tuam, Dómine; ℟. Et pópulus qui creábitur laudábit Dóminum. *Ps.* 101.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Tu honorificéntia pópuli nostri; quia fecisti viríliter, et confortátum est cor tuum. *Judith,* 15.

AD NOCTURNUM.

Invit. Regem seculórum immortálem,*Veníte, adorémus.

Hymnus, Thure, *ut supra in I Vesperis.*

Ant. 1. a. Mulíerem fortem quis invéniet? procul et de últimis fínibus prétium ejus. Confídit in ea cor viri sui : reddet ei bonum et non malum, ómnibus diébus vitæ suæ. *Prov.* 31.

Ant. 4. E. Deprecabátur Dóminum, dicens : Dómine mi, qui rex noster es solus, ádjuva me, cujus præter te nullus est auxiliátor álius. *Esther,* 14.

Ant. 4. *D.* Deus cœlórum, exaudi me deprecantem, et de tua misericórdia præsumentem; ut gentes agnoscant quia tu es Deus, et non est álius præter te. *Judith,* 9.

℣. Glorificábo nomen tuum in æternum; ℟. Quia misericórdia tua magna est super me. *Ps.* 85.

Lectio I. Cap. 13.

Ex Libro Sapiéntiæ.

VANI sunt omnes hómines, in quibus non subest sciéntia Dei; et de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui est, neque opéribus adtendentes agnovérunt quis esset ártifex : sed aut ignem, aut spíritum, aut citátum áerem; aut gyrum stellárum, aut nímiam aquam, aut solem et lunam : rectóres orbis terrárum deos putavérunt. Quorum si spécie delectáti, deos putavérunt, sciant quanto his Dominátor eórum speciósior est : speciéi enim generátor hæc ómnia constítuit. Aut si virtútem et ópera eórum miráti sunt, intélligant ab illis, quóniam qui hæc fecit, fórtior est illis; a magnitúdine enim speciéi et creatúræ, cognoscibíliter póterit creátor horum vidéri.

℟. Commutavérunt veritátem Dei in mendácium : et coluérunt, et serviérunt creatúræ pótius quam Creatóri; * Proptérea trádidit illos Deus in passiónes ignomíniæ. ℣. Quia cum cognovissent Deum, non sicut Deum glorificavérunt, aut grátias egérunt : * Proptérea. *Rom.* 1.

Lectio II.

Ex Gregor. Turon. et aliis Script. Ecclesiast.

CLOTILDIS, Chilperíci regis fília, paréntibus a pátruo Gundobaldo Burgundiónum rege necátis, Clodovæo adhuc éthnico, ab ipso Gundobaldo in cónjugem trádita est. Quæ cum primogénitum peperisset, eum, tolerante magis quam approbante Clodovæo, baptizári jussit. Cum autem infantis, cui nomen impósitum fúerat Ingoméres, in Albis defuncti mortem ægre ferret Clodovæus, ac baptismo imputáret, gráviter Clotildem objurgávit, ádserens deos pátrios ob contemptum númi-

nis sui irátos, sibi fílium eripuisse. At illa : Deo, inquit, omnipotenti, Creatóri ómnium, grátias ago, qui me non usquequáque judicávit indignam ut de útero meo génitum regno suo dignarétur adscíre. Alterum fílium Regína cum genuisset, hunc quoque baptizári vóluit; et appellátus est Clodoméres. Qui cum ægrotáre cœpisset, affirmante Rege fore ut idem ei quod fratri contíngeret, matris précibus convaluit.

℟. Stupentes miráti sunt, dicentes : * Deus det tibi grátiam, et omne consílium tui cordis sua virtúte corróboret; ut gloriétur super te Jerúsalem, et sit nomen tuum in número sanctórum et justórum. ℣. O múlier, magna est fides tua : * Deus. *Judith*, 10. *Matth.* 15.

Lectio III.

At Regína non cessábat hortári virum, ut abjecta idololátria, Deum verum cóleret. Sed ille superstitióni Francórum adhæsit; donec in expeditióne Alamánnica, inclinátam cernens suórum áciem, monitórum cónjugis memor, auxílio Christi implorâto, de hóstibus triumphávit. Cui apud Remos læta uxor occurrens, ubi órdinem rei gestæ cognóvit, advocávit sanctum Remígium, a quo Clodovæus fidem edoctus, baptizátus est, et chrísmate sacro inunctus. Post mortem Clodovæi, Turónes ádiit Clotildis : ibíque ad sepulcrum sancti Martíni summa pietáte réliquum vitæ exégit, pernox in vigíliis, eleemósynis aliisque piis opéribus intenta, muníﬁca erga ecclésias et monastéria. Clodoméris in bello Burgúndico occísi fílios, nepótes suos, Theodovaldum, Guntárium, et Clodoaldum educávit. Tandem plena diérum, Turónibus migrávit ad Dóminum; et Parísios inter psalléntium choros transláta, sepulta est a fíliis Childeberto et Clotário régibus ad latus Clodovæi, in sacrário Basílicæ sancti Petri, ubi corpus sanctæ Genovéfæ quiescébat.

℟. Manus Dómini confortávit te; * Et ídeo † Eris benedicta in ætérnum. ℣. Nunc ergo ora pro nobis, quóniam múlier sancta es, * Et. Glória. † Eris. *Judith*, 15.

AD LAUDES.

Ant. 2. D. Múlier fortis oblectat virum suum; et annos vitæ illíus in pace implébit. *Eccli.* 26.

Ant. 1. D. Sanctificátus est vir infidélis per mulíerem fidélem. *I. Cor.* 7.

Ant. 8. c. Fecit quod bonum et plácitum erat in conspectu Dei, et subvertit altária peregríni cultus. *II. Par.* 14.

Canticum. Judic. 5.

Qui sponte obtulistis ánimas vestras ad perículum, * benedícite Dómino.

Audíte, reges, áuribus

percípite, príncipes : * Ego sum, ego sum quæ Dómino canam, psallam Dómino Deo Israel.

Cessavérunt fortes in Israel, et quievérunt, * donec súrgeret mater in Israel.

Nova bella elégit Dóminus, * et portas hóstium ipse subvertit.

Ubi collísi sunt currus, et hóstium suffocátus est exércitus, * ibi narrentur justítiæ Dómini, et cleméntia in fortes Israel.

Salvátæ sunt relíquiæ pópuli; * Dóminus in fórtibus dimicávit.

Venérunt reges, et pugnavérunt : * de cœlo dimicátum est contra eos.

Benedicta inter mulíeres, * et benedicátur in tabernáculo suo.

Ant. 7. *d.* Ubi collísi sunt currus, et hóstium suffocátus est exércitus, ibi narrentur justítiæ Dómini, et cleméntia in fortes Israel. *Judic.* 5.

Ant. 3. *à.* Manum suam apéruit ínopi, et palmas suas extendit ad páuperem. *Prov.* 31.

Capitulum. Judith, 13.

Benedicta tu a Deo tuo in omni tabernáculo Jacob; quóniam in omni gente, quæ audíerit nomen tuum, magnificábitur super te Deus Israel.

Hymnus. Brev. Paris.

Cuncta qui versas, Deus alme, nutu,
Te vocat Princeps prope victus : adsis,
Et tibi totam subigas in uno
Príncipe gentem.

Annuis voto, precibusque sanctæ
Cónjugis : sternit Clodovæus hostes,
Irruit terror, fugiunt relictis
Agmina castris.

Régium pectus tumidum triumpho
Gaudet irrísæ Crucis in trophæo :
Arma depónit novus ille Christi
Miles ab hoste.

Quis tibi sensus fuit, o Clotildis!
Quem diu lusit scelerátus error,
Vir sacramento melióre sanctis
Se vovet aris.

Tota gens, per te modò Christiána,
Se tibi debet : fidei jacentis
Prisca cœlesti redivíva rore
Sémina surgant.

Corda qui flectis subigisque regum,
O Deus! nostras tibi subde mentes :
Sit tibi Patri, Genitóque, sancto
Laus et Amóri.
Amen.

℣. Tu es Deus, qui facis mirabília; ℟. Notam fecisti in pópulis virtútem tuam. *Ps.* 76.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Cum invocasset ómnium Rectórem et Salvatórem Deum,

convertit Deus spíritum Regis. *Esther*, 15.

Oratio Brev. Paris.

RESPICE, quæsumus, Dómine, ad Francórum benignus impérium : et quibus per devótam sanctæ Clotildis instántiam donum fídei contulisti, iisdem nunc per ejus intercessiónem tríbue sincérum Christiánæ pietátis affectum; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Múlier fortis.

AD TERTIAM.

Ant. 1. D. Sanctificátus est.

Capitulum. I. Petr. 3.

MULIERES súbditæ sint viris suis; ut et si qui non credunt verbo, per mulíerum conversatiónem sine verbo lucrifíant, considerantes in timóre castam conversatiónem vestram.

℟. *br.* Perambulábam * In innocéntia cordis mei. Perambulábam. ℣. In médio * domus meæ,* In. Glória. Perambulábam. *Ps.* 100.

℣. Propter innocéntiam suscepisti me, Dómine; ℟. Et confirmasti me in conspectu tuo in æternum. *Ps.* 40.

AD SEXTAM.

Ant. 8. c. Fecit.

Capitulum. I. Mach. 14.

JUSTITIAM et fidem conservávit genti suæ, et exquisívit omni modo exaltáre pópulum suum : et in diébus ejus prosperátum est in mánibus ejus, ut tollerentur Gentes de regióne ipsórum.

℟. *br.* Ego in justítia * Apparébo conspéctui tuo. Ego. ℣. Satiábor, * cum apparúerit glória tua; * Apparébo. Glória. Ego. *Ps.* 16.

℣. Glória et divítiæ in domo ejus; ℟. Et justítia ejus manet in séculum séculi. *Ps.* 111.

AD NONAM.

Ant. 3. *à.* Manum suam.

Capitulum. Job, 29.

AURIS áudiens beatificábat me, et óculus videns testimónium reddébat mihi; eo quod liberassem páuperem vociferantem, et pupillum cui non esset adjútor.

℟. *br.* Misericórdia tua, Dómine, * Ante óculos meos est. Misericórdia. ℣. Et complácui * in veritáte tua;*Ante. Glória. Misericórdia. *Ps.* 25.

℣. Cognóvi quià fáciet Dóminus judícium ínopis, ℟. Et vindictam páuperum. *Ps.* 139.

AD II VESPERAS.

Antiphonæ de Communi sanctarum Mulierum.

Capitulum. Eccli. 39.

COLLAUDABUNT multi sapién-

tiam ejus, et usque in séculum non delébitur : non recédet memória ejus, et nomen ejus requirétur a generatióne in generatiónem.

Hymnus. Brev. Roth.

Orbata conjux cónjuge príncipe,
Aulam relinquit; nunc sibi réddita,
Cadúca grandi mente spernens,
Corde Deum meditátur unum.

Qui sceptra patris júraque dívidunt,
Natos potenti consilio juvat;
Si forte peccant, filiórum
Facta piat, sibi dura, mater.

Ortos nepótes sánguine régio
Intaminátis móribus ímbuit :
Monstrat perennes comparáre,
Christe, tibi famulando, palmas.

Pro gente supplex, hóstia se vovet;
Ingens voluptas pauperiem pati,
Unusque mentem tangit ardor
Opprobrio crucis ebriári.

Laus summa Patri, súmmaque Fílio;
Sit sancte, compar laus tibi, Spíritus,
Quo dura mitescunt, novasque
Concipiunt pia corda flammas. Amen.

℣. Anima mea Dómino vivet; ℟. Et semen meum sérviet ipsi. *Ps.* 21.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Confirmávit omnes húmiles pópuli sui, et legem exquisívit : sancta glorificávit, et multiplicávit vasa sanctórum. *I. Mach.* 14.

DIE IV.

S. LUCENTIÆ,

VIRGINIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 14.

Ex Libro Sapiéntiæ.

Iterum álius navigáre cógitans, et per feros fluctus iter fácere incípiens, ligno portante se, fragílius lignum ínvocat. Tua autem, Pater, providéntia gubernat : quóniam dedisti et in mari viam, et inter fluctus sémitam firmíssimam, ostendens quóniam potens es ex ómnibus salváre, étiamsi sine arte áliquis ádeat mare. Sed et ab inítio cum perírent superbi gigantes, spes orbis terrárum ad ratem confúgiens, remísit século semen nativitátis, quæ manu tua erat gubernáta. Benedictum est enim lignum, per quod fit justítia.

℟. Verbum Crucis pereúntibus quidem stultítia est; iis autem qui salvi fiunt, id est nobis, * Dei virtus est. ℣. Benedictum est enim lignum per quod fit justítia; * Dei. *I. Cor.* 1. *Sap.* 14.

Lectio II. Cap. 14 et 15.

Per manus autem quod fit idólum, maledíctum est et ipsum, et qui fecit illud. Simíliter autem ódio sunt Deo, ímpius et impíetas ejus. Multitúdo autem hóminum abducta per spéciem óperis; eum qui ante tempus tanquam homo honorátus fúerat, nunc deum æstimavérunt. Et hæc fuit vitæ humánæ decéptio, quóniam aut afféctui, aut régibus deserviéntes hómines incommunicábile nomen lapídibus et lignis imposuérunt. Tu, Deus noster, suávis et verus es, pátiens, et in misericórdia dispónens ómnia. Etenim si peccavérimus, tui sumus, scientes magnitúdinem tuam; et si non peccavérimus, scimus quóniam apud te sumus computáti. Nosse enim te, consummáta justítia est; et scire justítiam et virtútem tuam, radix est immortalitátis.

℟. Non est símilis tui, Dómine. * Dii, qui cœlos et terram non fecérunt, péreant de terra. ℣. Quis non timébit te, o Rex géntium? tuum est enim decus: * Dii. *Jer.* 10.

Lectio III.

Hist. Mss. Pruvin. Bolland. etc.

Lucentia, juxta Pruvinénsium traditiónem, apud ipsos flóruit tempóribus Herberti Campániæ Cómitis, vidélicet circa finem décimi séculi. Paupéribus orta paréntibus, labóri mánuum ad victum necessário preces assíduas, jejuniáque frequéntia atque austerióra ferventer jungébat. Suam dilectíssimam virginitátem, in calumniósam suspiciónem adductam, miráculo comprobasse narrátur. Cœlesti tandem Sponso veniente, óleum cum lámpade ferens inventa est, et in cœlestes núptias admissa. Corpus ejus, ante luctuósas exeuntis séculi décimi octávi tempestátes, adservabátur in ecclésia collegiáli sancti Quiriaci, ubi solémnia ejus, instar nobílium, postrídie Ascensiónis Domínicæ celebrabantur. Viget perennis apud Pruvinenses Lucéntiæ memória, quam in suis necessitátibus nunquam frustra invocátam profiténtur.

℟. Me propter innocéntiam, Dómine, suscepisti; * Et † Confirmasti me in conspectu tuo in æternum. ℣. Deduxisti me, Dómine, quia factus es spes mea; * Et. Glória. † Confirmasti. *Ps.* 40 *et* 60.

Orátio Brev. Paris.

Fideles tuos, quæsumus, Dómine, intercedente beáta Lucéntia Vírgine tua, córpore et mente purífica; ut tua inspiratióne compuncti nóxias delectatiónes vitáre præváleant, atque ut eárum non capiantur illécebris, tua semper suavitáte pascantur; Per Dóminum.

Vesperæ de Féria.

DIE V.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 16.

Ex Libro Sapiéntiæ.

Angelorum esca nutrivisti pópulum tuum; et parátum panem de cœlo præstitisti illis sine labóre, omne delectaméntum in se habentem, et omnis sapóris suavitátem. Substántia enim tua dulcédinem tuam, quam in filios habes, ostendébat: et desérviens uniuscujúsque voluntáti, ad quod quisque volébat, convertebátur.

℟. Jánuas cœli apéruit Dóminus, et pluit illis manna ad manducándum; et * Panem cœli dedit eis, panem Angelórum manducávit homo. ℣. Eduxit Dóminus eléctos suos in lætítia, et pane cœli saturávit eos: * Panem. *Ps.* 77 *et* 104.

Lectio II.

Nix et glácies sustinébant vim ignis, et non tabescébant: ut scirent quóniam fructus inimicórum exterminábat ignis ardens in grándine et plúvia coruscans. Hic autem íterum ut nutrirentur justi, étiam suæ virtútis oblítus est. Creatúra enim tibi Factóri desérviens, exardescit in torméntum adversus injustos: et lénior fit ad benefaciéndum pro his qui in te confídunt. Quod enim ab igne non póterat exterminári, statim ab exíguo rádio solis calefactum tabescébat: ut notum ómnibus esset quóniam oportet prævenire solem ad benedictiónem tuam, et ad ortum lucis te adoráre. Ingráti enim spes tanquam hybernális glácies tabescet, et dispériet tanquam aqua supervácua.

℟. Omnia sanctis in bona; * Sic et ímpiis et peccatóribus in mala convertuntur. ℣. Diligéntibus Deum ómnia coopérantur in bonum, iis qui secundum propósitum vocáti sunt sancti: * Sic. *Eccli.* 39. *Rom.* 8.

Lectio III. Cap. 18.

Cum cogitárent justórum occídere infantes; et uno expósito fílio, et liberáto, in traductiónem illórum, multitúdinem filiórum abstulisti, et páriter illos perdidisti in aqua válida. Illa enim nox ante cógnita est a pátribus nostris, ut vere scientes quibus juraméntis credidérunt, animæquióres essent. Suscepta est autem a pópulo tuo sánitas quidem justórum, injustórum autem exterminátio. Cum enim quiétum siléntium continéret ómnia, et nox in suo cursu médium iter habéret, omnípotens sermo tuus de cœlo a regálibus sédibus, durus debellátor in médiam extermínii terram prosilívit, gládius acútus insimulátum impérium tuum

portans, et stans replévit omnia morte, et usque ad cœlum adtingébat stans in terra.

℟. In te, Dómine, speravérunt patres nostri; speravérunt, et liberasti eos : * Ad te clamavérunt, et salvi facti sunt. ℣. Per fidem vicérunt regna, operáti sunt justítiam, adepti sunt repromissiónes. * Ad. Glória. * Ad. *Ps.* 21. *Hebr.* 11.

Vesperæ de sequenti.

DIE VI.

S. NORBERTI,

EPISCOPI.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Liber Ecclesiástici.

Omnis sapiéntia a Dómino Deo est, et cum illo fuit semper, et est ante ævum. Arénam maris, et plúviæ guttas, et dies séculi quis dinumerávit? Altitúdinem cœli, et latitúdinem terræ, et profundum abyssi quis dimensus est? Sapiéntiam Dei præcedentem ómnia quis investigávit? Prior ómnium creáta est sapiéntia, et intellectus prudéntiæ ab ævo. Fons sapiéntiæ verbum Dei in excelsis, et ingressus illíus mandáta æterna.

℟. Sapiéntia in multitúdine electórum habébit laudem, dicens : * Ego ex ore Altíssimi prodívi, primogénita ante omnem creatúram. ℣. Ex Deo processi et veni, ille me misit : * Ego. *Eccli.* 24. *Joan.* 8.

Lectio II. Cap. 1 et 2.

Timenti Dóminum bene erit in extrémis, et in die defunctiónis suæ benedicétur. Inítium sapiéntiæ timor Dómini; et cum fidélibus in vulva concreátus est, cum electis féminis gráditur, et cum justis et fidélibus agnóscitur. Timor Dómini expellit peccátum : nam qui sine timóre est, non póterit justificári. Ne sis incredíbilis timóri Dómini : et ne accésseris ad illum dúplici corde. Ne fúeris hypócrita in conspectu hóminum, et non scandalizéris in lábiis tuis. Fili, accédens ad servitútem Dei, sta in justítia et timóre, et præpara ánimam tuam ad tentatiónem. Déprime cor tuum, et sústine; inclína aurem tuam, et súscipe verba intellectus; et ne festínes in témpore obductiónis. Sústine sustentatiónes Dei : conjúngere Deo, et sústine, ut crescat in novíssimo vita tua.

℟. Némini mandávit Deus ímpie ágere, et némini dedit spátium peccandi. * Non enim concupiscit multitúdinem filiórum infidélium et inutílium. ℣. Non æmulétur cor tuum peccatóres, sed in timóre Dómini esto tota die : * Non. *Eccli.* 15. *Prov.* 23.

Lectio III.

Brev. Paris.

Norbertus, in diœcési Coloniensi, nóbili prosápia or-

tus, cum a prima ætáte clero nomen dedisset, statim atque idóneos annos ádtigit, Subdiáconus, média in aula necdum formátis ad gravitátem ecclesiásticam móribus, ordinátus est. Sed in tempestáte deprehensus, et ictu fúlminis ex equo dejectus, toto ánimo ad Deum conversus est. Tum relicta Imperatóris aula, et sacris Diaconátus et Presbytérii, quos háctenus suscípere distúlerat, ordínibus initiátus, verbi Dei, prædicatiónem ferventi zelo ággredi cœpit. Abdicátis benefíciis Ecclesiásticis, quibus abundábat, et património paupéribus erogáto, austeriórem vitam amplexus est. Innúmeros hæréticos ad fidem, peccatóres ad pœniténtiam, dissidentes ad concórdiam revocávit. Cum esset Laudúni, a Bartholomæo Epíscopo rogátus ne ab ipsíus Diœcési discéderet, desertum in ea locum qui Præmonstrátus dicebátur, sibi delégit; ex quo totus Ordo, quem ibi sub Régula sancti Augustíni instítuit, nomen accépit. Recusáto pridem Cameracensi episcopátu, ad Magdeburgensem archiepiscopátum, licet reluctans, raptus, Ecclesiásticam disciplínam, præsertimque ministrórum sacrórum cœlibátum propugnávit. Remis in Concílio Innocéntium secundum egrégie adjúvit; et, Romam cum áliis Epíscopis profectus, schisma Petri Leónis compressit, Innocéntio suæ sedi restitúto. Postrémo méritis et Spíritu divíno plenus, plácida morte corónam immortalitátis obtínuit, anno millésimo centésimo trigésimo quarto.

℟. Impulsus, eversus sum ut cáderem; et * Dóminus suscépit me. ℣. Non fui incrédulus cœlesti visióni, sed annuntiábam ut pœniténtiam ágerent et converterentur ad Deum. * Dóminus. Glória. * Dóminus. *Ps.* 117 *et* 25.

Oratio Brev. Rom.

Deus qui beátum Norbertum Pontíficem tuum verbi tui præcónem exímium effecisti, et per eum Ecclésiam tuam nova prole fœcundasti : præsta, quæsumus, ut quod ore simul et ópere dóeuit, te adjuvante, exercére valeámus; Per Dóminum.

Vesperæ de eodem.

DIE VII.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 2.

Ex Libro Ecclesiástici.

Omne quod tibi applícitum fúerit, áccipe : et in dolóre sústine, et in humilitáte tua patiéntiam habe : quóniam in igne probátur aurum et argentum, hómines vero receptíbiles in camíno humiliatiónis. Crede Deo, et recuperábit te : et dírige viam

tuam, et spera in illum. Serva timórem illíus, et in illo veteráscе. Metuentes Dóminum, sustinéte misericórdiam ejus: et non deflectátis ab illo, ne cadátis.

℟. Omnes qui placuérunt Deo, per multas tribulatiónes transiérunt fidéles: * Illi autem qui tentatiónes non suscepérunt cum timóre Dómini, et impatiéntiam suam contra Dóminum protulérunt, exterminati sunt. ℣. Ecce beatificámus eos qui sustinuérunt: * Illi. *Judith*, 8. *Jac.* 5.

Lectio II. Cap. 3.

Qui timet Dóminum, honórat parentes, et quasi dóminis sérviet his qui se genuérunt. Ne gloriéris in contumélia patris tui: non enim est tibi glória, ejus confúsio. Glória enim hóminis ex honóre patris sui, et dédecus fílii pater sine honóre. Fili, súscipe senectam patris tui, et non contristes eum in vita illíus: et si defécerit sensu, véniam da, et ne spernas eum in virtúte tua.

℟. Fílii, obedíte paréntibus per ómnia: * Hoc enim plácitum est in Dómino. ℣. Honóra patrem tuum et matrem tuam, quod est mandátum primum in promissióne: * Hoc. *Coloss.* 3. *Ephes.* 6.

Lectio III.

Quanto magnus es, humília te in ómnibus, et coram Deo invénies grátiam: quóniam magna poténtia Dei solíus, et ab humílibus honorátur. Altióra te ne quæsíeris, et fortióra te ne scrutátus fúeris: sed quæ præcépit tibi Deus, illa cógita semper, et in plúribus opéribus ejus ne fúeris curiósus. Non est enim tibi necessárium ea quæ abscóndita sunt, vidére óculis tuis. In supervácuis rebus noli scrutári multiplíciter, et in plúribus opéribus ejus non eris curiósus.

℟. Deus superbis resistit, humílibus autem dat grátiam: * Humiliámini ígitur sub potenti manu Dei, ut vos exaltet in témpore visitatiónis. ℣. Superbum séquitur humílitas, et húmiles spíritu suscípiet glória: * Humiliámini. Glória. * Humiliámini. *I. Petr.* 5. *Prov*, 29.

Vesperæ de Feria.

DIE VIII.

S. MEDARDI,

EPISCOPI.

Simplex.

Lectio I. Cap. 3.

Ex Libro Ecclesiástici.

Cor durum habébit male in novíssimo: et qui amat perículum, in illo períbit. Ignem ardentem exstínguit aqua, et eleemósyna resistit peccátis: et Deus prospector est ejus qui reddit grátiam: méminit

ejus in pósterum, et in témpore casus sui invéniet firmamentum.

℟. Eleemósyna ab omni peccáto et a morte líberat, * Et non patiétur ánimam ire in ténebras. ℣. Fidúcia magna erit coram summo Deo eleemósyna ómnibus faciéntibus eam; * Et. *Tob.* 4.

Lectio II. Cap. 4.

Ab ínope ne avertas óculos tuos propter iram: et non relinquas quæréntibus tibi retro maledícere: maledicentis enim tibi in amaritúdine ánimæ, exaudiétur deprecátio illíus: exáudiet autem eum, qui fecit illum. Pro ánima tua ne confundáris dícere verum. Est enim confúsio addúcens peccátum, et est confúsio addúcens glóriam et grátiam. Non confundáris confitéri peccáta tua, et ne subjícias te omni hómini pro peccáto.

℟. Cum viro sancto assíduus esto, * Quemcumque cognóveris observantem timórem Dei, qui, cum titubáveris in ténebris, condolébit tibi. ℣. Consiliárius sit tibi unus de mille: * Quemcumque. *Eccli.* 37 *et* 6.

Lectio III.

Brev. Nem.

Medardus, in pago Viromanduensi natus, magna dedit, a primis annis, futúræ sanctitátis indícia; cum enim scholas adhuc puerulus frequentáret, páuperis nudi misertus, túnicam suam éxuit, ut illum vestíret; cibos étiam in prándium sibi datos non semel egénis distríbuit, jejúnus ipse diem ad vésperam usque tradúcens. His et áliis quibus elucébat virtútibus jam laudandus, Présbyter consecrátur. Tunc promovendæ animárum salúti totus incúbuit, verbo Dei instans, assídue próximi necessitátibus próvidens, suamque diligenter in ómnibus pastorális curæ negótiis Epíscopo cónferens óperam. Longe olébant præcláræ ipsíus virtútes, cum Viromanduórum episcopátum multórum iterátis précibus victus, regendum suscépit; ac sedem, eo quod Augusta Viromanduórum a Vándalis et Hunnis esset eversa, Noviómi in óppido muníto collocávit. Interim sanctus Eleuthérius, Tornacensis Epíscopus móritur; post cujus exséquias, cum Clerus et pópulus Tornacensis Medardum sibi dari Epíscopum postulassent, sancto Remígio ceterísque províndiæ Epíscopis annuéntibus, utriusque Ecclésiæ curam suscépit, Episcopális sedis honóre utríque serváto. Flandros, gentem tunc ferócem, convertit ad Christum. Obiit, consummáto óperis cursu, et plenus diérum, mediante século sexto.

℟. In pace et æquitáte ambulávit, * Et † Multos aver-

tit ab iniquitáte. ℣. Lex veritátis fuit in ore ejus ; * Et. Glória. † Multos. *Malach.* 2.

Oratio Suppl. C. G.

Domine Jesu, Princeps Pastórum, te súpplices deprecámur, ut sicut beátus Póntifex Medardus replétus fortitúdine Spíritus tui, gregem suum pavit, forma factus illíus ex ánimo ; ita súscites tibi Sacerdótes fidéles qui juxta cor tuum fáciant ; Qui vivis.

Vesperæ de Feria.

DIE IX.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 5.

Ex Libro Ecclesiástici.

Noli adténdere ad possessiónes iníquas. Ne sequáris in fortitúdine tua concupiscéntiam cordis tui : et ne díxeris, Quómodo pótui ? aut quis me subjíciet propter facta mea ? Deus enim vindicans vindicábit. Noli ánxius esse in divítiis injustis ; non enim próderunt tibi in die obductiónis et vindictæ. Esto firmus in via Dómini, et in veritáte sensus tui et sciéntia ; et prosequátur te verbum pacis et justítiæ.

℟. Non próderunt divítiæ in die ultiónis : * Justítia autem liberábit a morte. ℣. Thesaurizastis vobis, dívites, iram in novíssimis diébus : * Justítia. *Prov.* 11. *Jac.* 5.

Lectio II. Cap. 6.

Noli fíeri pro amíco inimícus próximo : impropérium enim et contuméliam malus hæreditábit, et omnis peccátor ínvidus et bilinguis. Multi pacífici sint tibi, et consiliárius sit tibi unus de mille. Si póssides amícum, in tentatióne pósside eum, et ne fácile credas ei. Est enim amícus secundum tempus suum, et non permanébit in die tribulatiónis. Est autem amícus sócius mensæ, et non permanébit in die necessitátis. Qui timet Deum, æque habébit amicítiam bonam : quóniam secundum illum erit amícus illíus.

℟. Amíco fidéli nulla est comparátio, * Et non est digna ponderátio auri et argenti contra bonitátem fídei illíus. ℣. Omni témpore díligit qui amícus est : et frater in angústiis comprobátur ; * Et. *Eccli.* 6. *Prov.* 17.

Lectio III. Cap. 6 et 7.

In multitúdine presbyterórum prudéntium sta, et sapiéntiæ illórum ex corde conjúngere : ut omnem narratiónem Dei possis audíre, et provérbia laudis non effúgiant a te. Et si víderis sensátum, evígila ad eum, et gradus ostiórum illíus éxterat pes tuus. Cogitátum tuum habe in præceptis Dei, et in mandátis illíus máxime assíduus esto : et ipse dabit tibi

cor, et concupiscéntia sapiéntiæ dábitur tibi. Noli quærere a Dómino ducátum, neque a rege cáthedram honóris. Noli quærere fíeri judex, nisi váleas virtúte irrúmpere iniquitátes; ne forte extimescas fáciem potentis, et ponas scándalum in æquitáte tua.

℟. Cor boni consílii státue tecum: * et in ómnibus deprecáre Altíssimum; ut dírigat in veritáte viam tuam. ℣. Ante ómnia ópera verbum verax præcédat te, et ante omnem actum consílium stábile, * Et. Glória. * Et. *Eccli.* 37.

DIE X.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 7.

Ex Libro Ecclesiástici.

Ne dicas: In multitúdine múnerum meórum respíciet Deus, et offerente me Deo altíssimo, múnera mea suscípiet. Non irrídeas hóminem in amaritúdine ánimæ: est enim qui humíliat et exaltat, circumspector Deus. Noli velle mentíri omne mendácium: assidúitas enim illíus non est bona. In omni virtúte tua dílige eum qui te fecit: et ministros ejus ne derelinquas.

℟. Falsus testis non erit impunítus; * Et qui lóquitur mendácia, períbit. ℣. Os quod mentítur, occídit ánimam; * Et. *Prov.* 19. *Sap.* 1.

Lectio II.

Honora Deum ex tota ánima tua, et honorífica Sacerdótes. Et páuperi pórrige manum tuam, ut perficiátur propitiátio et benedíctio tua. Non desis plorántibus in consolatióne, et cum lugéntibus ámbula. Non te pígeat visitáre infirmum: ex his enim in dilectióne firmáberis. In ómnibus opéribus tuis memoráre novíssima tua, et in æternum non peccábis.

℟. Caritáte fraternitátis ínvicem diligentes; gaudére cum gaudéntibus, flere cum fléntibus; * Providentes bona non tantum coram Deo, sed étiam coram ómnibus homínibus. ℣. Necessitátibus sanctórum communicantes, hospitalitátem sectantes, * Providentes. *Rom.* 12.

Lectio III. Cap. 8 et 9.

Non omni hómini cor tuum manifestes; ne forte ínferat tibi grátiam falsam, et conviciétur tibi. Vírginem ne conspícias, ne forte scandalizéris in decóre illíus. Averte fáciem tuam a mulíere compta, et ne circumspícias spéciem aliénam. Propter spéciem mulíeris multi periérunt, et ex hoc concupiscéntia quasi ignis exardescit.

℟. Pépigi fœdus cum óculis meis, ut ne cogitárem quidem de vírgine. * Quam enim partem habéret in me Deus dé-

super? † Numquid perdítio est iníquo? ℣. Non secútum est óculos meos cor meum, et mánibus meis non adhæsit iníquitas: * Quam. Glória. † Numquid. *Job*, 31.

Vesperæ de sequenti.

DIE XI.

S. BARNABÆ,

APOSTOLI.

Duplex-minus.

IN I VESPERIS.

Ant. 2. D. Multitúdinis credéntium erat cor unum et ánima una: nec quisquam eórum quæ possidébat, áliquid suum esse dicébat. *Act.* 4.

Ant. 6. F. Erant illis ómnia commúnia; et virtúte magna reddébant Apóstoli testimónium resurrectiónis Jesu Christi Dómini nostri. *Act.* 4.

Ant. 1. a. Grátia magna erat in ómnibus illis, neque quisquam egens erat inter illos. *Act.* 4.

Ant. 5. a. Quotquot possessóres agrórum, aut domórum erant, vendentes afferébant prétia eórum quæ vendébant. *Act.* 4.

Ant. 8. G. Ponébant ante pedes Apostolórum: dividebátur autem síngulis, prout cuíque opus erat. *Act.* 4.

Capitulum. Deut. 33.

Qui dixit patri suo, et matri suæ, Néscio vos; et frátribus suis, Ignóro vos, et nesciérunt fílios suos, hi custodiérunt elóquium tuum, et pactum tuum servavérunt.

Hymnus. S. V.

Cœlo datur quiéscere,
Terris relictis, Báruaba:
Solemnis hæc affert tuis
Finem dies labóribus.
Quem propter, agro véndito,
Opus cadúcas déseris,
Magno rependens fœnore
En fundus ipse fit tuus.
Tu sacra per jejúnia,
Tu públicas inter preces,
Jubente sancto Spíritu,
Christi creáris núntius.
¶ Uni sit et trino Deo
Supréma laus, summum decus,
De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Beátus qui intélligit super égenum et páuperem: ℟. In die mala liberábit eum Dóminus. *Ps.* 40.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. E. Joseph, qui cognominátus est Bárnabas ab Apóstolis, cum habéret agrum, véndidit eum, et ádtulit prétium, et pósuit ante pedes Apostolórum. *Act.* 4.

AD NOCTURNUM.

Invit. Caput córporis Ecclésiæ Dóminum, * Veníte, adorémus. *Coloss.* 1.

Hymnus. S. V.

Cœlo datur quiéscere,
Terris relictis, Bárnaba:
Solemnis hæc affert tuis
Finem dies labóribus.

Quem propter, agro véndito,
Opes cadúcas déseris,
Magno rependens fœnore
En fundus ipse fit tuus.

Tu sacra per jejúnia,
Tu públicas inter preces,
Jubente sancto Spíritu,
Christi creáris núntius.

Uni sit et trino Deo
Supréma laus, summum decus,
De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen.

Ant. 3. c. Bárnabas apprehensum Saulam duxit ad Apóstolos: et narrávit illis quómodo in via vidisset Dóminum, et quia locútus est ei. *Act.* 9.

Ant. 1. *f.* Misérunt Apóstoli Bárnabam usque ad Antiochíam; qui cum pervenisset, et vidisset grátiam Dei, gavísus est. *Act.* 11.

Ant. 4. f. Sacerdos Jovis volébat sacrificáre: quod ubi audiérunt Bárnabas et Paulus, conscissis túnicis suis, vix sedavérunt turbas, ne sibi immolárent. *Act.* 14.

℣. Ego in Dómino gaudébo, ℟. Et exsultábo in Deo Jesu meo. *Habac.* 3.

Lectio I. Cap. 10.

Ex Libro Ecclesiástici.

Omnis injúriæ próximi ne memíneris, et nihil agas in opéribus injúriæ. Odíbilis coram Deo est et homínibus supérbia. Regnum a gente in gentem transfertur propter injustítias, et injúrias, et contumélias et diversos dolos. Aváro autem nihil est sceléstius. Quid superbit terra et cinis? Cum enim moriétur homo, hæreditábit serpentes, et béstias et vermes. Inítium supérbiæ hóminis, apostatáre a Deo. Quóniam ab eo qui fecit illum, recessit cor ejus, quóniam inítium omnis peccáti est supérbia: qui tenúerit illam, adimplébitur maledictis, et subvertet eum in finem. Proptérea exhonorávit Dóminus conventus malórum, et destruxit eos usque in finem.

℟. Filii hóminum, úsquequo gravi corde? * Ut quid dilígitis vanitátem, et quæritis mendácium? ℣. Præterit figúra hujus mundi; * Ut. *Ps.* 4. *I. Cor.* 7.

Lectio II.

Ex Actibus Apostolorum et Usuardo.

Barnabas, qui et Joseph, Levítes, Cyprius génere, agro vénditoquem possidébat, prétium ádtulit ad pedes Apostolórum: ad quos et póstea Paulum adduxit recéns conversum. Jerosólymis Antiochíam missus ab Ecclésia, quæ audíerat quosdam ibi discípulos Dóminum Jesum Græcis annuntiasse, cum vi-

disset grátiam Dei, gavísus est, et hortabátur omnes in propósito cordis permanére in Dómino; profectus est inde Tarsum, ut quæreret Paulum, quem cum invenisset, perduxit Antiochíam : et annum totum conversáti sunt ibi in Ecclésia, et docuérunt turbam multam; ita ut Antiochíæ primum, Jesu Christi cultóres Christiáni fúerint appelláti. Orta fame ab Agábo prædicta, collectas eleemósynas ad fratres in Judæa habitantes, cum Paulo détulit. Quo expléto ministério, reversi sunt, adsumpto Joanne, cui cognómen erat Marcus. Cum autem Antiochíæ in Ecclésia eum céteris prophétis et doctóribus ministrárent Dómino, et jejunárent, dixit Spíritus sanctus : Segregáte mihi Saulum et Bárnabam in opus ad quod adsumpsi eos. Tunc jejunantes et orantes, imponentesque eis manus, dimisérunt illos. Itaque Seléuciam venérunt, inde Cyprum : ac multas prætérea urbes regionesque peragrárunt, prædicantes Evangélium, et constituentes per síngulas Ecclésias Presbyteros.

℟. Bárnabas hortabátur omnes in propósito cordis permanére in Dómino; * Quia erat vir bonus, et plenus Spíritu sancto et fide. ℣. Mónita salútis dabat eis, et consolabátur eos; * Quia. *Act.* 11. *Tob.* 1.

Lectio III.

Cum autem Lystris propter claudum a Paulo sanátum pro diis haberentur, vocarentque turbæ Bárnabam Jovem, Paulum vero Mercúrium, vix deterruérunt turbas ne sibi immolárent. Reversi Antiochíam, orta ibi seditióne propter Judæos qui volébant Gentes ad Deum conversas circumcídi, rem ad Apóstolos retulérunt, qui in Concílio Jerosolymitáno super ea re decrétum statuérunt, remiserúntque eos ad Ecclésiam Antiochíæ, adjunctis Juda et Sila, scribentes per manus eórum. Postrémo Bárnabas digressus a Paulo, una cum Marco navigávit Cyprum; multisque perfunctus pro Christo labóribus, glorióso fine quiévit. Refert Alexander Cyprius corpus ejus in ínsula Cypro, Zenóne imperante, repertum esse; ad cujus pectus erat Evangélium Matthæi, ipsíus Bárnabæ manu conscriptum.

℟. Reversi sunt Bárnabas et Paulus per civitátes, confirmantes ánimas discipulórum, exhortantesque ut permanérent in fide, et * Quóniam per multas tribulatiónes oportet nos intráre in regnum Dei. ℣. Vos scitis quanta fécimus, et angústias quales vídimus; * Quóniam. Glória. * Quóniam. *Act.* 14. *I. Mach.* 13.

AD LAUDES.

Ant. 7. d. Bárnabas et Paulus, cum constituissent per síngulas Ecclésias Presbýteros, et orassent cum jejunatiónibus, commendavérunt eos Dómino, in quem credidérunt. *Act.* 4.

Ant. 8. c. Cum venissent Antiochíam, unde erant tráditi grátiæ Dei, in opus quod complevérunt, retulérunt quanta fecisset Deus cum illis, et quia aperuisset Géntibus óstium fídei. *Act.* 14.

Ant. 6. F. Descendentes quidam de Judæa, docébant: Quia nisi circumcidámini, non potestis salvári. Facta est ergo disceptátio non mínima Paulo et Bárnabæ adversus illos. *Act.* 15.

Canticum, Ponam, *de Communi Apostolorum.*

Ant. 1. a. Statútum est ut ascénderent Paulus et Bárnabas ad Apóstolos: illi ergo deducti ab Ecclésia, pertransíbant narrantes conversiónem Géntium. *Act.* 15.

Ant. 4. d. Cum venissent Jerosólymam, suscepti sunt ab Ecclésia, et ab Apóstolis, et a Senióribus, annuntiantes quanta Deus fecisset cum illis. *Act.* 15.

Capitulum. Act. 15.

Tacuit omnis multitúdo, et audiébant Bárnabam et Paulum narrantes quanta Deus fecisset signa et prodígia in Géntibus per eos.

Hymnus. S. V.

Quas non adis mundi plagas,
Pauli labórum párticeps?
Vos unus ambo spíritus,
Vos una junxit cáritas.

Quam vestra gens Christi fidem
Luci rebellis réppulit,
Nil hæsitantes bárbaris
Portastis illam Géntibus.

Fac, Christe, nostris se tuum
Cum lumen offert méntibus,
Amóre ne noctis suæ
Cœleste donum réspuant.

¶ Uni sit et trino Deo
Supréma laus, summum decus,
De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Annúntient nomen Dómini, et laudem ejus in Jerúsalem; ℟. In conveniendo pópulos in unum. *Ps.* 101.

Ad Benedictùs. *Ant.* 1. f. Jacóbus, et Cephas et Joannes dextras dedérunt mihi et Bárnabæ societátis, ut nos in Gentes, ipsi autem in circumcisiónem: tantum ut páuperum mémores essémus. *Gal.* 2.

Oratio Brev. Paris.

Deus, qui beátum Bárnabam plenum fide et Spíritu sancto ad opus conversiónis Géntium adsúmere dignátus es: concéde propítius, ut mémores labóris et caritátis ejus, digne Evangélio Christi, quod

prædicávit, conversári mereámur; Per...... in unitáte ejusdem.

AD HORAS, Doxologia: ¶ Uni sit, *etc. ut ad Laudes.*

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Bárnabas.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Cum venissent.

Capitulum. Rom. 9.

Gentes quæ non sectabantur justítiam, apprehendérunt justítiam; justítiam autem quæ ex fide est. Israel vero, sectando legem justítiæ, in legem justítiæ non pervénit. Quare? Quia non ex fide, sed quasi ex opéribus.

℟. *br.* Elégit nobis Dóminus * Hæreditátem suam. Elégit. ℣. Subjécit pópulos nobis * et Gentes, * Hæreditátem. Glória. Elégit. *Ps.* 46.

℣. In conspectu Géntium revelávit justítiam suam: ℟. Recordátus est misericórdiæ suæ. *Ps.* 97.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Descendentes.

Capitulum. Gal. 2.

Subintroierunt falsi fratres exploráre libertátem nostram quam habémus in Christo Jesu, ut nos in servitútem redígerent; quibus neque ad horam céssimus subjectióne, ut véritas Evangélii permáneat apud vos.

℟. *br.* Iníque non égimus * In testamento tuo, Dómine. Iníque. ℣. Et non recessit retro * cor nostrum, * In. Glória. Iníque. *Ps.* 43.

℣. Confirmáta est super nos misericórdia Dómini, ℟. Et véritas ejus manet in ætérnum. *Ps.* 116.

AD NONAM.

Ant. 4. d. Cum venissent.

Capitulum. II. Cor. 4.

Abdicamus occulta dedécoris, non ambulantes in astútia, neque adulterantes verbum Dei; sed in manifestatióne veritátis commendantes nosmetipsos ad omnem consciéntiam hóminum coram Deo.

℟. *br.* In Deo * Laudábimur tota die. In. ℣. Et in nómine tuo * confitébimur in séculum; * Laudábimur. Glória. In. *Ps.* 43.

℣. Narrantes laudes Dómini, et virtútes ejus, ℟. Et mirabília ejus quæ fecit. *Ps.* 77.

AD II VESPERAS.

Ant. 8. G. Plácuit Apóstolis et Senióribus viros míttere Antiochíam cum Paulo et Bárnaba, scribentes per manus eórum. *Act.* 15.

Ant. 3. c. Descendérunt Antiochíam; et congregáta multitúdine, tradidérunt epístolam; quam cum legissent, ga-

visi sunt super consolatióne. *Act.* 15.

Ant. 7. c. Paulus et Bárnabas demorabantur Antiochíæ, docentes et evangelizantes cum áliis plúribus verbum Dómini. *Act.* 15.

Ant. 6. *C.* Dixit ad Bárnabam Paulus : Revertentes visitémus fratres, quibus prædicávimus verbum Dómini. *Act.* 15.

Ant. 2. D. Bárnabas, adsumpto Marco, navigávit in Cyprum; Paulus vero, electo Sila, perambulábat Syriam. *Act.* 15.

Capitulum. II. Cor. 2.

Deo grátias qui semper triumphat nos in Christo Jesu, et odórem notítiæ suæ manifestat per nos in omni loco.

Hymnus, Quas non adís, *ut ad Laudes*, 291.

℣. Dedisti nos tanquam oves escárum; ℟. Et in géntibus dispersisti nos. *Ps.* 43.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Bárnabas et Paulus tradidérunt ánimas suas pro nómine Dómini nostri Jesu Christi. *Act.* 15.

DIE XII.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 11.

Ex Libro Ecclesiástici.

Non laudes virum in spécie sua, neque spernas hóminem in visu suo. In vestítu ne gloriéris unquam, nec in die honóris tui extolláris : quóniam mirabília ópera Altíssimi solíus, et gloriósa et absconsa, et invísa ópera illíus. Bona et mala, vita et mors, paupertas et honestas a Deo sunt. Error et ténebræ peccatóribus concreáta sunt : qui autem exsultant in malis, consenescunt in malo.

℟. Supérbiam nunquam in tuo sensu, aut in tuo verbo dominári permittas; * In ipsa enim inítium sumpsit omnis perdítio. ℣. Inítium supérbiæ hóminis, apostatáre a Deo; quóniam ab eo qui fecit illum recessit cor ejus : qui tenúerit illam, subvertet illum in finem : * In. *Tob.* 4. *Eccli.* 10.

Lectio II. Cap. 11 et 13.

In die bonórum ne ímmemor sis malórum : et in die malórum ne ímmemor sis bonórum : quóniam fácile est coram Deo in die óbitus retribúere unicuíque secundum vias suas. Qui tetígerit picem, inquinábitur ab ea : et qui communicáverit superbo, índuet supérbiam. Dives locútus est; et omnes tacuérunt, et verbum illíus usque ad nubes perdúcent. Pauper locútus est; et dicunt : Quis est hic ? et si offénderit, subvertent illum.

℟. Nihil mélius est quam timor Dei; * Et nihil dúlcius quam respícere in mandátis Dómini. ℣. Tribulátio et an-

gústia in omnem ánimam hóminis operantis malum; * Et. *Eccli.* 23. *Rom.* 2.

Lectio III. Cap. 15.

Deus ab inítio constítuit hóminem, et relíquit eum in manu consílii sui. Adjécit mandáta et præcepta sua: si volúeris mandáta serváre, conservábunt te, et in perpétuum fidem plácitam fácere. Appósuit tibi aquam et ignem: ad quod volúeris, pórrige manum tuam. Ante hóminem vita et mors, bonum et malum: quod placúerit ei, dábitur illi.

℟. Némini mandávit Deus ímpie ágere, et némini dedit spátium peccandi: * Non enim concupiscit multitúdinem filiórum infidélium et inutílium. ℣. Qui injúriam facit, recípiet id quod iníque gessit, et non est personárum accéptio apud Deum: * Non. Glória.* Non. *Eccli.* 15. *Coloss.* 3.

DIE XIII.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 16.

Ex Libro Ecclesiástici.

Non dicas: A Deo abscondar, et ex summo quis mei memorábitur? Ecce cœlum et cœli cœlórum, abyssus et universa terra, et quæ in eis sunt, in conspectu illíus commovebuntur, montes simul et colles, et fundamenta terræ: cum conspéxerit illa Deus, tremóre concutientur. Et in ómnibus his insensátum est cor: et omne cor intellígitur ab illo: et vias illíus quis intélligit?

℟. Oculi Dómini ad timentes eum,* Et ipse agnoscit omnem óperam hóminis. ℣. Non est ulla creatúra invisíbilis in conspectu ejus: * Et. *Eccli.* 15. *Hebr.* 4.

Lectio II. Cap. 17.

Pœnitentibus dedit viam justítiæ, et confirmávit deficientes sustinére, et destinávit illis sortem veritátis. Convértere ad Dóminum, et relinque peccáta tua. Precáre ante fáciem Dómini, et mínue offendícula. Revértere ad Dóminum, et avértere ab injustítia tua. Non demoréris in erróre impiórum, ante mortem confitére. A mórtuo quasi nihil, perit conféssio. Quam magna misericórdia Dómini, et propitiátio illíus converténtibus ad se!

℟. Non tardes converti ad Dóminum, et ne dífferas de die in diem: * Súbito enim véniet ira illíus, et in témpore vindictæ disperdet te. ℣. Secundum durítiam tuam et impœnitens cor, thesaurízas tibi iram in die iræ; * Súbito. *Eccli.* 5. *Rom.* 2.

Lectio III. Cap. 18 et 19.

Non impediáris oráre semper, et ne vereáris usque ad mortem justificári: quóniam

merces Dei manet in ætérnum. Ante oratiónem præpara ánimam tuam : et noli esse quasi homo qui tentat Deum. Post concupiscéntias tuas non eas, et a voluntáte tua avértere. Operárius ebriósus non locupletábitur : et qui spernit módica, paulátim décidet. Vinum et mulíeres apostatáre fáciunt sapientes, et árguunt sensátos.

℟. Induímini Dóminum Jesum Christum,* Et carnis curam ne fecéritis in desidériis. ℣. Non regnet peccátum in vestro mortáli córpore, ut obediátis concupiscéntiis ejus; * Et. Glória.* Et. *Rom.* 13 *et* 6.

DIE XIV.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 19.

Ex Libro Ecclesiástici.

Córripe amícum ne forte non intelléxerit, et dícat : Non feci : aut si fécerit, ne íterum addat fácere. Et non omni verbo credas. Est qui lábitur lingua, sed non ex ánimo. Quis est enim qui non delíquerit in lingua sua ? Est qui néquiter humíliat se, et interióra ejus plena sunt dolo : et est qui se nímium submittit a multa humilitáte : et est qui inclínat fáciem suam, et fingit se non vidére quod ignorátum est : et si ab imbecillitáte vírium vetétur peccáre, si invénerit tempus malefaciendi, malefáciet.

℟. Córripe fratrem tuum inter te et ipsum solum : * Si te audíerit, lucrátus eris fratrem tuum. ℣. Córripe próximum ántequam comminéris ; et da locum timóri Altíssimi : * Si. *Matth.* 18. *Eccli.* 19.

Lectio II. Cap. 21 et 22.

Fili, peccasti ? non adjícias íterum : sed et de prístinis deprecáre ut tibi dimittantur. Quasi a fácie cólubri fuge peccáta : et si accésseris ad illa, suscípient te. Quasi rhomphæa bis acúta omnis iníquitas, plagæ illíus non est sánitas. Quis dabit ori meo custódiam, et super lábia mea signáculum certum, ut non cadam ab ipsis, et lingua mea perdat me ?

℟. Numquid vult Dóminus holocausta et víctimas, et non pótius ut obediátur voci Dómini ? * Quóniam quasi peccátum ariolandi est repugnáre : et quasi scelus idololátriæ nolle acquiéscere. ℣. Mélior est obediéntia quam víctimæ : * Quóniam. *I. Reg.* 15.

Lectio III. Cap. 23.

Dómine pater et dominátor vitæ meæ, ne derelinquas me in consílio eórum : nec sinas me cádere in illis. Ne adincrescant ignorántiæ meæ, et multiplicentur delicta mea, et peccáta mea abundent, et íncidam in conspectu adver-

sariórum meórum, et gáudeat super me inimícus meus. Extollentíam oculórum meórum ne déderis mihi, et omne desidérium averte a me. Aufer a me ventris concupiscéntias, et ánimæ irreverenti et infrunítæ ne tradas me.

℟. Quámdiu ponam consília in ánima mea, dolórem in corde meo per diem? Usquequo exaltábitur inimícus meus super me? † Réspice et exaudi me, Dómine Deus meus. ℣. Vídeo áliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis meæ, et captivantem me in lege peccáti.* Usquequo. Glória. † Réspice. *Ps.* 12. *Rom.* 7.

Vesperæ de Feria.

DIE XV.

SS. CYRICI ET JULITTÆ, MARTYRUM.

Simplex.

Lectio I. Cap. 24.

Ex Libro Ecclesiástici.

Sapientia laudábit ánimam suam, et in Deo honorábitur, et in médio pópuli sui gloriábitur, et in ecclésiis Altíssimi apériet os suum, et in conspectu virtútis illíus gloriábitur, et in médio pópuli sui exaltábitur, et in plenitúdine sancta admirábitur, et in multitúdine electórum habébit laudem, et inter benedictos benedicétur, dicens: Ego ex ore Altíssimi prodívi, primogénita ante omnem creatúram: Ego feci in cœlis ut orirétur lumen indefíciens, et sicut nébula texi omnem terram.

℟. Dóminus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. * Ab æterno ordináta sum, et ex antíquis ántequam terra fíeret. ℣. Ex Deo processi et veni: *Ab. *Prov.* 8. *Joan.* 8.

Lectio II.

Ego in altíssimis habitávi, et thronus meus in columna nubis. Gyrum cœli circuívi sola, et profundum abyssi penetrávi, in flúctibus maris ambulávi, et in omni terra steti: et in omni pópulo, et in omni gente primátum hábui: et ómnium excellentium et humílium corda virtúte calcávi: et in his ómnibus réquiem quæsívi, et in hæreditáte Dómini morábor. Tunc præcépit et dixit mihi Creátor ómnium; et qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo, et dixit mihi: In Jacob inhábita, et in Israel hæreditáre, et in electis meis mitte radíces.

℟. Pater meus usque modo operátur, et ego óperor: * Quæcumque enim ille fécerit, hæc et Fílius simíliter facit. ℣. Quando præparábat cœlos, áderam; cum eo eram cuncta

compónens; * Quæcumque. *Joan.* 5. *Prov.* 8.

Lectio III.

Brev. Paris.

Cyricus et Julitta ex Lycaóniæ civitáte Icónio, nóbili génere nati, Tarsi in Cilícia sub Diocletiáno Imperatóre martyrium consummárunt. Cyricus triennis infántulus, cum Julittæ matris cruciátus, quæ coram Alexandro præside Christum libérrime professa, crudis nervis immaníssime lacerabátur, implacábili ejulátu defléret, pedibusque et mánibus Præsidi, qui eum génibus suis imposúerat, pro víribus obnítens, Christiánum se esse proclamáret; ab eo ex alto tribunáli in subjectos gradus lapídeos projectus et contrítus, intériit. Julitta vero in ligno suspensa, férreis pectínibus dilaniáta, pice bullienti perfúsa, martyrii sui cursum cápitis obtruncatióne complévit, anno círciter trecentésimo quarto. Celebérrima est illórum sanctórum Mártyrum per totam Gálliam memória, ex quo sanctus Amátor Autissiodorensis ex orientáli peregrinatióne redux, eórum córpora in Gálliam fertur transtulísse. ¶ Eódem die pónitur memória Viti púeri, in Lycaónia, juxta gravíssimam traditiónem, Mártyris; cujus corpus, témpore Pippíni Regis, in Gállias adsportátum, rursum sequenti século ad Corbéiænovæ monastérium in Saxónia, per Diœcésim Meldensem translátum fuit; plúrima nempe inter mirácula, quæ Mitríaci, Meldis, Résbaci et in plúribus áliis locis, ipso imploráto, patráta sunt. (*Brev. Paris. Hist. Eccles. Meld.*)

℟. Dico vobis amícis meis: * Ne terreámini ab his qui occídunt corpus, et post hæc non habent ámplius quid fáciant. ℣. Infirma mundi elégit Deus, ut confundat fórtia; et ignobília mundi et contemptibília elégit Deus, et ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrúeret, ut non gloriétur omnis caro in conspectu ejus: * Ne. Glória.* Ne. *Luc.* 12. *I. Cor.* 1.

Oratio Brev. Paris.

Pietatem tuam, Dómine, súpplices deprecámur; ut dum sanctórum Cyrici et Julittæ matris ejus passiónem cólimus, peccatórum véniam consequámur; Per Dóminum.

Pro Commem. S. Viti,

Oratio Sacr. Greg.

Da Ecclésiæ tuæ, quæsúmus, Dómine, sancto púero Vito Mártyre tuo intercedente, superbe non sápere, sed tibi plácita humilitáte profícere; ut prava despíciens, quæcumque recta sunt líbera exérceat caritáte; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XVI.

S. FRANCISCI REGIS,

PRESBYTERI.

Simplex.

Lectio I. Cap. 24.

Ex Libro Ecclesiástici.

Ab inítio et ante sécula creáta sum, et usque ad futúrum séculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi. Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potestas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine sanctórum detentio mea. Qui edunt me, adhuc esúrient; et qui bibunt me, adhuc sítient. Qui audit me non confundétur; et qui operantur in me, non peccábunt. Qui elúcidant me, vitam æternam habébunt.

℟. Qui me invénerit, invéniet vitam, et háuriet salútem a Dómino; * Qui autem in me peccáverit, lædet ánimam suam. ℣. Qui credit in me, habet vitam æternam; * Qui. *Prov.* 8. *Joan.* 6.

Lectio II. Cap. 25 et 28.

In tribus plácitum est spirítui meo, quæ sunt probáta coram Deo et homínibus: concórdia fratrum, et amor proximórum, et vir et múlier bene sibi consentientes. Tres spécies odívit ánima mea, et ággravor valde ánimæ illórum: páuperem superbum, dívitem mendácem, senem fátuum et insensátum. A muliére inítium factum est peccáti, et per illam omnes mórimur. Qui vindicári vult, a Dómino invéniet vindictam; et peccáta illíus servans servábit. Homo hómini reservat iram, et a Deo quærit medélam! Ipse cum caro sit, reservat iram, et propitiatiónem petit a Deo! Quis exorábit pro delictis illíus? Memento novissimórum, et désine inimicári.

℟. Ego sapiéntia hábito in consílio, et erudítis intersum cogitatiónibus; * Ego diligentes me díligo, et qui mane vígilant ad me, invénient me. ℣. Qui habet mandáta mea, et servat ea, ille est qui díligit me; et ego díligam eum, et manifestábo ei meipsum. * Ego. *Prov.* 8. *Joan.* 14.

Lectio III.

Brev. Paris.

Joannes Franciscus Regis, nóbili génere, in Gállia Narbonensi natus, exímiæ sanctitátis a téneris annis indícia præbuit. Societátem Jesu ingressus Tolósæ, anno ætátis décimo nono, ómnibus excélluit vitæ religiósæ virtútibus. Absolútis stúdiis totum se procurandæ animárum salúti devóvit. Velaunórum et Forénsium montes, et ingentes Helviórum tractus, eorumque colónos barbárie intractábiles

suscépit excolendos, eó successu ut innumerábiles hómines, aut Calviniána lue infectos, aut pérditis móribus corruptos, ad fidem Cathólicam, et ad Christiánam pietátem tradúxerit. Campéstribus missiónibus hiberno témpore perfunctus, æstívo revertebátur Anícium; ibíque per nosocómia in ægrotórum ministériis, sustentandisque paupéribus strénuam exhibébat óperam. Grassante peste, infirmos eo morbo laborantes sédulo invísens, ardenti caritáte reficiébat. Erga álios blandus, in se ipse sæviébat acérrime. Somnum humi carpens, a vino pénitus ábstinens, vili cibo victitans, divíno amóre sic erat incensus, ut illum unum spiráre, loqui, cogitáre viderétur. Tandem méritis cumulátus, in Viennensis diœcésis pago, cui nomen est Lalovescus, spíritum Creatóri réddidit, último die anni millésimi sexcentésimi quadragésimi, ætátis suæ anno quadragésimo quarto. Quem miráculis clarum, Clemens Papa undécimus Beatórum, Clemens vero duodécimus Sanctórum fastis solemni ritu adscripsit; die décima sexta Júnii ejusdem celebrandæ festivitáti a Benedicto décimo quarto adsignáta.

℟. Adhæsit Dómino, et non recessit a vestígiis ejus; erat Dóminus cum eo, et * In cunctis ad quæ procedébat sapienter se agébat. ℣. Perfectus homo Dei ad omne opus bonum instructus, * In. Glória.* In. *IV. Reg.* 18. *II. Tim.* 3.

Oratio Brev. Rom.

Deus, qui ad plúrimos pro salúte animárum perferendos labóres, beátum Joannem Franciscum Presbyterum, mirábili caritáte et invícta patiéntia decorasti: concéde propítius ut ejus exemplis instructi, et intercessiónibus adjúti, ætérnæ vitæ prǽmia consequámur; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XVII.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 28.

Ex Libro Ecclesiástici.

Susurro et bilinguis maledíctus: multos enim turbábit pacem habentes. Multi cecidérunt in ore gládii, sed non sic quasi qui interiérunt per linguam suam. Sepi aures tuas spinis, linguam nequam noli audíre, et ori tuo fácito óstia et seras.

℟. Ne témere quid loquáris, neque cor tuum sit velox ad proferendum sermónem coram Deo: Deus enim in cœlo, et tu super terram: * Idcirco sint pauci sermónes tui. ℣. Si quis putat se religiósum esse non refrænans linguam suam, sed sedúcens cor suum, hujus vana est relígio; * Idcirco. *Eccli.* 5. *Jac.* 1.

Lectio II. Cap. 30.

Qui díligit fílium suum, assíduat illi flagella; ut lætétur in novíssimo suo, et non palpet proximórum óstia. Lacta fílium, et paventem te fáciet: lude cum eo, et contristábit te. Non corrídeas illi, ne dóleas, et in novíssimo obstupescent dentes tui. Non des illi potestátem in juventúte, et ne despícias cogitátus illíus.

℟. Noli subtráhere a púero disciplínam: * Si enim percússeris eum virga, non moriétur, et ánimam ejus ab inferno liberábis. ℣. Curva cervícem ejus in juventúte, et tunde látera ejus dum infans est, ne forte indúret et non credat tibi, et erit tibi dolor ánimæ; * Si enim percússeris. *Prov.* 23. *Eccli.* 30.

Lectio III.

Miserere ánimæ tuæ placens Deo, et cóntine. Cóngrega cor tuum in sanctitáte ejus, et tristítiam longe repelle a te. Multos enim occídit tristítia, et non est utílitas in illa. Zelus et iracúndia mínuunt dies, et ante tempus senectam addúcet cogitátus.

℟. Tristítiam non des ánimæ tuæ, et * Non afflígas temetipsum in consílio tuo. ℣. Séculi tristítia mortem operátur: * Non. Glória. * Non. *Eccli.* 30. *II. Cor.* 7.

Vesperæ de Feria.

DIE XVIII.

S. FORTUNATI,

EPISCOPI.

Simplex.

Lectio I. Cap. 31 et 32.

Ex Libro Ecclesiástici.

Beatus dives, qui inventus est sine mácula, et qui post aurum non ábiit, nec sperávit in pecúnia et thesauris. Quis est hic, et laudábimus eum? fecit enim mirabília in vita sua. Qui probátus est in illo, et perfectus est, erit illi glória ætérna: qui pótuit tránsgredi, et non est transgressus: fácere mala, et non fecit: ídeo stabilíta sunt bona illíus in Dómino, et eleemósynas illíus enarrábit omnis ecclésia sanctórum. Fili, sine consílio nihil fácias, et post factum non pœnitébis. In omni ópere tuo crede ex fide ánimæ tuæ: hoc est enim conservátio mandatórum. Qui credit Deo, adtendit mandátis; et qui confídit in illo, non minorábitur.

℟. Non próderunt divítiæ in die ultiónis; * Justítia autem liberábit a morte. ℣. Qui confídit in divítiis suis, córruet; * Justítia. *Prov.* 11.

Lectio II. Cap. 34.

Dona iniquórum non probat Altíssimus, nec réspicit in oblatiónes iniquórum, nec in

multitúdine sacrificiórum eórum propitiábitur peccátis. Qui offert sacrifícium ex substántia páuperum, quasi qui víctimat fílium in conspectu patris sui. Panis egéntium vita páuperum est : qui defraudat illum, homo sánguinis est. Qui aufert in sudóre panem, quasi qui occídit próximum suum. Qui effundit sánguinem, et qui fraudem facit mercenário, fratres sunt.

℟. Oblátio justi impinguat altáre,* Et odor suavitátis est in conspectu Altíssimi. ℣. Sacrifícium justi acceptum est, * Et. *Eccli.* 35.

Lectio III.

Gall. Christ. tom. VII. *col.* 15. *Martyrol. Paris. Autissiod. etc.*

FORTUNATUS Vercellis oriundus, ex Itália, ubi Epíscopus erat, in Gállias profectus est; et ibi cum beáto Germáno Parisiensi arctiórem constrinxit amicítiam. Cum autem apud Cellas, Melodúnum inter et Monasteríolum diversarétur, ibídem pretiósa morte Sanctórum óbiit, circa annum quingentésimum sexagésimum nonum. Ossa ejus non pauca etiamnum in ecclésia sub ipsíus invocatióne apud Vernótum prope Cellas exstructa, religiosíssime coluntur. Ipsi a Tillemóntio et áliis doctíssimis tribúitur vita sancti Hilárii Pictaviensis, et vita sancti Marcelli Parisiensis, quæ, suadente ac rogante sancto Germáno, scripta fuit.

℟. Ego in justítia apparébo conspéctui tuo, Dómine : * Satiábor, cum apparúerit glória tua. ℣. Nunc cognosco ex parte; tunc autem cognoscam sicut et cógnitus sum : * Satiábor. Glória.* Satiábor. *Ps.* 16. *I. Cor.* 13.

Oratio Sacr. Rom.

FAMULOS tuos, quæsumus, Dómine, interveniente beáto Fortunáto Pontífice, tibi fácias toto corde subjectos; ut tuæ caritátis spíritu repléti, a terrénis mundémur cupiditátibus, et cœlesti beatitúdine, te donante, digni efficiámur; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XIX.

SS. GERVASII ET PROTASII, MARTYRUM.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 34 et 35.

Ex Libro Ecclesiástici.

QUI baptizátur a mórtuo, et íterum tangit eum, quid próficit lavátio illíus? Sic homo qui jejúnat in peccátis suis : et íterum éadem fáciens, quid próficit humiliando se? oratiónem illíus quis exáudiet? Non accípiet Dóminus persónam in páuperem, et deprecatiónem læsi exáudiet. Non despíciet preces pupilli, nec víduam, si effundat lo-

quélam gémitus. Nonne lácrymæ víduæ ad maxillam descendunt, et exclamátio ejus super deducentem eas? A maxilla enim ascendunt usque ad cœlum, et Dóminus exaudítor non delectábitur in illis.

℟. Si refugientes coinquinatiónes mundi in cognitióne Dómini Salvatóris nostri, his rursus implicáti superantur, * Facta sunt eis posterióra deterióra prióribus. ℣. Mélius erat illis non cognóscere viam justítiæ, quam post agnitiónem retrorsum converti; * Facta. *II. Petr.* 2.

Lectio II. Cap. 41 et 43.

O mors, quam amára est memória tua hómini pacem habenti in substántiis suis; viro quiéto, et cujus viæ directæ sunt in ómnibus, et adhuc valenti accípere cibum! O mors, bonum est judícium tuum hómini indigenti, et qui minorátur víribus, defecto ætáte, et cui de ómnibus cura est, et incredíbili, qui perdit patiéntiam! Væ vobis, viri ímpii, qui dereliquístis legem Dómini altíssimi. Et si nati fuéritis, in maledictióne nascémini: et si mórtui fuéritis, in maledictióne erit pars vestra. Omnia quæ de terra sunt, in terram convertentur: sic ímpii a maledicto in perditiónem. Terríbilis Dóminus, et magnus vehementer, et mirábilis poténtia ipsíus. Glorificantes Dóminum, quantumcumque potuéritis; supervalébit enim adhuc, et admirábilis magnificéntia ejus.

℟. Erunt ímpii decidentes sine honóre, et in contumélia inter mórtuos in perpétuum. * Justi autem in perpétuum vivent, et apud Dóminum est merces eórum. ℣. Mors peccatórum péssima; * Justi. *Sap.* 4 *et* 5. *Ps.* 33.

Lectio III.

Ex sancto Ambrósio Epíscopo ad Marcellínam sorórem. *Epist.* 22. *n.* 7, 9, 10, 12, 13.

Príncipes pópuli quos álios nisi sanctos Mártyres æstimáre debémus, quorum jam in númerum diu ante ignoráti Protásius Gervasiusque proferuntur, qui stérilem Martýribus Ecclésiam Mediolanensem, jam plurimórum matrem filiórum lætári passiónis própriæ fécerint et títulis et exemplis? Cognovístis, immo vidistis ipsi multos a dæmóniis purgátos: plúrimos étiam, ubi vestem Sanctórum mánibus contigérunt, iis quibus laborábant, debilitátibus absolútos. Quanta orária jactitantur? quanta indumenta super relíquias sacratíssimas et tactu ipso medicabília reposcuntur? Gaudent omnes extréma línea contíngere; et qui contígerit, salvus erit. Tales ego ámbio defensóres, tales mílites hábeo: hoc est, non séculi mílites, sed mílites Christi. Eruuntur nóbiles relíquiæ sepulcro ignóbili, ostenduntur cœlo trophæa. Sán-

guine túmulus madet, appárent cruóris triumphális notæ, inviolátæ relíquiæ loco suo, et órdine repertæ, avulsum húmeris caput. Nunc senes répetunt audisse se aliquando horum Mártyrum nómina, titulumque legisse. Succédant víctimæ triumpháles in locum ubi Christus hóstia est. Sed ille super altáre, qui pro ómnibus passus est: isti sub altári, qui illíus redempti sunt passióne. Hunc ego locum prædestináveram mihi; dignum est enim ut ibi requiescat Sacerdos, ubi offerre consuévit: sed cedo sacris víctimis déxteram portiónem; locus iste Martyribus debebátur. ¶ Eórum córpora a sancto Ambrósio invénta sunt anno trecentésimo octogésimo sexto.

℟. Consolabímini; vidébitis, et gaudébit cor vestrum, * Et ossa vestra quasi herba germinábunt; et † Cognoscétur manus Dómini servis ejus. ℣. Qui suscitávit Jesum Christum a mórtuis, vivificábit et mortália córpora vestra, propter inhabitantem Spíritum ejus in vobis; * Et. Glória. † Cognoscétur. *Is.* 66, *Rom.* 8.

Oratio Miss. Ambr. et Paris.

Martyrum tuórum, Dómine, Gervásii et Protásii palmas ánnua celebratióne venerantes; súpplices te rogámus, ut quos cœlesti glória sublimasti, nobis pérpeti suffrágio concédas subveníre; Per.

Vesperæ de eodem.

DIE XX.

S. PAULINI,

EPISCOPI.

Simplex.

Lectio I. Cap. I.

Incipit Liber Ruth.

In diébus uníus Júdicis, quando Júdices præerant, facta est fames in terra. Abiitque homo de Béthleem Juda, ut peregrinarétur in regióne Moabítide, cum uxóre sua ac duóbus líberis. Ipse vocabátur Elímelech, et uxor ejus Nóemi: et duo fílii, alter Máhalon, et alter Chelíon, Ephratæi de Béthleem Juda. Ingressíque regiónem Moabítidem, morabantur ibi. Et mórtuus est Elímelech marítus Nóemi: remansitque ipsa cum fíliis. Qui accepérunt uxóres Moabítidas, quarum una vocabátur Orpha, áltera vero Ruth. Manseruntque ibi decem annis. Et ambo mórtui sunt, Máhalon vidélicet et Chelíon: remansitque múlier orbáta duóbus líberis ac maríto. Et surrexit ut in pátriam pérgeret, cum utráque nuru sua, de regióne Moabítide: audíerat enim, quod respexisset Dóminus pópulum suum, et dedisset eis escas.

℟. Manus Dei nostri est super omnes qui quærunt eum in bonitáte; * Et impérium ejus, et fortitúdo ejus, et furor super omnes qui derelinquunt eum. ℣. Scimus

quia peccatóres Deus non audit; sed si quis Dei cultor est, et voluntátem ejus facit, hunc exaudit;* Et. *I. Esdr.* 8. *Joan.* 9.

Lectio II. Cap. 2 et 4.

Ruth adhæsit sócrui suæ. Cui dixit Nóemi : En reversa est cognáta tua ad pópulum suum, et ad deos suos, vade cum ea. Quæ respondit : Ne adverséris mihi ut relinquam te et ábeam, quocumque enim perréxeris, pergam : et ubi moráta fúeris, et ego páriter morábor. Pópulus tuus pópulus meus, et Deus tuus Deus meus. Venit ergo Nóemi cum Ruth Moabítide nuru sua, de terra peregrinatiónis suæ, ac reversa est in Béthleem, quando primum hórdea metebantur. Erat autem viro Elímelech consanguíneus, homo potens, et magnárum opum, nómine Booz. Tulit ítaque Booz Ruth, et accépit uxórem : et dedit illi Dóminus ut concíperet, et páreret fílium. Susceptumque Nóemi púerum pósuit in sinu suo, et nutrícis ac gérulæ fungebátur offício. Vicínæ autem mulíeres congratulantes ei, et dicentes : Natus est fílius Nóemi. Vocavérunt nomen ejus Obed : hic est pater Isaï, patris David.

℟. Emitte Agnum, Dómine, dominatórem terræ, * De petra deserti ad montem fíliæ Sion. ℣. Salutáre tuum exspectábo, Dómine,* De. *Is.* 16. *Gen.* 49.

Lectio III.

Ex S. Paulini Operibus, Hieron. Augustino, etc.

Paulinus consulári et patrício génere natus, haud procul a Burdígala, Rhetóricis et Poéticis ártibus ab Ausónio institútus est. Património peramplo potítus, ac in ipso juventútis flore Consulátum consecútus, Therásiam uxórem duxit. Circa annum vitæ suæ trigésimum octávum, a Delphíno Burdigalensi Epíscopo baptizátus, erogátis in páuperes facultátibus, in Hispániam secessit, Therásia a viri propósito non dissentiente. Barcínonæ, facto in eum multitúdinis ímpetu, Presbyterum se ordinári passus est : ea tamen lege ut Ecclésiæ Barcinonensi non adligarétur. Inde in Itáliam profectus est, ut Nolæ ad túmulum sancti Felícis, per réliquum vitæ tempus Deo servíret. Romæ multórum de Clero invídia laborávit. Nolæ dénique mónachi vitam agens, ejusdem civitátis Episcopátum suscípere coactus est. Vastántibus póstea Nolam Gothis, Paulínus ex opulentíssimo dívite, ut sanctus Augustínus scribit, voluntáte paupérrimus et copiosíssime sanctus, cum ab eis tenerétur, sic in corde suo precabátur : Dómine, non excrúcier propter aurum et argentum; ubi enim sint ómnia mea, tu scis. Tandem cum láterum dolóre correptus esset, cubículum in quo ja-

cébat, terræ motu contrémuit, ac paulo post ánimam Deo réddidit, anno salútis quadringentésimo trigésimo primo. Multa eleganter ac pie scripsit vérsibus et solúta oratióne. Suæ virtútis præcónes hábuit, Martínum, Ambrósium, Augustínum, Hierónymum, et quotquot fuére suæ ætátis, summi viri.

℟. Si vis perfectus esse, vade, vende quæ habes, et da paupéribus, et habébis thesaurum in cœlo : * Quia dives difficile intrábit in regnum cœlórum. ℣. Beátus dives, qui inventus est sine mácula, et qui post aurum non ábiit, nec sperávit in pecúnia et thesauris ; * Quia. Glória. * Quia. *Matth.* 19. *Eccli.* 31.

Oratio. Brev. Suess.

Omnipotens et misericors Deus, qui beátum Paulínum Pontíficem misericórdiæ opéribus tua grátia fœcundasti : da, quæsumus, ut ejus exemplis, egéntium necessitátibus succurrentes, misericórdiam tuam consequámur ; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XXI.
DE FERIA.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Liber primus Regum.

Fuit vir unus de Ramathaímsophim, de monte Ephraïm, et nomen ejus Elcána Ephratæus; et hábuit duas uxóres, nomen uni Anna, et nomen secundæ Phenenna. Fueruntque Phenennæ fílii : Annæ autem non erant líberi. Et ascendébat vir ille de civitáte sua statútis diébus, ut adoráret et sacrificáret Dómino exercítuum in Silo. Erant autem ibi duo fílii Heli, Ophni et Phínees, sacerdótes Dómini. Venit ergo dies, et immolávit Elcána, deditque Phenennæ uxóri suæ, et cunctis fíliis ejus, et filiábus partes : Annæ autem dedit partem unam tristis, quia Annam diligébat. Dóminus autem conclúserat vulvam ejus. Affligébat quoque eam æmula ejus, et vehementer angébat, in tantum, ut exprobráret quod Dóminus conclusisset vulvam ejus : sicque faciébat per síngulos annos, cum redeunte témpore ascénderent ad templum Dómini,: et sic provocábat eam. Porro illa flebat, et non capiébat cibum.

℟. Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ sunt : * De necessitátibus meis érue me, Dómine ; vide humilitátem meam, et labórem meum. ℣. Subest tibi, cum volúeris, posse, * De. *Ps.* 24. *Sap.* 12.

Lectio II.

Dixit ergo ei Elcána vir suus : Anna, cur fles? et quare non cómedis? et quam

ob rem afflígitur cor tuum? Numquid non ego mélior tibi sum, quam decem fílii? Surrexit autem Anna postquam coméderat, et bíberat in Silo. Et Heli sacerdóte sedente super sellam ante postes templi Dómini, cum esset Anna amáro ánimo, orávit ad Dóminum, flens lárgiter, et votum vovit, dicens : Dómine exercítuum, si respíciens víderis afflictiónem fámulæ tuæ, et recordátus mei fúeris, nec oblítus ancillæ tuæ, dederisque servæ tuæ sexum virílem : dabo eum Dómino ómnibus diébus vitæ ejus, et novácula non ascendet super caput ejus.

℟. Prope est Dóminus invocántibus eum; ómnibus invocántibus eum in veritáte : * Voluntátem timéntium se fáciet, et deprecatiónem eórum exáudiet. ℣. Habéte fidem Dei. Omnia quæcumque orantes pétitis, crédite quia accipiétis, et evénient vobis : * Voluntátem. *Ps.* 144. *Marc.* 11.

Lectio III.

Factum est autem, cum illa multiplicáret preces coram Dómino, ut Heli observáret os ejus. Porro Anna loquebátur in corde suo, tantumque lábia illíus movebantur, et vox pénitus non audiebátur. Æstimávit ergo eam Heli temulentam, dixitque ei : Usquequo ébria eris? Dígere paulisper vinum, quo mades. Respondens Anna, Nequáquam, inquit, dómine mi, nam múlier infélix nimis ego sum, vinumque et omne quod inebriáre potest, non bibi, sed effúdi ánimam meam in conspectu Dómini. Ne réputes ancillam tuam quasi unam de filiábus Bélial : quia ex multitúdine dolóris et mœróris mei locúta sum usque in præsens. Tunc Heli ait ei : Vade in pace : et Deus Israel det tibi petitiónem tuam, quam rogasti eum. Et factum est post círculum diérum, concépit Anna, et péperit fílium, vocavitque nomen ejus Sámuel : eo quod a Dómino postulasset eum.

℟. Stérilis péperit plúrimos; * Et † Quæ multos habébat fílios, infirmáta est. ℣. Habitáre facit Dóminus stérilem in domo, matrem filiórum lætantem; * Et. Glória. † Quæ. *I. Reg.* 2. *Ps.* 112.

DIE XXII.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 2.

Ex Libro primo Regum.

Filii Heli, fílii Bélial, nescientes Dóminum, neque offícium Sacerdótum ad pópulum. Heli autem erat senex valde, et audívit ómnia quæ faciébant fílii sui universi Israéli. Et dixit eis : Quare fácitis res hujuscémodi, quas ego áudio, res péssimas, ab omni pópulo? Nolíte, fílii

mei : non enim est bona fama, quam ego áudio, ut tránsgredi faciátis pópulum Dómini. Et non audiérunt vocem patris sui : quia vóluit Dóminus occídere eos. Puer autem Sámuel proficiébat, atque crescébat, et placébat tam Dómino quam homínibus. Venit autem vir Dei ad Heli, et ait ad eum : Hæc dicit Dóminus : Numquid non aperte revelátus sum dómui patris tui, cum essent in Ægypto in domo Pharaónis? Et elégi eum ex ómnibus tríbubus Israel mihi in sacerdótem. Quare calce abjecistis víctimam meam, et múnera mea quæ præcépi ut offerrentur in templo ; et magis honorasti fílios tuos quam me, ut comederétis primítias omnis sacrifícii Israel pópuli mei? Ecce dies véniunt : et præcídam bráchium tuum ; et vidébis æmulum tuum in templo, in universis prósperis Israel : Hoc autem erit tibi signum, quod ventúrum est duóbus fíliis tuis Ophni et Phínees : In die uno morientur ambo. Et suscitábo mihi Sacerdótem fidélem, qui juxta cor meum, et ánimam meam fáciet : et ædificábo ei domum fidélem, et ambulábit coram Christo meo cunctis diébus.

℟. Erat peccátum puerórum Heli grande nimis coram Dómino : * Quia retrahébant hómines a sacrifício Dómini. ℣. Trádidit illos Deus in desidéria cordis eórum ; * Quia.

I. Reg. 2. Rom. 1.

Lectio II. Cap. 3.

Puer autem Sámuel ministrábat Dómino coram Heli, et sermo Dómini erat pretiósus in diébus illis, non erat vísio manifesta. Sámuel dormiébat in templo Dómini, ubi erat Arca Dei. Et vocávit Dóminus Sámuel. Qui respondens, ait : Ecce ego. Et cucurrit ad Heli, et dixít : Ecce ego : vocasti enim me. Qui dixit : Non vocávi : revértere, et dormi. Et adjécit Dóminus rursum vocáre Samuélem. Consurgensque Sámuel, ábiit ad Heli, et dixit : Ecce ego : quia vocasti me. Qui respondit : Non vocávi te, fili mi : revértere et dormi. Porro Sámuel necdum sciébat Dóminum, neque revelátus fúerat ei sermo Dómini. Et adjécit Dóminus, et vocávit adhuc Samuélem tértio. Qui consurgens ábiit ad Heli, et ait : Ecce ego : quia vocasti me. Intellexit ergo Heli quia Dóminus vocáret púerum : et ait ad Samuélem : Vade, et dormi : et si deinceps vocáverit te, dices : Lóquere, Dómine, quia audit servus tuus. Et dixit Dóminus ad Samuélem : Ecce ego fácio verbum in Israel : quod quicumque audíerit, tínnient ambæ aures ejus. In die illa suscitábo adversum Heli ómnia quæ locútus sum super domum ejus : incípiam et complébo. Prædixi enim ei quod judicatúrus essem domum ejus in æternum, propter iniquitátem, eo quod

nóverat indigne ágere fílios suos, et non corripúerit eos.

℟. Suscitábo mihi Sacerdótem fidélem, qui juxta cor meum et ánimam meam fáciet; * Et ambulábit coram Christo meo cunctis diébus. ℣. Ædificábo ei domum fidélem, * Et. *I. Reg.* 2.

Lectio III. Cap. 4.

Et factum est in diébus illis, convenérunt Philísthiim in pugnam : et egressus est Israel óbviam Philísthiim in prælium. Inito autem certámine, terga vertit Israel Philisthæis, et cæsa sunt in illo certámine passim per agros, quasi quátuor míllia virórum. Dixeruntque majóres natu de Israel : Quare percussit nos Dóminus hódie coram Philísthiim? Afferámus ad nos de Silo arcam fœderis Dómini, et véniat in médium nostri, ut salvet nos de manu inimicórum nostrórum. Misit ergo pópulus in Silo, et tulérunt inde arcam fœderis Dómini exercítuum sedentis super Chérubim : erantque duo fílii Heli cum arca fœderis Dei, Ophni et Phínees. Cumque venisset arca fœderis Dómini in castra, vociferátus est omnis Israel clamóre grandi, et persónuit terra. Et audiérunt Philísthiim vocem clamóris, dixeruntque : Quænam est hæc vox clamóris magni in castris Hebræórum ? Et cognovérunt quod arca Dómini venisset in castra.

℟. Immitte timórem tuum, Dómine, super gentes quæ non exquisiérunt te : * Ut cognoscant quia non est Deus nisi tu, et enarrent magnália tua. ℣. Confundantur confusióne qui confídunt in scúlptili, qui dicunt conflátili : Vos dii nostri : * Ut. Glória. * Ut. *Eccli.* 36. *Is.* 42.

DIE XXIII.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 4.

Ex Libro primo Regum.

Timueruntque Philísthiim, dicentes : Venit Deus in castra. Et ingemuérunt, dicentes : Væ nobis : quis nos salvábit de manu deórum sublímium istórum? Hi sunt dii, qui percussérunt Ægyptum omni plaga, in deserto. Confortámini, et estóte viri, Philísthiim : ne serviátis Hebræis, sicut et illi serviérunt vobis : confortámini, et belláte. Pugnavérunt ergo Philísthiim, et cæsus est Israel, et Arca Dei capta est; duo quoque fílii Heli mórtui sunt, Ophni et Phínees. Currens autem vir de Bénjamin ex ácie, venit in Silo in die illa, scissa veste, et conspersus púlvere caput. Et dixit ad Heli : Ego sum qui veni de prælio, et ego qui de ácie fugi hódie. Cui ille ait : Quid actum est,

fili mi? Respondens autem ille, qui nuntiábat : Fugit, inquit, Israel coram Philísthiim, et ruína magna facta est in pópulo : ínsuper et duo fílii tui mórtui sunt, Ophni et Phínees : et Arca Dei capta est. Cumque ille nominasset Arcam Dei, cécidit de sella retrorsum juxta óstium, et fractis cervícibus mórtuus est. Senex enim erat vir et grandævus : et ipse judicávit Israel quadraginta annis.

℟. Sacerdótes Israel contempsérunt legem meam, et polluérunt sanctuária mea : et * Effúdi super eos indignatiónem meam, in igne iræ meæ cónsumpsi eos. ℣. Væ pastóribus qui disperdunt et dilácerant gregem páscuæ meæ : * Effúdi. *Ezech.* 22. *Jer.* 23.

Lectio II. Cap. 5.

Tulerunt Philísthiim Arcam Dei, et intulérunt eam in templum Dagon, et statuérunt eam juxta Dagon. Cumque surrexissent dilúculo Azótii áltera die, ecce Dagon jacébat pronus in terra ante Arcam Dómini : et tulérunt Dagon, et restituérunt eum in locum suum. Rursumque mane die áltera consurgentes, invenérunt Dagon jacentem super fáciem suam in terra coram Arca Dómini : caput autem Dagon, et duæ palmæ mánuum ejus abscissæ erant super limen : porro Dagon solus truncus remánserat in loco suo. Aggraváta est autem manus Dómini super Azótios, et demolítus est eos, et percussit in secretióri parte nátium Azótum, et fines ejus. Et ebulliérunt villæ et agri in médio regiónis illíus, et nati sunt mures, et facta est confúsio mortis magnæ in civitáte. Videntes autem viri Azótii hujuscémodi plagam, dixérunt : Non máneat Arca Dei Israel apud nos. Et circumduxérunt Arcam Dei Israel. Illis autem circumducéntibus eam, fiébat manus Dómini per síngulas civitátes interfectiónis magnæ nimis.

℟. Exacerbavérunt Deum excelsum; et répulit tabernáculum Silo, tabernáculum suum ubi habitávit in homínibus; * Et trádidit in captivitátem, virtútem eórum, et pulchritúdinem eórum in manus inimíci. ℣. Transláta est glória de Israel, quia capta est Arca Dei; * Et. *Ps.* 77. *I. Reg.* 4.

Lectio I. Cap. 6.

Tollentes Philísthiim duas vaccas, quæ lactábant vítulos, junxérunt ad plaustrum, vitulosque eárum conclusérunt domi. Et posuérunt Arcam Dei super plaustrum, et capsellam, quæ habébat mures áureos et similitúdines anórum. Ibant autem in directum vaccæ, per viam quæ ducit Béthsames, et itínere uno gradiebantur, pergentes et mugientes : et non declinábant neque ad déxteram, neque

ad sinístram: sed et sátrapæ Philísthiim sequebantur usque ad términos Béthsames. Porro Bethsamítæ metébant tríticum in valle: et elevantes óculos suos, vidérunt Arcam, et gavísi sunt cum vidissent. Et plaustrum venit in agrum Jósue Bethsamítæ, et stetit ibi. Erat autem ibi lapis magnus: et concidérunt ligna plaustri, vaccasque imposuérunt super ea holocaustum Dómino.

℟. Non est sanctus, ut est Dóminus; * Neque enim est álius extra te, et non est fortis sicut Deus noster. ℣. Quis non timébit te, Dómine, et magnificábit nomen tuum? * Neque. Glória. * Neque. *I. Reg.* 2. *Apoc.* 15.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXIV.

IN NATIVITATE
S. JOANNIS BAPTISTÆ.

SOLEMNE-MINUS.

¶ *Si occurrat in Festo Corporis Christi, vel in die Octava, transfertur in diem sequentem; in his casibus non habet I Vesperas.*

IN I VESPERIS.

Psalmi juxta diem Hebdomadæ; et sic ad Completorium.

Ant. 8. G. Cum sacerdótio fungerétur Zacharías in órdine vicis suæ, appáruit illi Angelus Dómini stans a dextris altáris incensi. *Luc.* 1.

Ant. 3. a. Ne tímeas, Zacharía: exaudíta est deprecátio tua: et uxor tua Elísabeth páriet tibi fílium. *Luc.* 1.

Ant. 1. J. Vocábis nomen ejus Joannem: et erit gáudium tibi et exsultátio; et multi in nativitáte ejus gaudébunt. *Luc.* 1.

Ant. 5. a. Vinum et síceram non bibet; et Spíritu sancto replébitur adhuc ex útero matris suæ. *Luc.* 1.

Ant. 4. *D.* Multos filiórum Israel convertet ad Dóminum Deum ipsórum, et præcédet paráre Dómino plebem perfectam. *Luc.* 1.

Capitulum. Malach. 4.

Ecce ego mittam vobis Elíam Prophétam, ántequam véniat dies Dómini magnus et horríbilis; et convertet cor patrum ad fílios, et cor filiórum ad patres eórum: ne forte véniam, et percútiam terram anathémate.

Hymnus. C.

CHRISTE, prolapsi reparátor orbis,
Ut tuum casto celebrémus omnes
Ore Baptistam, máculas profáni
Elue cordis.

Hunc paratúrum Domino sequenti
Sémitam prisci cecinére Vates:
Vátibus cunctis fuit ipse major,
Júdice Christo.

Hic et inclúsus genitrícis alvo,
Sentit exsultans Dominum latentem;
Jamque cœlésti trepidat veníre
Obvius Agno.

Quid fide pendes dubia, Sacerdos?
Muta torpébit tibi vox: at infans
Prótinus nascens patriæ resolvet
Víncula linguæ.

Quin repromissam, subitus Prophéta,
Cernis humáno generi salútem;
Núntias pacem, reserasque fatis
Grándibus ora.

Gaudet admírans populus stupetque:
Quis puer, clamant, erit iste, cujus
Se statim prodit manifesta tantis
Glória signis?

Laus sit æternæ sua Trinitáti,
Quæ novam mundo paritúra lucem,
Prævium Soli voluit Joannem
Súrgere sidus. Amen.

℣. Suscepisti me, Dómine, de útero matris meæ: ℟. Confitébor tibi, quia mirabília ópera tua. *Ps.* 138.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Dixit Zacharías ad Angelum: Unde hoc sciam? Et respondens Angelus, dixit: Ecce non póteris loqui usque in diem quo hæc fiant, pro eo quod non credidisti verbis meis. *Luc.* 1.

AD COMPLET. ut in Ordinario, 137.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Agnum Dei a Joanne demonstrátum,* Veníte, adorémus. *Joan.* 1.

Hymnus. C.

EXIIT cunis pretiósus infans,
Munus excelsi: venit ut tenello
Córpori robur, nova ditat intus
Grátia mentem.

Jamque conventus fugiens profános,
Hórridis blanda procul urbe lustris,
Mílitem Christo parat, innocentes
Sævus in artus.

Cinctus hirsúti spoliis caméli,
Arido vitam toleráre victu
Gaudet, insulsas medicans agresti
Melle locustas.

Scílicet, sacra stimulante flamma.
Pérfidam natus renováre gentem,
Ad Patrum mentes revocábit olim
Corda nepótum.
Qui creat mundum, sit honos Parenti:
Laus tibi compar, Reparátor orbis;
Æquus ambórum sit honos per omne
Tempus Amóri. Amen.

Psalmi de Dominica; et sic ad ceteras Horas.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. D. Zacharías et uxor illíus Elísabeth erant justi ante Deum, incedentes in omnibus mandátis Dómini. *Luc.* 1.

Ant. 2. D. Non erat illis fílius, eo quod esset Elísabeth stérilis, et ambo processissent in diébus suis. *Luc.* 1.

Ant. 4. E. Et ecce Elísabeth concépit fílium in senectúte sua; quia non erit impossíbile apud Deum omne verbum. *Luc.* 1.

℣. Dóminus habitáre facit stérilem in domo, ℟. Matrem filiórum lætantem. *Ps.* 112.

Lectio I. Cap. 13.

Ex Actibus Apostolórum.

Surgens Paulus, et manu siléntium indícens, ait: Viri Israelítæ, et qui timétis Deum, audíte: Deus plebis Israel elégit patres nostros, et plebem exaltávit cum essent íncolæ in terra Ægypti, et in bráchio excelso eduxit eos ex ea, et per quadraginta annórum tempus mores eórum sustínuit in deserto. Et déstruens gentes septem in terra Chánaan, sorte distríbuit eis terram eórum, quasi post quadragintos et quinquaginta annos, et post hæc dedit júdices usque ad Sámuel Prophétam.

℟. Jurávit Dóminus ad Abraham patrem nostrum, datúrum se nobis: * Ut sine timóre, de manu inimicórum nostrórum liberáti, serviámus illi, in sanctitáte et justítia, coram ipso, ómnibus diébus nostris. ℣. Fecit salútem ex inimícis nostrís, et de manu ómnium qui odérunt nos; * Ut. *Luc.* 1.

Lectio II.

Et exinde postulavérunt regem: et dedit illis Deus Saül fílium Cis, virum de tribu Bénjamin annis quadraginta. Et amóto illo, suscitávit illis David regem: cui testimónium pérhibens, dixit: Invéni David fílium Jesse, virum secundum cor meum, qui fáciet omnes voluntátes meas. Hujus Deus ex sémine secundum promissiónem eduxit Israel Salvatórem Jesum, prædicante Joanne ante fáciem adventus ejus baptismum pœniténtiæ omni pópulo Israel. Cum impléret autem Joannes cursum suum, dicébat: Quem me arbitrámini

esse, non sum ego; sed ecce venit post me, cujus non sum dignus calceamenta pedum sólvere. Viri fratres, fílii géneris Abraham, et qui in vobis timent Deum, vobis verbum salútis hujus missum est.

℟. Jurávit Dóminus David veritátem, et non frustrábitur eum: * De fructu ventris tui ponam super sedem tuam. ℣. Erexit cornu salútis nobis, in domo David púeri sui, sicut locútus est; *De. *Ps.* 131. *Luc.* 1.

Lectio III. Cap. 19.

Factum est autem, cum Apollo esset Corinthi, ut Paulus peragrátis superióribus pártibus veníret Ephesum, et inveníret quosdam discípulos: dixitque ad eos: Si Spíritum sanctum accepistis credentes? At illi dixérunt ad eum: Sed neque si Spíritus sanctus est, audívimus. Ille vero ait: In quo ergo baptizáti estis? Qui dixérunt: In Joannis baptísmate. Dixit autem Paulus: Joannes baptizávit baptismo pœniténtiæ pópulum, dicens, In eum qui ventúrus esset post ipsum, ut créderent, hoc est, in Jesum. His audítis, baptizáti sunt in nómine Dómini Jesu.

℟. Ego quidem baptízo in aqua in pœniténtiam; qui autem post me ventúrus est, fórtior me est; * Ipse vos baptizábit in Spíritu sancto et igni. ℣. Ipse est qui post me ventúrus est, qui ante me factus est, cujus ego non sum dignus ut solvam ejus corrígiam calceamenti; * Ipse. Glória.* Ipse. *Matth.* 3. *Joan.* 1.

IN II NOCTURNO.

Ant. 3. a. Elísabeth implétum est tempus pariendi, et péperit filium. *Luc.* 1.

Ant. 1. g. Audiérunt vicíni et cognáti ejus, quia magnificávit Dóminus misericórdiam suam cum illa; et congratulabantur ei. *Luc.* 1.

Ant. 6. F. Venérunt circumcídere púerum; et mater ejus dixit: Vocábitur Joannes. *Luc.* 1.

℣. O Dómine, quia ego servus tuus: ℟. Ego servus tuus, et fílius ancillæ tuæ. *Ps.* 115.

Lectio IV.

Ex sancto Augustíno Epíscopo de Nativitáte sancti Joannis. *Serm.* 292. *n.* 1.

Quare Natálem, quo est ortus ex útero Joannes, pótius celebrámus, quam cujúslibet Apóstoli, vel Mártyris, vel Prophétæ, vel Patriarchæ? Quantum mihi vidétur, hæc causa est: Discípuli Dómini nati, et per ætátis accessum ad annos capacióres perducti, in discipulátum adsumpti sunt: illórum póstea fides Dómino adhæsit, sed nullíus illórum natívitas Dómino militávit. Recordémur et Prophétas, recolámus Patriarchas. Nati sunt, ut póstea prophetárent. Joannis autem ipsa Natívitas Dóminum Chris-

tum prophetávit, quem conceptum ex útero salutávit.

℟. Apertum est íllico os Zacharíæ, et replétus est Spíritu sancto; et prophetávit, dicens: Tu, puer, Prophéta Altíssimi vocáberis; * Præíbis enim ante fáciem Dómini paráre vias ejus. ℣. Dixít Dóminus ad me: Noli dícere: Puer sum; quóniam ad ómnia quæ mittam te, ibis; * Præíbis. *Luc.* 1. *Jer.* 1.

Lectio V. n. 2.

Hæc Joannes non invenítur inter discípulos Dómini; sed invenítur pótius discípulos habuisse cum Dómino. Docébat Christus, docébat Joannes; baptizábat Joannes, baptizábat Christus. Plus hic de baptismo dico, a Joanne baptizátus est Christus. Magna jam eminére causa cœpit, qua fúerat et Christus a Patre mittendus, et Joannes a Christo præmittendus. Prior missus est Joannes; sed sicut ab obsequéntibus antecéditur Judex. Postérior Homo creátus est Christus; sed Joannem creávit Deus Christus.

℟. Puer crescébat, et confortabátur spíritu: * Et erat in desertis usque in diem ostensiónis suæ ad Israel. ℣. Crevit puer, et benedixit ei Dóminus, cœpitque Spíritus Dómini esse cum eo; * Et. *Luc.* 1. *Judic.* 13.

Lectio VI.

Si in natis mulíerum nemo exsurrexit major Joanne Baptista; quisquis Joanne plus est non tantum homo, sed et Deus est. Débuit ergo tantus iste, et discípulos próprios habére; et cum discípulis suis, magistrum ómnium, Christum cognóscere. Quod enim est majus testimónium veritátis, quam se humiliando eum cognóscere, cui æmulando póterat invidére? Putári Christus pótuit, et nóluit.

℟. Fuit homo missus a Deo, cui nomen erat Joannes: * Non erat ille lux, sed ut testimónium perhibéret de lúmine, ut omnes créderent per illum. ℣. Surrexit quasi ignis; et verbum ipsíus quasi fácula ardébat.* Non. Glória. * Non. *Joan.* 1. *Eccli.* 48.

IN III NOCTURNO.

Ant. 7. d. Factum est verbum Dómini super Joannem in deserto, et venit in omnem regiónem Jordánis, prædicans baptismum pœniténtiæ. *Luc.* 3.

Ant. 8. c. Ipse Joannes habébat vestimentum de pilis camelórum, et zonam pellíceam circa lumbos suos; esca autem ejus erat locustæ et mel silvestre. *Matth.* 3.

Ant. 5. a. Hic est qui dictus est per Isaíam Prophétam: Vox clamantis in deserto: Paráte viam Dómini, rectas fácite sémitas ejus. *Matth.* 3.

℣. Vox Dómini in virtúte; ℟. Vox Dómini in magnificéntia. *Ps.* 28.

Lectio VII.

Ex sancto Bernardo Abbáte in Nativitáte sancti Joannis. *Serm. n.* 7, 8.

Gaudeámus, dilectíssimi, in Nativitáte sancti Joannis; et gaudeámus de ipsa Nativitáte: copiósa síquidem nobis in ejus recordatióne lætítiæ causa, múltiplex est matéria gaudiórum. Ille erat lucerna ardens et lucens, et Judæi voluérunt exsultáre in luce ejus: ipse vero pótius gaudébat in fervóre devotiónis, gaudébat ad vocem sponsi, tanquam amícus sponsi. Nobis in utróque gaudendum est: in áltero quidem ei, nobis in áltero congaudendum. Ardébat enim sibi, nobis autem lucébat. Gaudeámus in fervóre ejus ad imitatiónem: gaudeámus et in lúmine, non tamen ibi manentes, sed ut in lúmine ejus videámus lumen, lumen útique verum, quod non est ipse, sed cui testimónium pérhibet ipse.

℟. Joannes testimónium pérhibet de Verbo, et clamat, dicens: Qui post me ventúrus est, ante me factus est, quia prior me erat; * Et de plenitúdine ejus nos omnes accépimus. ℣. Ego novíssimus, in benedictióne Dei et ipse sperávi. * Et de plenitúdine. *Joan.* 1. *Eccli.* 33.

Lectio VIII.

Ex sancto Irenæo Epíscopo et Mártyre contra Hæreses. *Lib.* 3. *Cap.* 11. *n.* 4.

Præcursor Joannes, qui testátur de lúmine, a quo missus est? Utique ab eo, cujus Gábriel est Angelus, qui étiam evangelizávit generatiónem ejus, qui et per Prophétas promísit Angelum suum missúrum ante fáciem Fílii sui, et præparatúrum viam ejus, hoc est, testificatúrum de lúmine in spíritu et virtúte Elíæ. Elías autem rursus, cujus Dei servus et Prophéta fuit? Ejus qui fecit cœlum et terram, quemádmodum et ipse confitétur. A Conditóre ígitur et Fabricatóre hujus mundi missus Joannes. Propter hoc Dóminus plusquam Prophétam dixit eum habuisse. Réliqui enim omnes Prophétæ annuntiavérunt adventum Paterni lúminis. Concupiérunt autem digni esse vidére eum quem prædicábant. Joannes autem et prænuntiávit simíliter sicut álii, et advenientem vidit et demonstrávit, et crédere in eum suásit multis; ita ut ipse et Prophétæ et Apóstoli locum habúerit.

℟. Qui misit me, ille mihi dixit: * Super quem víderis Spíritum descendentem, et manentem super eum, hic est qui baptízat in Spíritu sancto. ℣. Dóminus formans me ex útero servum sibi, ut redúcam Jacob ad eum, factus est fortitúdo mea; et dixit: * Super. *Joan.* 1. *Is.* 49.

Lectio IX. Cap. I.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Nascitur sanctus Joannes Baptista.

Elisabeth implétum est tempus pariendi, et péperit fílium. Et audiérunt vicíni et cognáti ejus quia magnificávit Dóminus misericórdiam suam cum illa; et congratulabantur ei. Et réliqua.

Homília sancti Ambrósii Epíscopi. *Expos. in Luc. Lib.* 2. *n*. 30.

Habet Sanctórum edítio lætítiam plurimórum, quia commúne est bonum; justítia enim commúnis est virtus. Et ídeo in ortu justi, futúræ vitæ insigne præmíttitur, et grátia secutúræ virtútis exsultatióne vicinórum præfigurante signátur. Pulchre autem tempus quo fuit in útero Prophéta, descríbitur, ne Maríæ præséntia taceátur; sed tempus silétur infántiæ, eo quod præséntiâ Dómini, matris in útero roborátur, qui infántiæ impedimenta nescívit. Et ídeo in Evangélio nihil super eo légimus, nisi ortum ejus, et oráculum, exsultatiónem in útero, vocem in deserto. Neque enim ullam infántiæ sensit ætátem, qui supra natúram, supra ætátem in útero situs matris, a mensúra perfectæ cœpit ætátis plenitúdinis Christi.

℟. Non sum ego Christus, sed missus sum ante illum. Qui habet sponsam sponsus est: amícus autem sponsi, qui stat, et audit eum, gáudio gaudet propter vocem sponsi. * Hoc ergo gáudium meum implétum est. ℣. Pater díligit Fílium; et ómnia dedit in manu ejus; * Hoc. Glória. * Hoc. *Joan*. 3.

AD LAUDES.

Ant. 7. d. Existimante pópulo de Joanne, ne forte esset Christus, respondit: Véniet fórtior me, cujus non sum dignus sólvere corrígiam calceamentórum. *Luc*. 3.

Ant. 4. f. Confessus est: Non sum ego Christus: ego vox clamantis in deserto, Dirígite viam Dómini. *Joan*. I.

Ant. I. a. Prædicábat, dicens: Ego baptizávi vos aqua; ille vero baptizábit vos Spíritu sancto. *Marc*. I.

Canticum. Is. 40.

Vox clamantis in deserto: Paráte viam Dómini,* rectas fácite in solitúdine sémitas Dei nostri.

Omnis vallis exaltábitur, * et omnis mons et collis humiliábitur;

Et erunt prava in directa, * et áspera in vias planas.

Et revelábitur glória Dómini, * et vidébit omnis caro páriter quod os Dómini locútum est.

Verbum autem Dómini nostri * manet in æternum.

Super montem excelsum ascende, * tu, qui evangelízas Sion:

Exalta in fortitúdine vocem tuam,* qui evangelízas Jerúsalem.

Exalta, noli timére;* dic civitátibus Juda: Ecce Deus vester:

Ecce Dóminus Deus in fortitúdine véniet, * et bráchium ejus dominábitur:

Ecce merces ejus cum eo, * et opus illíus coram illo.

Sicut pastor, gregem suum pascet; * in bráchio suo congregábit agnos,

Et in sinu suo levábit, * fœtas ipse portábit.

Ant. 5. a. Vidit Jesum, et ait: Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccátum mundi. Hic est de quo dixi: Post me venit vir, qui ante me factus est. *Joan.* 1.

Ant. 2. D. Lex et Prophétæ, usque ad Joannem: ex eo regnum Dei evangelizátur, allelúia. *Luc.* 16.

Capitulum. Act. 19.

Joannes baptizávit baptismo pœniténtiæ pópulum, dicens, In eum qui ventúrus esset post ipsum, ut créderent, hoc est, in Jesum.

Hymnus. C.

Nunc suis tandem novus e latébris
Prodit Elías, populisque Christum
Clamat, expróbrans sua viperínæ
Crímina proli.
En Deus judex, Deus en propinquat
Véntilans fruges: superis recondet
Tríticum cellis, paleasque diros
Tradet in ignes.
Hujus adventu, rigidum superbi
Déprimant montes caput; erigantur
Vállium passim cava: corrigantur
Prava viárum.
Sancte Præcursor, date præco lucis,
Excitet somno tua vox inertes;
Ut graves olim fugiámus Agni
Vindictis iras.
Summa laus Patri, genitóque Verbo:
Æquus ambórum sit honos Amóri,
Qui sacrum Christi pugilem potenter
Ungit et armat. Amen.

℣. Docébo iníquos vias tuas; ℟. Et ímpii ad te convertentur. *Ps.* 50.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. A diébus Joannis Baptistæ regnum cœlórum vim pátitur, et violenti rápiunt illud. *Matth.* 11.

Oratio Sacr. Leon.

Deus, qui præsentem diem honorábilem nobis in beáti Joannis Nativitáte fecisti: da pópulis tuis spirituálium grátiam gaudiórum, et ómnium fidélium mentes dírige in viam salútis ætérnæ; Per Dóminum.

Fit Commem. de Dominica, si occurrat.

Intra Octavam Corporis Christi, de ea pariter fit Commem.

AD HORAS, Doxologia :

¶ Quem præco nascens núntiat,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu
In sempiterna sécula.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Existimante.

AD TERTIAM.

Ant. 4. F. Confessus est.

Capitulum. Is. 52.

Gaudete, et laudáte simul, deserta Jerúsalem; quia consolátus est Dóminus pópulum suum, redémit Jerúsalem. Parávit Dóminus bráchium sanctum suum in óculis ómnium géntium; et vidébunt omnes fines terræ Salutáre Dei nostri.

℟. *br.* Vox Dómini * concutientis desertum; *Allelúia, allelúia. Vox. ℣. Vox Dómini * revelábit condensa; *Allelúia. Glória. Vox. *Ps.* 28.

℣. Dabit Deus voci suæ vocem virtútis: ℟. Date glóriam Deo super Israel. *Ps.* 67.

AD SEXTAM.

Ant. 1. a. Prædicábat.

Capitulum. Act. 13.

Deus ex sémine David secundum promissiónem eduxit Israel Salvatórem Jesum, prædicante Joanne ante fáciem adventus ejus, baptismum pœniténtiæ omni pópulo Israel.

℟. *br.* Altíssimus * dedit vocem suam; *Allelúia, allelúia. Altíssimus. ℣. Et apparuérunt * fontes aquárum; * Allelúia. Glória. Altíssimus. *Ps.* 17.

℣. Vox Dómini super aquas: ℟. Dóminus dilúvium inhabitáre facit. *Ps.* 28.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Lex et Prophétæ.

Capitulum. Act. 13.

Cum impléret Joannes cursum suum, dicébat: Quem me arbitrámini esse, non sum ego; sed ecce venit post me, cujus non sum dignus calceamenta pedum sólvere.

℟. *br.* Parávi lucernam, * Christo meo; *Allelúia, allelúia. Parávi. ℣. Super ipsum * efflorébit sanctificátio mea; *Allelúia. Glória. Parávi. *Ps.* 131.

℣. Prótegam eum, quóniam cognóvit nomen meum: ℟. Et ostendam illi Salutáre meum. *Ps.* 90.

AD II VESPERAS.

Hæ Vesperæ cedunt I Vesp. Sacerdotii Christi, si concurr.

Ant. 6. F. Cœpit Jesus dícere ad turbas de Joanne: Quid existis vidére? Prophétam? Etiam dico vobis, et plusquam Prophétam. *Matth.* 11.

Ant. 5. C. Hic est de quo

scriptum est : Ecce ego mitto Angelum meum ante fáciem tuam, qui præparábit viam tuam ante te. *Matth.* 11.

Ant. 7. *d.* Amen dico vobis : Non surrexit inter natos mulíerum major Joanne Baptista. *Matth.* 11.

Ant. 4. E. A ventre matris consecrátus est Prophéta, evértere, et erúere, et pérdere, et íterum renováre. *Eccli.* 40.

Ant. 1. D. Si vultis recípere, ipse est Elías qui ventúrus est. *Matth.* 1.

Capitulum. Eccli. 46.

In fide sua probátus est Prophéta, et cógnitus est in verbis suis fidélis ; quia vidit Deum lucis.

Hymnus. C.

Quid moras nectis? Domino jubenti
Cede : qui sacro lavat igne corda,
Hic tuis ardet manibus, Joannes,
Amne lavári.
Quis fuit sensus tibi, cum vidéres
Súpplicis ritu dare colla pronum,
Cui pedum summo reputes honóri
Sólvere lora?
Cernis ut, nimbo rutilante, Christo
Spíritus, Patris comitante voce,
Incubat ; sese Triadisque tota
Pandit imágo?
Díligens instas operi minister :
Víctimam mundi scelus auferentem
Prædicas Agnum, digitóque fidus
Indice monstras.
Immemor laudis propriæ, magistro
Débitos Christo properas Alumnos
Réddere : ardébas mínui ; decébat
Créscere Christum.
Nec fidem vita sat erit probasse ;
Víndicem læsi rigidum pudóris
Te manet carcer : Domino cruenta
Morte præíbis.
Lætus ætérnum celebret Parentem
Orbis : ætérnum celebret Parentis
Fílium : par sit tibi laus per omne,
Spíritus, ævum. Amen.

℣. Loquébar de testimóniis tuis, Dómine, ℟. Et non confundébar. *Ps.* 118.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Joannes testimónium perhíbuit veritáti : ille erat lucerna ardens et lucens. *Joan.* 5.

DIE XXV.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 7.

Ex Libro primo Regum.

Dixit Sámuel : Congregáte

universum Israel in Masphath, ut orem pro vobis Dóminum. Et convenérunt in Masphath : hauseruntque aquam, et effudérunt in conspectu Dómini, et jejunavérunt in die illa, atque dixérunt ibi: Peccávimus Dómino. Judicavitque Sámuel fílios Israel et Masphath. Et audiérunt Philísthiim quod congregáti essent fílii Israel in Masphath, et ascendérunt sátrapæ Philisthinórum ad Israel. Quod cum audissent fílii Israel, timuérunt a fácie Philisthinórum. Dixeruntque ad Samuélem : Ne cesses pro nobis clamáre ad Dóminum Deum nostrum, ut salvet nos de manu Philisthinórum. Tulit autem Sámuel agnum lactentem unum, et óbtulit illum holocaustum íntegrum Dómino. Factum est autem cum Sámuel offerret holocaustum, Philísthiim iniére prælium contra Israel : intónuit autem Dóminus fragóre magno in die illa super Philísthiim, et extérruit eos, et cæsi sunt a fácie Israel.

℟. Invocávit Sámuel Dóminum omnipotentem, in oppugnando hostes circumstantes úndique, in oblatióne agni invioláti. * Et intónuit de cœlo Dóminus, et in sónitu magno audítam fecit vocem suam, et contrívit omnes duces Philísthiim. ℣. Clamávit ad Dóminum pro Israel, et exaudívit eum Dóminus; * Et. *Eccli.* 46. *I. Reg.* 7.

Lectio II. Cap. 8.

Factum est autem cum senuisset Sámuel, pósuit fílios suos júdices Israel. Dixeruntque ei majóres natu Israel : Ecce tu senuisti, et fílii tui non ámbulant in viis tuis : constítue nobis regem, ut júdicet nos, sicut et universæ habent natiónes. Displícuit sermo in óculis Samuélis. Et orávit Sámuel ad Dóminum. Dixit autem Dóminus ad Samuélem : Audi vocem pópuli in ómnibus quæ loquuntur tibi. Non enim te abjecérunt, sed me, ne regnem super eos. Nunc ergo vocem eórum audi : verúmtamen contestáre eos, et prædic eis jus regis, qui regnatúrus est super eos. Dixit ítaque Sámuel ómnia verba Dómini ad pópulum, qui petíerat a se regem. Nóluit autem pópulus audíre vocem Samuélis, sed dixérunt : Nequáquam : rex enim erit super nos, et érimus nos quoque sicut omnes gentes : et judicábit nos rex noster, et egrediétur ante nos, et pugnábit bella nostra pro nobis. Et audívit Sámuel ómnia verba pópuli, et locútus est ea in áuribus Dómini. Dixit autem Dóminus ad Samuélem : Audi vocem eórum, et constítue super eos regem.

℟. Perdítio tua, Israel; tantúmmodo in me auxílium tuum. Dixisti : Da mihi regem et príncipes. * Dabo tibi regem in furóre meo, et áuferam in indignatióne mea. ℣.

Projecistis Deum vestrum qui solus salvávit vos, et dixistis: Nequáquam; sed regem constítue super nos: * Dabo. *Osee*, 13. *I. Reg.* 10.

Lectio III. Cap. 9.

Erat vir de Bénjamin, nómine Cis: et erat ei fílius vocábulo Saül, electus et bonus: et non erat vir de fíliis Israel mélior illo. Períerant autem ásinæ Cis patris Saül: et dixit Cis ad Saül fílium suum: Tolle tecum unum de púeris, et consurgens vade, et quære ásinas. Cum venissent in terram Suph, dixit Saül ad púerum qui erat cum eo: Veni et revertámur, ne forte dimíserit pater meus ásinas, et sollícitus sit pro nobis. Qui ait ei: Ecce vir Dei est in civitáte hac, vir nóbilis: omne quod lóquitur, sine ambiguitáte venit. Nunc ergo eámus illuc, si forte índicet nobis de via nostra, propter quam vénimus. Et ascendérunt in civitátem. Cumque illi ambulárent in médio urbis, appáruit Sámuel egrédiens óbviam eis, ut ascénderet in excelsum. Dóminus autem reveláverat aurículam Samuélis ante unam diem quam veníret Saül, dicens: Hac ipsa hora, quæ nunc est, cras mittam virum ad te de terra Bénjamin, et unges eum ducem super pópulum meum Israel. Cumque adspexisset Sámuel Sáülem, Dóminus dixit ei: Ecce vir, quem díxeram tibi, iste dominábitur pópulo meo.

℟. Deus dedit júdices, usque ad Sámuel Prophétam. Et exinde postulavérunt regem: * Et dedit illis Deus Saül fílium Cis, virum de tribu Bénjamin, annis quadraginta. ℣. Dixérunt Samuéli: Constítue nobis regem, ut júdicet nos, sicut et universæ habent natiónes: * Et. Glória. * Et. *Act.* 13. *I. Reg.* 8.

Vesperæ de Feria.

DIE XXVI.

SS. JOANNIS ET PAULI,

FRATRUM, MARTYRUM.

Simplex.

Lectio I. Cap. 9 et 10.

Ex Libro primo Regum.

Accessit autem Saül ad Samuélem in médio portæ, et ait: Indica, oro, mihi, ubi est domus Videntis. Et respondit Sámuel Sáüli, dicens: Ego sum Videns. Ascende ante me in excelsum, ut comedátis mecum hódie, et dimittam te mane: et ómnia quæ sunt in corde tuo, indicábo tibi: et de ásinis, quas nudiustértius perdidisti, ne sollícitus sis, quia inventæ sunt. Adsúmens ítaque Sámuel Sáülem, et púerum ejus, introduxit eos in triclínium. Et dedit eis locum in cápite eó-

rum qui fúerant invitáti. Et descendérunt de excelso in óppidum, et locútus est cum Sáüle in solário : stravitque Saül in solário, et dormívit. Cumque mane surrexissent, et jam elucésceret, vocávit Sámuel Sáülem. Et surrexit Saül : egressíque sunt ambo, ipse vidélicet et Sámuel. Cumque descénderent in extréma parte civitátis, Sámuel dixit ad Saül : Dic púero ut antecédat nos, et tránseat : tu autem subsiste paulisper, ut índicem tibi verbum Dómini. Tulit autem Sámuel lentículam ólei, et effúdit super caput ejus, et deosculátus est eum, et ait : Ecce unxit te Dóminus super hæreditátem suam in príncipem.

℟. Dilectus a Dómino suo Sámuel Prophéta Dómini, renovávit impérium, et unxit príncipes in gente sua; in lege Dómini congregatiónem judicávit; * Et cógnitus est in verbis suis fidélis, quia vidit Deum lucis. ℣. In fide sua probátus est Prophéta;* Et. *Eccli.* 46.

Lectio II. Cap. 10.

Convocavit Sámuel pópulum ad Dóminum in Masphath : et ait ad fílios Israel : Hæc dicit Dóminus Deus Israel : Ego eduxi Israel de Ægypto, et érui vos de manu Ægyptiórum, et de manu ómnium regum, qui affligébant vos. Vos autem hódie projecistis Deum vestrum, qui solus salvávit vos de universis malis et tribulatiónibus vestris; et dixistis : Nequáquam, sed regem constítue super nos. Nunc ergo state coram Dómino per tribus vestras, et per famílias. Et applícuit Sámuel omnes tribus Israel, et cécidit sors tribus Bénjamin. Et applícuit tribum Bénjamin et cognatiónes ejus, et cécidit cognátio Metri, et pervénit usque ad Saül fílium Cis. Quæsiérunt ergo eum, et non est inventus. Et consuluérunt post hæc Dóminum, utrumnam ventúrus esset illuc. Responditque Dóminus : Ecce abscónditus est domi. Cucurrérunt itaque, et tulérunt eum inde : stetitque in médio pópuli, et áltior fuit universo pópulo ab húmero et sursum. Et ait Sámuel ad omnem pópulum : Certe vidétis quem elégit Dóminus, quóniam non sit símilis illi in omni pópulo. Et clamávit omnis pópulus, et ait : Vivat Rex.

℟. Dóminus páuperem facit, et ditat; humíliat et súblevat : súscitat de púlvere egénum, et de stércore élevat páuperem;* Ut sédeat cum princípibus, et sólium glóriæ téneat. ℣. In manu Dei potestas terræ : et útilem rectórem suscitábit in tempus super illam;* Ut. *I. Reg.* 2. *Eccli.* 10.

Lectio III.

Greg. Tur. Fleury, etc.

Exstinctis, mediante quarto século, tribus Constantíni

Magni filiis successit Constantíni nepos Juliánus, cognomento Apóstata, qui statim Christi doctrínam, quam sub Eusébio Nicomediensi puer háuserat, éjerans, deórum delúbra reclúsit, instaurávit sacrifícia; Ecclésiæ et Cleri divítias, quasi paupertáti Evangélicæ, ut irrídens aiébat, contrárias, subrípuit; Christiános pública lege vóluit deinceps appellári Galilæos, eos et offícia pública exercére, et causas suas in foro seu ágere, seu deféndere prohíbuit; unde fiébat ut ab ejus Ministris spoliarentur, immo necarentur impúne. Novo hoc persecutiónum génere Romæ occubuérunt Joannes et Paulus, fratres. His Terentiánus præses, hiante avarítia, bonórum proscriptiónem intentáverat, nisi die præfiníta Jovi sacrificárent. Intra id spátium bona sua, quo expeditióres ad Dóminum migráre possent, paupéribus distribuérunt. Tum, spreto Jovis cultu, Christi fidem fórtiter adhærentes, domi abscissis eórum capítibus, coronáti sunt. Horum Mártyrum nómina ad altáris sacrifícium tota jam Latína Ecclésia commémorat; unde eórum venerátio sensim per omnes Occidentis Ecclésias propagáta est.

℟. Absit a nobis, ut relinquámus Dóminum, et serviámus diis aliénis : * Dómino Deo nostro serviémus, et obedientes érimus præceptis ejus. ℣. Etsi sunt qui dicantur dii, sive in cœlo, sive in terra; nobis tamen unus Deus : * Dómino. Glória. * Dómino. *Josue*, 24. *I. Cor*. 8.

Oratio Sacr. Leon.

Quæsumus, omnípotens Deus, ut nos excípiat hodiernæ festivitátis de beatórum Joannis et Pauli glorificatióne gemináta lætítia, quos éadem fides et pássio vere fecit esse germános; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XXVII.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 12.

Ex Libro primo Regum.

Et ait Sámuel ad pópulum : Ecce dedit vobis Dóminus regem. Si timuéritis Dóminum, et servieritis ei, et audiéritis vocem ejus, et non exasperavéritis os Dómini : éritis et vos, et rex qui ímperat vobis, sequentes Dóminum Deum vestrum. Si autem non audiéritis vocem Dómini, sed exasperavéritis sermónes ejus, erit manus Dómini super vos, et super patres vestros. Sed et nunc state, et vidéte rem istam grandem, quam factúrus est Dóminus in conspectu vestro. Et clamávit Sámuel ad Dóminum, et dedit Dóminus voces et plúvias in illa die. Et tímuit omnis pópulus nimis Dóminum et Samuélem,

et dixit universus pópulus ad Samuélem : Ora pro servis tuis ad Dóminum Deum tuum, ut non moriámur. Addídimus enim universis peccátis nostris malum, ut peterémus nobis regem. Dixit autem Sámuel ad pópulum : Nolíte timére, vos fecistis universum malum hoc : verúmtamen nolíte recédere a tergo Dómini, sed servíte Dómino in omni corde vestro. Et nolíte declináre post vana, quæ non próderunt vobis, neque éruent vos, quia vana sunt. Et non derelinquet Dóminus pópulum suum, propter nomen suum magnum; quia jurávit Dóminus fácere vos sibi pópulum. Absit autem a me hoc peccátum in Dóminum, ut cessem oráre pro vobis, et docébo vos viam bonam et rectam. Quod si perseveravéritis in malítia, et vos, et rex vester páriter períbitis.

℟. Exspectátio Israel Dómine; * Omnes qui te derelinquunt, confundentur : recedentes a te in terra scribentur : quóniam dereliquérunt venam aquárum vivéntium Dóminum. ℣. Maledictus homo qui confídit in hómine, et ponit carnem bráchium suum, et a Dómino recédit cor ejus : * Omnes. *Jer.* 17.

Lectio II. Cap. 13.

Philisthiim congregáti sunt ad præliandum contra Israel. Cumque adhuc esset Saül in Gálgala, universus pópulus pertérritus est, qui sequebátur eum. Et exspectávit septem diébus juxta plácitum Samuélis, et non venit Sámuel in Gálgala, dilapsusque est pópulus ab eo. Ait ergo Saül : Afferte mihi holocaustum, et pacífica. Et óbtulit holocaustum. Cumque complesset ófferens holocaustum, ecce Sámuel veniébat : et egressus est Saül óbviam ei ut salutáret eum. Locutusque est ad eum Sámuel : Quid fecisti? Respondit Saül : Quia vidi quod pópulus dilaberétur a me, et tu non véneras juxta plácitos dies, dixi : Nunc descendent Philísthiim ad me in Gálgala, et fáciem Dómini non placávi. Necessitáte compulsus, óbtuli holocaustum. Dixitque Sámuel ad Saül : Stulte egisti, nec custodisti mandáta Dómini Dei tui, quæ præcépit tibi. Quod si non fecisses, jam nunc præparasset Dóminus regnum tuum super Israel in sempitérnum, sed nequáquam regnum tuum ultra consurget. Quæsívit Dóminus sibi virum juxta cor suum : et præcépit ei Dóminus ut esset dux super pópulum suum, eo quod non serváveris quæ præcépit Dóminus.

℟. Numquid vult Dóminus holocausta et víctimas, et non pótius ut obediátur voci Dómini? * Mélior est enim obediéntia quam víctimæ. ℣. Vir obédiens loquétur victóriam; * Mélior. *I. Reg.* 15. *Prov.* 21.

Lectio III. Cap. 14.

Et áccidit quadam die ut díceret Jónathas ad adolescentem armígerum suum : Veni, transeámus ad statiónem incircumcisórum horum, si forte fáciat Dóminus pro nobis : quia non est Dómino difficile salváre vel in multis, vel in paucis. Ascendit autem Jónathas mánibus et pédibus reptans, et ármiger ejus post eum. Itaque álii cadébant ante Jónatham, álios ármiger ejus interficiébat sequens eum. Et factum est miráculum in castris, per agros. Sed et omnis pópulus statiónis eórum, qui ierant ad prædandum, obstúpuit, et conturbáta est terra, et áccidit quasi miráculum a Deo. Et respexérunt speculatóres Saül, qui erant in Gábaa Bénjamin; et ecce multitúdo prostráta, et huc illucque diffúgiens. Et ait Saül pópulo, qui erat cum eo : Requírite, et vidéte quis abíerit ex nobis. Cumque requisissent, repertum est non adesse Jónatham, et armígerum ejus. Conclamávit ergo Saül, et omnis pópulus qui erat cum eo, et venérunt usque ad locum certáminis : et ecce versus fúerat gládius uniuscujusque ad próximum suum, et cædes magna nimis. Et salvávit Dóminus in die illa Israel.

℟. Unus e vobis persequétur hóstium mille viros : quia Dóminus Deus vester pro vobis ipse pugnábit, sicut pollícitus est.* Hoc tantum diligentíssime præcavéte, ut diligátis Dóminum Deum vestrum. ℣. Ipse dixit : Non te déseram, neque derelinquam : * Hoc. Glória.* Hoc. *Josue*, 23. *Hebr.* 15.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXVIII.

S. IRENÆI,

EPISC. ET ECCLESIÆ DOCTORIS, MARTYRUM AC SOCIORUM EJUS.

Duplex-minus.

Lectio I. Cap. 15.

Ex Libro primo Regum.

Dixit Sámuel ad Saül : Me misit Dóminus, ut úngerem te in regem super pópulum ejus Israel : nunc ergo audi vocem Dómini : Hæc dicit Dóminus exercítuum : Recénsui quæcumque fecit Amalec Israéli, quómodo réstitit ei in via cum ascénderet de Ægypto. Nunc ergo vade, et pércute Amalec, et demolíre universa ejus : non parcas ei, et non concupiscas ex rebus ipsíus áliquid : sed intérfice a viro usque ad mulíerem, et párvulum, atque lactentem, bovem et ovem : camélum et ásinum. Percussitque Saül Amalec. Et apprehendit Agag regem Amalec vivum : omne autem vulgus interfécit in ore gládii. Et pepercit Saül et pópulus Agag, et óptimis

grégibus óvium et armentórum, et véstibus et ariétibus, et universis, quæ pulchra erant; nec voluérunt dispérdere ea: quidquid vero vile fuit et réprobum, hoc demolíti sunt. Factum est autem verbum Dómini ad Sámuel, dicens: Pœnitet me quod constitúerim Saül regem: quia derelíquit me, et verba mea ópere non implévit. Contristatusque est Sámuel, et clamávit ad Dóminum tota nocte.

℟. Nunc, reges, intellígite: erudímini qui judicátis terram: *Apprehéndite disciplínam, nequando irascátur Dóminus, et pereátis de via justa. ℣. Data est a Dómino potestas vobis, et virtus ab Altíssimo qui interrogábit ópera vestra: *Apprehéndite. *Ps.* 2. *Sap.* 6.

Lectio II.

Ex Euseb. Hist. Eccl. Lib. 5. *Cap.* 4, 20 *et* 24. *Iren. advers. Hæres. Lib.* 4. *c.* 18. *Tertul. adversus Valent. Hier. de Script. Eccl.*

Irenæus, gente Asiáticus, sancti Joannis discípulos Pápiam et Polycarpum adhuc puer audívit. In Gállias proféctus, Lugdúnum venit, ibíque Viennensis et Lugdunensis nobilíssimæ Galliárum tunc Ecclésiæ lítteras super quasdam quæstiónes ad Eleuthérium Románum Pontíficem perferendas ipsi tradidérunt, eumque non tam ut Presbyterum Ecclésiæ (quem gradum jam obtinébat), quam ut testamenti Christi æmulatórem, commendátum habére rogavérunt. Pothíno martyrium passo in sede Lugdunensi successit. In universam Ecclésiam vigil Præsul curas extendens, Hippólytum, Cáium, Ferréolum plurimosque insignes Evangélii præcónes suppeditávit. Cum in controvérsia de die Paschæ Victor Románus Póntifex Ecclésiis Asiáticis anathéma paráret, Irenæus, cum céteris quibus præerat frátribus per lítteras commónuit, ut concórdiæ studéret. Adversus hæréticos verbo et scriptis decertávit; sed dum erróres derídet, errántium dócuit miseréri. Frequenter et sine intermissióne munus óbtulit ad altáre. Sanctis labóribus perfunctus, ineunte tértio século, martyrio coronátus est; et tanta cum ipso multitúdo Christianórum ob confessiónem Dómini nóminis est juguláta, inquit Gregórius Turonensis, ut per pláteas flúmina cúrrerent de sánguine Christiáno.

℟. Vidi eos qui vicérunt béstiam, habentes cítharas Dei, et cantantes cánticum Agni, dicentes: * Magna et mirabília sunt ópera tua, Dómine Deus omnípotens, quis non timébit te. ℣. Mirábilis Deus in sanctis suis, Deus Israel ipse dabit virtútem et fortitúdinem plebi suæ.* Magna. *Apoc.* 15. *Ps.* 67.

Lectio III.

Ex Epístola sancti Irenæi.

Epíscopi et Mártyris ad Florínum.

Vidi te, cum adhuc puer essem, in inferióre Asia apud Polycarpum, cum in Imperatória aula spléndide ágeres, et illi te probáre conaréris. Nam ea quæ tunc gesta sunt, mélius memória téneo, quam quæ nuper accidérunt, (quippe quæ púeri díscimus, simul cum ánimo ipso coalescunt, eíque pénitus inhærent,) ádeo ut et locum dícere possim in quo sedens beátus Polycárpus disserébat, processus quoque ejus, et ingressus, vitǽque modum, et córporis spéciem, sermónes dénique quos ad multitúdinem habébat; et familiárem consuetúdinem, quæ illi cum Joanne, ac réliquis qui Dóminum víderant, intercessit, ut narrábat; et quáliter dicta eórum commemorábat; quæque de Dómino ex ipsis audíerat, de mirácŭlis illíus étiam, ac de doctrína, quæ ab iis, qui Verbum vitæ ipsi conspéxerant, accéperat Polycarpus; quáliter referébat cuncta Scriptúris cónsona. Hæc jam tunc témporis per Dei cleméntiam, quæ mihi obtigit, studióse audiébam, non in charta sed in corde meo ea consignans, semperque Dei grátiam exacte ea mente revolvo. Atque in conspectu Dómini contestári possum, beátum illum et Apostólicum Presbyterum, si tale quid audivisset (scílicet quod Deus sit cónditor malórum), exclamatúrum sane, ac obturátis áuribus suis pro more dictúrum fuisse: Deus bone, quæ me in témpora reservasti, ut hæc sustinérem! atque ex loco ipso effugitúrum, in quo sedens vel stans, ejúsmodi sermónes audivisset.

℟. Præcípio tibi coram Deo, ut serves mandátum sine mácula, irreprehensíbile.* Depósitum custódi, devítans profánas vocum novitátes, et oppositiónes falsi nóminis sciéntiæ. ℣. Ne transgrediáris términos antíquos, quos posuérunt patres tui: * Depósitum. Glória.* Depósitum. *I. Tim.* 6. *Prov.* 22.

Oratio Brev. Paris.

Deus, invisíbilis fortitúdo certántium, adesto, quæsumus, nobis supplicántibus, ut qui hodierna die sanctórum Mártyrum tuórum Irenæi et Sociórum gloriósum triumphum recólimus, eórum méritis et précibus contra spirituália nequítiæ muniámur; Per Dóminum.

Deinde fit Commem. Vigiliæ SS. Petri et Pauli; (etiam quando de SS. Irenæo et Soc. fit sola Memoria. Scilicet in Dom. vel intra Octav. Corporis J. C.)

Oratio Sacr. Greg.

Deus, qui nobis beatórum Apostolórum Petri et Pauli natália prævenire concédis: tríbue, quæsumus, semper et eórum benefíciis confovéri, et oratiónibus adjuvári; Per.

DIE XXIX.

IN FESTO SS. APOSTOLORUM PETRI ET PAULI.

SOLEMNE MAJUS.

IN I VESPERIS.

Psalmi juxta diem Hebdomadæ.

Ant. 1. D. Respíciens Joannes Jesum, dicit : Ecce Agnus Dei. Et audiérunt eum duo discípuli loquentem, et secúti sunt Jesum. *Joan.* 1.

Ant. 2. D. Erat Andréas frater Simónis Petri, unus ex duóbus qui audíerant a Joanne, et secúti fúerant Jesum. *Joan.* 1.

Ant. 3. a. Invénit hic primum fratrem suum Simónem, et dixit ei : Invénimus Messíam. *Joan.* 1.

Ant. 4. E. Adduxit Andréas Simónem fratrem suum ad Jesum. *Joan.* 1.

Ant. 5. a. Intúitus Simónem Jesus, dixit : Tu es Simon fílius Jona : tu vocáberis Cephas, quod interpretátur Petrus. *Joan.* 1.

Capitulum. I. Cor. 1.

Ignobilia mundi, et contemptibília elégit Deus, et ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrúeret; ut non gloriétur omnis caro in conspectu ejus.

℟. Ecce ego mittam piscatóres multos, dicit Dóminus, et piscabuntur fílios Israel.* Et ostendam eis manum meam; et † Scient quia nomen mihi Dóminus. ℣. Vidit Jesus Simónem et Andréam fratrem ejus, et dixit eis : Fáciam vos fíeri piscatóres hóminum. * Et. Glória. † Scient. *Jer.* 16. *Marc.* 1.

Hymnus. C.

Quos junxit unus, vita dum mansit, labor,
Quos una clarat morte palma Mártyres,
Ambo sacráti Príncipes exércitus,
Cœlo receptos una vos colit dies.

Vos, anguláris cui subest Christus lapis,
Fundátis Ædem : mystico vos córpori,
Cui præsidére gaudet augustum Caput,
Fulgére clara jussit ambo lúmina.

In te potestas clávium, Petre, éminet,
Te, Paule, flumen írrigat sciéntiæ :

Uterque Pastor, et magister,
et parens,
Olimque mundo destináti
júdices.
Infirmitátem carnis experti
tamen,
Nostis cadúcam fíctilis tes-
tam luti;
Et consecúti grátiam, clién-
tibus
Præstátis ultro quam pie
poscunt opem.
Vos ergo votis súpplicum so-
lémnibus
Adeste: lapsis impetráte
grátiam;
Ut Christiánis adsequámur
móribus,
Quæ sancta mundo tradi-
distis dógmata.
Sit sempiterno sempiterna
laus Patri;
Petro supernus quem reve-
lávit Pater,
Æterne Fili, laus tibi sit
máxima:
Sit par suprémo laus decus-
que Flámini. Amen.

℣. Súscitans Dóminus a terra inopem, ℟. Ut cóllocet eum cum princípibus. *Ps.* 112.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Ait Jesus Simóni qui vocátur Petrus, et Andréæ fratri ejus: Veníte post me. Illi contínuo, relictis rétibus, secúti sunt eum. *Matth.* 4.

AD COMPLET. Psalmi et Capit. juxta diem Hebdom.; Ant. et Doxologia ut infra, 339.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Christum qui ædificávit nos super fundamentum Apostolorum,* Veníte, adorémus. *Ephes.* 2.

Hymnus. C.

ORBE nunc toto celebrentur
ambo
Príncipes, orbis decus at-
que lumen;
Mille qui Christo peperére
verbi
Sémine gentes.
Auctor incœpti Deus: ille
terras
Incolens, primas tibi, Pe-
tre, defert:
Mox vocat Paulum, supe-
ras regressus
Victor ad arces.
Alter æterni Patris erudítur
Voce delapsa: super astra
raptus
Alter arcánæ sacra veritátis
Flúmina potat.
Quanta sub vili latitat potes-
tas
Córpore! infirmos tua sa-
nat umbra,
Petre: letháles tua, Paule,
pellunt
Líntea morbos.
Mérgitur ponto superante Pe-
trus:
Náufragum Paulus fluitat
per æquor:
Christe, ades, sævosque ju-
bes utríque
Párcere fluctus.
Heu! fidem cernis titubáre
nostram:
Tu vacillantes rege, Chris-
te, gressus:
Fac, Deus, tantos docili
sequámur
Corde magistros. Amen.

IN I NOCTURNO.

In Ps. Cœli enarrant, *cum sua divisione*, 42.

Ant. 7. d. Ascendens Jesus in navim quæ erat Simónis, dixit : Duc in altum, et laxáte rétia vestra in captúram. *Luc.* 5.

In Ps. Eructávit, 118.

Ant. 1. g. Respondens Simon, dixit illi : Præceptor, per totam noctem laborantes nihil cépimus; in verbo autem tuo laxábo rete. *Luc.* 5.

In Ps. Omnes gentes, 35.

Ant. 8. G. Cum hoc fecissent, conclusérunt píscium múltitúdinem copiósam; rumpebátur autem rete eórum. *Luc.* 5.

℣. Ipsi vidérunt ópera Dómini, ℟. Et mirabília ejus in profundo. *Ps.* 106.

Lectio I. Cap. 1.

Ex Epístola secunda beáti Petri Apóstoli.

Simon Petrus, servus et Apóstolus Jesu Christi, iis qui coæquálem nobiscum sortíti sunt fidem in justítia Dei nostri, et Salvatóris Jesu Christi. Grátia vobis et pax adimpleátur in cognitióne Dei, et Christi Jesu Dómini nostri : per quem máxima, et pretiósa nobis promissa donávit ; ut per hæc efficiámini divínæ consortes natúræ ; fugientes ejus, quæ in mundo est, concupiscéntiæ corruptiónem. Quapropter, fratres, magis satágite, ut per bona ópera certam vestram vocatiónem et electiónem faciátis : hæc enim facientes non peccábitis aliquando. Sic enim abundanter ministrábitur vobis introitus in æternum regnum Dómini nostri et Salvatóris Jesu Christi.

℟. Stupor circumdéderat Petrum, et omnes qui cum illo erant, in captúra píscium. Quod cum vidisset Petrus, prócidit ad génua Jesu, dicens : * Exi a me, quia homo peccátor sum, Dómine. ℣. Quis póterit stare in conspectu Dómini Dei sancti? * Exi. *Luc.* 5. *I. Reg.* 6.

Lectio II. Cap. 1, 2, 3.

Justum autem árbitror quámdiu sum in hoc tabernáculo, suscitáre vos in commonitióne : certus quod velox est depositio tabernáculi mei, secundum quod et Dóminus noster Jesus Christus significávit mihi. Dabo autem óperam, et frequenter habére vos post óbitum meum, ut horum memóriam faciátis. In vobis erunt magistri mendáces, qui introdúcent sectas perditiónis, et eum, qui emit eos, Dóminum negant : superducentes sibi célerem perditiónem. Et multi sequentur eórum luxúrias, per quos via veritátis blasphemábitur : et in avarítia, fictis verbis, de vobis negotiabuntur. Advéniet autem dies Dómini ut fur : in quo cœli magno ímpetu tránsient, terra autem

et quæ in ipsa sunt ópera, exurentur. Cum ígitur hæc ómnia dissolvenda sint, quales opórtet vos esse in sanctis conversatiónibus et pietátibus?

℟. Petrus dixit ad Jesum: Dómine, si tu es, jube me ad te veníre super aquas. Jesus ait: Veni. Et * Descendens de navícula, ambulábat super aquam ut veníret ad Jesum. ℣. Dedisti, Dómine, et in mari viam, et inter fluctus sémitam firmíssimam. * Descendens. *Matth.* 14. *Sap.* 14.

Lectio III.

Novos vero cœlos, et novam terram secundum promissa ipsíus exspectámus, in quibus justítia hábitat. Propter quod, caríssimi, hæc exspectantes, satágite immaculáti et inviolati ei inveníri in pace. Et Dómini nostri longanimitátem salútem arbitrémini; sicut et caríssimus frater noster Paulus, secundum datam sibi sapiéntiam, scripsit vobis. Sicut et in ómnibus Epístolis, loquens in eis de his; in quibus sunt quædam difficília intellectu, quæ indocti et instábiles deprávant, sicut et céteras Scriptúras, ad suam ipsórum perditiónem. Vos ígitur, fratres, præscientes custodíte; ne insipiéntium erróre traducti, excidátis a própria firmitáte. Créscite vero in grátia et in cognitióne Dómini nostri et Salvatóris Jesu Christi. Ipsi glória, et nunc, et in diem æternitátis. Amen.

℟. Videns Petrus ventum válidum, tímuit, et, cum cœpisset mergi, clamávit. Et Jesus apprehendit eum, et ait: * Módicæ fídei, quare dubitasti? ℣. Noli timére: vocávi te nómine tuo, meus es tu: cum transíeris per aquas, tecum ero; * Módicæ. Glória. * Módicæ. *Matth.* 14. *Is.* 43.

IN II NOCTURNO.

In Ps. Exaudi..... cum déprecor, 112.

Ant. 6. F. Multi discipulórum abiérunt retro. Dixit ergo Jesus ad Duódecim: Numquid et vos vultis abíre? *Joan.* 6.

In Ps. Confitébimur, 113.

Ant. 5. a. Respondit Simon Petrus: Dómine, ad quem íbimus? verba vitæ ætérnæ habes. *Joan.* 6.

In Ps. Fundamenta ejus, 120.

Ant. 3. a. Nos credídimus et cognóvimus quia tu es Christus Fílius Dei. *Joan.* 6.

℣. Magnus es tu, et fáciens mirabília: ℟. Tu es Deus solus. *Ps.* 85.

Lectio IV.

Ex sancto Bernardo Abbáte in Festo Apostolórum. *Serm.* 1. *n.* 1.

Gloriosa nobis solémnitas illuxit, quam præclári Mártyres, Mártyrum duces, Apostolórum Príncipes morte cla-

ríssima consecrárunt. Isti sunt Petrus et Paulus, duo magna luminária, quos Deus in córpore Ecclésiæ suæ constítuit quasi géminum lumen oculórum. Hi mihi tráditi sunt in magistros et in mediatóres, quibus secúre me commíttere possim; quia et notas mihi fecérunt vias vitæ; et mediántibus illis, ad illum Mediatórem ascéndere pótero, qui venit pacificáre per sánguinem suum et quæ in cœlis et quæ in terris sunt. Ille enim in utráque natúra puríssimus est, qui peccátum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus. Quómodo ergo ad illum accédere audébo, qui sum supra modum peccans peccátor, qui peccávi supra númerum arénæ maris; cum ille púrior, ego impúrior esse non possim? Proptérea dedit mihi Deus hómines istos, qui et hómines essent, et peccatóres, et máximi peccatóres, qui in seipsis et de seipsis díscerent quáliter áliis miseréri debérent. Magnórum enim críminum rei, magnis criminibus fácile donábunt véniam; et in qua mensúra mensum est eis, remetientur nobis.

℟. Dicit Jesus discípulis: Quem me esse dícitis? * Respondens Petrus, dixit: Tu es Christus Fílius Dei vivi. ℣. Quis ascendit in cœlum, atque descendit? Quod nomen est ejus, et quod nomen Fílii ejus, si nosti? * Respondens. *Matth.* 16. *Prov.* 30.

Lectio V. n. 2, 3.

QUID Petro dúlcius, qui tam dúlciter ad se omnes cónvocat peccatóres, sicut et Actus Apostólici, et Epistolárum ejus séries adtestátur? Quid illo poténtius, cui et terra obedívit, cum mórtuos réddidit, et mare sub pédibus ejus se calcábile præbuit; qui Simónem Magum spíritu oris sui in áere ádtigit, qui claves regni cœlórum tam singuláriter accépit, ut præcédat senténtia Petri senténtiam cœli? Quid autem illo sapiéntius, cui non caro et sanguis, sed Pater qui in cœlis est, sapiéntiam illam quæ de cœlis est multa largitáte revelávit? Libentíssime Paulum sequor, qui præ nímia dulcédine luget eos qui peccavérunt, et non egérunt pœniténtiam: qui fórtior est omni principátu et potestáte: qui sapiéntiam et medullam sacrórum sénsuum non a primo vel secundo, sed a tértio cœlo lárgiter adsportávit. Hi sunt magistri nostri, qui a Magistro ómnium vias vitæ plénius didicérunt, et docent nos usque in hodiernum diem.

℟. Beátus es, Simon-Barjóna, quia caro et sanguis non revelávit tibi, sed Pater meus qui est in cœlis; et ego dico tibi: * Quia tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam. ℣. Pastor egressus est lapis Israel; Deus omnípotens be-

nedícet tibi : * Quia. *Matth.* 16. *Gen.* 49.

Lectio VI.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 32. *in Epist. ad Rom. n.* 2.

Ego Romam quanquam aliunde laudáre possim, a magnitúdine, ab antiquitáte, a pulchritúdine, a pópuli frequéntia, a poténtia, a divítiis, a rebus in bello fórtiter gestis ; ídeo, missis illis ómnibus, illam beátam prædico, quia quemádmodum corpus magnum et robustum, duos illa urbs habet óculos splendentes, horum vidélicet Sanctórum córpora Petri et Pauli. Non ita splendet cœlum, cum rádios sol emíttit, ut Romanórum urbs duas illas lucernas habens per totum orbem lucem emittentes. Hinc rapiétur Paulus, hinc Petrus. Cogitáte et exhorréscite, quod spectáculum visúra sit Roma, Paulum vidélicet repente ex illa theca cum Petro resurgentem, et sublátum in occursum Dómini. Quálibus corónis duábus urbs illa circúmdatur, quibus áureis caténis cíngitur, quos habet fontes! Proptérea urbem admíror, non propter auri cópiam, vel propter columnas aliumque fastum ; sed propter has Ecclésiæ columnas.

℟. Simon, ego rogávi pro te, ut non deficiat fides tua ; * Et tu aliquando conversus, † Confirma fratres tuos. ℣. Convertam te, et ante fáciem meam stabis, et quasi os meum eris. * Et. Glória. † Confirma. *Luc.* 22. *Jer.* 15.

IN III NÓCTURNO.

In Ps. Cantáte Dómino,... cantáte, 34.

Ant. 6. *C.* Dicit Jesus : Adhuc módicum vobiscum sum : quo ego vado, vos non potestis veníre. *Joan.* 13.

In Ps. Dóminus regnávit, exsultet, 46.

Ant. 2. D. Dixit ei Simon Petrus : Dómine, quo vadis ? Respondit Jesus : Quo ego vado, non potes me modo sequi ; sequéris autem póstea. *Joan.* 13.

In Ps. Dóminus regnávit, irascantur, 35.

Ant. 4. f. Dicit ei Petrus : Quare non possum te sequi modo ? Tecum parátus sum et in cárcerem et in mortem ire. *Joan.* 13.

℣. Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam ? ℟. Scito cor meum, et cognosce sémitas meas. *Ps.* 138.

Lectio VII.

Ex sancto Máximo Taurinensi Epíscopo in Natáli Apostolórum. *Hom.* 1.

Ecclesiarum ómnium reverendíssimos patres, Petrum et Paulum, piíssimis stúdiis, caríssimi fratres, honorémus : quibus hódie finis vitæ, vivendi inítium dedit. Hic ille est Petrus, qui confitendo

Christum Dóminum vivi Dei esse Fílium, validíssima invíctaque nobis credendi fundamenta constítuit. Hic est Petrus, cui Christus Dóminus communiónem sui nóminis libenter indulsit: ut enim, sicut Apóstolus Paulus edócuit, Petra erat Christus: ita per Christum Petrus factus est Petra, dicente ei Dómino: Tu es Petrus, et super hanc petram ædificábo Ecclésiam meam. Hic est Petrus, cui Christus ascensúrus ad Patrem pascendas ovículas suas agnosque commendat, ut, quos ille pietátis miseratióne redémerat, hic fídei suæ virtúte serváret. Hic est Petrus, qui dum ad crucem tanquam crucifixi discípulus ducerétur, verso se poscens córpore crucifígi, passiónem non rénuit, sed æqualitátem crucis Domínicæ declinávit; ut osténderet universis admirandæ se humilitátis virtútem, novíque mystérii disciplínam, et inter tormenta servasse.

℟. Christus resurrexit tértia die secundum Scriptúras; et * Visus est Cephæ, et post hoc Undecim, deinde Apóstolis ómnibus. ℣. Præóccupat qui se concupiscunt, ut illis se prior ostendat. * Visus est. *I. Cor.* 15. *Sap.* 6.

Lectio VIII.

Quid étiam de gloriosíssimo réferam Paulo, in quo Dóminus fidem nóminis sui, dum ípsam fidem persequerétur, elégit? Hic est Paulus, qui Christi vócibus inclamátus e cœlo, óculis in se Judáicæ infidelitátis obtúsis, videndi áciem non pérdidit, sed mutávit. Hic est Paulus, qui pro suárum remuneratióne virtútum, ultra humána mérita tértium raptus ad cœlum, cœléstia secréta cognóvit, ut Ecclesiárum futúrus doctor inter Angelos dísceret, quod inter hómines prædicáret. Hic est Paulus qui cervíces suas, quas adversum Christi nomen superbus eréxerat, perfidórum cædendas gládio, humíllimus pro Christi honóre submísit; nec píguit eum pro illo mori, quem sæpe probáverat vívere, et regnáre post mortem. Hi ergo sunt beatíssimi Petrus et Paulus, qui Sacraméntum cœléstis regni uno spíritu prædicantes sub unius passióne diéi doctrínam suam pio sánguine et morte fortíssima consecrárunt; qui étiam tanquam Ecclesiárum ómnium Príncipes facti dispensatióne cœlesti, Romam petentes, sacratíssima sua córpora in illíus urbis arce recónderent, quátenus poténtiam virtútis suæ Christus ostendens, ubi mundus caput habébat impérii, ibi regni sui príncipes collocáret.

℟. Dicit Simóni Petro Jesus: Simon Joannis, amas me? Dómine, tu ómnia nosti; tu scis quia amo te. Dicit ei: * Pasce oves meas. ℣. Tu pasces pópulum meum Israel, et

tu eris dux super Israel. * Pasce. *Joan.* 21. *II. Reg.* 5.

Lectio IX. Cap. 21.

Léctio sancti Evangélii secundum Joannem.

Ecclesia Christi Petro commendata.

In illo témpore; Dixit Simóni Petro Jesus : Simon Joannis, díligis me plus his? Dicit ei : Etiam, Dómine, tu scis quia amo te. Dicit ei : Pasce agnos meos. Et réliqua.

Homília sancti Augustíni Epíscopi. *Serm.* 296. *n.* 3, 4, 5.

Resurgit Dóminus, appáret discípulis. Videt jam Petrus viventem, cui morienti timúerat. Videt non Dóminum occísum, sed mortem in Dómino occísam. Jam ergo confirmátus exemplo carnis ipsíus Dómini, mortem non esse usque ádeo metuendam, docétur amáre. Dóminus ergo : Petre, amas me? Et ille : Amo, Dómine. Et íterum hoc; et tértio hoc; ut ter confiterétur amor, quod ter negáverat timor. Vidéte, percípite, díscite. Non áliud quam, Amas? interrogátur : non áliud quam, Amo, respondétur. Respondenti dícitur : Pasce oves meas. Quas oves commendat? Pretiósas, emptas non auro, non argento, sed sánguine. Pasce oves meas, commendo tibi oves meas, quas emi sánguine meo. Mórtuus sum pro eis. Amas me? Mórere pro eis. Eia, fratres, áliquid pro témpore volo dícere. Quod Petro commendátum est, quod Petro mandátum est, non Petrus solus, sed étiam álii Apóstoli audiérunt, tenuérunt, servavérunt, maximéque ipse consors sánguinis et diéi Apóstolus Paulus. Audiérunt ista, et ad nos audienda transmisérunt. Páscimus vos, páscimur vobiscum. Det nobis Deus vires sic amandi vos, ut possímus étiam mori pro vobis, aut effectu aut affectu.

℟. Dixit Jesus Petro, signíficans qua morte clarificatúrus esset Deum : Cum senúeris,* Extendes manus tuas, et álius te cinget, et ducet quo tu non vis. ℣. Ecce data sunt super te víncula, et ligábunt te in eis; et non egrediéris de médio eórum : * Extendes. Glória.* Extendes. *Joan.* 21. *Ezech.* 3.

AD LAUDES.

Psalmi de Dominica.

Ant. 1. a. Facta est vox ad Petrum : Surge et mandúca : quod Deus purificávit, tu commúne ne díxeris. *Act.* 10.

Ant. 3. a. Apériens Petrus os suum, dixit : In veritáte cómperi, quia non est personárum acceptor Deus. *Act.* 10.

Ant. 6. F. Adhuc loquente Petro, cécidit Spíritus sanctus super omnes qui audiébant verbum. *Act.* 10.

Canticum. II. Reg. 1.

Considera, Israel, pro his

qui mórtui sunt,* super excelsa tua vulneráti.

Inclyti Israel super montes tuos interfecti sunt.* Quómodo cecidérunt fortes?

Ibi abjectus est clypeus fórtium, * quasi non esset unctus óleo.

Amábiles et decóri in vita sua,* in morte quoque non sunt divísi.

Aquilis velocióres, leónibus fortióres,* quómodo cecidérunt fortes in prælio?

Quómodo cecidérunt robusti,* et periérunt arma béllica?

Ant. 4. *D.* Obstupuérunt ex circumcisióne fidéles qui vénerant cum Petro, quia et in natiónes grátia Spíritus sancti effúsa est. *Act.* 10.

Ant. 5. a. Glorificavérunt Deum, dicentes: Ergo et Géntibus pœniténtiam dedit Deus ad vitam. *Act.* 11.

Capitulum. Act. 10.

Audiebant illos loquentes linguis et magnificantes Deum. Tunc respondit Petrus: Numquid aquam quis prohibére potest, ut non baptizentur hi qui Spíritum sanctum accepérunt sicut et nos? Et jussit eos baptizári in nómine Dómini Jesu Christi.

Hymnus. C.

Jam nil Hebræis, Géntium plebs, ínvide,
Dignáta eisdem, fausta plebs, honóribus:
Ovíle summus Pastor expandit suum,
Novusque primo grex adunáris gregi.
Promissa Patrum, Christe, natus éxsequi,
De stirpe Jacob quæris amissas oves;
Petrumque, primo quem locavisti gradu,
Tanto labóri sútficis vicárium.
Divína Gentes at simul cleméntia
Respectat: illis, Paule, Doctor mítteris:
Arcána profers tu Dei mystéria:
Tu Christiánæ præco fulges grátiæ.
Utrimque fervet úberi fructu labor:
Judæus, an sis bárbarus, nil ínterest:
Diversa quanquam sors duóbus óbtigit,
Par universi cura succendit gregis.
Sit sempiterno sempiterna laus Patri;
Petro supernus quem revelávit Pater,
Æterne Fili, laus tibi sit máxima:
Sit par suprémo laus decusque Flámini. Amen.

℣. Constítues eos príncipes super omnem terram: ℟. Mémores erunt nóminis tui. *Ps.* 44.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. J. Dei sumus adjutóres: nemo gloriétur in homínibus; ómnia enim vestra sunt, sive Paulus, sive Cephas: vos au-

tem Christi, Christus autem Dei. *I. Cor.* 3.

Oratio Sacr. Greg.

Deus qui hodiernam diem Apostolórum tuórum Petri et Pauli martyrio consecrasti: da Ecclésiæ tuæ eórum in ómnibus sequi præceptum, per quos Religiónis sumpsit exórdium; Per Dóminum.

Fit Commem. de Dominica, si occurrat.

Intra Octavam Corporis Christi, de ea pariter fit Commem.

AD HORAS, Doxologia :

¶ Tuas Petro qui das vices,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu
In sempiterna sécula. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Facta est.

In ℟. *br.* ℣. Qui super petram fundasti * Ecclésiam tuam. *Matth.* 16.

AD TERTIAM.

Ant. 3. a. Apériens.

Capitulum. Act. 10.

In omni gente, qui timet Deum et operátur justítiam, acceptus est illi. Verbum misit Deus fíliis Israel, annúntians pacem per Jesum Christum: hic est ómnium Dóminus.

℟. *br.* Deus excelsus * subjécit pópulos nobis; * Allelúia, allelúia. Deus. ℣. Et gentes * sub pédibus nostris; * Allelúia. Glória. Deus. *Ps.* 46.

℣. Benedícite, gentes, Deum nostrum; ℟. Et audítam fácite vocem laudis ejus. *Ps.* 65.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Adhuc loquente.

Capitulum. Act. 15.

Ab antíquis diébus Deus in nobis elégit per os meum audíre Gentes verbum Evangélii, et crédere: et qui novit corda Deus, testimónium perhíbuit, dans illis Spíritum sanctum sicut et nobis.

℟. *br.* Annuntiavérunt cœli * justítiam ejus; *Allelúia, allelúia. Annuntiavérunt. ℣. Vidérunt omnes pópuli * glóriam ejus; * Allelúia. Glória. Annuntiavérunt. *Ps.* 96.

℣. Afferte Dómino, pátriæ géntium, ℟. Afferte Dómino glóriam et honórem. *Ps.* 95.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Glorificavérunt.

Capitulum. Act. 15.

Nihil discrévit Deus inter nos et illos, fide puríficans corda eórum. Nunc ergo quid tentátis Deum, impónere jugum super cervíces discipulórum, quod neque patres nostri, neque nos portáre potúimus? Sed per grátiam Dómini Jesu Christi crédimus salvári, quemádmodum et illi.

℟. *br.* Tu es, Deus,* qui facis mirabília; *Allelúia, allelúia. Tu. ℣. Notam fecisti in pópulis * virtútem tuam; *

Allelúia. Glória. Tu. *Ps.* 76.

℣. Non nobis, Dómine, sed nómini tuo da glóriam, ℟. Super misericórdia tua et veritáte tua. *Ps.* 113.

AD II VESPERAS.

In Ps. Dixit Dóminus, 18.

Ant. 2. D. Justum árbitror, quámdiu sum in hoc tabernáculo, suscitáre vos in commonitióne. *II. Petr.* 1.

In Ps. Laudáte, púeri, 19.

Ant. 3. a. Velox est depositio tabernáculi mei, secundum quod et Dóminus noster Jesus Christus significávit mihi. *II. Petr.* 1.

In Ps. Crédidi, 89.

Ant. 7. a. Dabo óperam et frequenter habére vos post óbitum meum, ut horum memóriam faciátis. *II. Petr.* 1.

In Ps. In convertendo, 38.

Ant. 4. E. Properantes in adventum diéi Dómini, satágite immaculáti et inviolati ei inveníri in pace. *II. Petr.* 3.

In Ps. Beati omnes, 122.

Ant. 1. D. Dómini nostri longanimitátem, salútem arbitrémini; sicut et caríssimus frater noster Paulus, secundum datam sibi sapiéntiam, scripsit vobis. *II. Petr.* 3.

Capitulum. II. Petr. 3.

VESTRAM éxcito in commonitióne sincéram mentem; ut mémores sitis eórum quæ prædixi verbórum a sanctis Prophétis, et Apostolórum vestrórum, præceptórum Dómini et Salvatóris.

Hymnus. C.

TANDEM labórum, gloriósi Príncipes,
Fructum tenétis: fana passim córruunt:
Quin ipsa late Roma victrix géntium,
Se Christiáno jam stupet subdi jugo.

Sævit Tyrannus; at triumphant víctimæ:
Alter per ensem victor, alter per crucem,
Cœlo corónam laureáti póssident;
Fususque sanguis Christiános séminat.

Superba sordent Cæsares cadávera,
Queis urbs litábat, ímpii cultus ferax:
Apostolórum gloriátur óssibus,
Fixamque adórat cóllibus suis crucem.

Nunc o cruóre purpuráta nóbili,
Novisque felix Roma conditóribus,
Horum trophæis aucta, quanto vérius
Regína fulges orbe toto cívitas!

Sit sempiterno sempiterna laus Patri:
Sit sempiternum Fílio Patris decus:
Qui nectis ambos, æquus ambóbus, tibi,
Divíne, sit laus sempiterna, Spíritus. Amen.

℣. Príncipes populórum congregáti sunt ℟. Cum Deo Abraham. *Ps.* 46.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Príncipes et ínclyti Israel amábiles, et decóri in vita suà, in morte quoque non sunt divísi. *II. Reg.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Psalmi et Capit. de Dominica.

Ant. 4. d. Dóminus in fórtibus dimicávit: Príncipes obtulérunt ánimas suas morti. *Judic.* 5.

Hymnus, Grates, *cum Doxologia*: ℣. Tuas Petro qui das vices, *ut supra*, 337.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 3. à. Magnificáti sunt valde in conspectu omnis pópuli Israel, et géntium ómnium ubi audiebátur nomen eórum. *I. Mach.* 5.

DIE XXX.

IN COMMEMORATIONE

S. PAULI APOSTOLI.

Duplex minus.

℣ *Si sit Dominica, sola fit Commem. de S. Paulo, nihil vero de S. Martiali.*

AD NOCTURNUM.

Invit. Deum a quo grátia data est Paulo, ut sit minister Christi Jesu in Géntibus, * Veníte, adorémus. *Rom.* 15.

Hymnus. Brev. Clun.

Qui Gentes supero lúmine récreat,
Paulum promeritis tóllite láudibus:
Orbis concelebrét, jam dócilis Deo,
Orbi præpositum ducem.
Vivo nos génuit sémine grátiæ,
Miris mille modis, mille perículis;
Tanti Patris amor, non sine sánguine,
Lucrátus sobolem Deo.
Quam lucem superis fóntibus háuserat,
Oblítus veterum, raptus in æthera,
Commissis pópulis débitor ómnibus
Pleno dívidit álveo.
Doctus divítias, pauperiem pati,
Divínis ánimos móribus ímbuit:
Merces exigitur nulla labóribus;
Victum suppeditant manus.
Sit laus summa Patri, súmmaque Fílio;
Par sit, sancte, tibi laus quoque, Spíritus;
Da Paulum per iter, quod docet, árduum,
Nobis qua liceat, sequi.
Amen.

Ant. 4. E. Grátia data est mihi a Deo, ut sim minister Christi Jesu in Géntibus, sanctíficans Evangélium Dei. *Rom.* 15.

Ant. 1. f. Qui operátus est Petro in Apostolátum circumcisiónis, operátus est et mihi inter Gentes. *Gal.* 2.

Ant. 7. b. Nonne Christum Jesum Dóminum nostrum vidi? Nonne opus meum vos

estis in Dómino? Mea defénsio hæc est. *I. Cor.* 9.

℣. Erípies me, Dómine, de contradictiónibus pópuli: ℟. Constítues me in caput Géntium. *Ps.* 17.

Lectio I. Cap. 20.

Ex Actibus Apostolórum.

A Miléto Paulus mittens Ephesum, vocávit majóres natu Ecclésiæ. Qui cum venissent ad eum, et simul essent, dixit eis: Vos scitis a prima die qua ingressus sum in Asiam, quáliter vobiscum per omne tempus fúerim, sérviens Dómino cum omni humilitáte, et lácrymis, et tentatiónibus, quæ mihi accidérunt ex insídiis Judæórum: quómodo nihil subtráxerim utilium quóminus annuntiárem vobis, et docérem vos públice, et per domos, testíficans Judæis átque Gentílibus in Deum pœniténtiam, et fidem in Dóminum nostrum Jesum Christum. Et nunc ecce adligátus ego spíritu, vado in Jerúsalem; quæ in ea ventúra sint mihi, ignórans; nisi quod Spíritus sanctus per omnes civitátes mihi protestátur, dicens: Quóniam víncula et tribulatiónes Jerosólymis me manent. Sed nihil horum véreor: nec fácio ánimam meam pretiosiórem quam me; dúmmodo consummem cursum meum, et ministérium verbi, quod accépi a Dómino Jesu; testificári Evangélium grátiæ Dei. Et nunc ecce ego scio quia ámplius non vidébitis fáciem meam vos omnes, per quos transívi prædicans regnum Dei. Quaproptér contéstor vos hodiérna die, quia mundus sum a sánguine ómnium. Non enim subterfúgi, quóminus annuntiárem omne consílium Dei vobis. Atténdite vobis, et univérso gregi, in quo vos Spíritus sanctus pósuit Epíscopos, régere Ecclésiam Dei, quam acquisívit sánguine suo. Ego scio quóniam intrábunt post discessiónem meam lupi rapáces in vos, non parcentes gregi. Et ex vobis ipsis exsurgent viri loquentes pervérsa, ut abdúcant discípulos post se. Propter quod vigiláte, memória retinéntes, quóniam per triénnium nocte et die non cessávi, cum lácrymis monens unumquémque vestrum. Et nunc comméndo vos Deo, et verbo grátiæ ipsius, qui potens est ædificáre, et dare hæreditátem in sanctificátis ómnibus. Argéntum et áurum, aut vestem nullíus concupívi, sicut ipsi scitis: quóniam ad ea quæ mihi opus erant, et his qui mecum sunt, ministravérunt manus istæ. Omnia osténdi vobis, quóniam sic laborántes, opórtet suscípere infírmos, ac meminísse verbi Dómini Jesu, quóniam ipse dixit: Beátius est magis dare quam accípere. Et cum hæc dixísset, pósitis génibus suis, orávit cum ómnibus illis. Magnus autem

fletus factus est ómnium : et procumbentes super collum Pauli, osculabantur eum, dolentes máxime in verbo quod díxerat, quóniam ámplius fáciem ejus non essent visúri. Et deducébant eum ad navem.

℟. Cum liber essem ex ómnibus, ómnium me servum feci ut plures lucrifácerem : * Omnibus ómnia factus sum, ut omnes fácerem salvos. ℣. Vidéte quóniam non soli mihi laborávi, sed ómnibus exquiréntibus veritátem : * Omnibus. *I. Cor.* 9. *Eccli.* 24.

Lectio II.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Advers. oppugnatores vitæ monast. Lib.* 1. *n.* 3. *et ex Hom.* 4. *in Epist. II. ad Tim. n.* 3, 4.

Paulus cilix erat, coriárius, inops, externæ sapiéntiæ expers ; vir ille sæpe in fame degébat, et incœnátus dormiébat, homo nudus, nec quo operirétur habens. In frígore et nuditáte, inquit. Neque hæc tantum, sed étiam in vínculis, cum latrónibus, præstigiatóribus, sepulcrórum effossóribus, homicídis, Neróne jubente constitútus est, et tanquam maléficus verberabátur, ut et ipse dicit. Cum péllicem, quam Nero deperíbat, ad fídei doctrínam amplectendam induxisset, ab impúro ejus consórtio mónitis suis abduxit ; ille corruptórem et seductórem appellans, primo ipsum in víncula conjécit ; cum autem ut puellæ mónita dare desíneret, ipsi persuadére non posset, necávit tandem. Quid ígitur hinc damni fuit male affecto, quidve emolumenti facínoris auctóri ? Ex cujus pártibus quis stare volúerit, Nerónis an Pauli ? Illíus ne notum quidem est sepulcrum. Hic vero ómnibus splendídior régibus in ipsa régia jacet, ubi étiam vicit, ubi tropæum erexit. Illum si quis mémoret, cum vitupério mémorat, etiamque doméstici, nam protervus fuisse narrátur ; hujus cum laude memória ubíque celebrátur, non apud nos tantum, sed étiam apud inimícos.

℟. Mihi absit gloriári nisi in cruce Dómini nostri Jesu Christi, * Per quem mihi mundus crucifixus est, et ego mundo. ℣. Quid mihi est in cœlo ? et a te quid vólui super terram ? Deus cordis mei, * Per. *Gal.* 6. *Ps.* 72.

Lectio III.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 32. *in Epist. ad Rom. n.* 2, 3.

Quis mihi déderit ut corpus Pauli circumplectar, ut sepulcro hæream, ut púlverem vídeam córporis illíus quæ Christo déerant adimplentis, stígmata illíus gestantis, prædicatiónem Evangélii ubíque disseminantis ? púlverem, inquam, oris hujus, quo magna

et arcána Christus locútus est: per quod Spíritus mirabília illa orácula orbi cóntulit? Quid enim non operátum est os illud exímium? Dæmonas éxpulit, peccáta solvit, tyrannos ad tacendum cómpulit, philosophórum linguas obstruxit, orbem Deo óbtulit, Bárbaris ut philosopharentur suásit, ómnia quæ in terra erant compósuit, et quæ in cœlo, ut vóluit, coaptávit. Nec oris tantum, sed étiam cordis illíus púlverem vidére vellem. Adeo latum cor illud erat, ut civitátes íntegras, pópulos et gentes cáperet. Cor enim meum, inquit, dilatátum est. Cor erga unumquemque pereúntium accensum, ignítum, fílios íterum partúriens, Deo hóstia factum. Cor cœlis sublímius, orbe látius, rádio splendídius, igne ardéntius, adamante fórtius. Cor Christi erat cor Pauli, et Spíritus sancti tábula et grátiæ liber. Quid opus est síngula recensére? Vellem sepulcrum vidére ubi jacent arma justítiæ, arma lucis, membra, in quibus ómnibus vivébat Christus, quæ erant templum Spíritus. Hoc corpus urbem (Romam) quasi mœniis cingit, et cum hoc étiam Petri corpus. ¶ Eódem die Natális sancti Martiális, primi Lemovicórum Epíscopi; quem cum sex áliis Epíscopis ad prædicandum in Gállias missum fuisse, atque in summa sanctitáte viventem, post acquisítos Ecclésiæ pópulos ac fidem Christi per ómnia dilatátam, felíci confessióne ad Dóminum migrasse, narrat Gregórius Turonensis.

℟. Pósitus sum ego prædicátor, et Apóstolus, et magister Géntium: ob quam causam pátior, sed non confúndor; * Scio enim cui crédidi. ℣. Non in vácuum laborávi, * Scio. Glória. * Scio. *II. Tim.* 1. *Philip.* 2.

AD LAUDES.

Ant. 5. a. Nihil minus fui ab iis qui sunt supra modum Apóstoli, tametsi nihil sum. *II. Cor.* 12.

Ant. 7. *d.* Secundum revelatiónem mihi data est grátia hæc, in Géntibus evangelizáre investigábiles divítias Christi, et quæ sit dispensátio sacraménti abscónditi a séculis. *Ephes.* 3.

Ant. 1. a. Signa Apostolátus mei facta sunt in omni patiéntia, in signis, et prodígiis, et virtútibus. *II. Cor.* 12.

Canticum, Ponam, *ut in Communi Apostolorum.*

Ant. 3. a. Dóminus mihi ádstitit, et confortávit me, ut per me prædicátio impleátur, et áudiant omnes Gentes. *II. Tim.* 4.

Ant. 2. D. Abundántius ómnibus laborávi; non ego autem, sed grátia Dei mecum. *I. Cor.* 15.

Capitulum. Rom. 15.

Sic prædicávi Evangélium

hoc, non ubi nominátus est Christus, ne super aliénum fundamentum ædificárem; sed sicut scriptum est: Quibus non est annuntiátum de eo, vidébunt; et qui non audiérunt, intélligent.

Hymnus. Brev. Clun.

Paulo paupéries, spléndida cópia;
Ingens mœror erat lætitiæ seges;
Carcer, naufragium, crebraque vérbera,
Altæ sémina glóriæ.
Mors desidérium, mors fuit et lucrum;
Terris hunc rétinet sola necéssitas,
Fratrum solus amor, pro quibus, óbviam
Se totum vovet hóstiam.
Tandem Roma Virum vidit, inánium
Cultrix Roma deûm: Cæsaris in domum
Infert ille fidem, sæva nec álligant
Verbum víncula líberum.
Mundo conspícuum ceu jubar émicat,
Spargens æthereum, qua gráditur, diem;
Humánis óculis qui semel óccidit,
Æterno rútilat die.
Sit laus summa Patri, summaque Fílio;
Par sit, sancte, tibi laus quoque, Spíritus;
Da Paulum per iter, quod docet, árduum,
Nobis, qua líceat, sequi.
Amen.

℣. Confiteántur tibi pópuli, Deus: ℟. Confiteántur tibi pópuli omnes. *Ps.* 66.

Ad Benedictus, *Ant.* 5. C. Gáudeo in passiónibus, et adímpleo ea quæ desunt passiónum Christi in carne mea, pro córpore ejus, quod est Ecclésia, cujus factus sum ego minister. *Coloss.* 1.

Oratio Sacr. Greg.

Deus, qui multitúdinem Géntium beáti Pauli Apóstoli prædicatióne docuísti: da, quæsumus; ut cujus natalítia cólimus, ejus apud te patrocínia sentiámus; Per Dóminum.

Pro Commem. S. Martialis,
Oratio Brev. Paris.

Deus, cujus ineffábili misericórdia beátus Póntifex Martiális in Géntibus evangelizávit investigábiles divítias Christi: da nos ejus intercessióne créscere in sciéntia tua, et in omni ópere bono fructificántes, secundum Evangélii veritátem coram te ambuláre; Per eumdem.

AD HORAS, Doxologia:

¶ Uni sit et trino Deo
Supréma laus, summum decus,
De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 5. a. Nihil.

AD TERTIAM.

Ant. 7. d. Secundum.

Capitulum. II. Cor. 12.

Scio hóminem in Christo ante annos quatuórdecim, (sive in córpore néscio, sive extra corpus néscio, Deus scit,) raptum hujúsmodi usque ad tértium cœlum. Et scio hujúsmodi hóminem, (sive in córpore, sive extra corpus, néscio, Deus scit,) quóniam raptus est in Paradísum, et audívit arcána verba, quæ non licet hómini loqui.

℟. *br.* Ecce, Dómine, * Veritátem dilexísti. Ecce. ℣. Incerta et occulta sapiéntiæ tuæ * manifestásti mihi; * Veritátem. Glória. Ecce. *Ps.* 50.

℣. Introíbo in poténtias Dómini, ℟. Usque in altíssima quæ fecísti magnália. *Ps.* 70.

AD SEXTAM.

Ant. 1. a. Signa.

Capitulum. Rom. 15.

Habeo glóriam in Christo Jesu ad Deum. Non enim áudeo áliquid loqui eórum quæ per me non éfficit Christus in obediéntiam Géntium, verbo et factis, in virtúte signórum et prodigiórum, et in virtúte Spíritus sancti; ita ut ab Jerúsalem per circúitum, usque ad Illyricum replévérim Evangélium Christi.

℟. *br.* Ecce cognóvi * Quóniam Deus meus es. Ecce. ℣. In Deo laudábo verbum, * in Dómino laudábo sermónem; * Quóniam. Glória. Ecce. *Ps.* 55.

℣. Posuísti super me manum tuam, Dómine: ℟. Mirábilis facta est sciéntia tua. *Ps.* 138.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Abundántius.

Capitulum. II. Cor. 11.

Existimo nihil me minus fecisse a magnis Apóstolis. Nam etsi impéritus sermóne, sed non sciéntia; in ómnibus autem manifestáti sumus vobis.

℟. *br.* Benedixit Dóminus, * Et multiplicáti sunt nimis. Benedixit. ℣. Et pósuit * sicut oves famílias, * Et. Glória. Benedixit. *Ps.* 106.

℣. Confitébor nómini tuo super misericórdia tua; ℟. Quóniam magnificásti super omne, Nomen sanctum tuum. *Ps.* 137.

AD II VESPERAS.

Ant. 1. D. In defensióne Evangélii pósitus sum; pro quo legatióne fungor in caténa, ita ut in ipso áudeam, prout oportet me, loqui. *Philip. et Ephes.* 6.

Ant. 3. a. Quæ circa me sunt, magis ad profectum venérunt Evangélii; ita ut víncula mea manifésta fíerent in omni prætório, et plures in Dómino confidentes vínculis meis, abundántius audérent sine timóre verbum Dei loqui. *Philip.* 1.

Ant. 4. D. Omnia sustíneo

propter electos, ut ipsi salútem consequantur, quæ est in Christo Jesu, cum glória cœlesti. *II. Tim.* 2.

Ant. 5. C. Magnificábitur Christus in córpore meo, sive per vitam, sive per mortem: mihi enim vívere Christus est, et mori lucrum. *Philip.* 1.

Ant. 6. F. Responsum mortis in nobismetipsis habúimus, ut non simus fidentes in nobis, sed in Deo qui súscitat mórtuos. *II. Cor.* 1.

Capitulum. II. Tim. 4.

Ego jam delibor, et tempus resolutiónis meæ instat. Bonum certámen certávi, cursum consummávi, fidem servávi. In réliquo repósita est mihi coróna justítiæ, quam reddet mihi Dóminus in illa die justus judex.

Hymnus. G. Ep. S.

Sat, Paule, sat terris datum:
Post multa te certámina,
Cursu peracto, débita
Coróna jam cœlo manet.

Quot tu mari perículis,
Terráque jactátus malis!
Quot saxa, virgæ, cómpedes!
Quot damna, curæ, fúnera!

Nunc ille confixum suæ
Qui te cruci dudum tenet,
Te Christus ad vitam vocat
Tibíque lucrum jam mori.

Sed caritátis víscera
Strictis coarctant néxibus;
Christóque quos tu párturis,
Patrem reposcunt fílii.

Verum parátur jam tibi
Finis labóris árdui,
Mercesque: bissénos thronus
Te poscit inter júdices.

¶ Uni sit et trino Deo
Supréma laus, summum decus,
De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen.

℣. Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum: ℟. Quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei! *Ps.* 41.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. J. Quæ audistis et vidistis in me, hæc ágite; et Deus pacis erit vobiscum. *Philip.* 4.

MENSE JULIO.

DIE I.
S. THEOBALDI,
PRESBYTERI.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 5.

Ex Libro primo Regum.

Venit ergo Sámuel ad Saül; et Saül offerébat holocaustum Dómino de inítiis prædárum, quæ adtúlerat ex Amalec. Et ait Sámuel: Nonne cum párvulus esses in óculis tuis, caput in tríbubus Israel factus es? Unxítque te Dóminus in regem super Israel. Quare ergo non audísti

vocem Dómini? Et ait Saül ad Samuélem: immo audívi vocem Dómini, et ambulávi in via per quam misit me Dóminus; et adduxi Agag regem Amalec, et Amalec interféci. Tulit autem de præda pópulus oves et boves, primítias eórum quæ cæsa sunt, ut immolet Dómino Deo suo in Gálgalis. Et ait Sámuel: Numquid vult Dóminus holocausta et víctimas, et non pótius ut obediátur voci Dómini? Mélior est enim obediéntia quam víctimæ, et auscultáre magis quam offerre ádipem aríetum. Pro eo ergo quod abjecisti sermónem Dómini, abjécit te Dóminus ne sis rex. Dixitque Saül ad Samuélem: Peccávi, quia prævaricátus sum sermónem Dómini, et verba tua, timens pópulum, et obédiens voci eórum: sed nunc porta, quæso, peccátum meum, et revértere mecum, ut adórem Dóminum. Et ait Sámuel ad Saül: Non revertar tecum, quia projecisti sermónem Dómini, et projécit te Dóminus ne sis rex super Israel. Et conversus est Sámuel ut abíret: ille autem apprehendit summitátem pállii ejus, quæ et scissa est. Et ait ad eum Sámuel: Scidit Dóminus regnum Israel a te hódie, et trádidit illud próximo tuo melióri te.

℟. Custódi pedem tuum ingrédiens domum Dei, et appropinqua ut áudias; * Multo enim mélior est obediéntia, quam stultórum víctimæ, qui nésciunt quid fáciunt mali. ℣. Qui permánserit in lege, non audítor obliviósus factus, sed factor óperis, hic beátus in facto suo erit; * Multo. *Eccle.* 4. *Jac.* 1.

Lectio II. Cap. 16.

Dixit Dóminus ad Samuélem: Usquequo tu luges Saül, cum ego projécerim eum ne regnet super Israel? Imple cornu tuum óleo, et veni, ut mittam te ad Isai Bethlehemítem: provídi enim in fíliis ejus mihi regem. Fecit ergo Sámuel, sicut locútus est ei Dóminus. Venitque in Béthleem, et admiráti sunt senióres civitátis, occurréntes ei, dixerúntque: Pacificusne est ingressus tuus? Et ait: Pacíficus: ad immolándum Dómino veni; sanctificámini, et veníte mecum ut immolem. Sanctificávit ergo Isai et filios ejus, et vocávit eos ad sacrifícium. Cumque ingréssi essent, vidit Eliab, et ait: Num coram Dómino est Christus ejus? Et dixit Dóminus ad Samuélem: Ne respícias vultum ejus, neque altitúdinem staturæ ejus: quóniam abjéci eum, nec juxta intúitum hóminis ego júdico: homo enim videt ea quæ parent, Dóminus autem intuétur cor. Adduxit itaque Isai septem fílios suos coram Samuéle: et ait Sámuel ad Isai: Non elégit Dóminus ex istis. Dixitque Sámuel ad Isai: Numquid jam compléti sunt fílii? Qui

respondit: Adhuc réliquus est párvulus, et pascit oves. Et ait Sámuel ad Isai, Mitte, et adduc eum; nec enim discumbémus priusquam huc ille véniat. Misit ergo, et adduxit eum. Erat autem rufus, et pulcher adspectu, decoráque fácie. Et ait Dóminus: Surge, unge eum; ipse est enim. Tulit ergo Sámuel cornu ólei, et unxit eum in médio fratrum ejus: et directus est Spíritus Dómini a die illa in David, et deinceps: surgensque Sámuel ábiit in Rámatha; Spíritus autem Dómini recessit a Saül, et exagitábat eum spíritus nequam, a Dómino.

℟. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum; * Manus enim mea auxiliábitur ei, et bráchium meum confortábit eum. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non appónet nocére ei; * Manus. *Ps.* 88.

Lectio III.

Brev. Senon. Hist. Dioec. Paris. tom. lxvi, p. 77 et 78. Process verbal etc.

Theobaldus, in óppido Pruvinensi, ex illustri Campániæ Cómitum stirpe natus, relictis paréntibus et spretis ópibus amplíssimis, vitam eremíticam amplexus est adoléscens, atque ut in ea servíret Deo libérius trans Rhenum secessit, vilióribus ibi ac servílibus opéribus, non minus laborióse quam humíliter victum sibi quotídie cómparans. Post exactos in solitúdine áliquot annos, vulgátam virtútis suæ famam fúgiens, pétiit Itáliam, et intra colles Salanicenses prope Vicéntiam cónstitit. Miraculórum fama rursum próditus, per Vicenténum Epíscopum invítus promótus est ad Sacerdótium. Demum ætáte non minus quam austeritáte conféctus, migrávit ad Christum, anno millésimo sexagésimo sexto, prídie Calendas Július; commendáta prius Petro Abbáti Vangadítiæ Ordinis Camaldulénsium, matre piíssima, quæ et ipsa fílii exemplis permóta, páuperem casam in eádem erémo sibi construxerat. Post annos duódecim, Arnulfus Latiniacensis Abbas et sancti viri frater, suscepto in Itáliam itínere, bráchium ejus cum áliquot áliis relíquiis accépit. Quibus in Gálliam advectis, insignióres partes in monastério Latiniacensi depósuit; unde non multo post in ecclésiam, sub invocatióne sancti Eremítæ prope Latiniacum exstructam, delátæ, ibídem etiamnum summa cum veneratióne coluntur. In eódem loco qui nunc sancti Theobaldi nomen habet, plúrima per duodécimum séculum patráta fuisse narrantur miracula.

℟. Propter Christum † Omnia detrimentum feci, et árbitror ut stércora,* Ut Christum lucrifáciam. ℣. Pósui

fáciem meam ad Dóminum Deum meum rogáre et deprecári, in jejúniis, sacco et cínere; * Ut. Glória. † Omnia. *Philip.* 3. *Dan.* 9.

Oratio Brev. Paris.

Omnipotens sempiterne Deus, terréna pro te calcántium merces magna nimis, da nobis exemplo et intercessióne beáti Theobaldi Presbyteri et Eremítæ, cujus hódie festivitátem celebrámus, temporália ómnia despícere, et ad ætérna tota mentis intentióne festináre; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE II.

IN VISITATIONE

B. MARIÆ VIRGINIS.

Duplex-majus,

IN I VESPERIS.

Ant. 1. g. Quæ est ista quæ ascendit per desertum sicut vírgula fumi, ex aromátibus myrrhæ, et thuris, et universi púlveris pigmentárii? *Cant.* 3.

Ant. 4. d. Quam pulchri sunt gressus tui, Fília Príncipis! *Cant.* 7.

Ant. 5. C. Quam pulchri super montes pedes annuntiántis bonum! *Is.* 52.

Ant. 8, c. Arca fœderis Dómini véniat in médium nostri, ut salvet nos. *I. Reg.* 4.

Ant. 6. F. Descendisti, Dómine, et a fácie tua montes defluxérunt: óculus non vidit absque te, quæ præparasti exspectántibus te. *Is.* 64.

Capitulum. Eccli. 4.

Qui tenúerint sapiéntiam, vitam hæreditábunt; et quo introíbit, benedícet Deus. Qui sérviunt ei, obsequentes erunt Sancto; et eos qui díligunt illam, díligit Deus.

Hymnus. S. V.

Quo sanctus ardor te rapit,
O Virgo, flos o Vírginum?
Quo tendis, et cito gradu
Conscendis alta móntium?
Urget sacer te Spíritus
Toto replétam Númine:
Matris Dei jam dígnitas
Nil caritáti détrahit.
Tibi propinquam sánguine
Matrem puella vísitas,
Concessa cui divínitus
Gratáris alvi múnera.
O quanta matrum gáudia!
Stupente natúra, gravem
Anum stupes, quæ Vírginem
Fœtam Deo te prædicat.
Abscónditum sub íntimo
Ceu nube portábas sinu
Solem, suo qui prótinus
Lustrábit orbem lúmine.
¶ Mundo Redemptor qui venis,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre; nec tibi minor
Laus, utriusque Spíritus.
Amen.

℣. Vísita nos in salutári tuo, Dómine, ℟. Ad vidéndum in bonitáte electórum tuórum. *Ps.* 105.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Tantum in te est Deus, et non est absque te Deus. Vere tu es Deus abscónditus, Deus Israel salvátor: in Dómino justificábitur et laudábitur omne semen Israel. *Is.* 45.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Concéptum in útero Maríæ Jesum, * Veníte, adorémus. *Luc.* 1.

Hymnus. S. V.

Mortales, superbum vérticem,
Qua Virgo transit, súbdite;
Cui se libenter stérnerent
Vel ipsa cœli sídera.

Occulta quæ latet domi,
Audet foras se pródere:
Semper sibi timens pudor
Se caritáte prótegit.

It illa, nec nectit moras:
Fugit vidéri, nec minus
Fugit vidére, ne suo
Quidquam pudóri détrahat.

Beáta quam pressit pede,
Tellus! beáta sémita!
Colles beáti, qui simul
Cum matre gestástis Deum!

Beatióres hóspites,
Vos o quibus cœléstia,
Loquente matre Vírgine,
Audíre verba cóntigit!

Mundo Redemptor qui venis,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre, nec tibi minor
Laus, utriusque Spíritus.
Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 2. D. Concépit Elísabeth, et occultábat se ménsibus quinque, dicens: Quia respexit Dóminus auférre opprobrium meum. *Luc.* 1.

Ant. 8. G. In mense sexto, missus est Angelus Gábriel a Deo ad Maríam Vírginem desponsátam Joseph. *Luc.* 1.

Ant. 7. d. Ingressus Angelus ad eam, dixit: Ecce concípies in útero, et páries fílium; et vocábitur Altíssimi Fílius. *Luc.* 1.

℣. Elégit eam Dóminus ℟. In habitatiónem sibi. *Ps.* 131.

Lectio I. Cap. 17.

Ex Libro primo Regum.

Congregantes autem Philísthiim ágmina sua in prælium, convenérunt in Socho Judæ. Porro Saül et fílii Israel congregáti venérunt in vallem Terebínthi, et direxérunt áciem ad pugnandum contra Philísthiim. Et Philísthiim stabant super montem ex parte hac; et Israel stabat supra montem ex áltera parte: vallisque erat inter eos. Et egressus est vir spúrius de castris Philisthinórum nómine Góliath, de Geth, altitúdinis sex cubitórum et palmi. Stansque clamábat adversum phalangas Israel, et dicébat eis: Quare venistis paráti ad prælium? Numquid ego non sum Philisthæus, et vos servi Saül? Elígite ex vobis virum; et descendat ad singuláre certámen. Si quíverit pugnáre mecum, et percússerit me, érimus vobis servi: si autem

ego prævalúero, et percússero eum, vos servi éritis, et serviétis nobis. Audiens autem Saül, et omnes Israelítæ, sermónes Philisthæi hujuscémodi, stupébant, metuébant nimis.

℟. Nunc vadam, et áuferam oppróbrium pópuli : * Quóniam quis est iste Philisthæus incircumcísus, qui ausus est maledícere exercítui Dei viventis? ℣. Gigas non salvábitur in multitúdine fortitúdinis suæ; * Quóniam. *I. Reg.* 17. *Ps.* 32.

Lectio II.

Locutus est David Saüli : Non cóncidat cor cujusquam in eo : ego servus tuus vadam, et pugnábo advérsus Philisthæum. Et tulit báculum suum, quem semper habébat in mánibus, et elégit sibi quinque limpidíssimos lápides de torrente, et misit eos in peram pastorálem, quam habébat secum, et fundam manu tulit : et processit adversum Philisthæum. Dixit autem David ad Philísthæum : Tu venis ad me cum gládio, et hasta, et clypeo : ego autem vénio ad te in nómine Dómini exercítuum, Dei ágminum Israel, quibus exprobrasti hódie, et dabit te Dóminus in manu mea, et percútiam te, et áuferam caput tuum a te : et dabo cadávera castrórum Philísthiim hódie volatílibus cœli, et béstiis terræ; ut sciat omnis terra, quia est Deus in Israel; et nóverit universa ecclésia hæc, quia non in gládio, nec in hasta salvat Dóminus : ipsíus enim est bellum, et tradet vos in manus nostras. Cum ergo surrexisset Philisthæus, et veníret et appropinquáret contra David, festinávit David et cucurrit ad pugnam ex adverso Philisthæi. Et misit manum suam in peram, tulitque unum lápidem, et funda jecit, et circumdúcens percussit Philistæum in fronte : et infixus est lapis in fronte ejus, et cécidit in fáciem suam super terram. Prævaluitque David adversum Philisthæum in funda et lápide, percussumque Philisthæum interfécit.

℟. Dóminus qui erípuit me de manu leónis et de manu ursi, et * Ipse liberábit me de manu Philisthæi hujus. ℣. Vivit Dóminus, et benedictus Deus meus : et exaltétur Deus salútis meæ : * Ipse. *I. Reg.* 1. *Ps.* 17.

Lectio III. Cap. 18 et 19.

Porro cum reverterétur percusso Philisthæo David, egressæ sunt mulíeres de universis úrbibus Israel, cantantes, chorosque ducentes, in occursum Saül regis. Et præcinébant mulíeres ludentes, atque dicentes : Percussit Saül mille, et David decem míllia. Irátus est autem Saül nimis, et displícuit in óculis ejus sermo iste; dixitque : Dedérunt David decem míllia, et mihi mille dedérunt : quid ei súperest nisi solum regnum?

Non rectis ergo óculis Saül adspiciébat David a die illa, et deinceps. Locútus est autem Saül ad Jónatham fílium suum, et ad omnes servos suos, ut occíderent David. Porro Jónathas fílius Saül diligébat David valde. Locútus est ergo Jónathas de David bona ad Saül patrem suum: dixítque ad eum: Ne pecces, Rex, in servum tuum David, quia non peccávit tibi, et ópera ejus bona sunt tibi valde: et pósuit ánimam suam in manu sua, et percussit Philisthæum; et fecit Dóminus salútem magnam univérso Israéli: vidísti, et lætátus es. Quare ergo peccas in sánguine innóxio, interfíciens David, qui est absque culpa?

℟. Désine ab ira, et derelínque furórem: noli æmulári ut malignéris; * Quóniam qui malignantur exterminabúntur, mansuéti autem hæreditábunt terram. ℣. Ait ad Saül Sámuel: Scidit Dóminus regnum Israel a te, et trádidit illud próximo tuo melióri te: * Quóniam. Glória. * Quóniam. *Ps.* 36. *I. Reg.* 15.

IN II NOCTURNO.

Ant. 6. F. Ponam visitatiónem tuam, pacem, dicit Dóminus; et occupábit salus muros tuos. *Is.* 60.

Ant. 8. c. Effundam Spíritum meum super semen tuum, et benedictiónem meam super stirpem tuam. *Is.* 44.

Ant. 1. a. Hódie salus dómui huic facta est; venit enim Fílius hóminis quærere, et salvum fácere quod períerat. *Luc.* 19.

℣. Visitasti terram, Deus, salutáris noster: ℟. Multiplicasti locupletáre eam. *Ps.* 64.

Lectio IV.

Ex sancto Ambrósio Epíscopo. *Expos. in Luc. Lib.* 2. *n.* 19, 21, 22.

Ubi audívit María senióris féminæ sterilísque concéptum, non quasi incrédula de oráculo, nec quasi incerta de núntio, nec quasi dúbitans de exemplo: sed quasi læta pro voto, religiósa pro offício, festína pro gáudio, in montána perrexit: nescit tarda molímina sancti Spíritus grátia. María mansit apud cognátam suam tribus ménsibus, non quod domus eam delectáret aliéna, sed quia frequéntius vidéri in público displicébat. Díscite, vírgines, non circumcursáre per aliénas ædes, non demorári in pláteis, non áliquos in público miscére sermónes. Díscite humilitátem: venit propinqua ad próximam, júnior ad seniórem; nec solum venit, sed étiam prior salutávit; decet enim ut quanto cástior virgo, tanto humílior sit.

℟. Exsurgens María ábiit in montána * Cum festinatióne, in civitátem Juda. ℣. En diléctus meus lóquitur mihi: Surge, própera, amíca mea, * Cum. *Luc.* 1. *Cant.* 2.

Lectio V. n. 22, 23.

CONTUENDUM est quia supérior venit ad inferiórem, ut inférior adjuvétur: María ad Elísabeth, Christus ad Joannem. Simul enim ut audívit salutatiónem Maríæ Elísabeth, exsultávit infans in útero ejus. Et repléta est Spíritu sancto. Vide distinctiónem, singulorumque verbórum proprietátes. Vocem prior Elísabeth audívit, sed Joannes prior grátiam sensit; illa natúræ órdine audívit, iste exsultávit ratióne mystérii: illa Maríæ, iste Dómini sensit advéntum. Istæ grátiam loquuntur, illi intus operantur, duplicíque miráculo prophétant matres spíritu parvulórum. Exsultávit infans, repléta est mater. Non prius mater repléta, quam fílius: sed cum fílius esset replétus Spíritu sancto, replévit et matrem. Exsultávit Joannes, exsultávit et Maríæ spíritus. Maríam non repléri spíritu, sed spíritum ejus exsultáre cognóvimus: incomprehensíbilis enim incomprehensibíliter operabátur in matre.

℟. Ut audívit salutatiónem Maríæ Elísabeth, exsultávit infans in útero ejus; * Et repléta est Spíritu sancto Elísabeth, et exclamávit voce magna: † Beáta quæ credidísti. ℣. Factum est verbum tuum, Dómine, in gáudium et lætítiam cordis; * Et. Glória. † Beáta. *Luc.* 1. *Jer.* 15.

Lectio VI.

SI primo ingressu tantus procéssus éxstitit, ut ad salutatiónem Maríæ exsultáret infans in útero, repleréetur Spíritu sancto mater infántis; quantum putámus usu tanti témporis sanctæ Maríæ addidisse præséntiam? Ungebátur ítaque, et quasi bonus athléta exercebátur in útero matris prophéta; amplíssimo enim virtus ejus certámini parabátur. Dénique támdiu mansit María, quándiu Elísabeth pariendi tempus impléret. Quod si diligenter advértas, invénies hoc nusquam pósitum, nisi in generatióne justórum. Plenitúdinem justi vita habet, inánes autem dies sunt impiórum.

℟. Mansit Arca Dei in domo Obédedom tribus ménsibus; * Et † Benedixit Dóminus dómui ejus et ómnibus quæ habébat. ℣. Mansit María cum Elísabeth quasi ménsibus tribus; * Et. Glória. † Benedixit. *I. Par.* 13. *Luc.* 1.

IN III NOCTURNO.

Ant. 5. a. Venit mihi gáudium a Sancto, super misericórdia quæ véniet ab Ætérno salutári nostro. *Baruch*, 4.

Ant. 4. d. Ecce Deus Salvátor meus, et factus est mihi in salútem. *Is.* 12.

Ant. 1. g. Dixit mihi Dóminus: Servus meus es tu; et glorificátus sum in óculis Dómini, et factus est fortitúdo mea. *Is.* 49.

℣. De ventre matris meæ, ℟. Tu es protector meus. *Ps.* 70.

Lectio VII.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Serm. de* 12 *prærog. B.M.V. n.* 11, 12.

Obsecro vos, filíoli, æmulámini mansuetúdinem, si Maríam dilígitis: si conténditis ei placére, æmulámini modéstiam ejus. Nihil enim tam idóneum hómini, nihil tam cóngruum Christiáno. Audíerat: Quod ex te nascétur Sanctum, vocábitur Fílius Dei; et nihil áliud quam ancíllam ejus se esse respondit. Inde ventum est ad Elísabeth, et contínuo Vírginis glória singuláris eídem per Spíritum revelátur. Dénique et mirabátur persónam veniéntis, dicens: Unde hoc mihi, ut véniat Mater Dómini mei ad me? Commendábat et vocem salutántis, adjíciens: Ut facta est vox salutatiónis tuæ in áuribus meis, exsultávit in gáudio infans in útero meo; et beatíficat fidem credéntis: Beáta, ínquiens, quæ credidísti; quóniam perficiéntur in te, quæ dicta sunt tibi a Dómino.

℟. Exclamávit voce magna Elísabeth, et dixit: Benedíctus fructus ventris tui: * Et unde hoc mihi ut véniat Mater Dómini mei ad me? ℣. Quid est homo, Dómine, quod memor es ejus? aut fílius hóminis quóniam vísitas eum? * Et. *Luc.* 1. *Ps.* 8.

Lectio VIII. n. 12, 13.

Magna quidem præcónia; sed et devóta humílitas, nihil sibi passa retinére, in eum magis universa refúdit, cujus in se benefícia laudabantur. Tu, inquit, magníficas Matrem Dómini; sed magníficat ánima mea Dóminum. In voce mea fílium pérhibes exsultásse in gáudio; sed exsultávit spíritus meus in Deo salutári meo. Beátam esse dicis, quæ credidísset; sed credulitátis et beatitúdinis causa respectus est supernæ pietátis, ut ex hoc magis beátam me dicant omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem et exíguam respexit Deus. Vidélicet, nec humílitas tanta mínuit magnanimitátem, nec magnanímitas tanta humilitátem. Agit hoc nimírum in córdibus electórum grátiæ prærogatíva divínæ, ut eos nec humílitas pusillánimes fáciat, nec magnanímitas arrogantes; magis autem cooperentur sibi, ut non solum nulla ex magnanimitáte subintret elátio, sed hinc máxime provehátur humílitas.

℟. Ante Dóminum qui elégit me * Ero húmilis in óculis meis, et gloriósior apparébo. ℣. Qui in altis hábitat, humília réspicit, súscitans a terra ínopem.* Ero. *II. Reg.* 6. *Ps.* 112.

Lectio IX. Cap. 1.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Salutatio Mariæ et Elisabeth.

Exsurgens María in diébus illis, ábiit in montána cum festinatióne, in civitátem Juda; et intrávit in domum Zacharíæ, et salutávit Elísabeth. Et réliqua.

Homília sancti Ambrósii Epíscopi. *Expos. in Luc. Lib.* 2. *n.* 26, 27.

Sit in síngulis Maríæ ánima, ut magníficet Dóminum : sit in síngulis spíritus Maríæ, ut exsúltet in Deo. Si secundum carnem una mater est Christi; secundum fidem tamen ómnium fructus est Christus. Omnis enim ánima áccipit Dei Verbum, si tamen immaculáta et immúnis a vítiis, intemeráto castimóniam pudóre custódiat. Quæcúmque ígitur talis esse potúerit ánima, magníficat Dóminum, sicut ánima Maríæ magnificávit Dóminum, et exsultávit spíritus ejus in Deo salutári. Magnificátur enim Dóminus, sicut et álibi legis : Magnificáte Dóminum mecum; non quod Dómino áliquid humána voce possit adjungi, sed quia magnificátur in nobis.

℟. Ait María : * Magníficat ánima mea Dóminum : et exsultávit spíritus meus in Deo salutári meo : † Quia fecit mihi magna qui potens est. ℣. Veníte, audíte; et narrábo, omnes qui timétis Deum, quanta fecit ánimæ meæ; * Magníficat. Glória. † Quia. *Luc.* 1. *Ps.* 65.

AD LAUDES.

Ant. 1. *f.* Vidérunt eam, et beatíssimam prædicavérunt, et laudavérunt eam. *Cant.* 6.

Ant. 4. A. Benedicta tu inter mulíeres, et benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

Ant. 5. a. Ecce ut facta est vox salutatiónis tuæ in áuribus meis, exsultávit in gáudio infans in útero meo. *Luc.* 1.

Canticum. Judith, 13.

Aperite portas, quia nobíscum est Deus,* qui fecit virtútem in Israel.

Laudáte Dóminum Deum nostrum,* qui non deséruit sperantes in se.

Et in me ancilla sua adimplévit misericórdiam suam,* quam promísit dómui Israel.

Et interfécit in manu mea * hostem pópuli sui.

Confitémini illi, omnes;* quóniam bonus, quóniam in séculum misericórdia ejus.

Ant. 4. f. Amícus sponsi qui audit eum, gáudio gaudet propter vocem sponsi. *Joan.* 14.

Ant. 7. c. Benedictus Dóminus Deus Israel, qui misit te; et benedictum elóquium tuum. *I. Reg.* 25.

Capitulum. Prov. 3.

Viæ sapiéntiæ, viæ pulchræ; et omnes sémitæ illíus pacíficæ : lignum vitæ est his qui apprehénderint eam; et qui tenúerit eam, beátus.

Hymnus. S. V.

Ad prima verba Vírginis,
Intus movente Spíritu,
In matris alvo cónditus
Infans Joannes géstiit.

Agnóvit infantem Deum:
Quem sensit, ardet pródere:
Vates et infans, qua potest,
Adesse Christum núntiat.

Hic jam Redemptóris vices,
Præcónis ille sústinet:
Materna claustra non vetant
Quin ambo munus ímpleant.

Felix puer, felix parens,
Felix sacerdos, et domus,
Qui per parentem Vírginem
Deo fruuntur hóspite!

¶ Mundo Redemptor qui venis,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre: nec tibi minor
Laus, utriúsque Spíritus.
Amen.

℣. Benedixisti, Dómine, terram tuam: ℟. Avertisti captivitátem Jacob. *Ps.* 84.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Benedictus Dóminus Deus Israel, quia visitávit et fecit redemptiónem plebis suæ. *Luc.* 1.

Orátio Brev. Paris.

Adoptióni Ecclésiæ tuæ, miséricors Deus, et fílios adoptiónis júgiter in ejus sinu púrifica, qui Maríæ clausus útero, Joannem in sinu Elísabeth sanctificásti; Qui vivis.

Si sit Dom. de ea fit Commem.

AD HORAS, Doxologia:

¶ Mundo Redemptor, *ut supra.*

AD PRIMAM.

Ant. 1. *f.* Vidérunt.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es * de María Vírgine.

AD TERTIAM.

Ant. 4. A. Benedicta tu.

Capitulum. Gen. 22.

Benedícam tibi, et benedicentur in sémine tuo omnes gentes terræ, eo quod obedisti voci meæ.

℟. *br.* Benedicentur in ipso * Omnes tribus terræ. Benedicentur. ℣. Omnes gentes magnificábunt eum.* Omnes. Glória. Benedicentur. *Ps.* 71.

℣. Ipse est Dóminus Deus tuus, et adorábunt eum: ℟. Vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis. *Ps.* 44.

AD SEXTAM.

Ant. 5. a. Ecce.

Capitulum. Joel, 2.

Scietis quia in médio Israel ego sum: et ego Dóminus Deus vester, et non est ámplius: et non confundétur pópulus meus in æternum. Et erit post hæc: Effundam Spíritum meum super omnem carnem, et prophetábunt fílii vestri et fíliæ vestræ.

℟. *br.* Signátum est super nos * Lumen vultus tui, Dómine. Signátum. ℣. Dedisti lætítiam in corde meo; * Lumen. Glória. Signátum. *Ps.* 4.

℣. Vox exsultatiónis et salútis; ℟. In tabernáculis justórum. *Ps.* 117.

AD NONAM.

Ant. 7. c. Benedictus.

Capitulum. Tob. 12.

Benedicite Deum cœli, et coram ómnibus viventibus confitémini ei, quia fecit vobiscum misericórdiam suam.

℟. *br.* In Dómino * Laudábitur ánima mea. In. ℣. Audiant mansuéti * et læténtur; * Laudábitur. Glória. In.

℣. Magnificáte Dóminum mecum; ℟. Et exaltémus nomen ejus in idípsum. *Ps.* 33.

AD II VESPERAS.

Ant. 6. C. Respexit Deus humilitátem ancíllæ suæ: ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. *Luc.* 1.

Ant. 1. D. Fecit mihi magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. *Luc.* 1.

Ant. 4. E. Misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. *Luc.* 1.

Ant. 5. C. Fecit poténtiam in bráchio suo, dispersit supérbos, et exaltávit húmiles. *Luc.* 1.

Ant. 8. G. Suscépit Israel púerum suum, recordátus misericórdiæ suæ, sicut locútus est ad patres nostros, Abraham, et sémini ejus. *Luc.* 1.

Capitulum. I. Petr. 5.

Deus superbis resistit, humílibus autem dat grátiam. Humiliámini ígitur sub potenti manu Dei, ut vos exaltet in tempore visitatiónis.

Hymnus. Brev. Paris.

Cæteri nunquam, nisi vagiendo,
Prímitus vocem pueri profundunt:
Unus in cunctis alacris Joannes
Prævenit ortum.

Hunc sibi nondum genitum sacrávit
Patris ætérni Génitus prophétam:
Spíritu gaudens canit hinc futúra
Utráque mater.

Ecce quam fructu genitrix utróque
Digna! quam fructus genitrice dignus!
Hæc Deum Virgo, sterilis recondit
Illa Prophétam.

Fac tuos puris hódie cliéntes,
Virgo, collustret radiis Redemptor
Ille, quem prodit nova nascitúro
Grátia Vati.

Det sequi certo pede qua prævisti,
Dum Patris summi paritúra Prolem,
Vilis ancillæ titulum modesto
Péctore præfers.

Summa laus Patri, genitóque Verbo;
Et tibi compar, utriusque nexus,
Spíritus semper, Deus unus, omni
Témporis ævo. Amen.

℣. Exsultábit cor meum in Salutári tuo: ℟. Cantábo Dó-

mino, qui bona tríbuit mihi. *Ps.* 12.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Mansit María cum Elísabeth quasi ménsibus tribus; et revérsa est in domum suam. *Luc.* 1.

DIE III.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 22 et 23.

Ex Libro primo Regum.

Ait autem Doeg Idumæus ad Saül: Vidi fílium Isaï in Nobe, apud Achímelech fílium Achitob sacerdótem. Qui consúluit pro eo Dóminum, et cibária dedit ei: sed et gládium Góliath Philisthæi dedit illi. Misit ergo rex ad accersendum Achímelech, et omnem domum patris ejus, sacerdótum, qui erant in Nobe; qui universi venérunt ad regem. Et ait Saül ad Achímelech: Quare conjurastis adversum me, tu, et fílius Isaï? Morte moriéris tu, et omnis domus patris tui. Et ait rex ad Doeg: Convértere tu, et írrue in sacerdótes. Conversúsque Doeg Idumæus írruit in sacerdótes, et trucidávit in die illa octoginta quinque viros vestítos ephod líneo. Evádens autem unus fílius Achímelech, cujus nomen erat Abíathar, fugit ad David. Morabátur autem David in deserto in locis firmíssimis; quærébat eum tamen Saül cunctis diébus: et non trádidit eum Deus in manus ejus. Et surrexit Jónathas fílius Saül, et ábiit ad David in silvam, et confortávit manus ejus in Deo; dixitque ei: Ne tímeas: neque enim invéniet te manus Saül patris mei, et tu regnábis super Israel, et ego ero tibi secundus, sed et Saül pater meus scit hoc. Percussit ergo uterque fœdus coram Dómino: mansitque David in silva: Jónathas autem reversus est in domum suam.

℟. Manus Dei nostri est super omnes qui quærunt eum in bonitáte; * Et impérium ejus, et fortitúdo ejus, et furor super omnes qui derelinquunt eum. ℣. Oculi Dómini super metuentes eum, et in eis qui sperant super misericórdia ejus; * Et *I. Esdr.* 8. *Ps.* 32.

Lectio II. Cap. 26.

Videns David quod venisset Saül post se in desertum, misit exploratóres, et dídicit quod illuc venit certíssime. Venérunt David et Abísaï ad pópulum nocte, et invenérunt Saül jacentem et dormientem in tentório. Dixitque Abísaï ad David: Conclúsit Deus inimícum tuum hódie in manus tuas. Nunc ergo perfódiam eum láncea in terra, semel, et secundo opus non erit. Et dixit David ad Abísaï: Ne interfícias eum: quis enim extendet manum suam in Christum Dómini, et innocens erit? Tulit ígitur David hastam, et scyphum aquæ,

qui erat ad caput Saül : et abiérunt : et non erat quisquam, qui vidéret, et intelligeret, et evigiláret, sed omnes dormiébant; quia sopor Dómini irrúerat super eos. Cumque transisset David ex adverso, clamávit ad pópulum, et ad Abner fílium Ner, dicens : Nonne respondébis Abner? Et respondens Abner, ait : Quis es tu qui clamas, et inquiétas regem? Et ait David ad Abner : Quare non custodisti dóminum tuum regem? ingressus est enim unus de turba ut interfíceret regem dóminum tuum. Non est bonum hoc, quod fecisti : vivit Dóminus, quóniam fílii mortis estis vos, qui non custodistis dóminum vestrum, Christum Dómini. Nunc ergo vide ubi sit hasta regis, et ubi sit scyphus aquæ, qui erat ad caput ejus.

℟. Si réddidi retribuéntibus mihi mala,* Comprehendat inimícus, et concúlcet in terra vitam meam, et glóriam meam in púlverem dedúcat. ℣. Dómine Deus, si feci istud, si est iníquitas in mánibus meis; * Comprehendat. *Ps.* 7.

Lectio III.

Cognovit autem Saül vocem David, et dixit: Numquid vox hæc tua, fili mi David? Et ait David : Vox mea, dómine mi rex. Et ait : Quam ob causam dóminus meus perséquitur servum suum? quid feci? aut quod est malum in manu mea? Nunc ergo audi, oro, dómine mi rex, verba servi tui : si Dóminus íncitat te adversum me, odorétur sacrifícium : si autem fílii hóminum, maledicti sunt in conspectu Dómini. Et ait Saül : Peccávi, revértere, fili mi, David : nequáquam enim ultra tibi malefáciam : eo quod pretiósa fúerit ánima mea in óculis tuis hódie : appáret enim quod stulte égerim, et ignoráverim multa nimis. Et respondens David, ait : Ecce hasta regis : tránseat unus de púeris regis, et tollat eam. Dóminus autem retríbuet unicuíque secundum justítiam suam, et fidem : trádidit enim te Dóminus hódie in manum meam, et nólui exténdere manum meam in Christum Dómini.

℟. Liberávit me Dóminus ab inimíco meo potentíssimo, et ab his qui óderant me; quóniam robustióres me erant : * Prævénit me in die afflictiónis meæ, et liberávit me, quia compláeui ei. ℣. Novit Dóminus pios de tentatióne erípere,* Prævénit. Glória.* Prævénit. *II. Reg.* 22. *II. Petr.* 2.

DIE IV.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Liber secundus Regum.

Factum est autem, post-

quam mórtuus est Saül, appáruit homo véniens de castris Saül veste conscissa, et púlvere conspersus caput: et ut venit ad David, cécidit super fáciem suam, et adorávit. Dixitque ad eum David: Unde venis? Qui ait ad eum: De castris Israel fugi. Fugit pópulus ex prælio, et multi corruentes e pópulo mórtui sunt: sed et Saül et Jónathas fílius ejus interiérunt. Et ait adolescens qui nuntiábat ei: Casu veni in montem Gélboe, et Saül incumbébat super hastam suam: porro currus et équites appropinquábant ei, et conversus post tergum suum, vidensque me vocávit: cui cum respondissem, Adsum, dixit mihi: Quisnam es tu? Et aio ad eum: Amalecítes ego sum. Et locútus est mihi: Sta super me, et interfice me: quóniam tenent me angústiæ, et adhuc tota ánima mea in me est. Stansque super eum, occídi illum: sciébam enim quod vívere non póterat post ruínam: et tuli diadéma quod erat in cápite ejus, et armillam de bráchio illius; et áttuli ad te dóminum meum huc.

℞. Non extendam manum meam in Dóminum meum, quia Christus Dómini est.* Quis enim extendet manum suam in Christum Dómini, et ínnocens erit? ℣. Propítius sit mihi Dóminus, ne extendam manum meam in Christum Dómini;*Quis. *I. Reg.* 24 *et* 26.

Lectio II.

Apprehendens antem David vestimenta sua scidit, omnesque viri qui erant cum eo, et planxérunt, et flevérunt, et jejunavérunt usque ad vésperam super Saül, et super Jónathan fílium ejus, et super pópulum Dómini, et super domum Israel, eo quod corruissent gládio. Dixitque David ad júvenem qui nuntiáverat ei: Quare non timuisti míttere manum tuam ut occíderes Christum Dómini? Vocansque David unum de púeris suis, ait: Accédens írrue in eum. Qui percussit illum, et mórtuus est. Et ait ad eum David: Sanguis tuus super caput tuum: os enim tuum locútum est adversum te, dicens: ego interféci Christum Dómini. Planxit autem David planctum hujuscémodi super Saül, et super Jónathan fílium ejus, et præcépit ut docérent fílios Juda. Et ait: Consídera, Israel, pro his qui mórtui sunt super excelsa tua vulneráti. Inclyti, Israel, super montes tuos interfecti sunt: quómodo cecidérunt fortes? Montes Gélboe, nec ros, nec plúvia véniant super vos, neque sint agri primitiárum; quia ibi abjectus est clypeus fórtium, clypeus Saül, quasi non esset unctus óleo.

℞. Noli de mórtuo inimíco gaudére, et * In ruína ejus ne exsultet cor tuum. ℣. Memento quóniam omnes móri-

mur, et in gáudium nólumus veníre.* In. *Eccli.* 8. *Prov.* 24.

Lectio III. Cap. 10 et 11.

Ex Libro primo Paralipómenon.

Mortuus est ergo Saül propter iniquitátes suas, eo quod prævaricátus sit mandátum Dómini quod præcéperat, et non custodíerit illud : sed ínsuper étiam pythonissam consulúerit, nec speráverit in Dómino : propter quod interfécit eum, et tránstulit regnum ejus ad David fílium Isaï. Congregátus est ígitur omnis Israel ad David in Hebron, dicens : Os tuum sumus, et caro tua. Heri quoque et nudiustértius, cum adhuc regnáret Saül, tu eras qui educébas, et introducébas Israel : tibi enim dixit Dóminus Deus tuus : Tu pasces pópulum meum Israel, et tu eris princeps super eum. Venérunt ergo omnes majóres natu Israel ad regem in Hebron, et íniit David cum eis fœdus coram Dómino : unxeruntque eum regem super Israel, juxta sermónem Dómini, quem locútus est in manu Sámuel.

℟. Elégit Dóminus David servum suum, et * Sústulit eum de grégibus óvium : de post fœtantes accépit eum páscere Jacob servum suum, et Israel hæreditátem suam. ℣. Amóto Saül, suscitávit David regem, cui testimónium pérhibens dixit : Invéni David fílium Jesse, virum secundum cor meum, qui fáciet omnes voluntátes meas.* Sústulit. Glória.* Sústulit. *Ps.* 77. *Act.* 13.

Vesperæ de Feria.

DIE V.

S. GEROCHII,

PRESBYTERI ET ABBATIS.

Simplex.

E Communi Abbatum.

Lectio I. Cap. 6.

Ex Libro secundo Regum.

Congregavit autem rursum David omnes electos ex Israel triginta míllia. Surrexitque David, et ábiit, et universus pópulus, qui erat cum eo de viris Juda, ut addúcerent Arcam Dei, super quam invocátum est nomen Dómini exercítuum, sedentis in Chérubim super eam. Et imposuérunt Arcam Dei super plaustrum novum : tuleruntque eam de domo Abínadab, qui erat in Gábaa : Oza autem et Ahio fílii Abínadab, minábant plaustrum novum. Postquam autem venérunt ad áream Nachon, extendit Oza manum ad Arcam Dei, et ténuit eam quóniam calcitrábant boves, et declinavérunt eam. Iratusque est indignatióne Dóminus contra Ozam, et percussit eum super temeritáte : qui mórtuus est ibi juxta Arcam Dei. Et extímuit David Dóminum in die illa, dicens :

Quómodo ingrediétur ad me Arca Dómini? Et nóluit divértere ad se Arcam Dómini in civitátem David : sed divertit eam in domum Obédedom Gethæi.

℟. Irritam quis fáciens legem Móysi sine ulla miseratióne móritur; * Quanto magis putátis deterióra meréri supplícia, qui Fílium Dei conculcáverit, et sánguinem testamenti pollútum dúxerit in quo sanctificátus est? ℣. Irátus est Dóminus contra Ozam, et percussit eum, eo quod tetigisset Arcam, et mórtuus est; * Quanto. *Hebr.* 10. *I. Par.* 13.

Lectio II.

NUNTIATUMQUE est regi David quod benedixisset Dóminus Obédedom et ómnia ejus, propter Arcam Dei. Abiit ergo David, et adduxit Arcam Dei de domo Obédedom in civitátem David cum gáudio: et David saltábat totis víribus ante Dóminum. Porro David erat accinctus ephod líneo. Et David et omnis Israel ducébant Arcam testamenti Dómini, in júbilo, et in clangóre búccinæ. Et introduxérunt Arcam Dómini, et imposuérunt eam in loco suo, in médio tabernáculi, quod teténderat ei David : et óbtulit David holocausta, et pacífica coram Dómino, et benedixit pópulo in nómine Domini exercítuum. Reversusque est David ut benedíceret dómui suæ : et egressa Michol fília Saül in occursum David, ait : Quam gloriósus fuit hódie rex Israel, discoopériens se ante ancillas servórum suórum ! Dixítque David ad Michol : Ante Dóminum, qui elégit me pótius quam patrem tuum, et quam omnem domum ejus, et præcépit mihi ut essem dux super pópulum Dómini in Israel, et Iudam, et vílior fiam plusquam factus sum : et ero húmilis in óculis meis : et cum ancillis, de quibus locúta es, gloriósior apparébo. Igitur Michol fíliæ Saül non est natus fílius usque in diem mortis suæ.

℟. Elégi abjectus esse in domo Dei mei,* Magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum. ℣. Ante Dóminum vílior fiam plusquam factus sum, et ero húmilis in óculis meis,* Magis. *Ps.* 83. *II. Reg.* 6.

Lectio III.

Gall. Christ. tom. VIII. *col.* 1675. *etc. Propr. Farense, etc.*

GEROCHIUS, Présbyter et Abbas in diœcési Meldensi, præfuit, ut créditur, vel antíquo monastério sanctæ Celíniæ apud Meldas, vel álteri cœnóbio quod suppónitur exstitisse in quadam villa Eboríaco próxima, et vulgo nuncupáta Gilónis seu Geróchii monastérium. Illum autem fuisse a sanctæ Faræ confessiónibus commúnis est tradítio. Dagníaci prope Firmitátem-Wal-

térii sub ejus nómine exstructa ecclésia est, in qua pars ipsíus cápitis ab omni memória adservátur.

℟. Quam magnus qui invénit sapiéntiam et sciéntiam! sed * Non est super timentem Dóminum. ℣. Mundémus nos ab omni inquinamento carnis et spíritus, perficientes sanctificatiónem in timóre Dei : * Non. Glória.* Non. *Eccli.* 25. *II. Cor.* 7.

Oratio Brev. Paris.

Da nobis, quæsumus, Deus noster, beáti Abbátis Geróchii intercessiónibus sublevári; ut per quem servis tuis perfectiónis Evangélicæ documenta donasti, per eum nobis subsídia perpétuæ salútis impendas; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE VI.

S. THOMÆ,

CANTUARIENSIS EPISCOPI ET MARTYRIS.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 7.

Ex Libro secundo Regum.

Factum est autem cum sedisset rex in domo sua, et Dóminus dedisset ei réquiem úndique ab universis inimícis suis, dixit ad Nathan Prophétam : Videsne quod ego hábitem in domo cédrina, et Arca Dei pósita sit in médio péllium? Dixitque Nathan ad Regem : Omne quod est in corde tuo, vade, fac : quia Dóminus tecum est. Factum est autem in illa nocte : et ecce sermo Dómini ad Nathan, dicens : Vade, et lóquere ad servum meum David : Hæc dicit Dóminus : Numquid tu ædificábis mihi domum ad habitandum? Cum compléti fúerint dies tui, et dormíeris cum pátribus tuis, suscitábo semen tuum post te, quod egrediétur de útero tuo, et firmábo regnum ejus. Ipse ædificábit domum nómini meo, et stabíliam thronum regni ejus usque in sempitérnum. Ego ero ei in patrem, et ipse erit mihi in fílium : qui si iníque áliud gésserit, árguam eum in virga virórum, et in plagis filiórum hóminum. Misericórdiam autem meam non áuferam ab eo, sicut ábstuli a Saül, quem amóvi a fácie mea. Et fidélis erit domus tua, et regnum tuum usque in ætérnum ante fáciem tuam, et thronus tuus erit firmus júgiter.

℟. Hæc dicit Dóminus : * Si írritum potest fíeri pactum meum cum die, et pactum meum cum nocte; et pactum meum írritum esse póterit cum David servo meo, ut non sit ex eo fílius qui regnet in throno ejus. ℣. Semel jurávi in sancto meo, si David méntiar; * Si. *Jer.* 33. *Ps.* 88.

Lectio II. Cap. 11.

Factum est, vertente anno,

eo témpore quo solent reges ad bella procédere, misit David Joab et servos suos cum eo, et universum Israel; et vastavérunt fílios Ammon, et obsedérunt Rabba. David autem remansit in Jerúsalem. Dum hæc agerentur, áccidit ut súrgeret David de strato suo post merídiem, et deambuláret in solário domus régiæ, viditque mulíerem se lavantem ex adverso super solárium suum. Missis ítaque núntiis, tulit eam; scripsit David epístolam ad Joab: Pónite Uríam ex adverso belli, ubi fortíssimum est prælium, et derelínquite eum, ut percussus intéreat.

℟. Pépigi fœdus cum óculis meis, * Ut ne cogitárem quidem de vírgine. ℣. Quod cum vidíssem, pósui in corde meo, et exemplo dídici disciplínam, * Ut. *Job*, 31. *Prov*. 24.

Lectio III.

Brev. Paris. Hist. Melodun. Hist. Vastin. etc.

Thomas Lóndini natus, ex Angliæ Cancellário Cantuariensis Epíscopus creátus est. Ad eam dignitátem evectus, vitam, quam aliquándiu ad séculi génium égerat, ad severiórem disciplínam cœpit exígere. Magnátum in se vehemens ódium concitávit, quod opes Ecclésiæ, quas inváserant, restítui curasset. Henríco secundo, qui Epíscopos ad servandas regni consuetúdines júribus Ecclésiæ contrárias, sacramento præstito volébat adígere, fórtiter réstitit. Quámobrem e regno ejectus, septénnio in Gállia exsulávit. Verum agéntibus Alexandro tértio Pontífice, et Ludovíco séptimo Francórum Rege, in grátiam Henríci restitútus est, et Cantuáriam reversus. Sed cum illic novis quotídie calúmniis impeterétur, conquestus est Henrícus rex per unum sacerdótem stare quóminus pace fruerétur. Aulici quátuor gratum se regi factúros rati, Thomam in Ecclésia serótinis Horis óperam dantem aggrediuntur, qui Deo se commendans, caput ímpiis mánibus præcidendum óbtulit, ætátis anno quinquagésimo secundo. Tam atróci facínore perculsus rex, tríduo ab omni pene cibo abstínuit, et per quadraginta dies pœniténtiam egit. Thomam póstea, miráculis insignem Alexander tértius Sanctis adscripsit. Ad cujus túmulum Ludovícus séptimus cum oráret, Philippi fílii gravíssimo morbo laborantis sanitátem impetrávit. Octo círciter ecclésias, dum exsuláret, dedicasse tráditur, in iis pártibus Brígiæ et Vastíni quæ ad Meldénsem diœcésim pértinent.

℟. In tentatióne * Inventus est fidélis, et reputátum est ei ad justítiam. ℣. Hanc tentatiónem ídeo permísit Dóminus, ut pósteris darétur exemplum: * Inventus. Glória. Inventus. *I. Mach*. 2. *Tob*. 2.

Oratio Brev. Paris.

Omnipotens sempiterne Deus, qui beáto Thomæ Pontífici et Mártyri tuo usque ad mortem pro justítia certáre tribuisti : fac nos, ejus méritis, vitæ frágilis amórem abjícere, et ad te, qui solus vera vita es, perveníre ; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE VII.

S. ADALBERGÆ,

VIRGINIS.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 12.

Ex Libro secundo Regum.

Misit Dóminus Nathan ad David : qui cum venisset ad eum, dixit ei : Duo viri erant in civitáte una, unus dives, et alter pauper : dives habébat oves, et boves plúrimos valde : pauper autem nihil habébat omníno, præter ovem unam párvulam, quam émerat, et nutríerat et quæ créverat apud eum cum fíliis ejus simul, de pane illíus cómedens, et de cálice ejus bibens, et in sinu illíus dórmiens : eratque illi sicut fília. Cum autem peregrínus quidam venisset ad dívitem, parcens ille súmere de óvibus et de bobus suis, ut exhibéret convívium peregríno illi qui vénerat ad se, tulit ovem viri páuperis, et præparávit cibos hómini qui vénerat ad se. Irátus autem indignatióne David adversus hóminem illum nimis, dixit ad Nathan : Vivit Dóminus, quóniam fílius mortis est vir qui fecit hoc. Ovem reddet in quádruplum, eo quod fécerit verbum istud, et non pepércerit. Dixit autem Nathan ad David : Tu es ille vir. Hæc dicit Dóminus Deus Israel : Ego unxi te in regem super Israel ; et ego érui te de manu Saül, et dedi tibi domum dómini tui. Et si parva sunt ista, adjíciam tibi multo majóra. Quare ergo contempsisti verbum Dómini, ut fáceres malum in conspectu meo ? Uríam Hethæum percussisti gládio, et uxórem illíus accepisti in uxórem tibi, et interfecisti cum gládio filiórum Ammon. Quámobrem non recédet gládius de domo tua usque in sempiternum.

℞. Revértere ad Dóminum, et avértere ab injustítia tua.* Non demoréris in erróre impiórum, ante mortem confitére. ℣. Ignóras quóniam benígnitas Dei ad pœniténtiam te addúcit ? * Non. *Eccli.* 17. *Rom.* 2.

Lectio II.

Et dixit David ad Nathan : Peccávi Dómino. Dixitque Nathan ad David : Dóminus quoque tránstulit peccátum tuum : non moriéris. Verúmtamen, quóniam blasphemáre fecisti inimícos Dómini, prop-

ter verbum hoc', fílius, qui natus est tibi, morte moriétur. Et reversus est Nathan in domum suam. Percussit quoque Dóminus párvulum, quem pepérerat uxor Uríæ David, et desperátus est. Deprecatusque est David Dóminum pro párvulo : et jejunávit David jejúnio, et ingressus seorsum, jácuit super terram. Accidit autem die séptima ut morerétur infans. Surrexit ergo David de terra, et lotus unctusque est : cumque mutasset vestem, ingressus est domum Dómini : et adorávit, et venit in domum suam. Et consolátus est David Bethsábee uxórem suam, quæ génuit fílium : et vocávit nomen ejus Sálomon. Et Dóminus diléxit eum.

℟. Dóminus purgávit peccáta ipsíus,* Et exaltávit in æternum cornu ejus. ℣. Dedit illi testamentum regni, et sedem glóriæ in Israel; * Et. *Eccli.* 47.

Lectio III.

Gall. Christ. tom. VIII. *col.* 1702. *Hist. Eccles. Meld. Lib.* I. *n.* 84. *not.* 34. *etc.*

Adalberga, fília erat Annæ regis Orientálium Sáxonum in Británnia, et venerábilis Hereswítæ quæ et ipsa in Calensi monastério moniális óbiit. Audítis sanctæ Faræ virtútibus, et desidério perfectiónis Evangélicæ succensa, Eboriacense monastérium, álias dictum Brigge, transactis máribus, pétiit cum venerábili Saetrúde, soróre ipsíus uterína, et Eartóngatha sorória altérius fília. Quæ quidem piíssimæ vírgines sanctæ Faræ virtútem certátim æmulando, non módicum ejus monastério decórem adtulérunt. Defunctæ autem Faræ suffecta est in Abbatissam Saetrúdis, et Saetrúdi Adalberga. Quæ cum in eo múnere, dilecto Sponso placére et castíssimas illi vírgines informáre omni stúdio satágeret, in pace obdormívit circa finem, ut créditur, séculi séptimi. Septem post annos e túmulo eláta est incorrupta, in argumentum exímiæ sanctitátis et castimóniæ. Exstat adhuc in território Ecclésiæ sancti Augustíni, haud procul a Faræ-Monastério, capella sub ejus invocatióne jam in século décimo consecráta, ubi nonnullæ ejus relíquiæ quotannis fidélium concursu honorantur.

℟. Cantábo tibi, Dómine.* Psallam, et intélligam † In via immaculáta. ℣. Beáti mundo corde, quóniam ipsi Deum vidébunt; * Psallam. Glória. † In. *Ps.* 100. *Matth.* 5.

Oratio Brev. Paris.

Fideles tuos, quæsumus, Dómine, intercedente beáta Adalberga Vírgine tua, córpore et mente purífica; ut tua inspiratióne compuncti, nóxias delectatiónes vitáre præváleant, atque ut eárum non capiantur illécebris, tua

semper suavitáte pascantur; Per Dóminum nostrum Jesum Christum.....

Vesperæ de eodem Festo, nisi concurrant primæ Vesperæ SS. Cordis Jesu.

DOMINICA POST DIEM VII JULII.

IN FESTO SACRATISSIMI CORDIS D. N. JESU CHRISTI.

SOLEMNE-MAJUS.

IN I VESPERIS.

Psalmi de Sabbato.

Ant. 1. D. Delíciæ meæ esse cum fíliis hóminum: Beáti qui custódiunt vias meas. *Prov.* 8.

Ant. 3. *a.* Fériam eis pactum sempitérnum, et non désinam eis benefácere. *Jer.* 32.

Ant. 5. C. Lætábor super eis, cum bene eis fécero in toto corde meo, et in tota ánima mea. *Jer.* 32.

Ant. 7. G. In funículis Adam traham eos, in vínculis caritátis. *Osee,* 11.

Ant. 6. F. Erunt mihi in pópulum, et ego ero eis in Deum: addúcam super eos omne bonum quod ego loquor ad eos. *Jer.* 32.

Capitulum. Is. 66.

Hæc dicit Dóminus: Ecce ego declinábo super Jerúsalem quasi flúvium pacis, et quasi torrentem inundantem. Ad úbera portabímini, et super génua blandientur vobis. Quómodo si cui mater blandiátur, ita ego consolábor vos: vidébitis, et gaudébit cor vestrum.

℟. Transíte ad me omnes qui concupíscitis me, et a generatiónibus meis implémini: * Spíritus enim meus super mel dulcis, et hæréditas mea super mel et favum. ℣. Veníte ad me, omnes qui laborátis et oneráti estis, et ego refíciam vos: * Spíritus. Glória.* Spíritus. *Eccli.* 34. *Matth.* 11.

Hymnus. Brev. Lem.

Nunc inter populos quis similis tui,
Gens o Christiadum! grande Dei genus!

..., quæ tibi
...óriam.
...l est proge-
...
...gens, fúl-
...or;
...ans, totus
...
...ómnia.
... patrio lapsus ab æthere
Terras incoluit, nunc solio sedens,
De nostris vel adhuc pectoribus creat
Cordi delicias suo.
O Cor perpetuis ígnibus æstuans!
O Cor perpetuis fóntibus ǽffluens!
Tu semper renovas justitiæ sacram,
Tu semper satias sitim.
Et nos divus amor quos sibi cónsecrat,
Gens ingráta Deo, frígida péctora,
Quid torpémus? iners cur retinet tepor?
Urget flámmea cáritas.
Sit laus summa Patri, súmmaque Fílio;
Sit par, alme, tibi glória, Spíritus;
Qui subjecta moves péctora, mútuas
Da Christo referant vices. Amen.

℣. Gustáte et vidéte quóniam suávis est Dóminus; ℟. Beátus vir qui sperat in eo. *Ps.* 33.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. E. Tóllite jugum meum super vos, et díscite a me, quia mitis sum et húmilis corde, et inveniétis réquiem animábus vestris. *Matth.* 11.

AD COMPLETORIUM.

Psalmi de Sabbato.

Ant. 2. A. Unus mílitum láncea latus Jesu apéruit, et contínuo exívit sanguis et aqua. *Joan.* 19.

Hymnus, Grates, *cum Doxologia* : ¶ Sit laus Patri, *ut infra ad Horas*, 374.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 6. C. Qui sitit, véniat; et qui vult, accípiat aquam vitæ gratis. *Apoc.* 22.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jesum Christum qui dilexit nos,* Veníte, adorémus. *Apoc.* 1.

Hymnus. Brev. Petroc.

Quæ latus Jesu cruenta
Perforávit láncea,
Dives hæc nobis reclúsit
Péctoris sacrárium:
Orbis occurrat, salútis
En patescit óstium.

Non, ut olim monte sancto,
Hic Deus nos térritat:
Inter ignes non minátur,
Totus ecce cáritas:
Spirat almum Cor amórem,
Cordis exposcens vices.

Hinc fluunt torrentis instar
Gratiárum flúmina:
Hic salus ægris parátur,
Fléntibus solátium;
Hic labórans sublevátur,
Hic beátus índigus.

Surge, quid reus moráris?

Hic thronus cleméntiæ;
Voce Cor Jesu diserta
Orat indulgéntiam:
Tela Natus jam vibrantem
Patris exarmat manum.
Vana ne fiant amóris
Tam stupendi pígnora:
Tu rebellis, Christe, mentis
Frange contumáciam;
Quæ tuum pectus perúrit,
Urat et nos cáritas.
Sit perennis laus Parenti,
Qui creávit ómnia,
Filióque qui redémit
Morte nos volens sua:
Flaminíque, cujus almo
Confovémur hálitu. Amen.

IN I NOCTURNO.

In Ps. Dómine, Dóminus noster, 32.

Ant. 6. F. Christus dilexit nos et trádidit semetipsum pro nobis oblatiónem et hóstiam Deo, in odórem suavitátis. *Ephes.* 5.

In Ps. Dóminus regit me, 86.

Ant. 3. a. Largítus est nobis multitúdinem bonórum secundum indulgéntiam suam, et secundum multitúdinem misericordiárum suárum. *Is.* 63.

In Ps. Exspectans, *cum sua divisione,* 102.

Ant. 5. F. Quis súfficit enarráre ópera illíus? quis investigábit magnália ejus, aut quis adjíciet enarráre misericórdiam ejus? *Eccli.* 18.

℣. Suávis Dóminus univérsis; ℟. Et miseratiónes ejus super ómnia ópera ejus. *Ps.* 144.

Lectio I. Cap. 1.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Ephésios.

BENEDICTUS Deus et Pater Dómini nostri Jesu Christi, qui benedixit nos in omni benedictióne spirituáli in cœléstibus in Christo, sicut elégit nos in ipso ante mundi constitutiónem, ut essémus sancti et immaculáti in conspectu ejus in caritáte: qui prædestinávit nos in adoptiónem filiórum per Jesum Christum in ipsum, secundum propósitum voluntátis suæ, in laudem glóriæ grátiæ suæ, in qua gratificávit nos in dilecto Fílio suo, in quo habémus redemptiónem per sánguinem ejus, remissiónem peccatórum, secundum divítias grátiæ ejus quæ superabundávit in nobis, in omni sapiéntia et prudéntia.

℟. Per víscera misericórdiæ Dei nostri, * Visitávit nos Oriens ex alto, ad dirigendos pedes nostros in viam pacis. ℣. Quid est homo, Dómine, quia magníficas eum, aut quid appónis erga eum Cor tuum? * Visitávit. *Luc.* 1. *Job,* 7.

Lectio II. Cap. 2.

DEUS autem, qui dives est in misericórdia, propter nímiam caritátem suam qua diléxit nos, cum essémus mórtui peccátis, convivificávit nos in Christo (cujus grátia estis salváti), et conresuscitávit et consedére fecit in cœ-

léstibus in Christo Jesu; ut osténderet in séculis superveniéntibus, abundantes divítias grátiæ suæ in bonitáte super nos in Christo Jesu. Grátia enim estis salváti per fidem, et hoc non ex vobis; Dei enim donum est, non ex opéribus, ut ne quis gloriétur. Ipsíus enim sumus factúra, creáti in Christo Jesu in opéribus bonis, quæ præparávit Deus ut in illis ambulémus.

℟. In Christo habémus redemptiónem * Secundum divítias grátiæ ejus, quæ superabundávit in nobis. ℣. Consolátus est Dóminus pópulum suum, et páuperum suórum miserébitur, * Secundum. *Ephes.* 1. *Is.* 49.

Lectio III. Cap. 3.

Hujus rei grátia flecto génua mea ad Patrem Dómini nostri Jesu Christi, ex quo omnis patérnitas in cœlis et in terra nominátur, ut det vobis secundum divítias glóriæ suæ virtúte corroborári per Spíritum ejus in interiórem hóminem, Christum habitáre per fidem in córdibus vestris: in caritáte radicáti et fundáti, ut possítis comprehéndere cum ómnibus sanctis quæ sit latitúdo, et longitúdo, et sublímitas, et profundum; scire étiam supereminentem sciéntiæ caritátem Christi, ut impleámini in omnem plenitúdinem Dei. Ei autem qui potens est ómnia fácere superabundanter quam pétimus aut intellígimus, secundum virtútem quæ operátur in nobis, ipsi glória in Ecclésia, et in Christo Jesu, in omnes generatiónes séculi seculórum. Amen.

℟. Ego diligentes me dílígo; * Et qui vígilant ad me, invénient me. ℣. Qui díligit me, díligam eum, et manifestábo ei meipsum; * Et. Glória. * Et. *Prov.* 8. *Joan.* 14.

IN II NOCTURNO.

In Ps. Deus noster refúgium, 119.

Ant. 1. D. Veníte ad sanctuárium Dómini, quod sanctificávit in æternum. *II. Par.* 30.

In Ps. Te decet hymnus, 65.

Ant. 5. a. In ipso inhábitat omnis plenitúdo divinitátis corporáliter. *Coloss.* 2.

In Ps. Quam dilecta, 86.

Ant. 6. F. Solúmmodo ibi magníficus est Dóminus noster: locus fluviórum, rivi latíssimi et patentes. *Is.* 33.

℣. Apud te, Dómine, est fons vitæ; ℟. Et in lúmine tuo vidébimus lumen. *Ps.* 35.

Lectio IV.

Brev. Petroc.

Cultus sacratíssimi Cordis Jesu plúribus præcedéntium ætátum viris sanctitáte et doctrína conspícuis familiáris, desinente século décimo séptimo in Gálliis celébrior

habéri cœpit. In ipsíus honórem váriis in locis exstructa sunt altária, vota nuncupáta, festa celebráta. Crescentem in dies fidélium devotiónem plúrimis Deus miráculis comprobávit; inter quæ memoranda semper súbita pestis illíus exstínctio, quæ Massíliam depopulabátur. Hinc ubíque erecta grati ánimi erga Cor tam benéficum monuménta. Nec jam intra Gálliæ fines stetit pius ille cultus. Succedéntibus annis, per totam Európam propagátus est, et apud plerasque étiam remotíssimas réliqui orbis regiónes diffúsus.

℟. Sicut pastor, gregem suum pascet: * In bráchio suo congregábit agnos, et in sinu suo levábit; ℣. Non esúrient, neque sítient ámplius, quóniam dedúcet eos ad vitæ fontes aquárum. * In. *Is.* 40. *Apoc.* 7.

Lectio V.

Hoc adtendens Clemens décimus tértius, summus Póntifex, vestigiisque prædecessórum suórum insistens, qui devotiónem istam non semel approbáverant, Polóniæ Ecclésiis aliisque id postulántibus, summo religiónis enutriendæ zelo, Festum sacratíssimi Cordis Jesu celebrandi, Officiumque in ejus honórem recitandi facultátem concessit. Unde Epíscopi hujusce regni, pro comítiis generálibus Parísiis congregáti anno Dómini millésimo septingentésimo sexagésimo quinto, piíssimis augustæ Regínæ Maríæ votis ultro annuentes, eamdem devotiónem in sua quisque diœcési instituendam esse unánimi consensu decrevérunt, ceterosque Galliárum Epíscopos ad eam cum ipsis adoptandam per lítteras invitárunt; ut quos habébant dignitátis consortes, eosdem tam laudábilis institúti habérent æmulatóres. Hanc autem festivitátem pópulis celebrandam propónunt piíssimi Præsules, ut fidéles, revocáta immensæ Christi caritátis memória, veheméntius exciteutur, tum ad redamandum ardéntius Cor sacratíssimum ex quo tam divíni erga nos affectus profluxérunt, tum ad majóres redemptiónis fructus percipiendos, tum ad reparandas abundántius injúrias in augustíssimo Eucharístiæ Sacramento dulcíssimo Salvatóri illátas. Quantum autem Deo sit acceptus cultus ille, probant fructus virtútum ubérrimi, qui ubicumque susceptus fuit, ab ipso prodisse cernuntur.

℟. Pascam oves meas, in móntibus Israel; * Requiescent in herbis viréntibus, et in páscuis pínguibus pascentur. ℣. Ego veni ut vitam hábeant, et abundántius hábeant: * Requiescent. *Ezech.* 34. *Joan.* 10.

Lectio VI.

Ex quodam Tractátu de

Passióne Dómini. *Inter opera S. Bernardi. n.* 152.

Accedendum est ad Cor humíllimum altíssimi Jesu per jánuam láteris lanceáti. Ibi procul dúbio thesaurus ineffábilis caritátis latet; ibi nova devótio invenítur, inde lacrymárum grátia extráhitur; díscitur mansuetúdo, patiéntia in adversis, compássio in afflictis. Præcípue cor contrítum et humiliátum ibi invenítur. Ipse Jesus complexus tuos, o ánima, desíderat; ut complectátur, exspectat. Caput flóridum multis spinárum acúleis confixum ad te inclínat, ut ad pacis ósculum te invítet, tanquam dicat tibi : Ecce quómodo configurátus sum, quómodo confossus, quómodo mactátus, ut te possim pónere super húmeros meos, quæ aberráveras, ovis mea, et ad páscua redúcere paradísi. Conformáveram te imágini divinitátis meæ, cum te creárem : conformátus sum imágini humanitátis tuæ, ut te reformárem. Tu ergo qui non retinuisti formam divinitátis meæ tibi impressam in tua formatióne, rétine saltem formam humanitátis tuæ mihi impressam in tua recreatióne : id est, si non rétines qualem te creávi, rétine saltem qualem te recreávi. Si non capis quantas virtútum divítias tibi déderim te creando; cape saltem, quantas in humanitáte tua misérias propter te accéperim recreando, et ad potióres, quam ad quas te formáveram, delícias reformando.

℟. Recordátus est Dóminus pópuli sui; et factus est eis Salvátor : * In dilectióne sua, et in indulgéntia sua ipse redémit eos. ℣. Jesus cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem dilexit eos : * In. Glória. * In. *Is.* 63. *Joan.* 13.

IN III NOCTURNO.

In Ps. Benedixisti, Dómine, 46.

Ant. 7. d. De plenitúdine ejus nos omnes accépimus et grátiam pro grátia. *Joan.* 1.

In Ps. Inclína, *cum sua divisione,* 125.

Ant. 3. a. Per ipsum habémus accessum in uno Spíritu ad Patrem. *Ephes.* 2.

In Ps. Bénedic ánima mea.. et ómnia, *cum sua divisione,* 70.

Ant. 8. G. Memóriam fecit mirabílium suórum, miséricors et miserátor Dóminus. *Ps.* 110.

℣. Miserátor et miséricors Dóminus, ℟. Longánimis, et multum miséricors. *Ps.* 102.

Lectio VII.

Ex quodam Tractátu de Passióne Dómini. *Inter opera S. Bernardi. n.* 8, 9.

O quam bonum et quam jucundum habitáre in Corde Jesu! Bonus thesaurus, bona margaríta Cor tuum, bone Jesu, quam fosso agro tui córporis inveniémus. Quis hanc

margarítam abjíciat? Quin pótius dabo ómnia, et comparábo illam mihi, jactans omnem cogitátum meum in Cor Dómini Jesu, et illud me enútriet. Ad hoc templum, ad hæc Sancta sanctórum, ad hanc Arcam testamenti adorábo et laudábo nomen Dómini, dicens cum David: Invéni cor meum ut orem Deum meum. Et ego invéni Cor Regis, fratris et amíci benigni Jesu.

℟. Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos: * Majórem hac dilectiónem nemo habet, ut ánimam suam ponat quis pro amícis suis. ℣. Oblátus est quia ipse vóluit, et trádidit in mortem ánimam suam. * Majórem. *Joan.* 15. *Is.* 53.

Lectio VIII. n. 9, 10, 11.

Hoc ígitur Corde tuo et meo, dulcíssime Jesu, invento, adorábo te Deum meum. Admitte in sacrárium exauditiónis tuæ preces meas: immo me totum trahe in Cor tuum. Amplius lava me ab iniquitáte mea, ut in Corde tuo ómnibus diébus vitæ meæ mérear habitáre. Ad hoc enim perforátum est latus tuum, ut nobis patescat intróitus. Ad hoc vulnerátum est Cor tuum, ut in illo habitáre possímus. Nihilóminus et proptérea vulnerátum est, ut per vulnus visíbile vulnus amóris invisíbile videámus. Nos ígitur quantum póssumus amémus, redamémus, amplectámur Vulnerátum nostrum, ut cor nostrum durum adhuc et impœnitens amóris sui vínculo constríngere, et jáculo vulneráre dignétur.

℟. Hóstiam et oblatiónem noluisti; corpus autem aptasti mihi: Tunc dixi: * Ecce vénio, ut fáciam, Deus, voluntátem tuam. ℣. Deus meus, vólui; et legem tuam in médio cordis mei.* Ecce. *Hebr.* 10. *Ps.* 39.

Lectio IX. Cap. 15.

Léctio sancti Evangélii secundum Joannem.

In illo témpore; Dixit Jesus discípulis suis: Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos. Manéte in dilectióne mea. Et réliqua.

Homília sancti Bernardi Abbátis. *Serm. in Fer. IV. Hebd. sanct. n.* 4, 8, 9.

Majorem, inquit, caritátem nemo habet quam ut ánimam suam ponat quis pro amícis suis. Tu majórem habuisti, Dómine, ponens eam étiam pro inimícis. Cum enim adhuc inimíci essémus, per mortem tuam et tibi reconciliáti sumus, et Patri. Quænam ergo ália vidébitur esse, vel fuisse, vel fore huic símilis caritáti? Vix pro justo quis móritur: tu pro injustis passus es, móriens propter delicta nostra, qui venisti justificáre gratis peccatóres, servos fácere fratres, captívos cohærédes, éxsules reges. Vide ópera

Dómini, quæ pósuit prodígia super terram. Flagellis cæsus est, spinis coronátus, clavis confossus, affixus patíbulo, oppróbriis saturátus : ómnium tamen dolórum ímmemor, Ignosce, ait, illis. Misericórdiæ Dómini multæ, sed et misériæ Dómini multæ. Vincentne miseriæ misericórdias, an misericórdiæ misérias superábunt? Vincant misericórdiæ tuæ antíquæ, Dómine, vincat sapiéntia malítiam. O Judæi, lápides estis, sed lápidem percútitis mollióremm, de quo résonat tinnítus pietátis, et ebullit óleum caritátis! Quómodo potábis, Dómine, desiderantes te torrente voluptátis tuæ, qui sic perfundis crucifigentes te óleo misericórdiæ tuæ?

℟. Fortis est ut mors diléctio; lámpades ejus, lámpades ignis atque flammárum : * Aquæ multæ non potuérunt exstínguere caritátem. ℣. Christus dilexit me, et trádidit semetipsum pro me; * Aquæ. Glória.* Aquæ. *Cant.* 8. *Gal.* 2.

AD LAUDES.

Psalmi de Dominica.

Ant. 8. G. Ego plantávi te víneam electam, omne semen verum : quómodo conversa es mihi in pravum vínea aliéna? *Jer.* 2.

Ant. 4. E. Fílios enutrívi et exaltávi, ipsi autem sprevérunt me! *Is.* 1.

Ant. 3. a. Ego quasi nutrítius portábam eos in bráchiis meis; et nesciérunt quod curárem eos. *Osee*, 11.

Canticum. Is. 55.

Omnes sitientes veníte ad aquas : * et qui non habétis argentum, properáte, émite, et comédite.

Veníte, émite absque argento, et absque ulla commutatióne, * vinum et lac.

Quare appénditis argentum non in pánibus, * et labórem vestrum non in saturitáte?

Audíte, audientes me, et comédite bonum; * et delectábitur in crassitúdine ánima vestra.

Inclináte aurem vestram, et veníte ad me : * audíte, et vivet ánima vestra.

Et fériam vobiscum pactum sempiternum, * misericórdias David fidéles.

Ant. 6. F. Duo mala fecit pópulus meus : me dereliquérunt fontem aquæ vivæ, et fodérunt sibi cisternas, cisternas dissipátas. *Jer.* 2.

Ant. 2. D. Numquid et vos vultis abíre? Dómine, ad quem íbimus? verba vitæ æternæ habes. *Joan.* 6.

Capitulum. Hebr. 4.

Adeamus ergo cum fidúcia ad thronum grátiæ, ut misericórdiam consequámur, et grátiam inveniámus in auxílio opportúno.

Hymnus Nunc, *ut in I Vesperis*, 366.

℣. Quid mihi est in cœlo, et a te quid vólui super ter-

ram? ℟. Deus cordis mei, et pars mea in ætérnum. *Ps.* 72.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. C. Pars mea Dóminus, dixit ánima mea; proptérea exspectábo eum. Bonus est Dóminus sperántibus in eum, ánimæ quærenti illum. *Thren.* 3.

Oratio Brev. Paris.

Concede, quæsumus, omnípotens Deus, ut qui in sacratíssimo dilecti Fílii tui Corde gloriantes, præcípua ejus in nos caritátis benefícia recólimus, de cœlesti illo donórum fonte supereffluentem grátiam accípere mereámur; Per eumdem.

Fit Commem. Dominicæ occurrentis.

Continuo sub eadem Conclusione, pro Commem. Sanctissimi Cordis B. Mariæ Virginis,

Oratio Brev. Paris.

Deus, qui in Corde beátæ Maríæ Vírginis flammas sanctæ dilectiónis nunquam deficientes accendisti, eamque imáginis Fílii tui exímie conformem effecisti: concéde ut fidéli virtútum ipsíus imitatióne, Christum in nobis exprímere valeámus; Qui tecum.

AD HORAS, Doxologia:

¶ Sit laus Patri, laus Fílio;
Par sit tibi laus, Spíritus;
Adusta sacris ígnibus,
Fac, Christe, corda férveant.
Amen.

Psalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 8. G. Ego.

In ℟. *br.* ℣. Qui mitis es * et húmilis corde. *Matth.* 11.

Canon.

Ex Concílio Tridentíno. *Ann.* 1551. *Sess.* 13. *Cap.* 8.

Paterno affectu ádmonet sancta Synodus, hortátur, rogat, óbsecrat per víscera misericórdiæ Dei nostri, ut omnes et sínguli qui christiáno nómine censentur, mémores tantæ majestátis, et tam exímii amóris Jesu Christi Dómini nostri, qui dilectam ánimam suam in nostræ salútis prétium, et carnem suam nobis dedit ad manducandum, hæc sacra mystéria córporis et sánguinis ejus ea fídei constántia et firmitáte, ea ánimi devotióne, ea pietáte et cultu credant et venerentur, ut panem illum supersubstantiálem frequenter suscípere possint, et is vere eis sit ánimæ vita et perpétua sánitas mentis.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Fílios.

Capitulum. Jer. 2.

Transite ad ínsulas Cethim, et vidéte: et in Cedar míttite et consideráte vehementer: et vidéte si factum est hujúsmodi: si mutávit gens deos suos; et certe ipsi non sunt dii. Pópulus vero

meus mutávit glóriam suam in idólum, dicit Dóminus.

℟. *br.* Tu scis, Dómine,* impropérium meum; * Allelúia, allelúia. Tu. ℣. Et confusiónem meam * et reveréntiam meam; *Allelúia. Glória. Tu. *Ps.* 68.

℣. Pro eo ut me dilígerent detrahébant mihi; ℟. Ego autem orábam. *Ps.* 108.

AD SEXTAM.

Ant. 3. a. Ego.

Capitulum. Jer. 3.

Revertere, aversátrix Israel, ait Dóminus, et non avertam fáciem meam a vobis: quia sanctus ego sum, dicit Dóminus, et non irascar in perpétuum.

℟. *br.* Audi, pópulus meus, * et contestábor te; *Allelúia, allelúia. Audi. ℣. Ego sum * Dóminus Deus tuus ;*Allelúia. Glória. Audi.

℣. Non audívit pópulus meus vocem meam, ℟. Et Israel non intendit mihi. *Ps.* 80.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Numquid.

Capitulum. Dan. 3.

Et nunc séquimur te in toto corde, et timémus te, et quærimus fáciem tuam. Ne confundas nos, sed fac nobiscum juxta mansuetúdinem tuam, et secundum multitúdinem misericórdiæ tuæ.

℟. *br.* Tu, Dómine, * misorátor et miséricors; *Allelúia, allelúia. Tu. ℣. Pátiens * et multæ misericórdiæ;*Allelúia. Glória. Tu.

℣. Fac mecum signum in bonum: ℟. Réspice in me, et miserére mei. *Ps.* 85.

AD II VESPERAS.

In Ps. Dixit Dóminus, 18.

Ant. 1. J. Dóminus noster Jesus Christus dilexit nos, et dedit consolatiónem ætérnam, et spem bonam in grátia. *II. Thess.* 2.

In Ps. Confitébor tibi, 19.

Ant. 4. E. Patienter agit, nolens áliquos períre, sed omnes ad pœniténtiam reverti. *II. Petr.* 3.

In Ps. Crédidi, 89.

Ant. 3. a. Miserébitur secundum multitúdinem misericordiárum suárum; non enim humiliávit ex corde suo, et abjécit fílios hóminum. *Thren.* 3.

In. Ps. Beáti omnes, 122.

Ant. 6. F. Nos ergo diligámus Deum, quóniam ipse prior dilexit nos. *I. Joan.* 4.

In Ps. Lauda, Jerúsalem, 83.

Ant. 5. C. Si quis non amat Dóminum nostrum Jesum Christum, sit anathéma. *I. Cor.* 16.

Capitulum. II. Cor. 5.

Caritas Christi urget nos: æstimantes hoc, quóniam si unus pro ómnibus mórtuus est, ergo omnes mórtui sunt,

et pro ómnibus mórtuus est Christus; ut et qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mórtuus est et resurrexit.

Hymnus. Rob.

Christe, fons jugis salientis undæ,
Péctoris sacros aperi recessus,
Ut Deo plenos bibat ore puro
Spíritus amnes.

Hic latens blando placidus sopóre,
Nóxio mundi procul a tumultu,
Ebrius largo jacet affluentis
Núminis haustu.

Igneis pectus jaculis ferítur:
Vulnus inflígit Deus ipse telum;
Lædit et sanat ferientis idem
Ictus amóris.

Ardor hinc crescit, prius hinc amáta,
Mens amat Christum redamante Christo;
Æmulum pectus nimis æstuanti
Sólvitur igne.

Christe, quo ferves cremer intus æstu:
Corda, fac zelus bene doctus urat:
Qui tuos rexit, regat ille nostros,
Spíritus actus.

Cordis in sacris latebris sepulta,
Mens tibi sancte moritúra vivat,
Vana dediscens, tibi, Christe, fida
Sérviat uni.

Qui pari sese redamant amóre
Summa laus Patri, Genitóque summa:
Laus tibi compar, utriusque sanctum,
Flamen amóris. Amen.

℣. Bénedic, án[illegible] ℟. Et [illegible] omnes retribu[illegible] *Ps. 102.*

Ad Magníficat. Quis nos separáb[illegible] Christi? neque m[illegible] vita, neque Ang[illegible] Principátus, neq[illegible] ália póterit nos[illegible] caritáte Dei quæ e[illegible] Jesu Dómino nos[illegible]

AD COMPLET[illegible] *Dominica; cetera ut heri,* [illegible]

DIE VIII.

S. LÆTI,

MARTYRIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 15.

Ex Libro secundo Regum.

Venit núntius ad David, dicens: Toto corde universus Israel séquitur Absalom. Et ait David servis suis, qui erant cum eo in Jerúsalem: Súrgite, fugiámus: neque enim erit nobis effúgium a fácie Absalom: festináte égredi, ne forte véniens óccupet nos et impellat super

nos ruínam, et percútiat civitátem in ore gládii. Egressus est ergo rex, et universa domus ejus pédibus suis, et universi servi ejus ambulábant juxta eum. Omnesque flebant voce magna, et universus pópulus transíbat: rex [illegible] transgrediebátur tor-[illegible]on. Venit autem [illegible]rdos, et universi [illegible], portantes Ar-[illegible] Dei. Et dixit rex [illegible] Reporta Arcam [illegible]n: si invénero [illegible] óculis Dómini, [illegible]et ostendet mihi [illegible]náculum suum. [illegible]rit mihi, Non [illegible]to sum, fáciat [illegible] est coram se. [illegible]us est super me spi[illegible]us meus, in me turbátum est cor meum; * Notam fac mihi viam in qua ámbulem, quia ad te levávi ánimam meam. ℣. Eripe me de inimícis meis, Dómine; ad te confúgi: * Notam. *Ps.* 142.

Lectio II. Cap. 15 et 16.

PORRO David ascendébat clivum Olivárum, scandens et flens, nudis pédibus incédens, et operto cápite, sed et omnis pópulus, qui erat cum eo, operto cápite ascendébat plorans. Nuntiátum est autem David quod et Achítophel esset in conjuratióne cum Absalom, dixitque David: Infátua, quæso, Dómine, consílium Achítophel. Venit ergo rex David usque Báhurim: et ecce egrediebátur inde vir de cognatióne domus Saül, nómine Séme͞i, procedebatque egrédiens, et maledicébat, mittebatque lápides contra David, et contra universos servos regis David. Dixit autem Abísa͞i fílius Sárviæ regi: Quare maledícit canis hic mórtuus dómino meo regi? Vadam, et amputábo caput ejus. Et ait rex: Dimitte eum, ut maledícat: Dóminus enim præcépit ei ut maledíceret David: et quis est qui áudeat dícere, Quare sic fécerit? Et ait rex Abísa͞i, et universis servis suis: Ecce fílius meus, qui egressus est de útero meo, quærit ánimam meam: quanto magis nunc fílius Jémini? Dimíttite eum, ut maledícat juxta præceptum Dómini: si forte respíciat Dóminus afflictiónem meam: et reddat mihi Dóminus bonum pro maledictióne hac hodierna.

℟. Ecce elongávi fúgiens, et mansi in solitúdine: * Præcípita, Dómine, dívide linguas eórum, quóniam vidi iniquitátem et contradictiónem in civitáte. ℣. Si inimícus meus maledixisset mihi, sustinuissem útique. Tu vero, homo unánimis, dux meus et notus meus; * Præcípita. *Ps.* 54.

Lectio III.

Quoad cultum, Gall. Christ. tom. XII. *col.* 85. *et ex variis ins-*

trumentis ; quoad historiam, ex traditione.

LÆTUS, juxta traditiónem descriptam in charta, sexcentis círciter annis antiquióri, apud Sabínos prope Pruvínum erat natus. Vixdum adolescens, exímiæ córporis pulchritúdini egrégiam jungébat pietátem, mansuetúdinem et morum castimóniam, quibus Deo et bonis ómnibus crescébat amábilis. Sed sua in ipsum virtus quorumdam ódium eo concitávit, quod se semper sermónibus et pérditis eórum móribus contrárium præbéret. Quos cum aliquando sibi necem parantes animadvertisset, ipse aufúgiens in quamdam árborem ascendit; sed árbore scissa cécidit pius adolescens, atque dum ferventer suam Deo ánimam commendáret, justítiæ et castitátis martyr occúbuit, séptimo vel octávo Idus Júlii, anno millésimo centésimo sexagésimo nono. Glóriam autem servi sui Dómino miráculis manifestante, corpus ejus ab Abbáte sancti Jacóbi Pruvinensis, anno millésimo ducentésimo e terra levátum est. Sabínis cum sancto Dionysio patrónus Lætus cólitur. Exstant adhuc in ecclésia loci quædam ejus ossa, plúries ab Ordinário vel ex ipsíus auctoritáte transláta et recógnita.

℟. Cepérunt me inimíci gratis : dixi : Périi; vocem meam, Dómine, audisti. * Dixisti, Ne tímeas; † Judicasti causam ánimæ meæ. ℣. Adolescéntulus sum ego; iniquitátem ódio hábui et abominátus sum. * Dixisti. Glória. † Judicasti. *Thren.* 3. *Ps.* 118.

Oratio Brev. Paris.

DA nobis, Dómine, intercedente beáto Læto Mártyre tuo, ita córporis ac mentis serváre puritátem, ut nec blandítiis carnis, nec malórum acerbitáte vincámur; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE IX.

S. EPHRÆM,

MONACHI.

Simplex.

Lectio I. Cap. 18.

Ex Libro secundo Regum.

IGITUR consideráto David pópulo suo, constítuit super eos tribúnos et centuriónes; et præcépit rex Joab, et Abísaï, et Ethaï, dicens : Serváte mihi púerum Absalom. Et omnis pópulus audiébat præcipientem regem cunctis princípibus pro Absalom. Itaque egressus est pópulus in campum contra Israel, et factum est prælium in saltu Ephraïm. Et cæsus est ibi pópulus Israel ab exércitu David, fáctaque est plaga magna in die illa, viginti míllium. Accidit autem ut occúrreret Absalom servis David, sedens mulo :

cumque ingressus fuisset mulus subter condensam quercum et magnam, adhæsit caput ejus quércui: et illo suspenso inter cœlum et terram, mulus cui inséderat pertransívit. Vidit autem hoc quíspiam, et nuntiávit Joab, dicens: Vidi Absalom pendére de quercu. Tulit ergo Joab tres lánceas in manu sua, et infixit eas in corde Absalom. Cécinit autem Joab búccina, et retínuit pópulum, ne persequerétur fugientem Israel, volens párcere multitúdini.

℟. Non timébo míllia pópuli circumdantis me: * Exsurge, Dómine; salvum me fac, Deus meus. ℣. Si Deus pro nobis, quis contra nos? * Exsurge. *Ps.* 3. *Rom.* 8.

Lectio II.

David autem sedébat inter duas portas; speculátor vero, qui erat in fastígio portæ super murum, élevans óculos, vidit hóminem currentem solum. Appáruit Chusi, et véniens ait: Bonum apporto núntium, dómine mi rex, judicávit enim pro te Dóminus hódie de manu ómnium qui surrexérunt contra te. Dixit autem rex ad Chusi: Estne pax púero Absalom? Cui respondens Chusi: Fiant, inquit, sicut puer, inimíci dómini mei regis, et universi qui consurgunt adversus eum in malum. Contristátus ítaque rex, ascendit cœnáculum portæ, et flevit. Et sic loquebátur vadens: Fili mi Absalom, Absalom fili mi: Quis mihi tríbuat ut ego móriar pro te, Absalom fili mi, fili mi Absalom.

℟. Dómine Deus meus, si est iníquitas in mánibus meis; * Si réddidi retribuéntibus mihi mala, décidam mérito ab inimícis meis inánis. ℣. Pater, dimitte illis: non enim sciunt quid fáciunt, * Si. *Ps.* 7. *Luc.* 23.

Lectio III.

Brev. Petroc.

Ephræm Diáconus, Nísibi natus paréntibus génere quidem obscúris, sed gloriósa Christi confessióne conspícuis, a juventúte monásticæ vitæ se trádidit. Apostólicæ paupertátis æmulus, vigíliis, jejúniis, et oratióni assíduus, nulla unquam sénsuum voluptáte delectátus, véterem sic éxuit hóminem, ut, qui olim supra modum, ex naturáli índole, iracundum se sénserat, a némine unquam, ex quo mónachum índuit, visus fúerit irasci. In eo invicta patiéntia, mira mansuetúdo, sincéra humílitas, juges compunctiónis lácrymæ, quibus non minus quam sermónum veheméntia, quóslibet ad pœniténtiam excitábat. In Epíscopum aliquando electus, ne invítus adsumerétur, mente se captum simulávit, et fúgiens támdiu delítuit, donec álius ordinarétur. Absque ullo magistro, ad eam

pervénit eruditiónem, quam tanto in prétio hábuit antíquitas, ut, teste Hierónymo, in Ecclésiis quibusdam post Scriptúras sacras scripta ejus legerentur. Sanctitáte et doctrína célebris óbiit sub Valente Príncipe.

℟. Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte : * Quare tristis es, ánima mea? Spera in Deo, † Quóniam adhuc confitébor illi : Salutáre vultus mei et Deus meus. ℣. Nihil mihi cónscius sum; sed non in hoc justificátus sum :* Quare. Glória. †Quóniam. *Ps.* 41. *I. Cor.* 4.

Oratio Brev. Paris.

Quærentium te, Dómine, salvátor et custos, qui beáto Ephræm ne párticeps esset coinquinatiónis, renuntiáre século, et sub alas tuas confúgere tribuisti : ejus intercessióne da pópulo tuo diabólica vitáre contágia, et te solum Dóminum pura mente sectári; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE X.

SS. SEPT. FRATRUM,

ET

S. FELICITATIS,

EORUM MATRIS, MARTYRUM.

Simplex.

Lectio I. Cap. 11.

Ex Libro primo Paralipómenon.

Consurrexit autem satan contra Israel : et concitávit David ut numeráret Israel. Dixitque David ad Joab, et ad príncipes pópuli : Ite, et numeráte Israel a Bersábee usque Dan : et afferte mihi númerum ut sciam. Responditque Joab : Augeat Dóminus pópulum suum céntuplum, quam sunt : nonne, Dómine mi rex, omnes servi tui sunt? quare hoc quærit Dóminus meus, quod in peccátum reputétur Israéli? Sed sermo regis magis præváluit : egressusque est Joab, et circuívit universum Israel; et reversus est Jerúsalem. Displícuit autem Deo quod jussum erat, et percussit Israel. Cumque venisset Gad ad David, dixit ei : Hæc dicit Dóminus : Elige quod volúeris : aut tribus annis famem; aut tribus ménsibus te fúgere hostes tuos, et gládium eórum non posse evádere; aut tribus diébus gládium Dómini, et pestiléntiam versári in terra, et Angelum Dómini interfícere in universis fínibus Israel. Et dixit David ad Gad : Ex omni parte me angústiæ premunt : sed mélius mihi est, ut íncidam in manus Dómini, quia multæ sunt miseratiónes ejus, quam in manus hóminum.

℟. Ego in flagella parátus sum : et dolor meus in conspectu meo semper, * Quóniam iniquitátem meam annuntiábo, et cogitábo pro peccáto meo. ℣. Bonum mihi quia humiliasti me, Dómine; * Quóniam *Ps.* 37 *et* 118.

Lectio II.

Misit ergo Dóminus pestiléntiam in Israel : et cecidérunt de Israel septuaginta míllia virórum. Misit quoque Angelum in Jerúsalem, ut percúteret eam : cumque percuterétur, vidit Dóminus, et misertus est super magnitúdine mali; et imperávit Angelo, qui percutiébat : Súfficit, jam cesset manus tua. Porro Angelus Dómini stabat juxta áream Jebusæi. Levansque David óculos suos, vidit Angelum Dómini stantem inter cœlum et terram, et evaginátum gládium in manu ejus, et versum contra Jerúsalem : et cecidérunt tam ipse, quam majóres natu vestíti cilíciis, proni in terram. Dixitque David ad Deum : Nonne ego sum, qui jussi ut numerarétur pópulus ? Ego, qui peccávi : ego, qui malum feci : iste grex quid comméruit ? Dómine Deus meus, vertátur, óbsecro, manus tua in me, et in domum patris mei : pópulus autem tuus non percutiátur. Angelus autem Dómini præcépit Gad ut díceret Dávidi, ut ascénderet, exstrueretque altáre Dómino Deo in área Ornan Jebusæi. Dedit ergo David Ornan pro loco siclos auri justíssimi pónderis sexcentos, et ædificávit ibi altáre Dómino : obtulitque holocausta et pacífica, et invocávit Dóminum, et exaudívit eum in igne de cœlo super altáre holocausti. Præcepitque Dóminus Angelo : et convertit gládium suum in vagínam.

℟. Si voluisses sacrifícium, dedissem útique; holocaustis non delectáberis : * Sacrifícium Deo spíritus contribulátus; cor contrítum et humiliátum, Deus, non despícies. ℣. Impossíbile est sánguine taurórum et hircórum auferri peccáta : *Sacrifícium. *Ps.* 50. *Hebr.* 10.

Lectio III.

Brev. Paris.

Septem Fratres fílii sanctæ Felicitátis, Romæ in persecutióne Marci Antoníni, a Público Præfecto primum blandítiis, deinde terróribus tentáti sunt, ut, ejuráta Christi fide, idólis sacra fácerent. Adhortante matre, tantam hausére constántiam, ut a religiónis sanctæ propósito, nec spe, nec metu deterréri potúerint. Itaque in fídei confessióne perseverantes, vária tormentórum et mortis génera perpessi sunt. Januárius plumbátis cæsus est; Felix et Philippus fústibus contúsi; Silvánus ex altíssimo loco præceps dejectus; Alexandro, Vitáli et Martiáli caput amputátum. Mater eórum quinto post mense, abscisso cápite, eamdem martyrii glóriam consecúta est. Caput sancti Martiális Roma adlátum, in diœcési Parisiensi, apud vicum qui Stagnum vocátur, non procul ab óppido sancti Dionysii in Fráncia, servátur.

℟. Supra modum mater admirábilis, propter spem quam in Deum habébat : * Síngulos hortabátur fórtiter; novíssime autem † Post fílios consumpta est. ℣. Arbitrans quia et a mórtuis suscitáre potens est Deus, * Síngulos. Glória. † Post. *II. Mach.* 7. *Hebr.* 11.

Oratio Brev. Paris.

Da nobis, miséricors Deus, unánimes in fide et dilectióne tua perseveráre, qui sanctos Mártyres tuos Felicitátem et Fílios ejus esse tribuisti sincéra caritáte in vita concordes, et gloriósa confessióne in morte conjunctos; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XI.

S. BENEDICTI,

ABBATIS.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Liber tértius Regum.

Et rex David senúerat, habebatque ætátis plúrimos dies. Adónias autem elevabátur, dicens : Ego regnábo. Fecitque sibi currus et équites, et quinquaginta viros, qui cúrrerent ante eum. Nec corrípuit eum pater suus aliquando, dicens : Quare hoc fecisti? Erat autem et ipse pulcher valde, secundus natu post Absalom, et sermo ei cum Joab fílio Sárviæ, et cum Abíathar sacerdóte, qui adjuvábant partes Adóniæ. Sadoc vero sacerdos, et Banáias fílius Joíadæ, et Nathan Prophéta, et Séme͏ï, et Reï, et robur exércitus David, non erat cum Adónia.

℟. Apud Dóminum est fortitúdo et sapiéntia. * Ipse novit et decipientem, et eum qui decípitur; addúcit consiliários in stultum finem, et júdices in stupórem; bálteum regum dissolvit. ℣. Dóminus dominórum est et Rex regum : * Ipse. *Job,* 12. *Apoc.* 17.

Lectio II.

Dixit rex David : Vocáte mihi Sadoc sacerdótem, et Nathan Prophétam, et Banáiam fílium Joíadæ. Qui cum ingressi fuissent coram rege, dixit ad eos : Tóllite vobiscum servos Dómini vestri, et impónite Salómonem fílium meum super mulam meam, et dúcite eum in Gihon; et ungat eum ibi Sadoc sacerdos, et Nathan Prophéta, in regem super Israel : et canétis búccina, atque dicétis : Vivat rex Sálomon. Et respondit Banáias : Quómodo fuit Dóminus cum dómino meo rege, sic sit cum Salómone, et sublímius fáciat sólium ejus a sólio mei regis David. Descendit ergo Sadoc sacerdos, et Nathan Prophéta, et Banáias fílius Joíadæ, et imposuérunt Salómonem super

mulam regis David, et adduxérunt eum in Gihon. Sumpsitque Sadoc sacerdos cornu ólei de tabernáculo, et unxit Salómonem : et cecinérunt búccina, et dixit omnis pópulus : Vivat rex Sálomon.

℟. Unxérunt Salómonem fílium David; * Et dedit illi Dóminus glóriam regni, qualem nullus hábuit ante eum rex Israel. ℣. Sedit Sálomon super sólium Dómini in regem, et cunctis plácuit; * Et. *I. Par.* 29.

Lectio III.

Ex S. Gregorio Magno. Lib. 2. Dialog. et aliis.

Benedictus, Núrsiæ claro génere ortus, relictis quibus Romæ instituebátur liberálibus disciplínis, ut totum se Christo daret, in altíssima spelunca eo loco qui Sublácus dícitur, per triénnium delítuit. Sed jam erumpente ex illis látebris fama ejus sanctitátis, quidam mónachi se illi instituendos tradidérunt: quorum póstea vivendi licéntia cum regulárem ejus disciplínam ferre non posset, venénum in potióne ei dare constítuunt. Sed sub crucis signo vas mortíferum confrégit, ac relicto monastério, in solitúdinem se recépit. Sed cum multi ad eum quotídie discípuli conflúerent, duódecim monastéria ædificávit. Póstea migrávit ad Cassínum et inter mirácula quibus cláruit, doctrínæ quoque verbo non mediócriter fulsit; nam, scripsit monachórum régulam discretióne, inquit sanctus Gregórius, præcípuam, sermóne luculentam, quia sanctus vir nullo modo pótuit áliter docére quam vixit. Obitus præscius, ante sextum éxitus sui diem aperíri sibi sepulcrum jubet; et, sexto die, delátus in oratórium, Domínici Córporis et Sánguinis perceptióne munítus, atque inter discipulórum manus imbecilla membra sustentans, erectis in cœlum mánibus stetit, et últimum spíritum inter verba oratiónis efflávit, anno salútis quingentésimo quadragésimo tértio.

℟. Circa illum coróna fratrum, * Quasi plantátio cedri in monte Líbano, sic circa illum stetérunt quasi rami palmæ. ℣. Dedit illi Dóminus créscere quasi terræ cúmulum, et ut stellas exaltáre semen ejus, * Quasi. Glória. * Quasi. *Eccli.* 50 *et* 44.

Oratio Brev. Paris.

Deus, qui beátum Benedictum Abbátem, de ejus quæ in mundo est concupiscéntiæ corruptióne ereptum, Christo fidéliter adhærére fecisti : quæsumus, ut contra séculi hujus illécebras tua virtúte roboráti, bravíum supernæ vocatiónis constanter pérsequi, et felíciter ádsequi valeámus; Per eumdem.

Vesperæ de eodem.

DIE XII.

S. SCHOLASTICÆ,

CASSINENSIS VIRGINIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 28 et 29.

Ex Libro primo Paralipómenon.

Convocavit David omnes príncipes Israel. Cumque surrexisset rex, et stetisset, ait: Audíte me, fratres mei, et pópulus meus. Dixit mihi Dóminus: Sálomon fílius tuus ædificábit domum meam et átria mea: et firmábo regnum ejus usque in æternum, si perseveráverit fácere præcepta mea, et judícia mea, sicut et hódie. Nunc ergo coram universo cœtu Israel, audiente Deo nostro, custodíte, et perquírite cuncta mandáta Dómini Dei nostri. Tu autem Sálomon, fili mi, scito Deum patris tui, et servíto ei corde perfecto, et ánimo voluntário: ómnia enim corde scrutátur Dóminus, et universas méntium cogitatiónes intélligit. Si quæsíeris eum, invénies: si autem derelíqueris eum, projíciet te in æternum. Nunc ergo quia elégit te Dóminus ut ædificáres domum Sanctuárii, confortáre, et pérfice. Locutusque est David rex ad omnem ecclésiam: Salómonem fílium meum unum elégit Deus, adhuc púerum et tenellum: opus namque grande est, neque enim hómini præparátur habitátio, sed Deo. Ego autem totis víribus meis præparávi impensas domus Dei mei. Et si quis sponte offert, ímpleat manum suam hódie, et ófferat quod volúerit Dómino. Pollíciti sunt ítaque príncipes familiárum, et próceres tríbuum Israel.

℟. Germináre fáciam David germen justítiæ, et fáciet judícium et justítiam in terra: * Et hoc est nomen quod vocábunt eum, Dóminus justus noster. ℣. Dabit illi Dóminus sedem David patris ejus, et regni ejus non erit finis: * Et. *Jer.* 33. *Luc.* 1.

Lectio II.

David rex lætátus est gáudio magno. Et benedixit Dómino coram universa multitúdine, et ait: Dómine Deus noster, omnis hæc cópia quam parávimus, ut ædificarétur domus nómini sancto tuo, de manu tua est, et tua sunt ómnia. Scio, Deus meus, quod probes corda, et simplicitátem díligas, unde et ego in simplicitáte cordis mei lætus óbtuli universa hæc: et pópulum tuum, qui hic repertus est, vidi cum ingenti gáudio tibi offerre donária. Dómine Deus Abraham, et Isaac, et Israel patrum nostrórum, custódi in ætermum hanc voluntátem cordis eórum, et semper in venera-

tiónem tui mens ista permáneat. Salómoni quoque fílio meo da cor perfectum, ut custódiat mandáta tua, et ædíficet ædem cujus impensas parávi. Præcépit autem David universæ ecclésiæ: Benedícite Dómino Deo nostro. Et benedixit omnis ecclésia Dómino Deo patrum suórum: et inclinavérunt se, et adoravérunt Deum, et deinde regem. Et unxérunt secundo Salómonem fílium David. Seditque Sálomon super sólium Dómini in regem pro David patre suo, et cunctis plácuit, et páruit illi omnis Israel.

℟. David in sua generatióne, cum administrasset voluntáti Dei, dormívit; * Et appósitus est ad patres suos. ℣. Mórtuus est in senectúte bona, plenus diérum, et divítiis, et glória: * Et. *Act.* 13. *I. Par.* 29.

Lectio III.

S. Greg. Dialog. Lib. 2. *Cap.* 33. *et Mabillon.*

Scholastica Benedicti Abbátis soror, Deo ab infántiæ témpore dedicáta, ad fratrem quotannis veníre consuéverat, ut ejus sacris collóquiis fruerétur. Ad hanc vir Dei non longe extra jánuam in possessióne monastérii descendébat. Quadam vero die, cum diútius eum apud se retinére vellet, et ille non acquiésceret, insertas dígitis manus ad oratiónem super mensam pósuit, ut Deus fratris mentem inflécteret. Tántaque súbito tonítrui vis, et inundátio erúpit, ut Benedictus pedem extra limen efferre non posset. Sicque factum est ut totam noctem pervígilem in spirituáli collóquio transígerent. Hinc reversus ad cellam Benedictus, post tríduum elevátis óculis, vidit ejusdem soróris suæ ánimam in columbæ spécie cœli secréta penetráre. Qui ex hac visióne óbitum ejus intélligens, prótinus fratres misit, qui corpus ejus ad monastérium suum deferrent, et in sepulcro quod sibi paráverat, pónerent. Obiit sexto século fere mediante. Aliqua reliquiárum ejus portiúncula honorátur in ecclésia Latiniacensi.

℟. Ministráte in pietáte amórem fraternitátis, in amóre autem fraternitátis caritátem: * Hæc enim si vobiscum adsint et súperent, non vácuos, nec sine fructu vos constítuent in Dómini nostri Jesu Christi cognitióne. ℣. Sectáre justítiam, pietátem, fidem, caritátem, patiéntiam, mansuetúdinem: * Hæc. Glória.* Hæc. *II. Petr.* 1. *I. Tim.* 6.

Oratio Brev. Clun.

Deus, qui beátam Vírginem Scholásticam, et fratrem ejus, de te secum colloquentes, ab ubertáte domus tuæ inebriáre cœpisti: da nobis, quæsumus, nónnisi ex te, coram te, in Christo loquendo, sic in te uno gaudére in ter-

ris, ut te tandem pérfrui mereámur in cœlis; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XIII.

S. ARSENII,

DIACONI ET ANACHORETÆ.

Simplex.

E Communi Anachoretarum.
Lectio I. Cap. 3.

Ex Libro tértio Regum.

Apparuit Dóminus Salómoni per sómnium nocte, dicens : Póstula quod vis ut dem tibi. Et ait Sálomon : Tu fecisti cum servo tuo David patre meo misericórdiam magnam, sicut ambulávit in conspectu tuo in veritáte, et justítia, et recto corde tecum : et nunc, Dómine Deus, tu regnáre fecisti servum tuum pro David patre meo : ego autem sum puer párvulus, et ignórans egressum et intróitum meum. Et servus tuus in médio est pópuli, quem elegisti, pópuli infiníti qui numerári et supputári non potest præ multitúdine. Dabis ergo servo tuo cor dócile, ut pópulum tuum judicáre possit, et discérnere inter bonum et malum. Et dixit Dóminus Salómoni: Quia postulasti verbum hoc, et non petisti tibi dies multos, nec divítias, aut ánimas inimicórum tuórum, sed postulasti tibi sapiéntiam ad discernendum judícium; ecce feci tibi secundum sermónes tuos, et dedi tibi cor sápiens et intélligens, in tantum, ut nullus ante símilis tui fúerit, nec post te surrectúrus sit. Sed et hæc, quæ non postulasti dedi tibi : divítias scílicet, et glóriam, ut nemo fúerit símilis tui in régibus, cunctis retro diébus.

℟. Mecum sit tua Sapiéntia, Dómine, et mecum labóret; * Et erunt accepta ópera mea, et dispónam pópulum tuum juste, et ero dignus sédium patris mei. ℣. Præpósui illam regnis et sédibus, et divítias nihil esse duxi in comparatióne illíus. Mitte illam de cœlis sanctis tuis; *Et. *Sap.* 9 *et* 7.

Lectio II. Cap. 6 et 8.

Factum est quadringentésimo et octogésimo anno egressiónis filiórum Israel de terra Ægypti, in anno quarto regni Salómonis super Israel, ædificári cœpit domus Dómino. Et in anno undécimo, perfecta est domus in omni ópere suo, et in universis utensílibus suis : ædificavitque eam annis septem. Tunc congregáti sunt omnes majóres natu Israel cum princípibus tríbuum; et duces familiárum filiórum Israel, ad regem Salómonem in Jerúsalem : ut deferrent Arcam fœderis Dómini, de civitáte David, id est, de Sion. Et tulérunt Arcam sacerdótes, et portavérunt Arcam Dómini et tabernáculum

fœderis, et ómnia vasa sanctuárii, quæ erant in tabernáculo : et ferébant ea sacerdótes et levítæ. Rex autem Sálomon, et omnis multitúdo Israel quæ convénerat ad eum, gradiebátur cum illo ante Arcam, et immolábant oves et boves absque æstimatióne et número. Et intulérunt sacerdótes Arcam fœderis Dómini in locum suum, in oráculum templi, in Sanctum Sanctórum, subter alas Chérubim.

℟. Sicut Móyses orábat ad Dóminum, et descendit ignis de cœlo, et consumpsit holocaustum, sic et Sálomon orávit,* Et descendit ignis de cœlo, et consumpsit holocaustum. ℣. Magnífice sapiéntiam tractábat, et ut sapiéntiam habens, óbtulit sacrifícium dedicatiónis et consummatiónis templi; * Et. *II. Mach.* 2.

Lectio III.

Ex vitis Patrum deserti.

Arsenius, Románæ Ecclésiæ Diáconus, a Dámaso ad Theodósium Magnum missus est, ut Arcádii stúdiis præficerétur. In Imperatório palátio ad annum ætátis quadragésimum magno in prétio fuit. Sed dum de salúte ánxius, viam qua salvarétur sibi péteret ostendi, hæc audíre verba visus est : Arséni, fuge hómines. Fugit ígitur in Scetin Ægypti solitúdinem; ibíque orans, íterum audit : Fuge, tace, quiesce. Hæc illi deinceps vivendi rátio per annos quinquaginta quinque. Ab homínibus remótus, non secum sed cum Deo et cum Angelis versabátur, et prióris delícias arctióris vitæ austeritáte, jejúniis, et contínuis lácrymis expiábat. His se verbis semper interpellábat : Arséni, ad quid venisti? Locútum me fuisse, inquiébat, sæpe pœnítuit; tacuisse nunquam. Sceti a Mazícis vastáta, primo Canópum, mox Thohen contra Memphim se recépit, ubi annum agens nonagésimum quintum, lugendi se simul ac vivendi finem fecit. Cum enim eum jam in extrémis flentem animadvertissent duo, quos habébat, discípuli : An tu, áiunt, Pater, mortem formídas? Et ille : Vere, inquit, et valde formído, neque unquam, ex quo mónachum índui, hic a me abscessit timor.

℟. Dómine, audívi auditiónem tuam, et tímui.*Gaudébo in Dómino, et † Exsultábo in Deo Jesu meo. ℣. Símilis factus sum pelicáno solitúdinis; cínerem tanquam panem manducábam, et potum meum cum fletu miscébam. * Gaudébo. Glória. † Exsultábo. *Habac.* 3. *Ps.* 10.

Oratio Brev. Paris.

Omnipotens sempiterne Deus, terréna pro te calcántium, merces magna nimis, da nobis exemplo et intercessióne beáti Arsénii cujus hódie

tránsitum celebrámus, temporália ómnia despícere, et ad æterna tota mentis intentióne festináre; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XIV.

S. BONAVENTURÆ,

EPISCOPI ET DOCTORIS.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 8.

Ex Libro tértio Regum.

Stetit autem Sálomon ante altáre Dómini, in conspectu ecclésiæ Israel, et expandit manus suas in cœlum, et ait: Dómine Deus Israel, non est símilis tui, Deus in cœlo désuper, et super terram deorsum: qui custódis pactum et misericórdiam servis tuis, qui ámbulant coram te in toto corde suo. Ergone putandum est quod vere Deus hábitet super terram? Si enim cœlum et cœli cœlórum te cápere non possunt, quanto magis domus hæc, quam ædificávi? Sed réspice ad oratiónem servi tui, et ad preces ejus, Dómine Deus meus: audi hymnum et oratiónem, quam servus tuus orat coram te hódie: ut sint óculi tui aperti super domum hanc nocte ac die; super domum de qua dixisti, Erit nomen meum ibi; ut exáudias oratiónem, quam orat in loco isto ad te servus tuus; ut exáudias deprecatiónem servi tui et pópuli tui Israel, quodcumque oráverit in loco isto. Et exáudies in loco habitáculi tui in cœlo, et cum exaudíeris, propítius eris.

℟. Tu, Dómine universórum, qui nullíus índiges, voluisti templum habitatiónis tuæ fíeri in nobis; * Et nunc, Sancte sanctórum, Dómine, conserva in æternum impollútam domum istam. ℣. Si quis templum Dei violáverit, disperdet illum Deus; templum enim Dei sanctum est, quod estis vos.* Et. *II. Mach.* 14. *I. Cor.* 3.

Lectio II. Cap. 9 et 11.

Factum est autem cum perfecisset Sálomon ædifícium domus Dómini, et ædifícium regis, et omne quod optáverat et volúerat fácere; appáruit ei Dóminus secundo, sicut apparúerat ei in Gábaon. Dixitque Dóminus ad eum: Si ambuláveris coram me sicut ambulávit pater tuus, in simplicitáte cordis, et in æquitáte, et féceris ómnia quæ præcépi tibi, ponam thronum regni tui super Israel in sempiternum, sicut locútus sum David patri tuo. Si autem aversióne aversi fuéritis vos et fílii vestri; áuferam Israel de superfície terræ, quam dedi eis: et templum quod sanctificávi nómini meo, projíciam a conspectu meo, eritque Israel in

provérbium, et in fábulam cunctis pópulis. Rex autem Sálomon adamávit mulíeres alienígenas multas; cumque jam esset senex, depravátum est cor ejus per mulíeres, ut sequerétur deos aliénos, nec erat cor ejus perfectum cum Dómino Deo suo, sicut cor David patris ejus. Igitur irátus est Dóminus Salómoni, quod aversa esset mens ejus a Dómino Deo Israel, qui apparúerat ei secundo. Dixit ítaque Dóminus Salómoni: Quia habuisti hoc apud te, et non custodisti pactum meum, et præcepta mea quæ mandávi tibi, disrumpens scindam regnum tuum, et dabo illud servo tuo: verúmtamen in diébus tuis non fáciam, propter David patrem tuum: de manu fílii tui scindam illud, nec totum regnum áuferam, sed tribum unam dabo fílio tuo, propter David servum meum et Jerúsalem quam elégi.

℟. Certe in géntibus multis non erat rex símilis Salómoni: et dilectus Deo suo erat, et ipsum duxérunt ad peccátum mulíeres alienígenæ: * Itaque qui se exístimat stare, vídeat ne cadat. ℣. Hæc in figúra facta sunt nostri; scripta sunt autem ad correptiónem nostram: * Itaque. *II. Esdr.* 13. *I. Cor.* 10.

Lectio III.

Brev. Paris.

Bonaventura Balneorégii in Etrúria natus, anno ætátis vigésimo secundo in Ordinem fratrum Minórum adscríbi vóluit; ubi Alexandro Alensi magistro usus, tantos progressus fecit, ut séptimo post anno libros Sententiárum Parísiis públice interpretátus sit, et láuream doctorálem adeptus. Minister generális séptimus post sanctum Franciscum electus, Ordinem in Províncias Custodiasque divísit, et singulárem in Ordinis administratióne prudéntiam ac sollicitúdinem adhíbuit. Archiepiscopátum Eboracensem in Anglia sibi a Clemente quarto oblátum recusávit. Hunc Gregórius décimus, Clementis successor, honóres licet fugientem, in Cardinálium collégium, et in Episcopórum órdinem cooptávit, propter exímias virtútes; novo, ut tum visum est, exemplo præfíciens eumdem Ecclésiæ Albanensi, quæ nónnisi antiquióribus Cardinálibus jam a duóbus fere séculis committi solébat. His amplíssimis dignitátibus auctus, in propugnanda Cathólica fide, et gerendis rebus difficíllimis, egrégiam in Concílio Lugdunensi secundo, præstitit óperam: pravas opiniónes acérrime confutávit; ejusque prudéntia, doctrína et oratiónibus, subláto schísmatis dissídio, Míchael Palæólogus Græcórum Imperátor, Orientalesque natiónes ad Apostólicæ sedis communiónem rediérunt. Ad cœlos repentíno oc-

cásu in eódem Concílio vocátus est. Multa scripsit in quibus lectórem sic docendo áfficit, ut in íntimos ánimi recessus penetráre videátur.

℟. Optávi, et datus est mihi sensus; et invocávi, et venit in me Spíritus sapiéntiæ: et præpósui illam regnis et sédibus,* Et divítias nihil esse duxi in comparatióne illíus. ℣. Exístimo ómnia detriméntum esse propter eminentem sciéntiam Jesu Christi Dómini mei; * Et. Glória.* Et. *Sap.* 7. *Philip.* 3.

Oratio Brev. Nem.

Deus, qui in Ecclésia tua beátum Bonaventúram Pontíficem ac Doctórem lucére et ardére fecisti: da nobis cœlestis ejus doctrínæ sensu, sic intus áffici, ut et dilectiónis illíus valeámus suavitáte repléri; Per Dóminum.

Vesperæ de eodem.

DIE XV.

S. HENRICI,

IMPERATORIS.

Simplex.

Omnia de Communi Justorum.

Lectio I. Cap. 11 et 12.

Ex Libro tértio Regum.

Dies quos regnávit Sálomon in Jerúsalem super omnem Israel, quadraginta anni sunt. Dormivítque Sálomon cum pátribus suis: regnavítque Róboam fílius ejus pro eo. Venit ergo Jeróboam, et omnis multitúdo Israel, et locúti sunt ad Róboam dicentes: Pater tuus duríssimum jugum impósuit nobis: tu ítaque nunc immínue páululum de império patris tui duríssimo, et de jugo gravíssimo quod impósuit nobis, et serviémus tibi. Responditque rex pópulo dura, derelicto consílio seniórum, quod ei déderant, et locútus est eis secundum consílium júvenum, dicens: Pater meus aggravávit jugum vestrum, ego autem addam jugo vestro. Et non acquiévit rex pópulo, quóniam aversátus fúerat eum Dóminus, ut suscitáret verbum suum quod locútus fúerat in manu Ahíæ Siloníte ad Jeróboam fílium Nabat. Videns ítaque pópulus, quod noluisset eos audíre rex, respondit ei dicens: Quæ nobis pars in David? vel quæ hæréditas in fílio Isaï? Et constituérunt Jeróboam regem super omnem Israel, nec secútus est quisquam domum David præter tribum Juda solam.

℟. Deus non derelinquet misericórdiam suam, et non corrumpet nec delébit ópera sua; * Neque perdet a stirpe nepótes electi sui, et semen ejus qui díligit Dóminum non corrumpet. ℣. Ille fidélis pérmanet; negáre seipsum non

potest; * Neque. *Eccli.* 47. *II. Tim.* 2.

Lectio II. Cap. 12 et 13.

Jeroboam fecit duos vítulos áureos, et dixit: Nolíte ultra ascéndere in Jerúsalem. Ecce dii tui, Israel, qui te eduxérunt de terra Ægypti: posuitque unum in Bethel, et álterum in Dan: et factum est verbum hoc in peccátum: ibat enim pópulus ad adorandum vítulum usque in Dan. Et ecce vir Dei venit de Juda in sermóne Dómini in Bethel, Jeróboam stante super altáre, et thus jaciente. Et exclamávit contra altáre, et ait: Altáre, altáre, hæc dicit Dóminus: Ecce fílius nascétur dómui David, Josías nómine, et immolábit super te sacerdótes excelsórum, qui nunc in te thura succendunt, et ossa hóminum super te incendet. Deditque in illa die signum, dicens: Hoc erit signum quod locútus est Dóminus: Ecce altáre scindétur, et effundétur cinis qui in eo est. Cumque audisset rex sermónem hóminis Dei, extendit manum suam de altári, dicens: Apprehéndite eum. Et exáruit manus ejus, quam exténderat contra eum: nec váluit retráhere eam ad se. Altáre quoque scissum est, et effúsus est cinis de altári, juxta signum quod prædíxerat vir Dei in sermóne Dómini. Et ait rex ad virum Dei: Deprecáre fáciem Dómini Dei tui, et ora pro me, ut restituátur manus mea mihi. Oravitque vir Dei fáciem Dómini; et reversa est manus regis ad eum, et facta est sicut prius fúerat.

℟. Jeróboam fílius Nabat peccáre fecit Israel, et dedit viam peccandi Ephraïm; * Et plúrima redundavérunt peccáta ipsórum. ℣. Separávit Israel a Dómino, et peccáre eos fecit peccátum magnum; * Et. *Eccli.* 47. *IV. Reg.* 17.

Lectio III.

Brev. Nem. et Godesc.

Henricus, cognomento pius, e Duce Baváriæ, Rex Germániæ, et póstmodum Romanórum Imperátor, temporális regni non contentus angústiis, pro adipiscenda immortáli coróna, sédulam æterno Regi exhíbuit servitútem. Vix enim adepto Império, amplificandæ religióni totus incumbens, destructas ab infidélibus ecclésias reparávit et locupletávit; monastéria alíaque loca pia vel ædificávit, vel largitiónibus auxit. Divína protectus ope, bárbaras natiónes, armis minus quam précibus expugnávit. Conversiónem infidélium omni ope procurávit. Virginitátem matrimónio conjunxisse tráditur. Rebus demum quæ ad Impérii honórem et utilitátem pertinébant summa prudéntia præcláre gestis; illustribusque per Gálliam, Itáliam et Germániam, religiósæ munificéntiæ monumentis re-

lictis; sanctitáte quam sceptro clárior, ad regni cœlestis præmia a Dómino vocátus est, anno millésimo vigésimo quarto.

℟. Magnificávit eum * Dóminus; † Dedit illi glóriam regni. ℣. Quæsívit bona genti suæ; et plácuit illis potestas ejus, et glória ejus ómnibus diébus: * Dóminus. Glória. † Dedit. *I. Par.* 29. *I. Mach.* 14.

Oratio Brev. Petroc.

Deus, qui beátum Henrícum e terréni cúlmine impérii ad regnum ætérnum transtulisti: te súpplices exorámus ut sicut illum, grátiæ tuæ ubertáte præventum, illécebras sǽculi superáre fecisti; ita nos fácias, ejus imitatióne, mundi hujus blandiménta vitáre, et ad te puris méntibus perveníre; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XVI.
DE FERIA.

Lectio I. Cap. 14 et 15.

Ex Libro secundo Paralipómenon.

Regnavit Asa fíliusAbíæ(super Judam); in cujus diébus quiévit terra annis decem. Azárias autem fílius Obed, facto in se Spíritu Dei, egressus est in occursum Asa, et dixit ei: Audíte me, Asa, et omnis Juda et Bénjamin: Dóminus vobiscum,quia fuistis cum eo. Si quæsiéritis eum, inveniétis; si autem derelinquéritis eum, derelinquet vos. Transíbunt autem multi dies in Israel absque Deo vero, et absque sacerdóte doctóre, et absque lege. Cumque reversi fúerint in angústia sua ad Dóminum Deum Israel, et quæsíerint eum, repérient eum. In témpore illo non erit pax egredienti, et ingredienti, sed terróres úndique in cunctis habitatóribus terrárum. Pugnábit enim gens contra gentem, cívitas contra civitátem, quia Dóminus conturbábit eos in omni angústia. Vos ergo confortámini, et non dissolvantur manus vestræ; erit enim merces óperi vestro.

℟. Dies multos sedébunt fílii Israel sine rege, et sine príncipe, et sine sacrifício, et sine altári: * Et post hæc revertentur fílii Israel, et quærent Dóminum Deum suum, et David regem suum. ℣. Captívi ducentur in omnes gentes, et Jerúsalem calcábitur a Géntibus; donec impleantur témpora natiónum; * Et. *Osee*, 3. *Luc.* 21.

Lectio II. Cap. 18.

Ex Libro tértio Regum.

Misit Achab ad omnes fílios Israel, et congregávit prophétas in monte Charméli. Accédens autem Elías ad omnem pópulum, ait: Ego remansi Prophéta Dómini solus: prophétæ autem Baal

quadringenti et quinquaginta viri sunt. Dentur nobis duo boves; et illi éligant sibi bovem unum, et in frusta cædentes, ponant super ligna, ignem autem non suppónant: et ego fáciam bovem álterum, et impónam super ligna, ignem autem non suppónam. Invocáte nómina deórum vestrórum, et ego invocábo nomen Dómini mei; et Deus qui exaudíerit per ignem, ipse sit Deus. Respondens omnis pópulus ait: Optima propositio. Cum tulissent prophétæ Baal bovem, quem déderat eis, fecérunt: et invocábant nomen Baal de mane usque ad merídiem, dicentes; Baal, exaudi nos, et non erat vox, nec qui respondéret: transiliebantque altáre quod fécerant. Cumque esset jam merídies, illudébat illis Elías, dicens: Clamáte voce majóre: deus enim est, et fórsitan lóquitur, aut in diversório est, aut in itínere, aut certe dormit, ut excitétur. Clamábant ergo voce magna, et incidébant se juxta ritum suum cultris et lancéolis, donec perfunderentur sánguine.

℟. An nescítis in Elía quid dicit Scriptúra, quemádmodum interpellat Deum adversum Israel? * Dómine, Prophétas tuos occidérunt, altária tua suffodérunt: et ego relictus sum solus, et quærunt ánimam meam. ℣. Zelo zelátus sum pro Dómino Deo exercítuum, quia dereliquérunt pactum tuum fílii Israel: *Dómine. *Rom.* 11. *III. Reg.* 19.

Lectio III.

Dixit Elías omni pópulo: Impléte quátuor hydrias aqua, et fúndite super holocaustum, et super ligna. Rursumque dixit: Etiam secundo hoc fácite. Qui cum fecissent secundo, ait: Etiam tértio idipsum fácite. Feceruntque tértio, et currébant aquæ circum altáre, et fossa aquæductûs repléta est. Cumque jam tempus esset ut offerrétur holocaustum, accédens Elías Prophéta, ait: Dómine Deus Abraham, et Isaac, et Israel, ostende hódie quia tu es Deus Israel, et ego servus tuus, et juxta præceptum tuum feci ómnia verba hæc. Exaudi me, Dómine, exaudi me, ut discat pópulus iste quia tu es Dóminus Deus, et tu convertisti cor eórum íterum. Cécidit autem ignis Dómini; et vorávit holocaustum, et ligna, et lápides, púlverem quoque, et aquam quæ erat in aquæductu lambens. Quod cum vidisset omnis pópulus, cécidit in fáciem suam, et ait: Dóminus ipse est Deus, Dóminus ipse est Deus.

℟. Surrexit Elías Prophéta quasi ignis, et verbum ipsíus quasi fácula ardébat. * Verbo Dómini contínuit cœlum, et dejécit de cœlo ignem ter. ℣. Elías homo erat símilis nobis, passíbilis: et orávit ut non

plúeret, et non pluit; et rursum orávit, et cœlum dedit plúviam : * Verbo. Glória. * Verbo. *Eccli.* 48. *Jac.* 5.

Vesperæ de sequenti.

DIE XVII.

S. RIGOMERI,

MELDENSIS EPISCOPI.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 21.

Ex Libro tértio Regum.

VINEA erat Naboth Jezrahelítæ, qui erat in Jézrahel, juxta palátium Achab regis Samaríæ. Locútus est ergo Achab ad Naboth, dicens : Da mihi víneam tuam, ut fáciam mihi hortum ólerum; quia vicína est, et prope domum meam, dabóque tibi pro ea víneam meliórem. Cui respondit Naboth : Propítius sit mihi Dóminus, ne dem hæreditátem patrum meórum tibi. Venit ergo Achab in domum suam indignans et frendens : et projíciens se in léctulum suum, avertit fáciem suam ad paríetem, et non comédit panem. Dixit ergo ad eum Jézabel uxor ejus : Æquo ánimo esto, ego dabo tibi víneam Naboth Jezrahelítæ. Scripsit ítaque Jézabel lítteras ex nómine Achab, et signávit eas ánnulo ejus; et misit ad majóres natu et optimátes, qui erant in civitáte ejus, et habitábant cum Naboth. Litterárum autem hæc erat senténtia : Prædicáte jejúnium, et sedére fácite Naboth inter primos pópuli, et submíttite duos viros fílios Bélial contra eum, et falsum testimónium dicant : Benedixit Deum et regem; et edúcite eum et lapidáte, sicque moriátur. Fecérunt ergo cives sicut præcéperat eis Jézabel : miseruntque ad Jézabel, dicentes : Lapidátus est Naboth, et mórtuus est.

℟. Væ qui conjúngitis domum ad domum, et agrum agro copulátis usque ad términum loci : * Numquid habitábitis vos soli in médio terræ? ℣. Exsultátis in supérbiis vestris; omnis exsultátio talis maligna est : * Numquid. *Is.* 5. *Jac.* 4.

Lectio II.

FACTUS est ígitur sermo Dómini ad Elíam Thésbiten, dicens : Surge, et descende in occursum Achab regis Israel, qui est in Samaría : ecce ad víneam Naboth descendit, ut possídeat eam; et loquéris ad eum, dicens : Hæc dicit Dóminus : Occidisti, ínsuper et possedisti. Et post hæc addes : Hæc dicit Dóminus : In loco hoc, in quo linxérunt canes sánguinem Naboth, lambent quoque sánguinem tuum. Sed et de Jézabel locútus est Dóminus, dicens : Canes cómedent Jézabel in agro Jézrahel. Itaque cum audisset Achab sermónes istos, scidit vestimenta

sua, et opéruit cilício carnem suam, jejunavitque et dormívit in sacco, et ambulávit demisso cápite. Et factus est sermo Dómini ad Elíam Thésbiten, dicens : Nonne vidisti humiliátum Achab coram me? quia ígitur humiliátus est mei causa, non indúcam malum in diébus ejus; sed in diébus fílii sui, ínferam malum dómui ejus.

℟. Si ímpius égerit pœniténtiam ab ómnibus peccátis suis; et custodíerit ómnia præcepta mea, ómnium iniquitátum ejus non recordábor; * Quia nolo mortem morientis, dicit Dóminus. ℣. Emundáte manus, peccatóres; et purificáte corda, dúplices ánimo. Humiliámini in conspectu Dómini; * Quia. *Ezech.* 18. *Jac.* 4.

Lectio III.

Gall. Christ. tom. VII. *col.* 1598. *Brev. Meld.*

RIGOMERUS apud Meldenses natus, in catálogo Meldénsium Episcopórum décimus inscríbitur. Florébat autem, ut opinantur, circa finem séculi quinti. Præter omnes álias virtútes quæ sanctum præclarumque decent Præsulem, in eo præcípue ipsíus inconcussam adversus hostes Ecclésiæ fortitúdinem laudat Fulcóius Bellovacensis, in vita sancti Blandíni. Ejus relíquiæ, ut ex antíqua de eo Collecta infertur, usque ad témpora Calvinistárum in ecclésia Cathedráli adservátæ fuérunt.

℟. Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam : et super inimícos tuos tabescébam? * Deduc me in via æterna. ℣. Zelus domus tuæ comédit me : * Deduc. Glória. * Deduc. *Ps.* 138. *Joan.* 2.

Oratio Brev. Lugd.

DA nobis, quæsumus, omnípotens Deus, Ducis et Pastóris nostri Rigómeri digne memóriam venerári; ut sicut illum, quibus præerat, verbo et exemplo prodesse voluisti, ita ipsíus apud te semper intercessiónis suffrágia sentiámus; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XVIII.

S. THOMÆ AQUINAT.

ECCLESIÆ DOCTORIS.

Duplex-minus.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Liber quartus Regum.

PRÆVARICATUS est autem Moab in Israel, postquam mórtuus est Achab. Cecidítque Ochózias per cancellos cœnáculi sui, et ægrotávit : misitque núntios, dicens ad eos : Ite, consúlite Beélzebub deum Accaron, utrum vívere queam de infirmitáte mea hac. Angelus autem Dómini locútus est ad Elíam Thésbiten, dicens : Surge et ascende in occursum nuntió-

rum regis Samaríæ, et dices ad eos : Numquid non est Deus in Israel, ut eátis ad consulendum Beélzebub deum Accaron? Quam ob rem hæc dicit Dóminus : De léctulo super quem ascendisti, non descendes, sed morte moriéris. Et ábiit Elías. Reversíque sunt núntii ad Ochóziam, qui dixit eis : Quare reversi estis? At illi respondérunt ei : Vir occurrit nobis, et dixit ad nos : Ite et revertímini ad regem qui misit vos, et dicétis ei : Hæc dicit Dóminus : Numquid, quia non erat Deus in Israel, mittis ut consulátur Beélzebub deus Accaron? Idcirco de léctulo super quem ascendisti, non descendes, sed morte moriéris. Qui dixit eis : Cujus figúræ et hábitus est vir ille? At illi dixérunt : Vir pilósus, et zona pellícea accinctus rénibus. Qui ait : Elías Thésbites est.

℟. Exspectátio Israel Dómine : omnes qui te derelinquunt, confundentur : recedentes a te in terra scribentur : * Quóniam dereliquérunt venam aquárum vivéntium Dóminum. ℣. Ecce qui elongant se a te, períbunt : perdidisti omnes, qui fornicantur abs te; Quóniam. *Jer.* 17. *Ps.* 72.

Lectio II.

Ex vita S. Thomæ Aquinatis, apud Bolland.

THOMAS Landulfo Cómite Aquináte, ac Theódora Cómitis Theatíni fília natus, Cassinátibus mónachis pietáte et lítteris imbuendus tráditur. Inde Neápolim studiórum causa missus, anno ætátis décimo círciter nono, hábitum Ordinis sancti Domínici suscépit : sed paréntibus id indigne feréntibus, Lutétiam Parisiórum míttitur. Verum in itínere, jussu fratrum per vim raptus, in castrum patérnæ ditiónis deductus est. Ibi várie exagitátus quò sanctum mutáret propósitum, uni sorórum suárum persuásit, ut contemptis sǽculi pompis, sacris se Virgínibus adjúngeret. Mulíerem quoque impudícam, quæ ad labefactandam ejus castitátem introducta fúerat, titióne fugávit. Lutétiæ post prælectas Petri Lombardi Senténtias, gradum Magistérii obtínuit.

℟. Sápiens apériet os suum in oratióne; * Si enim Dóminus magnus volúerit, Spíritu intelligéntiæ replébit illum. ℣. Si quis vestrum índiget sapiéntia, póstulet a Deo qui dat ómnibus affluenter; * Si. *Eccli.* 39. *Jac.* 1.

Lectio III.

SUMMÆ eruditióni accessit summa vitæ sánctitas. Nunquam se lectióni aut scriptióni dabat, nisi post oratiónem; dícere sólitus quidquid sciret, non tam se stúdio aut labóre suo peperisse, quam divínitus tráditum accepisse.

In rebus subtilióribus discutiendis, ne caritátis ardor tepésceret, Collatiónes Patrum assídue pervolvébat. De SacrôSancto Eucharístiæ Sacramento multa pie non minus quam scite conscripsit. Delátum sibi a Clemente quarto Archiepiscopátum Neapolitánum constanter recusávit. Missus a Gregório décimo ad Concílium Lugdunense, in itínere morbo correptus, divertit in monastérium Fossanovense Cisterciensis Ordinis, in diœcési Terracinensi, ubi obdormívit in Dómino, anno ætátis quinquagésimo, Christi vero millésimo ducentésimo septuagésimo quarto; quem clarum miráculis Joannes vigésimus secundus Sanctórum Albo adscripsit.

℞. Omnis scriba doctus in regno cœlórum, * Símilis est hómini patrifamílias, qui † Profert de thesauro suo nova et vétera. ℣. In corde prudentis requiescit sapiéntia, et indoctos quosque erúdiet : * Símilis. Glória. † Profert. *Matth.* 13. *Prov.* 14.

Oratio Brev. Rom.

Deus, qui Ecclésiam tuam beáti Thomæ Doctóris mira eruditióne claríficas, et sancta operatióne fœcundas : da nobis, quæsumus, et quæ dócuit intellectu conspícere, et quæ egit imitatióne complére; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XIX.

S. VINCENTII A PAULO,

PRESBYTERI,

CONGREGATIONIS MISSIONIS, ET PUELLARUM-A-CARITATE INSTITUTORIS.

Duplex-minus.

IN I VESPERIS.

Ant. 1. D. Egéni et páuperes quærunt aquas, et non sunt : Ego Dóminus exáudiam eos, Deus Israel non derelinquam eos. *Is.* 41.

Ant. 4. E. Suscitábo mihi Sacerdótem fidélem, qui juxta cor meum et ánimam meam fáciet. *I. Reg.* 2.

Ant. 2. D. Lábia sacerdótis custódient sciéntiam, et legem requírent ex ore ejus, quia Angelus Dómini exercítuum est. *Malach.* 2.

Ant. 6. *C.* Ædificábo ei domum fidélem, et ambulábit coram Christo meo cunctis diébus. *I. Reg.* 2.

Ant. 5. C. Inebriábo ánimam Sacerdótum pinguédine, et pópulus meus bonis meis adimplébitur. *Jer.* 31.

Capitulum. Jer. 3.

Convertimini, fílii revertentes, dicit Dóminus; et dabo vobis Pastóres juxta cor meum, et pascent vos sciéntia et doctrína.

Hymnus. Brev. Paris.

Qui mutáre solet grándibus ínfima,
Omnes exsuperans, máximus ómnium,
Vincenti, tenuem te Deus éxtulit
Cœli cœtibus ínserens.

Vilis sub tuguri tégmine násceris;
At splendor tenebras excipiet breves;
Te complexa sinu præsidium sibi
Nutrix pauperies parat.

Ut promptam miseris ferre scias opem,
Duras, heu! pateris servitii vices:
Sed te, dum fidei subdit herum jugo,
Solvit cómpede véritas.

Quantus nunc operum luce pates! tuis
Christi Sponsa nitet culta labóribus;
Clero priscus honos, vívaque lánguidis
Exsurgit populis fides.

Te montánus, inops, æger, et órphanus,
Te plebs tota suum jure vocat Patrem:
Cunctis lætus ades, córpora súblevas,
Mentes concilias Deo.

Regum consiliis jussus ades sacris;
Mentis certa tuæ lúmina cónsulunt:
Te nil tangit honos; at miseros ope,
Et regnum monitis juvas.

Quem flectunt inopes, máxima laus Patri;
Ægris unde salus, máxima Fílio;
Blando qui recreas péctora flámine,
Par sit laus tibi, Spíritus.
Amen.

℣. Parasti in dulcédine tua páuperi, Deus: ℟. Dóminus dabit verbum evangelizántibus virtúte multa. *Ps.* 67.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Páuperes Sion saturábo pánibus; Sacerdótes ejus índuam salutári, et sancti ejus exsultatióne exsultábunt. *Ps.* 131.

AD NOCTURNUM.

Invit. Evangelizantem paupéribus Dóminum, * Veníte, adorémus. *Luc.* 4.

Hymnus. Brev. Paris.

O qui supernæ gáudia pátriæ
Haustu perenni plénius ébibis;
Ne sperne, Vincenti, tuórum
Vota, preces, gemitus cliéntum.

Futúrus olim pauperibus Pater,
Discis vel infans pauperiem pati:
Præstantióres transitúris
Divitias tibi Christus offert.

Primis sub annis se tibi mútuo
Intacta junxit fœdere cástitas:
In corde puro caritátem
Relligio pietasque fovit.

Christum fidéli reddis imágine;
Sermóne, gressu, móribus éxprimis:
Christíque Matris dulce nomen
Obsequiis et amóre laudas.

Vinclis onustus, tartareis herum
Solvis caténis; hinc tibi rédditus,
Noxis ligátos quot salúti
Restituis, subigisque Christo!

Austeriórem dum sapiéntiam
Castígat oris blanda serénitas,
Se corda subdunt, seque gaudent
Eloquio dominante vinci.

Latére gestis; spléndida non sinit
Latére virtus; Régia te vocat;
Arcána tractans sacra Regum,
Consilio monitisque prodes.

Doctrína puris édita fóntibus,
Perversa constans dógmata réspuit:
Scuto retundis veritátis
Mille malas novitátis artes.

Laus summa Patri, súmmaque Fílio;
Compar tibi sit glória, Spíritus:
A se vocátos roboranti
Summus honor Domino per ævum. Amen.

Ant. 3. à. Dóminum elegisti, ut sit tibi Deus, et ámbules in viis ejus; et Dóminus elégit te, ut fáciat te in laudem, et nomen, et glóriam suam. *Deut.* 26.

Ant. 2. D. Ecce docuisti multos: et manus lassas roborasti: vacillantes confirmavérunt sermónes tui. *Job*, 4.

Ant. 7. d. Tu adsecútus es doctrínam, fidem, longanimitátem, dilectiónem, patiéntiam. *II. Tim.* 3.

℣. Exáudiet illum de cœlo sancto suo: ℟. In potentátibus salus déxteræ ejus. *Ps.* 19.

Lectio I. Cap. 1.

Ex Libro quarto Regum.

Ochosias misit (ad Elíam) quinquagenárium príncipem, et quinquaginta qui erant sub eo. Qui ascendit ad eum; sedentíque in vértice montis, ait: Homo Dei, rex præcépit ut descendas. Respondensque Elías, dixit quinquagenário: Si homo Dei sum, descendat ignis de cœlo, et dévoret te, et quinquaginta tuos. Descendit ítaque ignis de cœlo, et devorávit eum, et quinquaginta qui erant cum eo. Rursumque misit ad eum príncipem quinquagenárium álterum, et quinquaginta cum eo. Qui locútus est illi: Homo Dei, hæc dicit rex: Festína, descende. Respondens Elías, ait: Si homo Dei ego sum, descendat ignis de cœlo, et dévoret te, et quinquaginta tuos. Descendit ergo ignis de cœlo, et devorávit illum, et quinquaginta ejus. Iterum misit príncipem quinquagenárium tértium, et quinquaginta qui

erant cum eo. Qui cum venisset, curvávit génua contra Elíam, et precátus est eum, et ait : Homo Dei, noli despícere ánimam meam, et ánimas servórum tuórum qui mecum sunt. Locútus est autem Angelus Dómini ad Elíam dicens : Descende cum eo, ne tímeas. Surrexit ígitur, et descendit cum eo ad regem; locútus est ei : Hæc dicit Dóminus : Quia misisti núntios ad consulendum Beélzebub deum Accaron, quasi non esset Deus in Israel, a quo posses interrogáre sermónem, ídeo de léctulo, super quem ascendísti, non descendes, sed morte moriéris.

℟. Sic amplificátus est Elías in mirabílibus suis : * Et quis potest simíliter sic gloriári tibi? ℣. Dejecisti reges ad perníciem, et confregisti fácile poténtiam ipsórum, et gloriósos de lecto suo : * Et. *Eccli.* 48.

Lectio II.

Ex S. Vincentii vita a diversis Scriptoribus.

Vincentius a Paulo, Pódii non procul ab Aquis-Tarbellis in Aquitánia natus, a púero exímia in páuperes caritáte enítuit. A custódia paterni gregis ad lítteras evocátus, humánas Aquis, divínas cum Tolósæ, tum Cæsar-Augustæ dídicit. Sacerdótio initiátus, et Theológiæ láurea insignítus, cum Tolósam Massília redíret, in Turcas íncidit; qui, navis magistro aliisque interemptis, ipsum sagitta vulnerátum, in Africam captívum abduxérunt. Ibi herum suum qui a Christiána fide, ut Mahumétis sequerétur deliramenta, defécerat, rursus Christo lucrifécit. Reversus in Gállias, suadente sanctæ Románæ Ecclésiæ Cardináli Berullo, Clippíaci primum, mox Castelliónis parœcias sanctíssime rexit. Moniálibus Visitatiónis a sancto Francisco Salésio præpósitus, quam verum et rectum judícium ejusdem sanctíssimi Præsulis, qui sacerdótem Vincéntio digniórem nullum se nosse fatebátur, comprobávit. Ad páuperes, præsertim rústicos et agrestes evangelizandos, Congregatiónem Presbyterórum Missiónum instítuit; et plures misit ex illis non solum in Itáliam, Polóniam, Scótiam, sed étiam ad Bárbaros et Indos. Ecclesiásticas domos recipiendis Cléricis qui ad sacros Ordines promovendi essent, adsignávit. Sacerdótes adunávit, qui statis diébus de divínis rebus inter se conférrent.

℟. Audient in die illa surdi verba libri, et de ténebris et calígine óculi cæcórum vidébunt, et * Addent mites in Dómino lætítiam, et páuperes hómines in Sancto Israel exsultábunt. ℣. Nonne Deus elégit páuperes in hoc mundo, dívites in fide, et herédes regni quod repromísit Deus diligéntibus se? * Addent. *Is.* 29. *Jac.* 2.

Lectio III.

Ut étiam córporis indigéntiæ consúleret, Matronárum cœtus, et Puellárum-a-Caritáte societátem fundávit. Infantes expósitos, vírgines periclitantes, mulíeres lapsas, peregrínos infirmos, artífices inválidos, subsídiis et hospítiis etiamnum superstítibus, excépit ac pie fovit. Valetudinária pro infirmis remígibus, Parísiis et Massíliæ, eo enixe procurante, régia liberalitáte constructa et dotáta fuére. Lotharíngiam, Campániam, Picárdiam peste, fame, bellóque vastátas lárgiter refécit : et cum ipsa Parisiórum cívitas ingenti annónæ penúria gravíssime vexarétur, domi suæ ad duo míllia páuperum sustentávit. Ipsum Ludovícus décimus tértius móriens, in último agóne adjutórem consolatorémque esse vóluit; et Anna Austríaca, post Regis óbitum, in sánctius consciéntiæ consílium adscívit. Quo in múnere ejus præcípua cura fuit, ut nónnisi digniores Ecclésiis ac Monastériis præficeréntur. Hæc inter et ália gravíssima negótia Deo júgiter intentus, cunctis affábilis, ac sibi semper constans, simplex, rectus, húmilis, ab honóribus aliénus, sanctæ Sedi Apostólicæ fírmiter addictus, et fídei avítæ appríme tenax, non minus sénio quam córporis labóribus confectus, óbiit Parísiis quinto Calendas Octóbris, anno millésimo sexcentésimo sexagésimo, ætátis suæ octogésimo quinto; quem Clemens Papa duodécimus, anno millésimo septingentésimo trigésimo séptimo Sanctórum número adscripsit, ipsíus Celebritáti die décima nona mensis Július quotannis adsignáta. Crecíaci in diœcési Meldensi domum a Missióne condíderat. Nonnullæ ipsíus córporis partículæ in váriis Meldensis diœcéseos ecclésiis adservantur; sed imprímis pars uníus costárum in ecclésia parochiáli sancti Ludovíci de Fonte-Bliaudi, quæ ante procellas exeuntis séculi décimi octávi, a Sacerdótibus Congregatiónis Missiónum regebátur.

℟. Erogávit pecúnias multas : justítiam et fidem consérvávit genti suæ; et * Exquisívit omnímodo exaltáre pópulum suum. ℣. Manum suam apéruit ínopi; et palmas suas extendit ad páuperem. * Exquisívit. Glória. * Exquisívit. *I. Mach.* 14. *Prov.* 31.

AD LAUDES.

Ant. 3. a. Erat vir ille simplex et rectus, ac timens Deum, et recédens a malo. *Job*, 1.

Ant. 4. E. Vir justus atque perfectus fuit in generatiónibus suis : cum Deo ambulávit. *Gen.* 6.

Ant. 6. F. Dedit in celebratiónibus decus, et ornávit témpora usque ad consummatiónem vitæ, ut laudárent

nomen sanctum Dómini. *Eccli.* 47.

Canticum Pactum *de Communi Presbyterorum.*

Ant. 5. C. Ipse est directus divínitus in pœniténtiam gentis : gubernávit ad Dóminum cor ipsíus, et in diébus peccatórum corroborávit pietátem. *Eccli.* 49.

Ant. 7. d. In opéribus bonis testimónium habens, hospítio recépit, sanctórum pedes lavit, tribulatiónem patiéntibus subministrávit, omne opus bonum subsecútus est. *I. Tim.* 5.

Capitulum. Eccli. 18.

Miseratio hóminis circa próximum suum; misericórdia autem Dei super omnem carnem : qui misericórdiam habet, docet et érudit quasi pastor gregem suum.

Hymnus. Brev. Paris.

Ut nunc ab alto prævia
Nos luce, Vincenti, regis!
Virtútis exemplo tuæ
Ad astra signas trámitem.

Dilecta Sponso vírginum
Corpus sacrávit cástitas :
Ornáre virtútum chorus
Mentem pudícam géstiit.

Hinc illa qua te déprimis
Sibi timens modéstia :
Hinc blanda morum lénitas,
Vitæque candor símplicis.

Sed inter omnes émicat
Quo fervet igne cáritas;
Quot illa pascit páuperes,
Quot corda Christo súbjicit!

Ardente zelo pércitus,
Late Dei mystéria
Per rura pandis; nec tamen
Curam potentum déseris.

Te sensit error íntegra
Dolos repulsantem fide;
Te sensit infensum scelus,
Tibíque cessit ímpotens.

Pii labóris æmulam
Prolem sub alis cóngregas :
Hanc voce, factis, móribus,
Dux et magister édoces.

Qui se perenne præmium
Dat caritáte férvidis,
Uni sit et trino Deo
Laus et perennis glória.
Amen.

℣. Sacerdótes tui, Dómine, induantur justítiam, ℟. Et sancti tui exsultent. *Ps.* 131.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Operátus est bonum, et rectum et verum coram Dómino Deo suo in universa cultúra ministérii domus Dómini, juxta legem et cæremónias, volens requírere Deum suum in toto corde suo. *II. Par.* 31.

Oratio Brev. Senon.

Misericors et sancte Deus, qui beátum Vincéntium dedisti patrem bonum egénis, et Clero exímium virtútis exemplum : tríbue, quæsumus, ut Sacerdótes tui, ejus imitatióne, páuperes misericórdia solentur et eleemósynis, et Ecclésiam tuam humilitáte, simplicitáte et opéribus exornent; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Erat vir.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Vir justus.

Capitulum. Gen. 17.

Ego Deus omnípotens : Ambula coram me, et esto perfectus, ponamque fœdus meum inter me et te, et multiplicábo te vehementer nimis.

℟. *br.* Providébam Dóminum * In conspectu meo semper. Providébam. ℣. Quóniam a dextris est mihi * ne commóvear; *In. Glória. Providébam. *Ps.* 15.

℣. Servávi mandáta tua et testimónia tua; ℟. Quia omnes viæ meæ in conspectu tuo. *Ps.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Dedit.

Capitulum. Exod. 18.

Esto tu pópulo in his quæ ad Deum pértinent, ut réferas quæ dicuntur ad eum, ostendasque pópulo cæremónias et ritum colendi.

℟. *br.* Qui statis in domo Dómini, * Extóllite manus vestras in sancta. Qui. ℣. Et benedícite * Dóminum; * Extóllite. Glória. Qui. *Ps.* 133.

℣. Dáte nómini ejus magnificéntiam; ℟. Et confitémini illi in voce labiórum vestrórum. *Eccli.* 39.

AD NONAM.

Ant. 7. d. In opéribus.

Capitulum. Coloss. 3.

Induite vos sicut electi Dei, sancti et dilecti, víscera misericórdiæ, benignitátem, humilitátem, modéstiam, patiéntiam. Super ómnia autem hæc, caritátem habéte, quod est vínculum perfectiónis.

℟. *br.* Dispersit, dedit paupéribus; * Justítia ejus manet in séculum séculi. Dispersit. ℣. Cornu ejus * exaltábitur in glória; * Justítia. Glória. Dispersit. *Ps.* 111.

℣. Beátus qui intélligit super egénum et páuperem, ℟. In die mala liberábit eum Dóminus. *Ps.* 40.

AD II VESPERAS.

Ant. 8. G. Vir amátor civitátis, et bene áudiens, qui pro affectu Pater appellabátur, ínvocans Dominatórem vitæ ac spíritus, vita defunctus est. *II. Matth.* 14.

Ant. 2. D. Mórtuus est in senectúte bona, plenus diérum et glória. *I. Par.* 29.

Ant. 6. F. In séculum memória ejus in benedictióne. Avertit iram ab Israel, et nominátus est usque ad novíssimum terræ, et congregávit pereuntes. *I. Mach.* 3.

Ant. 3. E. Stabilíta sunt bona illíus in Dómino, et eleemósynas illíus enarrábit omnis ecclésia sanctórum. *Eccli.* 31.

Ant. 1. a. Non recédet memória ejus, et nomen ejus requirétur a generatióne in generatiónem, et laudem ejus

enuntiábit Ecclésia. *Eccli.* 39.

Capitulum. Hebr. 13.

Mementote præpositórum vestrórum qui vobis locúti sunt verbum Dei, quorum intuentes éxitum conversatiónis, imitámini fidem.

Hymnus. Brev. Paris.

Quis novus cœlis agitur triumphus?
Cœlitum plausum comitémur hymnis:
Ecce lux Cleri, Pater indigentum
Æthere splendet.

Facta, Vincenti, tua te perornant:
Cáritas aptat capiti corónam;
Teque, quam terris humilis parasti,
Glória vestit.

Quam rudes olim populos docébas,
Véritas nunc se tibi tota pandit;
Páuperi quidquid pia dextra fudit
Reddit Olympus.

Te Sacerdótes vel adhuc magistro;
Optimum Christi referunt odórem:
Púllulat per te sacra lætióri
Vínea fœtu.

Sed tibi quantum decus elabórant
Vírgines castæ, sociæque matres?
Páuperum gaudent, duce te, fidéles
Esse ministræ.

Corde qui prono miseros levábas,
Disce nunc votis hominum rogári:
Te suum clamant inopes, amíca
Turba, patrónum.

Summus æterno sit honos Parenti;
Par decus Nato miseros levanti;
Sancte, sit compar tibi laus per omne,
Spíritus, ævum. Amen.

℣. Nimis honorificáti sunt amíci tui, Deus; ℟. Nimis confortátus est principátus eórum. *Ps.* 138.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Dilectus Deo et homínibus, cujus memória in benedictióne est. Símilem illum fecit Deus in glória Sanctórum: glorificávit illum in conspectu Regum, et ostendit illi glóriam suam. *Eccli.* 45.

DIE XX.

S. SYMPHORIANI,

MARTYRIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 2.

Ex Libro quarto Regum.

Factum est cum leváre vellet Dóminus Elíam per túrbinem in cœlum, ibant Elías et Eliséus de Gálgalis. Dixit autem Elías ad Eliséum: Sede hic, quia Dóminus misit me usque ad Jordánem. Qui ait: Vivit Dóminus et vivit ánima

tua, quia non derelinquam te. Iérunt ígitur ambo páriter. Tulitque Elías pállium suum, et involvit illud, et percussit aquas, quæ divísæ sunt in utramque partem, et transiérunt ambo per siccum. Cumque transissent, Elías dixit ad Eliséum : Póstula quod vis, ut fáciam tibi, ántequam tollar a te. Dixitque Eliséus : Obsecro ut fiat in me duplex spíritus tuus. Cumque pérgerent, et incedentes sermocinarentur, ecce currus ígneus et equi ígnei divisérunt utrumque, et ascendit Elías per túrbinem in cœlum. Eliséus autem vidébat, et clamábat : Pater mi, pater mi, currus Israel et auríga ejus. Et non vidit eum ámplius.

℟. Quis potest, Elía, simíliter sic gloriári tibi ? qui Prophétas facis successóres post te, qui receptus es in túrbine ignis, in curru equórum igneórum ? * Beáti sunt qui te vidérunt, et in amicítia tua decoráti sunt. ℣. Scriptus es in judíciis témporum leníre iracúndiam Dómini, conciliáre cor patris ad fílium, et restitúere tribus Jacob. * Beáti. *Eccli.* 48.

Lectio II. Cap. 4.

Facta est quædam dies, et transíbat Eliséus per Sunam; erat autem ibi múlier magna, quæ ténuit eum ut comméderet panem. Cumque frequenter inde transíret, divertébat ad eam ut coméderet panem. Et ait Eliséus ad Giézi : Quid vult ut fáciam ei ? Dixitque Giézi : Ne quæras; fílium enim non habet, et vir ejus senex est. Dixit ad eam : In témpore isto, si vita comes fúerit, habébis fílium. Et concépit múlier, et péperit fílium in témpore, et in hora eádem qua díxerat Eliséus. Crevit autem puer, et mórtuus est, et venit mater púeri ad virum Dei in montem Charméli; qui surrexit et secútus est eam. Ingressus est ergo Eliséus domum, et ecce puer mórtuus jacébat in léctulo ejus, ingressusque clausit óstium super se, et orávit ad Dóminum. Et ascendit et incúbuit super púerum : et oscitávit puer sépties, aperuitque óculos. Venit Sunamítis, et córruit ad pedes ejus, et adorávit super terram : tulitque fílium suum.

℟. Sustulisti mórtuum ab ínferis de sorte mortis, * In verbo Dómini Dei. ℣. Fide accepérunt mulíeres de resurrectióne mórtuos suos, * In. Glória. * In. *Eccli.* 48. *Hebr.* 11.

Lectio III.

Ex Actis S. Symphoriani apud Ruinart.

Symphorianus, Augustodúni, patre Fausto nóbili et christiáno, oriundus, cum simulácrum Berecynthiæ, plaudente pópulo, per urbem carpento veherétur, ad tantum scelus exhórruit, et idó-

lum se adoratúrum negávit. Quare ad Heráclium virum Consulárem tanquam seditiósus statim addúcitur; qui loris cæsum in cárcerem conjécit: unde eductus póstea, et coram eódem júdice Christum prædicans, cápite damnátus est. Qui cum ad supplícium ducerétur, matrem sic clamantem audívit: Nate, nate Symphoriáne, memento Dei vivi; sursum, fili, erecto corde, ádspice regnantem in cœlis; hódie tibi vita non tóllitur, sed mutátur in mélius. Igitur extra muros eductus, a carnífice occísus est. Non procul a loco martyrii sanctus Euphrónius, Présbyter, ac póstea Æduensis Epíscopus, in memóriam ejus basílicam exstruxit. Unum ex ejus óssibus, in ecclésia parochiáli sancti Petri de Calma, diœcéseos Meldensis, reverenter adservátur.

℟. Certámen forte dedit illi Dóminus,* Ut vínceret, et sciret † Quóniam ómnium poténtior est sapiéntia. ℣. Confortátus est fide, dans glóriam Deo,* Ut. Glória.† Quóniam. *Sap.* 10. *Rom.* 4.

Oratio Brev. Paris.

Sancti Mártyris Symphoriáni mérita nos, Dómine, pretiósa tueantur; in quibus ópera tua prædicantes, et exemplis ejus accendi, et præmiis sociári mereámur; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXI.

S. VICTORIS,

MARTYRIS.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 5.

Ex Libro quarto Regum.

Naaman princeps milítiæ regis Syriæ, erat vir magnus apud dóminum suum, et honorátus; per illum enim dedit Dóminus salútem Syriæ: erat autem vir fortis et dives; sed leprósus. Porro de Syria egressi fúerant latrúnculi, et captívam dúxerant de terra Israel puellam párvulam, quæ erat in obséquio uxóris Naáman. Quæ ait ad dóminam suam: Utinam fuisset dóminus meus ad Prophétam, qui est in Samaría! profecto curasset eum a lepra quam habet. Venit ergo Naáman cum equis et cúrribus, et stetit ad óstium domus Eliséi. Misitque ad eum Eliséus núntium, dicens: Vade, et laváre sépties in Jordáne, et recípiet sanitátem caro tua, atque mundáberis. Descendit et lavit in Jordáne sépties, juxta sermónem viri Dei, et restitúta est caro ejus, sicut caro púeri párvuli, et mundátus est. Reversusque ad virum Dei cum universo comitátu suo, venit, et stetit coram eo, et ait: Vere scio quod non sit álius Deus in universa terra, nisi tantum

in Israel. Obsecro ítaque ut accípias benedictiónem a servo tuo. At ille respondit: Vivit Dóminus, ante quem sto, quia non accípiam. Cumque vim fáceret, pénitus non acquiévit.

℟. Descendit Naáman, et * Lavit in Jordáne sépties, juxta sermónem viri Dei; et restitúta est caro ejus, sicut caro púeri párvuli. ℣. Multi leprósi erant in Israel sub Eliséo Prophéta, et nemo eórum mundátus est, nisi Naáman Syrus: * Lavit. *IV. Reg.* 5. *Luc.* 4.

Lectio II.

Secutus est Giézi post tergum Naáman: quem cum vidisset ille currentem ad se, desíliit de curru in occursum ejus, et ait: Recténe sunt ómnia? Et ille ait: Recte; dóminus meus misit me ad te, dicens: Modo venérunt ad me duo adolescentes de monte Ephraïm, ex fíliis Prophetárum; da eis talentum argenti, et vestes mutatórias dúplices. Dixitque Naáman: Mélius est ut accípias duo talenta; et coégit eum. Cumque venisset jam vésperi, stetit coram dómino suo. Et dixit Eliséus: Unde venis, Giézi? Qui respondit: Non ivit servus tuus quoquam. At ille ait: Nonne cor meum in præsenti erat, quando reversus est homo de curru suo in occursum tui? Nunc ígitur accepisti argentum, et accepisti vestes. Sed et lepra Naáman adhærébit tibi, et sémini tuo, usque in sempiternum. Et egressus est ab eo leprósus quasi nix.

℟. Radix ómnium malórum est cupíditas: quam quidam appetentes, erravérunt a fide, et inseruérunt se dolóribus multis.* Tu autem, o homo Dei, hæc fuge; sectáre vero justítiam, pietátem. ℣. Multos pérdidit aurum et argentum; * Tu. *I. Tim.* 6. *Eccli.* 8.

Lectio III.

Ex S. Victoris vita apud Bosq.

Victor miles, in persecutióne Diocletiáni et Maximiáni cum idólis sacrificáre nollet, a tribúno suo Astério apud Massíliam conjectus est in cárcerem; unde síngulis nóctibus ab Angelo educebátur ut vacillantes Christiános confirmáret. Deinde jussu Eutychii Præfecti, loris ligátus retortis bráchiis, et pedes fune constrictus, per médiam tractus est civitátem. Post hæc fústibus crudelíssime cæsus, deinde suspensus, et táureis cruciátus, cum exhíbitam sibi aram in qua sacrificáret, calce excussisset, pedem ei Præses abscindi jussit. Cum autem in confessióne constans permanéret, subjectus molæ pistrináriæ, atque ita contrítus, martyrium consummávit. Lutétiæ, in ecclésia sancti Nicolái a Carduéto, religiosíssima cura servátur pes dexter qui beáto Mártyri abscissus est, et quotannis,

ejusdem Sancti recurrente Festo, público Christi fidélium cúltui expónitur. Id autem animadvertendum, quod, quamvis mille quingenti et amplius anni effluxerint, ex quo beátus Martyr passus est, hujus tamen pedis partes etiamnum naturáli órdine sitæ, íntegra cute ádeo teguntur, ut prorsus a corruptióne illæsus esse videátur.

℟. In mortem trádimur propter Jesum,* Ut et vita Jesu manifestétur in carne nostra mortáli. ℣. Propter te, Dómine, mortificámur tota die; æstimáti sumus sicut oves occisiónis; * Ut. Glória.* Ut. *Ps.* 43. *II. Cor.* 4.

Oratio Brev. Senon.

Da nos, Dómine, contérere sátanam sub pédibus nostris; qui beáto Victóri Mártyri tuo in confessióne tui nóminis, cultum dæmoniórum calcáre tribuisti; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXII.

S. MARIÆ MAGDAL.

Duplex-minus.

IN I VESPERIS.

Ant. 4. E. Jesus iter faciébat per civitátes et castella, prædicans et evangelízans regnum Dei; et Duódecim cum illo. *Luc.* 8.

Ant. 2. D. Mulíeres, inter quas erat María Magdaléne, cum esset Jesus in Galilæa, sequebantur eum. *Marc.* 15.

Ant. 7. d. Erant curátæ a spirítibus malignis et infirmitátibus; et ministrábant ei de facultátibus suis. *Luc.* 8.

Ant. 1. D. De María Magdaléne Jesus ejécerat septem dæmónia. *Marc.* 16.

Ant. 8. G. Ejiciébat spíritus verbo, ut adimplerétur quod dictum est: Ipse infirmitátes nostras accépit, et ægrotatiónes nostras portávit. *Matth.* 8.

Capitulum. Tob. 11.

Benedico te, Dómine, Deus Israel, quia tu castigasti me, et tu salvasti me.

Hymnus. S. V.

Procul maligni cédite spíritus,
Nunc imperanti cédite Númini;
Fessamque duris Magdalénen
Párcite nunc agitáre pœnis.

Christi jubentis númine térriti
Fugére septem: mox sibi réddita
Te, Christe, consectátur unum,
Et memori tibi mente servit.

Quin et cruenta de trabe péndulo
Christo litábat mille dolóribus:
Quam vellet insontis Magistri
Sola graves toleráre pœnas!

Miscére fletus sánguinis æmulos
Non cessat, adstans víctima víctimæ :
Christus silendo, nil rependit :
Quam melius probat hinc amantem !
Laus summa Patri, súmmaque Fílio :
Sit summa puro laus quoque Flámini,
Afflante quo semper calescunt
Æthereis pia corda flammis. Amen.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino, ℟. Qui sanat omnes infirmitátes tuas. *Ps.* 102.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. *C.* Quod est hoc verbum, quia in potestáte et virtúte ímperat immundis spirítibus, et éxeunt? *Luc.* 4.

AD NOCTURNUM.

Invit. Deum qui manifestat se diligéntibus eum,* Veníte, adorémus. *Joan.* 14.

Hymnus. G. Ep. S.

PLAGIS Magistri sáucia
Dum mœsta largos fúnderet
María fletus, ácrior
Revixit in pœnis amor.
Non turba, non vetat crucis
Mortisque diræ scándalum,
Inter furentes quærere
Ligno peremptum mílites.
Quis tantus ignáram labor
Exercet? Exstinctam doles
In morte vitam : quid gemis,
Mors ipsa cum victrix cadit?
En ille quem luges amans,
Præsens resumpto córpore,
Notis amantem te redux
Primam salútat vócibus.
O si beátos tángere,
O si tenére fas pedes!
Sed hic perennis non datur
Gustáre vitæ gáudia.
Impléta nunc Apóstolam
Promissa te primam choro
Apostolórum grándia
Jubent referre núntia.
Deo Patri sit glória,
Ejusque soli Fílio,
Sancto simul cum Spíritu,
Nunc, et per omne séculum.
Amen.

Ant. 5. C. Fíliæ Jerúsalem, si invenéritis dilectum, nuntiáte ei quia amóre lángueo. *Cant.* 5.

Ant. 7. a. Quo declinávit dilectus tuus? et quærémus eum tecum. *Cant.* 5.

Ant. 6. F. Ego dilecto meo; et ad me convérsio ejus. *Cant.* 7.

℣. Defécit caro mea et cor meum : ℟. Deus cordis mei, et Pars mea Deus in æternum. *Ps.* 72.

Lectio I. Cap. 6.

Ex Libro quarto Regum.

REX Syriæ pugnábat contra Israel, consiliumque íniit cum servis suis, dicens : In loco illo et illo ponámus insídias. Misit ítaque vir Dei ad regem Israel, dicens : Cave ne tránseas in locum illum : quia ibi Syri in insídiis sunt. Misit ítaque rex Israel ad locum quem díxerat ei vir Dei,

et præoccupávit eum. Conturbatumque est cor regis Syriæ pro hac re : et convocátis servis suis, ait : Quare non indicastis mihi, quis próditor mei sit apud regem Israel? Dixitque unus servórum ejus: Nequáquam, dómine mi rex; sed Eliséus Prophéta, qui est in Israel, índicat regi Israel ómnia verba quæcumque locútus fúeris in conclávi tuo. Dixitque eis : Ite, et vidéte ubi sit, ut mittam, et cápiam eum. Annuntiaveruntque ei dicentes : Ecce in Dothan. Misit ergo illuc equos et currus, et robur exércitus. Consurgens autem dilúculo minister viri Dei, egressus, vidit exércitum in circúitu civitátis: nuntiavitque ei dicens: Heu, heu, heu, dómine mi, quid faciémus? At ille respondit, Noli timére; plures enim nobiscum sunt, quam cum illis : cumque orasset Eliséus, apéruit Dóminus óculos púeri, et vidit : et ecce mons plenus equórum et cúrruum igneórum in circúitu Eliséi. Hostes vero descendérunt ad eum : porro Eliséus orávit ad Dóminum, dicens : Pércute, óbsecro, gentem hanc cæcitáte. Percussitque eos Dóminus, ne vidérent juxta verbum Eliséi. Duxit ergo eos in Samaríam. Cumque ingressi fuissent in Samaríam, dixit Eliséus : Dómine, áperi óculos istórum, ut vídeant. Aperuitque Dóminus óculos eórum, et vidérunt se esse in médio Samaríæ. Dixitque rex Israel ad Eliséum, cum vidisset eos : Numquid percútiam eos, pater mi? At ille ait : Non percúties : neque enim cepisti eos gládio et arcu tuo, ut percútias : sed pone panem et aquam coram eis, ut cómedant et bibant, et vadant ad dóminum suum.

℟. Observábit peccátor justum, et stridébit super eum déntibus suis; *Dóminus autem irridébit eum. ℣. Insidiátur in abscóndito, quasi leo in spelunca sua; insidiátur ut rápiat páuperem: * Dóminus. *Ps.* 36 *et* 9.

Lectio II.

Ex sancto Gregório Papa. *Hom.* 25. *in Evang. n.* 1.

PENSANDUM est quanta vis amóris Maríæ Magdalénes mentem accénderat, quæ a monumento Dómini, étiam discípulis recedéntibus, non recedébat. Exquirébat quem non invénerat, flebat inquirendo, et amóris sui igne succensa, ejus, quem ablátum crédidit, ardébat desidério. Unde cóntigit, ut eum sola tunc vidéret, quæ remansit ut quæreret; quia nimírum virtus boni óperis, perseverántia est : et voce Veritátis dícitur : Qui autem perseveráverit usque in finem, hic salvus erit.

℟. Cucurrit ad Petrum María Magdaléne, et ad álium discípulum quem amábat Jesus, et dicit illis : Tulérunt

Dóminum de monumento, * Et nescímus ubi posuérunt eum. ℣. Quæsívi quem díligit ánima mea : quæsívi illum, et non invéni : * Et. *Joan.* 20. *Cant.* 3.

Lectio III. n. 2 *et* 3.

Jam monumentum vácuum víderat, jam sublátum Dóminum nuntiáverat. Quid est quod se íterum inclínat? Sed amanti semel adspexisse non súfficit : quia vis amóris intentiónem multíplicat inquisitiónis. Quæsívit ergo prius, et mínime invénit : perseverávit ut quæreret, unde et cóntigit ut inveníret. Sancta desidéria dilatióne crescunt. Si autem dilatióne defíciunt, desidéria non fuérunt. Hoc amóre arsit quisquis ad veritátem pertíngere pótuit. Mens namque hóminis, Conditóris sui spéciem non quærentis, male dura est, quia in semetipsa rémanet frígida. At si ardére jam ex desidério cœperit ad sequendum quem díligit, liquefacta per ignem amóris currit. Fit desidério ánxia, vilescunt in século cuncta quæ placébant; nihil est quod extra Conditórem líbeat. Nihil ejus mœstítiam consolátur, quousque adhuc qui desiderátur non adspícitur. Mœret mens, lux ipsa fastídio est. Ista ítaque quæ sic amat, se ad monumentum, quod perspéxerat, íterum inclínat.

℟. Exiit Petrus, et ille álius discípulus, et venérunt ad monumentum : María autem * Stabat ad monumentum foris, plorans. ℣. Donec propinquet, non consolábitur; et non discédet, donec Altíssimus adspíciat, * Stabat. Glória.* Stabat. *Joan.* 20. *Eccli.* 35.

AD LAUDES.

Ant. 6. F. Vidit Jesum María, et non sciébat quia Jesus est; et dicit ei : Múlier, quid ploras? quem quæris? *Joan.* 20.

Ant. 3. à. María exístimans quia hortulánus esset, dicit ei : Dómine, si tu sustulisti eum, dícito mihi ubi posuisti eum; et ego eum tollam. *Joan.* 20.

Ant. 5. a. Dicit ei Jesus : María. Conversa illa, dicit ei : Rabbóni, quod dícitur, Magister. *Joan.* 20.

Canticum. Cant. 3.

Quæsivi quem díligit ánima mea; * quæsívi illum, et non invéni.

Surgam et circuíbo civitátem; * per vicos et pláteas quæram quem díligit ánima mea.

Quæsívi illum,* et non invéni.

Invenérunt me vígiles, qui custódiunt civitátem : * Num quem díligit ánima mea vidistis?

Páululum cum pertransissem eos, invéni quem díligit ánima mea : * ténui eum, nec dimittam.

Ant. 8. *G.* Dicit ei Jesus : Noli me tángere ; nondum enim ascendi ad Patrem meum. *Joan.* 20.

Ant. 7. ç. Vade ad fratres meos, et dic eis : Ascendo ad Patrem meum, et Patrem vestrum ; Deum meum, et Deum vestrum. *Joan.* 20.

Capitulum. Prov. 8.

Ego diligentes me díligo ; et qui mane vígilant ad me, invénient me.

Hymnus. S. V.

Maria sacro sáucia vúlnere,
Non jam dolendum quid Dominum doles?
Semper renascens hic amóris
Unde tibi violentus ardor?
Quem quæris ipso fúneris in sinu,
Victo triumphat fúnere clárior.
Vivit : retecto jam sepulcro,
Ecce jacent revolúta saxa.
Myrrham quid affers, vánaque bálsama?
Hæc luce functis débita múnera :
Mox ille donandos Olympo
Non eget his redivívus artus.
Ingens amantem te dolor índicat ;
Amans vicissim se Deus óbtulit :
Agnosce vocem tu Magistri
Nómine te proprio vocantis.
Tu prima testis, prímaque núntia,
Velox in urbem prótinus ádvola ;
Christíque nutantes Ministros
Plena Deo propióre firma.
Laus summa Patri, súmmaque Fílio :
Sit summa puro laus quoque Flámini,
Afflante quo semper calescunt
Æthereis pia corda flammis. Amen.

℣. Anima mea exsultábit in Dómino, ℟. Et delectábitur super Salutári suo. *Ps.* 34.

Ad Benedictus. *Ant.* 4. *D.* Appáruit Jesus primo Maríæ Magdalénæ. Illa vadens, nuntiávit his qui cum eo fúerant, lugéntibus et fléntibus. *Marc.* 16.

Oratio Brev. Paris.

Deus, cujus Unigénitus post resurrectiónem suam primo Maríæ Magdalénæ appáruit : præsta, quæsumus, ut ejus intercessióne eumdem in déxtera tua sedentem vidére mereámur Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum ; Qui tecum.

AD PRIMAM.

Ant. 6. F. Vidit Jesum.

AD TERTIAM.

Ant. 3. à. María.

Capitulum. Cant. 3.

Surgam, et circuíbo civitá-

tem : per vicos et pláteas quæram quem díligit ánima mea.

℟. *br.* Deus, Deus meus,* Ad te de luce vígilo. Deus. ℣. Sitívit in te * ánima mea : * Ad. Glória. Deus. *Ps.* 62.

℣. Tibi dixit cor meum, exquisívit te fácies mea : ℟. Fáciem tuam, Dómine, requíram. *Ps.* 26.

AD SEXTAM.

Ant. 5. a. Dicit ei Jesus.

Capitulum. Sap. 6.

Sapientia fácile vidétur ab his qui díligunt eam, et invenítur ab his qui quærunt illam. Præóccupat qui se concupiscunt, ut illis se prior ostendat.

℟. *br.* Exquisívi Dóminum, * Et exaudívit me. Exquisívi. ℣. Et ex ómnibus tribulatiónibus meis * erípuit me,* Et. Glória. Exquisívi. *Ps.* 33.

℣. Secundum multitúdinem dolórum meórum in corde meo, ℟. Consolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meam. *Ps.* 93.

AD NONAM.

Ant. 7. c. Vade.

Capitulum. Tob. 12.

Sacramentum Regis abscóndere bonum est; ópera autem Dei reveláre et confitéri honoríficum est.

℟. *br.* Confitébor tibi, Dómine, * In toto corde meo. Confitébor. ℣. Narrábo * ómnia mirabília tua,* In. Glória. Confitébor. *Ps.* 9.

℣. Ecce lábia mea non prohibébo : ℟. Dómine, tu scisti. *Ps.* 39.

AD II VESPERAS.

Ant. 1. *f.* Regressæ mulíeres a monumento, nuntiavérunt Undecim ómnia quæ víderant; erat autem María Magdaléne, et Joanna, et céteræ quæ cum eis erant. *Luc.* 24.

Ant. 3. a. Et ecce Jesus occurrit illis, dicens : Avéte. Illæ autem accessérunt, et tenuérunt pedes ejus, et adoravérunt eum. *Matth.* 28.

Ant. 4. E. Ait illis Jesus : Nolíte timére : ite, nuntiáte frátribus meis, ut eant in Galilæam ; ibi me vidébunt. *Matth.* 28.

Ant. 5. C. Audiérunt Apóstoli quod víveret Dóminus, et visus esset a María. *Marc.* 16.

Ant. 5. F. Venit María Magdaléne annúntians discípulis, Quia vidi Dóminum. *Joan.* 20.

Capitulum. Act. 10.

Quem occidérunt suspendentes in ligno, hunc Deus suscitávit tértia die, et dedit eum manifestum fíeri.

Hymnus, María sacro, 412.

℣. Narrábo nomen tuum frátribus meis : ℟. In médio ecclésiæ laudábo te. *Ps.* 21.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Erant Apóstoli perseverantes unanímiter in oratióne cum

muliéribus ; et repléti sunt omnes Spíritu sancto. *Act.* 1.

DIE XXIII.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 6 et 7.

Ex Libro quarto Regum.

Congregavit Bénadad rex Syriæ universum exércitum suum, et ascendit, et obsidébat Samaríam. Fáctaque est fames magna in Samaría. Cumque rex Israel transíret per murum, múlier quædam exclamávit ad eum, dicens : Salva me, dómine mi rex. Qui ait : Quid tibi vis? Quæ respondit : Múlier ista dixit mihi : Da mihi fílium tuum, ut comedámus eum hódie, et fílium meum comedémus cras. Cóximus ergo fílium meum, et comédimus. Dixíque ei die áltera : Da fílium tuum, ut comedámus eum. Quæ abscondit fílium suum. Quod cum audisset rex scidit vestimenta sua, et transíbat per murum. Viditque omnis pópulus cilícium quo vestítus erat ad carnem intrínsecus. Dixit autem Eliséus : Audíte verbum Dómini : Hæc dicit Dóminus : In témpore hoc cras módius símilæ uno statére erit, et duo módii hórdei statére uno in porta Samaríæ. Respondens unus de dúcibus, super cujus manum rex incumbébat, hómini Dei, ait : Si Dóminus fécerit étiam cataractas in cœlo, numquid póterit esse quod lóqueris? Qui ait : Vidébis óculis tuis, et inde non cómedes.

℟. Dómine Deus, ecce tu fecisti cœlum et terram in fortitúdine tua magna, et in bráchio tuo extento : * Non erit tibi diffícile omne verbum. ℣. Apud hómines hoc impossíbile est : apud Deum autem ómnia possibília sunt : * Non. *Jer.* 32. *Matth.* 19.

Lectio II.

Quatuor ergo viri erant leprósi juxta intróitum portæ : qui dixérunt ad ínvicem : Quid hic esse vólumus donec moriámur? Sive íngredi voluérimus civitátem, fame moriémur, sive mansérimus hic, moriendum nobis est : veníte ergo, et transfugiámus ad castra Syriæ. Surrexérunt ergo vésperi ut venírent ad castra Syriæ. Cumque venissent ad princípium castrórum Syriæ, nullum ibídem reperérunt. Dixeruntque ad ínvicem : Hæc dies boni núntii est : veníte, eámus, et nuntiémus in aula regis. Misitque rex in castra Syrórum, dicens : Ite, et vidéte. Qui abiérunt post eos usque ad Jordánem : ecce autem omnis via plena erat véstibus et vasis quæ projécerant Syri cum turbarentur, reversíque núntii indicavérunt regi. Et egressus pópulus dirípuit castra Syriæ : factusque est módius símilæ statére uno, et duo

módii hórdei statére uno, juxta verbum Dómini. Porro rex ducem illum, in cujus manu incumbébat, constítuit ad portam: quem conculcávit turba in intróitu portæ; et mórtuus est, juxta quod locútus fúerat vir Dei, quando descénderat rex ad eum.

℟. In Eliséo complétus est spíritus Elíæ; in diébus suis non pertímuit príncipem, * Et poténtia nemo vicit illum. ℣. Non superávit illum verbum áliquod; * Et. *Eccli.* 48.

Lectio III. Cap. 9.

ELISEUS prophétes vocávit unum de fíliis prophetárum, et ait illi: Accinge lumbos tuos, et tolle lentículam ólei hanc in manu tua, et vade in Ramoth Gálaad. Cumque véneris illuc, vidébis Jehu fílium Jósaphat fílii Namsi: et ingressus suscitábis eum de médio fratrum suórum, et introdúces in intérius cubículum. Tenensque lentículam ólei, fundes super caput ejus, et dices: Hæc dicit Dóminus: Unxi te regem super Israel. Aperiesque óstium, et fúgies, et non ibi subsistes. Abiit ergo adolescens puer prophétæ in Ramoth Gálaad, et ingressus est illuc. Ecce autem príncipes exércitus sedébant, et ait: Verbum mihi ad te, o princeps. Dixitque Jehu: Ad quem ex ómnibus nobis? At ille dixit: Ad te, o princeps. Et surrexit, et ingressus est cubículum: at ille fudit óleum super caput ejus, et ait: Hæc dicit Dóminus Deus Israel: Unxi te regem super pópulum Dómini Israel, et percúties domum Achab dómini tui: et ulciscar sánguinem servórum meórum Prophetárum, et sánguinem ómnium servórum Dómini, de manu Jézabel. Aperuitque óstium et fugit. Jehu autem egressus est ad servos dómini sui: qui dixérunt ei: Recténe sunt ómnia? quid venit insánus iste ad te? Qui ait eis: Nostis hóminem, et quid locútus sit. At illi respondérunt: Falsum est, sed magis narra nobis. Qui ait eis: Hæc et hæc locútus est mihi, et ait: Hæc dicit Dóminus: Unxi te regem super Israel. Festinavérunt ítaque, et unusquisque tollens pállium suum posuérunt sub pédibus ejus, in similitúdinem tribunális; et cecinérunt tuba, atque dixérunt: Regnávit Jehu.

℟. Surge, et descende in occursum Achab regis Israel, et loquéris ad eum, dicens: Hæc dicit Dóminus: Occidisti ínsuper et possedisti; † Ecce ego indúcam super te malum, et dabo domum tuam sicut domum Jeróboam, fílii Nabat; * Quia egisti, ut me ad iracúndiam provocáres, et peccáre fecisti Israel. ℣. In loco hoc, in quo linxérunt canes sánguinem Naboth, lambent quoque sánguinem tuum; * Quia. Glória. † Ecce. *III. Reg.* 21.

DIE XXIV.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 9.

Ex Libro quarto Regum.

Conjuravit ergo Jehu contra Joram; et ascendit, et profectus est in Jézrahel. Et egressus est Joram rex Israel, et Ochozías rex Juda, sínguli in cúrribus suis, egressíque sunt in occursum Jehu, et invenérunt eum in agro Naboth Jezrahelítæ. Cumque vidisset Joram Jehu, dixit: Pax est Jehu? At ille respondit: Quæ pax? Convertit autem Joram manum suam, et fúgiens ait ad Ochóziam: insídiæ Ochózia. Porro Jehu tetendit arcum manu, et percussit Joram inter scápulas: et egressa est sagitta per cor ejus, statimque córruit in curru suo. Venitque Jehu in Jézrahel. Porro Jézabel introitu ejus audíto, depinxit óculos suos stíbio, et ornávit caput suum, et respexit per fenestram. Levavitque Jehu fáciem suam ad fenestram, et ait: Quæ est ista? Et inclinavérunt se ad eum duo vel tres eunúchi. At illè dixit eis: Præcipitáte eam deorsum. Et præcipitavérunt eam; aspersusque est sánguine páries, et equórum úngulæ conculcavérunt eam. Cumque introgressus esset, ut coméderet, biberetque, ait: Ite, et vidéte maledictam illam, et sepelíte eam, quia fília regis est. Cumque issent ut sepelírent eam, non invenérunt nisi calváriam, et pedes, et summas manus. Reversíque nuntiavérunt ei. Et ait Jehu: Sermo Dómini est, quem locútus est per servum suum Elíam Thésbiten, dicens: In agro Jézrahel cómedent canes carnes Jézabel.

℟. Erunt carnes Jézabel sicut stercus super fáciem terræ in agro Jézrahel,* Ita ut prætereuntes dicant: Hæccine est illa Jézabel? ℣. De Jézabel locútus est Dóminus, dicens: Canes cómedent Jézabel in agro Jézrahel; * Ita. *IV. Reg.* 9. *III. Reg.* 21.

Lectio II. Cap. 13.

Eliseus autem ægrotábat infirmitáte, qua et mórtuus est: descenditque ad eum Joas rex Israel, et flebat coram eo, dicebatque: Pater mi, pater mi, currus Israel, et auríga ejus. Et ait illi Eliséus: Affer arcum, et sagittas. Cumque adtulisset ad eum arcum et sagittas, dixit ad regem Israel: Pone manum tuam super arcum. Et cum posuisset ille manum suam, superpósuit Eliséus manus suas mánibus regis, et ait: Aperi fenestram orientálem. Cumque aperuisset, dixit Eliséus: Jace sagittam. Et jecit. Et ait Eliséus: Sagitta salútis Dómini, et sagitta salútis contra Syriam: percutiesque Syriam in Aphec, donec con-

súmas eam. Et ait : Tolle sagittas. Qui cum tulisset, rursum dixit ei : pércute jáculo terram. Et cum percussisset tribus vícibus, et stetisset, irátus est vir Dei contra eum, et ait : Si percussisses quínquies, aut séxies, sive séptics, percussisses Syriam usque ad consumptiónem : nunc autem tribus vícibus percúties eam. Mórtuus est ergo Eliséus, et sepeliérunt eum. Latrúnculi autem de Moab venérunt in terram in ipso anno. Quidam autem sepelientes hóminem, vidérunt latrúnculos, et projecérunt cadáver in sepulcro Eliséi. Quod cum tetigisset ossa Eliséi, revixit homo, et stetit super pedes suos.

℟. Poténtia nemo vicit Eliséum, nec superávit illum verbum áliquod ; * Et mórtuum prophetávit corpus ejus. ℣. In vita sua fecit monstra ; et in morte mirabília operátus est ; * Et. *Eccli.* 48.

Lectio III. Cap. 17.

Anno autem nono Osee, cepit rex Assyriórum Samaríam, et tránstulit Israel in Assyrios. Factum est enim cum peccassent fílii Israel Dómino Deo suo, qui edúxerat eos de terra Ægypti, coluérunt deos aliénos. Et testificátus est Dóminus in Israel et in Juda, per manum ómnium Prophetárum et Vidéntium, dicens : Revertímini a viis vestris péssimis, et custodíte præcepta mea. Qui non audiérunt, sed induravérunt cervícem suam juxta cervícem patrum suórum, qui noluérunt obedíre Dómino Deo suo. Ex eo jam témpore, quo scissus est Israel a domo David, et constituérunt sibi regem Jeróboam fílium Nabat ; ambulavérunt fílii Israel in universis peccátis Jeróboam quæ fécerat ; et non recessérunt ab eis, úsquequo Dóminus auferret Israel a fácie sua, sicut locútus fúerat in manu ómnium servórum suórum Prophetárum : translatusque est Israel de terra sua in Assyrios, usque in diem hanc.

℟. Non pœnítuit pópulus, et non recessérunt a peccátis suis, * Usquedum ejecti sunt de terra sua, et dispersi sunt in omnem terram : † Et relicta est gens perpauca. ℣. Quidam ipsórum fecérunt quod placéret Deo : álii autem multa commisérunt peccáta ; * Usquedum. Glória. † Et. *Eccli.* 48.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXV.

S. JACOBI (ZEBEDÆI),

APOSTOLI.

Duplex-majus.

Omnia de Communi Apostolorum, præter ea quæ hic habentur propria.

Pridie ad Magníficat. *Ant.* 1. J. Procédens Jesus, vidit Jacóbum et Joannem fratrem ejus

in navi, cum Zebedæo patre eórum, reficientes rétia sua; et vocávit eos. Illi autem, relictis rétibus et patre, secúti sunt eum. *Matth.* 4.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 18.

Ex Libro quarto Regum.

Anno tértio Osee fílii Ela regis Israel, regnávit Ezechías fílius Achaz regis Juda. Viginti quinque annórum erat, cum regnáre cœpisset: et viginti novem annis regnávit in Jerúsalem. Fecitque quod erat bonum coram Dómino, juxta ómnia quæ fécerat David pater ejus. Ipse dissipávit excelsa, et contrívit státuas, et succídit lucos, confregitque serpentem æneum quem fécerat Móyses: síquidem usque ad illud tempus fílii Israel adolébant ei incensum: vocavitque nomen ejus Nohestan. In Dómino Deo Israel sperávit: ítaque post eum non fuit símilis ei de cunctis régibus Juda, sed neque in his qui ante eum fuérunt: et adhæsit Dómino, et non recessit a vestígiis ejus; fecitque mandáta ejus, quæ præcéperat Dóminus Móysi. Unde et erat Dóminus cum eo, et in cunctis, ad quæ procedébat, sapienter se agébat. Rebellávit quoque contra regem Assyriórum, et non servívit ei.

℟. Fecit Ezechías quod plácuit Deo, * Et fórtiter ivit in via David patris sui, quam mandávit illi Isaías Prophéta magnus, et fidélis in conspectu Dei. ℣. Operátus est bonum, et rectum, et verum, coram Dómino, volens requírere Deum suum in toto corde suo: * Et. *Eccli.* 48. *II. Par.* 31.

Lectio II. Cap. 30.

Ex Libro secundo Paralipómenon.

Misit Ezechías ad omnem Israel et Judam, ut venírent ad domum Dómini in Jerúsalem, et fácerent Phase. Perrexeruntque cursóres cum epístolis et regis império, prædicantes: Fílii Israel, revertímini ad Dóminum Deum Abraham, et Isaac, et Israel: et revertétur ad relíquias, quæ effugérunt manum regis Assyriórum. Si enim vos reversi fuéritis ad Dóminum; fratres vestri, et fílii habébunt misericórdiam coram dóminis suis, qui illos duxérunt captívos, et revertentur in terram hanc: pius enim et clemens est Dóminus Deus vester, et non avertet fáciem suam a vobis, si reversi fuéritis ad eum. Igitur cursóres pergébant velóciter de civitáte in civitátem, per terram Ephraïm et Manasse usque ad Zábulon, illis irridéntibus et subsannántibus eos. Attamen quidam viri ex Aser, et Manasse, et Zábulon, acquiescentes consílio, venérunt Jerúsalem. In Juda vero facta est manus Dómini, ut

daret eis cor unum, ut fácerent juxta præceptum regis et príncipum, verbum Dómini. Congregatíque sunt in Jerúsalem pópuli multi, ut fácerent solemnitátem azymórum: immolavérunt autem Phase quarta décima die mensis secundi.

℟. Dixit Ezechías ad Sacerdótes atque Levítas : * Sanctificámini, mundáte domum Dómini, et auferte omnem immundítiam de sanctuário. ℣. Fílii mei, nolíte neglígere: vos elégit Dóminus ut stetis coram eo, et ministrétis illi : * Sanctificámini. *II. Par.* 29.

Lectio III. Cap. 18 et 19.

Ex Libro quarto Regum.

Anno quarto décimo regis Ezechíæ, ascendit Sennácherib rex Assyriórum ad univérsas civitátes Juda munítas: et cepit eas : et misit núntios ad Ezechíam, dicens : Hæc dícite Ezechíæ regi Juda : Non te sedúcat Deus tuus, in quo habes fidúciam, neque dicas : Non tradétur Jerúsalem in manus regis Assyriórum. Numquid liberavérunt dii géntium síngulos, quos vastavérunt patres mei? Itaque cum accepisset Ezechías lítteras de manu nuntiórum, et legisset eas, ascendit in domum Dómini, et expandit eas coram Dómino, et orávit in conspectu ejus, dicens : Dómine Deus Israel, tu es Deus solus regum ómnium terræ. Audi ómnia verba Sennácherib, qui misit ut exprobráret nobis Deum viventem. Vere, Dómine, dissipavérunt reges Assyriórum gentes, et terras ómnium. Et misérunt deos eórum in ignem; non enim erant Dii, sed ópera mánuum hóminum. Nunc ígitur, Dómine Deus noster, salvos nos fac de manu ejus; ut sciant ómnia regna terræ, quia tu es Dóminus Deus solus.

℟. Invocavérunt Dóminum misericordem, et sanctus Dóminus Deus non est commemorátus peccatórum illórum; * Sed † Purgávit eos in manu Isaíæ sancti Prophétæ. ℣. Audívit cito vocem ipsórum, neque dedit illos inimícis suis; * Sed. Glória. † Purgávit. *Eccli.* 48.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex Evang. Act. Apost. et Script. Eccl.

Jacobus Zebedæi fílius, Joannis Apóstoli frater, natióne Galilæus, vocátus a Christo cum fratre, relicto patre cum mercenáriis et rétibus, secútus est Dóminum; qui impósuit utríque nomen Boanerges, quod est, fílii tonítrui. Is unus fuit ex tribus Apóstolis quos Salvátor máxime dilexit, voluitque interesse miráculo, cum Jaíri Archisynagógi fíliam a mórtuis excitávit. Eum étiam cum Petro et Joanne adsumpsit Christus testem suæ Trans-

figuratiónis. Ambitiósæ illíus petitiónis occasióne, qua fratres ambo Dóminum rogábant, ut alter ad déxteram ejus, alter ad sinistram in glória sedéret, suam Christus eorumque passiónem prædixit his verbis : Cálicem quem ego bibo, bibétis; et baptismo quo ego baptízor, baptizabímini.

℟. Mementóte sermónis mei quem ego dixi vobis : Non est servus major dómino suo; * Si me persecúti sunt, et vos persequentur. ℣. Ecce ego mitto vos sicut oves in médio lupórum : * Si. *Joan.* 15. *Matth.* 10.

Lectio V.

Jacobum quoque cum Petro et Joanne adsumpsit Christus, cum éxiit in montem Olivéti, Patrem rogatúrus ántequam a Judæis apprehenderétur; et post Resurrectiónem appáruit eídem cum Petro, et áliquot áliis piscántibus ad mare Tiberíadis. Quamvis autem hos tres, Petrum, Jacóbum et Joannem, Dóminus per tot signa céteris prætulisset; non tamen, inquit Clemens Alexandrínus, post Servatóris ascensum de primo honóris gradu inter se contendérunt; sed Jacóbum, cognómine Justum, Hierosolymórum Epíscopum elegérunt. Duódecim vero tríbubus quæ erant in dispersióne, Jacóbus Zebedæi prædicátor destinátus fuisse tráditur. Sed ántequam ab Hierosólymis discéderet, Heródes, ut Judæis se gratum exhibéret, Jacóbum in civitáte Evangélium Christi prædicantem, in ipso Azymórum die, cápitis condemnávit. Hunc in virginitáte usque ad mortem permansisse refert Epiphánius. Ejus corpus Compostellam in Hispánia translátum magna veneratióne cólitur; conveniéntibus eo, religiónis et voti causa, ex toto terrárum orbe peregrínis. Céterum memória ipsíus natális hodierno die, qui Translatiónis dies est, ab Ecclésia celebrátur; cum ipse circa festum Paschæ, primus Apostolórum, Hierosólymis profúso sánguine testimónium Jesu Christo déderit.

℟. De mundo non estis; sed ego elégi vos de mundo: proptérea odit vos mundus, * Sed confídite, ego vici mundum. ℣. Tradémini a paréntibus, et cognátis, et amícis; et morte affícient ex vobis : * Sed. *Joan.* 15. *Luc.* 21.

Lectio VI.

Ex Libro séptimo Hypotipóseon Clementis Alexandríni. *Euseb. Hist. Lib.* 2. *Cap.* 9.

Is qui Jacóbum judício obtúlerat, cum illum vidisset líbere confitentem; commótus viri constántia, se quoque Christiánum esse affirmávit. Ambo ígitur, simul ad supplícium ducti sunt. Cumque inter eundum rogasset Jacó-

bum comes, ut sibi véniam daret, paulisper morátus Jacóbus : Pax tibi, inquit, statimque illum osculátus est. Ita simul ambo cápite truncáti interiére.

℟. Vos estis qui permansistis mecum in tentatiónibus meis : * Et ego dispóno vobis sicut dispósuit mihi Pater meus regnum. ℣. Elégi vos, et pósui vos, ut eátis, et fructum afferátis, et fructus vester máneat; ut quodcumque petiéritis Patrem in nómine meo, det vobis; * Et. Glória. * Et. *Luc.* 22. *Joan.* 15.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 65. *in Matth. n.* 2.

CHRISTUM urgent Fílii Zebedæi hoc verbo : Dic ut sédeat unus a dextris tuis, et unus a sinistris. Quid ígitur ille? Ut ostendat illos, nec spirituále quídpiam pétere; neque, si scirent quid hoc esset, unquam pétere ausúros fuisse, ait : Nescítis quid petátis; quam magnum nempe sit, quam mirábile, quam súperet ipsas supernas Potestátes. Deinde subjungit: Potestis bíbere cálicem quem ego bibitúrus sum, et baptísmo quo ego baptízor, baptizári? Vos quidem de honóre, deque corónis mecum loquímini : ego vero de certamínibus et de sudóribus loquor. Non est enim hoc præmiórum tempus, neque nunc glória illa mea apparébit; sed præsens vita est cædium, belli ac periculórum.

℟. Inter se disputáverant discípuli quis eórum major esset. Et Jesus résidens vocávit Duódecim, et ait illis : * Si quis vult primus esse, erit ómnium novíssimus et minister. ℣. Antequam conterátur, exaltátur cor hóminis; et ántequam glorificétur, humiliátur. * Si. *Marc.* 9. *Prov.* 18.

Lectio VIII.

VIDE quo pacto ex modo interrogandi et hortétur et trahat. Neque enim dixit, Potestis cædem ferre? potestis sánguinem vestrum fúndere? sed quómodo? Potestis bíbere cálicem? deinde allíciens eos ait, Quem ego bibitúrus sum; ut ex consórtio suo promptióres fíerent. Baptisma autem vocat illud, ostendens magnam inde purgatiónem toti orbi fore. Póstea dicunt illi : Póssumus. Ex ánimi fervóre statim promittunt, nescientes quid dícerent; sed exspectantes se quod petébant impetratúros esse. Quid ígitur ille? Cálicem quidem meum bibétis, et baptísmate quo ego baptízor baptizabímini. Magna illis prophetávit bona; hoc est, martyrio dignabímini, et hæc patiémini quæ ego pátiar, violenta morte vitam terminábitis, in hisque mihi consortes éritis. Etenim et Jacóbo gládio caput abscissum,

et multóties mórtuus est Joannes.

℟. Dixit Jesus fíliis Zebedæi : * Cálicem quem ego bibo, bibétis; et baptismo quo ego baptízor, baptizabímini. ℣. Hæc locútus sum vobis, ut cum vénerit hora eórum, reminiscámini quia ego dixi vobis : * Cálicem. *Marc.* 10. *Joan.* 16.

Lectio IX. Cap. 20.

Léctio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Jacobus calicem Christi bibiturus.

In illo témpore; Accessit ad Jesum mater filiórum Zebedæi cum fíliis suis, adórans et petens áliquid ab eo. Et réliqua.

Homília sancti Joannis Chrysóstomi. *De petit. Fil. Zeb. in Anom.* 8. *n.* 5 *et* 65 *in Matth. n.* 4.

Christus illis ait : Sedére ad déxteram meam et ad sinistram, non est meum dare, sed quibus parátum est a Patre meo. Christus ita locútus est, ut indicáret non ipsíus esse solíus dare, sed eórum qui decertant, accípere; ob majus nempe stúdium, ob majórem ánimi alacritátem. Nam si solíus esset ipsíus, omnes hómines salvi fíerent, et ad agnitiónem veritátis veníreut : si solíus esset ipsíus, differentes honóres non essent; omnes enim ipse cóndidit, et æquáliter est illi cura de ómnibus. Hæc porro dicébat, ut osténderet non posse nos dormiendo vel sternendo in regnum cœlórum introíre, sed per multas tribulatiónes accipienda esse illa præmia. Tunc indignáti sunt decem de duóbus frátribus. Viden' quantum imperfecti omnes essent, tum hi qui decem illos præcédere tentábant, tum decem illi qui duóbus invidébant? Sed, post hæc ostende illos mihi, et vidébis ómnibus hisce afféctibus vácuos. Audi quómodo hic ipse Joannes, qui nunc hac de causa accessit, primas semper Petro cedat, et concionanti, et mirácula edenti, in Actibus Apostolórum. Neque ejus præclára gesta celat, sed et confessiónem narrat quam ille ómnibus tacéntibus emísit, et ingressum in sepulcrum; illumque sibi præpónit. Jacóbus vero non multo póstea témpore vixit. Ab inítio enim magno ferebátur ardóre, missis humánis ómnibus, ad tam ineffábile culmen ascendit, ut statim occiderétur.

℟. Audientes decem, cœpérunt indignári de Jacóbo et Joanne : Jesus autem vocans eos, ait illis : * Quicumque volúerit in vobis primus esse, erit ómnium servus. ℣. Ubi fúerit supérbia, ibi erit et contumélia : ubi autem est humílitas, ibi et sapiéntia. * Quicumque. Glória. * Quicumque. *Marc.* 10. *Prov.* 11.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. *a.* Duxit Jesus Petrum, Jacóbum et Joannem in montem excelsum seorsum solos : et

transfigurátus est coram ipsis. *Marc.* 9.

Oratio Brev. Paris.

OMNIPOTENS sempiterne Deus, qui Apostolórum tuórum primítias beáti Jacóbi sánguine dedicasti : da, quæsumus, Ecclésiæ tuæ, ejus semper confessióne firmári, et patrocíniis confovéri; Per Dóminum.

Fit Commemoratio de Dominica, si occurrat.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. D. Misit Heródes rex manus, ut afflígeret quosdam de Ecclésia : occídit autem Jacóbum fratrem Joannis gládio. *Act.* 12.

DIE XXVI.

SS. JOACHIM ET ANNÆ,

PARENTUM B. MARIÆ VIRGINIS.

Duplex-minus.

AD NOCTURNUM.

Invit. Christum factum ex sémine David secundum carnem, * Veníte, adorémus. *Rom.* 1.

Hymnus. Brev. Paris.

PROMISSA mundo gáudia
Jam sperat humánum genus ;
Adsunt beáti cónjuges,
OrbíqueChristum præparant.

Hunc Anna votis ádvocans,
Summi parentem Núminis,
Thori fidélis præmium,
Favente cœlo, cóncipit.

Fœcunda radix púllulans
Florem tenellum próferet,
Qui lætus optáto dabit
Fructum salútis gérmine.

Qui natus es de Vírgine,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

Ant. 5. a. Erant ambo incedentes in ómnibus mandátis et justificatiónibus Dómini sine queréla. *Luc.* 1.

Ant. 8. c. Exaudítæ sunt preces ambórum in conspectu glóriæ summi Dei. *Tob.* 3.

Ant. 1. a. Dóminus amávit eos, elegitque semen eórum post eos. *Deut.* 10.

℣. Oculi Dómini super justos, ℟. Et aures ejus in preces eórum. *Ps.* 33.

Lectio I. Cap. 19.

Ex Libro quarto Regum.

MISIT Isaías fílius Amos ad Ezechíam, dicens : Hæc dicit Dóminus Deus Israel : Quæ deprecátus es me super Sennácherib rege Assyriórum audívi. Iste est sermo, quem locútus est Dóminus de eo : Cui exprobrasti, et quem blasphemasti ? contra quem exaltasti vocem tuam ? contra Sanctum Israel. Insanisti in me, et supérbia tua ascendit in aures meas ; ponam ítaque círculum in náribus tuis, et redúcam te in viam, per quam venisti. Factum est ígitur in nocte illa, venit Angelus Dómini, et percussit in castris Assyriórum centum

octoginta quinque míllia. Cumque dilúculo surrexisset, vidit ómnia córpora mortuórum : et recédens ábiit, et reversus est Sennácherib rex Assyriórum, et mansit in Nínive. Cumque adoráret in templo Nesroch deum suum, fílii ejus percussérunt eum gládio.

℟. Qui missi erant a rege Sennácherib, quia blasphemavérunt te, Dómine, éxiit Angelus, * Et percussit ex eis centum octoginta quinque míllia. ℣. Dejécit castra Assyriórum, et contrívit illos Angelus Dómini, * Et. *I. Mach.* 7. *Eccli.* 48.

Lectio II.

Ex sancto Joanne Damascéno. *Orat.* 1. *de Nativ. V. M. n.* 2.

Quoniam futúrum erat ut Dei Génitrix Virgo ex Anna nascerétur, natúra grátiæ germen antevértere non ausa est; sed mansit fructus expers, dum grátia fructum éderet. Nasci síquidem primogénitam oportébat, ex qua nascitúrus esset omnis creatúræ primogénitus, in quo ómnia constant. O par beátum Jóachim et Anna ! vobis omnis creatúra obstricta est; per vos enim donum ómnium donórum præstantíssimum Creatóri óbtulit, nempe castam Matrem, quæ sola Creatóre digna erat.

℟. Cum essent justi,* Erudiérunt Fíliam suam secundum legem Móysi. ℣. Coæqualem nobiscum sortíti fidem in justítia Dei nostri et Salvatóris, * Erudiérunt. *Dan.* 13. *II. Petr.* 1.

Lectio III. n. 4, 5.

Exsulta, Jóachim, quóniam ex fília tua Puer natus est nobis, et fílius datus est nobis; et vocábitur nomen ejus, magni consílii, hoc est, salútis universi mundi, Angelus, Deus, Fortis. Nestórius erubescat, et ori manum impónat. Puer iste Deus est : qui ergo puérperam Dei genitrícem negas ? Si quis sanctam Vírginem Dei genitrícem non confitétur, aliénus est a Deitáte. Non meum hoc dictum est, etsi meus est sermo : hanc enim diviníssimam hæreditátem a Theólogo patre Gregório accépi. O beátum par Jóachim et Anna, immaculatíssimum prorsus ! Ex fructu ventris vestri cognoscímini, velut alícubi Dóminus ait : Ex frúctibus eórum cognoscétis eos. Uti Deo gratum erat, atque ea dignum quæ ex vobis orta est, vitæ vestræ ratiónes instituistis. Casta enim et sancta conversatióne vestra virginitátis moníle protulistis.

℟. Deus Israel jusjurandum jurávit ad Abraham patrem nostrum, datúrum se nobis; ut sine timóre serviámus illi,* In sanctitáte et justítia coram ipso, † Omnibus diébus nostris. ℣. Fílii Sanctórum sumus, et vitam illam

exspectámus, quam Deus datúrus est his qui fidem suam nunquam mutant ab eo, * In. Glória. † Omnibus. *Luc.* 1. *Tob.* 2.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. Laudémus gloriósos parentes in generatióne sua, quorum pietátes non defuérunt. *Eccli.* 44.

Ant. 2. D. Semen benedictórum Dómini est, et nepótes eórum cum eis. *Is.* 65.

Ant. 4. A. Dívites virtúte glóriam adepti sunt, et in diébus suis habentur in láudibus. *Eccli.* 44.

Canticum. Is. 44.

Audi Jacob serve meus, * et Israel, quem elégi:

Hæc dicit Dóminus, fáciens et formans te, * ab útero auxiliátor tuus:

Noli timére, serve meus Jacob, * et rectíssime quem elégi.

Effundam enim aquas super sitientem, * et fluenta super áridam.

Effundam Spíritum meum super semen tuum, * et bedictiónem meam super stirpem tuam.

Ant. 6. C. Qui de illis nati sunt, reliquérunt nomen narrandi laudes eórum. *Eccli.* 44.

Ant. 8. G. Cum sémine eórum pérmanent bona: semen eórum et glória eórum non derelinquétur. *Eccli.* 44.

Capitulum. Rom. 9.

Non omnes qui ex Israel sunt, ii sunt Israelítæ: neque qui semen sunt Abrahæ, omnes fílii; sed in Isaac vocábitur tibi semen: id est, non qui fílii carnis, hi fílii Dei; sed qui fílii sunt promissiónis, æstimantur in sémine.

Hymnus. Brev. Paris.

Regale Dávidis genus,
Et cónjugum par nóbile,
Mundo datúri Vírginem,
Matrem futúram Núminis:

Qui sacra nectit víncula,
Vos jungit ínnocens amor;
Piosque sensus ápprobans
Divínus adspírat favor.

Virtúte sola dívites,
Non vos opum fallax decus,
Sed corde fervens cáritas,
Et casta commendat fides.

¶ Qui natus es de Vírgine,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

℣. Dóminus fáciens misericórdiam christo suo David,
℟. Et sémini ejus usque in séculum. *Ps.* 17.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Benedictus Dóminus Deus Israel; quia erexit cornu salútis nobis in domo David púeri sui. *Luc.* 1.

Oratio Brev. Paris.

Deus, qui beátis Jóachim et Annæ tantam grátiam conferre dignátus es, ut ex eis unigéniti Fílii tui Mater nas-

cerétur : concéde propítius, ut quorum festivitátem celebrámus, eórum précibus promissam in Christo salútem consequámur; Per eumdem.

AD HORAS, Doxologia : ¶ Qui natus es de Vírgine, *ut supra ad Laudes,* 425.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Laudémus.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es * de María Vírgine.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Semen.

Capitulum. Act. 3.

Vos estis fílii Prophetárum, et testamenti quod dispósuit Deus ad patres nostros, dicens ad Abraham : Et in sémine tuo benedicentur omnes famíliæ terræ.

℟. *br.* Beáta gens * Cujus est Dóminus Deus ejus. Beáta. ℣. Pópulus quem elégit * in hæreditátem sibi, * Cujus. Glória. Beáta. *Ps.* 32.

℣. Firmamentum est Dóminus timéntibus eum, ℟. Et testamentum ipsíus ut manifestétur illis. *Ps.* 24.

AD SEXTAM.

Ant. 4. A. Dívites.

Capitulum. Eccli. 10.

Semen hóminum honorábitur hoc, quod timet Deum : semen autem hoc exhonorábitur, quod præterit mandáta Dómini.

℟. *br.* Custodiébant * Testimónia ejus. Custodiébant. ℣. Et præceptum * quod dedit illis, * Testimónia. Glória. Custodiébant.

℣. In nómine tuo exsultábunt tota die; ℟. Quóniam glória virtútis eórum tu es. *Ps.* 99.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Cum sémine.

Capitulum. Prov. 17.

Corona senum fílii filiórum; et glória filiórum patres eórum.

℟. *br.* Hæc est generátio * Quæréntium Dóminum. Hæc. ℣. Quæréntium * fáciem Dei Jacob, * Quæréntium. Glória. Hæc. *Ps.* 23.

℣. Plantáti in domo Dómini, ℟. In átriis domus Dei nostri florébunt. *Ps.* 91.

AD VESPERAS.

Ant. 3. a. Excelsus jurejurando dedit Abrahæ glóriam in gente sua, et ut stellas exaltáre semen ejus. *Eccli.* 44.

Ant. 1. D. In Isaac eódem modo fecit : benedictiónem ómnium géntium dedit illi; et testamentum confirmávit super caput Jacob. *Eccli.* 44.

Ant. 4. d. Quæ ad patres repromíssio facta est, hanc Deus adimplévit fíliis. *Act.* 13.

Ant. 8. c. Státuit testamentum David regi fílio Jesse de tribu Juda : hæréditas ipsi et sémini ejus. *Eccli.* 45.

Ant. 6. F. Hujus Deus ex sémine secundum promissiónem eduxit Israel Salvatórem Jesum. *Act.* 13.

Capitulum. Rom. 9.

Sunt Israelítæ, quorum adóptio est filiórum, et glória, et testamentum, et legislátio, et obséquium, et promissa; quorum patres, et ex quibus est Christus secundum carnem, qui est super ómnia Deus benedictus in sécula; Amen. ℟. Deo grátias.

Hymnus, Promissa, 423.

℣. Recordátus est Dóminus misericórdiæ suæ, ℟. Et veritátis suæ dómui Israel. *Ps.* 97.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. a. Suscépit Deus Israel púerum suum, recordátus misericórdiæ suæ, sicut locútus est ad patres nostros, Abraham, et sémini ejus in sécula. *Luc.* 1.

DIE XXVII.

S. EUSTASII, ABBATIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 20.

Ex Libro quarto Regum.

In diébus illis ægrotávit Ezechías usque ad mortem: et venit ad eum Isaías fílius Amos, Prophéta, dixitque ei: Hæc dicit Dóminus Deus: Præcipe dómui tuæ: moriéris enim tu, et non vives. Qui convertit fáciem suam ad paríetem; et orávit Dóminum, dicens: Obsecro, Dómine, memento, quæso, quómodo ambuláverim coram te in veritáte, et in corde perfecto, et quod plácitum est coram te, fécerim. Flevit ítaque Ezechías fletu magno. Et ántequam egrederétur Isaías médiam partem átrii, factus est sermo Dómini ad eum, dicens: Revértere, et dic Ezechíæ duci pópuli mei: Hæc dicit Dóminus Deus David patris tui: Audívi oratiónem tuam, et vidi lácrymas tuas: et ecce sanávi te; die tértio ascendes templum Dómini. Et addam diébus tuis quíndecim annos: sed et de manu regis Assyriórum liberábo te, et prótegam urbem istam propter me, et propter David servum meum. Dixitque Isaías: Afferte massam ficórum. Quam cum adtulissent, et posuissent super ulcus ejus, curátus est. Díxerat autem Ezechías ad Isaíam: Quod erit signum, quia Dóminus me sanábit, et quia ascensúrus sum die tértia templum Dómini? Cui ait: Hoc erit signum a Dómino quod factúrus sit Dóminus sermónem, quem locútus est: Vis ut ascendat umbra decem líneis, an ut revertátur tótidem grádibus? Et ait Ezechías: Fácile est umbram créscere decem líneis; nec hoc volo, ut fiat, sed ut revertátur retrorsum decem grádibus. Invocávit ítaque Isaías Prophéta Dóminum, et reduxit umbram per líneas, quibus jam descénderat in ho-

rológio Achaz, retrorsum decem grádibus.

℟. Ego dixi: In dimídio diérum meórum vadam ad portas ínferi; præcísa est velut a texente vita mea; dum àdhuc ordírer, succídit me.* Dómine corrípies me et vivificábis me. ℣. Generátio mea abláta est, et convolúta est a me, quasi tabernáculum pastórum: * Dómine. *Is.* 38.

Lectio II.

In témpore illo misit Bérodach Báladan, rex Babyloniórum, lítteras et múnera ad Ezechíam; audíerat enim quod ægrotasset Ezechías. Lætátus est autem in adventu eórum Ezechías. Venit autem Isaías Prophéta ad regem Ezechíam, dixitque ei: Quid dixérunt viri isti? aut unde venérunt ad te? Cui ait Ezechías: De terra longinqua venérunt ad me, de Babylóne. At ille respondit: Quid vidérunt in domo tua? Ait Ezechías: Omnia quæcumque sunt in domo mea, vidérunt: Nihil est quod non monstráverim eis in thesauris meis. Dixit ítaque Isaías Ezechíæ: Audi sermónem Dómini: Ecce dies vénient, et auferentur ómnia quæ sunt in domo tua, et quæ condidérunt patres tui usque in diem hanc, in Babylónem: non remanébit quidquam, ait Dóminus. Sed et de fíliis tuis qui egredientur ex te, quos generábis, tollentur, et erunt eunúchi in palátio regis Babylónis. Dixit Ezechías ad Isaíam: Bonus sermo Dómini, quem locútus es: sit pax et véritas in diébus meis. Dormivitque Ezechías cum pátribus suis, et regnávit Manassés fílius ejus pro eo.

℟. Humiliátus est Ezechías, eo quod exaltátum fuisset cor ejus: * Et idcirco non venit ira Dómini in diébus Ezechíæ. ℣. Dixit ad Isaíam: Bonum verbum Dómini quod locútus est: fiat tantum pax et véritas in diébus meis: * Et. *II. Par.* 32. *Is.* 39.

Lectio III.

Brev. Meld. et Prop. Farense.

Eustasius, nóbilis Burgundus, Columbáni in cœnóbio Luxoviensi discípulus fuit et successor. Cum per Briégium transíret, sanctam Faram in extrémis pósitam, fusis ad Deum précibus, et signo crucis impresso, sanitáti restítuit; et paulo post eídem a patre monastérii juxta votum condendi facultátem obtínuit. Suis prædicatiónibus Warascos ad ripam Dubis utramque incolentes, et Bajoários Germániæ pópulos, tam a pagánicis superstitiónibus, quam ab erróribus Photíni et Bonósi, qui nudum hóminem Christum adserébant, liberávit. In quibus sócium hábuit sanctum Agilum, cui válida febre pulsáto prístinam statim réddidit sanitátem. Agréstium mónachum, Columbáni

institútis et disciplínæ detrahentem, in Concílio Matisconensi confutávit. Acerbíssimi dolóris incéndio per dies triginta, tanquam aurum in fornáce purgátus, et viático sumpto, sexcentórum ferme monachórum pater, ad cœlos evolávit, die vigésima nona Mártii, anno Christi sexcentésimo vigésimo quinto.

℟. Sapiéntia justum deduxit per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei; et * Dedit illi sciéntiam sanctórum : † Honestávit illum in labóribus, et complévit labóres illíus. ℣. Regnum Dei justítia est, et pax in Spíritu sancto : qui in hoc servit Christo, placet Deo; * Dedit. Glória. † Honestávit. *Sap.* 10. *Rom.* 14.

Oratio Brev. Paris.

Familiam tuam, Deus, in tua misericórdia sperantem cœlesti prótege benignus auxílio; ut quæ de beáti Eustásii Abbátis virtútibus gloriátur, ejus méritis et intercessióne, perpétua pace et unitáte lætétur; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XXVIII.

S. COLUMBÆ,

VIRGINIS ET MARTYRIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 21.

Ex Libro quarto Regum.

Duodecim annórum erat Manasses cum regnáre cœpisset, et quinquaginta quinque annis regnávit in Jerúsalem : fecitque malum in conspectu Dómini juxta idóla géntium, quas delévit Dóminus a fácie filiórum Israel. Conversusque est, et ædificávit excelsa quæ dissipáverat Ezechías pater ejus. Locutusque est Dóminus in manu servórum suórum Prophetárum, dicens : Quia fecit Manasses rex Juda abominatiónes istas péssimas, super ómnia quæ fecérunt Amorrhæi ante eum, et peccáre fecit étiam Judam in immundítiis suis : proptérea hæc dicit Dóminus Deus Israel : Ecce ego indúcam mala super Jerúsalem et Judam : ut quicumque audíerit, tínniant ambæ aures ejus. Et extendam super Jerúsalem funículum Samaríæ, et pondus domus Achab : et delébo Jerúsalem, sicut deléri solent tábulæ : et delens vertam, et ducam crébrius stylum super fáciem ejus. Dimittam vero relíquias hæreditátis meæ, et tradam eas in manu inimicórum ejus; eruntque in vastitátem et in rapínam cunctis adversáriis suis.

℟. Manasses seduxit habitatóres Jerúsalem, ut fácerent malum : * Insuper et sánguinem innóxium fudit Manasses multum nimis. ℣. Locútus est Dóminus ad eum, et ad pópulum illíus, et adténdere noluérunt; * Insuper. *II. Par.* 33. *IV. Reg.* 21.

Lectio II. Cap. 33.

Ex Libro secundo Paralipómenon.

Idcirco superinduxit eis Dóminus príncipes exércitus regis Assyriórum : ceperuntque Manassen, et vinctum caténis atque compédibus duxérunt in Babylónem. Qui postquam coangustátus est, orávit Dóminum Deum suum; et egit pœniténtiam valde coram Deo patrum suórum. Deprecatusque est eum, et obsecrávit intente. Et exaudívit oratiónem ejus : reduxitque eum Jerúsalem in regnum suum. Et cognóvit Manasses quod Dóminus ipse esset Deus; et ábstulit deos aliénos, et simulácrum de domo Dómini; aras quoque, quas fécerat in monte domus Dómini, et in Jerúsalem; et projécit ómnia extra urbem. Porro instaurávit altáre Dómini, et immolávit super illud víctimas, et pacífica, et laudem : præcepitque Judæ ut servíret Dómino Deo Israel. Attamen adhuc pópulus immolábat in excelsis Dómino Deo suo.

℟. Quóniam humiliátus es in conspectu Dei ; * Ego quoque exaudívi te, dicit Dóminus, nec vidébunt óculi tui omne malum quod ego inductúrus sum super locum istum. ℣. Revéritus fáciem meam, scidisti vestimenta tua, et flevisti coram me; * Ego. *II. Par.* 34.

Lectio III.

Brev. Senon.

In civitáte Senonensi Columba Virgo, et propósito castitátis eluxit, et glorióso fídei testimónio. Quæ Christiánæ fídei accusáta variisque tentáta tormentis, Deo datam fidem ténuit invicta; tandem igne superáto, gládio cæsa, vitam fortem sancta morte commutávit Aureliáno regnante; et corpus ejus extra urbem sepultum est a Christiánis, prope martyrii locum. Ibi célebris miráculis et populórum concursu, exstructa Basílica est, in cujus stillicídio, séptimo século ineunte, sanctus Lupus Senonensis Epíscopus depósitus est, uti præcéperat, ad pedes castæ Mártyris; cujus, ut ibi religiósius ossa servarentur, capsam pretiósam impensis Dagoberti Francórum Regis sanctus Elígius confécerat. Prope Pruvínum habet vicum sui nóminis, et ecclésiam in qua unum ex ipsíus óssibus ab omni memória cólitur.

℟. Probávit me Dóminus quasi aurum quod per ignem transit.* Viam ejus custodívi et non declinávi ex ea. ℣. Dóminus mecum est, quasi bellátor fortis : * Viam. Glória.* Viam. *Job,* 23. *Jer.* 20.

Oratio Brev. Senon.

Deus, qui beátæ Columbæ Vírgini et Mártyri, misso cœ-

litus imbre, circumsævientes exstínguere dignátus es flammas : quæsumus ut ejus obtentu, ígnea antíqui serpentis jácula, infúso nobis rore tuæ miseratiónis, exstinguas; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXIX.

S. LUPI,

TRECENSIS EPISCOPI.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 22 et 23.

Ex Libro quarto Regum.

Octo annórum erat Josías cum regnáre cœpisset, triginta et uno anno regnávit in Jerúsalem. Fecitque quod plácitum erat coram Dómino, et ambulávit per omnes vias David patris sui : non declinávit ad déxteram sive ad sinistram. Narrávit Saphan scriba regi, dicens : Librum dedit mihi Helcías sacerdos. Quem cum legisset Saphan coram rege, et audisset rex verba libri legis Dómini, scidit vestimenta sua. Ascenditque rex templum Dómini, et omnis pópulus a parvo usque ad magnum. Legitque cunctis audiéntibus ómnia verba libri fœderis, qui inventus est in domo Dómini. Stetitque rex super gradum : et fœdus percussit coram Dómino, ut ambulárent post Dóminum, et custodírent præcepta ejus et testimónia, et cæremónias in omni corde, et in tota ánima, acquievitque pópulus pacto.

℟. Memória Josíæ in omni ore quasi mel, ipse est directus divínitus in pœniténtiam gentis,* Et tulit abominatiónes impietátis. ℣. Gubernávit ad Dóminum cor ipsíus, et in diébus peccatórum corroborávit pietátem,* Et. *Eccli.* 49.

Lectio II. Cap. 23.

Et præcépit rex Helcíæ pontífici, et sacerdótibus secundi órdinis, et janitóribus, ut projícerent de templo Dómini ómnia vasa quæ facta fúerant Baal, et in luco, et univérsæ milítiæ cœli : et combussit ea foris Jerúsalem. Et delévit arúspices quos posúerant reges Juda ad sacrificandum in excelsis per civitátes Juda et in circúitu Jerúsalem; et eos qui adolébant incensum Baal, et Soli, et Lunæ, et duódecim signis, et omni milítiæ cœli. Símilis illi non fuit ante eum rex, qui reverterétur ad Dóminum in omni corde suo, juxta omnem legem Móysi, neque post eum surrexit símilis illi. Verúmtamen non est aversus Dóminus ab ira furóris sui magni, quo irátus est furor ejus contra Judam; propter irritatiónes, quibus provocáverat eum Manasses. Dixit ítaque Dóminus : Etiam Judam áuferam a fácie mea, sicut ábstuli Israel : et projí-

ciam civitátem hanc, quam elégi Jerúsalem; et domum, de qua dixi : Erit nomen meum ibi.

℞. Non est ánima mea ad pópulum istum, propter Manassen, super ómnibus quæ fecit; * Quis miserébitur tui, Jerúsalem? aut quis ibit ad rogandum pro pace tua? ℣. Tu dereliquisti me, dicit Dóminus, retrorsum abiisti, et extendam manum meam super te; * Quis. *Jer.* 15.

Lectio III.

Ex Sidon. Apoll. Surio et aliis.

Lupus, Tulli Leucórum nóbili família natus, uxórem duxit Pœmeníolam, sancti Hilárii Arelatensis sorórem. Qui cum séptimo conjúgii anno réliquum vitæ in continéntia dégere decrevissent, Lupus ad beátum Honorátum Lirinensem Abbátem se cóntulit : unde post annum cum Matiscónem venisset, ut quod sibi de facultátibus supérerat, paupéribus erogáret, improvíso ad Trecensem Episcopátum raptus est. Biénnio post electus est a Synodo Gallicána, qui cum sancto Germáno Autissiodorensi in Británniam-Majórem ad expugnandam Pelagiánam hæresim proficiscerétur. Unde Trecas reversus, Hunnis in Gálliam effúsis, suis précibus urbem ab iis servávit incólumem, ipsumque Attilam eórum ducem in sui veneratiónem convertit. Annis círciter viginti, tábula pro lecto usus est, cilício pro interióre túnica; in oratióne alternis nóctibus pérvigil, in jejúniis assíduus, solo pane hordeáceo sábbato víctitans, census suos alendis paupéribus, captivisque rediméndis impéndere sólitus. Discípulos hábuit sanctos Epíscopos Polychrónium Virdunensem, Sevérum Trevirensem et Alpínum Cathalaunensem : ipse, ob exímias virtútes, Pontíficum Gallicanórum dictus fácile princeps. Quinquaginta autem et duóbus annis Sacerdótio functus, óbiit anno quadringentésimo septuagésimo nono.

℞. Máximus in salútem electórum Dei expugnáre insurgentes hostes; * Quam glóriam adeptus est in tollendo manus suas! ℣. Erat Deus cum eo et dedit ei grátiam et sapiéntiam in conspectu regis.* Quam. Glória.* Quam. *Eccli.* 46. *Act.* 7.

Oratio Sacr. Greg.

Deus, qui pópulis tuis in indulgéntia cónsulis, et amóre domináris, quique illis regendis vicários caritátis tuæ præficis magistros : da, quæsumus, intercedente beáto Lupo Pontífice, Spíritum sapiéntiæ, quibus præesse dedisti Ecclésiæ tuæ; ut de profectu sanctárum óvium fiant gáudia ætérna pastórum; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXX.

S. IGNATII LOYOLÆ,

PRESBYTERI.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 24.

Ex Libro quarto Regum.

Decem et octo annórum erat Jóachin cum regnáre cœpisset, et tribus ménsibus regnávit in Jerúsalem. Et fecit malum coram Dómino, juxta ómnia quæ fécerat pater ejus. Venitque Nabuchodónosor rex Babylónis ad civitátem cum servis suis, ut oppugnárent eam. Egressusque est Jóachin rex Juda ad regem Babylónis; et suscépit eum rex Babylónis anno octávo regni sui. Et prótulit inde omnes thesauros domus Dómini, et concídit universa vasa áurea, quæ fécerat Sálomon rex Israel in templo Dómini juxta verbum Dómini. Et tránstulit omnem Jerúsalem, et universos príncipes et omnes fortes exércitus, decem míllia, in captivitátem; nihilque relictum est, exceptis paupéribus pópuli terræ. Tránstulit quoque Jóachin in Babylónem, et júdices terræ duxit in captivitátem de Jerúsalem in Babylónem. Et constítuit Matthániam pátruum ejus pro eo: imposuitque nomen ejus Sedecíam.

℟. Contestátus es eos, Dómine, ut reverterentur ad legem tuam; ipsi vero superbe egérunt,* Et non audiérunt; et tradidisti eos in manu populórum terrárum. ℣. In judíciis tuis peccavérunt, quæ fáciet homo, et vivet in eis; et cervícem suam induravérunt,* Et. *II. Esdr.* **9.**

Lectio II. Cap. 36.

Ex Libro secundo Paralipómenon.

Viginti et unius anni erat Sedecías cum regnáre cœpisset, et úndecim annis regnávit in Jerúsalem. Fecitque malum in óculis Dómini Dei sui, nec erúbuit fáciem Jeremíæ Prophétæ, loquentis ad se ex ore Dómini. A rege quoque Nabuchodónosor recessit, qui adjuráverat eum per Deum: et indurávit cervícem suam et cor, ut non reverterétur ad Dóminum Deum Israel. Sed et universi príncipes Sacerdótum et pópulus prævaricáti sunt iníque juxta universas abominatiónes Géntium, et polluérunt domum Dómini, quam sanctificáverat sibi in Jerúsalem. Mittébat autem Dóminus Deus patrum suórum ad illos per manum nuntiórum suórum, de nocte consurgens, et quotídie cómmonens: eo quod párceret pópulo, et habitáculo suo. At illi subsannábant núntios Dei, et parvipendébant sermónes ejus, illudebantque Prophétis, donec ascénderet furor Dómini in

pópulum ejus, et esset nulla curátio.

℟. Reliquérunt legem Altíssimi reges Juda, et contempsérunt timórem Dei; * Dedérunt regnum suum et glóriam suam alienígenæ genti. ℣. Incendérunt electam sanctitátis civitátem, et desertas fecérunt vias ipsíus: *Dedérunt. *Eccli.* 49.

Lectio III.

Ex S. Ignatii vita a pluribus scripta.

Ignatius de Lóyola illustris Cántaber, Castiliensem aulam primum, ac dein milítiam sectátus est. Cum autem ex vúlnere in Pampelonensis arcis propugnatióne accepto decúmberet, piórum lectióne librórum a séculi vanitáte ad Deum conversus, facta in monte Ferráto ómnium delictórum exomologési, apud Minoressam Barcinonensis agri óppidum, inter egénos quibus vilíssima étiam exhibébat obséquia, vitam egit omni prorsus ex parte aspérrimam. In speluncam deinde ab hóminum conspectu remotíssimam secédens, homo litterárum plane rudis, sed illustratiónibus divínis recreátus, admirábilem illum compósuit Exercitiórum librum, qui innúmeris quas operátus est peccatórum conversiónibus céleber, ómnibus viris ascéticis notíssimus est. Ut vero se ad animárum lucra idóneum rite formáret, trigésimum jam agens annum, grammáticis inter púeros óperam dare non erúbuit. Parísiis cum philosóphica atque theológica stúdia repéteret, sócios sibi Parisiensis Académiæ grádibus insignes adjunxit, qui in ecclésia Montis-Mártyrum sese omnes, emisso voto, in próximi auxílium devovérunt; et hæc fuére Societátis Jesu incunábula, quam póstea a Paulo tértio confirmátam, quatuorque jam in orbis pártibus animárum salúti insudantem, Ignátius summa cum prudéntia rexit. Præcípua illi cura fuit ut rudes et púeri doctrínam Christiánam perdíscerent, Sacramentórum usus et frequéntior esset et sánctior. Non eum ab opéribus zeli et caritátis difficultátes, non contumélíæ aut irrisiónes, non duræ acceptiónes aut vérbera deterrébant. Ad Deum ómnia referébat, his verbis, AD MAJOREM DEI GLORIAM, velut symbolo uti sólitus. Romæ obdormívit in Dómino, anno salútis millésimo quingentésimo quinquagésimo sexto.

℟. Secundum grátiam Dei, quæ data est mihi,* Fundamentum pósui quod est Christus Jesus. ℣. Omnia in glóriam Dei; * Fundamentum. Glória. * Fundamentum. *I. Cor.* 3 *et* 10.

Oratio Brev. Rom.

Deus, qui ad majórem tui nóminis Glóriam propagan-

dam novo per beátum Ignátium subsídio militantem Ecclésiam roborasti : concéde, ut ejus auxílio et imitatióne certantes in terris, coronári cum ipso mereámur in cœlis; Qui vivis.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXXI.

S. GERMANI,

AUTISSIODORENSIS EPISCOPI.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 25.

Ex Libro quarto Regum.

FACTUM est autem anno nono regni Sedecíæ, venit Nabuchodónosor rex Babylónis, ipse et omnis exércitus ejus, in Jerúsalem, et circumdedérunt eam : et exstruxérunt in circúitu ejus munitiónes. Et clausa est cívitas atque valláta usque ad undécimum annum regis Sedecíæ : prævaluitque fames in civitáte, nec erat panis pópulo terræ. Et interrupta est cívitas : et omnes viri bellatóres nocte fugérunt. (Porro Chaldæi obsidébant in circúitu civitátem.) Fugit ítaque Sedecías; et persecútus est exércitus Chaldæórum regem, comprehenditque eum in planítie Jéricho : et omnes bellatóres qui erant cum eo, dispersi sunt, et reliquérunt eum. Apprehensum ergo regem duxérunt ad regem Babylónis, qui locútus est cum eo judícium. Fílios autem Sedecíæ occídit coram eo, et óculos ejus effódit, vinxitque eum caténis, et adduxit in Babylónem.

℟. Misit Dóminus ad vos omnes servos suos Prophétas, * Et non audistis me, dicit Dóminus, ut me ad iracúndiam provocarétis in malum vestrum. ℣. Locútus sum ad vos de nocte consurgens, et loquens : * Et. *Jer.* 25.

Lectio II.

MENSE quinto, séptima die mensis, ipse est annus nonus décimus regis Babylónis : venit Nabuzardan princeps exércitus, servus regis Babylónis, in Jerúsalem. Et succendit domum Dómini, et domum regis, et domos Jerúsalem, omnemque domum combussit igni. Et muros Jerúsalem in circúitu destruxit omnis exércitus Chaldæórum, qui erat cum príncipe mílitum. Réliquam autem pópuli partem, quæ remánserat in civitáte, tránstulit Nabuzardan princeps milítiæ. Et de paupéribus terræ relíquit vinitóres et agrícolas. Columnas autem æreas quæ erant in templo Dómini, et bases, et mare æreum quod erat in domo Dómini, confregérunt Chaldæi, et transtulérunt æs omne in Babylónem.

℟. Pro eo quod non audistis verba mea, ecce ego mittam Nabuchodónosor servum

meum; et addúcam super terram istam: * Et sérvient omnes gentes istæ regi Babylónis septuaginta annis. ℣. Erit universa terra hæc in solitúdinem et in stupórem; * Et. *Jer.* 25.

Lectio III.

Ex S. Germani vita, auctore Constantio, et ex S. Prosperi Fastis.

GERMANUS nóbili génere Autissiodóri natus, provínciæ suæ visitátor constitútus, in Gálliam rédiit, ubi ab Amatóre Autissiodorensi Epíscopo reprehensus est, quod ferárum quas venando céperat, trunca cápita, ex ritu Gentílium, de árbore quæ in médio civitátis erat, suspénderet. Sed ubi Germánum sibi successórem futúrum divínitus cómperit Amátor, Augustodúnum se cóntulit, ut Germáni in Clerum adsciscendi potestátem a Júlio præfecto impetráret. Quod ut obtínuit, Germánum, rescisso capillítio, clericáli veste índuit. Creátus Epíscopus súbito mutátur in virum álterum; exinde namque cœpit séculi pompam adspernári, uxórem habére pro soróre, vitamque ásperam dúcere. Cum autem Pelagiána hæresis in Británnia-Majóre grassarétur, ad eam exstirpandam Gálliæ Epíscopi, rogántibus Britannis, misérunt Germánum cum Lupo Trecensi, qui ínsulam purgárunt ab erróre. Cláruit ibi Germánus miráculis: sed illud imprímis memorandum, quod, cum venerandi Antístites adversus Pelagiános disputatiónem públicam habuissent, ac eos confutassent; sub ipsórum óculis, et coram ingenti pópulo qui spectátor et judex certáminis áderat, Germánus, invocáto Trinitátis nómine, puellæ cæcæ visum restítuit. In Gálliam redux, cum accepisset civitátem suam tribútis, aliisque calamitátibus ádmodum premi, Arelátem se cóntulit ad Auxiliárem Gálliæ præfectum, qui Germáni précibus pro plebe vexáta ultro ánnuit. In Británniam íterum, ut opus quod cœperat absólveret, adjuncto sibi cómite Sevéro Trevirensi, remeávit. Tum per Aremóricos reversus, Alanórum exércitum, ad puniendos rebelles ab Aétio præfecto missum, avocávit. Dénique Ravennam profectus, ut a Valentiniáno Imperatóre iis véniam péteret, et ab ipso ejusque matre Placídia honoríﬁce exceptus, ibi paucos post dies ex hac vita decessit, anno quadringentésimo quadragésimo octávo. Corpus ejus póstea honoríﬁco comitátu Autissiodórum delátum est.

℟. Arma milítiæ nostræ non carnália sunt, sed poténtia Deo ad destructiónem munitiónum, * Consília destruentes, et omnem altitúdinem extollentem se adversus sciéntiam Dei. ℣. In nómine tuo, Dómine, spernémus in-

surgentes in nobis;* Consília. Glória.* Consília. *II. Cor.* 10. *Ps.* 43.

Oratio Brev. Autiss.

Aufer a nobis, quæsumus, Dómine, cor lapídeum; et intercedente beáto Pontífice Germáno, eam nobis grátiam benignus infunde, quam et devictus expertus est, et victor adséruit; Per Dóminum.

Vesperæ de S. Petro ad vincula, nisi sit Sabbatum aut Dominica.

MENSE AUGUSTO.

DOMINICA PRIMA.

REVELATIO SEU INVENTIO CORPORIS SANCTI STEPHANI PROTOMARTYRIS,

ECCLESIÆ CATHEDRALIS MELDENSIS, ET TOTIUS DIOECESIS PATRONI.

ANNUALE-MINUS.

IN I VESPERIS.

Psalmi de Sabbato.

Ant. 1. D. Timenti Dóminum bene erit in extrémis, et in die defunctiónis suæ benedicétur. *Eccli.* 1.

Ant. 2. D. Protegétur sub tégmine sapiéntiæ a fervóre, et in glória ejus requiescet. *Eccli.* 14.

Ant. 3. a. Absque terróre requiescet, et abundántia perfruétur, timóre malórum subláto. *Prov.* 1.

Ant. 4. E. Si senúerit in terra radix ejus, et in púlvere emórtuus fúerit truncus illíus, germinábit. *Job,* 14.

Ant. 5. a. Germinábit sicut lílium, et erumpet radix ejus ut Líbani. *Osee,* 14.

Capitulum. Is. 66.

Hæc dicit Dóminus : Consolábor vos, et in Jerúsalem consolabímini. Vidébitis, et gaudébit cor vestrum, et ossa vestra sicut herba germinábunt, et cognoscétur manus Dómini servis ejus.

℟. Ignótus erit locus donec Deus propítius fiat; * Et tunc Dóminus ostendet hæc : et apparébit majestas Dómini. ℣. Amodo, jam dicit Spíritus, ut requiescant a labóribus suis; ópera enim illórum sequuntur illos : * Et. Glória.* Et. *II. Mach.* 2. *Apoc.* 14.

Hymnus. Brev. Paris.

Conscende cœlum : jam datur,
Christi pugil, quiéscere;
Quem roborantem sénseras,
Nunc te beantem cónspicis.
Dum mens solúta vínculis
Æterna libat gáudia,

Sacri feruntur córporis
Terras in omnes pígnora.
Tuo superba nómine
Erecta templa quot vides!
Jam totus orbis, qua patet,
Tuis resultat láudibus.
At quale surgit óssibus
Decus! micant altáribus;
Proni fidéles ósculis
Votisque súpplices colunt.
Audis precantes; jam redit
Claudo gradus, cæco dies;
Muto loquéla rédditur,
Et surdus éxcipit sonos.
Quin ipsa saxa, quæ tuo
Sunt purpuráta sánguine,
Ægris medentur, et malos
Torquent fugantque spíritus.
Fortem corónans mílitem,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

℣. Dabis, Deus, gáudium et lætítiam; ℟. Et exsultábunt ossa humiliáta. *Ps.* 50.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. J. Revélat Deus de ténebris, et prodúcit in lucem umbram mortis. *Job,* 12.

AD COMPLETORIUM.

Psalmi de Sabbato.

Ant. 4. D. Defossus, secúrus dórmies; requiesces, et non erit qui te extérreat; et deprecabuntur fáciem tuam plúrimi. *Job,* 11.

Ad Hymnum, Doxologia :

¶ Sit laus Patri, laus Fílio,
Qui Mártyris corpus sui
Fulgére dat miráculis;
Par sit tibi laus, Spíritus.
Amen.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 6. F. Erumpet quasi mane lumen tuum, et sánitas tua cítius oriétur : anteíbit fáciem tuam justítia tua, et glória Dómini cólliget te. *Is.* 58.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum custodientem ossa Sanctórum suórum, * Veníte, adorémus. *Ps.* 33.

Hymnus. S. V.

Obscuros tenebris, Christe, vetas premi,
Clara qui pugiles te nece prædicant;
Quæ sub nocte jacent, temporibus suis
Hæc pleno retegis die.
Quæ celáta diu pulvereo situ,
Monstras ossa tui spléndida Mártyris;
Ad cujus cíneres cúrritur, et suus
Siccis est honor óssibus.
Flores e tumulo vim medicam trahunt,
Et cæco subitum restituunt diem,
Qui dux ipse sui, jam repetit domum
Cœli múnere lætior.
Ultor nempe Deus non meritæ necis,
Sacris opprobrium pensat honóribus :
Claros prodigiis, ac venerábiles
Ipsos vel tumulos facit.
Patri máxima laus, máxima Fílio,
Amborumque sacro máxima Flámini,

Cujus præsidio prælia sústinent
Fuso sánguine Mártyres. Amen.

IN I NOCTURNO.

In Ps. Dómine, quid multiplicáti sunt, 2.

Ant. 1. a. Justus quasi virens fólium, germinábit; radix illíus non commovébitur. *Prov.* 11 *et* 12.

In Ps. Usquequo, Dómine, 57.

Ant. 2. D. Qui confídit in Dómino, erit quasi lignum quod transplantátur super aquas, quod ad humórem mittit radíces suas : et non timébit, cum vénerit æstus. *Jer.* 17.

In Ps. Dómine, in virtúte tua, 69.

Ant. 2. a. Erit fólium ejus víride, et in témpore siccitátis non désinet fácere fructum. *Jer.* 17.

℣. Justus ut palma florébit; ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. *Ps.* 91.

Lectio I. Cap. 8.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Romános.

Qui in carne sunt, Deo placére non possunt. Vos autem in carne non estis, sed in spíritu : si tamen Spíritus Dei hábitat in vobis. Si quis autem Spíritum Christi non habet, hic non est ejus. Si autem Christus in vobis est : corpus quidem mórtuum est propter peccátum, spíritus vero vivit propter justificatiónem. Quod si Spíritus ejus, qui suscitávit Jesum a mórtuis, hábitat in vobis : qui suscitávit Jesum Christum a mórtuis, vivificábit et mortália córpora vestra, propter inhabitantem Spíritum ejus in vobis.

℟. Oriétur in ténebris lux tua, et ténebræ tuæ erunt sicut merídies, et * Implébit Dóminus splendóribus ánimam tuam, et ossa tua liberábit. ℣. Fulgébunt Justi sicut sol in regno Patris eórum. * Implébit. Glória.* Implébit. *Matth.* 13.

Lectio II.

Existimo quod non sunt condignæ passiónes hujus témporis ad futúram glóriam, quæ revelábitur in nobis. Nam exspectátio creatúræ revelatiónem filiórum Dei exspectat; vanitáti enim creatúra subjecta est non volens, sed propter eum, qui subjécit eam in spe : quia et ipsa creatúra liberábitur a servitúte corruptiónis, in libertátem glóriæ filiórum Dei. Scimus enim quod omnis creatúra ingemiscit, et párturit usque adhuc. Non solum autem illa, sed et nos ipsi primítias spíritus habentes; et ipsi intra nos gémimus, adoptiónem filiórum Dei exspectantes, redemptiónem córporis nostri.

℟. Nunc fílii Dei sumus, et nondum appáruit quid érimus; * Scimus quóniam cum

apparúerit, símiles ei érimus. ℣. In justítia apparébo conspéctui tuo, Dómine : satiábor cum apparúerit glória tua.* Scimus. Glória.* Scimus. *I. Joan.* 3. *Ps.* 16.

Lectio III. Cap. 15.

Ex Epístola prima beáti Pauli Apóstoli ad Corínthios.

Dicet áliquis : Quómodo resurgunt mórtui? Qualíve córpore vénient? Insípiens, tu quod séminas, non vivificátur, nisi prius moriátur. Et quod séminas, non corpus quod futúrum est, séminas; sed nudum granum, ut puta trítici, aut alicújus ceterórum. Deus autem dat illi corpus sicut vult; et unicuíque séminum próprium corpus. Non omnis caro, eádem caro; sed ália quidem hóminum, ália vero pécorum, ália vólucrum, ália autem píscium. Et córpora cœléstia, et córpora terréstria; sed ália quidem cœléstium glória, ália autem terréstrium. Alia cláritas solis, ália cláritas lunæ, et ália cláritas stellárum; stella enim a stella differt in claritáte : sic et resurréctio mortuórum. Seminátur in corruptióne, surget in incorruptióne : seminátur in ignobilitáte, surget in glória : seminátur in infirmitáte, surget in virtúte : seminátur corpus animále, surget spiritále.

℟. Sunt quorum non est memória : periérunt quasi non fúerint; sed * Córpora Sanctórum in pace sepulta sunt, et nomen eórum vivit in generatiónem et generatiónem. ℣. Oportet corruptíbile hoc indúere incorruptiónem; et mortále hoc indúere immortalitátem. * Córpora. Glória. *Repet.* ℟. Sunt, *usque ad* ℣. *Eccli.* 44. *I. Cor.* 15.

IN II NOCTURNO.

In Ps. In Dómino confído, 74.

Ant. 4. d. Revelábit terra sánguinem suum, et non opériet ultra interfectos suos. *Is.* 26.

In Ps. Miserére mei.... quóniam, 110.

Ant. 5. a. Ossa eórum púllulent de loco suo; nam corroboravérunt Jacob, et redemérunt se in fide virtútis. *Eccli.* 49.

In Ps. Nonne Deo, 112.

Ant. 6. F. Tunc aperientur óculi cæcórum, et aures surdórum patébunt. *Is.* 35.

℣. In Dómino sperávit cor meum. ℟. Et reflóruit caro mea. *Ps.* 27.

Lectio IV.

Ex Epist. Luciani Presb. de Revel. corp. S. Stephani, apud S. August.

Stephanum signis et prodígiis, simul et sermónibus Christum prædicantem, lapídibus obruisse, sævítiæ Judæórum non fuit satis : in ipsum corpus exánime idem exarsit furor. Jussérunt prín-

cipes Sacerdótum, ut projectum béstiis cadáver extra portam Jerúsalem, in ipso passiónis loco manéret insepultum: die noctúque sic jácuit, sed pénitus illæsum; non avis, non fera ádtigit. Gamáliel compátiens, ut ípse ait, Christi ministro, et festínans habére mercédem, et partem cum sancto viro in fide, clam nocte corpus súbripi curávit; et in villam suam Caphargámala, viginti míllibus a civitáte distantem, adsportávit. Ibi per quadraginta dies fúnerum obséquiis digno sumptu et planctu magno celebrátis, corpus sancti Mártyris in monumento suo novo depósuit. Nicodémum exinde pro Christo passum et expulsum, in eamdem villam sústulit defunctum, et honorífice juxta sanctum Stéphanum sepelívit. Demum ipse cum fílio suo Abíba in eódem sepulcro cónditus est.

℟. Tulit Prophétes cadáver viri Dei, et pósuit in sepulcro suo: cumque planxissent eum, dixit ad fílios suos: Cum mórtuus fúero, sepelíte me in sepulcro: * Juxta ossa ejus pónite ossa mea. ℣. Moriátur ánima mea morte justórum: * Juxta. Glória.* Juxta. *III. Reg.* 13. *Num.* 23.

Lectio V.

Latuerunt horumce córpora Sanctórum ad annum usque quadringentésimum décimum quintum, quo sic fuére reveláta divínitus. Luciáno Presbytero appáruit in somnis vir quidam sénior et dignitáte sacerdótii venerábilis, ipsi locum sepultúræ índicans, jubensque Joannem Jerosolymórum Antístitem adíre, et cum ipso ágere ut sancta córpora honestióri reponerentur loco. Cum huic primæ et álteri visióni non acquievisset Luciánus, jejúniis tamen et oratiónibus insistens, tértio appáruit idem senex, de nímia cautióne objurgans, admonensque siccitátem quæ tunc in terris desæviébat, non prius cessúram esse, quam Stéphano et sóciis facta fuisset oratiónis domus. Re ígitur ad Joannem deláta, effossa est humus coram ingenti multitúdine, inter quos plúrimi áderant infirmi, variísque affecti languóribus. Theca autem corpus beáti Protomártyris contínens, cum duóbus áliis inventa fuit. Qua aperta, statim terræ motus factus est, et mira diffúsa est suávitas odóris; de quo, ipsa hora, septuaginta et tres infirmi sanáti sunt.

℟. Quis est títulus ille? * Sepulcrum est hóminis Dei; † Intacta mansérunt ossa illíus. ℣. Custódit Dóminus ómnia ossa justórum; unum ex his non conterétur: * Sepulcrum. Glória. † Intacta. *IV. Reg.* 23. *Ps.* 33.

Lectio VI.

Ex sancto Augustíno Epi-

scopo de Martyrio sancti Stéphani. *Serm.* 318. *n.* 1.

Audistis, cum passiónis Stéphani léctio legerétur de libro canónico Actuum Apostolórum, quemádmodum lapidátus sit a Judæis, quemádmodum Dómino commendáverit spíritum suum, quemádmodum étiam in extrémo génibus fixis oráverit pro lapidatóribus suis. Hujus corpus ex illo usque ad ista témpora látuit. Nuper autem appáruit, sicut solent apparére sanctórum córpora Mártyrum revelatióne Dei, quando plácuit Creatóri. Præcedéntibus enim signis, locus demonstrátus est; et quómodo fúerat revelátum, sic et inventum est. Multi inde relíquias accepérunt, quia Deus vóluit, et huc venérunt. Commendátur ergo Caritáti vestræ et locus et dies: utrumque celebrandum in honórem Dei, quem conféssus est Stéphanus. Nos enim in isto loco non aram fécimus Stéphano, sed de Relíquiis Stéphani aram Deo.

℟. Scitóte quóniam * Mirificávit Dóminus Sanctum suum. ℣. Mórtuum prophetávit corpus ejus: * Mirificávit. Glória. *Repet.* ℟. Scitóte, *usque ad* ℣. *Ps.* 4. *Eccli.* 48.

IN III NOCTURNO.

In Ps. Exaudi Deus.... cum déprecor, 112.

Ant. 7. d. Erit quasi olíva glória ejus, et odor ejus ut Líbani. *Osee,* 14.

In Ps. Exaudi, Dómine, *cum sua divisione,* 114.

Ant. 8. G. Memória ejus in compositiónem odóris facta opus pigmentárii. *Eccli.* 49.

In Ps. Miserére mei, Deus, secundum, 124.

Ant. 3. c. In séculum memória ejus in benedictióne, et nominátus est usque ad novíssimum terræ. *I. Mach.* 3.

℣. In memória ætérna erit justus; ℟. Ab auditióne mala non timébit. *Ps.* 111.

Lectio VII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *Post libellum de S. Stephano. Serm.* 324. *n.* 3.

Apud Uzalim, múlier quædam amísit fílium catechúmenum, infantem lactentem. Quæ cum vidisset irreparabíliter pérditum, cucurrit ad Memóriam beáti Mártyris Stéphani, et cœpit ab illo exígere fílium, et dícere: Sancte Martyr, vides nullum remansisse solátium. Tu vides quare plangam. Redde fílium meum, ut hábeam eum ante conspectum Coronatóris tui. Hæc et tália cum precarétur, lácrymis quodámmodo non peténtibus, sed exigéntibus, revixit fílius ejus. Et quia díxerat: Nosti quare illum quæram, osténdere vóluit étiam Deus verum ánimum ejus. Contínuo tulit illum ad Presbyteros, baptizátus est, unctus est, complétis ómni-

bus sacramentis adsumptus est. Illa autem tali eum vultu deduxit, tanquam non dedúceret ad réquiem sepulcri, sed ad sinum Mártyris Stéphani.

℟. Mórtuus est puer; cumque venisset ad virum Dei * Mater púeri, ait : Vivit Dominus, et vivit ánima tua, non dimittam te. Surrexit ergo, et orávit ad Dóminum, et ait : Tolle fílium tuum. ℣. Per fidem accepérunt mulíeres de resurrectióne mórtuos suos.* Mater. Glória.* Mater. *IV. Reg.* 4. *Hebr.* 11.

Lectio VIII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo de Civitáte Dei. *Lib.* 22. *Cap.* 8. *n.* 22.

Decem quidam fratres (quorum septem sunt mares, tres féminæ), de Cæsárea Cappadóciæ, suórum cívium non ignóbiles, maledicto matris recenti, patris eórum óbitu destitútæ, quæ injúriam sibi ab eis factam acerbíssime tulit, tali pœna sunt divínitus coercíti, ut horribíliter quaterentur omnes tremóre membrórum. In qua fœdíssima spécie, óculos suórum cívium non ferentes, quaquaversum cuíque ire visum est, toto pene vagabantur orbe Románo. Ex his étiam ad nos venérunt duo, frater et soror, Paulus et Palládia, multis áliis locis miséria diffamante jam cógniti. Venérunt autem ante Pascha ferme dies quíndecim, Ecclésiam quotídie, et in ea Memóriam gloriosíssimi Stéphani frequentábant, orantes ut jam sibi placarétur Deus, et salútem prístinam rédderet. Et illic, et quacumque ibant, convertébant in se civitátis adspectum. Nonnulli qui eos álibi víderant, causamque tremóris eórum nóverant, áliis, ut cuíque póterant, indicábant. Venit et Pascha, atque ipso die Domínico mane, cum jam frequens pópulus præsens esset, et loci sancti cancellos, ubi Martyrium erat, idem júvenis orans tenéret, repente prostrátus est, et dormienti simíllimus jácuit : non tamen tremens, sicut étiam per somnum solébat. Stupéntibus qui áderant, atque áliis pavéntibus, áliis doléntibus, cum eum quidam vellent erígere, nonnulli prohibuérunt, et pótius éxitum exspectandum esse dixérunt. Et ecce surrexit, et non tremébat, quóniam sanátus erat; et stabat incólumis, íntuens intuentes. Quis ergo se ténuit a láudibus Dei? Clamántium gratulantiumque vócibus Ecclésia usquequáque compléta est.

℟. Mirábilis Deus * In sanctis suis. ℣. Magnam fecit ostensiónis suæ evidéntiam, * In. Glória. * In. *Ps.* 67. *II. Mach.* 3.

Lectio IX. Cap. 23.

Léctio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Jerusalem justorum interfectrix.

In illo témpore; Dicebat Jesus : Væ vobis, Scribæ et Pharisæi hypócritæ, qui ædificátis sepulcra Prophetárum, et ornátis monumenta justórum; et dícitis : Si fuissémus in diébus patrum nostrórum, non essémus sócii eórum in sánguine Prophetárum. Et réliqua.

Homília sancti Augustíni Epíscopi. *Serm.* 317. *de S. Steph. Mart. n.* 5, 3.

Dominus amáre et acerbe árguit Judæos, sed amando : Væ vobis, Scribæ et Pharisæi hypócritæ. Quando dicébat ista, quis non díceret quia óderat illos? Venit ad crucem, et ait : Pater, ignosce illis, quia nésciunt quid fáciunt. Sic et Stéphanus in sermóne suo prius árguit : Dura cervíce, et non circumcísi corde et áuribus. Ista dicendo, quasi odit, quasi sævit. Lingua clamat, cor amat. Et cum tanta esset in docendo constántia, vidéte qualis exstíterit in morte patiéntia. Quid ait pro se? Dómine Jesu, áccipe spíritum meum. Pro se rogans stetit, pro illis genu flectit; et ait : Dómine, ne státuas illis hoc peccátum. Et hoc dicto, obdormívit. O somnus pacis! Qui inter lápides inimicórum dormívit, quómodo in suis cinéribus vigilábit? Sed hómines pigri ad præceptum, qui non díligunt inimícos suos, nec adtendunt Dóminum, qui si vellet se vindicáre de inimícis suis, non remanéret qui laudáret eum; quando áudiunt locum istum Evangélii quo Dóminus in cruce dixit, Pater, ignosce illis quia nésciunt quid fáciunt; dicunt sibi : Ipse hoc pótuit, tanquam Fílius Dei, tanquam únicus Patris. Caro enim pendébat, sed Deus intus latébat : nos autem quid sumus qui ista faciámus? Si multum ad te putas imitári Dóminum tuum; adtende Stéphanum, conservum tuum. Dóminus Christus únicus Dei Fílius : numquid hoc Stéphanus? Dóminus Christus, de incorrupta Vírgine natus : numquid hoc Stéphanus? Dóminus Christus venit, non in carne peccáti, sed in similitúdine carnis peccáti : numquid hoc Stéphanus? Sic natus est ut tu; ab eo renátus est, a quo et tu; eo prétio redemptus quo et tu; tanti valet quanti vales. Unum instrumentum nobis factum est, Evangélium, ubi omnes empti sumus. Ipsum adtende, conservum adtende.

℟. Pro eo ut me dilígerent detrahébant mihi; * Ego autem orábam. ℣. Posuérunt adversum me mala pro bonis, et ódium pro dilectióne mea : * Ego. Glória. *Repet.* ℟. Pro, *usque ad* ℣. *Ps.* 108.

AD LAUDES.

Psalmi de Dominica.

Ant. 6. F. Ossa ipsíus visi-

táta sunt, et post mortem prophetavérunt. *Eccli.* 49.

Ant. 5. F. Orávit; et cœlum dedit plúviam, et terra dedit fructum suum. *Jac.* 5.

Ant. 3. a. Addúcunt cæcum, et cœpit vidére; et restitútus est, ita ut clare vidéret ómnia. *Luc.* 8.

Canticum. Sap. 3.

Justorum ánimæ in manu Dei sunt; * et non tanget illos tormentum mortis.

Visi sunt óculis insipiéntium mori; * et æstimáta est afflíctio, éxitus illórum;

Et quod a nobis est iter, extermínium; * illi autem sunt in pace.

Et si coram homínibus tormenta passi sunt, * spes illórum immortalitáte plena est.

In paucis vexáti, * in multis bene disponentur;

Quóniam Deus tentávit eos,* et invénit illos dignos se.

Tanquam aurum in fornáce probávit illos, et quasi holocausti hóstiam accépit illos; * et in témpore erit * respectus illórum.

Fulgébunt justi, * et tanquam scintillæ in arundinéto discurrent.

Judicábunt natiónes, et dominabuntur pópulis; * et regnábit Dóminus illórum in perpétuum.

Qui confídunt in illo, * intélligent veritátem.

Et fidéles in dilectióne acquiescent illi: * quóniam donum et pax est electis ejus.

Ant. 4. E. Conveniébant turbæ multæ, ut sanarentur ab infirmitátibus suis, et virtus Dómini erat ad sanandum eos. *Luc.* 5.

Ant. I. *D.* Cum tetigisset cadáver ossa ejus, revixit homo, et stetit super pedes suos. *IV. Reg.* 13.

Capitulum. Eccli. 45.

Similem illum fecit Dóminus in glória Sanctórum, et magnificávit eum in timóre inimicórum, et ostendit illi glóriam suam.

Hymnus. Prop. S. Stephan.

Mole contrítus lapidum cruenta,
Prodit obscúro Stephanus sepulcro:
Orbis adsurgat; redivíva virtus
Ossibus exit.

Non latet Gallos; scit et Afra tellus;
Occidens et sol, oriensque clamat
Quid necis claræ monumenta largo
Múnere præstent.

Cæcus exsultat, recipitque lumen;
Claudus incédit pede liber æquo:
Mors et admótam fugitíva sentit
Mártyris arcam.

Transit in pannos tunicasque virtus;
Si quis in templo pia vota fundat,

Et sacros supplex cíneres honóret,
Vota reportat.
Córpori quærant alii medélam;
Cáritas nostrum trahit omne votum,
Quæ bonis vincit mala, gratiamque
Hóstibus orat.
Summa laus Patri, genitóque Verbo,
Et tibi compar utriusque nexus,
Qui salutárem Stephani sepulcro
Spargis odórem. Amen.

℣. Narráte ómnia mirabília Dómini; ℟. Laudámini in nómine sancto ejus. *Ps.* 104.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. G. Stéphanus faciébat prodígia et signa magna in pópulo. *Act.* 6.

Oratio Brev. Paris.

Omnipotens sempitérne Deus, qui sacrum beatíssimi Protomártyris Stéphani corpus fidélibus tuis reveláre voluisti: concéde, intercessiónis ejus auxílio, nos ab instántibus tribulatiónibus liberári, et ætérnis consolatiónibus adimpléri; Per Dóminum.

Fit sola Commem. Dominicæ occurrentis.

AD HORAS, Doxologia:

¶ Sit laus Patri, laus Fílio,
Qui Mártyris còrpus sui
Fulgére dat miráculis;
Par sit tibi laus, Spíritus.
Amen.

Psalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 6. F. Ossa ipsíus.

In ℟. *br.* ℣. Qui mirificasti * Sanctum tuum. *Ps.* 4.

Canon.

Ex Concíliis * Aquileiensi et ** Bituricensi. * *An.* 1596. *de Reliq. Sanct.* 15. ** *An.* 1584. *Tit.* 10. *de Reliq. Sanct.*

Sanctorum Relíquias in cœlo regnántium quæ viva fuérunt membra Christi Dómini, et Spíritus sancti templum, in honóre habéri pietas præcipit, Christiána rátio suádet... Honorámus Relíquias Mártyrum, ut Deum, cujus servi sunt, adorémus: honorámus servos, ut honor servórum redundet in Dóminum. Si enim ossa Mártyrum pólluunt contingentes, quómodo Eliséus Prophéta mórtuus mórtuum suscitávit?

AD TERTIAM.

Ant. 5. a. Orávit.

Capitulum. II. Par. 7.

Ait Dóminus: Si cláusero cœlum, et plúvia non flúxerit; conversus autem pópulus deprecátus me fúerit: ego exáudiam de cœlo, et sanábo terram eórum.

℟. *br.* Præcínite Dómino * in confessióne; * Allelúia, allelúia. Præcínite. ℣. Psállite Deo nostro * in cíthara; * Allelúia. Glória. Præcínite.

℣. Qui óperit cœlum núbi-

bus, ℟. Et parat terræ plúviam. *Ps.* 146.

AD SEXTAM.

Ant. 3. a. Addúcunt.

Capitulum. Ephes. 1.

Deus Dómini nostri Jesu Christi, Pater glóriæ, det vobis illuminátos óculos cordis; ut sciátis quæ sit spes vocatiónis ejus, et quæ divítiæ glóriæ hæreditátis ejus in sanctis.

℟. *br.* Accédite ad eum, * et illuminámini; * Allelúia, allelúia. Accédite. ℣. Et fácies vestræ * non confundentur; * Allelúia. Glória. Accédite. *Ps.* 33.

℣. Illúmina, Dómine, óculos meos, ℟. Ne unquam obdórmiam in morte. *Ps.* 12.

AD NONAM.

Ant. 1. D. Cum tetigisset.

Capitulum. Eccli. 48.

Quis potest simíliter sic gloriári tibi? Qui sustulisti mórtuum ab ínferis de sorte mortis in verbo Dómini Dei.

℟. *br.* Dóminus mortíficat, * et vivíficat; * Allelúia, allelúia. Dóminus. ℣. Dedúcit ad ínferos, * et redúcit; * Allelúia. Glória. Dóminus. *I. Reg.* 2.

℣. Deus virtútum, vivificábis nos, ℟. Et nomen tuum invocábimus. *Ps.* 79.

AD II VESPERAS.

In Ps. Beátus vir qui timet Dóminum, 19.

Ant. 2. D. Mórtui estis, et vita vestra est abscóndita cum Christo in Deo. *Coloss.* 3.

In Ps. Crédidi, 89.

Ant. 2. D. Habentes spíritum fídei, crédimus; scientes quóniam qui suscitávit Jesum a mórtuis, et nos cum Jesu suscitábit. *II. Cor.* 4.

In Ps. Ad Dóminum, cum tribulárer, 55.

Ant. 3. E. Qui suscitávit Jesum Christum a mórtuis, vivificábit et mortália córpora vestra, propter inhabitantem Spíritum ejus in vobis. *Rom.* 8.

In Ps. Lætátus sum, 55.

Ant. 4. E. Scimus quóniam si terrestris domus nostra hujus habitatiónis dissolvátur, quod ædificatiónem ex Deo habémus, domum non manufactam, æternam in cœlis. *II. Cor.* 5.

In Ps. In convertendo, 38.

Ant. 5. C. Primítias Spíritus habentes, intra nos gémimus, adoptiónem filiórum Dei exspectantes, redemptiónem córporis nostri. *Rom.* 8.

Capitulum. Philip. 3.

Nostra conversátio in cœlis est; unde étiam Salvatórem exspectámus Dóminum nostrum Jesum Christum, qui reformábit corpus humilitátis nostræ configurátum córpori claritátis suæ.

Hymnus, Obscúros tenebris, *ut in Officio Nocturno*, 439.

℣. Cor meum et caro mea exsultavérunt, ℟. In Deum vivum. *Ps.* 83.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. J. Novos cœlos et novam terram, secundum promissa Dómini, exspectámus, in quibus justítia hábitat; propter quod hæc exspectantes, satágite immaculáti et invioláti ei inveníri in pace. *II. Petr.* 3.

AD COMPLET. Ps. et Capit. de Dominica; cetera ut heri, 439.

DIE I.

S. PETRI,

APOSTOLI,

AD VINCULA.

Duplex-minus.

¶ *Si hoc Festum occurrat in Dominica, omnino omittitur propter Festum S. Stephani Protomartyris.*

IN I VESPERIS.

Ant. 7. ç. Dabo te pópulo huic in murum æreum, et bellábunt adversum te, et non prævalébunt. *Jer.* 15.

Ant. 4. *D.* Ne tímeas, serve meus, neque páveas; quia ecce ego salvábo te. *Jer.* 30.

Ant. 1. g. Liberábo te: éruens liberábo te, et gládio non cades. *Jer.* 39.

Ant. 2 *D.* In die illa cónteram jugum de collo tuo, et víncula disrumpam. *Jer.* 30.

Ant. 8. *G.* Ego ante te ibo et gloriósos terræ humiliábo, portas æreas cónteram, et vectes férreos confringam. *Is.* 45.

Capitulum. Jer. 1.

Ego dedi te hódie in civitátem munítam, et in columnam férream, et in murum æreum super omnem terram, régibus Juda, princípibus ejus, et sacerdótibus, et pópulo terræ: et bellábunt adversum te, et non prævalébunt, quia ego tecum sum, ait Dóminus, ut líberem te.

Hymnus. S. V.

Qui Christiáno gloriantur nómine,
Ahéna frustra vincla captívos tenent;
Frustra satelles servat insomnis fores,
Inter caténas mente stant libérrima.
Ornant revinctos, invidendæ cómpedes;
Nec ponderósæ, quas Amor leves facit:
Non densa tetri cárceris nox óbsidet,
Æterna summo quos manet cœlo dies.
Dulces caténæ! quæ reum non árguunt,
Sed Christi amantem quæ probant Apóstolum:
Regum corónis, áureis monílibus,
Vos sacra pluris æstimámus víncula.
Patri suprémo sit supréma glória;
Tibíque laudes totus orbis cóncinat,
Æterne Fili, splendor æterni Patris:

Compar sit almo laus decusque Flámini. Amen.

℣. Dómine Deus meus, in te sperávi; ℟. Salvum me fac ex ómnibus persequéntibus me. *Ps.* 7.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Dóminus Deus auxiliátor meus, et scio quia non confundar. *Is.* 50.

AD NOCTURNUM.

Invit. Dóminum qui solvit compedítos, * Veníte, adorémus. *Ps.* 145.

Hymnus, Qui Christiáno, *ut in I Vesperis*, 449.

Ant. 2. D. Loquéntibus Petro et Joanne, supervenérunt Sacerdótes, et injecérunt in eos manus. *Act.* 4.

Ant. 1. *D.* Posuérunt eos in custódiam: multi autem credidérunt, et factus est númerus virórum quinque míllia. *Act.* 4.

Ant. 4. E. Factum est in crástinum, ut congregarentur príncipes, et senióres, et Scribæ; et statuentes eos in médio, interrogábant. *Act.* 4.

℣. Auxit Dóminus pópulum suum vehementer; ℟. Et firmávit eum super inimícos ejus. *Ps.* 104.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Liber Tobíæ.

Tobias ex tribu et civitáte Népthali, cum captus esset in diébus Salmánasar regis Assyriórum, in captivitáte tamen pósitus, viam veritátis non deséruit; ita ut ómnia, quæ habére póterat, quotídie concaptívis frátribus impertíret. Cumque esset júnior ómnibus in tribu Népthali, nihil tamen pueríle gessit in ópere. Dénique cum irent omnes ad vítulos áureos quos Jeróboam fécerat rex Israel, hic solus fugiébat consórtia ómnium, sed pergébat in Jerúsalem ad templum Dómini, et ibi adorábat Dóminum Deum Israel, ómnia primitíva sua et décimas suas fidéliter ófferens. Hæc et his simília secundum legem Dei puérulus observábat. Cum vero factus esset vir, accépit uxórem Annam de tribu sua; genuitque ex ea fílium, nomen suum impónens ei, quem ab infántia timére Deum dócuit, et abstinére ab omni peccáto. Igitur, cum per captivitátem devenisset cum uxóre sua et fílio in civitátem Níniven cum omni tribu sua, iste custodívit ánimam suam. Et quóniam memor fuit Dómini in toto corde suo, dedit illi Deus grátiam in conspectu Salmánasar regis; et dedit illi potestátem quocumque vellet ire, habens libertátem quæcumque fácere voluisset. Pergébat ergo ad omnes, qui erant in captivitáte, et mónita salútis dabat eis.

℟. Quis permansit in mandátis Dei, et derelictus est? quóniam pius et misericors est, * Et protector est ómnibus exquiréntibus se in veritáte. ℣. Bonus Dóminus, et confortans in die tribulatió-

nis, et sciens sperantes in se, * Et. *Eccli.* 2. *Nahum*, 1.

Lectio II.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 8. *in Epist. ad Ephes. n.* 1, 2.

Nihil est æque præclárum atque víncula propter Christum. Si quis amat Christum, novit quod dícitur; si quis Dómini amóre úritur, novit vim vinculórum et dignitátem. Hoc fortasse est præclárius quam sedére a dextris ejus: hoc est magnificéntius quam sedére super duódecim sedes, vinctum esse propter Christum. Hoc sancti chori solum est intellígere, Apostolórum, inquam. Audi enim beátum Lucam dicentem eos rediisse gaudentes a conspectu concílii, quóniam digni hábiti sunt pro nómine Christi contumélíam pati. Atque áliis quidem vidétur esse ridículum, si probrum et contumélia dignitátis et lætítiæ loco habeantur: iis autem qui sciunt Christi desidérium, quid beátius quam contuméliis áffici? Vellem ego quidem nunc esse in illis locis, in quibus dicuntur manére illa Víncula: vellem vidére caténas, quas pertimescunt quidem et horrent dæmones, reverentur autem Angeli. Nihil est enim mélius quam male pati propter Christum. O beáta Víncula, o beátas manus, quas ornávit illa caténa! Si ego fuissem illis tempóribus, tunc máxime eas essem amplexus: non cessassem illas deosculári manus, quæ dignæ sunt hábitæ quæ pro Dómino meo vincirentur.

℟. Deus meus misit Angelum suum, et conclúsit ora leónum, et non nocuérunt mihi. * Vivit ipse Dóminus; quóniam custodívit me Angelus ejus. ℣. Cantáte Deo, psalmum dícite nómini ejus, qui edúcit vinctos in fortitúdine.* Vivit. *Dan.* 6. *Judith*, 13. *Ps.* 67.

Lectio III.

Erat, inquit Lucas, Petrus vinctus, et tráditus milítibus, et dormiébat. Non dormiisset, si in magna fuisset sollicitúdine. Dormiébat inter mílites; et venit ad eum Angelus, et, percusso ejus látere, eum excitávit. Si quis ergo mihi díceret: Quid malles, an esse Angelus qui Petrum pupúgit, an Petrus qui salvus evásit? mallem esse Petrus, propter quem venit Angelus; illa mihi prodessent Víncula. Quid ergo? Quómodo precátur tanquam liberátus magnis malis? Ne miréris: precátur enim timens ne moriátur. Timébat autem mori, proptérea quod vitam adhuc matériam vellet ac causam ferendi cruciátus. Dénique audi quid dicat beátus Paulus: Dissolvi, et cum Christo esse multo mélius; permanére autem in carne necessárium propter vos. Hoc étiam vocávit grátiam, scribens: Vo-

bis, inquit, donátum est a Christo, non solum ut in eum credátis, sed étiam ut pro eo patiámini. Quámobrem hoc illo est majus : donávit enim. Revéra máxima est grátia, et major his ómnibus quam solem et lunam sístere, quam mundum movére. Hoc majus quam víncere, aut expéllere dæmones. Non illi tam dolent, dum fide expelluntur a nobis, ut quando víderint nos mali áliquid pati propter Christum, et vincíri ; hoc enim majórem dat libertátem, et fidúciam : nec proptérea tantum bonum est vinctum esse propter Christum, quod ea res regnum concíliet ; sed quod ea fiat propter Christum. Quanta est gloriátio scire quod propter Christum sit vinctus ! Quanta voluptas, quantus honor, quantus splendor ! Vellem hæc perpétuo effári.

¶ Eódem die, fit Commemorátio sanctórum septem fratrum Machabæórum et eórum matris, qui pro pátriis légibus, ab Antíocho Epipháne váriis tormentórum genéribus excruciáti, fórtiter sánguinem fudérunt. Eórum triumphos sancti Patres eo potíssimum nómine magnificéntius éfferunt, quod qui, nondum propósito Christi exemplo, tantam constántiam ostendérunt, multo fortióres fuissent, si post passiónem Christi, illos in certámen descéndere contigisset ; quamvis ómnibus Dei amatóribus semper fuisse persuásum testentur néminem eórum qui ante adventum Christi martyrio consummáti sunt, id sine fide in Christum cónsequi potuisse. (*Brev. Paris.*)

℟. Pláceo mihi in infirmitátibus meis, in contuméliis, in necessitátibus, in persecutiónibus, in angústiis pro Christo : * Cum enim infirmor, tunc potens sum. ℣. Libenter ígitur gloriábor in infirmitátibus meis, ut inhábitet in me virtus Christi, * Cum. Glória. * Cum. *II. Cor.* 12.

AD LAUDES.

Ant. 2. D. Misit Heródes rex manus, ut afflígeret quosdam de Ecclésia ; appósuit autem ut apprehénderet et Petrum, quem misit in cárcerem. *Act.* 12.

Ant. 3. c. Petrus servabátur in cárcere ; orátio autem fiébat sine intermissióne ab Ecclésia ad Deum pro eo. *Act.* 12.

Ant. 6. F. Cum productúrus eum esset Heródes, in ipsa nocte erat Petrus dórmiens inter duos mílites, vinctus caténis duábus. *Act.* 12.

Canticum, Confitébor, *de Communi unius Martyris.*

Ant. 7. *d.* Angelus Dómini ádstitit, et lumen refulsit in habitáculo ; percussóque látere Petri, excitávit eum, et cecidérunt caténæ de mánibus ejus. *Act.* 12.

Ant. 5. a. Dixit Angelus ad eum : Circumda tibi vesti-

mentum tuum, et séquere me. Et éxiens sequebátur eum, et nesciébat quia verum est quod fiébat per Angelum. *Act.* 12.

Capitulum. I. Petr. 1.

Exsultabitis, módicum nunc si oportet contristári in váriis tentatiónibus; ut probátio vestræ fídei multo pretiósior auro, quod per ignem probátur, inveniátur in laudem, et glóriam, et honórem in revelatióne Jesu Christi.

Hymnus. S. V.

Petrum, tyranne, quid caténis óbruis,
Jubesque condi cárceris nigro specu?
Quid trux satelles ante limen éxcubat?
Carcer, satelles, vincla non Petrum tenent.

Fulgens ab alto venit Ales æthere;
Recédit horror, et fugat noctem dies:
Jubente Christo, rupta vincla cóncidunt,
Panduntur ultro clausa ferro límina.

Cœlestis ille ductor ostendit viam:
It Petrus, atque sómnium, quod fit, putat:
Verum, recepta mente, victrícem Dei,
Suæ salútis certus, agnoscit manum.

Lux nostra, Christe, nostra libertas, vides
Quibus caténis óbruant nos crímina,
Et quanta nostris íncubet nox méntibus:
Cæcis diem fer, rumpe vinctis víncula.

Patri suprémo sit supréma glória;
Tibíque laudes totus orbis cóncinat,
Æterne Fili, splendor æterni Patris:
Compar sit almo laus, decusque Flámini. Amen.

℣. Dirupisti, Dómine, víncula mea: ℟. Tibi sacrificábo hóstiam laudis. *Ps.* 115.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Petrus ad se reversus, dixit: Nunc scio vere quia misit Dóminus Angelum suum, et erípuit me de manu Heródis, et de omni exspectatióne plebis Judæórum. *Act.* 12.

Oratio Brev. Paris.

Deus, qui beátum Petrum Apóstolum a Vínculis absolútum, illæsum abíre fecisti: nostrórum, quæsumus, absolve víncula peccatórum, ut ab eórum néxibus expedíti, viam mandatórum tuórum líbera mente currámus; Per Dóminum.

Pro Commem. SS. septem fratrum Machabæorum,

Oratio Sacr. Greg.

Fraterna nos, Dómine, Mártyrum tuórum coróna lætíficet, quæ et fídei nostræ præbeat incrementa virtútum, et multíplici nos suf-

frágio consolétur; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Misit.

AD TERTIAM.

Ant. 3. c. Petrus.

Capitulum. Jac. 5.

ORATE pro ínvicem, ut salvémini; multum enim valet deprecátio justi, assídua.

℟. *br.* Clamavérunt justi, * Et Dóminus exaudívit eos. Clamavérunt. ℣. Et ex ómnibus tribulatiónibus eórum * liberávit eos; * Et. Glória. Clamavérunt. *Ps.* 33.

℣. Exaudívit páuperes Dóminus, ℟. Et vinctos suos non despexit. *Ps.* 68.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Cum productúrus.

Capitulum. I. Petr. 4.

NEMO vestrum patiátur ut homicída, aut fur, aut malédicus, aut alienórum appetítor; si autem ut Christiánus, non erubescat: glorificet autem Deum in isto nómine.

℟. *br.* In pace in idipsum * Dórmiam et requiescam. In. ℣. Quóniam tu, Dómine, * singuláriter in spe constituisti me, * Dórmiam. Glória. In. *Ps.* 4.

℣. Deus meus, in te confído, non erubescam; ℟. Neque irrídeant me inimíci mei. *Ps.* 24.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Dixit Angelus.

Capitulum. I. Petr. 4.

NOVIT Dóminus pios de tentatióne erípere; iníquos vero in diem judícii reserváre cruciandos.

℟. *br.* Misit de cœlo Dóminus, * Et liberávit me. Misit. ℣. Dedit in oppróbrium * conculcantes me, * Et. Glória. Misit. *Ps.* 56.

℣. Salvum me fecit Dóminus, ℟. Quóniam vóluit me. *Ps.* 17.

AD II VESPERAS.

Ant. 8. G. Usque ad mortem periclitátus sum, et liberátus sum grátia Dei. *Eccli.* 34.

Ant. 5. C. Dóminus mihi ádstitit, et liberátus sum de ore leónis. *II. Tim.* 4.

Ant. 6. F. Factus es mihi adjútor, Dómine, et liberasti me a rege iníquo. *Eccli.* 51.

Ant. 1. g. Liberasti me secundum multitúdinem misericórdiæ nóminis tui, de mánibus quæréntium ánimam meam. *Eccli.* 51.

Ant. 3. a. Cantáte Dómino, laudáte Dóminum; quia liberávit ánimam páuperis de manu malórum. *Jer.* 20.

Capitulum. I. Petr. 5.

DEUS omnis grátiæ, qui vocávit nos in ætern am suam glóriam in Christo Jesu, módicum passos ipse perfi-

ciet, confirmábit, solidabitque : ipsi glória et impérium in sécula seculórum. Amen.

Hymnus, Petrum, 453.

℣. Deus, edúcis me ab inimícis meis; ℟. Proptérea confitébor tibi in Géntibus. *II. Reg.* 22.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. D. Narrávit Petrus quómodo Dóminus eduxisset eum de cárcere, dixitque : Nuntiáte Jacóbo et frátribus hæc; et egressus ábiit in álium locum. *Act.* 12.

DIE II.

S. STEPHANI,

PAPÆ ET MARTYRIS.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 1.

Ex Libro Tobíæ.

Post multum vero témporis, mórtuo Salmánasar rege, cum regnáret Sennácherib fílius ejus pro eo, et fílios Israel exósos habéret in conspectu suo : Tobías quotídie pergébat per omnem cognatiónem suam, et consolabátur eos, dividebatque unicuíque, prout póterat, de facultátibus suis : esurientes alébat, nudisque vestimenta præbébat, et mórtuis atque occísis sepultúram sollícitus exhibébat. Deinde cum reversus esset rex Sennácherib, fúgiens a Judæa plagam, quam circa eum fécerat Deus propter blasphémiam suam, et irátus multos occíderet ex fíliis Israel, Tobías sepeliébat córpora eórum. At ubi nuntiátum est regi, jussit eum occídi, et tulit omnem substántiam ejus. Tobías vero cum fílio suo, et cum uxóre fúgiens, nudus látuit, quia multi diligébant eum. Post dies vero quadraginta quinque occidérunt regem fílii ipsíus, et reversus est Tobías in domum suam, omnisque facultas ejus restitúta est ei.

℟. Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum; et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum. * Immittet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum; et erípiet eos. ℣. Qui patiuntur secundum voluntátem Dei, fidéli Creatóri commendent ánimas suas in benefactis. *Immittet. *Ps.* 33. *I. Petr.* 4.

Lectio II. Cap. 2.

Post hæc vero, cum esset dies festus Dómini, et factum esset prándium bonum in domo Tobíæ, dixit fílio suo : Vade, et adduc áliquos de tribu nostra, timentes Deum, ut epulentur nobiscum. Cumque abiisset, reversus nuntiávit ei, unum ex fíliis Israel jugulátum jacére in plátea. Statimque exsíliens de accúbitu suo, relinquens prándium, jejúnus pervénit ad corpus : tollensque illud portávit ad domum suam occulte, ut, dum sol occubuisset, caute sepelíret eum. Cumque

occultasset corpus, manducávit panem cum luctu et tremóre, mémorans illum sermónem, quem dixit Dóminus per Amos Prophétam : Dies festi vestri convertentur in lamentatiónem et luctum. Cum vero sol occubuisset, ábiit, et sepelívit eum. Arguébant autem eum omnes próximi ejus, dicentes : Jam hujus rei causa intérfici jussus es, et vix effugisti mortis impérium, et íterum sépelis mórtuos? Sed Tobías plus timens Deum, quam regem, rapiébat córpora occisórum, et occultábat in domo sua, et médiis nóctibus sepeliébat ea.

℟. Bonum facientes, non deficiámus : témpore enim suo metémus non deficientes. * Ergo dum tempus habémus, operémur bonum ad omnes. ℣. Reddet Deus iis, qui secundum patiéntiam boni óperis, glóriam et incorruptiónem quærunt, vitam æternam : * Ergo. *Gal.* 6. *Rom.* 2.

Lectio III.

Ex S. Cypr. Usuar. et Adon.

Stephanus post Lúcium successórem Cornélii, Románam rexit Ecclésiam. Grassabátur his tempóribus Novatianórum hæresis, quæ pœniténtibus lenitátis paternæ solátia claudébat sine spe pacis et communicatiónis. His cum se Marciánus Arelatensis adjunxisset, Stéphanus primum a Faustíno Lugdunensi, subinde a sancto Cypriáno mónitus est in hunc modum : Dirigantur in Provínciam et ad plebem Areláte consisténtem a te lítteræ, quibus abstento Marciáno, álius in locum ejus substituátur; et grex Christi, qui in hodiernum diem ab illo dissipátus et vulnerátus contémnitur, colligátur. Ecclésiæ tamen discissæ, ad unitátem reversæ sunt : et rédditam insperáto pacem ipsi Stéphano per lítteras gratulátus est sanctus Dionysius Alexandrínus. Alia non minor exorta est controvérsia, utrum baptizáti ab hæréticis ad Ecclésiam redeuntes, dénuo essent baptizandi; de qua ad Cypriánum ita scripsit Stéphanus : Nil innovétur nisi quod tráditum est. Demum post administrátam per tres annos Ecclésiam, in persecutióne Valeriáni Martyr occúbuit.

℟. Si quis peccáverit, * Advocátum habémus apud Patrem Jesum Christum. ℣. Teneámus spei nostræ confessiónem : * Advocátum. Glória. * Advocátum. *I. Joan.* 2. *Hebr.* 10.

Oratio Sacr. Greg.

Deus, qui nos beáti Stéphani Mártyris tui atque Pontíficis ánnua solemnitáte lætíficas : concéde propítius, ut cujus natalítia cólimus, de ejusdem étiam protectióne gaudeámus ; Per Dóminum.

Vesperæ de eodem.

DIE III.

DE FERIA.

Lectio I. Cap. 2.

Ex Libro Tobíæ.

Contigit ut quadam die Tobías fatigátus a sepultúra, véniens in domum suam, jactasset se juxta paríetem, et obdormisset, et ex nido hirúndinum dormienti illi cálida stércora incíderent super óculos ejus, fieretque cæcus. Hanc autem tentatiónem ídeo permísit Dóminus evenire illi, ut pósteris darétur exemplum patiéntiæ ejus, sicut et sancti Job. Nam cum ab infántia sua semper Deum timúerit, et mandáta ejus custodíerit, non est contristátus contra Deum, quod plaga cæcitátis evénerit ei : sed immóbilis in Dei timóre permansit, agens grátias Deo ómnibus diébus vitæ suæ. Nam sicut beáto Job insultábant reges, ita isti parentes et cognáti ejus irridébant vitam ejus, dicentes : Ubi est spes tua, pro qua eleemósynas et sepultúras faciébas? Tobías vero increpábat eos, dicens : Nolíte ita loqui, quóniam fílii sanctórum sumus, et vitam illam exspectámus, quam Deus datúrus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo.

℞. Non delectáris, Dómine, in perditiónibus nostris; quia * Post tempestátem tranquillum facis, et post lacrymatiónem et fletum, exsultatiónem infundis. ℣. Tu flagellas et salvas, dedúcis ad ínferos et redúcis; * Post. *Tob.* 3 *et* 13.

Lectio II. Cap. 3.

Tunc Tobías ingémuit, et cœpit oráre cum lácrymis, dicens : Justus es, Dómine, et ómnia judícia tua justa sunt, et omnes viæ tuæ, misericórdia, et véritas, et judícium. Et nunc, Dómine, memor esto mei, et ne vindictam sumas de peccátis meis, neque reminiscáris delicta mea, vel parentum meórum. Quóniam non obedívimus præceptis tuis, ídeo tráditi sumus in direptiónem, et captivitátem, et mortem, et in fábulam, et in impropérium ómnibus natiónibus, in quibus dispersisti nos.

℞. Noli neglígere disciplínam Dómini, neque fatigéris, dum ab eo argúeris; * Quem enim díligit Dóminus, castígat. ℣. Quia acceptus eras Deo, necesse fuit ut tentátio probáret te; * Quem. *Hebr.* 12. *Tob.* 12.

Lectio III.

Eadem die cóntigit ut Sara fília Raguélis in Rages civitáte Medórum, et ipsa audíret impropérium ab una ex ancillis patris sui, quóniam trádita fúerat septem viris, et dæmónium nómine Asmodæus occíderat eos, mox ut

ingressi fuissent ad eam. Perrexit in supérius cubículum domus suæ; et tribus diébus, et tribus nóctibus non manducávit, neque bibit : sed in oratióne persistens cum lácrymis deprecabátur Deum, ut ab isto impropério liberáret eam. Factum est autem die tértia, dum compléret oratiónem, benedícens Dóminum, dixit : Benedictum est nomen tuum, Deus patrum nostrórum : qui cum irátus fúeris, misericórdiam fácies, et in témpore tribulatiónis peccáta dimittis his, qui ínvocant te. Tu scis, Dómine, quia nunquam concupívi virum, et mundam servávi ánimam meam ab omni concupiscéntia. Virum autem cum timóre tuo, non cum libídine mea consensi suscípere : et, aut ego indigna fui illis, aut illi fórsitan me non fuérunt digni : quia fórsitan viro álii conservasti me. Non est enim in hóminis potestáte consílium tuum. Hoc autem pro certo habet omnis, qui te colit, quod vita ejus, si in probatióne fúerit, coronábitur : si autem in tribulatióne fúerit, liberábitur : et si in correptióne fúerit, ad misericórdiam tuam veníre licébit. Sit nomen tuum, Deus Israel, benedictum in sécula. In illo témpore exaudítæ sunt preces ambórum in conspectu glóriæ summi Dei : et missus est Angelus Dómini sanctus Ráphael, ut curáret eos ambos, quorum uno témpore sunt oratiónes in conspectu Dómini recitátæ.

℟. Quis permansit in mandátis Dei, et derelictus est? * Quóniam pius et misericors est et protector est ómnibus exquiréntibus se in veritáte. ℣. Novit Dóminus pios de tentatióne erípere; * Quóniam. Glória.* Quóniam. *Eccli. 2. II. Petr. 2.*

Vesperæ de sequenti.

DIE IV.

S. DOMINICI,

PRESBYTERI,

INSTITUTORIS ORDINIS PRÆDICATORUM.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 4.

Ex Libro Tobíæ.

IGITUR cum Tobías putáret oratiónem suam exaudíri ut mori potuisset, vocávit ad se Tobíam fílium suum, dixitque ei : Audi, fili mi, verba oris mei, et ea in corde tuo, quasi fundamentum cónstrue. Cum accéperit Deus ánimam meam, corpus meum sépeli : et honórem habébis matri tuæ ómnibus diébus vitæ ejus. Cum autem et ipsa compléverit tempus vitæ suæ, sepélias eam circa me. Omnibus autem diébus vitæ tuæ in mente habéto Deum : et cave ne aliquando peccáto conséntias, et prætermittas præcepta Dómini Dei nostri.

℟. Honóra patrem tuum et matrem tuam, quod est mandátum primum in promissióne: * Ut bene sit tibi, et sis longævus super terram. ℣. Memento quóniam nisi per illos natus non fuisses; et retríbue illis quómodo et illi tibi; * Ut. *Ephes.* 6. *Eccli.* 7.

Lectio II.

Ex substántia tua fac eleemósynam, et noli avértere fáciem tuam ab ullo páupere; ita enim fiet ut nec a te avertátur fácies Dómini. Quómodo potúeris, ita esto miséricors. Si multum tibi fúerit, abundanter tríbue; si exíguum tibi fúerit, étiam exíguum libenter impertíri stude. Fidúcia magna erit coram summo Deo eleemósyna ómnibus faciéntibus eam. Supérbiam nunquam in tuo sensu, aut in tuo verbo dominári permittas: in ipsa enim inítium sumpsit omnis perdítio. Quicumque tibi áliquid operátus fúerit, statim ei mercédem restítue, et merces mercenárii tui apud te omníno non remáneat. Quod ab álio óderis fíeri tibi, vide ne tu aliquando álteri fácias. Consílium semper a sapiente perquíre. Omni témpore bénedic Deum: et pete ab eo, ut vias tuas dírigat, et ómnia consília tua in ipso permáneant. Indico étiam tibi, fili mi, dedisse me decem talenta argenti, dum adhuc infántulus esses, Gabélo, in Rages civitáte Medórum; et chirógraphum ejus apud me hábeo: et ídeo perquíre quómodo ad eum pervénias, et recípias ab eo supra memorátum pondus argenti, et restítuas ei chirógraphum suum.

℟. Noli timére, fili mi: páuperem quidem vitam gérimus; sed * Multa bona habébimus, si timuérimus Deum, et recessérimus ab omni peccáto, et fecérimus bene. ℣. Nonne Deus elégit páuperes in hoc mundo, dívites in fide, et hærédes regni quod repromísit Deus diligéntibus se? * Multa. *Tob.* 4. *Jac.* 2.

Lectio III.

Ex Theodoric. Apol.

Dominicus Calarógæ, in Hispánia ex nóbili Gusmanórum família natus, cum Theológiæ studéret, exorta fame, omnem supelléctilem véndidit, atque a vino per decem annos abstínuit, ut egénis subveníret. Inter Uxamensis Ecclésiæ Canónicos cooptátus, sacris se lítteris et pietáti majóre in dies stúdio ac progressu dare cœpit, mundi simul et carnis suæ victor magnánimus. Mirus enítuit, quo et Mahumetánam impietátem et præcípue Albigénsium hæresim Tolósæ grassantem oppugnávit, zelus, zelóque non impar dextéritas. Huic óperi, stupendo cum fructu et non sine crebro vitæ discrímine, per annos no-

vem verbo, précibus et miráculis incúbuit. Conversis infiníto prope número tam viris quam muliéribus, inter quas plúribus ad sanctimoniálem vitam adspirántibus, monastérium constítuit. Tres Episcopátus sibi oblátos præ humilitáte recusávit. Novi Ordinis a se sub sancti Augustíni Régula institúti, confirmatióne ab Honório tértio impetráta, sócios ab injuncto prædicatiónis offício fratres Prædicatóres nuncupári vóluit. Sancti Rosárii institutiónem cum zelo promóvit. Tandem post celebráta Bonóniæ Ordinis sui comítia, ibi febre correptus, caritátem, humilitátem, paupertátem frátribus testamento relinquens, obdormívit in Dómino, anno Christi ducentésimo vigésimo primo supra millésimum.

℟. Ipse est directus divínitus in pœniténtiam gentis; et * Tulit abominatiónes impietátis; et gubernávit ad Dóminum cor ipsíus : et † In diébus peccatórum corroborávit pietátem. ℣. Multos avertit ab iniquitáte : * Tulit. Glória, † In. *Eccli.* 49. *Malach.* 2.

Oratio Miss. Ambr.

Deus, qui Ecclésiam tuam beáti Domínici illumináre dignátus es méritis et doctrínis : concéde, ut ejus intercessióne temporálibus nunquam destituátur auxíliis, et spirituálibus semper profíciat increméntis; Per Dóminum.

Vesperæ de eodem.

DIE V.

S. JUSTINI,

MARTYRIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 5.

Ex Libro Tobíæ.

Tunc egressus Tobías, invénit júvenem spléndidum, stantem, præcinctum, et quasi parátum ad ambulandum. Et ignórans quod Angelus Dei esset, salutávit eum, et dixit: Unde te habémus, bone júvenis? At ille respondit : Ex fíliis Israel. Et Tobías dixit ei : Nosti viam, quæ ducit in regiónem Medórum? Cui respondit : Novi; et ómnia itínera ejus frequenter ambulávi, et mansi apud Gabélum fratrem nostrum. Cui Tobías ait : Sústine me, óbsecro, donec hæc ipsa núntiem patri meo. Tunc ingressus Tobías, indicávit universa hæc patri suo. Super quæ admirátus pater, rogávit ut introíret ad eum. Ingressus ítaque salutávit eum, et dixit : Gáudium tibi sit semper. Et ait Tobías: Quale gáudium mihi erit, qui in ténebris sédeo, et lumen cœli non vídeo? Cui ait júvenis : Forti ánimo esto, in próximo est ut a Deo curéris.

℟. Ignem ardentem exstinguit aqua, et eleemósyna resistit peccátis : * Et Deus prospector est ejus qui reddit grátiam. ℣. Fœnerátur Dómino

qui miserétur páuperis; * Et. *Eccli.* 3. *Prov.* 19.

Lectio II.

Dixit ítaque illi Tobías: Numquid póteris perdúcere fílium meum ad Gabélum? Dixit autem illi Angelus: Ego sanum ducam, et sanum redúcam fílium tuum. Respondens autem Tobías, ait: Bene ambulétis, et sit Deus in itínere vestro, et Angelus ejus comitétur vobiscum. Tunc parátis ómnibus, quæ erant in via portanda, fecit Tobías vale patri suo et matri suæ, et ambulavérunt ambo simul. Cumque profecti essent, cœpit mater ejus flere, et dícere: Báculum senectútis nostræ tulisti, et transmisisti a nobis. Dixitque ei Tobías: Noli flere; salvus pervéniet fílius noster, et salvus revertétur ad nos, et óculi tui vidébunt illum. Credo enim quod Angelus Dei bonus comitétur ei, et bene dispónat ómnia quæ circa eum geruntur; ita ut cum gáudio revertátur ad nos. Ad hanc vocem cessávit mater ejus flere, et tácuit.

℟. Rectos fáciet Dóminus cursus tuos,* Itínera autem tua in pace prodúcet. ℣. Angelis suis mandávit de te, ut custódiant te in ómnibus viis tuis; * Itínera. *Prov.* 4. *Ps.* 90.

Lectio III.
Brev. Paris.

Justinus juxta præscriptam in antiquíssimo cármine narratiónem, Autissiodóri paréntibus Christiánis natus, adhuc puer prophetíæ dono illustris fuit. Vix annum nonum ingressus, quum instinctu quodam divíno Justiniánum fratrem, quem dudum Bárbari céperant, Ambiánis inter mancípia dégere cognovisset, statim patri Matthæo auctor fuit, ut secum iter Ambiános usque, illíus redimendi causa, suscíperet. Simul pergéntibus óbvius occurrit Melodúni egénus quidam, quem puer non solum stipe a patre impetráta solátus est, sed étiam nudum, detracta sibi túnica, contexit. Hinc Parísios progressi sunt; ibíque communicátis cum Hippólyto hóspite consíliis, Ambiános profecti, ad domum Lupi, qui Justiniáni dóminus erat, se contulérunt; ibíque Justínus sine prétio, fratris manumissiónem impetrávit. Cum autem mox audissent Christiános ex edicto Júdicis Ambiánis inquíri, ipsorumque adventum per exploratóres ad infidéles delátum, abducto Justiniáno, noctu elapsi sunt; et ab hóspite dimissi, viam qua redírent Parísios, arrípiunt. Jam Lúparam, qui nunc vicus est diœcéseos Versaliensis prope adtígerant, adsederantque simul ad fontem, ut aliquantisper se refícerent, cum Justínus intérius mónitus instáre missos ad insequendum se satéllites, sóciis consílium dedit, ut ad rupem próximam

látebras péterent, dum ínterim ipse cum illis intrépide miscéret collóquium. A quibus reipsa interrogátus de nómine, religióne, comítibus, respondit nomen quidem sibi esse Justínum, religiónem, Christiánam; céterum Evangélii lege cautum esse, ne cómitum suórum próderet quemquam. Cumque nihil áliud a púero accíperent, nec ullis pœnárum minis ad prodendos sócios addúci posset, unus e milítibus ab áliis incitátus, caput ejus abscídit; et sic fídei et caritátis dúplici título Martyr migrávit ad Christum. ¶ Eódem die, Natále celebrátur sancti Mémmii, primi Cathalaunensis Epíscopi; cujus unum ossículum adservátur in ecclésia quam habet sui nóminis apud Lupércium, intra Decanátum Domnæ-Maríæ.

℟. Qui timet Dóminum, nihil trepidábit, et non pavébit; quóniam ipse est spes ejus. * Timentis Dóminum beáta est ánima ejus. ℣. Data est ei coróna; et exívit vincens, ut vínceret. * Timentis. Glória. * Timentis. *Eccli.* 34. *Apoc.* 6.

Oratio Brev. Paris.

Deus, cujus múnere sanctus Justínus puer fidem mirábili victória propugnávit: da infirmitáti nostræ ejus intercessióne virtútem; ut fidem quam voce profitémur, ópere exsequámur; Per Dóminum.

Pro Commem. S. Memmii,

Oratio Brev. Paris.

Deus qui per beátum Mémmium, Pontíficem tuum, infidéles pópulos e ténebris ad lucem veritátis veníre tribuisti: da nobis ejus intercessióne, in fide stábiles, et a spe Evangélii quod prædicávit, immóbiles permanére; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE VI.

IN TRANSFIGURATIONE DOMINI.

Duplex-majus.

¶ *Si hoc Festum incidat in Dominicam (primam scilicet Augusti), transfertur in Fer. II sequentem, propter celebrationem Festi S. Stephani Protomartyris huic Dominicæ annexam.*

IN I VESPERIS.

Ant. 5. C. Magnália sapiéntiæ suæ decorávit Dóminus. Quam desiderabília sunt! et quis satiábitur videns glóriam ejus? *Eccli.* 42.

Ant. 1. g. Laudis ejus plena est terra: splendor ejus ut lux erit. *Habac.* 3.

Ant. 2. D. Confundétur sol, cum regnáverit Dóminus in monte, et in conspectu senum suórum fúerit glorificátus. *Is.* 24.

Ant. 3. a. Ipsi vidébunt

glóriam Dómini, et decórem Dei nostri. *Is.* 30.

Ant. 6. F. Cánticum erit et lætítia cordis, et audítam fáciet Dóminus glóriam vocis suæ. *Is.* 30.

Capitulum. Is. 4.

In die illa erit germen Dómini in magnificéntia et glória, et fructus terræ sublímis, et exsultátio his qui salváti fúerint de Israel.

Hymnus. S. V.

Hoc, jussa quondam rúmpimus,
Festo die, siléntia:
Celáta dudum jam decet
Vulgáre nos mystéria.

Montis sub alto vértice,
Tribus vocátis téstibus,
O Christe! visus háctenus
Terris homo, pates Deus.

Tuæ latens lucis jubar
Sacros in artus éffluit:
Vestis tuo te número,
Tibíque totus rédderis.

Cœlo tonante, prótinus
Audíta summi vox Patris:
Te, nube rupta, Fílium,
Quo gloriátur, ádserit.

Hic est Magister ómnium,
Quem pronus orbis áudiat:
Siléte, mortáles; Deus
Qui nos docet, fatur Deus.

¶ Qui, nube rupta, te palam
Natum vocávit, laus Patri,
Tibíque Nato; nec minor
Laus utriusque Flámini.
Amen.

℣. Apud te est, Dómine, fons vitæ; ℟. Et in lúmine tuo vidébimus lumen. *Ps.* 35.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. A século non audiérunt, neque áuribus percepérunt; óculus non vidit, Deus, absque te, quæ præparasti exspectántibus te. *Is.* 64.

AD COMPLET. Doxologia: ¶ Qui nube, *ut supra ad Vesp.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Splendórem glóriæ Dei, Christum,* Veníte, adorémus. *Hebr.* 1.

Hymnus. S. V.

Quam nos potenter állicis!
Te, Christe, quando détegis,
Te quando celas, próvidus
Nobis peræque cónsulis.

Hic nos adoptat fílios
Qui te vocávit Fílium:
Sponsor futúræ glóriæ
Dat certa nobis pígnora.

E nube quid, Pater, probas?
De monte, Fili, quid doces?
Umbris procul cedéntibus,
Restábat una véritas.

Ut jussa Patris ímpleas,
Mactanda mundo víctima,
Formam resúmens prístinam,
Mortalitáti rédderis.

Fac, Christe, qui nobis lates,
Obscúra dum regit fides,
Fracto solútos córpore
Nos te vidére, te frui.

Qui, nube rupta, te palam
Natum vocávit, laus Patri,
Tibíque Nato; nec minor
Laus utriusque Flámini.
Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. D. Adsumpsit Jesus Petrum, et Jacóbum, et Joannem, et ascendit in montem ut oráret. *Luc.* 9.

Ant. 2. D. Ducit illos in montem excelsum seorsum solos, et transfigurátus est coram ipsis. *Marc.* 9.

Ant. 3. c. Facta est, dum oráret, spécies vultus ejus áltera; et resplénduit fácies ejus sicut sol. *Luc.* 9. *Matth.* 17.

℣. Speciósus forma præ fíliis hóminum: ℟. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. *Ps.* 44.

Lectio I. Cap. 6.

Ex Libro Tobíæ.

PROFECTUS est autem Tobías, et mansit prima mansióne juxta flúvium Tigris. Et exívit ut laváret pedes suos, et ecce piscis immánis exívit ad devorandum eum. Quem expavescens Tobías clamávit voce magna, dicens: Dómine, invádit me. Et dixit ei Angelus: Apprehende bránchiam ejus, et trahe eum ad te. Quod cum fecisset, dixit ei Angelus: Exéntera hunc piscem; et cor ejus, et fel, et jecur repóne tibi: sunt enim hæc necessária ad medicamenta utíliter.

℟. Vivit ipse Dóminus quóniam * Custodívit me Angelus ejus. ℣. Scio vere quia misit Dóminus Angelum suum, et erípuit me: * Custodívit. *Judith,* 13. *Act.* 2.

Lectio II.

ET dixit ei Tobías: Ubi vis ut maneámus? Respondensque Angelus, ait: Est hic Ráguel nómine, vir propinquus de tribu tua, et hic habet fíliam nómine Saram; sed neque másculum, neque féminam ullam habet áliam præter eam. Tibi debétur omnis substántia ejus, et oportet eam te accípere cónjugem. Pete ergo eam a patre ejus, et dabit tibi eam in uxórem. Tunc respondit Tobías, et dixit: Audio quia trádita est septem viris, et mórtui sunt: sed et hoc audívi, quia dæmónium occídit illos. Tímeo ergo, ne forte et mihi hæc evéniant: et cum sim únicus paréntibus meis, depónam senectútem illórum cum tristítia ad ínferos. Tunc Angelus Ráphael dixit ei: Audi me, et ostendam tibi qui sunt, quibus prævalére potest dæmónium. Hi namque qui conjúgium ita suscípiunt, ut Deum a se, et a sua mente exclúdant, habet potestátem dæmónium super eos. Tu autem cum accéperis eam, ingressus cubículum, per tres dies cóntinens esto ab ea, et nihil áliud, nisi oratiónibus vacábis cum ea. Transacta autem tértia nocte, accípies vírginem cum timóre Dómini, amóre filiórum magis quam libídine ductus, ut in sémine Abrahæ benedictiónem in fíliis consequáris.

℟. Nescítis quóniam cór-

pora vestra membra sunt Christi? membra vestra templum sunt Spíritus sancti qui in vobis est.* Glorificáte, et portáte Deum in córpore vestro. ℣. Non vocávit nos Deus in immundítiam, sed in sanctificatiónem :* Glorificáte. *I. Cor.* 6. *I. Thess.* 4.

Lectio III. Cap. 7.

Ingressi sunt autem ad Raguélem, et suscépit eos Ráguel cum gáudio. Intuensque Tobíam Ráguel, dixit Annæ uxóri suæ: Quam símilis est júvenis iste consobríno meo! Et cum hæc dixisset, ait: Unde estis, júvenes fratres nostri? At illi dixérunt: Ex tribu Néphthali sumus, ex captivitáte Nínive. Dixitque illis Ráguel: Nostis Tobíam fratrem meum? Qui dixérunt: Nóvimus. Cumque multa bona loquerétur de eo, dixit Angelus ad Raguélem: Tobías, de quo intérrogas, pater istíus est. Et misit se Ráguel, et cum lácrymis osculátus est eum, et plorans supra collum ejus, dixit: Benedíctio sit tibi, fili mi, quia boni et óptimi viri fílius es. Et Anna uxor ejus, et Sara ipsórum fília lacrymátæ sunt.

℟. Vir sápiens implébitur benedictiónibus, et videntes illum laudábunt: * Sápiens in pópulo hæreditábit honórem, et nomen illíus erit vivens in æternum. ℣. Glória hóminis ex honóre patris sui. * Sápiens. Glória. * Sápiens. *Eccli.* 37 *et* 3.

IN II NOCTURNO.

Ant. 7. *d.* Erat spécies glóriæ Dómini quasi ignis ardens, super vérticem montis. *Exod.* 24.

Ant. 8. G. Petrus, et qui cum illo erant, graváti erant somno; et evigilantes, vidérunt majestátem ejus. *Luc.* 9.

Ant. 4. E. Ecce apparuérunt illis Móyses et Elías cum eo loquentes. *Matth.* 17.

℣. In concílio justórum et congregatióne; ℟. Magna ópera Dómini. *Ps.* 110.

Lectio IV.

Ex sancto Augustíno Epíscopo. *Serm.* 78. *n.* 1 *et* 2.

Inspiciends nobis et tractanda est, caríssimi, vísio ista quam Dóminus demonstrávit in monte. Ipsa est enim de qua díxerat: Amen, dico vobis, quia sunt hic quidam de circumstántibus, qui non gustábunt mortem, donec vídeant Fílium hóminis in regno suo. Post dies sex adsumpsit tres discípulos, Petrum, Joannem et Jacóbum, et ascendit in montem. Ipsi tres erant quidam de quibus díxerat: Sunt hic quidam qui non gustábunt mortem, donec vídeant Fílium hóminis in regno suo. Regnum suum dicit, quod multis locis appellatRegnum cœlórum. Regnum autem cœlórum est reg-

num Sanctórum. Hoc ut ostenderétur, vidéte quid factum est. Dóminus ipse Jesus resplénduit sicut sol; vestiménta ejus facta sunt cándida sicut nix; et loquebantur cum eo Móyses et Elías. Ipse Jesus quidem, ipse splénduit sicut sol, se lumen esse signíficans, quod illúminat omnem hóminem venientem in hunc mundum. Quod est iste sol óculis carnis, hoc ille óculis cordis; et quod iste cárnibus, hoc ille córdibus.

℟. Ecce duo viri loquebantur cum Jesu.* Erant autem Móyses et Elías visi in majestáte, et dicébant excessum ejus quem completúrus erat in Jerúsalem. ℣. Dóminus ortus est, appáruit de monte; sancti in manu illíus sunt;* Erant. *Luc.* 9. *Deut.* 33.

Lectio V. Serm. 79.

VESTIMENTA ejus facta sunt cándida sicut nix. Hoc signíficat Ecclésiæ mundatiónem, cui dictum est per Prophétam : Etsi fúerint peccáta vestra sicut phœnícium, tanquam nivem dealbábo. Elías et Móyses colloquebantur ei, quia Evangélii grátia testimónium habet a Lege et Prophétis : in Móyse Lex, in Elía Prophétæ. Plácuit Petro tria fíeri tabernácula, Móysi unum, Elíæ unum, et Christo unum. Delectábat eum montis solitúdo : tædium patiebátur a tumultu rerum humanárum. Sed tria tabernácula quare quærébat, nisi quia unitátem Legis, Prophetíæ, et Evangélii nondum sciébat? Dénique nube emendátus est. Hæc eo loquente, ecce nubes lúcida obumbrávit eos. Ecce unum tabernáculum nubes fecit : tu tria quare quærébas?

℟. Factum est, cum discéderent Móyses et Elías ab illo, ait Petrus ad Jesum :* Præceptor, bonum est nos hic esse. ℣. Quam magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, quam abscondisti timéntibus te! * Præceptor. *Luc.* 9. *Ps.* 30.

Lectio VI.

Serm. 78. *n.* 3, 4, 5 *et* 6.

VERBUM Dei Christus, Verbum Dei in Lege, Verbum in Prophétis. Quid, Petre, quæris divídere? magis te oportet adjúngere. Tria quæris, intéllige et unum. Nube ergo obumbrante omnes, sónuit et vox de nube, dicens : Hic est Fílius meus dilectus. Ibi erat Móyses, ibi Elías; non est dictum : Hi sunt fílii mei dilecti. Aliud est enim Unicus, áliud adoptáti. Ille commendabátur, unde Lex et Prophétæ gloriabantur. Hoc audíto, illi cecidérunt in terram. Jam demonstrátur nobis in Ecclésia regnum Dei. Hic Dóminus, hic Lex et Prophétæ : sed Dóminus, tanquam Dóminus; Lex in Móyse; Pro-

phetía in Elía : sed ipsi tanquam servi, tanquam ministri. Ipsi tanquam vasa, ipse tanquam fons. Móyses et Prophétæ dicébant et scribébant : sed de illo implebantur, quando fundébant. Dóminus autem porrexit manum, et excitávit jacentes; deinde néminem vidérunt, nisi solum Jesum. Quando eos Dóminus erexit, resurrectiónem significávit. Post resurrectiónem ut quid tibi Lex? ut quid tibi Prophetía? Ideo non appáret Elías; non appáret Móyses. Rémanet tibi, ut sit Deus ómnia in ómnibus. Descende, Petre : requiéscere cupiébas in monte; descende laboráre: habe caritátem, prædica veritátem; tunc pervénies ad æternitátem, ubi invénies securitátem.

℟. Erant timóre extérriti, et ait Petrus : * Si vis, faciámus hic tria tabernácula, tibi unum, Móysi unum, et Elíæ unum. ℣. Mélior est dies una in átriis tuis super míllia.* Si. Glória.* Si. *Marc.* 9. *Matth.* 17. *Ps.* 89.

IN III NOCTURNO.

Ant. 6. F. Adhuc Petro loquente, ecce nubes lúcida obumbrávit eos. *Matth.* 17.

Ant. 5. a. Opéruit nubes montem, et habitávit glória Dómini tegens illum nube. *Exod.* 24.

Ant. 1. a. Petrus, et qui cum illo erant, timuérunt, intrántibus illis in nubem; et vox facta est de nube. *Luc.* 9.

℣. Intónuit de cœlo Dóminus, ℟. Et Altíssimus dedit vocem suam. *Ps.* 17.

Lectio VII.

Ex sancto Ephræm Diácono de Transfiguratióne Dómini. *Orat.*

Adsumit Jesus Simónem Petrum, et Jacóbum, et Joannem fratrem ejus, et duxit eos in montem excelsum valde; et ostendit eis se non esse Elíam, sed Deum Elíæ, neque rursus Jeremíam, sed qui sanctificávit Jeremíam in útero matris, neque unum ex Prophétis, sed Dóminum Prophetárum et qui eos míserat. Ostendit eis se esse Dóminum vivórum et mortuórum: imperávit enim cœlo, et Elíam deduxit : ínnuit terræ, et Mosen suscitávit. Adduxit rursus eos in montem seorsum, ut divinitátis suæ glóriam ipsis osténderet; seque Redemptórem esse Israel declaráret, sicut per Prophétas significávit; et non scandalizarentur in ipso, dum voluntárias ejus cérnerent passiónes : ut quando captus fúerit, et crucifixus a Judæis, sciant eum non fuisse ab eis crucifixum propter ejus impoténtiam, sed quod ei ita placuisset propter suam grátiam, ad mundi salútem. Et rursus suam eis ostendit glóriam ante suam resurrectiónem,

ut quando resurréxerit a mórtuis in glória natúræ suæ divínæ, sciant eum non accepisse tanquam mercédem sui labóris glóriam, ut qui ea indigéret : sed eum illam jam olim habuisse ab æterno cum Patre, et cum Spíritu ejus; sicut dixit : Pater glorífica me glória, quam hábui, ántequam mundus fíeret, apud te.

℟. Ecce ostendit nobis Dóminus Deus noster majestátem et magnitúdinem suam : Vocem ejus audívimus. ℣. Deus Patrum nostrórum glorificávit Fílium suum Jesum : * Vocem. *Deut.* 5. *Act.* 3.

Lectio VIII.

Ex sancto Leóne Papa de Transfiguratióne Dómini. *Serm.* 94. *Cap.* 4, 5.

Confirmandis vero Apóstolis et ad omnem sciéntiam provehendis, ália quoque in illo miráculo accessit instrúctio. Moses enim et Elías, Lex scílicet et Prophétæ, apparuérunt cum Dómino loquentes, ut veríssime in illa quinque virórum præséntia complerétur, quod dictum est : In duóbus vel tribus téstibus stat omne verbum. Adstipulantur enim sibi ínvicem utriusque fœderis páginæ; et quem sub velámine mysteriórum præcedéntia signa promíserant, manifestum atque perspícuum præsentis glóriæ splendor ostendit. His ergo sacramentórum revelatiónibus Petrus Apóstolus incitátus, mundána spernens, et terréna fastídiens, in æternórum desidérium quodam mentis rapiebátur excessu; et gáudio totíus visiónis implétus, ibi cum Jesu optábat habitáre, ubi manifestáta ejus glória lætabátur. Unde et ait : Dómine, bonum est nos hic esse; si vis, faciámus hic tria tabernácula : tibi unum, Móysi unum, et Elíæ unum. Sed huic suggestióni Dóminus non respondit, signíficans non quidem ímprobum, sed inordinátum esse quod cúperet : cum salvári mundus, nisi Christi morte non posset, et exemplo Dómini in hoc vocarétur credéntium fides, ut, licet non oportéret de beatitúdinis promissiónibus dubitári, intelligerémus tamen inter tentatiónes hujus vitæ prius nobis tolerántiam postulandam esse, quam glóriam; quia témpora patiendi non potest felícitas præveníre regnandi.

℟. Deus qui glorificátur in concílio Sanctórum,* Magnus et terríbilis super omnes qui in circúitu ejus sunt. ℣. Notam fécimus vobis Dómini nostri Jesu Christi virtútem et præséntiam, speculatóres facti illíus magnitúdinis. * Magnus. *Ps.* 88. *II. Petr.* 1.

Lectio IX. Cap. 17.

Léctio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Christus transfiguratur.

In illo témpore; Adsúmit Jesus Petrum, et Jacóbum, et Joannem fratrem ejus, et ducit illos in montem excelsum seorsum; et transfigurátus est ante eos. Et réliqua.

Homília sancti Leónis Papæ. *Serm.* 94. *Cap.* 6, 7.

Dicente Patre, Hic est Fílius meus dilectus, in quo mihi bene complácui, ipsum audíte; nonne evidenter audítum est: Hic est Fílius meus, quem a me non séparat déitas, non dívidit potestas, non discernit ætérnitas: qui eam, quam mecum habet æqualitátem, non rapína appétiit, nec usurpatióne præsumpsit; sed manens in forma glóriæ meæ, ut ad reparandum genus humánum exsequerétur commúne consílium, usque ad formam servílem inclinávit incommutábilem Deitátem. Hunc ergo, in quo mihi bene per ómnia pláceo, et cujus prædicatióne manifestor, cujus humilitáte claríficor, incunctanter audíte: quia ipse est véritas, et vita; ipse virtus mea, atque sapiéntia. Ipsum audíte, quem Legis mystéria prænuntiavérunt, quem Prophetárum ora cecinérunt. Ipsum audíte, qui sánguine suo mundum rédimit, qui diábolum ligat, et vasa ejus rapit; qui peccáti chirógraphum et prævaricatiónis pacta disrumpit. Ipsum audíte, qui viam áperit ad cœlum, et per crucis supplícium gradus vobis ascensiónis parat ad regnum. Quid trepidátis rédimi? Quid pavétis sáucii liberári? Fiat quod, me volente, vult Christus.

℟. Ecce vox de nube dicens: † Hic est Fílius meus dilectus, in quo mihi bene complácui; * Ipsum audíte. ℣. Ecce testem pópulis dedi eum, ducem ac præceptórem géntibus; * Ipsum. Glória. † Hic. *Matth.* 17. *Is.* 55.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. Fílii Sion, exsultáte, et lætámini in Dómino Deo vestro, quia dedit vobis doctórem justítiæ. *Joel*, 2.

Ant. 8. c. Vocem nos audívimus de cœlo adlátam, cum essémus cum ipso in monte sancto. *II. Petr.* 1.

Ant. 5. a. Venit vox de nube, dicens: Hic est Fílius meus caríssimus, audíte illum. *Marc.* 9.

Canticum. Baruch, 3.

O Israel, quam magna est domus Dei, * et ingens locus possessiónis ejus!

Magnus est et non habet finem; * excelsus et immensus.

Hic est Deus noster, * et non æstimábitur álius adversus eum.

Hic adinvénit omnem viam disciplínæ, * et trádidit illam Jacob púero suo, et Israel dilecto suo.

Post hæc in terris visus est, * et cum homínibus conversátus est.

Ant. 7. d. Ipsum audiétis, juxta ómnia quæcumque locútus fúerit. *Act.* 3.

Ant. 3. *à.* Omnis ánima quæ non audíerit Prophétam illum, exterminábitur de plebe. *Act.* 3.

Capitulum. Hebr. 12.

VIDETE ne recusétis loquentem : si enim illi non effugérunt, recusantes eum qui super terram loquebátur; multo magis nos, qui de cœlis loquentem nobis avértimus.

Hymnus. S. Bern.

JESU, dulcédo córdium,
Fons vivus, lumen méntium,
Excédens omne gáudium
Et omne desidérium.

Mane nobiscum, Dómine,
Et nos illustra lúmine,
Pulsa mentis calígine,
Mundum replens dulcédine.

Quando cor nostrum vísitas,
Tunc lucet ei véritas :
Mundi vilescit vánitas,
Et intus fervet cáritas.

Jesu mi bone, séntiam
Amóris tui cópiam :
Da mihi per præséntiam
Tuam vidére glóriam.

Quem tuus amor ébriat,
Novit quid Jesus sápiat :
Quam felix est quem sátiat!
Non est ultra quod cúpiat.

Tu fons misericórdiæ,
Tu vere lumen pátriæ :
Pelle nubem tristítiæ,
Dans nobis lucem glóriæ.
Amen.

℣. Glória et honóre coronasti eum, Dómine, ℟. Et constituisti eum super ópera mánuum tuárum. *Ps.* 8.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. J. Amplióris glóriæ Jesus præ Móyse dignus est hábitus, quanto ampliórem honórem habet domus, qui fabricávit illam. *Hebr.* 3.

Oratio Brev. Rom.

DEUS, qui fídei sacramenta in Unigéniti tui glorióso Transfiguratióne, patrum testimónio roborasti; et adoptiónem filiórum perfectam, voce delapsa, in nube lúcida mirabíliter præsignasti : concéde propítius, ut ipsíus Regis glóriæ nos cohærédes effícias, et ejusdem glóriæ tríbuas esse consortes; Per eumdem.

AD HORAS, Doxologia :

¶ Qui, nube rupta, te palam
Natum vocávit, laus Patri;
Tibíque Nato; nec minor
Laus utriusque Flámini.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Fílii Sion.

In ℟. *br.* ℣. Qui accepisti a Deo Patre * honórem et glóriam. *II. Petr.* 1.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Vocem.

Capitulum. I. Joan. 5.

SI testimónium hóminum

accípimus, testimónium Dei majus est; quóniam hoc est testimónium Dei, quod majus est, quóniam testificátus est de Fílio suo.

℟. *br.* Fílii hóminum, * Usquequo gravi corde? Fílii. ℣. Scitóte quóniam mirificávit Dóminus * Sanctum suum: * Usquequo. Glória. Fílii. *Ps.* 4.

℣. Accédite ad eum, et illuminámini; ℟. Et fácies vestræ non confundentur. *Ps.* 33.

AD SEXTAM.

Ant. 5. *a.* Venit vox.

Capitulum. Is. 42.

Ecce servus meus, suscípiam eum; electus meus, complácuit sibi in illo ánima mea: dedi Spíritum meum super eum; judícium Géntibus próferet.

℟. *br.* Ipse invocábit me: * Pater meus es tu. Ipse. ℣. Deus meus, et susceptor salútis meæ. * Pater. Glória. Ipse. *Ps.* 88.

℣. Hódie si vocem ejus audiéritis, ℟. Nolíte obduráre corda vestra. *Ps.* 94.

AD NONAM.

Ant. 3. *a.* Omnis ánima.

Capitulum. Hebr. 2.

Propterea abundántius oportet observáre nos ea quæ audívimus, ne forte pereffluámus. Si enim qui per Angelos dictus est sermo, factus est firmus, et omnis prævaricátio et inobediéntia accépit justam mercédis retributiónem; quómodo nos effugiémus, si tantam neglexérimus salútem?

℟. *br.* Audiam quid loquátur in me * Dóminus Deus. Audiam. ℣. Quóniam loquétur pacem * in plebem suam * Dóminus. Glória. Audiam. *Ps.* 84.

℣. Notas mihi fecisti vias vitæ: ℟. Adimplébis me lætítia cum vultu tuo, Dómine. *Ps.* 15.

AD II VESPERAS.

Ant. 7. ç. Vocávit nos Deus vocatióne sua sancta, secundum grátiam quæ manifestáta est nunc per illuminatiónem Salvatóris nostri Jesu Christi. *II. Tim.* 1.

Ant. 6. F. Appáruit grátia ejus erúdiens nos, ut abnegantes impietátem et seculária desidéria, sóbrie, et juste, et pie vivámus, exspectantes adventum glóriæ ejus. *Tit.* 2.

Ant. 4. E. In ipso edocti estis depónere vos véterem hóminem, qui corrúmpitur secundum desidéria erróris. *Ephes.* 4.

Ant. 3. a. Quos præscívit Deus, et prædestinávit confórmes fíeri imáginis Fílii sui; ut sit ipse primogénitus in multis frátribus. *Rom.* 8.

Ant. 1. *f.* Nondum appáruit quid érimus: scimus quóniam, cum apparúerit, símiles ei érimus; quóniam

vidébimus eum sícuti est. *I. Joan.* 3.

Capitulum. I. Cor. 15.

Primus homo de terra, terrénus; secundus homo de cœlo, cœlestis : qualis terrénus, tales et terréni; et qualis cœlestis, tales et cœlestes. Igitur sicut portávimus imáginem terréni, portémus et imáginem cœlestis.

Hymnus, Hoc, jussa, 463.

℣. Satiábor, Dómine, ℟. Cum apparúerit glória tua. *Ps.* 16.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Nostra conversátio in cœlis est, unde Salvatórem exspectámus Dóminum nostrum Jesum Christum, qui reformábit corpus humilitátis nostræ, configurátum córpori claritátis suæ. *Philip.* 3.

DIE VII.

S. XYSTI,

PAPÆ ET MARTYRIS.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 7.

Ex Libro Tobíæ.

Postquam autem locúti sunt, præcépit Ráguel parári convívium. Cumque hortarétur eos discúmbere ad prándium, Tobías dixit : Hic ego hódie non manducábo neque bibam, nisi prius petitiónem meam confirmes, et promittas mihi dare Saram fíliam tuam. Quo audíto verbo, Ráguel expávit : et cum nutáret, et non daret petenti ullum responsum, dixit ei Angelus : Noli timére dare eam isti, quóniam huic timenti Deum debétur conjux fília tua; proptérea álius non pótuit habére illam. Tunc dixit Ráguel : Non dúbito quod Deus preces et lácrymas meas in conspectu suo admíserit. Et credo quóniam ídeo fecit vos veníre ad me, ut ista conjungerétur cognatióni suæ secundum legem Móysi. Et apprehendens déxteram fíliæ suæ, dextræ Tobíæ trádidit, dicens : Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob vobiscum sit, et ipse conjungat vos, impleatque benedictiónem suam in vobis.

℟. Fílii Sanctórum sumus, * Et vitam illam exspectámus, quam Deus datúrus est his qui fidem suam nunquam mutant ab eo. ℣. Gloriámur in spe glóriæ filiórum Dei, * Et. *Tob.* 1. *Rom.* 5.

Lectio II. Cap. 8.

Hortatus est vírginem Tobías, dixitque ei : Sara, exsurge, et deprecémur Deum hódie, et cras, et secundum cras : quia his tribus nóctibus Deo júngimur : tértia autem transacta nocte, in nostro érimus conjúgio. Fílii quippe Sanctórum sumus, et non póssumus ita conjungi sicut Gentes, quæ ignórant Deum. Surgentes autem pá-

riter, instanter orábant ambo simul, ut sánitas darétur eis. Dixitque Tobías : Dómine Deus patrum nostrórum, benedícant te cœli, et terræ, máreque, et fontes, et flúmina, et omnes creatúræ tuæ quæ in eis sunt. Tu fecisti Adam de limo terræ, dedistíque ei adjutórium Hevam. Et nunc, Dómine, tu scis, quia non luxúriæ causa accípio sorórem meam cónjugem, sed sola posteritátis dilectióne, in qua benedicátur nomen tuum in sécula seculórum. Dixit quoque Sara : Miserére nobis, Dómine, miserére nobis, et consenescámus ambo páriter sani.

℟. Bonus Dóminus, * Et confortans in die tribulatiónis; et sciens sperantes in se. ℣. Benignus et misécors est, pátiens, et multæ misericórdiæ : * Et. *Nahum*, 1. *Joel*, 2.

Lectio III.

Ex Euseb. et Actis S. Laurentii, et S. Cypriani.

Xystus secundus Stéphano successit in Sede Románа. Ad eum Dionysius Alexandrínus scripsit epístolam de Baptísmate; qua étiam eum commonefécit de exorta apud Ptolemáidem Pentapóleos urbem Sabellianórum hæresi. Sed et in ália epístola senténtiam ejus expétiit de ímpio quodam hæreticórum baptismo, quem se dudum suscepisse quidam fidélis adserébat. Cum autem, acrióri adversus Christiános persecutióne decréta, Valeriánus inter ália, rescripto ad Senátum dato, edixisset ut Epíscopi, Presbyteri et Diácones incontinenti animadverterentur; Xystus, simul cum Quarto, sexta die Augusti in cœmetério animadversus est. Quem cum sanctus Lauréntius ad martyrium duci cérneret, in has voces flens erúpit : Quo progréderis sine fílio, pater? quo, Sacerdos sancte, sine ministro próperas? Cui Xystus : Non ego te désero, fili : majóra te manent certámina; post tríduum me sequéris. Glorióśam Xysti mortem sanctus Cypriánus Epíscopis Africæ per Successum illórum collégam significári vóluit; quo suos quisque corroboráret, ut gaudérent magis quam timérent in hac confessióne, in qua scirent Christi mílites non périmi, sed coronári.

℟. Si ímmolor supra sacrifícium et obséquium fídei vestræ, * Gaudéte, et † Congratulámini mihi. ℣. Exemplum forte relinquam; * Gaudéte. Glória. † Congratulámini. *Philip.* 2. *I. Mach.* 6.

Oratio Brev. Petroc.

Omnipotens, sempiterne Deus, qui beátum Xystum Apostólici principátus prærogatíva conspícuum, Martyrii coróna illustriórem effecisti : da Ecclésiæ tuæ ejus patrocínio adjuvári, cujus labóri-

bus exculta flóruit, et sánguine crevit fœcundáta; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE VIII.

S. RADEGUNDIS,

REGINÆ FRANCORUM.

Semiduplex.

De Communi SS. Mulierum.

Lectio I. Cap. 8.

Ex Libro Tobíæ.

Et factum est circa pullórum cantum, accessíri jussit Ráguel servos suos, et abiérunt cum eo páriter ut fóderent sepulcrum. Dicébat enim : Ne forte símili modo evénerit ei, quo et céteris illis septem viris, qui sunt ingressi ad eam. Cumque parassent fossam, reversus Ráguel ad uxórem suam, dixit ei: Mitte unam ex ancillis tuis, et vídeat si mórtuus est, ut sepéliam eum ántequam illucescat dies. At illa misit unam ex ancillis suis. Quæ ingressa cubículum, réperit eos salvos et incólumes. Et reversa nuntiávit bonum núntium : et benedixérunt Dóminum, Ráguel vidélicet et Anna uxor ejus, et dixérunt : Benedícimus te, Dómine Deus Israel, quia non cóntigit quemádmodum putabámus. Fecisti enim nobiscum misericórdiam tuam, et exclusisti a nobis inimícum persequentem nos. Misertus es autem duóbus únicis. Fac eos, Dómine, plénius benedícere te, et sacrifícium tibi laudis tuæ et suæ sanitátis offerre, ut cognoscat univérsitas géntium, quia tu es Deus solus in universa terra.

℟. Dóminus amat judícium, et non derelinquet sanctos suos : * In æternum conservabuntur. ℣. Misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum : * In. *Ps.* 36. *Luc.* I.

Lectio II. Cap. 8 et 9.

Adjuravit Ráguel Tobíam, ut duas hebdómadas morarétur apud se. De ómnibus autem quæ possidébat Ráguel, dimídiam partem dedit Tobíæ; et fecit scriptúram, ut pars dimídia quæ supérerat post óbitum eórum, Tobíæ domínio deveníret. Tunc vocávit Tobías Angelum ad se, dixitque ei : Azária frater, si meipsum tradam tibi servum, non ero condignus providéntiæ tuæ : tamen óbsecro te, ut vadas ad Gabélum, et recípias ab eo pecúniam, et roges eum veníre ad núptias meas. Scis enim ipse quóniam númerat pater meus dies ; et si tardávero una die plus, contristátur ánima ejus. Et certe vides quómodo adjurávit me Ráguel, cujus adjuramentum spérnere non possum. Tunc Ráphael adsúmens quátuor ex servis Raguélis, et duos

camélos, in Rages civitátem Medórum perrexit : et invéniens Gabélum, réddidit ei chirógraphum suum, et recépit ab eo omnem pecúniam. Indicavitque ei de Tobía fílio Tobíæ ómnia quæ gesta sunt: fecitque eum secum veníre ad núptias. Cumque ingressus esset domum Raguélis, invénit Tobíam discumbentem : et exsíliens, osculáti sunt se ínvicem : et flevit Gabélus, benedixitque Deum, et dixit : Benedícat te Deus Israel, quia fílius es óptimi viri, et justi, et timentis Deum, et eleemósynas faciéntis : et dicátur benedíctio super uxórem tuam, et super parentes vestros, et sit semen vestrum benedictum a Deo Israel.

℟. Accessérunt ad convívium : * Sed et cum timóre Dómini, nuptiárum convívium exercébant. ℣. Epuláti sunt, benedicentes Deum ; * Sed. *Tob.* 9 *et* 7.

Lectio III.

Ex S. Greg. Tur. S. Fortun. apud Mabill.

RADEGUNDIS, fília Berthárii Turingórum príncipis, Clotárii primi ex captíva conjux, beneficéntiam in páuperes, vigílias statas, et crebras oratiónes, cilícii usum, vini abstinéntiam, jejúnia, summam dénique vitæ asperitátem cum régia dignitáte conjunxit. Occíso fratre jussu Clotárii, ipso permittente, ab aula discédens, sanctum Medardum ádiit; cumque monásticam vestem suscepisset, in Diaconissam ab eo benedicta est. Pictávos profecta, ibi ex munificéntia Regis, Monastérium Vírginum sub Régula sancti Cæsárii Arelatensis cóndidit. Cœnóbio sorórem Agnétem Abbatissam præfécit, quam consecrávit sanctus Germánus Parisiensis. Ea autem pietáte Radegundis sacrifícium Eucharístiæ prosequebátur, ut in illíus usum panes própriis mánibus confíceret, quos diversis suppeditábat Ecclésiis : ac, præter cétera pietátis offícia, id illi máxime curæ erat, ut pro régibus indesinentes preces fíerent in monastério. Abiit ad Dóminum anno quingentésimo octogésimo séptimo.

℟. Quóniam memor fuit Dóminus in toto corde suo, * Dedit illi Deus grátiam. ℣. Cum deposuisset vestes régias, flétibus et lúctui apta indumenta suscépit : * Dedit. Glória.* Dedit. *Tob.* I. *Esther*, 14.

Oratio Brev. Pictav.

DEUS, cujus amóre beáta Radegundis ex aulæ tumultu, spretis mundi illécebris, in solitúdinem evolávit : tríbue nobis ex ejus imitatióne terréna despícere et amáre cœléstia ; Per Dóminum.

Vesperæ de eodem Festo.

DIE IX.

S. ROMANI,

MARTYRIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 10.

Ex Libro Tobíæ.

Cum moras fáceret Tobías, causa nuptiárum, sollícitus erat pater ejus Tobías, dicens: Putas quare morátur fílius meus, aut quare detentus est ibi? Putasne Gabélus mórtuus est, et nemo reddet illi pecúniam? Cœpit autem contristári nimis ipse, et Anna uxor ejus cum eo: et cœpérunt ambo simul flere: eo quod die statúto mínime reverterétur fílius eórum ad eos. Flebat ígitur mater ejus irremediabílibus lácrymis, atque dicébat: Heu, heu me, fili mi, ut quid te mísimus peregrinári, lumen oculórum nostrórum, báculum senectútis nostræ, solátium vitæ nostræ, spem posteritátis nostræ? Omnia simul in te uno habentes, te non debúimus dimíttere a nobis. Cui dicébat Tobías: Tace, et noli turbári, sanus est fílius noster: satis fidélis est vir ille, cum quo mísimus eum.

℟. Ego plorans, et óculus meus dedúcens aquas; * Quia longe factus est a me consolátor. ℣. Vide, Dómine, afflictiónem meam; * Quia. *Thren.* I.

Lectio II.

Uxor Tobíæ nullo modo consolári póterat, sed quotídie exsíliens circumspiciébat, et circuíbat vias omnes, per quas spes remeandi videbátur, ut procul vidéret eum, si fieri posset, venientem. At vero Ráguel dicébat ad génerum suum: Mane hic, et ego mittam núntium salútis de te ad Tobíam patrem tuum. Cui Tobías ait: Ego novi quia pater meus et mater mea modo dies cómputant, et cruciátur spíritus eórum in ipsis. Cumque verbis multis rogáret Ráguel Tobíam, et ille eum nulla ratióne vellet audíre, trádidit ei Saram, et dimídiam partem omnis substántiæ suæ in púeris, in puellis, in pecúdibus, in camélis, et in vaccis, et in pecúnia multa, et salvum atque gaudentem dimísit eum a se, dicens: Angelus Dómini sanctus sit in itínere vestro, perducatque vos incólumes, et inveniátis ómnia recte circa parentes vestros, et vídeant óculi mei fílios vestros priusquam móriar. Et apprehendentes parentes fíliam suam, osculáti sunt eam, et dimisérunt ire: monentes eam honoráre sóceros, dilígere marítum, régere famíliam, gubernáre domum, et seipsam irreprehensíbilem exhibére.

℟. Omnibus diébus vitæ

tuæ in mente habéto Deum; * Et cave ne aliquando peccáto consséntias et prætermittas præcepta Dómini Dei nostri. ℣. Omni témpore bénedic Deum, et pete ab eo ut vias tuas dírigat; et ómnia consília tua in ipso permáneant; * Et. *Tob.* 4.

Lectio III.

Brev. Nem.

Quanta vi ad Christi fidem persuadendam pólleat plácida Mártyrum fírmitas, quam exquisitíssimi cruciátus non solum non vincébant sed nec commovébant quidem, testantur mirábiles plurimórum conversiónes. Hoc in número glorióse recólitur Románus miles, quem Christo péperit spectáta beáti Lauréntii sævíssimis in tormentis constántia. Románus enim, mirans effúsam, quam firmus fídei confessor Levíta, córpore licet lácero, præ se ferébat lætítiam; hoc spectáculo permótus, ardenter concupívit se famulátui illíus Dei mancipáre, qui tam stupenda dulcédine servos suos, dum étiam pro ipso torqueréntur, reficiébat. Lauréntium ergo post tormenta remissum in cárcerem confestim ádiit, et ab ipso edoctus, baptisma quod postulábat, accépit. Quo audíto, excandescens Imperátor, jussit Románum fústibus cædi; et tandem, cum a fide nequáquam dimovéri posset, cápite truncári. Sic intrépidus Christi tyro, ducem et magistrum præcessit in glória; uno enim die ante Lauréntium martyrii palmam adeptus est.

℟. Glorificátus sum in óculis Dómini; et * Deus meus factus est fortitúdo mea. ℣. Dóminus mihi ádstitit, et confortávit me, et salvum fáciet in regnum suum cœleste: * Deus. Glória. * Deus. *Is.* 49. *II. Tim.* 4.

Oratio Brev. Petroc.

Deus, cujus múnere sanctus Románus fidem mirábili glória propugnávit: da infirmitáti nostræ ejus intercessióne virtútem; ut fidem, quam voce profitémur, ópere exsequámur; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE X.

S. LAURENTII,

DIACONI ET MARTYRIS.

Duplex-minus.

Lectio I. Cap. II.

Ex Libro Tobíæ.

Cum reverteréntur (Tobías et Sara), pervenérunt ad Charan, quæ est in médio itínere contra Níniven, undécimo die. Dixitque Angelus: Tobía frater, scis quemádmodum reliquisti patrém tuum. Si placet ítaque tibi, præcedámus, et lento gradu sequantur iter nostrum famíliæ, simul cum cónjuge tua, et cum

animálibus. Cumque hoc placuisset ut irent, dixit Ráphael ad Tobíam : Tolle tecum ex felle piscis : erit enim necessárium. Tulit ítaque Tobías ex felle illo, et abiérunt. Anna autem sedébat secus viam quotídie in supercílio montis, unde respícere póterat de longinquo. Et dum ex eódem loco specularétur advéntum ejus, vidit a longe, et íllico agnóvit veniéntem fílium suum : currensque nuntiávit viro suo, dicens : Ecce venit fílius tuus.

℟. Non delectáris, Dómine, in perditiónibus nostris : quia post tempestátem, tranquíllum facis : * Et post lacrymatiónem et fletum, exsultatiónem infundis. ℣. Tu flagellas et salvas, dedúcis ad ínferos et redúcis ; * Et. *Tob.* 3 *et* 13.

Lectio II.

Ex sancto Leóne Papa in Natalítia sancti Lauréntii. *Serm.* 83. *Cap.* 2.

Cum furor gentílium potestátum in electíssima quæque Christi membra sæviret, ac præcípue eos qui órdinis erant sacerdotális impéteret : in Levítam Lauréntium, qui non solum in ministério sacramentórum, sed étiam dispensatióne ecclesiásticæ substántiæ præeminébat, ímpius persecútor efférbuit, dúplicem sibi prædam de uníus viri comprehensióne promittens, quem si fecisset sacræ pecúniæ traditórem, fáceret étiam veræ religiónis exortem. Armátur ítaque gémina face homo pecúniæ cúpidus et veritátis inimícus : avarítia, ut rápiat aurum ; impietáte, ut áuferat Christum. Póstulat sibi ab immaculáto sacrárii Præsule opes ecclesiásticas, quibus avidíssimus inhiábat inferri. Cui Levíta castíssimus, ubi eas repósitas habéret ostendens, numerosíssimos sanctórum páuperum óbtulit greges, in quorum victu atque vestítu inamissíbiles condíderat facultátes ; quæ tanto intégrius erant salvæ, quanto sánctius probabantur expensæ.

℟. Qui miserétur páuperis, beátus erit ; * Qui credit in Dómino, misericórdiam díligit. ℣. Misericórdia et véritas præparant bona : * Qui. *Prov.* 14.

Lectio III. Cap. 3, 4.

Fremuit ergo prædo frustrátus, et in ódium religiónis, quæ talem divitiárum usum instituisset, ardescens, direptiónem thesauri potióris aggréditur, apud quem nullam denariórum substántiam reperisset : ut illud depósitum, quo sacrátius erat dives, auferret. Renuntiáre Christo Lauréntium jubet, et solidíssimam illam Levítici ánimi fortitúdinem diris parat urgére supplíciis ; quorum ubi prima nihil óbtinent, vehementióra succédunt. Láceros artus et multa vérberum sectióne conscissos, subjecto

præcipit igne torréri; ut per cratem férream, quæ jam de fervóre contínuo vim in se habéret urendi, conversórum alterna mutatióne membrórum, fíeret cruciátus veheméntior et pœna prodúctior. Nihil óbtines, nihil próficis, sæva crudélitas. Subtráhitur inventis tuis matéria mortális; et Lauréntio in cœlos abeunte, tu déficis. Flammis tuis superári caritátis Christi flamma non pótuit; et ségnior fuit ignis, qui foris ussit, quam qui intus accendit.

℟. Confitébor tibi, Dómine, quóniam * Liberasti me a pressúra flammæ quæ circúmdedit me. ℣. Cutis mea denigráta est super me, et ossa mea aruérunt præ cáumate: * Liberasti. Glória. * Liberasti. *Eccli.* 51. *Job*, 30.

Oratio Sacr. Greg.

Da nobis, quæsumus, omnípotens Deus, vitiórum nostrórum flammas exstínguere, qui beáto Lauréntio tribuisti tormentórum suórum incéndia superáre; Per Dóminum.

Vesperæ de eodem.

DIE XI.

S. AGUILBERTÆ, VIRGINIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 11.
Ex Libro Tobíæ.

Dixit Ráphael ad Tobíam: At ubi introíeris domum tuam, statim adóra Dóminum Deum tuum: et grátias agens ei, accéde ad patrem tuum, et osculáre eum. Statimque lini super óculos ejus ex felle isto piscis, quod portas tecum. Scias enim quóniam mox aperientur óculi ejus, et vidébit pater tuus lumen cœli, et in adspectu tuo gaudébit. Tunc præcucurrit canis qui simul fúerat in via; et quasi núntius advéniens blandimento suæ caudæ gaudébat. Et consurgens cæcus pater ejus, cœpit offendens pédibus cúrrere: et data manu púero, occurrit óbviam fílio suo. Et suscípiens osculátus est eum cum uxóre sua, et cœpérunt ambo flere præ gáudio. Cumque adorassent Deum, et grátias egissent, consedérunt.

℟. Hoc pro certo babet omnis qui te colit, Dómine, quod vita ejus, si in probatióne fúerit, coronábitur: * Quia post lacrymatiónem et fletum, exsultatiónem infundis. ℣. Beátus vir qui suffert tentatiónem, quóniam, cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ; * Quia. *Tob.* 3. *Jac.* 1.

Lectio II.

Tunc sumens Tobías de felle piscis, linívit óculos patris sui. Et sustínuit quasi dimídiam fere horam: et cœpit albúgo ex óculis ejus, quasi membrána ovi, égredi. Quam apprehendens Tobías, traxit ab óculis ejus, statimque vi-

sum recépit. Et glorificábant Deum, ipse vidélicet, et uxor ejus, et omnes qui sciébant eum. Dicebatque Tobías : Benedíco te, Dómine Deus Israel, quia tu castigasti me, et tu salvasti me : et ecce ego vídeo Tobíam fílium meum. Ingressa est étiam post septem dies Sara uxor fílii ejus, et omnis família sana : et narrávit paréntibus suis ómnia benefícia Dei, quæ fecisset circa eum per hóminem, qui eum dúxerat. Venérunt Achior et Nabath, consobríni Tobíæ, gaudentes ad Tobíam, et congratulantes ei de ómnibus bonis, quæ circa illum osténderat Deus.

℟. Benedictum est nomen tuum, Deus, qui, cum irátus fúeris, misericórdiam fácies,* Et in témpore tribulatiónis peccáta dimittis his qui ínvocant te. ℣. Non enim delectáris, Dómine, in perditiónibus nostris ;* Et. *Tob.* 3.

Lectio III.

Gall. Christ. tom. VIII. *col.* 1708, 1710. *Hist. Eccl. Meld. etc.*

AGUILBERTA, ex stirpe apud Francos nobilíssima, germánum habuisse tráditur Ebrigisílum Meldensem Epíscopum; patruéles autem, venerábilem Adónem Jotrensis monastérii conditórem, sanctam Theodechildem et venerábilem Agilbertum Parisiensem, quos omnes Jotrum, sanctióris vitæ desidério accensa, subsecúta est aut comitáta. Ibi ígitur, mutáta veste, religióni se addixit, vitamque in Deo abscónditam agens, ita in pietáte et observántia Régulæ progressa est, ut, post sanctam Theodechildem prædicti monastérii primam Abbatissam, congregatióni regendæ præfecta fúerit; quod multa cum sapiéntia et pietáte gessit, úsquedum plena méritis ad Agnum quem sequuntur vírgines advoláverit. Corpus ejus prope sanctam Theodechildem a soróribus in oratório subterráneo sancti Pauli primi Eremítæ, cónditum est. Nunc autem ossa utriusque Abbatissæ in eádem capsa simul inclúsa, reverenter in ecclésia sancti Petri Jotrensis coluntur.

℟. Ecce qui elongant se a te, Dómine, períbunt : * Mihi adhærére Deo bonum est, pónere in Dómino Deo spem meam. ℣. Qui adhæret Dómino, unus spíritus est : * Mihi. Glória.* Mihi. *Ps.* 72. *I. Cor.* 6.

Oratio Brev. Paris.

DEUS, qui habitáculum tuum in corde pudíco constituisti : concéde, ut qui fidélis sponsæ tuæ Aguilbertæ puritátem húmili venerámur obséquio, piæ conversatiónis sequámur exemplo ; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XII.

SS. FELICIS
ET
FELICISSIMI,
MARTYRUM.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 12.

Ex Libro Tobíæ.

Et vocantes Angelum, pater scílicet et fílius, tulérunt eum in partem : et rogáre cœpérunt, ut dignarétur dimídiam partem ómnium, quæ adtúlerant, acceptam habére. Tunc dixit eis occulte : Benedícite Deum cœli, et coram ómnibus vivéntibus confitémini ei, quia fecit vobiscum misericórdiam suam. Etenim sacramentum regis abscóndere bonum est : ópera autem Dei reveláre, et confitéri honoríficum est. Bona est orátio cum jejúnio et eleemósyna, magis quam thesauros auri recóndere : quóniam eleemósyna a morte líberat, et ipsa est, quæ purgat peccáta, et facit inveníre misericórdiam et vitam æternam. Qui autem fáciunt peccátum et iniquitátem, hostes sunt ánimæ suæ.

℟. Eleemósyna ab omni peccáto et a morte líberat,* Et non patiétur ánimam ire in ténebras. ℣. Ignem ardentem exstinguit aqua, et eleemósyna resistit peccátis; * Et. *Tob.* 4. *Eccli.* 3.

Lectio II.

Manifesto ergo vobis veritátem et non abscondam a vobis occultum sermónem. Quando orábas cum lácrymis, et sepeliébas mórtuos, et derelinquébas prándium tuum, et mórtuos abscondébas per diem in domo tua, et nocte sepeliébas eos, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. Et quia acceptus eras Deo, necesse fuit ut tentátio probáret te. Et nunc misit me Dóminus, ut curárem te, et Saram uxórem fílii tui a dæmónio liberárem. Ego enim sum Ráphael Angelus, unus ex septem, qui adstámus ante Dóminum. Cumque hæc audissent, turbáti sunt, et trementes cecidérunt super terram in fáciem suam. Dixitque eis Angelus : Pax vobis, nolíte timére. Etenim cum essem vobiscum, per voluntátem Dei eram : ipsum benedícite, et cantáte illi. Vidébar quidem vobiscum manducáre et bíbere; sed ego cibo invisíbili, et potu, qui ab homínibus vidéri non potest, utor. Tempus est ergo ut revertar ad eum qui me misit.

℟. Benedícite Deum cœli, et coram ómnibus vivéntibus confitémini ei : * Quia fecit vobiscum misericórdiam suam. ℣. Benedícite Deum, et narráte ómnia mirabília ejus; * Quia. *Tob.* 12.

Lectio III.

Ex sancto Cypriáno Epí-

scopo et Mártyre ad Mártyres et Confessóres. *Epist.* 8.

Quibus ego vos láudibus prædicem, fortíssimi fratres? robur péctoris vestri, et perseverántiam fídei quo præcónio vocis exornem? Tolerastis usque ad consummatiónem glóriæ duríssimam quæstiónem, nec cessistis supplíciis, sed vobis pótius supplícia cessérunt. Finem dolóribus, quem tormenta non dabant, corónæ dedérunt. Fluébat sanguis, qui incéndium persecutiónis exstíngueret, qui flammas et ignes gehennæ glorióso cruóre sopíret. O quale illud fuit spectáculum Dómino, quam sublíme, quam magnum, quam Dei óculis, sacramento ac devotióne mílitis ejus, acceptum! sicut scriptum est in Psalmis, Spíritu sancto loquente ad nos páriter et monente: Pretiósa est in conspectu Dómini mors justórum ejus. Pretiósa mors hæc est, quæ emit immortalitátem prétio sui sánguinis; quæ áccipit corónam de consummatióne virtútis. Quam lætus illic Christus fuit! quam libens in tálibus servis suis pugnávit et vicit protector fídei! Certámini suo ádfuit; præliatóres atque adsertóres sui Nóminis erexit, corroborávit, animávit. Et qui pro nobis mortem semel vicit, semper vincit in nobis. ¶ Felix et Felicíssimus apud Vernótum non procul a Moréto in tértio século passi sunt. Eórum córpora Sénonas deinceps transláta sunt. (*Martyrol. Paris. Autissiod. Brev. Senon.*)

℟. Quis nos separábit a caritáte Christi? Tribulátio? an angústia? an fames? an persecútio? an gládius? * Neque mors, neque vita póterit nos separáre a caritáte Dei. ℣. Hæc ómnia venérunt super nos, nec oblíti sumus te, Dómine; * Neque. Glória.* Neque. *Rom.* 8. *Ps.* 43.

Oratio Brev. Paris.

Deus invisíbilis fortitúdo certántium, adesto, quæsumus, nobis supplicántibus; ut qui hodierna die sanctórum Mártyrum tuórum Felícis et Felicíssimi gloriósum triumphum recólimus, eórum méritis et précibus contra spirituália nequítiæ muniámur; Per Dóminum.

Vesperæ de eodem.

DIE XIII.

S. HIPPOLYTI,

PRESBYTERI ET MARTYRIS.

Simplex.

(*Si sit Sabbatum, anticipatur in hanc diem cum jejunio Vigilia Assumptionis, sine Commem. de S. Hippolyto.*)

Lectio I. Cap. 13.

Ex Libro Tobíæ.

Aperiens autem Tobías sénior os suum, benedixit Dóminum, et dixit: Magnus es, Dómine, in æternum; et in ómnia sécula regnum tuum:

quóniam tu flagellas et salvas : dedúcis ad ínferos, et redúcis : et non est qui effúgiat manum tuam. Confitémini Dómino, fílii Israel, et in conspectu géntium laudáte eum : quóniam ídeo dispersit vos inter gentes, quæ ignórant eum, ut vos enarrétis mirabília ejus, et faciátis scire eos, quia non est álius Deus omnípotens præter eum. Ipse castigávit nos propter iniquitátes nostras : et ipse salvábit nos propter misericórdiam suam. Adspícite ergo quæ fecit nobiscum, et cum timóre et tremóre confitémini illi : Regemque seculórum exaltáte in opéribus vestris. Ego autem in terra captivitátis meæ confitébor illi : quóniam ostendit majestátem suam in gentem peccatrícem. Convertímini ítaque, peccatóres, et fácite justítiam coram Deo, credentes quod fáciat vobiscum misericórdiam suam. Ego autem, et ánima mea in eo lætábimur.

℟. Convertímini, fílii, revertentes, et sanábo aversiónes vestras. Ecce nos venímus ad te : Tu enim es Dóminus Deus noster.* Vere in Dómino Deo nostro salus Israel. ℣. Non in justificatiónibus nostris prostérnimus preces ante fáciem tuam, sed in miseratiónibus tuis multis.* Vere. *Jer.* 3. *Dan.* 9.

Lectio II.

Jerusalem cívitas Dei, castigávit te Dóminus in opéribus mánuum tuárum. Confitére Dómino in bonis tuis, et bénedic Deum seculórum, ut reædíficet in te tabernáculum suum, et révocet ad te omnes captívos, et gáudeas in ómnia sécula seculórum. Luce spléndida fulgébis : et omnes fines terræ adorábunt te. Natiónes ex longinquo ad te vénient : et múnera deferentes, adorábunt in te Dóminum, et terram tuam in sanctificatiónem habébunt.

℟. Super te, Jerúsalem, oriétur Dóminus et glória ejus in te vidébitur; * Et ambulábunt gentes in lúmine tuo, et reges in splendóre ortus tui. ℣. Reminiscentur et convertentur ad Dóminum universi fines terræ; * Et. *Is.* 60. *Ps.* 21.

Lectio III.

Ex Prudentio et Bucherio.

Hippolytus, Présbyter Románus, Novatiáni schísmate implícitus, cum ad júdicem ob Christiánam professiónem raptus, interrogarétur a plebe, quid de Novatiáno sentiendum esset, respondit : Fúgite exsecranda Novatiáni schísmata; réddite vos pópulo Cathólico. Una fides est, éaque antíqua, quam Cáthedra Petri rétinet : quæ dócui, piget docuisse; et jamjam moritúrus pro Christo, vídeo me deceptum fuisse. Sic unitáti Cathólicæ rédditus, póstea martyrio coronátus est. Júdi-

ci enim apud Ostia Tiberína oblátus, ut Christianórum caput, duóbus equis indómitis fune adligári jussus est: qui per silvas, saxa, et sepes tamdiu Mártyrem raptárunt, donec membris ómnibus disruptis et huc illucque projectis, ánimam effláret. Cum equis adligarétur, última hæc vox ejus audíta est: Hi rápiunt artus; tu, Christe, ánimam rape. Lácera membra a Christiánis collecta Romam advecta sunt, et extra muros in crypta cóndita. Ibi exstructa Basílica ab ómnibus hac die frequentabátur. Adiit et ipse Prudéntius, qui martyrium Hippólyti scripto cármine cécinit; múltaque se huic Mártyri debére testátus est. Sub Gallo forte aut Valeriáno passus est.

℟. Prius blasphémus fui; * Sed misericórdiam Dei consecútus sum; † Superabundávit grátia Dómini nostri cum fide et dilectióne, quæ est in Christo Jesu. ℣. Dilatávit inférnus ánimam suam, et apéruit os suum; * Sed. Glória. † Superabundávit. *I. Tim.* 1. *Is.* 5.

Oratio Brev. Paris.

Da nobis, quæsumus, Dómine, intercedente sancto Sacerdóte tuo Hippólyto Mártyre, in tua fide et sinceritáte constántiam; ut in caritáte divína firmáti, nullis tentatiónibus ab ejus integritáte divellámur; Per Dóminum.

Vesperæ de Feria.

DIE XIV.

IN VIGILIA ASSUMPTIONIS B. M. V.

Omnia de Feria, exceptis quæ sequuntur:

AD NOCTURNUM.

Invit. Jesum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Hymnus. C.

Quæ longa tandem, Virgo, post suspíria,
Te donat astris, reddit et Nato dies,
Hanc præveníre cántibus festis decet:
Nostras, benigna Mater, ausculta preces.

Te nempe nobis ut Joanni Fílius
Matrem relíquit, e crucis pendens trabe:
Agnosce natos, Virgo, quos fratres sibi
Deóque Christus comparávit fílios.

Tu, Christiáni flos decusque nóminis,
Adstas petenti Spíritum cœnáculo:
Apóstolis mox verba seminántibus,
Tu caritáte párturis Ecclésiam.

Quæ nos amóre tam pio compléteris,
Nos gratulári da tuis honóribus.
Jam nos relinquis, Mater: at nostri memor

Te comprobábis sédula matrem prece.
Sit sempiterno sempiterna laus Patri :
Sit sempiternum Fílio Patris decus :
Qui nectis ambos, æquus ambóbus, tibi,
Divíne, sit laus sempiterna, Spíritus. Amen.

Ant. 1. g. Quid mihi est in cœlo, et a te quid vólui super terram? *Ps.* 72.

Ant. 2. D. Deus cordis mei, et pars mea Deus in æternum. *Ps.* 72.

Ant. 3. a. Mihi vívere Christus est, et mori lucrum. *Philip.* 1.

℣. Concupiscit et déficit ánima mea ℟. In átria Dómini. *Ps.* 83.

Duæ priores Bened. de B. M. V. 128.

Lectio I. Cap. 14.
Ex Libro Tobíæ.

Et postquam illuminátus est Tobías, vixit annis quadraginta duóbus, et vidit fílios nepótum suórum. Complétis ítaque annis centum duóbus, sepúltus est honorífice in Nínive. Quinquaginta namque et sex annórum lumen oculórum amísit, sexagenárius vero recépit. Réliquum vero vitæ suæ in gáudio fuit, et cum bono profectu timóris Dei perrexit in pace. In hora autem mortis suæ vocávit ad se Tobíam fílium suum, et septem júvenes fílios ejus nepótes suos, dixitque eis : Prope erit intéritus Nínive : non enim éxcidit verbum Dómini : et fratres nostri, qui dispersi sunt a terra Israel, reverténtur ad eam. Omnis autem deserta terra ejus replébitur, et domus Dei, quæ in ea incensa est, íterum reædificábitur : ibíque reverténtur omnes timentes Deum, et relinquent Gentes idóla sua, et vénient in Jerúsalem, et inhabitábunt in ea, et gaudébunt in ea omnes reges terræ, adorantes Regem Israel.

℟. Anathéma non erit ámplius; sed sedébit Jerúsalem secúra, et erit Dóminus Rex super omnem terram. * In die illa erit Dóminus unus, et erit nomen ejus unum. ℣. Disperdam nómina idolórum, et non memorabuntur ultra : *In. *Zach.* 14 *et* 13.

Lectio II.

Audite ergo, fílii mei, patrem vestrum : Servíte Dómino in veritáte, et inquírite ut faciátis quæ plácita sunt illi; et fíliis vestris mandáte ut fáciant justítias et eleemósynas, ut sint mémores Dei, et benedícant eum in omni témpore, in veritáte, et in tota virtúte sua. Nunc ergo, fílii, audíte me, et nolíte manére hic : sed quacumque die sepeliéritis matrem vestram circa me in uno sepulcro, ex eo dirígite gressus vestros ut exeátis hinc : vídeo enim quia iníquitas ejus finem dabit ei. Factum est autem post óbitum matris suæ, Tobías abscessit ex Nínive cum uxóre

sua, et fíliis, et filiórum fíliis, et reversus est ad sóceros suos. Invenitque eos incólumes in senectúte bona : et curam eórum gessit, et ipse clausit óculos eórum : et omnem hæreditátem domus Raguélis ipse percépit : viditque quintam generatiónem, fílios filiórum suórum. Et complétis annis nonaginta novem in timóre Dómini, cum gáudio sepeliérunt eum. Omnis autem cognátio ejus, et omnis generátio ejus in bona vita et in sancta conversatióne permansit; ita ut accepti essent tam Deo quam homínibus, et cunctís habitántibus in terra.

℟. Stabilíta sunt bona illíus in Dómino, * Et eleemósynas illíus enarrábit omnis ecclésia sanctórum. ℣. Tota die miserétur et cómmodat, et semen illíus in benedictióne erit; * Et. *Eccli.* 31. *Ps.* 36.

Tertia Bened. Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Christi, qui est imágo Dei. *II. Cor.* 4.

Lectio III. Cap. 19.

Léctio sancti Evangélii secundum Joannem.

Jesus crucifixus Matrem suam discipulo commendat.

In illo témpore; Stabant juxta crucem Jesu Mater ejus, et soror matris ejus María Cléophæ, et María Magdaléne. Et réliqua.

Homília sancti Joannis Chrysóstomi. 85. *in Joan. n.* 2.

Ipse Crucifixus Matrem suam discípulo commendat, ut nos dóceat ad extrémum usque hálitum, parentum curam præcípuam esse gerendam. Quando ígitur Mater intempestíve accessit, dicit : Quid mihi et tibi est, múlier? et: Quæ est mater mea? Hic vero magnum éxhibet amórem, et discípulo quem diligébat ipsam commendat. Matrem vero commendans, dicit : Ecce fílius tuus. O quantum honórem discípulo collátum! Cum enim ipse jam abíret, ipsam discípulo curandam tradit. Quia enim credíbile erat ipsam, útpote matrem, dolére et patrocínium quærere; jure illam discípulo tradit, dicens : Ecce mater tua. Hæc porro dicébat, ipsos mútuo conjungens amóre : quod cum intellígeret discípulus, ipsam in sua accépit. Cur autem nullam áliam memorávit mulíerem, licet ália quoque adstáret? Ut nos docéret plus tribuendum mátribus esse. Ut enim parentes, cum spirituália impédiunt, ne cognoscendi quidem sunt; sic cum non ea cóhibent, omne débitum est ipsis præstandum, et áliis sunt anteponendi, quia nos genuérunt, educárunt, millleque mala subiérunt.

℟. Ex illa hora * Accépit eam discípulus in sua. ℣. Amíco fidéli nulla est comparátio, et non est digna ponderátio auri contra bonitátem fídei illíus : * Accépit. Glória. * Accépit. *Joan.* 19. *Eccli.* 6.

Non dicitur Te Deum.

AD LAUDES.

(*Dicitur Canticum* Incípite,

de Sabbato in Psalterio, 115.)

Post Psalmos et Canticum dicitur unica

Ant. 5. a. Cunctis diébus quibus nunc mílito, exspecto donec véniat immutátio mea. *Job,* 14.

Capitulum. Cant. 2.

Surge, amíca mea, speciósa mea, et veni: columba mea, in foramínibus petræ, in caverna macériæ, ostende mihi fáciem tuam.

Hymnus. C.

Quod carne Christum, Virgo, paris, vocant
Hinc te Beátam: réctius óccupas
Nomen Beátæ, quæ fidéli
Credíderis, pia Virgo, corde.

Orbáta Nato, non muliébriter
Ploras ademptum. Scílicet áltior
Tellúre cœlestes, triumphans
Quo rediit, meditáris arces.

Amóris illuc te rapit ímpetus;
Tardi sed obstant víncula córporis,
Dolesque durum longióris
Exsílii toleráre pondus.

Hæc vota tandem qui cumulas, Pater,
Succurre nostris, áuspice Fílio:
Infunde sacrum, quo vigémus,
Pectoribus, Deus alme, Flamen. Amen.

℣. Quis dabit mihi pennas sicut columbæ? ℟. Et volábo, et requiescam. *Ps.* 54.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Veni, dilecte mi, in portis nostris: ómnia, nova et vétera servávi tibi. *Cant.* 7.

Oratio Brev. Paris.

Deus, qui virginálem úterum Beátæ Maríæ, in quo requiésceres, elígere dignátus es: da nobis Assumptiónis ejus solémnia præveniéntibus, dignum in córdibus nostris habitáculum tuæ præparáre majestáti; Qui vivis.

Nulla fit Commem. aut Suffragium.

AD HORAS, Doxologia:

¶ Qui natus es de Vírgine,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Laus mea tu es, Dómine: diem hóminis non desiderávi; tu scis. *Jer.* 17.

AD TERTIAM.

Ant. 3. à. Nomen tuum et memoriále tuum in desidério ánimæ: ánima mea desiderávit te. *Is.* 26.

Capitulum. Prov. 13.

Spes quæ differtur, afflígit ánimam: lignum vitæ, desidérium véniens.

℟. *br.* Heu mihi, Dómine, * Quia incolátus meus prolongátus est! Heu. ℣. Multum íncola fuit * ánima mea, * Quia. Glória. Heu. *Ps.* 119.

℣. Sitívit in te ánima mea :

℟. Quam multiplíciter tibi caro mea. *Ps.* 41.

AD SEXTAM.

Ant. 8. G. Adtenuáti sunt óculi mei suspicientes in excelsum, Dómine. *Is.* 38.

Capitulum. Thren. 3.

Oculus meus afflictus est, nec tácuit, eo quod non esset réquies, donec respíceret et vidéret Dóminus de cœlis.

℟. *br.* In salutáre tuum *Defécit ánima mea. In. ℣. Et in verbum tuum * supersperávi : * Defécit. Glória. In.

℣. Defecérunt óculi mei in elóquium tuum, ℟. Dicentes : Quando consoláberis me ? *Ps.* 118.

AD NONAM.

Ant. 4. E. Quis mihi det te, ut invéniam te foris, et jam me nemo despíciat ? *Cant.* 8.

Capitulum. Tob. 3.

Nunc, Dómine, secundum voluntátem tuam fac mecum, et præcipe in pace récipi spíritum meum : éxpedit enim mihi magis mori quam vívere.

℟. *br.* Educ de custódia ánimam meam * Ad confiténdum nómini tuo. Educ. ℣. Me exspectant justi, * donec retríbuas mihi, * Ad. Glória. Educ. *Ps.* 141.

℣. Mélior est misericórdia tua super vitas : ℟. Lábia mea laudábunt te. *Ps.* 62.

DIE XV.

IN ASSUMPTIONE
BEATÆ MARIÆ VIRGINIS,
ECCLESIÆ CATHEDRALIS,
AC TOTIUS DIOECESIS PATRONÆ.

ANNUALE-MINUS.

IN I VESPERIS.

Psalmi juxta diem Hebdomadæ.

Ant. 1. J. Ecce tu pulchra es, amíca mea, ecce tu pulchra es : óculi tui columbárum. *Cant.* 1.

Ant. 8. G. Multæ fíliæ congregavérunt divítias : tu supergressa es universas. *Prov.* 31.

Ant. 4. E. Indue te decóre, et honóre ejus, quæ a Deo tibi est, sempiternæ glóriæ. *Baruch*, 5.

Ant. 3. a. Circúmdabit te Deus diplóide justítiæ, et impónet mitram cápiti honóris æterni. *Baruch*, 5.

Ant. 5. C. Eris coróna glóriæ in manu Dómini, et diadéma regni in manu Dei tui; quia complácuit Dómino in te. *Is.* 62.

Capitulum. Cant. 6.

PULCHRA es, amíca mea, suávis, et decóra sicut Jerúsalem, terríbilis ut castrórum ácies ordináta.

℟. Concupiscet Rex decórem tuum; quóniam * Ipse est Dóminus Deus tuus, et adorábunt eum : vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis. ℣. Benedicta tu in muliéribus; invenisti enim grátiam apud Deum. * Ipse. Glória. * Ipse. *Ps.* 44. *Luc.* 1.

Hymnus, O vos, *ut in II Vesperis*, 498.

℣. Magna est glória ejus, ℟. In salutári tuo, Dómine. *Ps.* 20.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. In plenitúdine sancta admirábitur, et in multitúdine electórum habébit laudem, et inter benedictos benedicétur. *Eccli.* 24.

AD COMPLET. Psalmi et Capit. juxta diem Hebd.; cetera ut infra, 498.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Regem Jesum sur-

gentem in occursum Matris, *Veníte, adorémus. *III. Reg.* 2.

Hymnus. S. V.*

Quæ cœlo nova nunc ádditur hospes!
En se tota poli régia pandit;
Ruptis Virgo parens líbera vinclis,
Caro se properat réddere Nato.
Quantum delituit páupere tecto,
Tantum spléndida nunc fulget in astris:
Se veláre quibus Mater amábat,
Densas Natus amat rúmpere nubes.
Olim quæ fuerat nupta maríto,
Et de connubio crédita mater,
Totum jam colitur nota per orbem
Matris cum titulis íntegra virgo.
Ancillæ tribuit quæ sibi nomen,
Cœlesti dominans regnat in aula:
Quæ tot passa neces Prolis amóre,
Jam secúra sua Prole triumphat.
Nostras, o nova lux, díscute noctes:
O Regína, graves solve caténas:
Cæcos, stella maris, dírige cursus;
Da, quo jam frueris, cérnere Natum.
Divínæ Soboli qui dare matrem
In terris voluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

IN I NOCTURNO.

In Ps. Dómine, Dóminus noster, 32.

Ant. 1. D. Fortis est ut mors diléctio: aquæ multæ non potuérunt exstínguere caritátem. *Cant.* 8.

In Ps. Cœli enarrant glóriam Dei, *cum sua divisione,* 42.

Ant. 4. E. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, ut nuntiétis dilecto meo quia amóre lángueo. *Cant.* 5.

In Ps. Eructávit cor meum, 118.

Ant. 8. G. Ego dórmio; et cor meum vígilat: vox dilecti mei pulsantis: surrexi, ut aperírem dilecto meo. *Cant.* 5.

℣. Unam pétii a Dómino; hanc requíram: ℟. Ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ. *Ps.* 26.

Lectio I. Cap. 1.

Incípiunt Cántica Canticórum.

Osculetur me ósculo oris sui; quia melióra sunt úbera tua vino, fragrántia unguentis óptimis. Oleum effúsum nomen tuum: ídeo adolescéntulæ dilexérunt te. Trahe me: post te currémus in odórem unguentórum tuórum.

Introduxit me rex in cellária sua : exsultábimus et lætábimur in te, mémores úberum tuórum super vinum : recti díligunt te. Nigra sum, sed formósa, fíliæ Jerúsalem, sicut tabernácula Cedar, sicut pelles Salómonis. Nolíte me consideráre quod fusca sim, quia decolorávit me sol.

℟. Quid mihi est in cœlo? et * A te quid vólui super terram? † Defécit caro mea et cor meum : Deus cordis mei, et pars mea in ætérnum. ℣. Mihi vívere Christus est, et mori lucrum.*A te. Glória. † Defécit. *Ps.* 72. *Philip.* 1.

Lectio II.

Equitatui meo in cúrribus Pharaónis adsimilávi te, amíca mea. Pulchræ sunt genæ tuæ sicut túrturis, collum tuum sicut monília. Murénulas áureas faciémus tibi, vermiculátas argento. Dum esset rex in accúbitu suo, nardus mea dedit odórem suum. Fascículus myrrhæ dilectus meus mihi : inter úbera mea commorábitur. Botrus Cypri dilectus meus mihi, in víneis Engaddi. Ecce tu pulchra es, amíca mea; ecce tu pulchra es : óculi tui columbárum. Ecce tu pulcher es, dilecte mi, et decórus. Léctulus noster flóridus : tigna domórum nostrárum cédrina, laqueária nostra cypréssina.

℟. Concupíscit et déficit ánima mea in átria Dómini : * Cor meum et caro mea exsultavérunt in Deum vivum. Vidébitur Deus deórum in Sion. ℣. Scio quia secundum exspectatiónem et spem meam in nullo confundar : * Cor. Glória.* Cor. *Ps.* 83. *Philip.* 1.

Lectio III. Cap. 2.

Ego flos campi, et lílium convállium. Sicut lílium inter spinas, sic amíca mea inter fílias. Sicut malus inter ligna silvárum, sic dilectus meus inter fílios. Sub umbra illíus quem desideráveram, sedi; et fructus ejus dulcis gútturi meo. Introduxit me in cellam vináriam, ordinávit in me caritátem. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis; quia amóre lángueo. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, per cápreas cervosque campórum, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis dilectam, quoadusque ipsa velit. Vox dilecti mei : ecce iste venit sáliens in móntibus, transíliens colles : símilis est dilectus meus cápreæ, hinnulóque cervórum. En ipse stat post paríetem nostrum, respíciens per fenestras, prospíciens per cancellos. En dilectus meus lóquitur mihi : Surge, própera, amíca mea, columba mea, formósa mea, et veni. Jam enim hyems tránsiit, imber ábiit et recessit; flores apparuérunt in terra nostra, tempus putatiónis advénit; vox túrturis audíta est in terra

nostra; ficus prótulit grossos suos: víneæ florentes dedérunt odórem suum.

℟. Desíderat ánima mea ad te, Deus: * Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum. Quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei! ℣. Quæ retro sunt obliviscens, ad destinátum pérsequor, ad bravíum supernæ vocatiónis Dei in Christo Jesu. * Sitívit. Glória. *Repet.* ℟. Desíderat, *usque ad* ℣. *Ps.* 41. *Philip.* 3.

IN II NOCTURNO.

In Ps. Deus noster refúgium et virtus, 119.

Ant. 7. *d.* Veni in hortum meum, soror mea, sponsa: méssui myrrham meam cum aromátibus meis. *Cant.* 5.

In Ps. Deus, judícium, *cum sua divisione*, 42.

Ant. 6. F. Jam hyems tránsiit: surge, amíca mea, speciósa mea, et veni: ostende mihi fáciem tuam; fácies enim tua decóra. *Cant.* 2.

In Ps. Benedixisti, Dómine, 46.

Ant. 3. a. Favus distillans, lábia tua, sponsa; mel et lac sub lingua tua. *Cant.* 4.

℣. Glória fíliæ Regis ab intus: ℟. In fímbriis áureis circumamicta varietátibus. *Ps.* 44.

Lectio IV.

Ex sancto Bernardo Abbáte in Assumptióne Beátæ Maríæ Vírginis. *Serm.* 1. *n.* 1.

Virgo hódie gloriósa cœlos ascendens, supernórum gáudia cívium copiósis sine dúbio cumulávit augmentis. Hæc est enim, cujus salutatiónis vox et ipsos exsultáre facit in gáudio, quos materna adhuc víscera claudunt. Quod si párvuli necdum nati ánima liquefacta est, ut María locúta est; quid putámus quænam illa fúerit Cœléstium exsultátio, cum et vocem audíre, et vidére fáciem, et beáta ejus frui præséntia meruérunt? Nobis vero, caríssimi, quæ in ejus Assumptióne solemnitátis occásio, quæ causa lætítiæ, quæ matéria gaudiórum! Maríæ præséntia totus illustrátur orbis; ádeo ut et ipsa jam cœlestis pátria clárius rútilet virgíneæ lámpadis irradiáta fulgóre. Mérito proinde résonat in excelsis gratiárum áctio, et vox laudis.

℟. Veni de Líbano, sponsa mea, * Veni, coronáberis. † Odor unguentórum tuórum super ómnia arómata. ℣. Corónam justítiæ reddet justus judex: * Veni. Glória. † Odor. *Cant.* 4. *II. Tim.* 4.

Lectio V.

Sed plangendum nobis quam plaudendum magis esse vidétur. Quantum enim de ejus præséntia cœlum exsultat, numquid non cónsequens est, ut tantum lúgeat hic noster inférior mundus ejus abséntiam? Cesset tamen queréla nostra, quia nec nobis hic est manens cívitas; sed eam inquírimus, ad quam hódie María benedicta pervénit. In qua si conscripti cives sumus,

dignum profecto est étiam in exsílio, étiam super flúmina Babylónis ejus nos recordári, ejus communicáre gáudiis, ejus participáre lætítiam, maximéque eam, quæ tam copióso ímpetu lætíficat hódie civitátem Dei, ut sentiámus et ipsi stillicídia stillántia super terram. Præcessit nos Regína nostra; præcessit, et tam glorióse suscepta est, ut fiduciáliter sequantur Dóminam sérvuli clamantes: Trahe nos; post te in odóre unguentórum tuórum currémus.

℟. Tota pulchra es, amíca mea, et * Mácula non est in te: veni de Líbano; odor vestimentórum tuórum sicut odor thuris. ℣. Qui non inquinavérunt vestimenta sua, ambulábunt mecum in albis, quia digni sunt.* Mácula. Glória.* Mácula. *Cant.* 4. *Apoc.* 3.

Lectio VI. n. 1, 2.

Advocatam præmísit peregrinátio nostra, quæ tanquam Júdicis Mater, et Mater misericórdiæ, supplíciter et efficáciter salútis nostræ negótia pertractábit. Pretiósum hódie munus terra nostra direxit in cœlum, ut dando et accipiendo felíci amicitiárum fœdere copulentur humána divínis, terréna cœléstibus, ima summis. Illò enim ascendit fructus terræ sublímis, unde data óptima et dona perfecta descendunt. Ascendens ergo in altum Virgo beáta, dabit ipsa quoque dona homínibus. Quidni daret? Síquidem nec facultas ei deesse póterit, nec voluntas. Regína cœlórum est, misericors est; dénique mater est unigéniti Fílii Dei. Nihil enim sic potest potestátis ejus seu pietátis magnitúdinem commendáre, nisi forte aut non créditur Dei Fílius honoráre matrem, aut dubitáre quis potest omníno in affectum caritátis transisse Maríæ víscera, in quibus ipsa quæ ex Deo est cáritas novem ménsibus corporáliter requiévit.

℟. Anteíbit fáciem tuam justítia tua, * Et glória Dómini cólliget te; et † Dóminus implébit splendóribus ánimam tuam. ℣. Abundanter ministrábitur intróitus in æternum regnum; *Et. Glória. *Repet.* ℟. Anteíbit, *usque ad* ℣. *Is.* 58. *II. Petr.* 1.

IN III NOCTURNO.

In Ps. Fundamenta, 120.

Ant. 5. C. En dilectus meus lóquitur mihi: Surge, própera, amíca mea, columba mea, formósa mea, et veni. *Cant.* 2.

In Ps. Dóminus regnávit, exsultet terra, 46.

Ant. 2. D. Anima mea liquefacta est, ut locútus est dilectus meus. *Cant.* 5.

In Ps. Cantáte Dómino..... cantáte, 34.

Ant. 1. a. Totus desiderábilis, talis est dilectus meus; et ipse est amícus meus. *Cant.* 5.

℣. In justítia apparébo conspéctui tuo: ℟. Satiábor, cum apparúerit glória tua. *Ps.* 16.

Lectio VII.

Ex sancto Bernardo Abbáte in Assumptióne Beátæ Maríæ Vírginis. *Serm.* 4. *n.* 1.

De Vírginis glória nec silére devótio pátitur, nec dignum áliquid stérilis concípere cogitátio, aut inerudíta potest locútio parturíre. Hinc est quod et ipsi cœlestis cúriæ príncipes in consideratióne tantæ novitátis clamant non sine admiratióne : Quæ est ista, quæ ascendit de deserto, delíciis áffluens? Ac si maniféstius dicant : Quanta est hæc, aut unde ei ascendenti útique de deserto affluéntia tanta deliciárum? Nec enim pares inveniuntur delíciæ vel in nobis, quos in civitáte Dómini lætíficat flúminis ímpetus, qui a vultu glóriæ, voluptátis torrente potámur. Quæ est ista, quæ de sub sole, ubi nihil est nisi labor et dolor, et afflíctio spíritus, ascendit delíciis spirituálibus áffluens? Quidni delícias díxerim, virginitátis decus cum múnere fœcunditátis, humilitátis insigne, distillantem caritátis favum, misericórdiæ víscera, plenitúdinem grátiæ, prærogatívam glóriæ singuláris?

℟. Qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo,* Et † Dixit mihi : Inter electos meos hæreditáre. Et sic in Sion firmáta sum. ℣. Beátam me dicent omnes generatiónes; quia fecit mihi magna qui potens est : * Et. Glória.† Dixit. *Eccli.* 24. *Luc.* 10.

Lectio VIII.

Ascendens ígitur de deserto Regína mundi, étiam Angelis sanctis, ut canit Ecclésia, speciósa facta est et suávis in delíciis suis. Désinant tamen deserti hujus mirári delícias; quia Dóminus dedit benignitátem, et terra nostra dedit fructum suum. Quid mirantur de terra deserta Maríam ascéndere delíciis affluentem? Mirentur pótius páuperem Christum de cœlestis regni plenitúdine descendentem. Longe enim amplióri miráculo dignum vidétur, Dei Fílium paulo minus ab Angelis minorári, quam Dei Matrem super Angelos exaltári.

℟. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis; quia amóre lángueo. Vox dilecti mei,* Ecce iste venit. ℣. Spíritus et sponsa dicunt : Veni :* Ecce. Glória.* Ecce. *Cant.* 2. *Apoc.* 22.

Lectio IX. Cap. 10.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Beata quæ optimam partem elegit.

In illo témpore; Intrávit Jesus in quoddam castellum : et múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum suam. Et réliqua.

Homília sancti Bernardi Abbátis. *Serm.* 1. *in Assumpt. B. M. V. n.* 3, 4.

Quem in castellum mundi hujus intrantem prius María suscéperat, ab eo suscípitur hódie sanctam ingrédiens civitátem. Sed cum quanto putas honóre, cum quanta putas exsultatióne, cum quanta glória? Nec in terris locus dígnior úteri virginális templo, in quo Fílium Dei María suscépit; nec in cœlis regáli sólio, in quo Maríam hódie Maríæ Fílius sublimávit. Felix nimírum útraque suscéptio: ineffábilis útraque, quia útraque inexcogitábilis est. Quis enim, etiamsi linguis hóminum Angelorumque loquátur, explicáre queat quemádmodum, superveniente Spíritu, obumbrante virtúte Altíssimi, caro factum sit Verbum Dei, per quod facta sunt ómnia; et Dóminus majestátis, quem non capit univérsitas creatúræ, intra virgínea sese cláuserit víscera factus homo? Sed et illud quis vel cogitáre suffíciat, quam gloriósa hódie mundi Regína processerit, et quanto devotiónis affectu tota in ejus occursum cœléstium legiónum prodíerit multitúdo: quibus ad thronum glóriæ cánticis sit deducta; quam plácido vultu, quam seréna fácie, quam lætis ampléxibus suscepta a Fílio, et super omnem exaltáta creatúram, cum eo honóre quo tanta Mater digna fuit, cum ea glória quæ tantum décuit Fílium?

℟. Apertum est templum Dei in cœlo, et signum magnum appáruit in cœlo: Múlier amicta sole, et * Luna sub pédibus ejus, et in cápite ejus coróna stellárum duódecim. ℣. Adstitit Regína a dextris tuis, Deus, in vestítu deauráto, circúmdata varietáte; * Luna. Glória. *Repet.* ℟. Apertum, *usque ad* ℣. *Apoc.* 11 *et* 12. *Ps.* 44.

AD LAUDES.

Psalmi de Dominica.

Ant. 1. g. Quæ est ista quæ ascendit de deserto delíciis affluens, innixa super dilectum suum? *Cant.* 8.

Ant. 5. a. Ascendit sicut vírgula fumi ex aromátibus myrrhæ, et thuris, et universi púlveris pigmentárii. *Cant.* 3.

Ant. 7. c. Dóminus cóntulit ei splendórem, ut incomparábili decóre ómnium óculis apparéret. *Judith,* 10.

Canticum. Judith, 13.

Benedixit te Dóminus in virtúte sua, * quia per te ad níhilum redégit inimícos nostros.

Benedícta es tu, Fília, a Dómino Deo excelso * præ ómnibus muliéribus super terram.

Benedictus Dóminus, * qui creávit cœlum et terram:

Qui te direxit * in vúlnera cápitis príncipis inimicórum nostrórum;

Quia hódie nomen tuum ita magnificávit,* ut non recédat laus tua de ore hóminum.

Ant. 6. C. Vidérunt eam fíliæ, et beatíssimam prædicavérunt, et laudavérunt eam. *Cant.* 6.

Ant. 3. a. Benedictus Dóminus, qui exaltávit eam : Amen, allelúia. *Tob.* 13.

Capitulum. Cant. 6.

QUÆ est ista, quæ progréditur quasi auróra consurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terríbilis ut castrórum ácies ordináta?

Hymnus. Brev. Paris.

PARATA cum te póscerent,
O Virgo, cœli præmia,
Purum sacrátis ártubus
Amor resolvit spíritum.
Sed victa partu mors tuo
Te labis expertem nequit,
Suis nec audet stríngere
Vitæ parentem néxibus.
O qualis inter óbvios
Regína scandit Cœlites!
Quam pulchra, celsæ próxima
Sedi Tonantis, ádsidet!
Amicta sole fémina,
Lunamque subjectam premens,
Bisséna cui cingunt caput
Fulgóre miro sídera.
O tu, clientum cui preces,
Cui vota cordi; Júdicem
Præbére nobis, quod potes,
Patróna, placátum velis.
Sit nostra per te laus Patri,
Tuóque grata Fílio,
Et utriusque Flámini,
In seculórum sécula. Amen.

℣. Tu, Dómine, susceptor meus es, ℟. Glória mea, et exaltans caput meum. *Ps.* 3.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. In plenitúdine sanctórum deténtio mea : quasi cedrus exaltáta sum, et quasi cypressus in monte Sion. *Eccli.* 24.

Oratio Sacr. Greg.

VENERANDA nobis, Dómine, hujus diéi festívitas opem cónferat salutárem, in qua sancta Dei Génitrix mortem súbiit temporálem, nec tamen mortis néxibus déprimi pótuit, quæ Fílium tuum Dóminum nostrum Jesum Christum de se génuit incarnátum; Qui tecum.

Si sit Dominica de ea fit Commemoratio.

AD HORAS, Doxologia :

¶ Qui natus es de Vírgine,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

Psalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Quæ est ista.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es * de María Vírgine. *Matth.* 1.

AD TERTIAM.

Ant. 5. a. Ascendit.

Capitulum. Eccli. 24.

SICUT cinnamómum et bálsamum aromatízans odórem dedi : quasi myrrha electa dedi suavitátem odóris.

℟. *br.* In voluntáte tua * deduxisti me, Dómine; * Allelúia, allelúia. In. ℣. Et cum glória * suscepisti me; * Allelúia. Glória. In. *Ps.* 72.

℣. Propter innocéntiam suscepisti me, Deus; ℟. Et confirmasti me in conspectu tuo in æternum. *Ps.* 40.

AD SEXTAM.

Ant. 7. g. Dóminus.

Capitulum. Is. 61.

Indumento justítiæ circúmdedit me Deus meus, quasi sponsum decorátum coróna, et quasi sponsam ornátam monílibus suis.

℟. *br.* Convertisti planctum meum * in gáudium mihi; * Allelúia, allelúia. Convertisti. ℣. Conscidisti saccum meum, * et circumdedisti me lætítia; * Allelúia. Glória. Convertisti.

℣. Dómine, in voluntáte tua ℟. Præstitisti decóri meo virtútem. *Ps.* 29.

AD NONAM.

Ant. 3. E. Benedictus.

Capitulum. Eccli. 24.

In civitáte sanctificáta requiévi, et in Jerúsalem potestas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine sanctórum deténtio mea.

℟. *br.* Hæc réquies mea * in séculum séculi; * Allelúia, allelúia. Hæc. ℣. Hic habitábo, * quóniam elégi eam; * Allelúia. Glória. Hæc.

℣. Surge, Dómine, in réquiem tuam, ℟. Tu et arca sanctificatiónis tuæ. *Ps.* 131.

AD II VESPERAS.

In Ps. Dixit Dóminus, 18.

Ant. 1. D. Præcépit Rex iis qui in conspectu ejus ministrábant, ut introdúcerent Regínam coram se, pósito super caput ejus diadémate. *Esther,* 1.

In Ps. Laudáte, púeri, 19.

Ant. 2. D. Surrexit Rex in occursum ejus; positusque est thronus Matri Regis, quæ sedit ad déxteram ejus. *III. Reg.* 2.

In Ps. Lætátus sum, 55.

Ant. 3. a. Hábuit grátiam et misericórdiam coram Rege super omnes mulíeres, fecitque eam regnáre. *Esther,* 2.

In Ps. Nisi Dóminus, 73.

Ant. 4. E. Rex dedit Regínæ ómnia quæ vóluit et petívit ab eo. *III. Reg.* 10.

In Ps. Lauda, Jerúsalem, 83.

Ant. 5. C. Benedixérunt eam omnes una voce, dicentes: Tu glória Jerúsalem, tu honorificéntia pópuli nostri. *Judith,* 15.

Capitulum. Judith, 13.

Benedictus Dóminus, quia hódie nomen tuum ita magnificávit, ut non recédat laus tua de ore hóminum, qui mémores fúerint virtútis Dómini in æternum.

Hymnus. S. V.

O vos ætherei, pláudite, cives:
Hæc est illa dies clara triumpho,
Qua matrem placida morte solútam
Natus siderea súscipit aula.
Quæ non, Virgo, tibi dona rependit!
Cœli divitias éxplicat omnes:
Verbum vestieras carne; vicissim
Te Verbum proprio lúmine vestit.
Qui velo latuit carnis, aperti
Pleno te satiat Núminis haustu:
Et quem virgineo lacte cibasti,
In jugem tibi dat se Deus escam.
O concessa tibi quanta potestas!
Per te quanta venit grátia terris!
Cunctis Cœlitibus célsior una,
Solo facta minor, Virgo, Tonante.
Quæ Regína sedes próxima Christo,
Alto de solio vota tuórum
Audi; namque potes fléctere Natum,
Virgo mater: amas nos quoque natos.
Divínæ Soboli qui dare matrem
In terris voluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

℣. Posuisti, Dómine, in cápite ejus corónam ℟. De lápide pretióso. *Ps.* 20.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Respexit Deus humilitátem ancillæ suæ: ecce ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes; quia fecit mihi magna qui potens est. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ps. et Capit. de Dominica.

Ant. 4. d. Ego dilecto meo, et ad me convérsio ejus. *Cant.* 7.

Hymnus, Virgo Dei genitrix, 137.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 3. a. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi; et fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

DOM. INTRA OCTAVAM ASSUMPTIONIS.

Totum Officium fit de Dominica, ut in Psalterio, incipiendo a 1 Vesperis, quæ sunt de Sabbato. Nulla fit Commem. de Octava; attamen in fine Hymnorum dicitur Doxologia: ¶ Qui natus es, 496. *Ad Tertiam, Sextam et Nonam in* ℟. ℟. *br. additur bis* Allelúia.

Si sit dies XX, ad Laudes fit Commem. de S. Bernardo, per Orationem, Deus, 509.

DIE XVI.

S. ROCHI,

LAICI.

Semiduplex.

De Communi Justorum.

Lectio I. Cap. 1 et 2.

Incipit Liber Judith.

ARPHAXAD ítaque rex Medórum, subjugáverat multas gentes império suo, et ipse ædificávit civitátem potentíssimam, quam appellávit Ecbátanis. Et gloriabátur quasi potens in poténtia exércitus sui, et in glória quadrigárum suárum. Anno ígitur duodécimo regni sui, Nabuchodónosor rex Assyriórum, qui regnábat in Nínive civitáte magna, pugnávit contra Arphaxad, et obtínuit eum. Anno tértio décimo Nabuchodónosor regis, vigésima et secunda die mensis primi, factum est verbum in domo Nabuchodónosor regis Assyriórum, ut defénderet se. Vocavitque omnes majóres natu, omnesque duces, et bellatóres suos, et hábuit cum eis mystérium consílii sui : dixitque cogitatiónem suam in eo esse, ut omnem terram suo subjugáret império. Quod dictum cum placuisset ómnibus, vocávit Nabuchodónosor rex Holofernem príncipem milítiæ suæ, et dixit ei : Egrédere adversus omne regnum Occidentis, et contra eos præcípue, qui contempsérunt impérium meum. Non parcet óculus tuus ulli regno, omnemque urbem munítam subjugábis mihi. Tunc Holofernes vocávit duces et magistrátus virtútis Assyriórum. Et profectus est ipse, et omnis exércitus cum quadrígis, et equítibus, et sagittáriis, qui cooperuérunt fáciem terræ, sicut locustæ. Et cécidit timor illíus super omnes inhabitantes terram.

℟. Vidi ímpium superexaltátum, et elevátum sicut cedros Líbani; et * Transívi, et ecce non erat. ℣. Spes ímpii tanquam fumus qui a vento diffúsus est : * Transívi. *Ps.* 36. *Sap.* 5.

Lectio II. Cap. 4.

TUNC audientes hæc fílii Israel, qui habitábant in terra Juda, timuérunt valde a fácie ejus. Tremor et horror invásit sensus eórum, ne hoc fáceret Jerúsalem et templo Dómini, quod fécerat céteris civitátibus et templis eárum. Et misérunt in omnem Samaríam per circúitum usque Jéricho, et præoccupavérunt omnes vértices móntium : et muris circumdedérunt vicos suos, et congregavérunt fruménta in præparatiónem pugnæ. Sacerdos étiam Elíachim scripsit ad universos, per quos viæ tránsitus esse póterat, ut obtinérent ascensus móntium, per quos via esse póterat ad Jerúsalem, et illic cus-

todírent ubi angustum iter esse póterat inter montes. Et fecérunt fílii Israel secundum quod constitúerat eis Sacerdos Dómini Elíachim. Et clamávit omnis pópulus ad Dóminum instántia magna, et humiliavérunt ánimas suas in jejúniis, et oratiónibus, ipsi et mulíeres eórum. Et induérunt se sacerdótes cilíciis, et infantes prostravérunt contra fáciem templi Dómini, et altáre Dómini operuérunt cilício: et clamavérunt ad Dóminum Deum Israel unanímiter ne darentur in prædam infantes eórum, et uxóres eórum in divisiónem, et civitátes eórum in extermínium, et sancta eórum in pollutiónem, et fíerint oppróbrium géntibus. Tunc Elíachim, sacerdos Dómini magnus, circuívit omnem Israel, adlocutusque est eos, dicens: Scitóte quóniam exáudiet Dóminus preces vestras, si manentes permanséritis in jejúniis, et oratiónibus in conspectu Dómini.

℟. Quóniam vos estis presbyteri in pópulo Dei, et ex vobis pendet ánima illórum; ad elóquium vestrum corda eórum erígite,* Ut mémores sint quia tentáti sunt patres nostri, ut probarentur, si vere cólerent Deum suum. ℣. Consolámini pusillánimes, suscípite infirmos,* Ut mémores sint quia tentáti sunt patres nostri, ut probarentur, si vere cólerent Deum suum. *Judith*, 8. *I. Thess.* 5.

Lectio III.

Ex S. Rochi vita et aliis apud Bolland. etc.

Rochus, circa séculi décimi tértii finem in civitáte Montispéssuli, equestri génere natus, utróque parente mórtuo, post facultátes magna ex parte paupéribus erogátas, Románam peregrinatiónem aggressus est. Peste in Itália tunc grassante, strénuam per nosocómia in ægrotórum ministériis exhíbuit óperam. Quod cum tam Romæ quam áliis in úrbibus præstitisset, novíssime apud Placéntiam ipse pestiléntia correptus est; ubi in magna rerum ómnium inópia, mira patiéntiæ et fídei specímina præbuit. Recuperáta sanitáte, cum in pátriam reverterétur, inter bellórum tumultus pro exploratóre comprehensus, ipsíque pátruo mínime ágnitus, in cárcerem, eo jubente, conjícitur. Ibi per quinquénnium acerbíssima quæque perpessus, óbiit, ea sanctitátis opinióne, ut statim pópulo persuásum fúerit, quoscumque peste laborantes, Rochi patrocínio salútem esse consecutúros. Quod cum sæpe álias, tum máxime Concílii Œcuménici Constantiensis témpore comprobátum dícitur. Nam cum ea in urbe pestis ántea crudéliter sævíret, deláta Patrum decréto per vicos et cómpita civitátis in solemni supplicatióne Rochi imágine, statim

quiévit. Hinc ubíque locórum ejus imágines expósitæ, et sacella, témplaque sub ejus nómine Deo dicáta fuérunt. Quædam ejus relíquiæ Meldis, Melodúni, Moréti, Calæ, et in ecclésia sub ipsíus invocatióne apud Pontem-Quadrantem, non procul a Tornómio ædificáta, religiosíssime adservantur.

℟. Clamávit ad Dóminum; et * Exaudívit eum Dóminus. ℣. Pro pópulo deprecátus est, et plaga cessávit; *Exaudívit. Glória.* Exaudívit. *I. Reg.* 7. *Num.* 16.

Oratio Brev. Paris.

Populum tuum, quæsumus, Dómine, ad te confugientem paterna récipe pietáte; ut qui tuæ iracúndiæ flagella formídant, intercedente beáto Rocho, tua mereantur misericórdia liberári; Per Dóminum.

Fit Commem. de Octava per Orationem Veneranda, 496.

AD HORAS, Doxologia : ¶ Qui natus es. *Ad Tertiam, Sextam et Nonam in* ℟.℟.*br. additur duplex* Allelúia, *propter Octavam.*

Vesperæ et Complet. de Octava.

DIEBUS

INTRA OCTAVAM

ASSUMPTIONIS B. M. V.

Semiduplex.

Omnia ut in Die, præter ea quæ hic notantur.

Psalmi de Feria in toto Officio.

AD NOCT. tres Ant. et ℣. *ex uno Nocturno Festi, ut infra notatur in unaquaque die.*

Lectiones juxta diem.

AD LAUDES.

Canticum de Festo.

Ant. sola 6. *C.* Vidérunt eam fíliæ, et beatíssimam prædicavérunt, et laudavérunt eam. *Cant.* 6.

AD VESPERAS.

Ant. sola 2. D. Pósuit Rex diadéma regni in cápite ejus. *Esther,* 2.

DIE XVII.

DE OCTAVA.

Ad Noct. tres Ant. et ℣. *e I Nocturno Festi,* 490.

Lectio I, Cap. 5.

Ex Libro Judith.

Nuntiatum est Holoferni príncipi milítiæ Assyriórum, quod fílii Israel præparárent se ad resistendum, ac móntium itínera conclusissent; et furóre nímio exarsit in iracúndia magna, vocavitque omnes príncipes Moab, et duces Ammon, et dixit eis : Dícite mihi quis sit pópulus iste, qui montána óbsidet : aut quæ, et quales, et quantæ sint civitátes eórum : quæ étiam sit virtus eórum, aut quæ sit multitúdo eórum : vel quis rex milítiæ illórum. Tunc Achior dux ómnium fi-

liórum Ammon respondens, ait : Pópulus iste ex progénie Chaldæórum est. Deserentes ítaque cæremónias patrum suórum, quæ in multitúdine deórum erant, ubicumque ingressi sunt sine arcu et sagitta, et absque scuto et gládio, Deus eórum pugnávit pro eis, et vicit; et non fuit qui insultáret pópulo isti, nisi quando recessit a cultu Dómini Dei sui. Quotiescumque autem præter Deum suum, álterum coluérunt, dati sunt in prædam, et in gládium, et in oppróbrium. Quotiescumque autem pœnituérunt se recessisse a cultúra Dei sui, dedit eis Deus cœli virtútem resistendi.

℟. Exspectémus húmiles consolatiónem Dómini, et humiliábit omnes gentes quæcumque insurgunt contra nos; * Ut sicut conturbátum est cor nostrum in supérbia eórum, ita étiam de nostra humilitáte gloriémur. ℣. Dicámus flentes Dómino, ut secundum voluntátem suam, sic fáciat nobíscum misericórdiam suam; * Ut. *Judith,* 8.

Lectio II.

Nunc ergo, mi dómine, perquíre si est áliqua iníquitas eórum in conspectu Dei eórum : ascendámus ad illos, quóniam tradens tradet illos Deus eórum tibi, et subjugáti erunt sub jugo poténtiæ tuæ. Si vero non est offénsio pópuli hujus coram Deo suo, non potérimus resístere illis : quóniam Deus eórum defendet illos : et érimus in oppróbrium universæ terræ. Et factum est cum cessasset loqui Achior verba hæc, iráti sunt omnes magnátes Holofernis, et cogitábant interfícere eum, dicentes ad altérutrum : Quis est iste, qui fílios Israel posse dicat resístere regi Nabuchodónosor, et exercítibus ejus, hómines inermes, et sine virtúte, et sine perítia artis pugnæ? Ut ergo agnoscat Achior quóniam fallit nos, ascendámus in montána : et cum capti fúerint potentes eórum, tunc cum eisdem gládio transverberábitur : ut sciat omnis gens, quóniam Nabuchodónosor deus terræ est, et præter ipsum álius non est.

℟. Deus noster, in nobis quidem non est tanta fortitúdo, ut possímus huic multitúdini resístere, quæ írruit super nos : * Sed cum ignorémus quid ágere debeámus, hoc solum habémus resídui, ut óculos nostros dirigámus ad te. ℣. Ipsi véniunt ad nos in multitúdine contumáci et supérbia, ut disperdant nos; * Sed. *II. Par.* 20. *I. Mach.* 3.

Lectio III.

Ex sancto Proclo Epíscopo Constantinopolitáno. *Orat.* 5. *in S. Deip.*

Quamvis ómnium sanctórum memóriæ mirábiles sint, nihil tamen diéi hujus Solémniis æquále ad glóriam. Abel

propter sacrifícium celebrátur; Abraham propter fidem præcláris láudibus cumulátur; Móyses tanquam legislátor prædicátur; Elías, ut zelótes, testimónium habet; David, ut pater mystérii in carne peracti, commendátur. Verum nihil tale est qualis est Dei génitrix María; ipsa enim, quem illi in ænígmate vidérunt, incarnátum in útero portávit. Cunctas res creátas, o homo, cogitatióne percurre, et vide an quidquam sit æquále vel majus María Deípara. Terram úndique lustra, cœlos mente scrutáre, invisíbiles omnes Virtútes cógita, ac pérspice num sit in universis creátis áliud ejúsmodi miráculum.

℟. Multæ * Fíliæ congregavérunt divítias; tu supergressa es universas. ℣. Sit Dóminus benedictus cui complacuisti. * Fíliæ. Glória. * Fíliæ. *Prov.* 31. *III. Reg.* 10.

DIE XVIII.

DE OCTAVA.

Ad Noct. tres Ant. et ℣. *e II Nocturno Festi*, 492.

Lectio I. Cap. 8.

Ex Libro Judith.

Erat Judith relicta Manassæ vídua jam annis tribus, et ménsibus sex. Et in superióribus domus suæ fecit sibi secrétum cubículum, in quo cum puellis suis clausa morabátur. Et habens super lumbos suos cilícium, jejunábat ómnibus diébus vitæ suæ, præter Sábbata, et Neoménias, et Festa domus Israel. Erat autem eleganti adspectu nimis, et erat hæc in ómnibus famosíssima, quóniam timébat Dóminum valde, nec erat qui loquerétur de illa verbum malum. Hæc ítaque cum audisset quóniam Ozías promisisset quod transacto quinto die tráderet civitátem, misit ad presbyteros Chabri et Charmi. Et venérunt ad illam, et dixit illis: Quod est hoc verbum, in quo consensit Ozías, ut tradat civitátem Assyriis, si intra quinque dies non vénerit nobis adjutórium? Et qui estis vos, qui tentátis Dóminum? Non est iste sermo, qui misericórdiam próvocet, sed pótius qui iram éxcitet, et furórem accendat. Posuistis vos tempus miseratiónis Dómini, et in arbítrium vestrum, diem constituistis ei. Sed quia pátiens Dóminus est, in hoc pœniteámus, et indulgéntiam ejus fusis lácrymis postulémus.

℟. Cívitas parva, et pauci in ea viri: venit contra eam Rex magnus, et vallávit eam: * Pauper et sápiens liberávit urbem per sapiéntiam suam. ℣. Infirma mundi elégit Deus, ut confundat fórtia. * Pauper. *Eccle.* 9. *I. Cor.* 1.

Lectio II.

Et dixérunt illi Ozías, et

presbyteri : Omnia quæ locúta es, vera sunt, et non est in sermónibus tuis ulla reprehénsio. Nunc ergo ora pro nobis, quóniam múlier sancta es, et timens Deum. Et dixit illis Judith : Sicut quod pótui loqui, Dei esse cognóscitis : ita quod fácere dispósui, probáte si ex Deo est, et oráte ut firmum fáciat Deus consílium meum. Stábitis vos ad portam nocte ista, et ego éxeam cum abra mea : et oráte, ut sicut dixistis, in diébus quinque respíciat Dóminus pópulum suum Israel. Vos autem nolo ut scrutémini actum meum, et úsquedum renúntiem vobis, nihil áliud fiat, nisi orátio pro me ad Dóminum Deum nostrum. Et dixit ad eam Ozías princeps Juda : Vade in pace, et Dóminus sit tecum in ultiónem inimicórum nostrórum. Et revertentes abiérunt.

℟. Scitóte quóniam exáudiet Dóminus preces vestras, * Si manentes permanséritis in jejúniis, et oratiónibus, in conspectu Dómini. ℣. Mémores estóte Móysi qui Amalec confidentem in poténtia sua, non ferro pugnando, sed précibus sanctis orando dejécit; sic erunt universi hostes Israel; * Si. *Judith,* 4.

Lectio III.

Ex sancto Cyrillo Jerosolymitáno Epíscopo in Nestórium. *Hom. in Concil. Ephes.*

Salve a nobis, sancta mystica Trínitas, quæ nos omnes in hanc Maríæ Deíparæ Ecclésiam convocasti. Salve a nobis, Coróna virginitátis; salve, quæ Immensum Incomprehensumque in sancto virgíneo útero comprehendisti; per quam cœlum exsultat, per quam Angeli et Archángeli lætantur, per quam dæmones fugantur, per quam prolapsa creatúra in cœlum adsúmitur; et quid plura dicam? per quam unigénitus Dei Fílius iis qui in ténebris et in umbra mortis sedébant, lux resplénduit.

℟. Ornáta es auro et argento; et * Decóra facta es vehementer nimis, et profecisti in regnum. ℣. Magnitúdo tua crevit, et pervénit usque ad cœlum, et potestas tua in términos universæ terræ; * Decóra. Glória. * Decóra. *Ezech.* 16. *Dan.* 4.

DIE XIX.

DE OCTAVA.

Ad Noct. tres Ant. et ℣. e III Nocturno Festi, 493.

Lectio I. Cap. 9.

Ex Libro Judith.

Judith ingressa est oratórium suum : et índuens se cilício, pósuit cínerem super caput suum : et prosternens se Dómino, clamábat ad Dóminum, dicens : Súbveni, quæso te, Dómine Deus meus, mihi víduæ. Omnes enim viæ tuæ parátæ sunt, et tua judícia in

tua providéntia posuisti. Fac, Dómine, ut gládio próprio ejus supérbia amputétur; da mihi in ánimo constántiam, ut contemnam illum; et virtútem ut evertam illum: erit enim hoc memoriále nóminis tui, cum manus féminæ dejécerit eum. Non enim in multitúdine est virtus tua, Dómine, neque in equórum víribus voluntas tua est, nec superbi ab inítio placuérunt tibi: sed humílium et mansuetórum semper tibi plácuit deprecátio. Deus cœlórum, creátor aquárum, et Dóminus totíus creatúræ, exáudi me míseram deprecantem, et de tua misericórdia præsumentem. Memento, Dómine, testamenti tui, et da verbum in ore meo, et in corde meo consílium corróbora, ut domus tua in sanctificatióne tua permáneat: et omnes Gentes agnoscant quia tu es Deus, et non est álius præter te.

℟. Erige, Dómine, bráchium tuum, et allíde virtútem illórum in virtúte tua: * Cadat virtus eórum in iracúndia tua. ℣. Confídunt in multitúdine sua, et nésciunt quia tu ipse es Deus noster qui cónteris bella ab inítio, et Dóminus nomen est tibi. * Cadat. *Judith*, 9.

Lectio II. Cap. 10.

FACTUM est autem, cum cessasset clamáre ad Dóminum, surrexit de loco, in quo jacúerat prostráta ad Dóminum. Vocavitque abram suam, et descendens in domum suam, ábstulit a se cilícium, et éxuit se vestimentis viduitátis suæ, et ómnibus ornamentis suis ornávit se. Cui étiam Dóminus cóntulit splendórem; quóniam omnis ista compósitio non ex libídine, sed ex virtúte pendébat. Cumque venissent ad portam civitátis, invenérunt exspectantem Ozíam et presbyteros civitátis. Qui cum vidissent eam, stupentes miráti sunt nimis pulchritúdinem ejus. Judith vero orans Dóminum, transívit per portas ipsa et abra ejus. Factum est autem, cum descénderet montem, circa ortum diéi, occurrérunt ei exploratóres Assyriórum, et tenuérunt eam. Duxeruntque illam ad tabernáculum Holofernis, annuntiantes eam. Cumque intrasset ante fáciem ejus, statim captus est in suis óculis Holofernes.

℟. Péreant omnes inimíci tui, Dómine; * Qui autem díligunt te, sicut sol in ortu suo splendet, ita rútilent. ℣. Sicut déficit fumus, defíciant, sicut fluit cera a fácie ignis, sic péreant peccatóres a fácie Dei; * Qui. *Judic.* 5. *Ps.* 67.

Lectio III.

De Assumptióne Beátæ Maríæ Vírginis. *In Append. S. August. Serm.* 208. *qui Fulberto Carnut. Episc. tribuitur. n.* 11, 12.

O Virgo beáta, nos adhuc in hac terra affligimur, esu-

rímus, sitímus, somnum pátimur, in cárcere retinémur. Tu vero in cœléstibus regnis præláta es cunctis Vírginum choris, tu Agnum quocumque perréxerit, séqueris. Tu virgíneos choros et ab incentívæ carnis illécebris aliénos per albéntia lília rosasque vernantes ad fontes perennis vitæ potandos invítas. Tibi thronus régius ab Angelis collocátur in aula æterni Regis; teque ipse Rex regum ut matrem veram et decóram sponsam præ ómnibus díligens, amóris amplexu sibi adsóciat. Has ergo tuas felicitátes póssidens, convértere ad nostrárum miseriárum salútem. Inter hæc, fratres caríssimi, cum toto mentis affectu beatíssimæ Vírginis nos intercessiónibus committámus, omnes ejus patrocínia omni nisu implorémus: ut dum nos súpplici eam obséquio frequentámus in terris, ipsa nos sédula prece commendáre dignétur in cœlis. Neque enim dúbium, quæ méruit pro liberandis proferre prétium, posse plus Sanctis ómnibus, liberátis impéndere suffrágium. Sed quid nobis prodest hanc interpelláre vócibus, nisi étiam humilitátis ejus exempla teneámus?

℟. Peccávimus Dómino, ne cesses pro nobis clamáre ad Dóminum * Ut salvet nos. ℣. Ora pro nobis ad Dóminum, * Ut. Glória. * Ut. *I. Reg.* 7. *Jer.* 42.

Vesperæ de sequenti.

DIE XX.

S. BERNARDI,

ABBATIS ET ECCLES. DOCTORIS.

Duplex-minus.

De Communi Doctorum.

Lectio I. Cap. 12 et 13.

Ex Libro Judith.

Introivit Vágao ad Judith, et dixit: Non vereátur bona puella introíre ad dóminum meum, ut honorificétur ante fáciem ejus, ut mandúcet cum eo, et bibat vinum in jucunditáte. Cui Judith respondit: Quæ ego sum, ut contradícam dómino meo? Omne quod erit ante óculos ejus bonum et óptimum fáciam. Et surrexit, et ornávit se vestimento suo, et ingressa stetit ante fáciem ejus. Et jucundus factus est Holofernes ad eam, bibitque vinum multum nimis, quantum nunquam bíberat in vita sua. Ut autem sero factum est, festinavérunt servi illíus ad hospítia sua, et conclúsit Vágao óstia cubículi, et ábiit. Eratque Judith sola in cubículo. Porro Holofernes jacébat in lecto, nímia ebrietáte sopítus. Dixitque Judith puellæ suæ, ut staret foris ante cubículum, et observáret. StetitqueJudith ante lectum orans cum lácrymis, et labiórum motu in siléntio, dicens: Confirma me, Dómine Deus Israel, et réspice in hac hora ad ópera mánuum

meárum, ut, sicut promisisti, Jerúsalem civitátem tuam érigas : et hoc quod credens per te posse fíeri cogitávi, perfíciam. Et cum hæc dixisset, accessit ad columnam, quæ erat ad caput léctuli ejus, et pugiónem ejus, qui in ea ligátus pendébat, exsolvit. Cumque evaginasset illum, apprehendit comam cápitis ejus, et ait : Confirma me, Dómine Deus, in hac hora. Et percussit bis in cervícem ejus, et abscídit caput ejus. Et post pusillum exívit, et trádidit caput Holofernis ancillæ suæ, et jussit ut mítteret illud in peram suam.

℟. Venit Assur in multitúdine fortitúdinis suæ : * Dóminus autem omnípotens trádidit eum in manus féminæ, et confódit eum. ℣. Dixit se incensúrum fines meos, et júvenes meos occisúrum gládio : * Dóminus. *Judith*, 16.

Lectio II.

Ex S. Bernardi operibus, et variis illius vitæ auctoribus; Baillet, apud vitam S. Ebrulfi in 29 *Dec. Gall. Christ. tom.* 4. *et* 8.

Bernardus, Fontánis in Burgúndia nobílibus et piis paréntibus natus, anno ætátis vigésimo secundo, Cisterciense monastérium, cui Stéphanus Hardingus tértius a sancto Roberto præerat, ingressus est ; ejusque exemplo triginta sócii idem vitæ genus amplexi sunt. Ut autem se ad arctiórem observántiam excitáret, hoc sæpius in ore habébat : Bernarde, ad quid venisti ? Eos in pietáte fecit progressus, ut a Stéphano ad construendum Claravallense monastérium, júvenis licet, mitterétur. Cujus loci, ut tunc mos erat, Abbas páriter designátus, a Guillelmo Cathalaunensi Epíscopo, absente Josceranno Epíscopo Lingonensi, benedictiónem accépit. Ibi pro victu pulmenta, sæpius ex fóliis ; panis ex hórdeo, mílio et vícia ; húmiles casæ ; solitúdo ingens in magna fratrum multitúdine ; silentiíque tanta observántia, ut, præter laborántium strépitus et voces laudántium Deum, nihil pénitus audirétur. Res autem sui Ordinis, ipso promovente, ita felíciter increvérunt, ut centum et sexaginta ecclésias partim de novo condíderit, partim ad leges et ritus Cistercienses institúerit; necnon ex iisdem alumnis quos informáverat, plúrimos víderit Epíscopos et Archiepíscopos, sex autem Cardináles, et étiam Apostólicæ Petri Cáthedræ præsidentem Eugénium tértium ; ad quem scripsit Libros de Consideratióne.

℟. Perféctio tua, Dómine, et doctrína tua viro sancto tuo, * Qui dixit patri suo et matri suæ, Néscio vos ; et frátribus suis, Ignóro vos. ℣. Dóminus dedit illi glóriam in gente sua, créscere illum quasi terræ cúmulum, et ut

stellas exaltáre semen ejus, * Qui. *Deut.* 33. *Eccli.* 44.

Lectio III.

Pro adserenda Ecclésiæ Cathólicæ doctrína, unitáte ac pace, labóres prope infinítos sustínuit, variisque vocátus intérfuit Concíliis. Pontificátum adséruit Innocéntio secundo quem Petrus Leónis, usurpáto Anacléti secundi nómine, Roma expúlerat. Ducem Aquitániæ Guillelmum jámdiu reluctantem, expósita ob óculos ejus tremenda Hóstia, jam non supplex, sed minax, ígnea fácie et flámmeis óculis, his terribílibus verbis compellat: Rogávimus te, et sprevisti nos; ecce ad te processit Fílius Vírginis, qui est caput et Dóminus Ecclésiæ, quam tu perséqueris: numquid et illum spernes? Quibus ille verbis ita fractus est, ut abjecto schísmate ad saniórem mentem súbito redíerit. Quum atróci scélere, non procul a Calensi monastério, interfectus fuisset venerábilis Thomas Victorínus, vehementíssimas ad Innocéntium scripsit lítteras Bernardus; unde contra parricídas apud Jotrum congregáta est Synodus, cujus senténtiam confirmávit summus Póntifex. Commércium officiórum et amicítiæ hábuit cum Meldénsibus Epíscopis Burchardo, qui ab ipso plúries laudári méruit, et Manasse secúndo, cujus nómine ad Papam contra Abaëlardi erróres scripsit, necnon cum antíquis monastériis Latiniacensi, Resbacensi et Pruliacensi prope Pruvínum. Oblátos quinque episcopátus recusávit. Ab homínibus ómnium órdinum úndique consultus, oratióni vacáre nunquam, Missæ sacrifícium celebráre vix aliquando intermísit. Claríssimus éxstitit magnitúdine et número miraculórum, ab ipso tum intra tum extra Gállias patratórum, præcípue vero in território Meldensi et Pruvinensi, necnon apud Monasteríolum, Morétum et Castrum-Nantónis in nostra Diœcési. Cum dénique annum vitæ sexagésimum tértium ágeret, Claravalle obdormívit in Christo, anno millésimo centésimo quinquagésimo tértio; sepultusque est ante altáre Beátæ Vírginis, quam religióne singulári colúerat. Sanctórum cánoni, vixdum viginti post mortem annis, ab Alexandro Papa tértio adscriptus est. Aliquot ejus relíquiæ in ecclésia Cathedráli et in Seminário Meldensi habentur.

℟. Subjécit illi Deus omnes hostes, ut paráret sanctitátem in sempitérnum. * Quemádmodum erudítus es, et implétus sapiéntia! † Ad ínsulas longe divulgátum est nomen tuum. ℣. Deus glorificávit illum in conspectu regum, et ostendit illi glóriam suam; * Quemádmodum. Glória. † Ad. *Eccli.* 47 *et* 45.

Oratio Brev. Paris.

Deus, qui beátum Bernardum Abbátem caritátis tuæ igne succensum in Ecclésia tua lucére simul et ardére fecisti : ejus intercessióne concéde, eódem nos caritátis Spíritu ferventes, coram te semper ut fílios lucis ambuláre; Per Dóminum...... in unitáte ejusdem.

Fit Commem. de Octava per Orationem Veneranda, 496.

AD HORAS, Doxolog. ¶Qui natus es. *Ad Tertiam, Sextam, et Nonam in* ℟. ℟. *br. additur duplex* Allelúia *propter Octavam.*

Vesperæ de eodem.

DIE XXI.

DE OCTAVA.

Ex Libro Judith.

Lectio I. Cap. 13.

Et exiérunt duæ (Judith et ancilla ejus), secundum consuetúdinem suam, quasi ad oratiónem, et transiérunt castra; et gyrantes vallem, venérunt ad portam civitátis; et dixit Judith a longe custódibus murórum : Aperíte portas; quóniam nobiscum est Deus, qui fecit virtútem in Israel. Et cucurrérunt ad eam omnes a mínimo usque ad máximum : quóniam sperábant eam jam non esse ventúram. Et accedentes lumi-nária congyravérunt circa eam universi : illa autem ascendens in eminentiórem locum, jussit fíeri siléntium; et próferens de pera caput Holofernis, ostendit illis.

℟. Vivit ipse Dóminus quóniam custodívit me Angelus ejus, * Et non permísit me ancillam suam coinquinári, sed sine pollutióne peccáti revocávit me vobis gaudentem in victória sua. ℣. Fecit mihi magna qui potens est, et sanctum nomen ejus : * Et. *Judith*, 13. *Lno.* 1.

Lectio II.

Mox autem ut ortus est dies, suspendérunt super muros caput Holofernis, accepitque unusquisque vir arma sua, et egressi sunt cum grandi strépitu et ululátu; quod vid\-entes exploratóres, ad tabernáculum Holofernis cucurrérunt. Tunc ingressus Vágao cubículum ejus, vidensque cadáver absque cápite Holofernis in suo sánguine tabefactum jacére super terram, exclamávit voce magna cum fletu, et scidit vestimenta sua. Et ingressus tabernáculum Judith, non invénit eam, et exsíliit foras ad pópulum, et dixit : Una múlier Hebræa fecit confusiónem in domo regis Nabuchodónosor; ecce enim Holofernes jacet in terra, et caput ejus non est in illo.

℟. Vidi ímpium superexaltátum, et elevátum sicut cedros Líbani. Et * Transívi, et ecce non erat. ℣. Spes ímpii

tanquam fumus qui a vento diffúsus est.* Transívi. *Ps.* 36. *Sap.* 5.

Lectio III.

Ex sancto Andréo Cretensi Epíscopo. *Hom. in Annunt.*

Benedicta tu inter mulíeres. Vere quidem benedicta: nam benedixit te Deus suum tabernáculum; quando paterna glória exímie plenum hóminem Christum Jesum, eumdemque Deum, ex quibus ac in quibus perfectus constat natúris, incomprehensa ratióne útero gestasti. Benedicta tu inter mulíeres; quæ cœlestem Thesaurum, in quo sunt omnes thesauri sapiéntiæ et sciéntiæ abscónditi, in tuæ virginitátis invioláto velut promptuário, líbere complexa es. Benedìcta tu in muliéribus; quæ sola benedictiónem velut hæreditáte consecúta es; quam Deus per Abraham géntibus promíserat. Benedicta tu in muliéribus; quam generatiónes beátam dicunt; quam reges gloríficant; quam príncipes venerantur; cujus vultum dívites plebis deprecantur; virginesque post eam, qua sequentes, qua præeuntes, in templum regis una contendunt. Benedicta tu in muliéribus; quam Isaías videns prophéticis óculis, Prophetissam et Vírginem appellávit. Vere benedicta tu; quam Ezéchiel Orientem prænuntiávit, et portam clausam, per quam Deus solus tránseat, et quæ íterum clausa máneat.

℟. Sit Dóminus * Benedictus cui complacuisti. ℣. Invenisti grátiam apud Deum. * Benedictus. Glória. * Benedictus. *III. Reg.* 10. *Luc.* 1.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXII.

OCTAVA ASSUMPTIONIS B. MARIÆ VIRGINIS,

ET COMMEMORATIO VOTI LUDOVICI XIII, REGIS CHRISTIANISSIMI.

Duplex-majus.

Omnia ut in die Assumptionis, exceptis quæ sequuntur, incipiendo a I Vesperis, in quibus non dicitur Responsorium.

Psalmi juxta diem Hebdomadæ in toto Officio.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 15.

Ex Libro Judith.

Cum omnis exércitus decollátum Holofernem audisset, fugit mens et consílium ab eis, et solo tremóre et metu agitáti, fugæ præsídium sumunt. Videntes ítaque fílii Israel fugientes, secúti sunt illos. Descenderuntque clangentes tubis, et ululantes post ipsos. Misit ítaque Ozías núntios per omnes civitátes et regiónes Israel. Omnis ítaque régio, omnisque urbs electam juventútem armátam misit

post eos, et persecúti sunt eos in ore gládii, quousque pervenírent ad extremitátem fínium suórum.

℟. Interfécit Dóminus in manu mea hostem pópuli sui. * Per manum féminæ percussit illum Dóminus Deus noster. ℣. Infirma mundi elégit Deus, ut confundat fórtia : * Per. *Judith*, 13. *1. Cor.* 1.

Lectio II.

Joacim autem summus Póntifex, de Jerúsalem venit in Bethúliam cum universis presbyteris suis, ut vidéret Judith. Quæ cum exisset ad illum, benedixérunt eam omnes una voce, dicentes : Tu glória Jerúsalem, tu lætítia Israel, tu honorificéntia pópuli nostri : quia fecisti viríliter, et confortátum est cor tuum, eo quod castitátem amáveris, et post virum tuum, álterum nescíeris : ídeo et manus Dómini confortávit te, et ídeo eris benedicta in æternum. Et dixit omnis pópulus : Fiat, fiat. Per dies autem triginta, vix collecta sunt spólia Assyriórum a pópulo Israel. Porro autem universa, quæ Holofernis peculiária fuisse probáta sunt, dedérunt Judith. Et omnes pópuli gaudébant cum muliéribus, et virgínibus, et juvénibus, in órganis et cítharis.

℟. Benedixit te Dóminus in virtúte sua,* Quia per te ad níhilum redégit inimícos nostros. ℣. Benedicta es tu, fília, a Dómino Deo excelso, præ ómnibus muliéribus super terram,* Quia. *Judith*, 13.

Lectio III. Cap. 16.

Judith magna facta est in Bethúlia, et præclárior erat universæ terræ Israel. Erat étiam virtúti cástitas adjuncta, ita ut non cognósceret virum ómnibus diébus vitæ suæ, ex quo defunctus est Manasses vir ejus. Erat autem diébus festis procédens cum magna glória. Mansit autem in domo viri sui annos centum quinque, et dimísit abram suam líberam, et defuncta est ac sepulta cum viro suo in Bethúlia. Luxitque illam omnis pópulus diébus septem. In omni autem spátio vitæ ejus non fuit qui perturbáret Israel, et post mortem ejus annis multis.

℟. Benedictus Dóminus, qui te direxit in vúlnera cápitis príncipis inimicórum nostrórum : * Quia hódie nomen tuum ita magnificávit, ut non recédat laus tua de ore hóminum, qui mémores fúerint virtútis Dómini in æternum. ℣. Benedicta tu a Deo tuo in omni tabernáculo Jacob; * Quia. Glória.* Quia. *Judith*, 13.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Brev. Paris.

Ludovicus décimus tértius, Francórum Rex, memor gra-

tiárum quas a Deo Optimo Máximo, favente Vírgine Deípara, fúerat consecútus, ut grati ánimi sensus futúris sǽculis testarétur, se suumque regnum, solemni Voto, beátæ Maríæ Vírgini consecrávit, edicto in hæc verba propósito : Beatíssimam et Gloriosíssimam Vírginem in speciálem Regni nostri Patrónam adsumentes, eídem speciáli modo nos, nostrum sceptrum, nostram corónam, nostrosque omnes súbditos dicámus et consecrámus. Cujus nostri mancipátus, ne memória apud pósteros éxcidat, mandámus fíeri post Vésperas diéi Festi Assumptiónis Processiónem, ritu et apparátu quam máxime solemni, in síngulis dominatiónis nostræ Ecclésiis tam Cathedrálibus quam Parochiálibus et Conventuálibus cujuscumque civitátis et pagi : præcipientes ínsuper quátenus superióres Cúriæ, ac locórum optimátes dictæ Processióni intersint. Móneant étiam Epíscopi pópulos omnes nostros, ut peculiári erga beatíssimam Vírginem amóre afficiantur, ipsiusque patrocínium die illa solemni implórent, ut fretum ádeo potentis Patrónæ præsídio, regnum nostrum ab ómnibus hóstium tutum sit insídiis, et diuturna gáudeat pace; Deusque Optimus Máximus, tanta in eo colátur reveréntia, ut nos subditíque omnes, ad beátum finem, cui sumus cónditi, téndere ac pervenire valeámus. Quod Votum Christianíssimi Reges, avítam pietátem sectantes, exinde renovárunt. Unde peculiáris hujusce Voti memória, ad diem Octávam Assumptiónis in diœcési Meldensi addicta est.

℟. Sint óculi tui aperti, ut * Exáudias deprecatiónem servi tui et pópuli tui. ℣. Sunt pópulus tuus et hærédítas tua, quos eduxisti in fortitúdine tua magna et bráchio extento, *Exáudias. *III. Reg.* 8. *Deut.* 9.

Lectio V.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Serm. de* 12 *Prærog. B. M. V.* *n.* 5.

Amplectamur Maríæ vestígia, fratres mei, et devotíssima supplicatióne beátis illíus pédibus provolvámur. Teneámus eam, nec dimittámus, donec benedíxerit nobis : potens est enim. Nempe vellus est médium inter rorem et áream, múlier inter solem et lunam, María inter Christum et Ecclésiam constitúta. Sed forte miráris non tam vellus opertum rore, quam amictam sole mulíerem. Magna síquidem familiáritas, sed mira omníno vicínitas solis et mulíeris. Quómodo enim in tam vehementi fervóre tam frágilis natúra subsistit? Non est virtútis humánæ, sed nec Angélicæ quidem : sublímior quædam necessária est. Spíritus sanctus, inquit, supervéniet in te. Et tanquam respon-

déret illa : Quóniam Spíritus est Deus, et Deus noster ignis consúmens est; Virtus, ait, non mea, non tua, sed Altíssimi obumbrábit tibi. Nihil ítaque mirum, si sub tali obumbráculo talis étiam a mulíere sustineátur amictus.

℟. Hábuit grátiam coram Rege; et pósuit diadéma regni in cápite ejus,* Fecitque eam regnáre. ℣. Pósuit thronum ejus super thronum regum,* Fecitque. *Esther*, 2. *IV. Reg.* 25.

Lectio VI. n. 6.

Mulier, inquit, amicta sole. Plane amicta lúmine tanquam vestimento. Non pércipit forte carnális : nimírum spirituále est, stultítia illi vidétur. Non sic videbátur Apóstolo, qui dícébat : Induímini Dóminum Jesum Christum. Quam familiáris ei facta es, Dómina! quam próxima, immo quam íntima fíeri meruisti, quantam invenisti grátiam apud eum! In te manet, et tu in eo; et vestis eum, et vestíris ab eo. Vestis eum substántia carnis, et vestit ille te glória suæ majestátis. Vestis solem nube, et sole ipse vestíris. Novum enim fecit Dóminus super terram, ut múlier circúmdaret virum, nec álium quam Christum, de quo dícitur : Ecce vir, Oriens nomen ejus. Novum quoque fecit in cœlo, ut múlier sole apparéret amicta. Dénique, et coronávit eum, et vicissim ab eo méruit coronári.

℟. Thronus ejus erit stábilis coram Dómino,* Usque in sempiternum. ℣. Amicta sole, et luna sub pédibus ejus, et in cápite ejus coróna stellárum duódecim,* Usque. Glória.* Usque. *III. Reg.* 2. *Apoc.* 12.

IN III NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Bernardo Abbáte in Assumptióne Beátæ Maríæ Vírginis. *Serm.* 4. *n.* 8.

Sileat misericórdiam tuam, Virgo beáta, si quis est, qui invocátam te in necessitátibus suis sibi memínerit defuisse. Nos quidem sérvuli tui céteris in virtútibus congaudémus tibi, sed in hac pótius nobis ipsis. Laudámus virginitátem, humilitátem mirámur : sed misericórdia míseris sapit dúlcius, misericórdiam ampléctimur cárius, recordámur sæpius, crébrius invocámus. Hæc est enim quæ totíus mundi reparatiónem obtínuit, salútem ómnium impetrávit. Per te cœlum replétum, infernus evacuátus est, instaurátæ ruínæ cœlestis Jerúsalem, exspectántibus míseris vita pérdita data.

℟. Peccávimus Dómino, ne cesses pro nobis clamáre ad Dóminum Deum nostrum * Ut salvet nos. ℣. Cadat orátio nostra in conspectu tuo, et ora pro nobis ad Dóminum Deum tuum, * Ut. *I. Reg.* 7. *Jer.* 42.

Lectio VIII. n. 9.

Ecce jam quibus potúimus votis ascendentem te ad Fílium dedúximus, et prosecúti sumus saltem a longe, Virgo benedicta. Sit pietátis tuæ ipsam, quam apud Deum grátiam invenisti, notam fácere mundo; reis véniam, medélam ægris, pusillis corde robur, afflictis consolatiónem, periclitántibus adjutórium, et liberatiónem sanctis tuis précibus obtinendo. In hac quoque die solemnitátis et lætítiæ dulcíssimum Maríæ nomen cum laude invocántibus sérvulis, per te, Regína clemens, grátiæ suæ múnera largiátur Jesus Christus Fílius tuus, Dóminus noster, qui est super ómnia Deus benedictus in sécula, Amen.

℟. Adeámus ergo cum fidúcia ad thronum grátiæ,* Ut misericórdiam consequámur. ℣. Miserére nostri; te enim exspectávimus : esto bráchium nostrum in mane, et salus nostra in témpore tribulatiónis,* Ut. *Hebr.* 4. *Is.* 33.

Lectio IX. Cap. 11.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Undenam Virgo beata.

In illo témpore; Loquente Jesu ad turbas, extollens vocem quædam múlier de turba, dixit illi : Beátus venter qui te portávit! Et réliqua.

Homília sancti Bedæ Presbyteri. *Lib.* 4. *in Luc. Cap.* 11.

Nos ígitur, extollámus vocem cum Ecclésia Cathólica, cujus hæc múlier typum gessit : extollámus et mentem de médio turbárum, dicamusque Salvatóri : Beátus venter qui te portávit, et úbera quæ suxisti! Vere enim beáta parens, quæ, sicut quidam ait, enixa est puérpera Regem, qui cœlum terramque tenet per sécula, cujus impérium sine fine manet; quæ ventre beáto, gáudia matris habens cum virginitátis honóre, nec primam símilem visa est, nec habére sequentem. At ille dixit : Quinimmo, beáti qui áudiunt verbum Dei, et custódiunt! Pulchre Salvátor adtestatióni mulíeris ánnuit; non eam tantúmmodo quæ Verbum Dei corporáliter generáre merúerat, sed et omnes qui idem Verbum spirituáliter audítu fídei concípere, et boni óperis custódia vel in suo vel in proximórum corde párere, et quasi álere studúerint, adsevérans esse beátos: quia et éadem Dei Génitrix et inde quidem beáta, quia Verbi incarnandi ministra est facta temporális; sed inde multo beátior, quia ejusdem semper amandi custos manébat ætérna.

℟. Exsultábit ánima mea in Deo meo : * Quia circúmdedit me coróna. ℣. Magnificáta est ánima mea hódie, præ ómnibus diébus meis, * Quia. Glória.* Quia. *Is.* 61. *Judith,* 12.

Oratio Brev. Petroc.

Deus, qui sanctíssimam Vírginem Maríam genitrícem tuam, super choros Angelórum exaltátam, fidélibus tuis patrónam providisti : óculis misericórdiæ Francórum respícere dignéris impérium, quod tutélæ ejusdem Vírginis Rex piíssimus Voto perpétuo commendávit; Qui vivis.

Si sit Dominica, de ea fit Commemoratio.

DIE XXIII.

S. JOANNÆ-FRANC. FREMIOT,

VIDUÆ.

Semiduplex.

De Communi SS. Mulierum.

Lectio I. Cap. 1.

Incipit Liber Ezechiélis Prophétæ.

Et factum est in trigésimo anno, in quarto, in quinta mensis, cum essem in médio captivórum juxta flúvium Chobar, aperti sunt cœli, et vidi visiónes Dei. Factum est verbum Dómini ad Ezechiélem, fílium Buzi sacerdótem in terra Chaldæórum. Et vidi, et ecce ventus túrbinis veniébat ab Aquilóne; et nubes magna, et ignis involvens, et splendor in circúitu ejus : et de médio ejus quasi spécies electri, id est, de médio ignis. Et in médio ejus similitúdo quátuor animálium; et unumquodque eórum coram fácie sua ambulábat; ubi erat ímpetus spíritus, illuc gradiebantur, nec revertebantur cum ambulárent.

℟. Omnis * Prophetía Scriptúræ própria interpretatióne non fit. ℣. Nunc ergo, Dómine Deus, da mihi sapiéntiam et intelligéntiam : * Prophetía. *II. Petr.* 1. *II. Par.* 1.

Lectio II. Cap. 2.

Hæc vísio similitúdinis glóriæ Dómini. Et vidi, et cécidi in fáciem meam, et audívi vocem loquentis; et dixit ad me : Fili hóminis, mitto ego te ad fílios Israel, ad gentes apostatríces, quæ recessérunt a me; ipsi et patres eórum prævaricáti sunt pactum meum usque ad diem hanc. Et fílii dura fácie, et indomábili corde sunt, ad quos ego mitto te; et dices ad eos : Hæc dicit Dóminus Deus : Si forte vel ipsi áudiant, et si forte quiescant, quóniam domus exásperans est; et scient, quia Prophéta fúerit in médio eórum. Tu ergo, fili hóminis, ne tímeas eos, neque sermónes eórum métuas.

℟. Dóminus mihi adjútor; * Non timébo quid fáciat mihi homo. ℣. Metuámus Dóminum Deum nostrum : * Non. *Ps.* 117. *Jer.* 5.

Lectio III.

Ex S. Franciscæ Fremiot

vita a variis scriptoribus etc.

Joanna Francisca Frémiot, Divióne in Burgúndia claris orta natálibus, non obscúras vel ab ipsa pueritia dedit futúræ sanctitátis significatiónes. Vix quinquennis, collátum sibi a nóbili quodam viro, Calviniánæ hæresi addicto, munúsculum flammis íllico in ódium erróris trádidit. Matre orbáta, Deíparæ Vírginis tutélæ se commendávit, nihilque puerile habens in móribus, a séculi delíciis abhorrens, martyrii palmam anhélans, religiónis ac pietátis stúdio visa est única delectári. Baróni de Chantal núptui a patre trádita, virtútibus excolendis magis ac magis óperam dedit, liberos, fámulos, aliosque sibi súbditos, fídei doctrína erudíre et bonis móribus imbúere satagens. Profúsa liberalitáte páuperum inópiam sublevábat. Maríto inter venandum forte interempto, viduitátem ad perfectióris vitæ consílium cónferens, continéntiæ voto sese obstrinxit; modicáque família, ténui victu atque vestítu contenta, pretiósas vestes in pios usus convertit, tempus omne quod a domésticis curis superérat, in oratióne, piis lectiónibus, ac labóre consúmens. Caritáte ardéntius in dies fervescens, páuperes, derelictos, teterrimisque morbis infectos, non hospítio tantum excipiébat, sed ita solabátur ac curábat ipsa, ut láceras eórum vestes, própriis mánibus resíceret, sordes detérgeret, manantibusque fœtido pure ulcéribus lábia étiam admovére non horréret. A sancto Francisco Salésio, quo spíritus moderatóre utebátur, divínam voluntátem edocta, próprium parentem, sócerum, fílium dénique ipsum, quem étiam vocatióni obsistentem sua domo egrédiens calcáre non dubitávit, invicta constántia deséruit. Sacri Visitatiónis sanctæ Maríæ Institúti fundamenta jecit, cujus leges accuratíssime custodívit, adeóque fuit paupertátis amans, ut vel necessária sibi deesse gaudéret. Arduíssimum id semper faciendi, quod perféctius esse intellígeret, votum emísit. Institúto dénique Visitatiónis Meldis et in plúribus áliis locis ejus potíssimum ópera diffúso, sororibusque non per verba solum et exempla, sed per scripta étiam Dei sapiéntiam spirántia, ad pietátem et caritátem excitátis, méritis referta, Molínis mortalitátem éxuit, anno millésimo sexcentésimo quadragésimo primo. Non paucæ ejus reliquiárum portiúnculæ in váriis Meldensis diœcéseos ecclésiis adservantur.

℟. Dirupisti víncula mea,* Tibi sacrificábo hóstiam laudis. ℣. Exui me stola pacis; índui autem me sacco obsecratiónis, et venit mihi gáudium a Sancto.* Tibi. Glória. * Tibi. *Ps.* 115. *Baruch,* 4.

Oratio Brev. Rom.

Omnipotens et misericors Deus, quo protegente, beáta Joanna Francisca tuo amóre succensa, et admirábili spíritus fortitúdine, per omnes sémitas in via perfectiónis donáta, Ecclésiam tuam nova prole illustrávit: ejus méritis et précibus concéde, ut, qui infirmitátis nostræ cónscii, de tua virtúte confídimus, cœlestis grátiæ auxílio, cuncta nobis adversántia vincámus; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXIV.

S. BARTHOLOMÆI, APOSTOLI.

Duplex-majus.

IN I NOCTURNO.

Lectio I. Cap. 3.

Ex Ezechiéle Prophéta.

Et dixit ad me: Fili hóminis, vade ad domum Israel, et loquéris verba mea ad eos. Ecce dedi fáciem tuam valentiórem faciébus eórum, et frontem tuam duriórem fróntibus eórum. Ut adamantem, et ut sílicem dedi fáciem tuam: ne tímeas eos, neque métuas a fácie eórum: quia domus exásperans est. Et adsumpsit me spíritus, et audívi post me vocem commotiónis magnæ: Benedicta glória Dómini de loco suo. Spíritus quoque levávit me, et adsumpsit me: et ábii amárus in indignatióne spíritus mei: manus enim Dómini erat mecum, confortans me. Et veni ad transmigratiónem, ad eos qui habitábant juxta flumen Chobar, et mansi ibi septem diébus mœrens in médio eórum.

℟. Incrassátum est cor pópuli hujus,* Et áuribus gráviter audiérunt, et óculos suos clausérunt; nequando vídeant óculis, et áuribus áudiant, et corde intélligant, et convertantur. ℣. Mittébat Dóminus Deus ad illos per manum nuntiórum suórum, de nocte consurgens, et quotídie cómmonens: * Et. *Matth.* 13. *II. Par.* 36.

Lectio II.

Cum autem pertransíssent septem dies, factum est verbum Dómini ad me, dicens: Fili hóminis, speculatórem dedi te dómui Israel; et áudies de ore meo verbum, et annuntiábis eis ex me. Si dicente me ad ímpium, Morte moriéris; non annuntiáveris ei, neque locútus fúeris ut avertátur a via sua ímpia, et vivat: ipse in iniquitáte sua moriétur, sánguinem autem ejus de manu tua requíram. Si autem tu annuntiáveris ímpio, et ille non fúerit conversus ab impietáte sua, moriétur: tu autem ánimam tuam liberasti.

℟. Clama, ne cesses:

*Quasi tuba exalta vocem tuam, et annúntia pópulo meo scélera eórum, et dómui Jacob peccáta eórum. ℣. Speculatórem dedi te dómui Israel: * Quasi. *Is.* 58. *Ezech.* 33.

Lectio III.

Sed et si conversus justus a justítia sua fúerit, et fécerit iniquitátem; ponam offendículum coram eo, ipse moriétur, quia non annuntiasti ei: in peccáto suo moriétur, et non erunt in memória justítiæ ejus, quas fecit: sánguinem vero ejus de manu tua requíram. Si autem tu annuntiáveris justo, ut non peccet justus, et ille non peccáverit; vivens vivet, quia annuntiasti ei, et tu ánimam tuam liberasti.

℟. Ecce omnes ánimæ meæ sunt: * Anima, quæ peccáverit, ipsa moriétur. ℣. Fílius non portábit iniquitátem patris, et pater non portábit iniquitátem fílii: * Anima. Glória.* Anima. *Ezech.* 18.

IN II NOCTURNO.

Lectio IV.

Ex Euseb. S. Hieron. Usuardo.

Bartholomæus, unus ex Duódecim quos elégit Jesus, et Apóstolos nominávit, post ejus Ascensiónem, accepto Spíritu sancto, in Indiam profectus, Christi fidem, ut scribit Eusébius, fertur illis Géntibus prædicasse, et Evangélium Matthæi Hebráicis conscriptum lítteris reliquisse, quod quidem ad Pantæni témpora servátum esse memorátur. Idem refert Hierónymus in Libro de Scriptóribus Ecclesiásticis. Pantænus enim, ut ádserit, in Indiam a Demétrio Alexandríæ Epíscopo, rogántibus illíus gentis legátis, missus, réperit inter gentes illas, olim adventum Dómini Jesu juxta Matthæi Evangélium a Bartholomæo, qui inter duódecim Apóstolos numerátur, fuisse prædicátum. In cujus rei fidem ipsum Matthæi exemplar, Hebráicis lítteris scriptum, secum Alexandríam revertens détulit. Fide Gentílibus prædicáta, Bartholomæus vitam martyrio consummávit.

℟. Ponam in eis signum, et mittam ex eis qui salváti fúerint, ad Gentes in mare, * In Africam, et Lydiam tendentes sagittam, in Itáliam, et Græciam, ad ínsulas longe. ℣. Numquid non audiérunt? et quidem in omnem terram exívit sonus eórum; * In. *Is.* 66. *Rom.* 10.

Lectio V.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 75. *in Matth. n.* 2, 3.

Christi poténtiæ máximum est argumentum, quod doctrína annis viginti vel triginta orbis términos perváserit. Idipsum áccidit ac si quis, mari úndique excitáto, et calígine totum áerem occupante, nau-

frágiis frequentibus, fulmínibus emissis, pirátis invadéntibus et vectóribus sibi mútuo insidiántibus, hómines navigatiónis imperítos, qui nec mare nóverint, júbeat ad gubernácula sedére, navim gubernáre, et pugnáre, classemque ingentem ex adverso venientem, navícula una usos, cápere et submérgere. Nam Apóstoli a Géntibus ódio habebantur ut Judæi; et a Judæis lapidabantur, ut qui suas leges impugnárent: nusquam vero stare póterant. Sic ómnia præcipítia, scópuli et saxa laténtia erant, in úrbibus, in vicis, in dómibus; singulíque illos bello impetébant, dux, princeps, privátus, gentes íntegræ, pópuli omnes; et perturbátio erat quanta nec possit oratióne explicári. Nam perósum plane erat Judáicum genus in Románo império, quòd mille negótia facésseret. Neque tamen inde prædicatióni nocebátur: sed capta urbe atque cremáta, ac gente vi malórum oppressa, inde profecti Apóstoli, qui novas inducébant leges, Románis imperárunt. O res novas et stupendas! Judæórum innúmera míllia Románi cepérunt, et duódecim viros víncere non potuérunt, qui nudi sine armis cum ipsis pugnábant! Quis sermo possit tantum miráculum descríbere?

℟. Data est mihi omnis potestas in cœlo et in terra: * Euntes ergo docéte omnes gentes. ℣. Vos testes mei, dicit Dóminus, et ego Deus: * Euntes. *Matth.* 28. *Is.* 43.

Lectio VI.

Si quis in gentes, in urbes, in pópulos, immo in unam domúnculam indúceret virum ómnibus habitántibus eam perósum, et per eum conarétur síngulos a dilectis abdúcere, a patre, a matre, ab uxóre, a fíliis; annon ille ántequam os aperíret, discerperétur? Si autem ille per se contemptus onerósa præcíperet, delíciis fruentes philosophári jubéret, ad hæc vero contra multo plures et fortióres certámen commítteret; an non palam est illum omníno peritúrum esse? Attamen illud ipsum quod in una domo fíeri nequit, Christus in toto orbe fecit, per præcipítia, per fornáces, per prærupta, per scópulos, per terram et mare, inter bella plúrima, orbis médicos indúcens.

℟. Cum tradent vos, nolíte cogitáre quómodo aut quid loquámini; dábitur enim vobis in illa hora, quid loquámini; * Non enim vos estis qui loquímini, sed Spíritus Patris vestri qui lóquitur in vobis. ℣. Dabo vobis os et sapiéntiam, cui non póterunt resístere et contradícere omnes adversárii vestri: * Non. Glória. * Non. *Matth.* 10. *Luc.* 21.

IN II NOCTURNO.

Lectio VII.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 7. *in Epist. ad Cor. n.* 6, 7.

Ostendamus Apóstolos non potuisse prædicáre ea quæ prædicárunt, idque suscípere vel cogitáre, nisi Christum secum habuissent; non quia imbecilli adversus fortes, non quia pauci contra multos, non quia páuperes contra dívites, non quia indocti contra sapientes áciem instruébant; sed quia præjudicátæ opiniónis magna vis erat. Nihil enim ita turbat ánimum, etiamsi útile quídpiam aggrediátur, ut innováre et peregrínum quid indúcere, máxime cum de cultu religiónis et de Dei glória ágitur. Apostolórum vero témpore áliud erat majus impedimentum, quod non modo consuetúdo tam antíqua mutarétur; sed étiam quod mutátio illa cum perículo fíeret. Non modo enim a consuetúdine ad consuetúdinem trahébant; sed a consuetúdine securitátem habente, ad rem perícula minitantem. Credentem statim accidébat publicári, pelli, a pátria excídere, ab ómnibus ódio habéri, commúnem hostem esse et suis et aliénis. Ad consuetúdinem et ad perícula id addas, quod hæc præcepta onerosióra essent, et ea, a quibus abducébant, lévia et facília. Nam a fornicatióne ad castitátem vocábant, ab amóre vitæ ad mortem, ab ebrietáte ad jejúnium, a risu ad lácrymas et compunctiónem, ab avarítia ad paupertátem, a securitáte ad perícula: et per ómnia extrémam exigébant accuratiónem. Nam ait: Turpitúdo et stultilóquium et scurrílitas, ne éxeant ab ore vestro.

℟. Virtúte magna reddébant Apóstoli testimónium resurrectiónis Jesu Christi Dómini nostri: * Et grátia magna erat in ómnibus illis. ℣. Loquebantur verbum Dei cum fidúcia, * Et. *Act.* 4.

Lectio VIII. n. 8.

Videamus an dogma vim habéret adliciendi. Atqui hoc ipsum satis erat ad abigendos infidéles. Quid enim dicébant ii, qui prædicábant? Crucifixum esse adorandum, illumque Deum esse putandum, qui ex Judæa mulíere natus esset. At promissis illos erigébant, ínquies, et verbórum sono decepérunt. Hoc ipsum vero máxime ostendit præter ea ómnia quæ dicta sunt, res nostras non esse falláciam: nam difficília ómnia hinc eveniébant; utília vero post resurrectiónem promitti oportébat. Hoc ipsum autem, íterum dicam, ostendit prædicatiónem nostram esse divínam.

℟. A Dómino factum est istud, * Et est mirábile in óculis nostris. ℣. Déxtera Dó-

mini fecit virtútem, * Et. *Ps.* 117.

Lectio IX. Cap. 6.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Apostolorum electio.

In diébus illis; Exiit Jesus in montem oráre; et erat pernoctans in oratióne Dei. Et cum dies factus esset, vocávit discípulos suos; et elégit Duódecim ex ipsis, quos et Apóstolos nominávit. Et réliqua.

Homília sancti Ambrósii Epíscopi. *In Luc. Lib.* 5. *n.* 41, 43, 44, 45.

Non omnis qui orat, ascendit in montem (est enim orátio quæ peccátum facit), sed qui bene orat, a terrénis ad superióra progrédiens. Factis sublimióribus in hunc montem ascendas; séquere Christum; spécies tibi datur, quam débeas æmulári. Quid enim te pro salúte tua fácere oportet, quando pro te Christus in oratióne pernoctat? Quid te fácere convenit, cum vis áliquod pietátis offícium adoríri; quando Christus missúrus Apóstolos, orávit prius, et solus orávit? Vocávit discípulos suos; et elégit duódecim ex ipsis, quos per terrárum orbem satóres fídei destináret. Non sapientes, non dívites, non nóbiles; sed piscatóres, et publicános elégit; ne tradúxisse prudéntia, ne redemisse divítiis, ne poténtiæ nobilitatisque auctoritáte traxisse áliquos ad suam grátiam viderétur; ut veritátis rátio, non disputatiónis grátia prævaléret. Elígitur et Judas non per imprudéntiam, sed per providéntiam. Quanta est véritas, quam nec adversárius minister infirmat! Quanta morálitas Dómini, qui periclitári magis apud nos judícium suum, quam affectum máluit! Suscéperat enim hóminis fragilitátem; et ídeo nec has partes recusávit infirmitátis humánæ. Vóluit déseri, vóluit prodi, vóluit ab Apóstolo suo tradi; ut tu a sócio desertus, a sócio próditus, moderáte feras tuum errasse judícium, periisse benefícium.

℟. Dómine, * Nimis profundæ factæ sunt cogitatiónes tuæ. ℣. Cognoscant inimíci tui, quia tu solus Altíssimus in omni terra: * Nimis. Glória. * Nimis. *Ps.* 91 *et* 82.

Oratio Sacr. Leon.

Deus, qui Ecclésiæ tuæ in sanctis móntibus fundamenta posuisti: da ut, intercedente beáto Bartholomæo, nullis errórum subruátur incúrsibus, nulla mundi perturbatióne quatiátur; sed Apostólica semper et institutióne sit firma, et interventióne secúra; Per Dóminum.

Si sit Dominica, de ea fit Commemoratio.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXV.

IN FESTO S. LUDOVICI,

REGIS FRANCIÆ.

SOLEMNE-MINUS.

¶ *Quando hoc Festum occurrit in Dominica (ultima scilicet Augusti), transfertur in Feriam II, propter Solemnitatem S. Fiacrii, huic ultimæ Dominicæ annexam.*

IN I VESPERIS.

Psalmi juxta diem Hebdomadæ.

Ant. 6. C. Quæsívit Dóminus sibi virum juxta cor suum; et præcépit ei ut esset dux super pópulum suum. *I. Reg.* 13.

Ant. 4. E. Ait Rex Dómino: Tu regnáre fecisti servum tuum pro patre meo; ego autem sum puer párvulus: dabis ergo servo tuo cor dócile, ut pópulum tuum judicáre possit. *III. Reg.* 3.

Ant. 7. a. Elegisti me Regem pópulo tuo: mitte, Dómine, sapiéntiam de cœlis sanctis tuis; ut mecum sit, et mecum labóret: et ero dignus sédium patris mei. *Sap.* 9.

Ant. 3. E. Plácuit sermo coram Dómino, et dixit Dóminus: Quia postulasti verbum hoc, ecce dedi tibi secundum sermónes tuos. *III. Reg.* 3.

Ant. 1. D. Dedi tibi cor sápiens et intélligens: sed et hæc quæ non postulasti, dedi tibi; divítias scílicet, et glóriam. *III. Reg.* 3.

Capitulum. Sap. 6.

Si delectámini sédibus et sceptris, o Reges pópuli, dilígite sapiéntiam, ut in perpétuum regnétis: dilígite lumen sapiéntiæ, omnes qui præestis pópulis.

Hymnus. H.

Rex summe regum, qui potenti númine
Quo sunt creáta regna nutu dívidis,
Dum thure fumant templa, voce pérsonant,
Audi profúsas Regis in laudem preces.

Nascens in ipsa Ludovícus púrpura,
Sceptris avítis parvus ádmovet manus;
Piæque ductu matris, ignárus mali,
Servíre Christo discit, ántequam regat.

Justi sevérus cultor, urbes légibus,

Amóre cives cóntinens, hostes metu,
Pietáte cœlum flectit, aras éxcitat;
Deóque templa, tecta nudis érigit.
Mox Christiáni serus ultor sánguinis
Emensus æquor, inque littus bárbarum
Vexilla pandens, urget armis ímpios,
Unóque vitam pro Deo paciscitur.
Sit Trinitáti sempiterna glória,
Honor, potestas, atque jubilátio,
In unitáte, quæ gubernans ómnia,
Per cuncta regnat seculórum sécula. Amen.

℣. Invéni servum meum; ℟. Oleo sancto meo unxi eum. *Ps.* 88.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Unxérunt eum Dómino in príncipem; seditque super sólium Dómini pro patre suo, et cunctis plácuit. *I. Par.* 29.

AD COMPLET. Ps. juxta diem; Doxologia: ¶ Qui das salútem, *ut infra ad Horas*, 530; *cetera ut in Ordinario*, 137.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Regem regum Dóminum, * Veníte, adorémus. *I. Tim.* 6.

Hymnus, Rex summe regum, *ut in I Vesperis.*

Psalmi de Dominica; et sic ad ceteras Horas.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. g. Confortátus est in regno suo, et Dóminus Deus ejus erat cum eo, et magnificávit eum in excelsum. *II. Par.* 1.

Ant. 2. D. Fecit quod bonum et plácitum erat in conspectu Dei sui; et subvertit altária peregríni cultus. *II. Par.* 14.

Ant. 3. à. Percussit fœdus coram Dómino, ut ambuláret post eum, et custodíret præcepta ejus; et fecit omnes servíre Dómino Deo suo. *II. Par.* 34.

℣. Dómine, in virtúte tua lætábitur Rex, ℟. Et super salutáre tuum exsultábit vehementer. *Ps.* 20.

Lectio I. Cap. 13.

Ex Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Romános.

Omnis ánima potestátibus sublimióribus súbdita sit: non est enim potestas nisi a Deo: quæ autem sunt, a Deo ordinátæ sunt. Itaque qui resistit potestáti, Dei ordinatióni resistit. Qui autem resistunt, ipsi sibi damnatiónem acquírunt: nam príncipes non sunt timóri boni óperis, sed mali. Vis autem non timére potestátem? Bonum fac, et habébis laudem ex illa: Dei enim minister est tibi in bonum. Si autem malum féceris, time: non enim sine causa gládium portat. Dei enim minister est: vindex

in iram ei qui malum agit. Ideo necessitáte súbditi estóte, non solum propter iram, sed étiam propter consciéntiam. Ideo enim et tribúta præstátis : ministri enim Dei sunt, in hoc ipsum servientes. Réddite ergo ómnibus débita : cui tribútum, tribútum ; cui vectígal, vectígal ; cui timórem, timórem ; cui honórem, honórem.

℟. Per me reges regnant, et legum conditóres justa decernunt : * Per me príncipes ímperant, et potentes decernunt justítiam. ℣. Réddite quæ sunt Cæsaris Cæsari. * Per. *Prov.* 8. *Matth.* 22.

Lectio II. Cap. 2.

Ex Epístola príma ejusdem ad Timótheum.

Obsecro ígitur primum ómnium, fíeri obsecratiónes, oratiónes, postulatiónes, gratiárum actiónes, pro ómnibus homínibus : pro régibus, et ómnibus qui in sublimitáte sunt, ut quiétam et tranquillam vitam agámus in omni pietáte, et castitáte. Hoc enim bonum est et acceptum coram Salvatóre nostro Deo, qui omnes hómines vult salvos fíeri, et ad agnitiónem veritátis veníre. Unus est enim Deus, unus et mediátor Dei et hóminum homo Christus Jesus : qui dedit redemptiónem semetipsum pro ómnibus, testimónium tempóribus suis.

℟. Dómine, salvum fac Regem, * Et exaudi nos in die qua invocavérimus te. ℣. Deus, judícium tuum Regi da, et justítiam tuam fílio Regis ; * Et. *Ps.* 19 *et* 71.

Lectio III. Cap. 2.

Ex Epístola prima beáti Petri Apóstoli.

Subjecti ígitur estóte omni humánæ creatúræ propter Deum : sive regi, quasi præcellenti ; sive dúcibus, tanquam ab eo missis ad vindictam malefactórum, laudem vero bonórum : quia sic est voluntas Dei, ut benefacientes obmutéscere faciátis imprudéntium hóminum ignorántiam : quasi líberi, et non quasi velámen habentes malítiæ libertátem, sed sicut servi Dei. Omnes honoráte : fraternitátem dilígite : Deum timéte : Regem honorificáte.

℟. Time Dóminum, fili mi, et Regem : et *Cum detractóribus non commisceáris ; quóniam repente consurget perdítio eórum. ℣. Admone illos princípibus et potestátibus súbditos esse, dicto obedíre, ad omne opus bonum parátos esse ; * Cum. Glória. * Cum. *Prov.* 24. *Tit.* 3.

IN II NOCTURNO.

Ant. 7. *d.* Fortis in bello, máximus in salútem electórum Dei, expugnáre insurgentes hostes, quam glóriam adeptus est ! *Eccli.* 46.

Ant. 5. a. Invocávit Altíssimum potentem, in oppugnando inimícos úndique ; et

audívit illum magnus et sanctus Deus. *Eccli.* 46.

Ant. 6. F. Dilatávit glóriam pópulo suo, et índuit se lorícam sicut gigas, et succinxit se arma béllica sua in prœliis, et protegébat castra gládio suo. *I. Mach.* 3.

℣. Véritas mea et misericórdia mea cum ipso; ℟. Et in nómine meo exaltábitur cornu ejus. *Ps.* 88.

Lectio IV.

Ex ejus vita a variis auctoribus scripta.

Ludovicus nonus, Francórum Rex, Pisçíaci in diœcési nunc Versaliensi natus et baptizátus, unde gloriabátur nómine Ludovíci Pisciacensis, anno ætátis duodécimo, patri Ludovíco successit, regnumque sub tutéla Blanchæ sapientíssimæ matris administráre cœpit. Hæc fílium a púero sanctis documentis instituerat, dícere sólita: Mallem, fili, te vita et regno privátum, quam letháiis peccáti reum agnóscere. In ipso regni exórdio, viros spectátæ virtútis et prudéntiæ, cum e cléricis, tum e láicis, in consílium adhíbuit; et Albigenses perduelles, paternis jam armis impetítos, subégit. Rebus cum finítimis princípibus compósitis, totum se divíno cúltui promovendo dedit. Duello et blasphémiis pénitus extirpandis incúbuit; histriónes et joculatóres regno éxpulit. Benefícia Ecclesiástica nónnisi probátis persónis, neque jam áliud habéntibus, nisi illo abdicáto, conferébat. Adeo justítiæ studiósus fuit, ut quacumque transíret, illáta si qua forent a comitátu damna, per Archidiáconum Parisiensem aliosve notæ æquitátis viros inquíri juberet ac resarcíri: et contra Saracénos profectúrus, mónitos per præcónem súbditos volúerit, ut qui læsi forte essent, ipsum adírent, ómnibus factúrum satis.

℟. Ipse est directus divínitus in pœniténtiam gentis, et * Tulit abominatiónes impietátis; et gubernávit ad Dóminum cor ipsíus, et in diébus peccatórum corroborávit pietátem. ℣. Dei minister in bonum, vindex in iram ei qui malum agit, * Tulit. *Eccli.* 49. *Rom.* 13.

Lectio V.

Thicesimo ætátis anno gravi morbo affectus, accepta cruce ab Epíscopo Parisiensi, sacrum bellum vovit. Et post áliquot annos, contractis ingéntibus cópiis, matri commissa regni cura, mare trajécit. Atque ubi primum Saracénos in líttore adstantes conspexit, e navi in mare ense districto congressúrus insíliit: fugatisque hóstibus, Damiátam victor intrávit. Sed debilitáto póstmodum ex lue exércitu, victus ipse captusque est; neque, per totum captivitátis tempus, Horárum Canonicárum, quas ubíque

ad usum Ecclésiæ Parisiensis quotídie persolvébat, recitatiónem intermísit. Cum de pace actum est, ipse conditiónes Saracénis dedit, mirántibus quod victus victóribus leges impóneret. Pacto fœdere, Rex cum exércitu liber dimíttitur : cumque in pecúnia numeranda, Saracénis non adverténtibus, errátum esset, íntegrum pecúniæ pondus solvi vóluit violáti pacti alióquin reis. Annos deinde círciter quátuor, quo Saracénos ad servandas induciárum conditiónes adígeret, in Syria commorátus; Christiános multos e vínculis erípuit, Gentíles fídei præceptis ímbuit, ac Christianórum urbes áliquot et castra suis súmptibus instaurávit.

℟. Sancta in manu extraneórum facta sunt: vasa glóriæ nostræ captíva abducta sunt: quæ erat líbera, facta est ancilla: quo ergo nobis adhuc vívere? Omnis qui zelum habet legis, éxeat post me.* Non mihi contingat párcere ánimæ meæ. ℣. Ascendérunt gentes super latitúdinem terræ, et circuiérunt castra sanctórum et civitátem dilectam; * Non. *I. Mach.* 2 *et* 13. *Apoc.* 20.

Lectio VI.

De matris óbitu cértior factus, in génua prócidens, obortis lácrymis, hæc verba prótulit : Grátias tibi ago, Dómine, qui matrem únice dilectam, quam ad tempus commodáveras, recepisti : ita sit ut plácitum est ante te : sit nomen Dómini benedictum. In Gálliam rédiens, navi prope Cyprum ad syrtes allísa, coram sacra Eucharístia, cujus in navi adservandæ facultátem a Legáto Apostólico obtinúerat, supplíciter orans, ab imminente naufrágii perículo liberátus est : nec in áliam navim transíre vóluit, ne sexcenti fere hómines qui metu perículi descendissent, in ínsula remanérent, inde nunquam aut vix reversúri; malle se dicens perículum adíre, quam sibi cum tanto totque hóminum damno consúlere. Post réditum, piis opéribus impénsius stúduit; frequens visébat ægrótos, quibus non súmptibus modo, sed mánibus própriis ministrábat. In páuperes munificentíssime próvidus, virgínibus dotem, provínciis annónæ inópia loborántibus aliménta, universis egéntibus necessária suppeditábat. Veste vulgári utebátur; cilício et jejúnio sæpe corpus affligébat. Cum in Africam trajecisset, bellum dénuo Saracénis illatúrus, jamque capta Carthágine, castra prope Tunétum in eórum conspectu posuisset, mortem imminére séntiens, documenta Rege digna Christianíssimo, sua manu conscripta, Philippo fílio et successóri trádidit; illudque Davídicum próferens : Introíbo in domum tuam, adorábo ad templum sanctum tuum,

et confitébor nómini tuo, Dómine; ánimam Deo réddidit apud Carthaginem, anno ætátis quinquagésimo quinto, Christi vero millésimo ducentésimo septuagésimo. Eum miráculis illustrem Bonifácius octávus, Sanctórum Albo inséruit. Aliquot ejus ossa cum cilício a Philippo Pulchro concessa, in puelláre cœnóbium Beátæ Maríæ de Lílio prope Melodúnum transláta sunt; quod quidem monastérium ipse Ludovícus cum Blancha fundáverat. Cilícium autem nunc partim in ecclésia Cathedráli Meldensi, partim in ecclésia sancti Aspásii Melodunensis religiosíssime adservátur. Exstant et quædam ipsíus reliquiárum portiúnculæ Nemósii et Moréti.

℟. Custodívit illum Dóminus ab inimícis, et certámen forte dedit illi ut vínceret, et in vínculis non derelíquit illum, * Et † Dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Erat Deus cum eo, et erípuit eum ex ómnibus tribulatiónibus ejus; * Et. Glória. † Dedit. *Sap.* 10. *Act.* 7.

IN III NOCTURNO.

Ant. 4. d. Vólui nequáquam abúti poténtiæ magnitúdine, sed cleméntia et lenitáte gubernáre subjectos. *Esther,* 13.

Ant. 8. c. Adversum me terra mea non clamat, nec ánimam agricolárum ejus afflixi. *Job,* 31.

Ant. 1. D. Non putávi aurum robur meum, nec lætátus sum super multis divítiis meis. *Job,* 31.

℣. Dilexi mandáta tua super aurum et topázion: ℟. Proptérea ad ómnia mandáta tua dirigébar. *Ps.* 118.

Lectio VII.

Ex sancto Augustíno Epíscopo de Civitáte Dei. *Lib.* 5. *Cap.* 24.

CHRISTIANOS quosdam Imperatóres non ídeo felíces dícimus, quia vel diútius imperárunt, vel imperantes fílios morte plácida reliquérunt, vel hostes Reipúblicæ domuérunt, vel inimícos cives adversus se insurgentes et cavére et opprímere potuérunt. Hæc enim et ália vitæ hujus ærumnósæ, vel múnera, vel solátia quidam étiam cultóres dæmonum accípere meruérunt, qui non pértinent ad regnum Dei, quo pértinent isti: et hoc ipsíus misericórdia factum est, ne ab illo ista, qui in eum créderent, velut summa bona desideráren t.

℟. Auris áudiens beatificábat me, eo quod liberassem páuperem vociferantem, et pupillum cui non esset adjútor.* Cum sedérem Rex, circumstante exércitu, eram tamen mœréntium consolátor. ℣. Sic decet nos implére omnem justítiam: * Cum. *Job,* 29. *Matth.* 3.

Lectio VIII.

SED felíces eos dícimus, si

juste ímperant, si inter linguas sublímiter honorántium et obséquia nimis humíliter salutántium non extolluntur; si suam potestátem ad Dei cultum máxime dilatandum, majestáti ejus fámulam fáciunt; si plus amant illud regnum ubi non timent habére consortes; si tárdius víndicant, fácile ignoscunt; si eamdem vindictam pro necessitáte regendæ tuendæque Reipúblicæ, non pro saturandis inimicitiárum ódiis éxserunt; si eamdem véniam, non ad impunitátem iniquitátis, sed ad spem correctiónis indulgent; si quod áspere coguntur plerumque decérnere, misericórdiæ lenitáte et beneficiórum largitáte compensant; si luxúria tanto eis est castigátior, quanto posset esse libérior; si malunt cupiditátibus pravis, quam quibúslibet géntibus imperáre. Et si hæc ómnia fáciunt, non propter ardórem inánis glóriæ, sed propter caritátem felicitátis ætérnæ: si pro suis peccátis, humilitátis et miseratiónis et oratiónis sacrifícium Deo suo vero immoláre non négligunt. Tales Christiános Imperatóres dícimus esse felíces ínterim spe, póstea reipsa futúros, cum id quod exspectámus advénerit.

℟. Justítia indútus sum; et vestívi me, sicut vestimento et diadémate, judício meo: * Pater eram páuperum; et causam quam nesciébam, diligentíssime investigábam. ℣. Judícium sine misericórdia illi qui non fecit misericórdiam; superexaltat autem misericórdia judícium.* Pater. *Job,* 29. *Jac.* 2.

Lectio IX. Cap. 19.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Boni servi remuneratio.

In illo témpore; Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo quidam nóbilis ábiit in regiónem longínquam accípere sibi regnum, et reverti. Et réliqua.

Homília sancti Augustíni Epíscopi. *Epist.* 185. *n.* 19.

Et nunc, reges, intellígite; et erudímini qui judicátis terram. Servíte Dómino in timóre, et exsultáte ei cum tremóre. Quómodo reges Dómino sérviunt in timóre, nisi ea quæ contra jussa Dómini fiunt, religiósa severitáte prohibendo, atque plectendo? Aliter enim servit, quia homo est, áliter quia étiam rex est. Quia homo est, ei servit vivendo fidéliter; quia vero étiam rex est, servit leges justa præcipientes et contrária prohibentes, convenienti vigóre sanciendo. Sicut servívit Ezechías, lucos et templa idolórum, et illa excelsa quæ contra præcepta Dei fúerant constructa, destruendo; sicut servívit Josías, tália et ipse faciendo; sicut servívit rex Ninivitárum, universam civi-

tátem ad placandum Dóminum compellendo; sicut servívit Dárius, idólum frangendum in potestátem Daniéli dando, et inimícos ejus leónibus ingerendo; sicut servívit Nabuchodónosor, omnes in regno suo pósitos a blasphemando Deo lege terríbili prohibendo. In hoc ergo sérviunt Dómino reges, in quantum sunt reges, cum ea fáciunt ad serviendum illi, quæ non possunt fácere nisi reges.

℟. Audíte ergo, Reges, et intellígite. * Præbéte aures, vos qui continétis multitúdines, et placétis vobis in turbis natiónum: † Quóniam data est a Dómino potestas vobis, qui interrogábit ópera vestra, et cogitatiónes scrutábitur. ℣. Cito apparébit vobis; quóniam judícium duríssimum his qui præsunt, fiet: Non enim súbtrahet persónam cujusquam Deus.* Præbéte. Glória. † Quóniam. *Sap*. 6.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. Magnificávit eum Dóminus, et dedit illi glóriam regni, qualem nullus hábuit ante eum rex. *I. Par*. 29.

Ant. 4. E. Operátus est bonum, et rectum et verum coram Dómino Deo suo, volens requírere Deum suum in toto corde suo: fecitque, et prosperátus est. *II. Par*. 31.

Ant. 8. G. Fecit judícium et justítiam, judicávit causam páuperis et egéni, quia cognóvit me, dicit Dóminus. *Jer*. 22.

Canticum. Job, 29.

QUANDO procedébam ad portam civitátis,* et in plátea parábant cáthedram mihi;

Vidébant me júvenes, et abscondebantur; * et senes adsurgentes stabant.

Príncipes cessábant loqui, * et dígitum superponébant ori suo.

Vocem suam cohibébant duces,* et lingua eórum gútturi suo adhærébat.

Auris áudiens beatificábat me,*et óculus videns testimónium reddébat mihi;

Eo quod liberassem páuperem vociferantem,* et pupillum cui non esset adjútor.

Benedíctio peritúri super me veniébat,* et cor víduæ consolátus sum.

Justítia indútus sum: * et vestívi me, sicut vestimento et diadémate, judício meo.

Oculus fui cæco,* et pes claudo.

Pater eram páuperum: * et causam quam nesciébam, diligentíssime investigábam.

Conterébam molas iníqui,* et de déntibus illíus auferébam prædam.

Et dicébam: In nídulo meo móriar,* et sicut palma multiplicábo dies.

Radix mea aperta est secus aquas,* et ros morábitur in messióne mea.

Glória mea semper innovábitur,* et arcus meus in manu mea instaurábitur.

Ant. 7. d. Perambulávit civitátes, et pérdidit ímpios

ex eis; et nominátus est usque ad novíssimum terræ. *I. Mach.* 3.

Ant. 2. D. De omni corde suo laudávit Dóminum, et dilexit Deum qui fecit illum, et dedit illi contra inimícos poténtiam. *Eccli.* 47.

Capitulum. I. Esdr. 7.

BENEDICTUS Dóminus Deus patrum nostrórum, qui dedit hoc in corde Regis, ut glorificáret domum Dómini.

Hymnus. S. V.

TEMPLA nunc fument, resonentque cantu:
En triumpháto Lodoícus hoste
Quærit æternas, tibi militando,
Christe, corónas.

Hic tuos ardet reparáre cultus:
Hic gregem tuto fugitívum ovíli
Reddit : hic armis tua christiánis
Sacra tuétur.

Béllicæ vixdum memor ille laudis,
Cuncta qui subdit, tibi servit uni:
Imperes unus, satis imperábit,
Te duce, princeps.

Stat tua fidens ope, fortiorque
Sumit ex ipsis animos ruínis:
Jura dat victus, sedet inter ipsos
Arbiter hostes.

Summa laus summo super astra Patri:
Fílio compar Homini Deóque;
Nec tibi dispar, utriusque sacri
Nexus amóris. Amen.

℣. Ego primogénitum ponam illum, ℟. Excelsum præ régibus terræ. *Ps.* 88.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. J. In tentatióne inventus est fidélis: ídeo dedit illi Dóminus glóriam in gente sua, créscere illum quasi terræ cúmulum; et ut stellas exaltáre semen ejus. *Eccli.* 44.

Oratio Brev. Senon.

DEUS, qui inter falláces temporális regni delícias, beátum Regem Ludovícum fámulum tuum spíritu veritátis et sobrietátis implevisti : fac nos ejus exemplo, cœlestis quam toto corde concupívit civitátis amatóres, cadúca ómnia despícere, et ad sola sempiterna tota mente festináre; Per Dóminum.

AD HORAS, Doxologia :

¶ Qui das salútem Régibus,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu
In sempiterna sécula. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Magnificávit.

In ℟. *br.* Qui das salútem * Régibus. *Ps.* 143.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Operátus est.

Capitulum. Deut. 17.

Discat Rex timére Deum, et custodíre verba ejus, et cæremónias ejus quæ in lege præcepta sunt: nec elevétur cor ejus in supérbiam super fratres suos, neque declínet in partem déxteram vel sinistram; ut longo témpore regnet ipse, et fílii ejus.

℟. *br.* Erudímini, Reges * qui judicátis terram; * Allelúia, allelúia. Erudímini. ℣. Servíte Dómino * in timóre; * Allelúia. Glória. Erudímini. *Ps.* 2.

℣. Rex qui sperat in Dómino ℟. In misericórdia Altíssimi non commovébitur. *Ps.* 20.

AD SEXTAM.

Ant. 8. G. Fecit judícium.

Capitulum. Prov. 29.

Rex qui júdicat in veritáte páuperes, thronus ejus in æternum firmábitur.

℟. *br.* Judicábit páuperes pópuli:* salvos fáciet fílios páuperum; * Allelúia, allelúia. Judicábit. ℣. Et humiliábit * calumniatórem; * Allelúia. Glória. Judicábit. *Ps.* 71.

℣. Ad níhilum deductus est in conspectu ejus malignus; ℟. Timentes autem Dóminum gloríficat. *Ps.* 14.

AD NONAM.

Ant. 2. D. De omni.

Capitulum. Eccli. 47.

Stare fecit cantóres contra altáre, et in sono eórum dulces fecit modos: et dedit in celebratiónibus decus, et ornávit témpora usque ad consummatiónem vitæ; ut laudárent nomen sanctum Dómini, et amplificárent mane Dei sanctitátem.

℟. *br.* Confiteantur tibi, Dómine,* omnes reges terræ; *Allelúia, allelúia. Confiteantur. ℣. Et cantent in viis Dómini,* quóniam magna est glória Dómini; * Allelúia. Glória. Confiteantur. *Ps.* 137.

℣. Deus, cánticum novum cantábo tibi, ℟. Qui das salútem Régibus. *Ps.* 143.

AD II VESPERAS.

Ant. 6. F. In géntibus non erat rex símilis ei, et dilectus Deo suo erat; et pósuit eum Deus Regem super omnem Israel. *II. Esdr.* 13.

Ant. 7. ç. Símilis illi non fuit rex, qui reverterétur ad Dóminum in omni corde suo, et in tota ánima sua, et in universa virtúte sua. *I. Reg.* 23.

Ant. 3. a. Confirmávit omnes húmiles pópuli sui, et legem exquisívit: sancta glorificávit, et multiplicávit vasa sanctórum. *I. Mach.* 14.

Ant. 1. f. Hortabátur suos, ne formidárent ad adventum natiónum, sed in mente habérent adjutória sibi facta de cœlo. *II. Mach.* 15.

Ant. 4. E. Spíritu magno vidit última, et consolátus est lugentes in Sion. *Eccli.* 48.

Capitulum. Is. 60.

JERUSALEM, aperientur portæ tuæ júgiter: die ac nocte non claudentur, ut afferátur ad te fortitúdo géntium, et reges eárum adducantur; gens enim et regnum quod non servíerit tibi, períbit.

Hymnus. H.

TE sancte rursus, Ludovíce, prælia
Divína poscunt: tu crucis clavum tenens,
Speíque sacras ánchora fundans rates,
Moves tyrannis bella, Christo mílitas.
Vincis cadendo: mors tibi victóriam
Aufert et addit: corpus hic palmæ tegunt
Nondum sepultum; sed triumpho nóbili
Cœlum parátur, et corónis sídera.
Tuus paternæ rédditus terræ cinis
Regnum tuétur; dum throno præsens Dei,
Æterna regnans pascis inter lília,
Favensque blando nostra cernis lúmine.
Sit Trinitáti sempiterna glória,
Honor, potestas, atque jubilátio,
In unitáte, quæ gubernans ómnia,
Per cuncta regnat seculórum sécula. Amen.

℣. Introíbo in domum tuam, Dómine: ℟. Adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo. *Ps.* 5.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Ambulábunt reges in splendóre ortus tui, Jerúsalem; et ministrábunt tibi, et vénient, et adorábunt vestígia pedum tuórum. *Is.* 60.

AD COMPLET. Doxologia: ¶ Qui das salútem, 530; *cetera ut in Ordinario*, 137.

DIE XXVI.

S. AUDOENI,

EPISCOPI.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 5.

Ex Ezechiéle Prophéta.

HÆC dicit Dóminus Deus: Ista est Jerúsalem, in médio géntium pósui eam, et in circúitu ejus terras. Et contempsit judícia mea, ut plus esset ímpia quam Gentes; et præcepta mea, ultra quam terræ quæ in circúitu ejus sunt: judícia enim mea projecérunt, et in præceptis meis non ambulavérunt. Ideo hæc dicit Dóminus Deus: Ecce ego ad te, et ipse ego fáciam in médio tui judícia in óculis géntium. Tértia pars tui peste moriétur, et fame consumétur in médio tui; et tértia pars tui in gládio cadet in circúitu tuo; tértiam vero partem tuam in omnem ventum dispergam, et gládium evaginábo post eos.

℟. Heu! Dómine Deus,

Ergone disperdes omnes relíquias Israel? ℣. Deus Abraham, miserére pópuli tui: * Ergone. *Ezech.* 9. *Esther*, 13.

Lectio II. Cap. 8.

Elevavit me spíritus inter terram et cœlum: et adduxit me in Jerúsalem in visióne Dei, juxta óstium intérius, quod respiciébat ad Aquilónem, ubi erat statútum idólum zeli ad provocandam æmulatiónem. Et ecce ibi glória Dei Israel secundum visiónem, quam víderam in campo. Et dixit ad me: Fili hóminis, leva óculos tuos ad viam Aquilónis. Et levávi óculos meos ad viam Aquilónis: et ecce ab Aquilóne portæ altáris, idólum zeli in ipso intróitu. Et dixit ad me: Fili hóminis, putasne, vides tu quid isti fáciunt, abominatiónes magnas quas domus Israel facit hic, ut procul recédam a sanctuário meo? et adhuc conversus vidébis abominatiónes majóres.

℟. Adoravérunt béstiam, dicentes: Quis símilis béstiæ? * Et adoravérunt eam omnes qui inhábitant terram, quorum non sunt scripta nómina in Libro vitæ Agni. ℣. Et data est illi potestas in omnem tribum, et pópulum, et linguam, et gentem; * Et. *Apoc.* 13.

Lectio III.

Gall. Christ. tom. VII. *col.* 1629. XI. 13 *et seq. etc.*

Audoenus, natus Sancíaci in Suessiónibus, sancto Faróni arctíssima cognatióne per beátum Autárium ipsíus patrem devinctus fuit. Dum apud Ussíacum, villam pagi Brigensis ad Mátronam, in domo paterna versarétur, puérulus adhuc, cum venerábili Adóne, a sancto Columbáno Abbáte benedictus est. Adolescens in aulam pro natálium splendóre productus, custos factus est ánnuli Dagoberti regis; et ibi, cum sócio Elígio, promovendis regni et Ecclésiæ rebus, licet adhuc láicus, totus incúbuit. Multum adjúvit Adónem fratrem in fundando Jotrensi diœcésis Meldensis monastério, et ipse in eádem diœcési fundávit Resbacense. Ad Pontificátum Rothomagensem electus, eódem die cum Elígio consecrátus est; ac deinceps Pastorálibus curis totum se trádidit. Sedit in Concílio Cabilonensi. Nonnulla monastéria, ecclesiasque plúrimas et xenodóchia vel fundávit vel satégit ut fundarentur. Pacem inter Austrásios et Neustrásios compónere aggressus, Colóniam pétiit: unde ad suos íterum rédiens, pie defunctus est Clippíaci prope Lutétiam Parisiórum, circa finem séculi séptimi, multis, ante et post óbitum, clarus miráculis.

℟. Quasi stella matutína in médio nébulæ, et quasi luna plena in diébus suis lucet, et quasi sol refulgens; * Sic ille effulsit in templo Dei. ℣. In lege Dómini congregatiónem

judicávit, et in fide sua probátus est Prophéta; et cógnitus est in verbis suis fidélis. * Sic. Glória. * Sic. *Eccli.* 50 *et* 46.

Oratio Brev. Paris.

Deus, fidélium lumen et Pastor animárum, qui beátum Audoénum Epíscopum in Ecclésia posuisti, ut oves tuas verbo pásceret, et informáret exemplo: da nobis ejus intercessióne, et fidem serváre quam verbo dócuit, et viam sequi quam exemplo monstrávit; Qui vivis.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXVII.

S. CÆSARII,

ARELATENSIS EPISCOPI, ET ECCLESIÆ DOCTORIS.

Semiduplex.

Lectio I. Cap. 8.

Ex Ezechiéle Prophéta.

Et introduxit me Spíritus in átrium domus Dómini intérius; et ecce in óstio templi Dómini inter vestíbulum et altáre, quasi viginti quinque viri dorsa habentes contra templum Dómini, et fácies ad Orientem; et adorábant ad ortum solis. Et dixit ad me: Certe vidisti, fili hóminis; numquid leve est hoc dómui Juda, ut fácerent abominatiónes istas quas fecérunt hic? Ergo et ego fáciam in furóre; non parcet óculus meus, nec miserébor; et cum clamáverint ad aures meas voce magna, non exáudiam eos.

℟. Tempus est ut incípiat judícium a domo Dei. * Si autem primum a nobis; quis finis eórum qui non credunt Dei Evangélio? ℣. Percútite: non parcat óculus vester, neque misereámini, et a sanctuário meo incípite: * Si. *I. Petr.* 4. *Ezech.* 9.

Lectio II. Cap. 9.

Et glória Dómini Israel adsumpta est de Cherub, quæ erat super eum ad limen domus: et vocávit virum, qui indútus erat líneis, et atramentárium scriptóris habébat in lumbis suis. Et dixit Dóminus ad eum: Transi per médiam civitátem in médio Jerúsalem: et signa Thau super frontes virórum geméntium, et doléntium super cunctis abominatiónibus, quæ fiunt in médio ejus. Et illis dixit, audiente me: Transíte per civitátem sequentes eum, et percútite. Cœpérunt ergo a viris senióribus, qui erant ante fáciem domus. Et dixit ad eos: Contamináte domum, et impléte átria interfectis: egredímini. Et egressi sunt, et percutiébant eos qui erant in civitáte.

℟. Interfícite usque ad interneciónem; * Omnem autem super quem vidéritis Thau, ne occidátis. ℣. Si quis adoráverit béstiam, et imáginem ejus, et accéperit charactérem in fronte sua, aut in manu

sua, et hic bibet de vino iræ Dei; * Omnem. *Ezech.* 9. *Apoc.* 14.

Lectio III.

Ex Mabill. et variis Hist. Ecclesiasticis.

Cæsarius, pátria Cabilonensis, monastérii Lirinensis primum mónachus, tum Abbas, ob exímiam doctrínæ et virtútum famam Æónio in sede Arelatensi, invítus licet, cogente caritátis necessitáte, subrogátur. Mox próvidus Pastor de cunctórum salúte sollícitus, instítuit ut Tértiæ, Sextæ et Nonæ Offícium in sancti Stéphani Basílica Clérici quotídie persólverent, quo láici et pœnitentes quotidiáno possent Offício interesse. In hac síngulis fere diébus prædicábat: in áliis vero ecclésiis, Homílias pópulo recitandas suppeditábat, quæ ad nostra usque témpora pervenérunt. Ter apud reges Gothos proditiónis accusátus, ac tóties in exsílium et in cárcerem detrúsus, ter innocéntia ejus manifestis argumentis comprobáta, absolútus est, et ad Ecclésiam suam remissus. Puelláre cœnóbium construxit, ut Vírginum choris Arelaténsium Ecclésia et cívitas munirétur. Ipsis Cæsáriam sorórem suam præfécit, régula secundum statúta Patrum præscripta; cujus hæc prima lex erat, ne cui e monastério égredi licéret. Inter bella quibus tunc fere contínuis Arelatensis província deflagrábat, pro captívis redimendis sacram suppelléctilem distráhere non dubitávit: ratus id ei displicére non posse qui seipsum pro redemptióne hóminis tradidisset. Plúribus intérfuit, præfuitque Concíliis; imprímis Arausicáno secundo, in quo de grátia et líbero arbítrio viginti quinque Cánones promulgáti sunt; in quibus inter cétera definítum est Cánone quinto, quod, si quis, sicut augmentum, ita étiam inítium fídei, ipsumque credulitátis affectum naturáliter nobis inesse dicat, Apostólicis dogmátibus adversári comprobétur. Hoc erróre damnáto, sana de Christi grátia doctrína ex ipsis Augustíni senténtiis sancíta est: quam póstea Apostólica Sedes et Synodus Valentína suo cálculo comprobárunt. Dénique postquam, Floriáno teste, vixit inter bárbaros pius, inter bella pacátus, pater orphanórum, pastor egéntium, et Cathólicæ régulam disciplínæ dictis factisque demonstrans, migrávit ad Dóminum.

℟. Zelátus sum bonum: * Proptérea † Bonam possidébo possessiónem. ℣. Omnia fácio propter Evangélium, ut párticeps ejus effíciar; * Proptérea. Glória. † Bonam. *Eccli.* 51. *I. Cor.* 9.

Oratio Brev. Rom.

Deus, qui pópulo tuo æter-

næ salútis beátum Cæsárium ministrum tribuisti : præsta, ut, quem doctórem vitæ habúimus in terris, intercessórem habére mereámur in cœlis ; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXVIII.

S. AUGUSTINI,

EPISCOPI ET ECCLES. DOCTORIS.

Duplex-minus.

Lectio I. Cap. II.

Ex Ezechiéle Prophéta.

Et elevávit me Spíritus, et introduxit me ad portam domus Dómini orientálem ; et ecce in intróitu portæ viginti quinque viri. Dixitque ad me : Fili hóminis, hi sunt viri qui cógitant iniquitátem, et tractant consílium péssimum in urbe ista. Vaticináre de eis, vaticináre, fili hóminis. Et írruit in me Spíritus Dómini, et dixit ad me : Lóquere : Hæc dicit Dóminus : Cogitatiónes cordis vestri ego novi. Plúrimos occidistis in urbe hac, et implestis vias ejus. Gládium metuistis, et gládium indúcam super vos, dabóque vos in manu hóstium, et fáciam in vobis judícia.

℟. Væ dissolútis corde, qui non credunt Deo : et ídeo non protegentur ab eo ; * Qui timent Dóminum, non erunt incredíbiles verbo illíus. ℣. Nisi signa et prodígia vidéritis, non créditis : *Qui. *Eccli.* 2. *Joan.* 4.

Lectio II.

Ex Possidio et S. August. Operibus.

Augustinus, Tagaste in Africa natus, adolescens in amóres illícitos et Manichæórum hæresim impégit. Verum, apud Mediolánum, Ambrósii sermónibus motus; et novæ vitæ institútum cógitans, cum diu multumque secum ipse luctátus, conversiónem procrastinasset, tandem insólita voce admónitus ut légeret, ex verbis Apôstoli in quæ íncidit, derepente mutátus est, et ab Ambrósio aliquanto post, annum agens tricésimum tértium, in Páschate baptizátus. Reversus in Africam, rus se recépit, ut uni Deo vacáret. Hippónem-regium evocátus, ut virum ipsíus audiendi cúpidum Deo lucrarétur; raptus a pópulo, invítus atque ubertim flens, Présbyter civitátis ordinátus est a Valério Epíscopo. Véritus autem Valérius jam sénior, ne sibi Augustínus ab áliis Ecclésiis præriperétur, obtínuit a Primáte Carthaginensi, ut sibi adhuc viventi darétur Coepíscopus. In Episcopátu commúnem vitæ ratiónem, quam Présbyter instituerat, cum Cléricis ténuit. Vestis ejus ac supellex nec nítida nímium, nec abjecta. Ita frugáli et parca mensa utebátur, ut nónnisi propter hóspites et infirmos, carnes ad legúmina et ólera adhibéret :

eamque lectióne aut disputatióne, exclúsa pénitus obtrectatióne, semper condiébat. Causis dirimendis vacábat per totam diem, sæpe jejúnus. Ut páuperes áleret, cum non esset ália facultas, sacra vasa frangi jubébat. Pupillos duntaxat invisébat et víduas; feminárum autem monastéria non adíbat, nisi urgente necessitáte.

℟. Ideo misericórdiam consecútus sum; ut in me primo osténderet Christus Jesus omnem patiéntiam, *Ad informatiónem eórum, qui creditúri sunt illi, in vitam æternam. ℣. Superabundávit grátia Dómini nostri, cum fide et dilectióne, quæ est in Christo Jesu; * Ad. *I. Tim.* 1.

Lectio III.

Acerrimus contra omnes hæreses Cąthólicæ veritátis propugnátor, Manichæos, quos statim a baptismo aggressus fúerat, tum scriptis tum públicis disputatiónibus confutávit. Arianórum hæresim singulári veritátis illustratióne profligávit. Ecclésiæ unitátis stúdio, quam adversus Donatistas validíssime tutátus est, Epíscopos pene trecentos induxit, ut schismáticis ad Ecclésiam redeúntibus non honórem modo sédium serváre nt, sed et, si opus esset, Episcopátum céderent. Grátiam Christi, a Pelagiánis impugnátam, invictíssime adséruit; eorumque in Semipelagiánis relíquias, morti jam próximus, repressit. Adversus Paganórum calúmnias et erróres, Religiónem Christiánam, eruditíssimo præsertim ópere de Civitáte Dei, vindicávit. In Confessiónum ac Retractatiónum Libris, a se gesta scríptaque magna cum humilitáte sevérus judex recénsuit. De Scriptúra váriis Tractátibus sapientíssime disséruit. Difficíllimas quæstiónes undequáque sibi propósitas suis Epístolis enodávit. Eum Theodósius júnior nominátim invitávit ad Synodum Ephesínam in causa Nestórii, cujus erróres jam ipse scriptis præfocáverat: sed morte præventus, Concílio interesse non pótuit. Vandális enim tértium jam mensem Hippónem obsidéntibus, in extrémum morbum íncidit: atque ubi lecto decúbuit, Psalmos de pœniténtia paríeti jussit affígi, quos profúsis lácrymis júgiter meditátus, et per decem últimos dies soli inten tus oratióni, obdormívit in Dómino anno ætátis septuagésimo sexto, Christi quadringentésimo trigésimo. Pro commendanda córporis ejus depositióne, sacrifícium Deo oblátum est. Testamentum nullum fecit; quia unde fáceret, ait Possídius, Christi pauper non hábuit.

℟. Bonum certámen certávi, cursum consummávi, fidem servávi: *In réliquo repósita est mihi coróna justítiæ, quam reddet mihi Dóminus

in illa die justus judex. ℣. Abundántius ómnibus laborávi, non ego autem, sed grátia Dei mecum : * In. Glória. * In. *II. Tim.* 4. *I. Cor.* 15.

Oratio Brev. Paris.

Omnipotens et misericors Deus, qui beátum Augustínum Evangélii grátiæ tuæ testem et propugnatórem in Ecclésia suscitasti : ejusdem grátiæ, quæsumus, in nobis ostende virtútem; ut et voluntátem tuam, te docente, cognóscere, et eam corde magno valeámus, te operante, perfícere; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXIX.

IN DECOLLATIONE S. JOANNIS BAPTISTÆ.

Duplex-minus.

IN I VESPERIS.

Ant. 3. a. Ecce ego mitto Angelum meum, et præparábit viam ante fáciem meam. *Malach.* 3.

Ant. 1. g. Mittam vobis Elíam Prophétam, ántequam véniat dies Dómini. *Malach.* 4.

Ant. 2. D. Convertet cor patrum ad fílios, et cor filiórum ad patres eórum. *Malach.* 4.

Ant. 6. F. (Erit) quómodo scriptum est in Fílium hóminis, ut multa patiátur, et contemnátur. *Marc.* 9.

Ant. 4. f. Si vultis recípere, Joannes ipse est Elías qui ventúrus est. *Matth.* 11.

Capitulum. Act. 13.

Deus ex sémine David secundum promissiónem eduxit Israel Salvatórem Jesum; prædicante Joanne ante fáciem adventus ejus baptismum pœniténtiæ omni pópulo Israel.

Hymnus. C.

Quis ille, silvis e penetrálibus
Egressus, ad se tot populos trahit?
Ab ore pendentes loquentis
Qua subito tenet arte turbas?

An ille fastu regifico tumens,
Molli solútus díffluit ótio?
Levisne arundo ventilátur
Arbitrio populáris auræ?

Atqui ter annos jam decies trahit
Vitam in profundis sáltibus ásperam,
Virtútis Elíæ futúrus
Atque animi generósus hæres.

Ergo sevéram Núminis ómnibus
Ostentat iram, non timidus mori :
Adsertor acer veritátis,
In proceres tonat, inque plebem.

Aula receptum non retinet timor,
Non blanda flectit grátia Príncipis,

Contamináti quin reprendat
Flagitium opprobriumque lecti.
Sit summa Patri, súmmaque Fílio,
Sanctóque compar glória Flámini:
Sanctæ litémus Trinitáti
Perpetuo pia corda cultu. Amen.

℣. Dixi iníquis: Nolíte iníque ágere; ℟. Et delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu. *Ps.* 74.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. J. Dico vobis quia Elías jam venit, et non cognovérunt eum; sed fecérunt in eo quæcumque voluérunt. *Matth.* 17.

AD NOCTURNUM.

Invit. Dóminum qui dat voci suæ vocem virtútis, * Veníte, adorémus. *Ps.* 67.

Hymnus. C.

Impune Vati non erit: ímpotens
Totum furórem fémina cólligit;
Iræque causas aggerando
Exstimulat fera corda regis.
Quid non, libído, cogis, adúltera?
Dantur caténis innocuæ manus:
At adligári veritátis
Néscia vox sua jura servat.
Christum vel atro cárceris in specu
Præco fidélis núntiat; et suos
Divína patranti Magistro
Discipulos jubet ire testes.
Vinctus triumphat; tu pavitans fremis,
Tyranne: cæcum mens male cónscia
Quatit flagellum: stricta Vatem
Impavidum feriet secúris.
Sit summa Patri, súmmaque Fílio,
Sanctóque compar glória Flámini:
Sanctæ litémus Trinitáti
Perpetuo pia corda cultu. Amen.

Ant. 8. c. Dómine, in judícium posuisti eum; et fortem, ut corríperes, fundasti eum. *Habac.* 1.

Ant. 3. a. Surrexit quasi ignis, et verbum ipsíus quasi fácula ardébat. *Eccli.* 48.

Ant. 7. d. In diébus suis non pertímuit príncipem, et poténtia nemo vicit illum, nec superávit illum verbum áliquod. *Eccli.* 48.

℣. Loquébar de testimóniis tuis in conspectu regum; ℟. Et non confundébar. *Ps.* 118.

Lectio I. Cap. 11.

Ex Ezechiéle Prophéta.

Et factum est, cum prophetárem, Phéltias fílius Banaíæ mórtuus est; et cécidi in fáciem meam clamans voce magna, et dixi: Heu, heu, heu, Dómine Deus; consummatiónem tu facis reliquiárum Israel? Et factum est

verbum Dómini ad me, dicens: Fili hóminis, fratres tui, fratres tui, viri propinqui tui, et omnis domus Israel, universi quibus dixérunt habitatóres Jerúsalem: Longe recédite a Dómino; nobis data est terra in possessiónem. Proptérea hæc dicit Dóminus Deus: Congregábo vos de pópulis, et adunábo de terris in quibus dispersi estis, dabóque vobis humum Israel. Et ingredientur illuc; et áuferent omnes offensiónes, cunctasque abominatiónes ejus de illa. Et dabo eis cor unum, et Spíritum novum tríbuam in viscéribus eórum: et áuferam cor lapídeum de carne eórum, et dabo eis cor cárneum: ut in præceptis meis ámbulent, et judícia mea custódiant, faciantque ea; et sint mihi in pópulum, et ego sim eis in Deum.

℟. Ecce dies vénient, dicit Dóminus: et fériam dómui Israel, et dómui Juda fœdus novum: * Dabo legem meam in viscéribus eórum, et in corde eórum scribam eam. ℣. Non secundum pactum, quod pépigi cum pátribus eórum, quod írritum fecérunt; sed hoc erit pactum: * Dabo. *Jer.* 31.

Lectio II.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Lib. ad eos qui scandalizati sunt. Cap.* 22.

Caput amputávit Heródes, cápite truncátus est Joannes. Quis ergo beátus ab ómnibus prædicátur? quis imitandus propónitur? quis celebrátur? quis coronátur? quis in hunc usque diem reprehendit? Nonne in síngulis Ecclésiis hic quidem clamat, Non licet tibi habére uxórem fratris tui: ille vero diffamátur étiam post óbitum ob adultérium, insániam, et audáciam? Consídera vero quanta virtus esset captívi, quanta tyranni imbecíllitas. Nam hic quidem non pótuit linguam unam compéscere; sed ea subláta, sexcenta pro illa et cum illa ora reserávit. Síquidem unusquisque, dum Evangélium illud legit, dicit, Non licet tibi habére uxórem fratris tui: et sine Evangélio in cœtibus, in congréssibus, vel étiam ad últimos mundi límites, hanc vocem áudies. Quid ergo detrimenti cepit ex óbitu justus ille? quid ex morte violenta? quid ex caténa? quid ex cárcere? Quos autem non correxit, quibus cor sáperet, ex iis quæ dixit, ex iis quæ passus est, ex iis quæ nunc prædicat, éadem prorsus quæ cum víveret? Noli ergo dícere, Quam ob causam mori permissus est? Non enim illud erat mori, sed corónam adipisci. Disce philosophári, et non modo nihil te ista lædent, sed et cómmodis multis augéberis.

℟. Dixérunt ímpii: Circumveniámus justum, * Quóniam contrárius est opéribus nostris, et infámat in nos

peccáta disciplínæ nostræ. ℣. Morte turpíssima condemnémus eum, * Quóniam. *Sap.* 2.

Lectio III.

Ex sancto Augustíno Epíscopo in Decollatióne beáti Joannis Baptistæ. *Serm.* 308. *n.* 1 *et* 2.

Videtis míserum istum Heródem, Joannem sanctum virum et Dei hóminem dilexisse : sed quóniam témere jurávit ébrius lætítia et delectatióne saltantis, datúrum se promísit quidquid illa puella, quæ saltando placúerat, poposcisset. At ubi poposcit rem crudélem et nefáriam, contristátus est quidem; vidébat enim tantum scelus fíeri : sed pósitus inter juratiónem suam et puellæ petitiónem, ubi vidébat cruentum fácinus, ibi rursus timébat reátum perjúrii. Ne Deum offénderet perjurando, Deum offendit sæviendo. Quid ergo débuit fácere Heródes? Témere jurávit : quis nésciat? Tamen lapsus est, jurávit. Occurrit mihi unum exemplum, ubi vídeo pium hóminem et sanctum in temeráriam juratiónem cecidisse, et maluisse non fácere quod juráverat, quam juratiónem suam fuso hóminis sánguine implére. Jurávit sanctus David hóminem dívitem Nabal occisúrum se esse; jurávit témere, sed non implévit juratiónem majóre pietáte. De duóbus peccátis elégit minus; sed minus fuit illud in comparatióne majóris. Nam per seipsum appensum magnum malum est falsa jurátio. Prius ergo laboráre debétis, et conflígere adversus consuetúdinem vestram malam, malam, malam, et valde malam, et tóllere juratiónem de óribus vestris.

℟. Hanc †Tentatiónem ídeo permísit Dóminus, * Ut pósteris darétur exemplum. ℣. Confortátus est fide, dans glóriam Deo; * Ut. Glória. † Tentatiónem. *Tob.* 2. *Rom.* 4.

AD LAUDES.

Ant. 3. a. Heródes ténuit Joannem, et adligávit eum, et pósuit in cárcerem propter Herodíadem. *Matth.* 14.

Ant. 8. *G.* Die natális Heródis, saltávit fília Herodíadis, et plácuit Heródi; unde cum juramento pollícitus est ei dare quodcumque postulasset ab eo. *Matth.* 14.

Ant. 7. d. Illa præmónita a matre sua, Da mihi, inquit, hic in disco caput Joannis Baptistæ. *Matth.* 14.

Canticum Confitébor, *de Communi unius Martyris.*

Ant. 6. *C.* Contristátus est rex : propter juramentum autem, et eos qui páriter recumbébant, jussit dari. *Matth.* 14.

Ant. 1. a. Misso spiculatóre, præcépit afferri caput ejus in disco. *Marc.* 6.

Capitulum. Jer. 1.

Ego dedi te hódie in civitá-

tem munítam, et in columnam férream, et in murum æreum super omnem terram, régibus Juda, princípibus ejus, et sacerdótibus, et pópulo terræ.

Hymnus. S. V.*

Ecce, saltantis pretium puellæ,
Fertur in disco caput amputátum:
Hæc cruentátis nova proferuntur
Fércula mensis.
Quæ rudes sylvis populos docébat,
Quæ Deum tota resonábat aula,
Illa vox, eheu! gladio resecta,
Muta silébit.
Occidit Vates, et adhuc timétur;
Vox silet Verbi, cruor ille clamat:
Atque fraterni temeráta carpit
Fœdera lecti.
Nube sub densa jubar involútum
Vénerat cæcis aperíre seclis:
Sole matúro, velut umbra, cessit
Lúcifer orbe.
Summa laus Patri, genitóque Verbo:
Et tibi compar, utriusque nexus
Spíritus, semper, Deus unus, omni
Témporis ævo. Amen.

℣. Superbi iníque agébant usquequáque: ℟. A lege autem tua non declinávi. *Ps.* 118.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Misit Heródes, et decollávit Joannem in cárcere; et adlátum est caput ejus in disco, et datum est puellæ; et puella dedit matri suæ. *Matth.* 14. *Marc.* 6.

Oratio Brev. Paris.

Deus, qui beátum Joannem Baptistam, et nascentis et morientis Fílii tui Præcursórem esse voluisti: concéde, ut sicut ille veritátis et justítiæ Martyr occúbuit, ita nos pro veritáte et justítia ad mortem usque certémus; Per eumdem.

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Heródes.

AD TERTIAM.

Ant. 8. *G.* Die natális.

Capitulum. Eccle. 5.

Ne témere quid loquáris, neque cor tuum sit velox ad proferendum sermónem coram Deo; Deus enim in cœlo, et tu super terram.

℟. *br.* Deus, iníqui * Insurrexérunt super me. Deus. ℣. Et synagóga poténtium * quæsiérunt ánimam meam; * Insurrexérunt. Glória. Deus. *Ps.* 85.

℣. Tota die exprobrábant mihi inimíci mei; ℟. Et qui laudábant me, adversum me jurábant. *Ps.* 101.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Illa præmónita.

Capitulum. Is. 5.

Væ qui potentes estis ad bibendum vinum, et viri fortes ad miscendam ebrietátem : qui justificátis ímpium pro munéribus, et justítiam justi aufertis ab eo. Propter hoc sicut dévorat stípulam lingua ignis, et calor flammæ exúrit; sic radix eórum quasi favilla erit, et germen eórum ut pulvis ascendet.

℟. *br.* Adversum me loquebantur, * Qui sedébant in porta. Adversum. ℣. Et in me psallébant * qui bibébant vinum, * Qui. Glória. Adversum. *Ps.* 68.

℣. Deus, ne derelinquas me in cogitátu illórum; ℟. Et ánimæ irreverenti et infrunítæ ne tradas me. *Eccli.* 23.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Misso.

Capitulum. Eccli. 49.

Male tractavérunt illum, qui a ventre matris consecrátus est Prophéta, evértere, et erúere, et pérdere, et íterum ædificáre, et renováre.

℟. *br.* Príncipes * Persecúti sunt me gratis. Príncipes. ℣. Et a verbis tuis * formidávit cor meum : * Persecúti. Glória. Príncipes. *Ps.* 118.

℣. Eripe me, Dómine, de operántibus iniquitátem : ℟. Et de viris sánguinum salva me. *Ps.* 58.

AD II VESPERAS.

Ant. 3. à. Accedentes discípuli Joannis, tulérunt corpus ejus, et sepeliérunt illud. *Matth.* 14.

Ant. 1. f. Audívit Heródes famam Jesu, et ait : Hic est Joannes Baptista; ipse surrexit a mórtuis. *Matth.* 14.

Ant. 5. C. Hæsitábat, et ait : Joannem ego decollávi. Quis est iste de quo tália áudio? Et quærébat vidére eum. *Luc.* 9.

Ant. 8. G. Venientes discípuli Joannis, nuntiavérunt Jesu. Quod cum audísset Jesus, secessit inde in navícula, in locum desertum seorsum. *Matth.* 14.

Ant. 6. F. Venérunt multi ad Jesum, et dicébant : Quia Joannes quidem signum fecit nullum : ómnia autem quæcumque dixit de hoc, vera erant. Et credidérunt in eum. *Joan.* 10.

Capitulum. Is. 57.

Justus perit, et non est qui recógitet in corde suo. Et viri misericórdiæ colliguntur, quia non est qui intélligat : a fácie enim malítiæ collectus est justus.

Hymnus. S. V.*

Omnibus manat cruor ecce venis :
Hinc sitim longam sátia, Tyranne,
Et cibos inter paterasque puro

Sánguine liba.
Ut caput vidit dapibus parátis
Triste fumanti natitáre tabo,
Hæsit, impastis fremuitque mensis
Fúneris auctor.
Non tamen frontis gravitas serénæ
Cessit immíti violáta ferro:
Dura mitescit placido sub ore
Mortis imágo.
Sic suo rursum Deus hunc præíre
Núntium Christo jubet, inferisque
Ferre præcónem nova liberandi
Gáudia mundi.
Qui Deo plenus rigidis futúrum
Móribus Christum rudis exprimébat,
Débuit dira quoque morte totum
Réddere Christum.
Summa laus Patri, genitóque Verbo;
Et tibi compar, utriusque nexus
Spíritus, semper, Deus unus, omni
Témporis ævo. Amen.

℣. Custódit Dóminus ánimas Sanctórum suórum: ℟. De manu peccatóris liberábit eos. *Ps.* 96.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. a. Venit Joannes in via justítiæ, et non credidistis ei: publicáni autem et meretríces credidérunt ei; vos autem videntes, nec pœniténtiam habuistis póstea, ut crederétis ei. *Matth.* 21.

DIE XXX.

S. MEDERICI,

ABBATIS.

Simplex.

Lectio I. Cap. 13.

Ex Ezechiéle Prophéta.

Audite verbum Dómini: Hæc dicit Dóminus Deus: Væ prophétis insipiéntibus, qui sequuntur spíritum suum, et nihil vident. Vident vana, et divínant mendácium, dicentes, Ait Dóminus; cum Dóminus non míserit eos.

℟. Non vos sedúcant prophétæ vestri, qui sunt in médio vestrum, * Quia falso ipsi prophétant vobis in nómine meo; et non misi eos, dicit Dóminus. ℣. Cum díxerint: Pax et secúritas; tunc repentínus eis supervéniet intéritus; *Quia. *Josue*, 29. *I. Thess.* 5.

Lectio II.

Propterea hæc dicit Dóminus Deus: Erit manus mea super prophétas qui vident vana, et divínant mendácium: in consílio pópuli mei non erunt, et in scriptúra domus Israel non scribentur, nec in terram Israel ingredientur: et sciétis quia ego Dóminus Deus; eo quod decéperint pópulum meum, dicentes: Pax, et non est pax.

℟. Omnes quotquot venérunt, * Fures sunt et latrónes; et non audiérunt eos oves: Ego sum óstium: per me si quis introíerit, salvábitur. ℣. Sacerdótes non dixérunt: Ubi est Dóminus? et tenentes legem nesciérunt me, et pastóres prævaricáti sunt in me. *Fures. *Joan.* 10. *Jer.* 2.

Lectio III.

Brev. Paris.

MEDERICUS, Augustodunensis, século círciter séptimo flóruit. Anno ætátis décimo tértio a paréntibus, quamvis primum reluctántibus, in monastério Deo oblátus, tanta vitæ asperitáte fuit, ut nónnisi pane hordeáceo et aqua, idque bis solum in hebdómada, reficerétur, perpetuóque cilício carnem domáret. Abbas electus, ministérium suum implévit verbo, exemplo et signis. Mónachum a libídinis æstu, impósita illi sua túnica, liberávit: álium quoque sátanæ ártibus in oratório inquiétum per Eulógias a se benedictas curávit. Cum vero ad eum ex váriis regiónibus multi conténderent, desertum pétiit locum, ex quo, jubente sub excommunicatiónis pœna Epíscopo, revocátus est. Deinde hortante sancto Frodulfo, quem de lavácro suscéperat, Parísios oratiónis causa proficiscens, infirmitáte correptus, súbstitit in monastério Campellensi prope Melodúnum, ubi in cárcere detentos divínitus solvit. Hinc ad suburbána Parisiórum venit: ubi cum in céllula sancti Petri, ægritúdine rursum conflictátus, triénnio fere mansisset, ex hac vita in cœlestem migrávit; sepultusque est in eádem céllula, ubi póstea basílica sub ejus nómine constructa est. Prope Campellos habet vicum et ecclésiam sui nóminis, in memóriam ipsíus in istis locis commoratiónis.

℟. Fúgite de médio Babylónis, * Et † Salvet unusquisque ánimam suam. ℣. Exíte de illa, pópulus meus; ut ne partícipes sitis delictórum ejus, et de plagis ejus non accipiátis, * Et. Glória. † Salvet. *Jer.* 51. *Apoc.* 18.

Oratio Sacr. Rom.

FAMILIAM tuam, Deus, in tua misericórdia sperantem, cœlesti prótege benignus auxílio; ut, quæ de beáti Mederíci Abbátis virtútibus gloriátur, ejus méritis et intercessióne, perpétua pace et unitáte lætétur; Per Dóminum.

Vesperæ de sequenti.

DIE XXXI.

S. EBRIGISILI,

MELDENSIS EPISCOPI.

Duplex-minus.

Lectio I. Cap. 13.

Ex Ezechiéle Prophéta.

ET tu, fili hóminis, pone fá-

ciem tuam contra fílias pópuli tui, quæ prophétant de corde suo : et vaticináre super eas. Et dic : Hæc dicit Dóminus Deus : Væ quæ cónsuunt pulvillos sub omni cúbito manus : et fáciunt cervicália sub cápite universæ ætátis ad capiendas ánimas : et cum cáperent ánimas pópuli mei, vivificábant ánimas eórum. Et violábant me ad pópulum meum, propter pugillum hórdei, et fragmen panis, ut interfícerent ánimas quæ non moriuntur, et vivificárent ánimas quæ non vivunt, mentientes pópulo meo credenti mendáciis. Propter hoc, hæc dicit Dóminus Deus : Disrumpam cervicália vestra, et liberábo pópulum meum de manu vestra, neque erunt ultra in mánibus vestris ad prædandum : et sciétis quia ego Dóminus. Pro eo quod mœrére fecistis cor justi mendáciter, quem ego non contristávi : et confortastis manus ímpii, ut non reverterétur a via sua mala, et víveret.

℟. Sacerdótes Israel polluérunt sanctuária mea.* Quæsívi de eis virum, qui staret oppósitus contra me pro terra, ne dissipárem eam; et non invéni. ℣. Hic jam quæritur inter dispensatóres, ut fidélis quis inveniátur.* Quæsívi. *Ezech.* 22. *I. Cor.* 4.

Lectio II.

Gall. Christ. tom. VIII. *col.* 1601. 1708. *Hist. Eccl. Meld. etc.*

Ebrigisilus apud Meldenses natus, sanctæ Aguilbertæ Jotrensis Abbatissæ juxta traditiónem frater germánus, ejusdem fuit virtútis æmulátor, unde seculáribus despectis dignitátibus, mónachum índuit, ut créditur, in monastério virórum, quod venerábilis Ado sibi consanguíneus apud Jotrum prope puelláre cœnóbium exstrúxerat. Ibi vero ad suæ humilitátis vota latére non pótuit; defuncto enim ante consecratiónem Patúsio, ejusdem in locum propter suam exímiam sanctitátem, Meldénsium Epíscopus electus est, et consecrátus. In hoc autem múnere gerendo, in suam plebisque sibi commissæ salútem promovendam cum tanta sollicitúdine incúbuit, ut a Dómino veniente, fidélis inventus, mercédem æternam ádsequi merúerit. Suos apud Jotrenses óbiit, aut saltem juxta suæ pietátis desidéria, sepultus est in subterráneo scílicet cœmetérii Oratório, quod in honórem sancti Pauli primi Eremítæ consecrátum fúerat.

℟. Oriétur in ténebris lux tua; et * Réquiem tibi dabit Dóminus semper, et implébit splendóribus ánimam tuam et ossa tua liberábit. ℣. Tu adsecútus es doctrínam, fidem, longanimitátem, dilectiónem, patiéntiam; *Réquiem. *Is.* 58. *II. Tim.* 3.

Lectio III.

In prædicto Oratório diutíssime quiévit Ebrigísilus cum Adóne, Agilberto Parisiensi, Theodechilde, Aguilberta et plúribus áliis sibi arctióri sánguinis aut sanctitátis vínculo conjunctis. Anno autem supra millésimum sexcentésimo vigésimo séptimo, præsente Regína María Medícea Ludovíci décimi tértii matre, a Philippo Cospeáno Nannetensi Epíscopo, cum sanctárum Theodechildis et Aguilbertæ corpóribus, e suo túmulo corpus ipsíus levátum est, et cum iisdem in ecclésiam Abbatiálem, magna pompa delátum. Labente autem século décimo octávo, illíus ossa pretiosíssima, cum plerisque áliis Sanctórum exúviis olim in antíquo Jotrensi monastério servátis, in ecclésiam baptismálem sancti Petri transláta sunt. Subsistit et adhuc subterráneum illud Oratórium in quo olim quiéverant, mirum profecto sua antiquitáte, mirum sua eleganti forma, et marmóreis quibus subnixum est columnis, imprímis autem pietátem spirans. Minus enim cryptam próprie díxeris quam sanctuárium, propter conditória in quibus per tot sécula repósita fúerant tot Beatórum córpora.

℟. Sunt quorum non est memória; periérunt quasi non fúerint; sed † Córpora Sanctórum in pace sepulta sunt, et * Nomen eórum vivit in generatiónem et generatiónem. ℣. Pretiósa in conspectu Dómini mors Sanctórum ejus; * Nomen. Glória.† Córpora. *Eccli.* 44. *Ps.* 115.

Oratio Brev. Clun.

Omnipotens Deus, qui beátum Ebrigísilum Antístitem pópulo tuo præesse, et quibus præerat, verbo et exemplo prodesse voluisti: eódem intercedente, pastóres Ecclésiæ tuæ cum grégibus sibi commissis dírige in viam salútis ætérnæ; ut omnes, te donante, tibi plácita cúpiant, et tota virtúte perfíciant; Per Dóminum.

Vesperæ de S. Lupo in Parte Autumnali.

DOMINICA ULTIMA AUGUSTI.

IN FESTO S. FIACRII,

BRIGENSIS ANACHORETÆ ET PATRONI.

SOLEMNE-MINUS.

IN I VESPERIS.

Ps. de Sabbato ; cetera ut in Communi Anachoretarum.

AD COMPLET. Ps. de Sabbato. Ad Hymnum, Doxologia : ¶ Æterna, xxx.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Remuneratórem inquiréntibus se, Deum,* Veníte, adorémus. *Hebr.* 11.

Hymnus. Pr. S. F.

Fœcunda Sanctórum parens,
Quam sorte felix Scótia!
Magnum sinu decus suo
Innáscitur Fiácrius.

Non ille, quanquam nóbili
Regum creátus sánguine,
Fastus honórum, non opes
Mundi cadúcas ámbiit.

Æterna corde sed pio
Cœli requírens præmia,
Sese, suos, et pátriam,
Christum secútus, déserit.

Meldas venit; lubens Faro
Asíla præbet súpplici.
Quam tantus hospes récreat,
Beáta plaudat Brígia.

Sed quæ domus, quæ régia
Fefrum recondet éxsulem?
Hæc nempe, quæ virum decet,
Cui Christus unus ómnia.

Remóta vallis, et procul
Densis latens sub vépribus,
Mens unde vocem púrior
Dei loquentis háuriat.

Illic solútus ómnibus,
Totus sibi, totus Deo
Spe vivit ardens ígnea,
Et veritáte páscitur.

Sit laus Patri, laus Fílio,
Compar tibi laus, Spíritus,
Qui clausa mundo péctora
Tuis inundas ígnibus. Amen.

Psalmi de Dominica; et sic ad ceteras Horas.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. D. Cum esset júnior ómnibus, nihil tamen pueríle gessit in ópere. *Tob.* 1.

Ant. 4. A. Crescébat et confortabátur spíritu; et erat in desertis. *Luc.* 1.

Ant. 7. d. Ibi inter feras vitam in móntibus agébat, ne párticeps esset coinquinatiónis. *II. Mach.* 5.

℣. Vigilávi, et factus sum sicut passer solitárius in tecto : ℟. Símilis factus sum pelicáno solitúdinis. *Ps.* 101.

Lectio I. Cap. 51.

Ex Libro Ecclesiástici.

Cum adhuc júnior essem,

priusquam oberrárem, quæsívi sapiéntiam palam in oratióne mea. Ante templum postulábam pro illa, et usque in novíssimis inquíram eam. Et efflóruit tanquam præcox uva, et lætátum est cor meum in ea. Ambulávit pes meus iter rectum, a juventúte mea investigábam eam. Inclinávi módice aurem meam, et excépi illam. Multam invéni in meipso sapiéntiam, et multum proféci in ea. Danti mihi sapiéntiam dabo glóriam. Conciliátus est enim ut fácerem illam : zelátus sum bonum, et non confundar. Colluctáta est ánima mea in illa, et in faciendo eam confirmátus sum. Vidéte óculis vestris quia módicum laborávi, et invéni mihi multam réquiem. Adsúmite disciplínam in multo número argenti, et copiósum aurum possidéte in ea. Lætétur ánima vestra in misericórdia ejus, et non confundémini in laude ipsíus. Operámini opus vestrum ante tempus, et dabit vobis mercédem vestram in témpore suo.

℟. Quæ mihi fuérunt lucra, hæc arbitrátus sum propter Christum detrimenta : * Verúmtamen exístimo ómnia detrimentum esse propter eminentem sciéntiam Jesu Christi Dómini mei. ℣. Vidi in ómnibus vanitátem et afflictiónem ánimi : * Verúmtamen. *Philip.* 3. *Eccle.* 2.

Lectio II. Cap. 5.

Ex Epístola secunda beáti Pauli Apóstoli ad Corínthios.

Scimus enim, quóniam si terrestris domus nostra hujus habitatiónis dissolvátur, quod ædificatiónem ex Deo habémus, domum non manufactam, ætérnam in cœlis. Nam et in hoc ingemíscimus, habitatiónem nostram, quæ de cœlo est, superíndui cupientes : si tamen vestíti, non nudi inveniámur. Nam et qui sumus in hoc tabernáculo, ingemíscimus graváti : eo quod nólumus exspoliári, sed supervestíri, ut absorbeátur quod mortále est, a vita. Qui autem éfficit nos in hoc ipsum, Deus, qui dedit nobis pignus Spíritus. Audentes ígitur semper, scientes quóniam dum sumus in córpore, peregrinámur a Dómino (per fidem enim ambulámus, et non per spéciem). Audémus autem, et bonam voluntátem habémus magis peregrinári a córpore, et præsentes esse ad Dóminum. Et ídeo conténdimus, sive absentes, sive præsentes, placére illi. Omnes enim nos manifestári oportet ante tribúnal Christi, ut réferat unusquisque própria córporis, prout gessit, sive bonum, sive malum.

℟. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium. Unam pétii a Dómino, hanc requíram,* Ut inhábitem in domo

Dómini ómnibus diébus vitæ meæ. ℣. Ego ígitur sic curro, non quasi in incertum : sic pugno, non quasi áerem vérberans; sed castígo corpus meum et in servitútem rédigo,* Ut. *Ps.* 26. *I. Cor.* 9.

Lectio III. Cap. 3.

Ex Epístola ejusdem ad Philippenses.

IMITATORES mei estóte, fratres, et observáte eos qui ita ámbulant, sicut habétis formam nostram. Multi enim ámbulant,quos sæpe dicébam vobis, nunc autem et flens dico, inimícos crucis Christi : quorum finis intéritus; quorum Deus venter est; et glória in confusióne ipsórum, qui terréna sápiunt. Nostra autem conversátio in cœlis est : unde étiam Salvatórem exspectámus Dóminum nostrum Jesum Christum, qui reformábit corpus humilitátis nostræ, configurátum córpori claritátis suæ, secundum operatiónem, qua étiam possit subjícere sibi ómnia.

℟. Exeámus ad Jesum extra castra, impropérium ejus portantes : * Non enim habémus hic manentem civitátem, sed futúram inquírimus. ℣. Peregríni sumus coram te, Dómine, et ádvenæ, sicut omnes patres nostri : *Non. Glória.* Non. *Hebr.* 13. *I. Par.* 29.

IN II NOCTURNO.

Ant. 3. a. Dóminus erat cum illo, et ómnia ópera ejus dirigébat. *Gen.* 39.

Ant. 5. a. Oculus Dei respexit illum in bono, et erexit eum ab humilitáte ipsíus. *Eccli.* 11.

Ant. 8. *G.* Miráti sunt in illo multi, et honoravérunt Deum. *Eccli.* 11.

℣. Beátus vir qui timet Dóminum : ℟. In mandátis ejus volet nimis. *Ps.* 111.

Lectio IV.

Gall. Christ. tom. VI. *col.* 1699. *Hist. Eccl. Meld. etc.*

FIACRIUS qui et Fefrus, erat ex Hibérnia, quam véteres Scótiam appellábant, nobílibus ortus paréntibus; nec desunt qui régium ei genus tríbuant, quasi fílio Eugénii quarti, regis Scótiæ. Appulsum in Fránciam perhumániter excépit sanctus Faro, Meldórum Epíscopus, qui ei solitáriæ vitæ cupidíssimo semótum locum e património suo dono dedit, Broílum nómine, silvis circumpósitis tectum; et ab urbe Jatíno duábus leucis distantem. Illic novus Ascéta vitam agens, oratório in honórem beátæ Maríæ constructo, ad óbitum usque permansit, contínuis et vivus et mórtuus fulgens miráculis.

℟. Fide obedívit in locum exíre quem acceptúrus erat in hæreditátem; et éxiit nésciens quo iret : *Adspiciébat enim in remuneratiónem. ℣. Majóres divítias æstimans the-

sauro Ægyptiórum impropérium Christi, fide relíquit Ægyptum; * Adspiciébat. *Hebr.* 11.

Lectio V.

Ad Súperos, ut créditur, tértio Calendas Septembris anno círciter septuagésimo supra sexcentésimum evolávit. In ecclesíola sua sepultus est, quæ brevi témpore peregrínis undecumque affluéntibus frequentáta, nomen sancti Anachorétæ et sumpsit ipsa, et casis dedit quæ circumerectæ sensim in vicum coaluérunt. Corpus autem ejus circa médium séculi décimi tértii, per Petrum, Meldensem Epíscopum, e túmulo sublátum est, et ibídem fidélium veneratióni expósitum; unde post médium séculi décimi sexti, Meldas translátum est, ne in illud Calviniáni, pro more suo, ímpie desævírent; et ibídem étiamnum in ecclésia Cathedráli pars reliquiárum ejus adservátur.

℟. Defunctus est et sepultus. * Sepulcrum ejus est apud nos usque in hodiernum diem. ℣. Ossa ipsíus visitáta sunt, et post mortem prophetavérunt: * Sepulcrum. *Act.* 2. *Eccli.* 49.

Lectio VI.

Frequentari tamen non désiit locus ille sancti Anachorétæ vestígiis et conversatióne consecrátus. Sane ante ímpios labentis séculi décimi octávi furóres, vix erat álius in toto orbe christiáno celébrior, propter mirácula innúmera, quæ Fiácrii méritis patrabantur. Tunc autem in ipsíus ecclésia visebátur illud ádmodum venerábile, in quo tumulátus fúerat, oratórium, clathris quidem úndique circumseptum, et ita ab omni ævo interdictum féminis, ut nulla unquam tránsgredi limen impúne tentáverit. Díruta vero ecclésia et monastério, confluére cœpérunt peregríni ad ecclésiam baptismálem, ubi nunc religiosíssime cólitur pars uníus sancti Fiácrii vértebræ, olim ascétis ejusdem monastérii a Domínico Seguiério, Antístite Meldensi, concessæ, ob memóriam sanitátis recuperátæ. Exstat et áliqua pórtio ejusdem vértebræ tum in Seminário Meldensi, tum in ecclésia sancti Petri de Trajectu-Portus.

℟. Accessérunt omnes a parvo usque ad magnum, dixeruntque: Cadat orátio nostra in conspectu tuo, et * Ora pro nobis ad Dóminum. ℣. Multum valet deprecátio justi assídua: * Ora. Glória. * Ora. *Jer.* 42. *Jac.* 5.

IN III NOCTURNO.

Ant. 5. a. Amplificátus est in mirabílibus suis; et quis potest simíliter sic gloriári? *Eccli.* 48.

Ant. 6. F. Ostendit futúra et abscóndita, ántequam evenírent. *Eccli.* 48.

Ant. 7. a. Concurrébat multitúdo vicinárum civitátum, afferentes ægros et vexátos a spirítibus immúndis : qui curabantur omnes. *Act.* 5.

℣. Mirábilis Deus in sanctis ejus : ℟. Benedictus Deus. *Ps.* 67.

Lectio VII.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Serm. in Vigilia SS. Apost. Petri et Pauli, n.* 2.

Tria sunt quæ in festivitátibus Sanctórum vigilanter consideráre debémus : auxílium Sancti, exemplum ejus, confusiónem nostram. Auxílium ejus, quia qui potens in terra fuit, poténtior est in cœlis ante fáciem Dómini Dei sui. Si enim dum hic víveret, misertus est peccatóribus, et orávit pro eis; nunc tanto ámplius, quanto vérius agnoscit misérias nostras, orat pro nobis Patrem : quia beáta illa pátria caritátem ejus non immutávit, sed augmentávit. Neque enim quia impassíbilis omníno, ídeo et incompassíbilis factus est. Debémus étiam adténdere exemplum ejus, quia quámdiu in terris visus est, et cum homínibus conversátus est, non declinávit ad déxteram, neque ad sinistram : sed viam régiam ténuit, donec veníret ad illum qui dicit : Ego sum via, véritas et vita. Intuémini humilitátem óperum ejus, auctoritátem verbórum ejus, et tunc vidébitis quómodo tam verbo quam exemplo lúxerit inter hómines : quália nobis vestígia derelíquerit, ut ambulémus per ea; et non errémus in eis.

℟. Qui ámbulat in justítiis, iste * In excelsis habitábit. ℣. Regem in decóre suo vidébunt óculi ejus : * In. *Is.* 33.

Lectio VIII. n. 3; 4.

Sed et diligentióri intúitu, confusiónem nostram inspiciámus : quia homo ille símilis nobis fuit passíbilis, ex eódem luto formátus ex quo et nos. Quid ergo est, quod non solum diffícile, sed et impossíbile crédimus, ut faciámus ópera quæ fecit? Confundámur, fratres, et contremiscámus. Hómines isti fuérunt qui præcessérunt nos; qui tam mirabíliter processérunt per vias vitæ, ut vix eos hómines fuisse credámus. Sic ergo in Sanctórum Festivitátibus et gaudére, et confundi debémus : Gaudére, quia patrónos præsúmimus; confundi, quia eos imitári non póssumus. Ita semper gáudium nostrum in hac valle lacrymárum, lacrymárum pane condíri debet, ut semper non solum extréma, sed et prima gáudii luctus occúpet : quia etsi magna est gaudiórum matéria, sed máxima est dolórum. Vere nobis rubor confusiónis sunt, quos vix audeámus respícere, ne dicam imitári. Orémus ergo eos, ut ipsi propítium nobis reddant amícum suum, júdicem nos-

trum, qui est Deus benedictus in sécula. Amen.

℟. Non segnes, verum * Imitatóres eórum, qui fide et patiéntia hæreditábunt promissiónes. ℣. Festinémus ergo íngredi in illam réquiem, * Imitatóres. *Hebr.* 6 *et* 4.

Lectio IX. Cap. 19.

Léctio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Dives adolescens.

In illo témpore; Dixit Jesus adolescenti: Si vis perfectus esse, vade, vende quæ habes, et da paupéribus, et habébis thesaurum in cœlo; et veni, séquere me. Et réliqua.

Homília sancti Joannis Chrysóstomi. 63. *in Matth. n.* 4.

Cogita Paulum et Petrum: cógita Joannem et Elíam; immo pótius ipsum Dei Fílium, qui non hábuit ubi caput suum reclináret. Hæc ítaque ómnia cogitantes, æmulémur ea quæ digna sunt æmulatióne: non magnífica ædifícia, non ubérrima prædia; sed viros qui magnam apud Deum fidúciam habent, qui in cœlo dívites sunt, qui thesauros illos póssident, ac vere opulenti sunt, qui propter Christum sunt páuperes; ut æterna bona consequámur, grátia et benignitáte Dómini nostri Jesu Christi.

℟. Jesus, elevátis óculis in discípulos suos, dicébat: * Beáti páuperes, quia vestrum est regnum Dei. ℣. Exsulta, fília Sion, Rex tuus véniet tibi ipse pauper. * Beáti. Glória. * Beáti. *Luc.* 6. *Zach.* 9.

AD LAUDES.

Omnia de Communi, XXVIII; *additis quæ sequuntur.*

Oratio Pr. S. F.

Absconde nos, Deus, in abscóndito faciéi tuæ; ut sancti Fiácrii imitatóres, in lege tua nocte diéque meditantes, delíciis mereámur pérfrui sempitérnis; Per Dóminum.

Fit Commem. de Dominica occurrente, scilicet:

Si sit Dominica XI, dicitur Oratio, Sentiámus, 230.

Si sit Dominica XII, dicitur Oratio, Deus, Pater ómnium, 235.

Si sit Dominica XIII, dicitur Oratio, Deus, ómnium bonórum, 240.

Si sit Dominica XIV, dicitur Oratio, Da nobis, 245.

Si sit Dominica XV, dicitur Oratio, Ecclésiæ tuæ, 250.

Si sit Dominica XVI, dicitur sequens

Oratio Miss. Senon.

Deus excelse, qui réspicis húmiles, humílium nobis sensus inspíra, ut digni simus ad quos respícias; Per Dóminum.

Deinde, sub eadem Conclusione, fit Commem. de Duplici-minori, si occurrat.

AD HORAS, omnia de Communi: in ℟. ℟. ℟. *br. Tertiæ,*

Sextæ et Nonæ, additur duplex Allelúia.

AD II VESPERAS.

Omnia de Communi, exceptis quæ sequuntur.

Hymnus. Prop. S. F.

Nunc, Fefre, cessávit labor,
Cessávit et fletus; novas
Adíre sedes en licet,
Partóque jam cœlo frui.

Terréna non tibi patrum
Coróna præcinxit caput;
Throno Dei sed ádsides,
Te vestit et Dei jubar.

Hinc ímperas; claudo gradus,
Cæco dies, muto sua
Vox rédditur; cum fébribus
Cedunt maligni spíritus.

Heu! mille nos libídinum
Morbi premunt nocéntius:
Ægris, priusquam córpori,
Opem precáre méntibus.

Sit laus Patri, laus Fílio,
Compar tibi laus, Spíritus,
Qui clausa mundo péctora
Tuis inundas ígnibus. Amen.

℣. Sion réquies mea in séculum séculi: ℟. Hic habitábo, quóniam elégi eam. *Ps.* 131.

COMMUNE SANCTORUM.

PARS ÆSTIVA.

PRÆNOTANDA.

1° *Commune Apostolorum fit sub ritu Duplici-majori; ac proinde dicuntur Psalmi de Feria in toto Officio.*

2° *Cetera Communia pro Duplicibus-minoribus et infra inserviunt.*

3° *Simplicia incipiunt a Nocturno, et terminantur ad Nonam; ac proinde nullas habent Vesperas.*

In iisdem ad Laudes, unica dicitur Antiphona; quæ est quarta de Laudibus Communis.

4° *In Hymnis, Signum* ¶ *ante Doxologiam, indicat illam Doxologiam dicendam esse ad Hymnos utriusque Completorii et Horarum, in Duplicibus et supra.*

5° *Ad quamlibet Horam, exceptis Prima et Completorio, dicitur Oratio ut in Laudibus Festi de quo fit.*

6° *In Festis intra Octavas Annualium occurrentibus, additur bis* Alleluia *in* ℟.℟.℟. *br. Tertiæ, Sextæ et Nonæ.*

COMMUNE APOSTOLORUM.

IN I VESPERIS.

Ant. 1. D. Vocávit Jesus discípulos suos, et elégit duódecim ex ipsis, quos et Apóstolos nominávit. *Luc.* 6.

Ant. 3. a. Vocávit ad se quos vóluit; et dedit illis potestátem curandi infirmitátes, et ejiciendi dæmónia. *Marc.* 3.

Ant. 4. E. Hos misit Jesus, præcípiens eis : Ite ad oves quæ periérunt domus Israel. *Matth.* 10.

Ant. 5. C. Euntes prædicáte, dicentes : Quia appropinquávit regnum cœlórum. *Matth.* 10.

Ant. 7. d. Egressi autem, circuíbant per castella, evangelizantes, et curantes ubíque. *Luc.* 9.

Capitulum. Hebr. 2.

Cum inítium accepisset salus enarrári per Dóminum, ab eis qui audiérunt in nos confirmáta est, contestante Deo signis et portentis, et

váriis virtútibus, et Spíritus sancti distributiónibus secundum suam voluntátem.

Hymnus. C.

Lætare, cœlum; pláusibus
Tellus resultet æmulis:
Apostolórum glóriam
Solemnis instaurat dies.
Vos, ceu tubis sonántibus,
Christum per orbem spárgitis:
Vos illa sacris vátibus
Prædicta mundi lúmina.
Qui, dante Christo, pánditis,
Qui cláuditis cœli fores,
Nos críminum tenácibus
Vinclis ligátos sólvite.
Potente qui nutu graves
Morbos fugátis córporum,
Desiderátam póscite
Ægris medélam móribus;
Sublímis ut cum vénerit,
Vobis simul sedéntibus,
Ad déxterum Judex latus
Nos inter agnos cóllocet.
¶ Uni sit et trino Deo
Supréma laus, summum decus,
De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen.

℣. Dóminus dabit verbum evangelizántibus, ℟. Virtúte multa. *Ps.* 67.

Ad Magníficat. *Ant.* I. f. Prædicábant ut pœniténtiam ágerent: et dæmónia multa ejiciébant; et ungébant óleo multos ægros, et sanábant. *Marc.* 6.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Christum Apostolórum Magistrum et Dóminum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 13.

Hymnus. S. V.

Supreme, quales, Arbiter,
Tibi ministros éligis,
Tuas opes qui vílibus
Vasis amas commíttere!
Hæc nempe plena lúmine
Tu vasa frangi præcipis:
Lux inde magna rúmpitur,
Ceu, nube scissa, fúlgura.
Totum per orbem núntii,
Nubes velut, citi volant:
Verbo graves, Verbo Deo,
Tonant, coruscant, pérpluunt.
Christum sonant: versæ ruunt
Arces superbæ dæmonum.
Circum tubis clangéntibus,
Sic versa quondam mœnia.
Fac, Christe, cœlestes tubæ
Somno graves nos éxcitent:
Accensa de te lúmina
Pellant tenébras méntium.
Uni sit et trino Deo
Supréma laus, summum decus,
De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen

IN I NOCTURNO.

Ant. I. g. Convocátis Jesus duódecim Apóstolis, cœpit illos míttere binos prædicáre regnum Dei. *Luc.* 9. *Marc.* 6.

Ant. 2. D. Præcípiens, dicébat eis: Infirmos curáte, mórtuos suscitáte, dæmones ejícite: gratis accepistis, gratis date. *Matth.* 10.

Ant. 3. c. Nolíte possidere

aurum, neque argentum, neque pecúniam in zonis vestris : dignus enim est operárius cibo suo. *Matth.* 10.

℣. Custodiébant testimónia ejus, ℟. Et præceptum quod dedit illis. *Ps.* 98.

Post Pater noster *et quamque Benedictionem (ut in Ordinario Breviarii), dicuntur tres Lectiones cum suis* ℟.℟.℟. *ut in Proprio Feriarum et Festorum; quod servatur in aliis Nocturnis, et pro quolibet Communi.*

IN II NOCTURNO.

Ant. 4. E. In quamcumque domum intravéritis, dícite : Pax huic dómui; et si ibi fúerit fílius pacis, requiescet super illum pax vestra. *Luc.* 10.

Ant, 5. a. Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit : qui autem me spernit, spernit eum qui misit me. *Luc.* 10.

Ant. 6. F. Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine; et quod in aure audítis, prædicáte super tecta. *Matth.* 10.

℣. Annuntiáte inter Gentes glóriam Dómini, ℟. In ómnibus pópulis mirabília ejus. *Ps.* 95.

IN III NOCTURNO.

Ant. 8. G. Príncipes géntium dominantur eórum; et qui majóres sunt, potestátem exercent in eos : non ita erit inter vos. *Matth.* 20.

Ant. 7. d. Quicumque volúerit inter vos major fíeri, sit vester minister : sicut Fílius hóminis non venit ministrári, sed ministráre. *Matth.* 20.

Ant. 3. à. Cum fecéritis ómnia quæ præcepta sunt vobis, dícite : Servi inútiles sumus; quod debúimus fácere, fécimus. *Luc.* 17.

℣. Non nobis, Dómine, non nobis, sed Nómini tuo da glóriam, ℟. Super misericórdia tua et veritáte tua. *Ps.* 113.

AD LAUDES.

Ant. 8. G. Jesus locútus est úndecim discípulis, dicens : Data est mihi omnis potestas in cœlo et in terra; euntes ergo, docéte omnes gentes. *Matth.* 28.

Ant. 6. F. Prædicáte Evangélium omni creatúræ, baptizantes eos, docentes serváre ómnia quæcumque mandávi vobis. *Marc.* 16. *Matth.* 28.

Ant. 2. D. Quorum remiséritis peccáta, remittuntur eis; et quorum retinuéritis, retenta sunt. *Joan.* 20.

Canticum. Is. 66.

PONAM in eis signum,* et mittam ex eis, qui salváti fúerint, ad gentes in mare;

In Africam, et Lydiam, tendentes sagittam; * in Itáliam et Græciam, ad ínsulas longe:

Ad eos qui non audiérunt de me,* et non vidérunt glóriam meam.

Et annuntiábunt glóriam meam Géntibus,* et addúcent omnes fratres vestros de cunc-

tis géntibus donum Dómino, ad montem sanctum meum Jerúsalem;

Quómodo si ínferant fílii Israel munus in vase mundo * in domum Dómini.

Et adsúmam ex eis in Sacerdótes et Levítas, * dicit Dóminus.

Quia sicut cœli novi, et terra nova, quæ ego fácio stare coram me, dicit Dóminus; * sic stabit semen vestrum, et nomen vestrum.

Ant. 4. *D.* Accipiétis virtútem superveniéntis Spíritus sancti in vos; et éritis mihi testes usque ad últimum terræ. *Act.* 1.

Ant. 1. a. Ecce ego vobiscum sum ómnibus diébus usque ad consummatiónem séculi. *Matth.* 28.

Capitulum. Ephes. 4.

Christus dedit quosdam quidem Apóstolos, quosdam autem Prophétas, álios vero Evangelistas, álios autem Pastóres, et Doctóres, ad consummatiónem sanctórum in opus ministérii, in ædificatiónem córporis Christi.

Hymnus. S. V.

Cœlestis aulæ Príncipes,
Sacri Duces exércitus,
Bisséna mundi lúmina,
Olim futúri júdices:

Mersis gravi calígine,
Per vos dies renáscitur:
Quos vanus error lúserat,
Illustrat alma véritas.

Non vi, nec armis mílitum,
Fandi nec ullis ártibus;
Verbo sed irrísæ Crucis,
Christo rebelles súbditis.

Quibus gemébat súbditus,
Rumpuntur orbis víncula:
Jam gaudet excusso jugo,
Liber Dei sub légibus.

Vulgáta terris ómnibus
Per vos Dei mystéria:
Sic vestra terris ómnibus
Præclára facta pérsonant.

¶ Uni sit et trino Deo
Supréma laus, summum decus,
De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen.

℣. Príncipes populórum congregáti sunt ℟. Cum Deo Abraham. *Ps.* 46.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Vos qui secúti estis me, in regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in sede majestátis suæ, sedébitis et vos júdicantes duódecim tribus Israel. *Matth.* 19.

AD HORAS, Doxologia:

¶ Uni sit, *ut ad Laudes.*

Ant. de Laudibus; quarta prætermissa.

AD PRIMAM.

Ant. 8. *G.* Jesus.

Cetera ut in Ordinario.

AD TERTIAM.

Ant. 6. F. Prædicáte.

Capitulum. II. Cor. 2.

Deo grátias, qui semper triumphat nos in Christo Jesu, et odórem notítiæ suæ manifestat per nos in omni loco.

℟. *br.* In omnem terram *

Exívit sonus eórum. In. ℣. Et in fines orbis terræ * verba eórum : * Exívit. Glória. In.

℣. Non sunt loquélæ neque sermónes, ℟. Quorum non audiantur voces eórum. *Ps.* 18.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Quorum.

Capitulum. II. Cor. 5.

Posuit in nobis Deus verbum reconciliatiónis. Pro Christo ergo legatióne fúngimur, tanquam Deo exhortante per nos. Obsecrámus pro Christo, reconciliámini Deo.

℟. *br.* Dóminus excelsus * Subjécit pópulos nobis. Dóminus. ℣. Elégit nobis * hæreditátem suam : * Subjécit. Glória. Dóminus. *Ps.* 46.

℣. Nimis honorificáti sunt amíci tui, Deus : ℟. Nimis confortátus est principátus eórum. *Ps.* 138.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Ecce.

Capitulum. II. Thess. 2.

State, et tenéte traditiónes quas didicistis sive per sermónem, sive per epístolam nostram. Ipse autem Dóminus noster Jesus Christus, et Deus, et Pater noster, qui diléxit nos, et dedit consolatiónem æternam, et spem bonam in grátia, exhortétur corda vestra, et confírmet in omni ópere et sermóne bono.

℟. *br.* Confitébimur tibi, Deus : * Invocábimus nomen tuum. Confitébimur. ℣. Narrábimus * mirabília tua : * Invocábimus. Glória. Confitébimur. *Ps.* 74.

℣. In generatiónem et generatiónem ℟. Annuntiábimus laudem tuam. *Ps.* 78.

AD II VESPERAS.

Ant. 6. F. Injecérunt manus in Apóstolos, et posuérunt eos in custódia. *Act.* 5.

Ant. 2. D. Cæsis denuntiavérunt ne omníno loqueréntur in nómine Jesu. *Act.* 5.

Ant. 4. E. Ibant gaudentes a conspectu concílii, quóniam digni hábiti sunt pro nómine Jesu contuméliam pati. *Act.* 5.

Ant. 1. g. Loquebantur verbum Dei cum fidúcia; et virtúte magna reddébant testimónium resurrectiónis Jesu Christi. *Act.* 4.

Ant. 3. a. Tradidérunt ánimas suas pro nómine Dómini nostri Jesu Christi. *Act.* 15.

Capitulum. I. Cor. 4.

Deus nos Apóstolos novíssimos osténdit, tanquam morti destinátos; quia spectáculum facti sumus mundo, et Angelis, et homínibus.

Hymnus. S. V.

Quem misit in terras Deus
Ut morte nos servet sua,
Amóris hic fidos sui
Vos éligit vicários.
Occísus Agnus a lupis,

Vos misit agnos ad lupos:
Mores ferínos éxuunt,
Agni repente de lupis.
Quæ victimárum cædibus
Tellus madébat ímpiis,
Vestris eam sudóribus
Vestro piastis sánguine.
Hoc rore facta pínguior,
Quot illa fructus prótulit!
Quæ, quanta surrexit seges!
Et ista nos seges sumus.
Quam si bonus respéxeris,
Qui das rigátis créscere;
Frumenta nos cœléstibus
Matúra condes hórreis.
¶ Uni sit et trino Deo
Supréma laus, summum decus,
De nocte qui nos ad suæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen.

℣. Pro pátribus tuis nati sunt tibi filii: ℟. Constítues eos príncipes super omnem terram. *Ps.* 44.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. In fundamentis civitátis sanctæ Jerúsalem nómina duódecim Apostolórum Agni: et lucerna ejus est Agnus. *Apoc.* 21.

COMMUNE UNIUS S. MARTYRIS,

ETIAM PONTIFICIS, AUT DOCTORIS, ETC.

IN I VESPERIS.

Ant. 8. G. Fortitúdo símplicis via Dómini: justus in æternum non commovébitur. *Prov.* 10.

Ant. 4. E. Qui timet Dóminum, nihil trepidábit, et non pavébit; quóniam ipse est spes ejus. *Eccli.* 34.

Ant. 3. a. Qui audit sapiéntiam, permanébit confídens; quóniam in tentatióne ámbulat cum eo, et in primis éligit eum. *Eccli.* 4.

Ant. 6. *C.* Timórem, et metum, et probatiónem indúcet super illum, donec credat ánimæ illíus; et firmábit illum. *Eccli.* 4.

Ant. 1. D. In tentatióne Deus illum conservábit, et liberábit a malis; et non illidétur quasi in procella navis. *Eccli.* 33.

Capitulum. Josue, 1.

Ecce præcípio tibi: Confortáre, et esto robustus. Noli metúere, et noli timére; quóniam tecum est Dóminus Deus tuus.

Hymnus. S. V.

Ex quo, salus mortálium,
Fluxit sacer Dei cruor,
Homo redemptus æmulum
Deo litávit sánguinem.
Non jam crucis Christi pudet:
Quin surgit ingens glória
Deum fatéri mórtuum,
Pro mórtuo mori Deo.
Hoc iste plenus spíritu
Ridet minas, ridet neces;
Tuáque fretus déxtera,
Tibi, Redemptor, mílitat.
Paráta spectans præmia,
Secúrus ad pœnas volat:

Sic pugnat, ut speret mori,
Et morte mortem víncere.
Unus tot armátas manus
Stupente lassat júdice;
Et tortus ipsis qui cadit
Torquéntibus fit fórtior.
Da, Christe, tanti mílitis
Æquáre facta fórtia :
Da sustinére pro tuo,
Quodcumque durum, Nómine:
¶ Fortem corónans mílitem,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

℣. In Deo sperávi, ℟. Non timébo quid fáciat mihi caro. *Ps.* 55.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Ecce Deus salvátor meus, fiduciáliter agam, et non timébo; quia fortitúdo mea et laus mea Dóminus, et factus est mihi in salútem. *Is.* 12.

AD NOCTURNUM.

Invit. Deum patiéntiæ et solátii, * Veníte, adorémus. *Rom.* 15.

Hymnus. S. V.*

Felix morte tua, qui cruciátibus
Cœlo difficilem rúmpere amas viam;
Et signáre cruóre,
Quam Christo dederas fidem!
Pœnis victa quibus deficeret fides,
Tu pœnas avida mente præóccupas :
Cui non súfficit una,
Ambis innumeras neces.
Te pro lege sua magnanimum mori,
Te Christus pugilem spectat ab æthere :
Neu palm*am* áuferat hostis,
Tecum prælia sústinet.
Et nos delícias, vana per ótia,
Gens infída Deo, quærimus ánxii :
Quid torpémus? inertes
Sanguis Mártyris éxcitat.
Semper máxima laus ingenito Patri :
Semper laus genito máxima Fílio :
Sacri nexus amóris,
Sit laus par tibi, Spíritus.
Amen.

Ant. 1. f. Etsi in præsenti témpore supplíciis hóminum erípiar, manum Omnipoténtis nec vivus, nec defunctus effúgiam; quámobrem fórtiter vita excedendo, exemplum forte relinquam. *II. Mach.* 6.

Ant. 7. *d.* Prompto ánimo pro gravíssimis ac sanctíssimis légibus honesta morte perfungar. *II. Mach.* 6.

Ant. 8. c. E cœlo membra ista possídeo; sed propter Dei leges hæc ipsa despício, quóniam ab ipso me ea receptúrum spero. *II. Mach.* 7.

℣. Fortitúdinem meam ad te custódiam; ℟. Quia Deus susceptor meus es. *Ps.* 58.

AD LAUDES.

Ant. 3. à. Dóminus mecum est, quasi bellátor fortis : idcirco qui persequuntur me, cadent, et infirmi erunt. *Jer.* 20.

Ant. 1. f. Circumdedérunt me úndique, et non erat qui adjuváret : memorátus sum misericórdiæ tuæ, Dómine, quóniam éruis sustinentes te. *Eccli.* 51.

Ant. 2. D. Bonus Dóminus, et confortans in die tribulatiónis, et sciens sperantes in se. *Nahum,* 1.

Canticum. Eccli. 51.

Confitebor tibi, Dómine, Rex,* et collaudábo te Deum salvatórem meum.

Confitébor Nómini tuo; * quóniam adjútor et protector factus es mihi.

Et liberasti corpus meum a perditióne, a láqueo linguæ iníquæ, et a lábiis operántium mendácium; * et in conspectu adstántium factus es mihi adjútor.

Et liberasti me secundum multitúdinem misericórdiæ Nóminis tui,* a rugiéntibus, præparátis ad escam;

De mánibus quæréntium ánimam meam,* et de portis tribulatiónum, quæ circumdedérunt me.

Ant. 4. A. Cantáte Dómino, laudáte Dóminum; quia liberávit ánimam páuperis de manu malórum. *Jer.* 20.

Ant. 7. d. Eripuisti me de témpore iníquo; proptérea confitébor, et laudem dicam tibi, et benedícam nómini Dómini. *Eccli.* 51.

Capitulum. Apoc. 3.

Qui vícerit, vestiétur vestimentis albis; et non delébo nomen ejus de libro vitæ : et confitébor nomen ejus coram Patre meo, et coram Angelis ejus.

Hymnus. S. V.

Jam non te lacerant carnificum manus,
Inter qui recubas Cœlituum choros :
Nunc pro cárcere cæco
Fulgentes habitas domos.

Non jam vincla manus, non cohibent pedes;
Tu liber Superum regna perámbulas :
Quot plagis laniátus,
Cœlo tot radiis nites.

Nec te dira fames, nec sitis ámplius,
Nec probrósa premit te modo núdítas :
Nunc te lúmine puro
Pascit Christus et índuit.

Sic tu Martyribus dexter ades, Deus,
Ut quos mors perimit, glória víndicet;
Confundisque tyrannum,
Dum quos déprimit, élevas.

Semper máxima laus ingenito Patri :
Semper laus genito máxima Filio :
Sacri nexus amóris,
Sit laus par tibi, Spíritus.
Amen.

℣. Adjútor meus, tibi psallam; ℟. Quia Deus susceptor meus es. *Ps.* 58.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Bonum certámen certávi, cursum consummávi, fidem servávi : in réliquo repósita est mihi coróna justítiæ. *II. Tim.* 4.

AD HORAS et ad Complet. in Duplicibus et supra, Doxol.

¶ Fortem corónans mílitem,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Dóminus.

AD TERTIAM.

Ant. 1. f. Circumdedérunt.

Capitulum. Is. 41.

Erunt quasi non sint, et véluti consúmptio, hómines bellantes advérsum te; quia ego Dóminus Deus tuus apprehendens manum tuam, dicensque tibi: Ne tímeas, ego adjúvi te.

℟. *br.* In Deo salutáre meum,* Et glória mea. In. ℣. Deus auxílii mei,* et spes mea in Deo est,* Et. Glória. In. *Ps.* 61.

℣. Deus meus adjútor meus, et sperábo in eum: ℟. Protéctor meus, et cornu salútis meæ. *Ps.* 17.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Bonus Dóminus.

Capitulum. II. Tim. 4.

Patior, sed non confundor: scio enim cui crédidi; et certus sum quia potens est depósitum meum serváre in illum diem.

℟. *br.* Si consistant advérsum me castra,* Non timébit cor meum. Si. ℣. Si exsurgat advérsum me prælium,* in hoc ego sperábo: * Non. Glória. Si. *Ps.* 26.

℣. Dóminus mihi adjútor, ℟. Non timébo quid fáciat mihi homo. *Ps.* 117.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Eripuísti me.

Capitulum. Tob. 3.

Post tempestátem tranquillum facis, Dómine; et post lacrymatiónem et fletum, exsultatiónem infúndis. Sit nomen tuum, Deus Israel, benedíctum in sécula.

℟. *br.* Factus es, Dómine,* Susceptor meus. Factus. ℣. Et refúgium meum * in die tribulatiónis, * Susceptor. Glória. Factus. *Ps.* 58.

℣. Tu, Dómine, adjuvísti me, ℟. Et consolátus es me. *Ps.* 85.

AD II VESPERAS.

Ant. 8. G. Propter opus Christi usque ad mortem accessit, tradens ánimam suam. *Philip.* 2.

Ant. 3. a. Patienter sústinens, destinávit non admíttere illícita propter vitæ amórem. *II. Mach.* 6.

Ant. 7. a. Divítias æstimans impropérium Christi, adspiciébat in remuneratiónem. *Hebr.* 11.

Ant. 5. C. Gloriosíssimam mortem magis quam odíbilem vitam complectens, voluntárie præíbat ad supplícium. *II. Mach.* 6.

Ant. 1. D. Hoc modo vita

decessit, universæ genti memóriam mortis suæ ad exemplum virtútis et fortitúdinis derelinquens. *II. Mach.* 6.

Capitulum. Jac. 1.

Beatus vir qui suffert tentatiónem; quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromísit Deus diligéntibus se.

Hymnus, Ex quo salus, *in I Vesperis*, VI.

℣. Posuisti, Dómine, in cápite ejus corónam ℟. De lápide pretióso. *Ps.* 20.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Justum non derelíquit Deus, donec afferret illi poténtiam adversus eos qui eum deprimébant; et dedit illi claritátem ætérnam. *Sap.* 10.

COMMUNE PLURIUM SS. MARTYRUM.

IN I VESPERIS.

Ant. 2. D. Venit hora, ut omnis qui intérficit vos, arbitrétur obséquium se præstáre Deo. *Joan.* 16.

Ant. 3. c. Injícient vobis manus suas, et persequentur, trahentes ad reges et præsides propter nomen meum. *Luc.* 21.

Ant. 4. *D.* Tradet autem frater fratrem in mortem; et insurgent fílii in parentes, et morte eos affícient. *Matth.* 10.

Ant. 1. D. Eritis ódio ómnibus propter nomen meum; qui autem perseveráverit usque in finem, hic salvus erit. *Matth.* 10.

Ant. 8. *G.* Dabo vobis os et sapiéntiam, cui non póterunt resístere et contradícere omnes adversárii vestri. *Luc.* 21.

Capitulum. I. Petr. 4.

Si exprobrámini in nómine Christi, beáti éritis; quóniam quod est honóris, glóriæ, et virtútis Dei, et qui est ejus Spíritus, super vos requiescit.

Hymnus. C.

Christo Martyribus débita
nos decet,
Virtútis memores, prómere cántica;
Quos nec blanditiis, nec
potuit minis
Fallax víncere séculum.
Cœlestis Patriæ mens inhians
bonis,
Mundi spernit opes flúxaque gáudia:
Vitæ quin etiam, præ Domini lucro,
Jactúram facilem putant.
Non vultus metuunt carnificum truces:
Fœtas suppliciis despiciunt
manus:
Enses, flagra, rotas, ómnia
pérpeti
Victrix edocuit fides.
O incredibilem vim patiéntiæ!
Non artus laceros qui cruciat dolor

Extorquet gemitum, non querimóniam
Agnis mítibus élicit.
Ergo nunc propior, Christe, tibi sedet
Palmis turba nitens usque viréntibus,
Victorumque gerens præmia, nóbiles
Multo sánguine láureas.
Sit laus summa Patri, súmmaque Fílio:
Sit par, sancte, tibi glória, Spíritus;
Cujus præsidio prælia sústinent,
Contempta nece, Mártyres. Amen.

℣. Viríliter ágite, et confortétur cor vestrum, ℟. Omnes qui sperátis in Dómino. *Ps.* 30.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Cum vos óderint hómines, et exprobráverint propter Fílium hóminis, gaudéte et exsultáte: ecce enim merces vestra multa est in cœlo. *Luc.* 6.

AD NOCTURNUM.

Invit. Dóminum legítime certantes coronantem,* Veníte, adorémus. *II. Tim.* 2.

Hymnus. S. V.

Fortes cadendo Mártyres,
Quos empta fuso sánguine
Cœlestis ornat púrpura,
Junctis canámus vócibus.
Acti procellis ómnibus,
Sui cruóris flúmine
Vehuntur, et, Christo duce,
Portus beátos óccupant.
Sævit tyrannus, állicit:
Temnunt minas, temnunt preces,
Deum minantem dum timent,
Dum munerantem díligunt.
Quem lictor insánus sitit,
Quem cæcus effundit furor,
Amor sacerdos pródigum
Christo cruórem cónsecrat.
Et ille mixtus sánguini
Quem fudit in ligno Deus,
Fundéntibus placábilem
Oráre non cessat Deum.
Implére vos omnes decet
Passo Deo quod défuit:
Per tot neces læso Patri
Fit plena Christus hóstia.
Sit laus Patri, laus Fílio,
Par sit tibi laus, Spíritus,
Qui præliantes róboras
Palmisque donas Mártyres.
Amen.

Ant. 7. b. In mortem trádimur propter Jesum, ut et vita Jesu manifestétur in carne nostra mortáli. *II. Cor.* 4.

Ant. 3. b. Paráti sumus mori, magis quam pátrias Dei leges prævaricári. *II. Mach.* 7.

Ant. 6. F. Propítius sit nobis Deus: non est nobis útile relínquere legem et justítias Dei, ut eámus áltera via. *I. Mach.* 2.

℣. In Deo faciémus virtútem; ℟. Et ipse ad níhilum dedúcet tribulantes nos. *Ps.* 59.

AD LAUDES.

Ant. 8. G. Datum est béstiæ bellum fácere cum sanctis, et víncere eos. *Apoc.* 13.

Ant. 7. *d.* Elegérunt magis mori, et noluérunt infríngere legem Dei sanctam; et trucidáti sunt. *I. Mach.* 1.

Ant. I. f. Si coram homínibus torménta passi sunt, spes illórum immortalitáte plena est. *Sap.* 3.

Canticum. Sap. 5.

Stabunt justi in magna constántia adversus eos qui se angustiavérunt, * et qui abstulérunt labóres eórum.

Videntes turbabuntur timóre horríbili, * et mirabuntur in subitatióne insperátæ salútis,

Dicentes intra se, pœniténtiam agentes, et præangústia spíritus gementes : * Hi sunt quos habúimus aliquando in derísum, et in similitúdinem impropérii.

Nos insensáti vitam illórum æstimabámus insániam, * et finem illórum sine honóre :

Ecce quómodo computáti sunt inter fílios Dei, * et inter sanctos sors illórum est.

Ergo errávimus a via veritátis, et justítiæ lumen non luxit nobis, * et sol intelligéntiæ non est ortus nobis.

Ant. 2. D. In paucis vexáti, in multis bene disponentur; quóniam Deus tentávit eos, et invénit illos dignos se. *Sap.* 3.

Ant. 7. d. Tanquam aurum in fornáce probávit illos; et quasi holocausti hóstiam accépit illos; et in témpore erit respectus illórum. *Sap.* 3.

Capitulum. Jac. I.

Omne gáudium existimáte, fratres mei, cum in tentatiónes várias incidéritis : sciéntes quod probátio fídei vestræ patiéntiam operátur; patiéntia autem opus perfectum habet.

Hymnus. S. V.

Quam, Christe, signasti viam
Primus, profúso sánguine,
Per hanc tui te fórtiter
Ducem sequuntur mílites.

Fossus manus, fossus pedes,
Ovans ad astra tránsvolas;
Et membra trunci Mártyres
Addunt triumpho se tuo.

Omnes in ostro spléndidi
Tuum tribúnal ámbiunt:
Accepta monstrant vúlnera,
Et per tot ora súpplicant.

Audíre si nos réspuis,
Quos críminum moles gravat;
Audi tuos, qui sánguinem
Fudére pro te, Mártyres.

Fac, si tyrannus déficit,
Ne blandiendo móllius
Frangat voluptas péctora,
Ipsis tyrannis sævior.

¶ Sit laus Patri, laus Fílio:
Par sit tibi laus, Spíritus,
Qui præliantes róboras
Palmisque donas Mártyres.
Amen.

℣. Multæ tribulatiónes justórum; ℟. Et de ómnibus his liberábit eos Dóminus. *Ps.* 33.

Ad Benedictus. *Ant.* I. J. Beáti qui persecutiónem patiuntur propter justítiam; quóniam ipsórum est regnum cœlórum. *Matth.* 5.

AD HORAS, et ad Complet. in Duplicibus et supra, Doxo-

logium. Sit laus, *ut ad Laudes*.

AD PRIMAM.

Ant. 8. G. Datum est.

AD TERTIAM.

Ant. 7. *d*. Elegérunt.

Capitulum. Sap. 3.

Justorum ánimæ in manu Dei sunt, et non tanget illos torméntum mortis. Visi sunt óculis insipiéntium mori, et æstimáta est afflíctio éxitus illórum; et quod a nobis est iter, extermínium: illi autem sunt in pace.

℟. *br*. Custódit Dóminus * Animas sanctórum suórum. Custódit. ℣. De manu peccatóris * liberábit * Animas. Glória. Custódit. *Ps*. 96.

℣. Dóminus loquétur pacem in plebem suam, ℟. Et super sanctos suos. *Ps*. 84.

AD SEXTAM.

Ant. 1. f. Si coram.

Capitulum. II. Cor. 4.

Quod in præsenti est momentáneum et leve tribulatiónis nostræ, supra modum in sublimitáte æternum glóriæ pondus operátur in nobis, non contempléntibus nobis, quæ videntur, sed quæ non videntur: quæ enim videntur temporália sunt; quæ autem non videntur, æterna sunt.

℟. *br*. Probasti nos, Deus, * Et eduxisti nos in refrigérium. Probasti. ℣. Igne nos examinasti * sicut examinátur argentum, * Et. Glória. Probasti. *Ps*. 65.

℣. Lætáti sumus pro diébus quibus nos humiliasti, ℟. Annis quibus vídimus mala. *Ps*. 89.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Tanquam.

Capitulum. Is. 9.

Lætabuntur coram te, sicut qui lætantur in messe, sicut exsultant victóres capta præda, quando dívidunt spólia.

℟. *br*. Qui séminant in lácrymis, * In exsultatióne metent. Qui. ℣. Euntes ibant et flebant, * mittentes sémina sua; * In. Glória. Qui.

℣. Venientes vénient cum exsultatióne, ℟. Portantes manípulos suos. *Ps*. 125.

AD II VESPERAS.

Ant. 2. D. Vidi ánimas interfectórum propter verbum Dei, et propter testimónium quod habébant. *Apoc*. 6.

Ant. 4. *D*. Stabant ante thronum in conspectu Agni; et palmæ in mánibus eórum. *Apoc*. 7.

Ant. 8. G. Venérunt de tribulatióne magna; et lavérunt stolas suas, et dealbavérunt eas in sánguine Agni. *Apoc*. 7.

Ant. 1. D. Ante thronum Dei sunt, et sérviunt ei die ac nocte in templo ejus; et qui sedet in throno, habitábit super illos. *Apoc*. 7.

Ant. 3. a. Non esúrient, ne-

que sítient ámplius; nec cadet super illos sol, neque ullus æstus. *Apoc.* 7.

Capitulum. Apoc. 21.

Absterget Deus omnem lácrymam ab óculis eórum, et mors ultra non erit; neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultra, quia prima abiérunt.

Hymnus, Christi Martyribus, *ut in I Vesperis*, x.

℣. In æternum exsultábunt, ℟. Et habitábis in eis. *Ps.* 5.

Ad Magníficat. Ant. 8. *G.* Datæ sunt illis síngulæ stolæ albæ; et dictum est illis ut requiéscerent, donec compleantur conservi eórum, qui interficiendi sunt sicut et illi. *Apoc.* 6.

COMMUNE UNIUS S. PONTIFICIS,

NON MARTYRIS AUT DOCTORIS.

IN I VESPERIS.

Ant. 3. a. Suscitábo mihi Sacerdótem fidélem, qui juxta cor meum et ánimam meam fáciet. *I. Reg.* 2.

Ant. 8. *G.* Elégi eum ex ómnibus mihi in Sacerdótem; ut ascénderet ad altáre meum, et adoléret mihi incensum. *I. Reg.* 2.

Ant. 2. D. Ædificábo ei domum fidélem; et ambulábit coram Christo meo cunctis diébus. *I. Reg.* 2.

Ant. 5. C. Erit ipsi pactum sacerdótii sempiternum; quia zelátus est pro Deo suo, et expiávit scelus filiórum Israel. *Num.* 25.

Ant. 1. f. Quemcumque elégerit Dóminus, ipse erit sanctus. *Num.* 16.

Capitulum. Hebr. 5.

Nec quisquam sumit sibi honórem, sed qui vocátur a Deo, tanquam Aaron. Sic et Christus non semetipsum clarificávit ut póntifex fíeret, sed qui locútus est ad eum: Fílius meus es tu, ego hódie génui te; quemádmodum et in álio loco dicit: Tu es Sacerdos in æternum, secundum órdinem Melchísedech.

Hymnus. G. Ep. S.

Christe, Pastórum caput atque princeps,
Præsulis festam veneráta lucem,
Débitis supplex tua templa votis
Turba frequentat.

Ille non vano tenuit tremendam
Spíritu sedem, proprio nec ausu:
Sed sacrum jussus, Dómino vocante,
Sumpsit honórem.

Strénuum bello pugilem superni

Chrísmatis pleno tuus unxit intus
Spíritus cornu, posuitque sanctam
Páscere gentem.

Fit gregis pastor, pater atque forma:
Lætus impendit sua, seque; servus
Omnium, curis gravis, omnibusque
Omnia factus.

Pro reis orat, reficit gementes,
Erigit lapsos, tenebrasque pellit,
Fit potens verbo, docet alta, pravum
Cónterit hostem.

Fac ut illíus précibus juvémur,
Christe; fac Patrem, paritérque tecum
Spíritum jugi celebrémus hymno
Omne per ævum. Amen.

℣. Beátus quem elegisti et adsumpsisti: ℟. Inhabitábit in átriis tuis. *Ps.* 64.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. f. Elégit ipsum Dóminus ab omni vivente offerre sacrifícium Deo, incensum et bonum odórem pro pópulo suo. *Eccli.* 45.

AD NOCTURNUM.

Invit. Christum Pastórum príncipem, * Veníte, adorémus. *I. Petr.* 5.

Hymnus. S. V.

Christe, decréto Patris institútus
Póntifex summo, tibi, qui fidéles
Quos legis, formas populis regendis
Ipse ministros.

Hunc juvat festo celebráre cantu,
Qui licet magnis meritis abundans,
Flens et invítus, duce te, tremendum
Sumpsit honórem.

Nóverat quantis pateat perículis
Ille, qui summos apices adeptus,
Omnium curas, sibi raptus uni,
Sústinet omnes.

Fécerat fervens amor inquiétum:
Quo gregis cari pia cura poscit,
Advolat promptus: mora non euntem
Ulla retardat.

Dux iter, vita præeunte, monstrat;
Cómprobat factis sua dicta magnis;
Et domum sanctam bene olente Christi
Implet odóre.

Lux erat cæco, columen labanti,
Una spes lapso, misero levámen,
Próvidus cunctis pater, omnibusque
Omnia factus.

Christe, Pastórum bonus ipse Pastor,
Qui greges pascis proprio cruóre,

Fac ut ætérnæ subeant opíma
Páscua vitæ. Amen.

Ant. 4. A. In omni ópere dedit confessiónem Sancto et Excelso in verbo glóriæ. *Eccli.* 47.

Ant. 7. *d.* Erogávit pecúnias multas: justítiam et fidem conservávit genti suæ; et exquisívit omni modo exaltáre pópulum suum. *I. Mach.* 14.

Ant. 1. *a.* Non recédet memória ejus, et nomen ejus requirétur a generatióne in generatiónem. *Eccli.* 39.

℣. Justítia ejus manet in séculum séculi: ℟. Cornu ejus exaltábitur in glória. *Ps.* 111.

AD LAUDES.

Ant. 7. a. Qui intrat per óstium, pastor est óvium: huic ostiárius áperit; et oves vocem ejus áudiunt. *Joan.* 10.

Ant. 2. D. Próprias oves vocat nominátim, et edúcit eas, et ante eas vadit. *Joan.* 10.

Ant. 7. d. Oves illum sequuntur, quia sciunt vocem ejus; aliénum autem non sequuntur, sed fúgiunt ab eo. *Joan.* 10.

Canticum. Ezech. 34.

Ego pascam oves meas: * et ego eas accubáre fáciam, dicit Dóminus Deus.

Quod períerat, requíram; et quod abjectum erat, redúcam; * et quod confractum fúerat, adligábo;

Et quod infirmum fúerat, consolidábo, et quod pingue et forte, custódiam: * et pascam illas in judício.

Et suscitábo super eas Pastórem unum, qui pascat eas, servum meum David: * ipse pascet eas, et ipse erit eis in pastórem.

Ego autem Dóminus ero eis in Deum: et servus meus David princeps in médio eórum: * ego Dóminus locútus sum.

Et scient quia ego Dóminus, cum contrívero caténas jugi eórum, * et erúero eos de manu imperántium sibi.

Et non erunt ultra in rapínam in géntibus, neque béstiæ terræ devorábunt eos: * sed habitábunt confidenter absque ullo terróre.

Vos autem greges mei, greges páscuæ meæ, hómines estis: * et ego Dóminus Deus vester, dicit Dóminus Deus.

Ant. 6. F. Si perdíderit unam ex illis, vadit ad illam donec invéniat eam; et cum invénerit, impónit in húmeros suos gaudens. *Luc.* 15.

Ant. 8. G. Fur venit ut perdat; mercenárius videt lupum, et fugit: bonus pastor ánimam suam dat pro óvibus suis. *Joan.* 10.

Capitulum. I. Petr. 5.

Pascite qui in vobis est gregem Dei, providentes non coacte, sed spontánee secundum Deum; neque turpis lucri grátia, sed voluntárie; neque ut dominantes in Cleris, sed forma facti gregis ex ánimo.

Hymnus. G. Ep. S.

JESU, Sacerdótum decus,
In hac die, qua glória
Sanctum corónas Præsulem,
Votis adesto súpplicum.
Sui probátus præmium
Amóris, et pignus tui,
A Patre tráditos tibi
Accépit agnos páscere.
Hos novit, et præit vocans
In tuta quemque páscua,
Victumque præbet: áudiunt,
Sequuntur, et vivunt oves.
Quam sentit errantem jugis,
Hanc nocte quærit ac die;
Et gaudet inventam suo
Portans ovíli réddere.
Arcet frementes béstias,
Lupi retundit ímpetus,
Dolosque fallit, vel mori
Caro parátus pro grege.
Offert frequentem vícti-mam
Cum plebe Pastor ínnocens;
Secumque devótum gregem
Pius Sacerdos ímmolat.
¶ Supréme Christe Pónti-fex,
Jugis tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

℣. Elégit Dóminus servum suum, ℟. Páscere hæreditátem suam. *Ps.* 77.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Ego sum óstium: per me si quis introíerit, salvábitur; et ingrediétur, et egrediétur, et páscua invéniet. *Joan.* 10.

AD HORAS et ad Complet. in Duplicibus et supra, Doxologia: ¶ Supréme, *ut ad Laudes.*

AD PRIMAM.

Ant. 7. a. Qui intrat.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Próprias oves.

Capitulum. Prov. 27.

DILIGENTER agnosce vultum pécoris tui, tuosque greges consídera; non enim habébis júgiter potestátem; sed coróna tribuétur in generatiónem et generatiónem.

℟. *br.* Deus protector meus, * In ipso sperávi. Deus. ℣. Qui subdit * pópulum meum sub me, * In. Glória. Deus. *Ps.* 143.

℣. Nisi Dóminus custodíerit civitátem, ℟. Frustra vígilat qui custódit eam. *Ps.* 126.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Oves.

Capitulum. Jer. 3.

INTRODUCAM vos in Sion, et dabo vobis Pastóres juxta cor meum; et pascent vos sciéntia et doctrína.

℟. *br.* Deduxit eos * In viam rectam. Deduxit. ℣. Ut irent * in civitátem habitatiónis, * In. Glória. Deduxit. *Ps.* 106.

℣. Abstulit sicut oves pópulum suum, ℟. Et deduxit eos in spe. *Ps.* 77.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Fur venit.

Capitulum. Act. 20.

ATTENDITE vobis, et uni-

verso gregi, in quo vos Spíritus sanctus pósuit Epíscopos régere Ecclésiam Dei, quam acquisívit sánguine suo.

℟. *br.* Pavit eos * In innocéntia cordis sui. Pavit. ℣. Et in intelléctibus mánuum suárum * deduxit eos, * In. Glória. Pavit. *Ps.* 77.

℣. Nos pópulus tuus et oves páscuæ tuæ, ℟. Confitébimur tibi in séculum. *Ps.* 78.

AD II VESPERAS.

Ant. 3. a. Ecclésiæ factus sum ego minister secundum dispensatiónem Dei, quæ data est mihi in vos, ut ímpleam verbum Dei. *Coloss.* 1.

Ant. 4. E. Scitis quómodo nihil subtráxerim utílium quóminus annuntiárem vobis, et docérem vos públice, et per domos. *Act.* 20.

Ant. 1. D. Mundus sum a sánguine ómnium; non enim subterfúgi quóminus annuntiárem omne consílium Dei vobis. *Act.* 20.

Ant. 8. G. Nihil véreor, nec fácio ánimam meam pretiosiórem quam me, dúmmodo consummem cursum meum, et ministérium verbi quod accépi a Dómino Jesu. *Act.* 20.

Ant. 7. c. Absit a me hoc peccátum in Dóminum, ut cessem oráre pro vobis; et docébo vos viam bonam et rectam. *I. Reg.* 12.

Capitulum. Act. 20.

NOCTE et die non cessávi, cum lácrymis monens unumquemque vestrum: et nunc commendo vos Deo, et verbo grátiæ ipsíus, qui potens est ædificáre, et dare hæreditátem in sanctificátis ómnibus.

Hymnus, Christe Pastórum, *ut in I Vesperis*, XIV.

℣. Salvum fecit Dóminus Christum suum: ℟. Exáudiet illum de cœlo sancto suo. *Ps.* 19.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Sacerdótes tui induantur salútem: Dómine Deus, ne avérteris fáciem Christi tui: memento misericordiárum servi tui. *II. Par.* 6.

COMMUNE UNIUS S. DOCTORIS,

ETIAM PONTIFICIS, AUT PRESBYTERI.

IN I VESPERIS.

Ant. 4. E. A Deo perfecta est sapiéntia: et in ore fidéli abundábit; et dominátor dabit eam illi. *Eccli.* 15.

Ant. 5. C. Denudábit abscónsa sua illi, et thesaurizábit super illum sciéntiam et intellectum justítiæ. *Eccli.* 4.

Ant. 8. G. Firmábitur in illo, et non flectétur; et continébit illum, et non confundétur; et exaltábit illum apud próximos suos. *Eccli.* 15.

Ant. 3. a. In médio Ecclésiæ apériet os ejus, et adimplébit illum spíritu sapiéntiæ et intellectus. *Eccli.* 15.

Ant. 1. D. Stola glóriæ véstiet illum; et nómine æterno hæreditábit illum. *Eccli.* 15.

Capitulum. Eccli. 15.

Animam meam direxi ad sapiéntiam, et in agnitióne invéni eam: possédi cum ipsa cor ab inítio; propter hoc non derelinquar.

Hymnus. S. V.

O qui perpetuus nos monitor doces,
Vox æterna Patris, Christe, vicários
Doctóres, patrias cum remeas domos,
Nobis quam bene súppetis!

Hi semper vigilant, ne quid adúlterum
Corrumpat fidei virgineum decus:
Lædi vel leviter non patitur fides,
His custódibus íntegra.

Infámes abolent relliquias deûm:
Erróres abigunt, crímina dédocent:
Christo restituunt, quos male crédulos
Mendax lúserat hæresis.

Patrum canitiem, tot venerábiles
Rugas objiciunt, unde nitet fides:
Quæ sunt prisca, docent; quæ nova, súbruunt:
Servant depositum Dei.

Sit supréma tibi glória, Véritas,
Quæ per scripta Patrum quando foris sonas,
Mentes interius muta doces, simul
Et te córdibus ínseris.
Amen.

℣. Beátus homo quem tu erudíeris, Dómine, ℟. Et de lege tua docúeris eum. *Ps.* 93.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Beátus qui excógitat vias sapiéntiæ in corde suo, vadens post illam quasi investigátor: protegétur sub tégmine illíus a fervóre, et in glória ejus requiescet. *Eccli.* 14.

AD NOCTURNUM.

Invit. Fontem sapiéntiæ Dóminum, * Veníte, adorémus. *Eccli.* 1.

Hymnus. S. V.

Jam nunc, quæ numeras tot tibi víndices,
Effer sidereum, Relligio, caput:
Quot sunt mota tibi prælia, nóbiles
Tot nectis tibi láureas.

Cum per mille neces impietas furit,
Oppónis valido péctore Mártyres:
Cum per mille dolos décipit hæresis,
Doctóres tibi súscitas.

Quando sparsa lues úndique críminum,
Hi gliscens vitium prótinus ámputant:

Quando plúrima nox méntibus íncubat,
Hi plenum revehunt diem.
Firmant instabiles, et dubios regunt:
Monstrant tuta procul líttora náufragis:
Nobis, qui vehimur cæca per æquora,
Lucent perpetuæ faces.
Quæ dixére tuis cónsona sénsibus,
Nostris illa, Deus, córdibus ímprimas:
Quos terris colimus, quos sequimur duces,
Fac nos móribus ádsequi.
Sit supréma tibi glória, Véritas,
Quæ per scripta Patrum, quando foris sonas,
Mentes interius muta doces, simul
Et te córdibus ínseris.
Amen.

Ant. 7. ç. Ecce dedi verba mea in ore tuo; ecce constítui te ut evellas, et déstruas, et disperdas, et ædífices, et plantes. *Jer.* I.

Ant. 8. G. Ne retíneas verbum in témpore salútis! in lingua enim sapiéntia dignóscitur; et sensus, et sciéntia, et doctrína in verbo sensáti. *Eccli.* 4.

Ant. 2. D. Depósitum custódi, devítans profánas vocum novitátes, et oppositiónes falsi nóminis sciéntiæ. *I. Tim.* 6.

℣. Deus, docuisti me a juventúte mea: ℟. Pronuntiábo mirabília tua. *Ps.* 70.

AD LAUDES.

Ant. 2. D. Dóminus dedit mihi linguam erudítam, ut sciam sustentáre eum qui lassus est, verbo. *Is.* 50.

Ant. 6. F. Sermo meus non in persuasibílibus humánæ sapiéntiæ verbis; sed in ostensióne Spíritus, et virtútis. *I. Cor.* 2.

Ant. 3. c. Auxílio adjútus Dei sto, testíficans minóri atque majóri, nihil extra dicens quam ea quæ Prophétæ locúti sunt. *Act.* 26.

Canticum. Eccli. 15.

Cibabit illum Deus pane vitæ et intellectus; * et aqua sapiéntiæ salutáris potábit illum:

Et firmábitur in illo, et non flectétur; * et continébit illum, et non confundétur.

Et exaltábit illum apud próximos suos; * et in médio Ecclésiæ apériet os ejus.

Et adimplébit illum spíritu sapiéntiæ et intellectus, * et stola glóriæ véstiet illum.

Jucunditátem et exsultatiónem thesaurizábit super illum: * et nómine æterno hæreditábit illum.

Ant. 4. f. Non judicávi me scire álíquid inter vos, nisi Jesum Christum, et hunc crucifixum. *I. Cor.* 2.

Ant. 5. a. Si nóverim mystéria ómnia, et omnem sciéntiam; caritátem autem non habúero, nihil sum. *I. Cor.* 13.

Capitulum. Sap. 7.

Mihi dedit Deus dícere ex senténtia, et præsúmere digna horum quæ mihi dantur; quóniam ipse sapiéntiæ dux est, et sapiéntium emendátor: in manu enim illíus et nos, et sermónes nostri, et omnis sapiéntia, et óperum sciéntia, et disciplína.

Hymnus. S. V.

Vos succensa Deo spléndida lúmina:
Vos sal, nos homines quo sapimus Deum;
Ævum, puri animo, móribus íntegri,
Quo condímur in álterum.
Per vos Relligio, tútaque Véritas;
Per vos virgineis fulget honóribus:
Per vos Christus amat pándere dívites
Thesauros sapiéntiæ.
Vestris unda fluit pura canálibus;
Christi floret ager; munda nitet seges:
Lac aptum pueris, et solidum viris
Cauti sufficitis cibum.
Hi sunt, summe Deus, qui tibi mílitant;
Hi sunt, qui stabiles ædificant domos:
Una docta cohors árma tenet manu,
Muros cónstruit áltera.
Vicistis stygias vos quibus hæreses,
Hæc nos accipimus tela supérstites:
His pugnámus adhuc, nec dubio éxitu
His armis quoque víncimus.
Sit supréma tibi glória, Véritas,
Quæ per scripta Patrum quando foris sonas,
Mentes interius muta doces, simul
Et te córdibus ínseris.
Amen.

℣. Annuntiávi justítiam tuam in ecclésia magna; ℟. Ecce lábia mea non prohibébo: Dómine, tu scisti. *Ps.* 39.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. J. Sapiéntia et fortitúdo Dómini sunt: tibi, Deus, confíteor, teque laudo; quia sapiéntiam et fortitúdinem dedísti mihi. *Dan.* 11.

AD HORAS et ad Complet. in Duplicibus et supra Doxol.

¶ Qui vera lux es méntium,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempitérna sécula. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Dóminus.

AD TERTIAM.

Ant. 6. F. Sermo meus.

Capitulum. I. Cor. 12.

Unicuique datur manifestátio Spíritus ad utilitátem: álii quidem per Spíritum datur sermo sapiéntiæ: álii autem sermo sciéntiæ secundum eumdem Spíritum.

℟. *br.* Da mihi intellectum, * Et scrutábor legem tuam. Da. ℣. Státue servo tuo * eló-

quium tuum, Dómine, * Et. Glória. Da. *Ps.* 118.

℣. Os meum loquétur sapiéntiam, ℟. Et meditátio cordis mei prudéntiam. *Ps.* 48.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Auxílio.

Capitulum. II. Joan. 9.

Omnis qui recédit, et non pérmanet in doctrína Christi, Deum non habet: qui pérmanet in doctrína, hic et Patrem et Fílium habet.

℟. *br.* Viam veritátis elégi, * Judícia tua non sum oblítus. Viam. ℣. Adhæsi * testimóniis tuis, Dómine; * Judícia. Glória. Viam.

℣. A judíciis tuis non declinávi; ℟. Quia tu legem posuisti mihi. *Ps.* 118.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Si nóverim.

Capitulum. I. Tim. 1.

Finis præcepti est cáritas de corde puro, et consciéntia bona, et fide non ficta: a quibus quidam aberrantes, conversi sunt in vanilóquium, volentes esse legis doctóres, non intelligentes neque quæ loquuntur, neque de quibus affirmant.

℟. *br.* Veritátem tuam * Et salutáre tuum dixi. Veritátem. ℣. Non abscondi misericórdiam tuam, * et veritátem tuam; * Et. Glória. Veritátem. *Ps.* 39.

℣. Pronuntiávi ómnia judícia oris tui: ℟. In via testimoniórum tuórum delectátus sum. *Ps.* 118.

AD II VESPERAS.

Ant. 1. f. Fuit gratus Deo, erudítus omni sapiéntia; et erat potens in verbis et in opéribus suis. *Act.* 7.

Ant. 5. C. Juxta manum Dei sui bonam super se, parávit cor suum, ut investigáret legem Dómini, et fáceret, et docéret. *I. Esdr.* 7.

Ant. 8. c. Postquam se ámplius dedit ad diligéntiam lectiónis Legis et Prophetárum, vóluit et ipse scríbere quæ ad doctrínam et sapiéntiam pértinent. *Prolog. Eccli.*

Ant. 3. a. Cum esset sapientíssimus, dócuit pópulum: quæsívit verba utília, et conscripsit sermónes rectíssimos ac veritáte plenos. *Eccle.* 12.

Ant. 4. E. Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes; et laudem ejus enuntiábit Ecclésia. *Eccli.* 39.

Capitulum. Prov. 3.

Beatus homo qui invénit sapiéntiam, et qui áffluit prudéntia: mélior est acquisítio ejus negotiatióne argenti et auri primi; et puríssimi fructus ejus: pretiósior est cunctis ópibus; et ómnia quæ desiderantur, huic non valent comparári.

Hymnus, O qui perpetuus, *ut in I Vesperis,* XIX.

℣. Beátus vir qui dispónet sermónes suos in judício:

℟. In æternum non commovébitur. *Ps.* 111.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Qui docti fúerint, fulgébunt quasi splendor firmamenti; et qui ad justítiam erúdiunt multos, quasi stellæ in perpétuas æternitátes. *Dan.* 12.

COMMUNE UNIUS S. PRESBYTERI,

NON MARTYRIS, DOCTORIS, AUT ABBATIS.

IN I VESPERIS.

Ant. 7. a. Locútus est Dóminus: Sanctificábor in iis qui appropinquant mihi: et in conspectu omnis pópuli glorificábor. *Levit.* 10.

Ant. 3. a. Ingredientur tabernáculum fœderis, ut sérviant mihi pro Israel, et orent pro eis, ne sit in pópulo plaga. *Num.* 18.

Ant. 4. D. Holocausta eórum, et víctimæ eórum placébunt mihi super altári meo. *Is.* 56.

Ant. 5. C. Invocábunt nomen meum super fílios Israel, et ego benedícam eis. *Num.* 6.

Ant. 1. g. Inebriábo ánimam Sacerdótum pinguédine, et pópulus meus bonis adimplébitur. *Jer.* 31.

Capitulum. Num. 16.

NOTUM fáciet Dóminus qui ad se pertíneant, et sanctos applicábit sibi; et quos elégerit, appropinquábunt ei.

Hymnus. Rob.

TARTARI diræ paveant cohortes,
Bella divínum meditátur agmen:
In suis unctis Deus ipse miles
Prælia tentat.

Pródeunt tecti galea salútis,
Cum crucis signo gladióque verbi,
Intonant Christum, ruit ecce præceps
Hostis in umbras.

Sústinent curas gregis, et quiescit:
Léniunt flendo lacrymas gementum:
Quas sibi duri rapiunt, egénus
Páscitur escis.

Cœlitum cantus imitando, Numen
Laude ter sanctum celebrant perenni:
Mente jam cœlo, sua membra casti
Vix sua credunt.

Si reo vindex minitátur ira,
Inferunt blanda prece vim Tonanti;
Víncitur votis Deus, et vibráta
Tela coercet.

Quæ tuis formas populis ministros,
Laus tibi jugis, Deitas supréma:

Fac ut in Clero sua prima
virtus,
Christe, resurgat. Amen.

℣. Stabit in loco sancto Dómini, ℟. Innocens mánibus et mundo corde. *Ps.* 23.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Quasi thus ardens in igne, in ascensu altáris sancti, glóriam dedit sanctitátis amictum. *Eccli.* 50.

AD NOCTURNUM.

Invit. Sacerdótem in ætérnum Jesum Christum,* Veníte, adorémus. *Hebr.* 6.

Hymnus. Rob.

O Sacerdótum veneranda jura!
Cum reum solvunt, Deus ipse solvit;
Cum ligant sontem, Deus ipse sontis
Víncula nectit.

Verba dum promunt, populus fidélis
Excipit vocem, cupidus docéri,
Atque divínæ sacra verba legis
Mente recondit.

Dum Sacerdótes tua sacra tractant,
Christe, fac sacris quibus applicasti
Cónsonent mores, populíque fiat
Forma Sacerdos.

Lúminis splendor, Patris una Proles,
Christe, te pronus venerétur orbis,
Qui Sacerdótes per Amóris almi
Flamen inungis. Amen.

Ant. 4. A. Zelo zelátus sum pro Dómino Deo exercítuum, quia dereliquérunt pactum tuum fílii Israel. *III. Reg.* 19.

Ant. 7. c. Quis infirmátur, et ego non infirmor? quis scandalizátur, et ego non uror? *II. Cor.* 11.

Ant. 1. f. Annuntiábam ut pœniténtiam ágerent, et converterentur ad Deum, digna pœniténtiæ ópera facientes. *Act.* 26.

℣. Vidi prævaricantes, et tabescébam; ℟. Quia elóquia tua non custodiérunt. *Ps.* 118.

AD LAUDES.

Ant. 7. a. Vir Dei es tu, et verbum Dómini in ore tuo verum est. *III. Reg.* 17.

Ant. 2. D. Ecce docuisti multos: et manus lassas roborasti: vacillantes confirmavérunt sermónes tui. *Job,* 4.

Ant. 6. F. Scriptus es in judíciis témporum leníre iracúndiam Dómini. *Eccli.* 48.

Canticum. Malach. 2.

Pactum meum fuit cum eo, vitæ et pacis;* et dedi ei timórem, et tímuit me, et a fácie nóminis mei pavébat.

Lex veritátis fuit in ore ejus;* et iníquitas non est inventa in lábiis ejus.

In pace et in æquitáte ambulávit mecum,* et multos avertit ab iniquitáte.

Lábia enim Sacerdótis cus-

tódient sciéntiam; et legem requírent ex ore ejus; * quia Angelus Dómini exercítuum est.

Ant. 7. d. Tu adsecútus es doctrínam, fidem, longanimitátem, dilectiónem, patiéntiam. *II. Tim.* 3.

Ant. 8. G. Beátus ille servus, quem, cum vénerit Dóminus ejus, invénerit sic faciéntem: super ómnia bona sua constítuet eum. *Matth.* 24.

Capitulum. I. Tim. 5.

QUI bene præsunt Presbyteri, dúplici honóre digni habeantur; máxime qui labórant in verbo et doctrína.

Hymnus. Rob.

QUOS sibi, nostram meditans salútem,
Néxibus sanctis Deus adligávit,
Audiant Christum docili monentem
Auré Ministri.
Vos gregi Pastor voluit præíre:
Inter et servos numeráre cessans
Intimos vobis animi recessus
Pandit amícus.
Vos decet pacem populis precári,
Móribus sanctis decet hanc meréri.
Sancta, dum legem populus requíret,
Vita loquátur.
Víctimam sese dedit ipse Christus,
Víctimam rursum litat hic Parenti,
Et manu vestra cadit immolátus
Ipse Sacerdos.
Sacra divínus cruor ora tingit,
Totus et vestro sedet ore Christus:
Totus ah! vestro sedeat refúsus
Péctore Christus.
Laus tibi detur, Genitor, perennis;
Juge sit Nato decus, et perennem
Múneris laudem referat superni
Spíritus auctor. Amen.

℣. Sacerdótes ejus índuam salutári; ℟. Et sancti ejus exsultatióne exsultábunt. *Ps.* 131.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Euge, serve bone et fidélis; quia super pauca fuisti fidélis, super multa te constítuam; intra in gáudium dómini tui. *Matth.* 25.

AD HORAS et ad Complet. in Duplicibus et supra, Doxol.

¶ Jesu, Sacerdótum decus,
Jugis tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 7. a. Vir Dei.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Ecce.

Capitulum. I. Tim. 4.

ATTENDE tibi, et doctrínæ:

Fac ut in Clero sua prima
virtus,
Christe, resurgat. Amen.

℣. Stabit in loco sancto Dómini, ℟. Innocens mánibus et mundo corde. *Ps.* 23.

Ad Magnificat. Ant. 8. G. Quasi thus ardens in igne, [illegible] ascensu altáris sancti, [illegible] riam dedit sanctitátis a[illegible] tum. *Eccli.* 50.

AD NOCTURN[illegible]

Invit. Sacerdótem [illegible] num Jesum Christ[illegible] te, adorémus. *Ve*[illegible]

Hymnus [illegible]

O Sacerdó[illegible]
jura! [illegible]
Cum re[illegible]
ipse [illegible]
Cum [illegible]
ips[illegible]
Vín[illegible]
Verb[illegible]

[illegible] ...e ...ani- ...i * Se- ... Tríbuat. ...nus * omnes ..., * Secundum. ...at. ...r sit omnis sacri- ℟. Et holocaustum ...ngue fiat. *Ps.* 19.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Beátus.

Capitulum. I. Tim. 3.

Qui bene ministráverint, gradum bonum sibi acquírent, et multam fidúciam in fide, quæ est in Christo Jesu.

℟. *br.* Hic accípiet * Benedictiónem a Dómino. Hic. ℣. Et misericórdiam a Deo salutári suo; * Benedictiónem. Glória. Hic. *Ps.* 13.

℣. Beátus quem elegisti, et adsumpsisti; ℟. Inhabi-

Qui Sa[illegible]
al[illegible]
Fla[illegible]

[illegible] de-

...Obtulit holo- ...r altáre; odora- ...st Dóminus odórem ...atis. *Gen.* 8.

Ant. 6. F. Confirmávit omnes húmiles pópuli sui, et legem exquisívit, et ábstulit omnem iníquum et malum ... sancta glorificávit. *I. Mach.* 1[illegible]

Ant. 7. d. Cógnitus est in verbis suis fidélis: et invocávit Dóminum omnipoténtem in oppugnando hostes circumstantes úndique, in oblatióne Agni inviolati. *Eccli.* [illegible]

Capitulum. Eccli. 44.

Beatificavit illum Deus in glória, et circumcinxit eum zona glóriæ, et induit eum stolam glóriæ, et corona[vit] eum in vasis virtútis.

Hymnus. Brev. Cadurc.

Quantis micas honóribus,
Cœlo Sacerdos áddite;
Cum, præmiórum pródigus,
Totum tibi dat se Deus!
Partis labóre plúrimo
Quot clarus es virtútibus;
Tot fulgurantem glória
Ornant corónæ vérticem.
Quos parturisti Númini,

℣. ... ¶ Jesu, Sacerdótum decus,
Jugis tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu
In sempiterna sécula. Amen.
℣. Dómine, dilexi decórem
..s tuæ : ℟. Et locum ha-
..s glóriæ tuæ. *Ps.* 25.
.agníficat. *Ant.* 5. C.
..um ego, illic et mini-
meus erit. Si quis mihi
..inistráverit, honorificábit
eum Pater meus. *Joan.* 12.

..OMMUNE

MONACHORUM, COENOBITARUM ET ANACHORETARUM.

..ESPERIS.

..J. Quid prodest hó- ..mundum universum ..ur, ánimæ vero suæ de- ..mentum patiátur? *Matth.* 16.

Ant. 8. c. Si vis perfectus esse, vade, vende quæ habes, et da paupéribus, et habébis thesaurum in cœlo. *Matth.* 19.

Ant. 6. F. Nemo est qui relíquerit domum, aut agros propter me, qui non accípiat cénties tantum in témpore hoc, et in século futúro vitam æternam. *Marc.* 10.

Ant. 3. b. Salva ánimam tuam : noli respícere post tergum; salvum te fac, ne péreas. *Gen.* 19.

Ant. 7. c. Séquere me, et dimitte mórtuos sepelíre mórtuos suos. *Matth.* 8.

Capitulum. II. Cor. 6.

Exite de médio eórum, et separámini, dicit Dóminus, et immundum ne tetigéritis : et ego recípiam vos; et ero vobis in patrem, et vos éritis mihi in fílios.

Hymnus. S. V.

Felices nemorum pángimus íncolas,
Certo consilio quos Deus ábdidit,
Ne contágio secli
Mores læderet íntegros.

Ut te possideant, quem sitiunt Deum,
Urbes, regna, suos, se quoque déserunt :
Totus víluit orbis,
Dum cœléstia cógitant.

Nudi, prompti, alacres, líberi ab ómnibus,
Ad luctam pugiles ócius ádvolant;
Ut vastum mare tranent,
Prudentes onus éxuunt.

ipsta in illis; hoc enim fáciens, et teipsum salvum fácies, et eos qui te áudiunt.

℟. *br.* Os meum annuntiábit * Justítiam tuam, Dómine. Os. ℣. Pronuntiábo * mirabília tua,* Justítiam. Glória. Os. *Ps.* 70.

℣. Ecce lábia mea non prohibébo, ℟. Dómine, tu scisti. *Ps.* 39.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Scriptus es.

Capitulum. I. Tim. 1.

Gratias ago ei, qui me confortávit, Christo Jesu Dómino nostro, quia fidélem me existimávit, ponens in ministério.

℟. *br.* Tríbuat tibi * Secundum cor tuum. Tríbuat. ℣. Impleat Dóminus * omnes petitiónes tuas,* Secundum. Glória. Tríbuat.

℣. Memor sit omnis sacrifícii tui; ℟. Et holocaustum tuum pingue fiat. *Ps.* 19.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Beátus.

Capitulum. I. Tim. 3.

Qui bene ministráverint, gradum bonum sibi acquírent, et multam fidúciam in fide, quæ est in Christo Jesu.

℟. *br.* Hic accípiet * Benedictiónem a Dómino. Hic. ℣. Et misericórdiam a Deo salutári suo; * Benedictiónem. Glória. Hic. *Ps.* 13.

℣. Beátus quem elegisti, et adsumpsisti; ℟. Inhabitábit in átriis tuis. *Ps.* 64.

AD II VESPERAS.

Ant. 3. a. Fidélis servus et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam. *Matth.* 24.

Ant. 4. E. De omni corde suo laudávit Dóminum : et dedit in celebratiónibus decus. *Eccli.* 47.

Ant. 1. D. Obtulit holocausta super altáre; odoratusque est Dóminus odórem suavitátis. *Gen.* 8.

Ant. 6. F. Confirmávit omnes húmiles pópuli sui, et legem exquisívit, et ábstulit omnem iníquum et malum : sancta glorificávit. *I. Mach.* 14.

Ant. 7. *d.* Cógnitus est in verbis suis fidélis : et invocávit Dóminum omnipoténtem, in oppugnando hostes circumstantes úndique, in oblatióne Agni inviolati. *Eccli.* 46.

Capitulum. Eccli. 44.

Beatificavit illum Deus in glória, et circumcinxit eum zona glóriæ, et índuit eum stolam glóriæ, et coronávit eum in vasis virtútis.

Hymnus. Brev. Cadurc.

Quántis micas honóribus,
Cœlo Sacerdos áddite;
Cum, præmiórum pródigus,
Totum tibi dat se Deus!
Partis labóre plúrimo
Quot clarus es virtútibus;
Tot fulgurantem glória
Ornant corónæ vérticem.
Quos parturisti Númini,

Te fílii nunc ámbiunt :
Tuóque lætis cántibus
Certant triumpho pláudere.
Christus tuum fit præmium,
Quem consecrasti víctimam ;
Dehinc, aperto Númine,
Te pascet esca Cœlitum.
Adhuc Sacerdos, hóstiam
Gratam Deo, nos dévove ;
Undisque mersos náufragis,
Duc ad salútis líttora.

¶ Jesu, Sacerdótum decus,
Jugis tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu
In sempiterna sécula. Amen.

℣. Dómine, diléxi decórem domus tuæ : ℟. Et locum habitatiónis glóriæ tuæ. *Ps.* 25.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Ubi sum ego, illic et minister meus erit. Si quis mihi ministráverit, honorificábit eum Pater meus. *Joan.* 12.

COMMUNE

SS. ABBATUM, MONACHORUM, COENOBITARUM ET ANACHORETARUM.

IN I VESPERIS.

Ant. 2. D. Quid prodest hómini, si mundum universum lucrétur, ánimæ vero suæ detrimentum patiátur? *Matth.* 16.

Ant. 8. c. Si vis perfectus esse, vade, vende quæ habes, et da paupéribus; et habébis thesaurum in cœlo. *Matth.* 19.

Ant. 6. F. Nemo est qui relíquerit domum, aut agros propter me, qui non accípiat cénties tantum in témpore hoc, et in século futúro vitam æternam. *Marc.* 10.

Ant. 3. b. Salva ánimam tuam : noli respícere post tergum; salvum te fac, ne péreas. *Gen.* 19.

Ant. 7. c. Séquere me, et dimitte mórtuos sepelíre mórtuos suos. *Matth.* 8.

Capitulum. II. Cor. 6.

Exite de médio eórum, et separámini, dicit Dóminus, et immundum ne tetigéritis : et ego recípiam vos; et ero vobis in patrem, et vos éritis mihi in fílios.

Hymnus. S. V.

Felices nemorum pángimus íncolas,
Certo consilio quos Deus ábdidit,
Ne contágio secli
Mores læderet íntegros.

Ut te possideant, quem sitiunt Deum,
Urbes, regna, suos, se quoque déserunt :
Totus víluit orbis,
Dum cœléstia cógitant.

Nudi, prompti, alacres, líberi ab ómnibus,
Ad luctam pugiles ócius ádvolant;
Ut vastum mare tranent,
Prudentes onus éxuunt.

Æternas ut opes, cértaque gáudia
Secúri rapiant, ómnia lúdicra
Sano péctore temnunt,
Confísi melióribus.

Illis summa fuit glória, déspici;
Illis divitiæ, pauperiem pati;
Illis summa voluptas,
Longo supplicio mori.

Fac nos, summe Deus, quæ patimur mala,
In pœnam scelerum ferre libéntius;
Et, tellúre relicta,
Immortália quærere.

Æternus sit honos ingenito Patri;
Sit par unigenæ glória Fílio:
Sacri nexus amóris,
Laus compar tibi, Spíritus.
Amen.

℣. In umbra alárum tuárum sperábo, ℟. Donec tránseat iníquitas. *Ps.* 56.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Reliquisti parentes tuos: plenam mercédem recípias a Dómino Deo, ad quem venisti, et sub cujus confugisti alas. *Ruth,* 2.

AD NOCTURNUM.

Invit. Remuneratórem inquiréntibus se, Deum,* Veníte, adorémus. *Hebr.* 11.

Hymnus, Felíces, *ut supra.*

Ant. 3. c. Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te. *Matth.* 19.

Ant. 7. c. Esurímus, et sitímus, et nudi sumus, et laborámus operantes mánibus nostris. *I. Cor.* 4.

Ant. 2. D. Non defícimus: sed licet is qui foris est, noster homo corrumpátur; tamen is qui intus est, renovátur de die in diem. *II. Cor.* 4.

℣. Rédimit Dóminus in intéritu vitam tuam: ℟. Renovábitur ut áquilæ juventus tua. *Ps.* 102.

AD LAUDES.

Ant. 7. d. Perféctio tua, Dómine, et doctrína tua viro sancto tuo, qui dixit patri suo et matri suæ, Néscio vos; et frátribus suis, Ignóro vos. *Deut.* 33.

Ant. 1. *g.* Non sedi in concílio ludéntium; solus sedébam, quóniam comminatióne replesti me. *Jer.* 15.

Ant. 3. b. Exui me stola pacis, índui autem me sacco obsecratiónis; et venit mihi gáudium a Sancto. *Baruch,* 4.

Canticum. Thren. 3.

Pars mea Dóminus, dixit ánima mea; * proptérea exspectábo eum.

Bonus est Dóminus sperántibus in eum, * ánimæ quærenti illum.

Bonum est præstolári cum siléntio * salutáre Dei.

Bonum est viro * cum portáverit jugum ab adolescéntia sua.

Sedébit solitárius, et tacébit; * quia levávit super se.

Ponet in púlvere os suum, * si forte sit spes.

Ant. 4. a. Mihi mundus crucifixus est, et ego mundo. *Gal.* 6.

Ant. 8. *G.* In voce laudis immolábo tibi : quæcumque vovi, reddam pro salúte Dómino. *Jonæ,* 2.

Capitulum. Is. 51.

Consolabitur Dóminus Sion, et consolábitur omnes ruínas ejus : et ponet desertum ejus quasi delícias, et solitúdinem ejus quasi hortum Dómini. Gáudium et lætítia inveniétur in ea, gratiárum áctio, et vox laudis.

Pro S. Abbate, Monacho et Cœnobita,

Hymnus. S. V.

O pulchras acies, cástraque fórtia,
Quæ spes, una fides, unus amor regit!
Omnes lege sub una,
Uno sub duce mílitant.
Heu! quantis rapiunt astra labóribus!
Pulsant perpetuis quéstibus æthera;
Per jejúnia longa
Vires córporis ádterunt.
Votis unanimes, vi quoque flétuum
Instant, et socias ingeminant preces;
Et concórdibus armis
Vim cœlo simul ínferunt.
Hæc vis grata Deo; sic amat óptimus
Vinci per lacrymas, per gemitus, Pater :
Sic duris reserátur
Cœlum conditiónibus.
Fervent quando die cuncta tumúltibus,
Altum turba silet; cétera dum tacent,
Hi per cántica rumpunt
Noctis longa siléntia.
Exercet vigiles continuus labor;
Incumbunt operi non resides manus;
Tellus culta colónis
Victum suppeditat suis.
Quin regína sui mens quoque súbditur,
Rectorisque studet nútibus óbsequi;
Nil servat sibi juris,
Capto liberior jugo.
Æternus sit honos ingenito Patri;
Sit par unigenæ glória Fílio :
Sacri nexus amóris,
Laus compar tibi, Spíritus.
Amen.

Pro sancto Anachoreta et Solitario,

Hymnus. S. V.

Quid tu, relictis úrbibus,
Mortálium consórtia
Timens fugis? quid tu vides,
Solusque tecum cógitas?
Mentis volátu líbero,
Percurris æternas domos;
Et quæ negas mortálibus,
Transfers Deo commércia.
Præsens choris cœléstibus,
Sacro quiétus ótio,
Totus tuendo Número,
Totus colendo tu vacas.
Quam pura, qui te díligunt,
O Christe, libant gáudia!
Te propter antris ábditos

Sinu recondis in tuo.
Qui sponte desertum petis,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre et almo Spíritu,
In sempiterna sécula.
Amen.

℣. Clamávi ad te, Dómine, dixi: Tu es spes mea, ℟. Pórtio mea in terra vivéntium. *Ps.* 141.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. C. Bonum est præstolári cum siléntio salutáre Dei. *Thren.* 3.

AD HÓRAS, et ad Complet. in Duplicibus et supra, Doxol.

¶ Ætérna laus et glória
Uni sit et trino Deo,
Terréna qui calcántibus
Se pródigus dat præmium.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Perféctio.

AD TERTIAM.

Ant. 1. *g.* Non sedi.

Capitulum. I. Joan. 2.

Si quis díligit mundum, non est cáritas Patris in eo; quóniam omne quod est in mundo, concupiscéntia carnis est, et concupiscéntia oculórum, et supérbia vitæ, quæ non est ex Patre, sed ex mundo est. Et mundus transit, et concupiscéntia ejus; qui autem facit voluntátem Dei, manet in ætérnum.

℟. *br.* Elongávi fúgiens: * Mansi in solitúdine. Elongávi. ℣. Quóniam vidi iniquitátem * et contradictiónem in civitáte,* Mansi. Glória. Elongávi. *Ps.* 54.

℣. Confíge timóre tuo carnes meas, ℟. A judíciis enim tuis tímui. *Ps.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. b. Exui me.

Capitulum. Hebr. 12.

Omnis disciplína in præsenti quidem vidétur non esse gáudii, sed mœróris; póstea autem fructum pacatíssimum exercitátis per eam, reddet justítiæ.

℟. *br.* Propter verba labiórum tuórum * Ego custodívi vias duras. Propter. ℣. Pérfice gressus meos * in sémitis tuis: * Ego. Glória. Propter. *Ps.* 16.

℣. Induébar cilício: ℟. Humiliábam in jejúnio ánimam meam. *Ps.* 34.

AD NONAM.

Ant. 8. G. In voce laudis.

Capitulum. Eccli. 51.

Vidéte óculis vestris quia módicum laborávi, et invéni mihi multam réquiem. Adsúmite disciplínam in multo número argenti, et copiósum aurum possidéte in ea: Lætétur ánima vestra in misericórdia ejus; et non confundémini in laude ipsíus.

℟. *br.* Sépties in die * Laudem dixi tibi. Sépties. ℣. Super judícia * justítiæ tuæ, * Laudem. Glória. Sépties.

℣. Cantábiles mihi erant justificatiónes tuæ, ℟. In loco peregrinatiónis meæ, *Ps.* 118.

AD II VESPERAS.

Ant. 2. D. Sumus húmiles in universa terra, Dómine: sed in ánimo contríto et spíritu humilitátis suscipiámur; quóniam non est confúsio confidéntibus in te. *Dan.* 3.

Ant. 8. G. Non derelínquimur, semper mortificatiónem Jesu in córpore nostro circumferentes; ut et vita Jesu manifestétur in carne nostra mortáli. *II. Cor.* 4.

Ant. 6. F. Quasi morientes, et ecce vívimus; quasi tristes, semper autem gaudentes; tanquam nihil habentes, et ómnia possidentes. *II. Cor.* 6.

Ant. 7. d. Omnes unánimes, compatientes, fraternitátis amatóres, misericordes, modesti, húmiles. *I. Petr.* 3.

Ant. 4. *D.* Teneámus spei nostræ confessiónem indeclinábilem, (fidélis enim est qui repromísit,) et considerémus ínvicem in provocatiónem caritátis et bonórum óperum. *Hebr.* 10.

Capitulum. Deut. 7.

Dominus Deus ipse est fortis et fidélis, custódiens pactum et misericórdiam diligéntibus se, et his qui custódiunt præcepta ejus in mille generatiónes.

Hymnus, Felíces, XXVII.

℣. Plantáti in domo Dómini, florébunt; ℟. Ut annúntient quóniam rectus Dóminus. *Ps.* 91.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. E. Scimus quóniam si terrestris domus nostra dissolvátur, ædificatiónem ex Deo habémus æternam in cœlis: nam et in hoc ingemíscimus, habitatiónem nostram quæ de cœlo est, superíndui cupientes. *II. Cor.* 5.

COMMUNE JUSTORUM,

CLERICORUM AUT LAICORUM.

IN I VESPERIS.

Ant. 7. a. Dicébat Jesus ad omnes: Si quis vult post me veníre, ábneget semetipsum, et tollat crucem suam quotídie, et sequátur me. *Luc.* 9.

Ant. 2. D. Dico vobis: Nisi abundáverit justítia vestra plusquam Scribárum et Pharisæórum, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Ant. 6. *C.* Nisi conversi fuéritis, et efficiámini sicut párvuli, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 18.

Ant. 8. G. Non omnis qui dicit mihi, Dómine, Dómine, intrábit in régnum cœlórum; sed qui facit voluntátem Patris mei qui in cœlis est, ipse intrábit in regnum cœlórum. *Matth.* 7.

Ant. 4. *D.* Conténdite intráre per angustam portam; quia multi, dico vobis, quærent intráre, et non póterunt. *Luc.* 13.

Capitulum. Eccli. 2.

Qui timétis Dóminum, crédite illi; et non evacuábitur merces vestra. Qui timétis Dóminum, speráte in illum; et in oblectatiónem véniet vobis misericórdia. Qui timétis Dóminum, dilígite illum; et illuminabuntur corda vestra.

Hymnus. G. Ep. S.

Summi pusillus grex Patris,
Timóre mentem sólvite;
Sui paternus vos amor
Vult esse regni cómpotes.

En regnat inter Cœlites,
Qui vixit olim século
Ignótus, exósus sibi,
Qui pauper, et sciens pati.

Angusta pœniténtiæ
Ingressus, et viam crucis,
Per dura Christum prælia,
Per damna non timet sequi.

Carnem terit jejúniis;
Linguam domat siléntio;
In páuperum, parcus sibi,
Abscondit et spargit sinu.

Sapóre verbi páscitur;
Totóque legem péctore
Scrutátus, orat pérvigil;
Mens celsa versátur polo.

Hac surgit ad cœlum via:
Et nos eádem da, Pater,
Da, Nate, da cum Spíritu,
Ad te veníre sémita. Amen.

℣. Sperent in te qui novérunt nomen tuum; ℟. Quóniam non dereliquisti quærentes te, Dómine. *Ps.* 9.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. J. Qui confídunt in Dómino, intélligent veritátem: et fidéles in dilectióne acquiescent illi; quóniam donum et pax est electis ejus. *Sap.* 3.

AD NOCTURNUM.

Invit. Diligentem justos Dóminum,* Veníte, adorémus. *Ps.* 145.

Hymnus. S. V.

Non parta solo sánguine
Ornat Beátos púrpura:
Sunt incruenta, quæ suos
Habent triumphos, prælia.

Non iste flammas, non cruces,
Non sensit uncos péctines:
Crudélis et durus sibi
Se morte lenta cónficit.

Si lictor illi défuit,
Si vincla, fustes, úngulæ;
Paráta pro Christo mori,
Hoc supplet omne cáritas.

Corpus subégit cástitas,
Et líberam mentem fides;
Amor supernis ígnibus
Totam litávit hóstiam.

Venis apertis ómnibus,
Qui vellet ultro erúmpere,
Fraudátus optáta via,
It fusus in fletum cruor.

Da, Christe, sic nos vívere,
Discámus ut semper mori:
Da, post brevis vitæ dies,
Vitæ perennis gáudia.

Fons sanctitátis, o Deus,
Æterna Justórum quies,
Honor tibi, laus, glória,
Nunc et per omne séculum.
Amen.

Ant. 1. a. Qui vult vitam dilígere, et dies vidére bonos, declínet a malo, et fáciat bonum. *I. Petr.* 3.

Ant. 4. *D.* Cum ingressus fúeris sémitas æquitátis, non arctabuntur gressus tui; et currens, non habébis offendículum. *Prov.* 4.

Ant. 7. d. Inhabitábis cum justítia et próteget te in sempiternum; et in die agnitiónis invénies firmamentum. *Eccli.* 27.

℣. In nómine tuo exsultábunt justi, Dómine, ℟. Et in justítia tua exaltabuntur. *Ps.* 88.

AD LAUDES.

Ant. 1. f. Ante Dóminum qui elégit me, vílior fiam plusquam factus sum; et ero húmilis in óculis meis. *II. Reg.* 6.

Ant. 8. c. Semper quasi tumentes super me fluctus tímui Deum, et pondus ejus ferre non pótui. *Job,* 31.

Ant. 4. d. A mandátis labiórum ejus non recessi, et in sinu meo abscondi verba oris ejus. *Job,* 23.

Canticum. Prov. 10 et 11.

Benedictio Dómini super caput justi: * os autem impiórum óperit iníquitas.

Memória justi cum láudibus: * et nomen impiórum putrescet.

Opus justi ad vitam; * fructus autem ímpii ad peccátum.

Argentum electum, lingua justi: * cor autem impiórum pro níhilo.

Quasi tempestas tránsiens non erit ímpius: * justus autem quasi fundamentum sempiternum.

Timor Dómini appónet dies: * et anni impiórum breviabuntur.

Exspectátio justórum lætítia: * spes autem impiórum períbit.

Non próderunt divítiæ in die ultiónis: * justítia autem liberábit a morte.

Justítia símplicis díriget viam ejus: * et in impietáte sua córruet ímpius.

Justítia rectórum liberábit eos: * et in insídiis suis capientur iníqui.

Ant. 5. a. Ambulávit pes meus iter rectum: zelátus sum bonum, et non confundar. *Eccli.* 51.

Ant. 3. à. Donec súperest hálitus in me, non loquentur lábia mea iniquitátem, nec lingua mea meditábitur mendácium. *Job,* 27.

Capitulum. II. Cor. 1.

Gloria nostra hæc est, testimónium consciéntiæ nostræ, quod in simplicitáte cordis et sinceritáte Dei, et non in sapiéntia carnáli, sed in grátia Dei conversáti sumus in hoc mundo.

Hymnus. S. V.

Qui te, Deus, sub íntimo
Amans recépit péctore,
Non ille terras ámplius

Suspírat, oblítus sui.
Quid ergo gaudes néctere
Tristes moras amántibus?
Terris retardas éxsules,
Cives polo quos déstinas.
Hinc fervet in dies amor;
In vota toti díffluunt:
Ad astra festinántibus
Fit pœna vita lóngior.
Vix iste tardi córporis
Pondus molestum sústinet;
Præ mortis óccupat diem,
Ardens Deo se júngere.
¶ Fons sanctitátis, o Deus,
Ætérna Justórum quies,
Honor tibi, laus, glória,
Nunc et per omne sǽculum.
Amen.

℣. Proba me, Deus, et vide si via iniquitátis in me est; ℟. Et deduc me in via ætérna. *Ps.* 138.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Qui facit veritátem venit ad lucem, ut manifestentur ópera ejus; quia in Deo sunt facta. *Joan.* 3.

AD HORAS et ad Complet. in Duplicibus et supra, Doxologia: ¶ Fons sanctitátis, *ut ad Laudes.*

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Ante Dóminum.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Semper.

Capitulum. Philip. 2.

Cum metu et tremóre vestram salútem operámini; Deus est enim qui operátur in vobis et velle et perfícere, pro bona voluntáte.

℟. *br.* Convertantur mihi * Timentes te, Dómine. Convertantur. ℣. Et qui novérunt * testimónia tua, * Timentes. Glória. Convertantur.

℣. Párticeps ego sum ómnium timéntium te, ℟. Et custodiéntium mandáta tua. *Ps.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 4. d. A mandátis.

Capitulum. Jac. 1.

Qui perspéxerit in legem perféctam libertátis, et permánserit in ea, non auditor obliviósus factus, sed factor óperis; hic beátus in facto suo erit.

℟. *br.* Lucerna pédibus meis * Verbum tuum, Dómine. Lucerna. ℣. Et lumen * sémitis meis, * Verbum. Glória. Lucerna.

℣. Servávi mandáta tua et testimónia tua; ℟. Quia omnes viæ meæ in conspectu tuo. *Ps.* 118.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Donec súperest.

Capitulum. Eccli. 15.

Justitia longe abest a supérbia et dolo: viri mendáces non erunt illíus mémores; et viri veráces inveniéntur in illa, et succéssum habébunt usque ad inspectiónem Dei.

℟. *br.* Justítia tua, Dómine, * Justítia in ætérnum. Justítia. ℣. Et lex tua * véritas; * Justítia. Glória. Justítia.

℣. Ne áuferas de ore meo

verbum veritátis usquequáque; ℟. Quia in judíciis tuis supersperávi. *Ps.* 118.

AD II VESPERAS.

Ant. 6. F. Ecce vere Israelíta, in quo dolus non est. *Joan.* 1.

Ant. 4. f. Erat vir simplex, et rectus, ac timens Deum, et recédens a malo. *Job*, 1.

Ant. 1. D. Custodívit ánimam suam, et memor fuit Dómini in toto corde suo. *Tob.* 1.

Ant. 3. a. Non prætériit de universis mandátis, nec unum quidem verbum quod jússerat Dóminus. *Josue*, 11.

Ant. 5. C. Immóbilis in Dei timóre permansit, agens grátias Deo ómnibus diébus vitæ suæ. *Tob.* 2.

Capitulum. Gal. 6.

FRATRES, quæ semináverit homo, hæc et metet. Quóniam qui séminat in carne sua, de carne et metet corruptiónem: qui autem séminat in spíritu, de spíritu metet vitam æternam.

Hymnus, Summi pusillus, *ut in I Vesperis*, xxxii.

℣. Innocens mánibus et mundo corde, ℟. Hic accípiet benedictiónem a Dómino. *Ps.* 23.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Tu fecisti, Dómine, cum servo tuo misericórdiam magnam, sicut ambulávit in conspectu tuo in veritáte, et justítia, et recto corde tecum. *III. Reg.* 3.

COMMUNE SS. VIRGINUM,

MARTYRUM VEL NON MARTYRUM.

IN I VESPERIS.

Ant. 3. a. Quid Dómini bonum est, et quid pulchrum ejus, nisi frumentum electórum, et vinum gérminans Vírgines? *Zach.* 9.

Ant. 6. F. Laudábunt, et confluent ad bona Dómini; et ultra non esúrient: tunc lætábitur Virgo in choro. *Jer.* 31.

Ant. 5. a. Non dicat, Ecce ego lignum áridum; quia hæc dicit Dóminus: Qui tenúerint fœdus meum, dabo eis in domo mea locum. *Is.* 56.

Ant. 1. D. Dabo eis nomen mélius a fíliis et filiábus; nomen sempiternum dabo eis, quod non períbit. *Is.* 56.

Ant. 7. a. Non omnes cápiunt verbum istud, sed quibus datum est. *Matth.* 19.

Capitulum. I. Cor. 7.

UNUSQUISQUE próprium donum habet ex Deo: álius quidem sic, álius vero sic. Dico autem non nuptis, et víduis: Bonum est illis, si sic permáneant.

Si sit Martyr,

Hymnus. S. V.*

O vos, cum citharis dulce sonántibus,
Cœtus Angelici, dícite Vírginem,
Nunc aptáte tubas, súmite tympana,
Christi dícite Mártyrem.

Vestris illa fuit débita cœtibus,
Quæ mortális adhuc, nóbilis æmula,
Ut vos exprimeret, dedidicit genus,
Virgo córporis ímmemor.

Quid non cogis, amor? fórtiter ámbiit
Sponso virgineum fúndere sánguinem:
Oblíti meminit tunc bene córporis,
Præclárae sitiens necis.

Sic qua parte minor, vos superéminet,
Immortále genus, quæ potuit mori,
Et per damna sui córporis, íntegram
Testári Domino fidem.

Patri máxima laus, máxima Fílio,
Amborumque sacro máxima Flámini:
Cujus præsidio prælia sústinent,
Spreto fúnere, Vírgines.
Amen.

Si non sit Martyr,

Hymnus. Brev. Senon.

Vos, o Virginei, cum citharis chori,
Agni deliciæ, pars gregis óptima,
Sponsum Virgineo progenitum sinu
Puris tóllite láudibus.

Hæc est sacra dies, óbvia qua suo
Cum plena rutilans lámpade júngitur
Sponso, stansque throno próxima, cóncinit
Virgo cántica Vírgini.

Solo digna Deo cónjuge, réspuit
Mortáles thalamos; ut semel óbligat
Sese fida suo, quem bene déperit,
Ultro se Deus óbligat.

Purum ne máculent pectus imágines,
In se tota sui córporis ímmemor
Mens sese recipit; nil oculi vident,
Surdis nil sonat áuribus.

Ægro vix sua sunt pábula córpori,
Ardet mille modis ante diem mori:
Quidquid mors rapiet, jam sibi præripit;
Unus fit Deus ómnia.

Fac, o Christe, tuæ Vírginis æmulos
Hac nos ire tibi, qua graditur, via:
Qui gens sancta sumus, móribus íntegris
Fac soli tibi vívere.

Da te, summe Pater, tóllere láudibus:
Da te, Christe, sequi, láurea Vírginum;

Fac incensa tuis, Spíritus, árdeant
Flammis frígida péctora. Amen.

℣. Audi, fília, et vide, et inclína aurem tuam : ℟. Obliviscere pópulum tuum, et domum patris tui. *Ps.* 44.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Complácuit Dómino in te : et gaudébit super te Deus tuus. *Is.* 62.

AD NOCTURNUM.

Invit. Agnum quem sequuntur Vírgines,* Veníte, adorémus. *Apoc.* 14.

Si sit Martyr,

Hymnus. S. V.

VIRGINUM robur, Deus, atque custos :
Sexus imbellis, medios per enses,
Dum faves, quas non superat viríli
Péctore mortes!
Pro tuis aris animósa Virgo
Molle dat pœnis laceráre corpus;
Non suos sentit, memor o! tuórum,
Christe, dolórum.
Non graves plagæ, validi nec ictus
Integram possunt violáre mentem;
Quin sacri crescit magis obstinátus
Ardor amóris.
Sponsa dilecto placitúra Sponso,
Déspicit ruptum laniáta corpus :
Est suus truncis honor, et venustas
Est sua membris.
Omnis a Recto fluit ille splendor :
Christe, sic olim cruce tensus alta,
Obsequens Patri, laceros placébas
Hórridus artus.
Summa laus Patri, genitóque Verbo;
Et tibi compar, utriusque Nexus :
Fac tibi semper placeámus uni
Móribus æquis. Amen.

Si non sit Martyr,

Hymnus. S. V.

CŒLESTIS aula pánditur :
En Sponsus; omnes óbviæ
Exíte Sponso Vírgini,
Exíte, sponsæ Vírgines.
Hæc nuptiális est dies,
Quæ, longa post suspíria,
Dat ómnibus, dat síngulis
Jam plénius frui Deo.
Quæ casta vobis gáudia,
Quos afflet ignes, dícite,
Ab ore cujus púrior
Torrens voluptas éffluit?
Hunc propter unum víluit
Superba regum púrpura :
Dotáta quæ sponso Deo,
Quid Virgo terris ámbiat?
O virgináles núptiæ,
Per quas caro fit spíritus!
O dulce vinclum, júngitur
Quo mens Deo, menti Deus!
Sit laus Patri, laus Fílio;
Sit par tibi laus, Spíritus,
Divína qui perénnibus
Firmas sigillis fœdera. Amen.

Ant. 6. F. Grátia cum ómnibus qui díligunt Dóminum nostrum Jesum Christum in incorruptióne. *Ephes.* 6.

Ant. 3. *à*. Incorrúptio facit esse próximum Deo. *Sap.* 6.

Ant. 1. a. Omnis ponderátio non est digna continentis ánimæ. *Eccli.* 26.

℣. Beáti immaculáti in via, ℟. Qui ámbulant in lege Dómini. *Ps.* 118.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. Dilectus meus descendit in hortum suum ad aréolam arómatum, ut lília cólligat. *Cant.* 6.

Ant. 5. a. Invéni quem díligit ánima mea : ténui eum, nec dimittam. *Cant.* 3.

Ant. 2. D. Ego dilecto meo, et dilectus meus mihi, qui páscitur inter lília. *Cant.* 6.

Canticum. Is. 61.

Gaudens gaudébo in Dómino,* et exsultábit ánima mea, in Deo meo.

Quia índuit me vestimentis salútis : * et indumento justítiæ circúmdedit me,

Quasi sponsum decorátum coróna, * et quasi sponsam ornátam monílibus suis.

Sicut enim terra profert germen suum, * et sicut hortus semen suum gérminat;

Sic Dóminus Deus germinábit justítiam, * et laudem coram universis géntibus.

Ant. 6. *C.* Dilectus meus ordinávit in me caritátem : fulcíte me flóribus, stipáte me malis. *Cant.* 2.

Ant. 3. a. Sub umbra illíus quem desideráveram, sedi; et fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

Capitulum. Sap. 8.

Scivi quóniam áliter non possem esse cóntinens, nisi Deus det; et hoc ipsum erat sapiéntiæ, scire cujus esset hoc donum.

Si sit Martyr,

Hymnus. S. V.

Quid sacram, Virgo, generósa Martyr,
Ambiunt frontem duplices corónæ?
Nempe non unum gemino reportas,
Hoste triumphum.

Móllior fregit neque te voluptas,
Impotens flexit neque te tyrannus:
Tu graves pœnas, paritérque blandos
Vincis amóres.

Líliis Sponsus recubat, rosísque;
Tu, tuo semper bene fida Sponso,
Et rosas Martyr, simul et dedisti
Lília Virgo.

Summa laus Patri, genitóque Verbo;
Et tibi compar, utriúsque Nexus:
Fac tibi semper placeámus uni
Móribus æquis. Amen.

Si non sit Martyr,

Hymnus. G. Ep. S.

Non vana dilectum gregem
Pavére mundi gáudia,
Nec pura fallax péctora
Imágo lusit séculi.
Sed hæc tuárum própria
Sunt, Christe, Sponsárum bona,
Te semper, et tecum tuis
In te potíri gáudiis.
Castis vicissim tu tibi
In córdibus thorum struis;
Interque flammas íntimo
Amans quiescis in sinu.
Hic unus est Sponsis amor,
Unusque tecum spíritus;
Beasque sponsus síngulas,
In teque transformas, Deus.
Te deprecámur súpplices,
Nostris ut addas sénsibus
Nescíre prorsus ómnia
Corruptiónis vúlnera.
Sit laus Patri, laus Fílio;
Par sit tibi laus, Spíritus,
Divínæ qui perénnibus
Firmas sigillis fœdera. Amen.

℣. Sitívit in te ánima mea: ℟. Quam multiplíciter tibi caro mea! *Ps.* 62.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. G. Exsultábit ánima mea in Deo meo; quia índuit me vestiméntis salútis, quasi sponsam ornátam monílibus suis. *Is.* 61.

AD HORAS et ad Complet. in Duplicibus et supra, Doxol.

¶ Ætérne Sponse Vírginum,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempitérna sécula. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Dilectus meus.

AD TERTIAM.

Ant. 5. a. Invéni.

Capitulum. I. Cor. 7.

De Virgínibus præceptum Dómini non hábeo; consílium autem do, tanquam misericórdiam consecútus a Dómino, ut sim fidélis.

℟. *br.* Lætétur mons Sion: * Exsultent fíliæ Judæ. Lætétur. ℣. Propter judícia tua, * Dómine, * Exsultent. Glória. Lætétur. *Ps.* 47.

℣. Audívit, et lætáta est Sion; ℟. Et exsultavérunt fíliæ Judæ. *Ps.* 96.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Ego.

Capitulum. I. Cor. 7.

Mulier innupta, et Virgo cógitat quæ Dómini sunt, ut sit sancta córpore et spíritu: quæ autem nupta est, cógitat quæ sunt mundi, quómodo pláceat viro.

℟. *br.* Quid mihi est in cœlo? * Et a te quid vólui super terram? Quid. ℣. Deus cordis mei, * et pars mea Deus in ætérnum: * Et. Glória. Quid. *Ps.* 72.

℣. Concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini: ℟. Cor meum et caro mea exsultavérunt in Deum vivum. *Ps.* 83.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Sub umbra.

Capitulum. II. Cor. 11.

Æmulor vos Dei æmulatióne; despondi enim vos uni viro vírginem castam exhibére Christo.

℟. *br.* Afferentur Regi Vírgines * In lætítia et exsultatióne. Afferentur. ℣. Adducentur * in templum Regis, * In. Glória. Afferentur.

℣. Delectavérunt te fíliæ regum, ℟. In honóre tuo. *Ps.* 44.

AD II VESPERAS.

Ant. 4. *D.* Vírgines accipientes lámpades suas, exiérunt óbviam Sponso et sponsæ. *Matth.* 25.

Ant. 3. a. Prudentes accepérunt óleum in vasis suis cum lampádibus, et ornavérunt lámpades suas. *Matth.* 25.

Ant. 7. d. Média nocte clamor factus est : Ecce Sponsus venit, exíte óbviam ei. *Matth.* 25.

Ant. 2. D. Venit Sponsus ; et quæ parátæ erant, intravérunt cum eo ad núptias. *Matth.* 25.

Ant. 1. D. Vírgines sequuntur Agnum, quocumque íerit : sine mácula enim sunt ante thronum Dei. *Apoc.* 14.

Capitulum. Apoc. 19.

Regnávit Dóminus Deus noster omnípotens : gaudeámus, et exsultémus, et demus glóriam ei ; quia venérunt núptiæ Agni, et uxor ejus præparávit se.

Si sit Martyr, Hymnus, O vos, *ut in I Vesp.*, XXXVI.

Si non sit Martyr,

Hymnus. Mur.

O Virgo, pectus cui sacrum,
Amóris expers ímprobi,
Intus suis ardóribus
Sanctus perussit Spíritus!
Non te voluptas dúlcibus
Fallax venénis mólliit,
Solas amantem pérsequi
Cœlestis Agni núptias.
Sic ille natus Vírgine
Suo decóre céperat,
Ut ejus ardens ígnibus
Mundána cuncta témneres.
Beáta cui nunc Cœlitum
Inter canéntium choros,
Cœlo licet perénnibus
Sponsi potíri gáudiis.
¶ Ætérne Sponse Vírginum,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempitérna sécula. Amen.

℣. Vírgines laudent nomen Dómini ; ℟. Quia exaltátum est nomen ejus solíus. *Ps.* 148.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. f. In resurrectióne neque nubent, neque nubentur ; sed erunt sicut Angeli Dei in cœlo. *Matth.* 22.

COMMUNE SS. MULIERUM.

IN I VESPERIS.

Ant. 6. F. Dómine, qui habes ómnium sciéntiam, tu scis quod nunquam lætáta sit ancilla tua nisi in te, Dómine Deus. *Esther*, 14.

Ant. 2. D. Ad te, Dómine, óculos meos dírigo: tu scis quia mundam servávi ánimam meam ab omni concupiscéntia. *Tob.* 3.

Ant. 8. c. Nunquam cum ludéntibus míscui me; neque cum his qui in levitáte ambulant partícipem me præbui. *Tob.* 3.

Ant. 3. a. Dómine Pater, omne desidérium averte a me, et ánimæ irreverenti et infrunítæ ne tradas me. *Eccli.* 23.

Ant. 5. C. Adjuva me ancillam tuam, nullum áliud auxílium habentem, nisi te, Dómine, qui nosti quia óderim glóriam iniquórum. *Esther*, 14.

Capitulum. Ephes. 5.

Relinquet homo patrem et matrem suam, et adhærébit uxóri suæ; et erunt duo in carne una. Sacramentum hoc magnum est; ego autem dico in Christo et in Ecclésia. Verúmtamen et vos sínguli unusquisque uxórem suam sicut seipsum díligat; uxor autem tímeat virum suum.

Hymnus. G. Ep. S.

Ad núptias Agni Pater
Matres et innuptas vocat:
O te beátam, cui thorus
Interque sponsas sors datur!

Lex nuptiárum cáritas;
Dos magna, paupertas, tibi
Calcáre falláces opes,
Cadúca corde spérnere.

Te multus oblectat labor,
Fusæque jejúnam preces:
Te pœnitentem lácrymæ,
Te cura páuperum juvat.

Quacumque confixam sibi,
Per probra sponsam, per cruces
Trahit Magister; et sequi
Despécta gaudes, et pati.

Beáta quæ sponso Deo
Castis adhæret vínculis:
Sic corpus unum póssumus,
Sic unus esse spíritus.

Hoc præstet almo cum Patre,
Natóque nobis Spíritus,
Qui trinus ac unus Deus
Regnat per omne séculum.
Amen.

℣. Averte óculos meos ne vídeant vanitátem: ℟. In via tua vivífica me. *Ps.* 118.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. A. Exsultávit cor meum in Dómino, et dilatátum est os meum, quia lætáta sum in salutári tuo. *I. Reg.* 2.

AD NOCTURNUM.

Invit. Deum in quo sperant sanctæ Mulíeres, * Veníte, adorémus. *I. Petr.* 3.

Hymnus. S. V.*

Adeste, sanctæ Cónjuges;
En illa fortis Fémina,
Ornáta quæ virtútibus
Inter triumphat Cœlites.
Blandos ut hostes vínceret,
Hanc fortitúdo véstiit:
Ut prosit intuéntibus,
Cœlestis ornávit decor.
Non vana pompa séculi
Sensus fefellit; nec malis
Gliscens voluptas ártibus
Viríle pectus mólliit.
Non illa luxu véstium,
Non crine torto spléndúit:
Cultu nitens sed símplici,
Puris placébat móribus.
Se sub serénis vúltibus
Austéra virtus óccculit:
Timet vidéri, ne suum,
Dum prodit, amittat decus.
Pascenda cœlesti cibo,
Sacris studébat Lítteris;
Templo frequens, sed sédula
Redíbat ad curam domus.
Agni vocans ad núptias,
Tibi, Pater, sit glória:
Sit æqua Nato, nec minor
Laus utriusque Flámini.
Amen.

Ant. 4. E. Deprecabátur Dóminum, dicens: Dómine mi, qui rex noster es solus, ádjuva me, cujus præter te nullus est auxiliátor álius. *Esther*, 14.

Ant. 5. a. Ostende quóniam non derelinquis præsumentes de te; et præsumentes de se, et de sua virtúte gloriantes, humílias. *Judith*, 6.

Ant. 6. F. In consílium eórum non véniat ánima mea, et in cœtu illórum non sit glória mea. *Gen.* 49.

℣. Non habitábit in médio domus meæ, qui facit supérbiam: ℟. Qui lóquitur iníqua, non direxit in conspectu oculórum meórum. *Ps.* 100.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. Sicut sol óriens mundo in altíssimis Dei; sic mulíeris bonæ spécies in ornamentum domus ejus. *Eccli.* 26.

Ant. 2. D. Múlier fortis oblectat virum suum; et annos vitæ illíus in pace implébit. *Eccli.* 26.

Ant. 3. c. Múlier sensáta, et tácita: non est immutátio erudítæ ánimæ. *Eccli.* 26.

Canticum. Prov. 31.

Mulíerem fortem quis invéniet? * procul et de últimis fínibus prétium ejus.

Confídit in ea cor viri sui, * et spóliis non indigébit.

Reddet ei bonum, et non malum, * ómnibus diébus vitæ suæ.

Quæsívit lanam et linum, * et operáta est consílio mánuum suárum.

Facta est quasi navis institóris, * de longe portans panem suum.

Et de nocte surrexit; * dedítque prædam doméstícis suis, et cibária ancillis suis.

Considerávit agrum, et emit eum; * de fructu mánuum suárum plantávit víneam.

Accinxit fortitúdine lumbos suos, et roborávit bráchium suum.

Gustávit et vidit quia bona est negotiátio ejus : * non exstinguétur in nocte lucerna ejus.

Manum suam misit ad fórtia, * et dígiti ejus apprehendérunt fusum.

Manum suam apéruit ínopi, * et palmas suas extendit ad páuperem.

Date ei de fructu mánuum suárum ; * et laudent eam in portis ópera ejus.

Ant. 4. d. Os suum apéruit sapiéntiæ, et lex clemémtiæ in lingua ejus. *Prov.* 31.

Ant. 5. a. Non discedébat de templo, jejúniis et obsecratiónibus sérviens nocte ac die. *Luc.* 2.

Capitulum. I. Petr. 3.

Mulieres súbditæ sint viris suis ; ut et si qui non credunt verbo, per mulíerum conversatiónem sine verbo lucrifíant, considerantes in timóre castam conversatiónem vestram.

Hymnus. S. V.

Ardet Deo quæ Fémina,
Latére frustra cógitat :
Quot índigos hæc súblevat,
Tot próditur præcónibus.

Prodesse quærit ómnibus,
Curis honestis ánxia ;
Patróna custos vírginum,
Secunda mater órphanis.

Pannis latentem vílibus
Christum fovébat hóspitem :
Quas dura subtraxit sibi,
Opes refundit pródiga.

Pacem domi, pacem foris
Alto colit siléntio :
Lites amat compónere,
Ut una mens sit ómnibus.

¶ Sit laus Patri, laus Fílio ;
Par sit tibi laus, Spíritus :
Qui robur addis féminis,
Tu nostra firma péctora.
Amen.

℣. Humiliábam ánimam meam, ℟. Et orátio mea in sinu meo convertétur. *Ps.* 34.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Orátio humiliantis se nubes penetrábit ; et non discédet, donec Altíssimus adspíciat. *Eccli.* 35.

AD HORAS et ad Complet. in Duplícibus et supra, Doxologia : ¶ Sit laus, *ut ad Laudes.*

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Sicut sol.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Múlier fortis.

Capitulum. Ephes. 5.

Mulieres viris suis súbditæ sint, sicut Dómino ; quóniam vir caput est mulíeris, sicut Christus caput est Ecclésiæ, ipse salvátor córporis ejus.

℟. *br.* Doce me fácere voluntátem tuam, * Quia Deus meus es tu. Doce. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me, * Quia. Glória. Doce. *Ps.* 142.

℣. Ab omni via mala prohíbui pedes meos ; ℟. Ut custódiam verba tua. *Ps.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Múlier.

Capitulum. I. Tim. 2.

Mulier in siléntio discat cum omni subjectióne. Docére autem mulíeri non permitto, neque dominári in virum, sed esse in siléntio.

℟. *br.* Custódiam vias meas, * Ut non delinquam in lingua mea. Custódiam. ℣. Pósui ori meo * custódiam, * Ut. Glória. Custódiam. *Ps.* 38.

℣. Apud me orátio Deo vitæ meæ : ℟. Dicam Deo, Susceptor meus es. *Ps.* 41.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Non discedébat.

Capitulum. I. Tim. 2.

Volo oráre mulíeres in hábitu ornáto, cum verecúndia et sobrietáte ornantes se, et non in tortis crínibus, aut auro, aut margarítis, vel veste pretiósa; sed quod decet mulíeres, promittentes pietátem per ópera bona.

℟. *br.* Exspectávi Dóminum, * Et intendit mihi. Exspectávi. ℣. Et exaudívit * preces meas, * Et. Glória. Exspectávi. *Ps.* 39.

℣. Veníte, et vidéte ópera Dei, ℟. Qui pósuit ánimam meam ad vitam. *Ps.* 65.

AD II VESPERAS.

Ant. 2. D. In ancilla sua adimplévit Dóminus misericórdiam suam. *Judith*, 13.

Ant. 4. E. Erat hæc in ómnibus famosíssima, quóniam timébat Dóminum valde; nec erat qui loquerétur de illa verbum malum. *Judith*, 8.

Ant. 7. ç. Considerávit sémitas domus suæ, et panem otiósa non comédit. *Prov.* 31.

Ant. 1. D. Fílios educávit, hospítio recépit, sanctórum pedes lavit, tribulatiónem patiéntibus subministrávit, omne opus bonum subsecúta est. *I. Tim.* 5.

Ant. 6. F. Surrexérunt fílii ejus, et beatíssimam prædicavérunt : vir ejus, et laudávit eam. *Prov.* 31.

Capitulum. I. Tim. 2.

Mulier salvábitur per filiórum generatiónem, si permánserit in fide, et dilectióne, et sanctificatióne cum sobrietáte.

Hymnus. S. V.

O jam beáta quæ suo
Tandem solúta córpore,
Vinclis perennióribus
Uni Deo conjúngitur!
 Per quos gradus cœlum petit,
Hac ire vos omnes docet,
Junctæ jugáli vínculo,
Et vos solútæ Cónjuges.
 Insignis et nos Féminæ
Sequi decet vestígia,
Magnum vel ipsis quæ fuit
Virtútis exemplum viris.
 Queis arsit illa, fac, Deus,
Flagrémus et nos ígnibus;
Eóque, quo te vis coli,
Amóre fac mens te colat.
 Agni vocans ad núptias,

Tibi, Pater, sit glória;
Sit æqua Nato, nec minor
Laus utriusque Flámini.
Amen.

℣. Anima mea Dómino vivet; ℟. Et semen meum sérviet ipsi. *Ps.* 21.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Fortitúdo et decor indumentum ejus: date ei de fructu mánuum suárum; et laudent eam in portis ópera ejus. *Prov.* 31.

OFFICIUM BEATÆ MARIÆ

IN SABBATO.

Hoc Officium fit sub ritu Simplici; ac proinde incipit a Nocturno, et terminatur ad Nonam. Cedit cuilibet alii Officio Semiduplici et supra.

AD NOCTURNUM.

Invit. Jesum de María natum, * Veníte, adorémus.

Hymnus. Colb.

O quam glorifica luce coruscas,
Stirpis Davidicæ régia proles;
Sublímis residens, virgo María,
Supra Cœligenas ætheris omnes!
Tu cum virgineo mater honóre
Cœlórum Domino péctoris aulam
Sacris visceribus casta dedisti:
Humános Deus hinc índuit artus.
Quem cunctus venerans orbis adórat,
Cui nunc rite genu fléctitur omne;
A quo, te precibus subveniente,
Æterni petimus gáudia regni.
Divínæ Soboli qui dare matrem
In terris voluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

Psalmi de Sabbato.

Ant. 1. a. Ave, grátia plena; Dóminus tecum: benedicta tu in muliéribus. *Luc.* 1.

Ant. 8. c. Ecce concípies in útero, et páries Fílium, et vocábis nomen ejus Jesum. *Luc.* 1.

Ant. 2. D. Quod nascétur ex te Sanctum, vocábitur Fílius Dei. *Luc.* 1.

℣. Descendet sicut plúvia in vellus: ℟. Et replébitur majestáte ejus omnis terra. *Ps.* 71.

Pater noster, *etc.*

Benedictiones de B. M. V.

Lectio I et II de Scriptura juxta diem mensis cum suis ℟.℟. *in Proprio Feriarum et Festorum.*

Lectio III ut sequitur juxta mensem:

MENSIBUS MAIO ET JUNIO.

Lectio III.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Serm.* 4 *in Assumpt. B. M. V.* *n.* 5, 6, 7.

Non est équidem quod me magis delectet, sed nec quod térreat magis, quam de glória Vírginis Matris habére sermónem. Ecce enim si in ea laudávero virginitátem, mihi multæ vírgines post eam videntur afferri. Si humilitátem prædicávero, invenientur forte vel pauci, qui docente Fílio ejus, mites facti sunt et húmiles corde. Si magnificáre volúero misericórdiæ ejus multitúdinem, sunt áliqui misericórdiæ viri, étiam et mulíeres. Unum est in quo nec primam símilem visa est, nec habére sequentem, gáudia matris habens cum virginitátis honóre. Maríæ privilégium est, non dábitur álteri: singuláre est, sed contínuo étiam indicíbile invenítur. Verúmtamen non hoc, si diligenter adtendas, sed céteras quoque virtútes singuláres prorsus invénies in María, quæ videbantur esse commúnes. Quæ enim vel angélica púritas virginitáti illi áudeat comparári, quæ digna fuit Spíritus sancti sacrárium fíeri et habitáculum Fílii Dei? Quanta vero et quam pretiósa humilitátis virtus cum tanta puritáte, cum tanta grátiæ plenitúdine? Unde tibi humílitas, et tanta humílitas, o Beáta? Digna plane cujus decórem concupísceret Rex, cujus odóre suavíssimo ab ætérno illo patérni sinus adtraherétur accúbitu.

℟. Benedicta es tu a Dómino Deo excelso, * Præ ómnibus muliéribus super terram. ℣. Multæ fíliæ congregavérunt divítias, tu supergressa es universas, * Præ Glória. Præ. *Judith*, 13. *Prov.* 31.

MENSE JULIO.

Lectio III.

Ex sancto Proclo Constantinopolitáno. *Orat.* 1. *de Laud. B. M. V.*

Sacra Deípara María illibátæ virginitátis purus est thesaurus; hæc thálamus in quo Verbum humánam carnem sibi desponsávit; hæc animátus natúræ rubus, quem divíni partus ignis non combussit; hæc vere levis illa nubes, quæ super Chérubim sedentem in córpore suo gestávit; hæc vellus mundíssimum cœlesti plúvia madens, ex quo pastor ovem induit: hæc ancilla est et Mater. Quis vidit, quis audívit tália? Incirconscriptus Deus úterum inhábitat. Quem cœli non cápiunt, venter non coangustávit Vírginis.

℟. Deus operátus est salútem in médio terræ: * Tu confregisti cápita dracónis. ℣. Benedictus Dóminus qui te direxit in vúlnera cápitis príncipis inimicórum nostró-

rum; * Tu. Glória. * Tu. *Ps.* 73. *Judith*, 13.

MENSE AUGUSTO.

Lectio III.

Ex sancto Joanne Damascéno. *Hom.* 1. *in Nativ. B. M. V. n.* 10, 11, 12.

O miráculum ómnibus miráculis excelléntius! Múlier sublímior Séraphim effecta est, quia Deus visus est, Angelis paulo minus minorátus. Síleat sapientíssimus Sálomon, nihilque jam sub cœlo novum esse inficiétur. O Virgo, divínis grátiis affluens, mérito te beátam prædicant omnes generatiónes, ut exímium humáni géneris decus. Tu Sacerdótum glória, Christianórum spes, Virginitátis ubérrima planta. Benedicta tu inter mulíeres, et benedictus fructus ventris tui. Oratiónem súscipe servi peccatóris, qui te tamen ardenter amat, colitque; teque solam gáudii spem hábeat, et vitæ præsidem, necnon apud Fílium pacatrícem, ac certam salútis arrham. Peccatórum sárcinam díscute, menti ténebras offundentem nébulam terrenamque crassítiem díssipa, tentatiónes cómprime, vitam meam fauste guberna, ut ad cœlestem beatitátem per te ducar. Fiat, fiat.

℟. Nunc ergo ora pro nobis, * Quóniam sancta es. ℣. Invoca Dóminum et lóquere Regi pro nobis: * Quóniam. Glória. * Quóniam. *Judith*, 8. *Esther*, 15.

AD LAUDES.

Psalmi et Canticum de Sabbato, sub unica Ant. 4. A. Benedicta tu inter mulíeres, et benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

Capitulum. Jer. 31.

CREAVIT Dóminus novum super terram: Fémina circúmdabit Virum.

Hymnus. S. V.

NUNC auróra, novæ núntia lucis,
Tristes orbe procul díssipat umbras.
O quam lucidior, nocte sepultis
Portans ipsa diem, Virgo, refulges!

O quæ nunc habitas lúcida regna,
Mittas inde tuæ múnera lucis:
Te si terra dedit munus Olympo,
Quæ non dona memor reddet Olympus?

Inter perpetuos Núminis haustus,
O Regína, tibi sánguine junctum
Ne dedisce genus: nostra fuisti,
Summi facta parens, Virgo, Tonantis.

Divínæ Soboli qui dare matrem
In terris voluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:

Quo fœcunda, tibi glória,
Flamen. Amen.

℣. Recordátus est Dóminus misericórdiæ suæ, ℟. Et veritátis suæ dómui Israel. *Ps.* 97.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Beáta quæ credidisti; quóniam perficientur ea quæ dicta sunt tibi a Dómino. *Luc.* 1.

Oratio Sacr. Greg.

Concede nos fámulos tuos, quæsumus, Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére; et gloriósa beátæ Maríæ semper vírginis intercessióne, a præsenti liberári tristítia, et æterna pérfrui lætítia; Per Dóminum.

De Simplici occurrente fit Commemoratio.

AD HORAS, Doxologia:

¶ Qui natus es de Vírgine,
Jesu, tibi sit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In sempiterna sécula. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Fílius Dei factus est ei ex sémine David secundum carnem. *Rom.* 1.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es * de María Vírgine. *Matth.* 1.

AD TERTIAM.

Ant. 4. d. De María natus est Jesus, qui vocátur Christus. *Matth.* 1.

Capitulum. Is. 7.

Dabit Dóminus ipse vobis signum : Ecce Virgo concípiet, et páriet Fílium; et vocábitur nomen ejus, Emmánuel.

℟. *br.* Deus in médio ejus; * Non commovébitur. Deus. ℣. Adjuvábit eam * mane dilúculo : * Non commovébitur. Glória. Deus. *Ps.* 45.

℣. Elégit eam Dóminus ℟. In habitatiónem sibi. *Ps.* 131.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Péperit fílium másculum, qui rectúrus erat omnes gentes. *Apoc.* 12.

Capitulum. Mich. 5.

Egredietur qui sit dominátor in Israel, et egressus ejus ab inítio, a diébus æternitátis.

℟. *br.* Homo * Natus est in ea. Homo. ℣. Et ipse fundávit eam * Altíssimus. * Natus est. Glória. Homo.

℣. Ipse tanquam sponsus ℟. Procédens de thálamo suo. *Ps.* 18.

AD NONAM.

Ant. 1. g. Beátus venter qui te portávit, et úbera quæ suxisti. *Luc.* 11.

Capitulum. Gal. 4.

Ubi venit plenitúdo témporis, misit Deus Fílium suum, factum ex mulíere, factum sub Lege; ut eos qui sub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus.

℟. *br.* Misericórdia et véritas * Obviavérunt sibi. Misericórdia. ℣. Justítia et pax * osculátæ sunt, * Obviavérunt. Glória. Misericórdia.

℣. Véritas de terra orta est, ℟. Et justítia de cœlo prospexit. *Ps.* 84.

DE FESTIS
PATRONALIBUS
IN PARTE ÆSTIVA.

DE DIE QUA CELEBRARI DEBET FESTUM PATRONALE.

1° *Ex Indulto dato die IX Aprilis anno* 1802 *a Cardinali Caprara, Legato* a Latere *Papæ Pii VII, Solemnitas Festorum Patronalium intra Hebdomadam occurrentium transferri debet in Dominicam proxime sequentem.*

2° *In diœcesi Meldensi, Festum Patronale fieri debet Dominica sequenti, non solum quoad Solemnitatem, (seu Officium in Choro,) sed etiam quoad Officium privatum.*

3° *Attamen de Festo Patronali fieri debet Dominica præcedenti, si in sequenti celebrandum occurrat per totam diœcesim aliud Festum ritus Solemnis-majoris aut supra.*

4° *Si vero utraquè Dominica, præcedens nempe et sequens, sit æque impedita Solemni-majori aut supra, transfertur Festum Patronale in Dominicam e sequentibus proximam non impeditam.*

5° *Idcirco Dominicæ Partis æstivalis, in quas transferre non licet, aut anticipare Festum Patronale sunt :* 1° *Dominicæ I et II post Pentecosten, propter Festum SS. Trinitatis et Solemnitatem Corporis Christi.* 2° *Dominica in qua celebratur Solemnitas SS. Petri et Pauli (post.* 27 *Jun.)* 3° *Dominica II Julii propter Festum SS. Cordis.* 4° *Dom. I Augusti propter Inventionem Corporis S. Stephani.* 5° *Et Dominica III Augusti, quando in eam incidit Festum Assumptionis B. M. V.*

6° *Solemne-minus, vel Duplex-majus eadem Dominica occurrens cum Festo Patronali, transfertur in diem sequentem. In eodem tamen casu anticipantur in Sabbatum præcedens Festum S. Jacobi* (25 *Jul.*) *Octava Assumptionis B. M. V.* (22 *Aug.*) *et Festum Bartholomæi* (24 *Aug.*)

7° *Ubi occurrit faciendum de Festo Patronali in Dom. ultima Augusti, Festum S. Fiacrii anticipatur in Dominicam præcedentem.*

COMMUNE PATRONORUM.

PRIMARIUM FESTUM,

ANNUALE-MINUS.

¶ *Omnibus quæ reperiuntur in sequenti Patronorum Communi, semper præferri debent quæ fuerint de Proprio.*

IN I VESPERIS.

Psalmi de Feria.

Cetera ut in Proprio, vel in Communi.

Si non habetur ℟. *in Proprio, dicitur sequens*

℟. Ait Móyses ad Dóminum : Dimitte, óbsecro, peccátum pópuli hujus secundum magnitúdinem misericórdiæ tuæ.* Dixitque Dóminus : Dimísi juxta verbum tuum. ℣. Dómine, ne státuas illis hoc peccátum.* Dixitque. Glória. * Dixitque. *Num.* 14. *Act.* 7.

AD COMPLETORIUM.

Psalmi de Feria; cetera ut cras.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Qui super nos constítuit Custódes, Dóminum, * Veníte, adorémus. *Is.* 62.

Psalmi de Dominica.

Hymnus ut in Proprio, vel in Communi; si vero non habeatur in Antiphonario, cantari potest Hymnus de I Vesperis.

IN I NOCTURNO.

Ant. 1. f. Locútus est Móyses ad pópulum : Peccastis peccátum máximum : ascendam ad Dóminum, si quo modo quívero eum deprecári pro scélere vestro. *Exod.* 32.

Ant. 3. a. Reversusque ad Dóminum ait : Obsecro; dimitte eis hanc noxam, aut si non facis, dele me de libro tuo. *Exod.* 32.

Ant. 4. A. Cum levâret Móyses manus, vincébat Israel : sin autem páululum remisisset, superábat Amalec. *Exod.* 17.

℣. Réspice, Dómine, in servos tuos, ℟. Et dírige fílios eórum. *Ps.* 89.

Lectio I. Cap. 12.

Ex Libro Tobíæ.

Vocavit ad se Tobías fílium suum, dixitque : Quid póssumus dare viro isti, qui venit tecum? Et rogáre cœpérunt ut dignarétur dimídiam partem ómnium quæ adtúlerant, acceptam habére. Tum dixit eis occulte : Benedícite Deum cœli, et coram ómnibus vivéntibus confitémini ei, quia fecit vobiscum misericórdiam suam. Etenim sacramentum regis abscóndere bonum est : ópera autem Dei reveláre et

confitéri honoríficum est. Bona est orátio cum jejúnio, et eleemósyna magis quam thesauros auri recóndere. Manifesto ergo vobis veritátem, et non abscondam a vobis occultum sermónem. Quando orábas cum lácrymis, et sepeliébas mórtuos, et derelinquébas prándium tuum, et mórtuos abscondébas per diem in domo tua, et nocte sepeliébas eos; ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. Et quia acceptus eras Deo, necesse fuit ut tentátio probáret te. Et nunc misit me Dóminus ut curárem te, et Saram uxórem fílii tui a dæmónio liberárem. Ego enim sum Ráphael Angelus, unus ex septem, qui adstámus ante Dóminum.

℟. Data sunt Angelo incensa multa, ut daret de oratiónibus Sanctórum ómnium super altáre quod est ante thronum Dei : * Et ascendit fumus incensórum de oratiónibus Sanctórum coram Deo. ℣. Oculi Dómini super justos, et aures ejus in preces eórum. * Et. Glória.* Et. *Apoc.* 8. *Ps.* 33.

Lectio II. Cap. 15.

Ex Libro secundo Machabæórum.

MACHABÆUS semper confidébat cum omni spe auxílium sibi a Deo adfutúrum. Et hortabátur suos ne formidárent ad adventum natiónum, sed in mente habérent adjutória sibi facta de cœlo, et nunc sperárent ab Omnipotente sibi adfutúram victóriam. Et adlocútus eos de Lege et Prophétis, ádmonens étiam certámina quæ fécerant prius, promptióres constítuit eos : et ita ánimis eórum erectis, simul ostendébat géntium falláciam, et juramentórum prævaricatiónem. Síngulos autem illórum armávit, non clypei, et hastæ munitióne, sed sermónibus óptimis, et exhortatiónibus, expósito digno fide sómnio, per quod universos lætificávit.

℟. Deus, áuribus nostris audívimus. Tu es ipse Rex meus et Deus meus qui mandas salútes Jacob; * Et † In nómine tuo spernémus insurgentes in nobis. ℣. Deus glorificátur in concílio Sanctórum. Confitébor tibi, Dómine, in concílio justórum,* Et. Glória. † In. *Ps.* 43, 88 *et* 110.

Lectio III.

ERAT autem hujuscémodi visus : Oníam, qui fúerat summus Sacerdos, virum bonum et benignum, verecundum visu, modestum móribus, et elóquio decórum, et qui a púero in virtútibus exercitátus sit, manus protendentem, oráre pro omni pópulo Judæórum. Post hoc apparuisse et álium virum, ætáte et glória mirábilem, et magni decóris habitúdine circa illum. Respondentem vero Oníam dixisse : Hic est fra-

trum amátor, et pópuli Israel; hic est qui multum orat pro pópulo, et universa sancta civitáte, Jeremías Prophéta Dei. Extendisse autem Jeremíam déxteram, et dedisse Judæ gládium áureum, dicentem : Accipe sanctum gládium munus a Deo, in quo dejícies adversários pópuli mei Israel. Exhortáti ítaque Judæ sermónibus bonis valde, de quibus extolli posset ímpetus, et ánimi júvenum confortári, statuérunt dimicáre et conflígere fórtiter, ut virtus de negótiis judicáret.

℟. Illi * Viri misericórdiæ sunt, quorum pietátes non defuérunt. ℣. In conspectu Dei sedent in sédibus suis;* Viri. Glória. *Repet.* ℟. Illi, *usque ad* ℣. *Eccli.* 44. *Apoc.* 11.

IN II NOCTURNO.

Ant. 8. G. Ite ad servum meum, et offerte holocaustum pro vobis. *Job,* 42.

Ant. 5. a. Servus meus orábit pro vobis : fáciem ejus suscípiam. *Job,* 42.

Ant. 6. F. Semen benedictórum Dómini est et nepótes eórum cum eis. *Is.* 65.

℣. Exáudiat te Dóminus, ℟. In die tribulatiónis. *Ps.* 19.

Lectio IV.

Ex sancto Basílio Cæsariensi Epíscopo. *Hom. in SS. quadrag. Martyres. n.* 8.

Hi sunt qui regiónem nostram obtinentes, véluti densæ quædam turres ipsam adversus hóstium incursum tuto commúniunt, regiónes multas adornantes. Sunt beneficéntia ubérrima, donum quod non absúmitur, parátum auxílium Christiánis. Qui angústia áliqua prémitur, ad hos cónfugit; qui lætátur recurrit ad eosdem : ille quidem ut a malis liberétur, hic vero ut res sibi secundæ esse pergant. Hic múlier pia pro líberis orans deprehénditur; peregrinanti maríto réditum, infirmo salútem petit. O chorus sanctus, o sacer ordo, o confertíssimum et infractum agmen, o commúnes géneris humáni custódes, boni curárum sócii, precum fautóres, legáti potentíssimi, stellæ orbis terrárum, Ecclesiárum flores! Non vos terra opéruit, sed cœlum suscépit : apertæ sunt vobis paradísi portæ; dignum spectáculum exércitu Angelórum, dignum Patriarchis, Prophétis, justis, qui viri, contempta vita, præ paréntibus, præ líberis Dóminum dilexérunt.

℟. Nos in omni témpore mémores sumus vestri, sicut et decet meminisse fratrum : * Lætámur ítaque de glória vestra. ℣. Accessistis ad Sion montem, et civitátem Dei viventis, Jerúsalem cœlestem : * Lætámur. Glória. * Lætámur. *I. Mach.* 12. *Hebr.* 12.

Lectio V.

Ex sancto Clemente Papa

et Mártyre ad Corínthios. *Epist.* I. *Cap.* 32, 33.

SANCTI glóriam et amplitúdinem consecúti sunt, non per seipsos aut ópera sua, aut justas actiónes quas fecérunt; sed per voluntátem Dei. Et nos ígitur ex voluntáte illíus in Christo Jesu vocáti, non per nos ipsos justi effícimur, neque per sapiéntiam nostram, aut intelligéntiam, aut pietátem, aut ópera quæ in cordis sanctitáte operáti sumus; sed per fidem, per quam cunctos, qui unquam justi fuérunt, justificávit Deus omnípotens. Quid ígitur faciémus, fratres? Cessábimus a bonis opéribus, et caritátem derelinquémus? Néutiquam hoc a nobis fíeri permittat Dóminus: sed cum diligéntia et alacritáte festinémus omne opus bonum perfícere. Videámus quod in bonis opéribus ornáti fuérunt omnes justi. Et ipse Dóminus cum se opéribus decorasset, gavísus est. Habentes ítaque hoc exemplar, ímpigre ad voluntátem ejus accedámus: ex totis víribus nostris operémur opus justítiæ.

℟. Bonum facientes non deficiámus, témpore enim suo metémus non deficientes; ergo * Dum tempus habémus, operémur bonum. ℣. Tantam habentes impósitam nubem téstium, deponentes omne pondus et circumstans nos peccátum; * Dum. Glória. * Dum. *Gal.* 6. *Hebr.* 12.

Lectio VI.

Ex sancto Joanne Chrysóstomo. *Hom.* 44. *in Genesim. n.* I.

IS Sanctórum mos est, ut plúrimum affectu moveantur et compatiantur. Et ut dóceat nos divína Scriptúra Spíritus grátiam statim Abrahámo hujus rei notítiam concessisse, et justum cura, quam pro Lot gerébat, liberasse, inquit: Cum contéreret Dóminus civitátes regiónis illíus, recordátus est Deus Abrahæ, et emísit Lot e média subversióne. Cur ígitur, díxerit áliquis, propter oratiónem Patriarchæ justus servátus est, et non propter suam justítiam? Ita certe, étiam propter oratiónem Patriarchæ: quando enim quod ex nobis est simul afférimus, ipsa étiam intercéssio Sanctórum plúrimum nobis confert. Quod si ipsi negligentes fuérimus et spem in illis solis nostræ salútis collocavérimus, nihil ámplius nobis prodest; non quod minus váleant justi, sed quia propter nostram desídiam nos ipsos pródimus. Id scientes, dilecti, confugiámus ad Sanctórum preces, et orémus ut pro nobis intercédant; at non illórum précibus tantum confidámus, sed et ipsi nostra, ut oportet, dispensémus recte, et ad melióra semper converti nitámur, ut locum demus oratióni quæ pro nobis funditur.

℟. Dóminus voluntátem timéntium se fáciet, et deprecatiónem eórum exáudiet; * Obediente Dómino voci hóminis. ℣. Multum enim valet deprecátio justi assídua; * Obediente. Glória. *Repet.* ℟. Dóminus, *usque ad* ℣. *Ps.* 144. *Josue,* 10. *Jac.* 5.

IN III NOCTURNO.

Ant. 7. d. Accessérunt omnes a parvo usque ad magnum; dixeruntque: Cadat orátio nostra in conspectu tuo. *Jer.* 42.

Ant. 4. D. Ora pro nobis ad Dóminum Deum tuum. *Jer.* 42.

Ant. 2. D. Homo Dei, noli despícere ánimam meam et ánimas servórum tuórum. *IV. Reg.* 1.

℣. Exáudiat Dóminus ℟. De cœlo sancto suo. *Ps.* 19.

Lectio VII.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Serm.* 1. *in Festo Omnium Sanctorum. n.* 1.

Felici retributióne Sanctórum ágnita, abundantióri sollicitúdine ipsórum inhærére vestígiis, ac ferventióri desidério ad eórum suspiráre consórtia, propensióri quoque devotióne eorumdem nos commendáre patrocíniis studeámus. Fidélis quippe sermo, et omni acceptióne dignus, ut quos solemni veneratióne proséquimur, étiam símili conversatióne sequámur: quos beatíssimos prædicámus, ad eórum beatitúdinem tota aviditáte currámus: quorum delectámur præcóniis, sublevémur eórum patrocíniis. Nec sane parum fructuósa invenítur memória festíva Sanctórum, languórem, tepórem, erroremque depellens: cum eórum intercessióne juvétur infírmitás nostra, consideratióne beatitúdinis excitétur negligéntia nostra; ignorántia quoque nostra ípsórum erudiátur exemplis.

℟. Cúpimus * Ut non segnes efficiámini, verum imitatóres eórum, qui fide et patiéntia hæreditábunt promissiónes. ℣. Conténdite intráre per angustam portam; * Ut. Glória. * Ut. *Hebr.* 6. *Luc.* 13.

Lectio VIII.

Ex sancto Cæsário Arelaténsi Epíscopo. *In Append. S. August. Serm.* 230. *n.* 1, 2; *et* 265. *n.* 4.

Quando festivitátes cólimus, fratres caríssimi, diligenter debémus adténdere, et totis víribus laboráre, ut quod in templis visibíliter cólitur, in nobis invisibíliter compleátur. Qui nec castitátem custódit in córpore, nec puritátem tenet in mente, quótiens sanctæ Solemnitátes advéniunt, in córpore vidétur habére gáudium, in corde non célebrat nisi luctum. Quale enim gáudium potest habére, in cujus ánima multis vítiis occupáta magis diábolus probátur habitáre quam

Christus? Fílios et omnes famílias vestras admonéte, fratres, semper ut caste et juste ac salúbriter vivant: nec solum eos verbis, sed étiam exemplis ad bona ópera provocáte. Ante ómnia ubicumque fuéritis, sive in domo, sive in itínere, sive in convívio, sive in consessu, verba túrpia et luxuriósa nolíte ex ore vestro proferre, sed magis vicínos et próximos vestros júgiter admonéte, ut semper quod bonum est et honestum loqui stúdeant; ne forte detrahéndo, male loquendo, et in sanctis festivitátibus choros ducendo, cántica luxuriósa et túrpia proferendo de lingua sua, unde debúerant Deum laudáre, inde sibi vúlnera videantur inflígere. Isti enim infelíces et míseri hómines, qui balatiónes et saltatiónes ante ipsas basílicas Sanctórum exercére nec métuunt, nec erubescunt, etsi Christiáni ad Ecclésiam vénerint, Pagáni de Ecclésia revertuntur; quia ista consuetúdo balandi de Paganórum observatióne remansit.

℟. Servíte Dómino in timóre, et * Exsultáte ei, cum tremóre. ℣. Gaudéte in Dómino semper; modéstia vestra nota sit ómnibus homínibus: Dóminus enim prope est.*Exsultáte. Glória.* Exsultáte. *Ps.* 2. *Philip.* 4.

Lectio IX. Cap. 4.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Socrus Petri ad suorum preces sanata.

In illo témpore; Surgens Jesus de Synagóga, introívit in domum Simónis. Socrus autem Simónis tenebátur magnis fébribus; et rogavérunt illum pro ea. Et réliqua.

Homílía sancti Ambrósii Epíscopi. *Lib. de Viduis. Cap.* 9. *n.* 54, 55, 56.

Magnis, inquit Evangelista, tenebátur fébribus, et rogavérunt Jesum pro ea. Et tu habes próximos, qui pro te súpplicent. Habes Apóstolos próximos, habes Mártyres próximos, si in ipsa Martyribus devotiónis societáte, misericórdiæ quoque munéribus appropinques; próximus est enim qui misericórdiam facit. Obsecrandi sunt Angeli pro nobis, qui nobis ad præsídium dati sunt: Mártyres obsecrandi, quorum vidémur nobis quodam córporis pígnore patrocínium vindicáre. Possunt pro peccátis rogáre nostris, qui próprio sánguine, etiam si qua habuérunt peccáta, lavérunt: isti enim sunt Dei Mártyres, nostri præsules, speculatóres vitæ actuumque nostrórum. Non erubescámus eos intercessóres nostræ infirmitátis adhibére; quia ipsi infirmitátes córporis étiam cum víncerent, cognovérunt. Invénit ergo Petri socrus qui pro se rogárent. Et tu ínvenis qui pro te súpplicent.

℟. Oráte Deum ómnium,

qui magna fecit in omni terra: det nobis jucunditátem cordis, et fíeri pacem in diébus nostris in Israel,* Per dies sempiternos. ℣. Oráte pro nobis ut sermo Dei currat, et clarificétur, sicut et apud vos,* Per. Glória. *Repet.* ℟. Oráte, *usque ad* ℣. *Eccli.* 50. *Thess.* 3.

AD LAUDES.

Psalmi de Dominica; cetera ut in Proprio vel in Communi, exceptis quæ sequuntur.

Deficiente Oratione propria, dicitur sequens

Oratio Sacr. Greg.

Da quæsumus, omnípotens Deus; ut qui beáti (*vel* beátæ) *N.* solémnia cólimus, ejus apud te patrocínia sentiámus; Per Dóminum.

Fit sola Commemoratio de Dominica occurrente.

AD HORAS, Psalmi de Dominica.

Doxologia atque cetera ut in Proprio, vel in Communi, addito duplici Allelúia *ad* ℟.℟.℟. *br. Tertiæ, Sextæ et Nonæ.*

AD PRIMAM.

Canon.

Ex Concílio Cameracensi. *An.* 1565. *Tit.* 19. *de Sanctis. Cap.* 4.

Preces fidélium analógiam et proportiónem fídei sequantur. Quare admoneantur populáres minus docti, ut, cum Sanctórum Memórias vísitant, et eórum auxílium implórant, ac christiána consuetúdine oratiónem Domínicam récitant, intélligant se eam, non ad Sanctos, sed ad Deum dirígere, adjunctis sibi comprecatóribus Sanctis.

AD II VESPERAS.

Quatuor primi Psalmi de Dominica; quintus vero, Laudáte Dóminum, omnes gentes, 116.

Cetera ut in Proprio vel in Communi.

AD COMPLETORIUM.

Psalmi de Dominica.

Ant. 2. A. Absit a me ut cessem oráre pro vobis. *I. Reg.* 12.

Ad Hymnum, Doxologia ut in Proprio vel in Communi, pro Duplicibus et supra.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 7. G. Et nunc commendo vos Deo et verbo grátiæ ipsíus. *Act.* 20.

¶ *Festa secundaria Patroni, qualis Ordinatio, Inventio, Translatio, etc., vulgo celebrantur sub ritu Solemni-majori; in hoc casu servantur Rubricæ, supra pro Festo primario præscriptæ, dempto ritu Annuali.*

LITANIÆ SS. NOMINIS JESU,

QUAS DEVOTE RECITANTIBUS SIXTUS IV CONCESSIT 300 INDULGENTIARUM DIES.

Turris fortissima, Nomen Domini; ad ipsum curret justus, et exaltabitur. Prov. 18.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.
Jesu, audi nos.
Jesu, exaudi nos.
Pater de cœlis, Deus, miserére nobis.
Fili Redemptor mundi, Deus, miserére nobis.
Spíritus sancte, Deus, mis.
Sancta Trínitas, unus Deus, miserére nobis.
Jesu Fili Dei vivi, mis.
Jesu splendor Patris, mis.
Jesu candor lucis æternæ, miserére nobis.
Jesu Rex glóriæ, mis.
Jesu sol justítiæ, mis.
Jesu Fili Maríæ Vírginis, mis.
Jesu admirábilis, mis.
Jesu Deus fortis, mis.
Jesu Pater futúri séculi, mis.
Jesu magni consílii Angele, miserére nobis.
Jesu potentíssime, mis.
Jesu patientíssime, mis.
Jesu obedientíssime, mis.
Jesu mitis et húmilis corde, miserére nobis.
Jesu amátor castitátis, mis.
Jesu amátor noster, mis.
Jesu Deus pacis, mis.
Jesu auctor vitæ, mis.
Jesu exemplar virtútum, mis.
Jesu zelátor animárum, mis.
Jesu Deus noster, mis.
Jesu refúgium nostrum, mis.
Jesu Pater páuperum, mis.
Jesu thesaurus fidélium, mis.
Jesu bone Pastor, mis.
Jesu lux vera, mis.
Jesu sapiéntia æterna, mis.
Jesu bónitas infiníta, mis.
Jesu via et vita nostra, mis.
Jesu gáudium Angelórum miserére nobis.
Jesu rex Patriarchárum, mis.
Jesu inspirátor Prophetárum, miserére nobis.
Jesu magister Apostolórum, miserére nobis.
Jesu doctor Evangelistárum, miserére nobis.
Jesu fortitúdo Mártyrum, mis.
Jesu lumen Confessórum, miserére nobis.
Jesu púritas Vírginum, mis.
Jesu coróna Sanctórum ómnium, miserére nobis.
Propítius esto, parce nobis, Jesu.
Propítius esto, exaudi nos, Jesu.
Ab omni malo, líbera nos, Jesu.
Ab omni peccáto, líbera.
Ab ira tua, líbera nos, Jesu.
Ab insídiis diáboli, líbera.
A spíritu fornicatiónis, líbera.
A morte perpétua, líbera.
A neglectu inspiratiónum tuárum, líbera nos, Jesu.
Per mystérium sanctæ Incarnatiónis tuæ, líbera.
Per Nativitátem tuam, líbera.
Per Infántiam tuam, líbera.

Per divinissimam Vitam tuam, líbera nos, Jesu.
Per Labóres tuos, líbera.
Per Agóniam et Passiónem tuam, líbera nos, Jesu.
Per Crucem et derelictiónem tuam, líbera nos, Jesu.
Per Languóres tuos, líbera.
Per Mortem et Sepultúram tuam, líbera nos, Jesu.
Per Resurrectiónem tuam, líbera nos, Jesu.
Per Ascensiónem tuam, líbera nos, Jesu.
Per Gáudia tua, líbera.
Per Glóriam tuam, líbera.
Per dulcíssimam Vírginem Maríam Matrem tuam, líbera nos, Jesu.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, parce nobis, Jesu.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, exaudi nos, Jesu.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, miserére nobis, Jesu.
Jesu audi nos.
Jesu exaudi nos.

℣. Confitébimur tibi, Deus;
℟. Et invocábimus nomen tuum. *Ps.* 74.

Oratio Brev. Paris.

Domine Jesu, cujus Nomen nemo dícere potest, nisi in Spíritu sancto; concéde, quæsumus, ut in eódem Spíritu sacratíssimum Nomen tuum invocantes salvos fácias a peccátis; Qui vivis et regnas..... in unitáte.

LITANIÆ BEATÆ MARIÆ VIRGINIS,

QUAS DEVOTE RECITANTIBUS PIUS VII CONCESSIT 300 INDULGENTIARUM DIES.

Totum nos habere voluit Deus per Mariam. S. Bern.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.
Christe audi nos.
Christe exaudi nos.
Pater de cœlis, Deus, miserére nobis.
Fili Redemptor mundi, Deus, miserére nobis.
Spíritus sancte, Deus, miserére nobis.
Sancta Trínitas, unus Deus, miserére nobis.
Sancta María, ora pro nobis.
Sancta Dei Génitrix, ora.
Sancta Virgo Vírginum, ora.
Mater Christi, ora.
Mater divínæ grátiæ, ora.
Mater puríssima, ora.
Mater castíssima, ora.
Mater inviolála, ora.
Mater intemeráta, ora.
Mater amábilis, ora.
Mater admirábilis, ora.
Mater Creatóris, ora.
Mater Salvatóris, ora.
Virgo prudentíssima, ora.
Virgo veneranda, ora.
Virgo prædicanda, ora.
Virgo potens, ora.
Virgo clemens, ora.

Virgo fidélis, ora.
Spéculum justítiæ, ora.
Sedes Sapiéntiæ, ora.
Causa nostræ lætítiæ, ora.
Vas spirituále, ora.
Vas honorábile, ora.
Vas insigne devotiónis, ora.
Rosa mystica, ora.
Turris Davídica, ora.
Turris ebúrnea, ora.
Domus áurea, ora.
Fœderis arca, ora.
Jánua cœli, ora.
Stella matutína, ora.
Salus infirmórum, ora.
Refúgium peccatórum, ora.
Consolátrix afflictórum, ora.
Auxílium Christianórum, ora.
Regína Angelórum, ora.
Regína Patriarchárum, ora.
Regína Prophetárum, ora.
Regína Apostolórum, ora.
Regína Mártyrum, ora.
Regína Confessórum, ora.
Regína Vírginum, ora.
Regína Cleri, ora.
Regína Sanctórum ómnium, ora pro nobis.

Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, parce nobis, Dómine.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, exaudi nos, Dómine.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, miserére nobis.
Christe, audi nos.
Christe, exaudi nos.

℣. Ora pro nobis, sancta Dei Génitrix; ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Oratio Sacr. Rom.

Da, quæsumus, Dómine, pópulo tuo inviolábilem fídei firmitátem; ut, qui Unigénitum tuum in tua tecum glória sempiternum, in veritáte nostri córporis natum de matre Vírgine confitentur, per ejusdem sanctíssimæ Vírginis intercessiónem, et a præséntibus liberentur adversis, et mansúris gáudiis inserantur; Per eumdem Christum.

LITANIÆ SANCTORUM.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.
Christe, audi nos.
Christe, exaudi nos.
Pater de cœlis, Deus, miserére nobis.
Fili Redemptor mundi, Deus, miserére nobis.
Spíritus sancte, Deus, miserére nobis.
Sancta Trínitas, unus Deus, miserére nobis.
Sancta María, ora pro nobis.
Sancta Dei Génitrix, ora.
Sancta Virgo Vírginum, ora.
Sancte Míchael, ora.
Sancte Gábriel, ora.
Sancte Ráphael, ora.
Omnes sancti Angeli et Archángeli, oráte pro nobis.
Omnes sancti beatórum Spírituum Ordines, oráte.
Sancte Joannes Baptista, ora.
Sancte Joseph, ora.

Sancte Jóachim, ora.
Omnes sancti Patriarchæ et Prophétæ, oráte pro nobis.
Sancte Petre, ora pro nobis.
Sancte Paule, ora.
Sancte Andréa, ora.
Sancte Jacóbe (*Zeb.*), ora.
Sancte Joannes, ora.
Sancte Thoma, ora.
Sancte Jacóbe, ora.
Sancte Philippe, ora.
Sancte Bartholomæe, ora.
Sancte Matthæe, ora.
Sancte Simon, ora.
Sancte Thaddæe, ora.
Sancte Matthía, ora.
Sancte Bárnaba, ora.
Sancte Marce, ora.
Sancte Luca, ora.
Omnes sancti Apóstoli et Evangelistæ, oráte pro nobis.
Omnes sancti Discípuli Dómini, oráte.
Omnes sancti Innocentes, oráte.
Sancte Stéphane, ora.
Sancte Clemens, ora.
Sancte Fabiáne, ora.
Sancte Irenæe, cum Sóciis tuis, ora.
Sancte Diónysi, Pater fídei nostræ, ora.
Sancti Saviniáne et Potentiáne, oráte.
Sancte Laurenti, ora.
Sancte Vincenti, ora.
Sancte Maurici, cum Sóciis tuis, ora.
Sancte Sebastiáne, ora.
Sancti Felix et Felicíssime, oráte.
Omnes sancti Mártyres, oráte.
Sancte Leo, ora.
Sancte Gregóri (*Papa*), ora.
Sancte Hilári, ora.
Sancte Athanási, ora.
Sancte Básili, ora.
Sancte Gregóri Nazianzéne, ora.
Sancte Ambrósi, ora.
Sancte Joannes Chrysóstome, ora.
Sancte Hierónyme, ora.
Sancte Augustíne, ora.
Sancte Cæsari, ora.
Sancte Bernarde, ora.
Sancte Thoma Aquinas, ora.
Omnes sancti Doctóres et Confessóres Christi, oráte.
Sancte Sanctíne, ora.
Sancte Antoníne, ora.
Sancte Rigómere, ora.
Sancte Faro, ora.
Sancte Hildeverte, ora.
Sancte Ebrigísile, ora.
Sancte Gilberte, ora.
Sancte Germáne (*Paris.*), ora.
Sancte Lupe, ora.
Sancte Martíne, ora.
Sancte Rémigi, ora.
Sancte Nicoláe, ora.
Sancte Audoéne, ora.
Sancte Fortunáte, ora.
Sancte Edmunde, ora.
Sancte Norberte, ora.
Sancte Cárole, ora.
Sancte Francisce Salési, ora.
Omnes sancti Pontífices, oráte.
Sancte Paule, ora.
Sancte Antóni, ora.
Sancte Maturíne, ora.
Sancte Severíne, ora.
Sancte Aspási, ora.
Sancte Leóni, ora.
Sancte Benedicte, ora.
Sancte Fiácri, ora.
Sancte Chilléne, ora.
Sancte Geróchi, ora.
Sancte Fursæe, cum Discípulis tuis, ora.

Sancte Agile, ora.
Sancte Patúsi, ora.
Sancte Blandíne, ora.
Sancte Theobalde, ora.
Sancte Bruno, ora.
Sancte Joannes de Matha, ora.
Sancte Domínice, ora.
Sancte Francisce Assísinas, ora.
Sancte Francisce Xáveri, ora.
Sancte Ignáti Lóyolæ, ora.
Sancte Vincenti a Paulo, ora.
Omnes sancti Sacerdótes, oráte pro nobis.
Omnes sancti Mónachi et Eremítæ, oráte.
Sancte Autári, ora.
Sancte Ludovíce, ora.
Sancte Roche, ora.
Sancte Alóysi Gónzaga, ora.
Omnes sancti Clérici et Láici, oráte.
Sancta Anna, ora.
Sancta María Magdaléne, ora.
Sancta Thecla, ora.
Sanctæ Perpétua et Felícitas, oráte.
Sancta Agatha, ora.
Sancta Lúcia, ora.
Sancta Agnes, ora.
Sancta Cæcília, ora.
Sancta Fides, ora.
Sancta Catharína, ora.
Sancta Celínia, ora.
Sancta Alda, ora.
Sancta Genovéfa, ora.
Sancta Fara, cum Sodálibus tuis, ora.
Sancta Theodechildis, ora.
Sancta Bertilla, ora.
Sancta Therésia, ora.
Sancta Mónica, ora.
Sancta Paula, ora.
Sancta Clotildis, ora.
Sancta Bathildis, ora.
Sancta Joanna Francisca, ora.
Omnes sanctæ Vírgines et Víduæ, oráte pro nobis.
Omnes Sancti et Sanctæ Dei, intercédite pro nobis.

DEPRECATIONES.

Propítius esto, parce nobis, Dómine.
Propítius esto, exaudi nos, Dómine.
Ab omni malo, líbera nos, Dómine.
Ab omni peccáto, líbera.
Ab ira tua, líbera.
A subitánea et improvísa morte, líbera.
Ab insídiis diáboli, líbera.
Ab immundis cogitatiónibus, líbera.
A spíritu fornicatiónis, líbera.
Ab ira, et ódio, et omni mala voluntáte, líbera.
A fúlgure et tempestáte, líbera nos, Dómine.
A morte perpétua, líbera.

OBSECRATIONES.

Per mystérium sanctæ Incarnatiónis tuæ, líbera.
Per Adventum tuum, líbera.
Per Nativitátem tuam, líbera nos, Dómine.
Per Baptismum et sanctum Jejúnium tuum, líbera.
Per Crucem et Passiónem tuam, líbera.
Per Mortem et Sepultúram tuam, líbera.
Per sanctam Resurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem Ascensiónem tuam, líbera.
Per adventum Spíritus sancti Paracléti, líbera.
In die judícii, líbera.

PETITIONES.

Peccatóres, te rogámus, audi nos.

Ut ad veram pœniténtiam nos perdúcere dignéris, te rogámus, audi nos.

Ut remissiónem peccatórum nostrórum nobis dones, te rogámus, audi nos.

Ut compunctiónem cordis, fontemque lacrymárum nobis dones, te rogámus, audi nos.

Ut fidem, spem et caritátem nobis dones, te.

Ut Ecclésiam tuam sanctam régere et conserváre dignéris, te rogámus.

Ut Domnum Apostólicum, et omnes gradus Ecclésiæ in sancta religióne conserváre dignéris, te.

Ut Antístitem nostrum, et omnes congregatiónes illi commissas, in tuo sancto obséquio conserváre dignéris, te.

Ut Regem nostrum custodíre dignéris, te.

Ut inimícos sanctæ Ecclésiæ humiliáre dignéris, te.

Ut Régibus et Princípibus Christiánis pacem et veram concórdiam donáre dignéris, te.

Ut cuncto pópulo Christiáno pacem et unitátem largíri dignéris, te.

Ut nosmetipsos in tuo sancto servítio confortáre et conserváre dignéris, te.

Ut mentes nostras ad cœléstia desidéria érigas, te.

Ut ómnibus benefactóribus nostris sempitérna bona retríbuas, te.

Ut ánimas nostras, fratrum, propinquórum, et benefactórum nostrórum ab ætérna damnatióne erípias, te.

Ut fructus terræ dare et conserváre dignéris, te.

Ut ómnibus fidélibus defunctis réquiem ætérnam donáre dignéris, te.

Ut nos exaudíre dignéris, te.

Fili Dei, te rogámus, audi nos.

Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, parce nobis, Dómine.

Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, exaudi nos, Dómine.

Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, miserére nobis.

Christe, audi nos.

Christe, exaudi nos.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.

Pater noster, *usque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Dómine, non secundum peccáta nostra fácias nobis: ℟. Neque secundum iniquitátes nostras retríbuas nobis. *Ps.* 102.

℣. Esto nobis, Dómine, turris fortitúdinis, ℟. A fácie inimíci. *Ps.* 60.

℣. Orémus pro universa Ecclésia. ℟. Memor esto congregatiónis tuæ, quam possedisti ab inítio. *Ps.* 73.

℣. Pro Papa nostro *N.* ℟. Notam fáciat, Dómine, fíliis hóminum glóriam mag-

nificéntiæ regni tui. *Ps.* 144.

℣. Pro Antístite nostro *N.* ℟. Dóminus conservet eum, et vivíficet eum. *Ps.* 40.

℣. Pro Rege nostro *N.* ℟. Dómine, salvum fac Regem; et exaudi nos in die qua invocavérimus te. *Ps.* 19.

℣. Pro cuncto Pópulo. ℟. Salvum fac Pópulum tuum, Dómine, et bénedic hæreditáti tuæ. *Ps.* 27.

℣. Pro Benefactóribus nostris. ℟. Deus omnem grátiam abundáre fáciat in illis, et áugeat incrementa frugum justítiæ illórum. *II. Cor.* 9.

℣. Pro Infirmis, Afflictis, Captívis et Peregrínis. ℟. Líbera eos, Deus, ex ómnibus tribulatiónibus suis. *Ps.* 24.

℣. Pro Frátribus nostris abséntibus. ℟. Bénefac, Dómine, bonis et rectis corde. *Ps.* 124.

℣. Pro cunctis Fidélibus defunctis. ℟. Edúcat eos Dóminus in lucem, et vídeant justítiam ejus. *Mich.* 7.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Ps.* 101.

℣. Dóminus vobiscum; ℟. Et cum spíritu tuo.

Orationes Brev. Præm. Sacr. Greg.

OMNES Sancti tui, quæsumus, Dómine, nos ubíque ádjuvent, ut dum eórum mérita recólimus, patrocínia sentiámus.

OMNIPOTENS, sempiterne Deus, qui vivórum domináris simul et mortuórum, omniumque miseréris, quos tuos fide et ópere futúros esse prænoscis: te súpplices exorámus, ut pro quibus effúndere preces decrévimus, quosque vel præsens séculum adhuc in carne rétinet, vel futúrum jam exútos córpore suscépit, intercedéntibus ómnibus Sanctis tuis, pietátis tuæ cleméntia, ómnium delictórum suórum véniam consequantur; Per Dóminum.

PSALMI POENITENTIÆ.

Ps. Dómine, ne in furóre, 40.

Ps. Beáti quorum remissæ sunt, 57.

Ps. Dómine, ne in furóre, *cum sua divisione*, 109.

Ps. Miserére mei, Deus, 124.

Ps. Dómine, exaudi oratiónem meam, *cum suis divisionibus*, 103.

Ps. De profundis, 73.

Ps. Dómine, exaudi.... áuribus, *cum sua divisione*, 117.

Ant. Dómine, memor esto mei, et ne vindictam sumas de peccátis meis, neque reminiscáris delicta mea, vel parentum meórum. *Tob.* 3.

Oratio Sacr. Gelas.

EXAUDI, quæsumus, Dómine, súpplicum preces, et confiténtium tibi parce peccátis; ut quos consciéntiæ reátus accúsat, indulgéntia tuæ propitiatiónis absolvat; Per Dóminum.

ORDO
COMMENDATIONIS ANIMÆ
ANTE DECESSUM.

Primum dicuntur Litaniæ breves in hunc modum :

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.
Sancta María, ora pro eo (*vel* ea).
Sancte Míchael, ora pro eo (*vel* ea).
Omnes sancti Angeli et Archángeli, oráte.
Sancte Abel, ora.
Omnis chorus Justórum, ora.
Sancte Abraham, ora.
Sancte Joannes Baptista, ora.
Sancte Joseph, ora.
Omnes sancti Patriarchæ et Prophétæ, oráte.
Sancte Petre, ora.
Sancte Paule, ora.
Sancte Andréa, ora.
Sancte Joannes, ora.
Omnes sancti Apóstoli et Evangelistæ, oráte.
Omnes sancti Discípuli Dómini, oráte.
Omnes sancti Innocentes, oráte pro eo (*vel* ea).
Sancte Stéphane, ora.
Sancte Diónysi, ora.
Sancti Saviniáne et Potentiáne, oráte.
Omnes sancti Mártyres, oráte pro eo (*vel* ea).
Sancte Sanctíne, ora.
Sancte Augustíne, ora.
Sancte Martíne, ora.
Sancte Faro, ora.
Sancte Maturíne, ora.
Omnes sancti Pontífices et Sacerdótes, oráte.
Sancte Fiácri, ora.
Omnes sancti Mónachi et Eremítæ, oráte.
Sancta Anna, ora.
Sancta María Magdaléne, ora.
Sancta Genovéfa, ora.
Sancta Celínia, ora.
Sancta Fara, ora.
Sancta Bathíldis, ora.
Omnes sanctæ Vírgines, oráte pro eo (*vel* ea).
Omnes Sancti et Sanctæ Dei, intercédite pro eo (*vel* ea).
Propítius esto, parce ei, Dómine.
Propítius esto, ádjuva eum (*vel* eam), Dómine.
Propítius esto, líbera eum (*vel* eam), Dómine.
Ab ira tua, líbera.
A mala morte, líbera.
A potestáte diáboli, líbera.
A pœnis inferni, líbera.
Per Nativitátem tuam, líbera eum (*vel* eam), Dómine.
Per Crucem et Passiónem tuam, líbera.
Per Labóres tuos, líbera.
Per sanctam Agóniam tuam, líbera eum (*vel* eam), Dómine.
Per Angústias cordis tui in Cruce, cum te a Patre derelictum clamasti, líbera.

Per Mortem et Sepultúram tuam, líbera.
Per gloriósam Resurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem Ascensiónem tuam, líbera.
Per grátiam Spíritus sancti Paracléti, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, te rogámus, audi nos.
Ut ei parcas, te.
Ut moriátur morte Justórum, te.
Ut, destructa terrestri hujus habitatiónis domo, domum non manufactam hábeat in cœlis, te.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, miserére ei.
Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie eléison.

Deinde, cum in agone sui exitus anxiatur anima, dicitur :

Proficiscere, ánima Christiána, de hoc mundo, In nómine Dei Patris omnipoténtis, qui te creávit; In nómine Jesu Christi Fílii Dei vivi, qui pro te passus est; In nómine Spíritus sancti, qui in te effúsus est. Egredienti de córpore áditus tibi páteat ad Sion montem, civitátem Dei viventis, Jerúsalem cœlestem, et multórum Angelórum frequéntiam, et Ecclésiam primitivórum qui conscripti sunt in cœlis. Exsurgat Deus, et dissipentur omnes potestátes tenebrárum ; fúgiant cuncta spirituália nequítiæ in cœléstibus, et ovem pretióso Christi sánguine redemptam violáre non áudeant. Líberet te a cruciátu Christus, qui pro te crucifixus est. Líberet te ab æterna morte Christus,.qui pro te mori dignátus est : ovem suam te bonus Pastor agnoscat, atque in electórum suórum grege constítuat. Redemptórem tuum fácie ad fáciem vídeas; et præsens semper adsistens manifestíssimam beátis óculis adspícias Veritátem in sécula seculórum. ℟. Amen.

Commendamus tibi, Dómine, ánimam fámuli tui (*vel* fámulæ tuæ); precamurque te, Dómine Jesu Christe, Salvátor mundi, ut, propter quam ad terram misericórditer descendisti, eam in pace suscípias, et in sinu Abrahæ per manus sanctórum Angelórum collocáre dignéris. Agnosce, Dómine Jesu, creatúram tuam, per te renátam ex aqua et Spíritu sancto, consecrátam signo Crucis tuæ, nutrítam Córpore et Sánguine tuo, et in Ecclésiæ tuæ sinu verbo veritátis instructam. Ne péreat prétium quod pro ejus æterna redemptióne persolvisti. Delicta juventútis ejus et ignorántias clementer indulge. Ne memíneris iniquitátum ejus antiquárum, quas suscitávit furor mali desidérii : sed memento miseratiónum tuárum, et glóriæ Nóminis tui. Licet enim peccáverit, tamen in te sperávit et crédidit, teque Deum et Salvatórem suum una cum

Patre et Spíritu sancto fidéliter adorávit. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus ex ómnibus perículis inferni, et de láqueis pœnárum, et ex ómnibus tribulatiónibus. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti Enoch et Elíam de commúni morte mundi. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti Noe de dilúvio. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti Abraham de Ur Chaldæórum. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti Job de passiónibus suis. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti Isaac de hóstia, et de manu patris sui Abrahæ. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti Lot de Sódomis, et de flamma ignis. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti Móysen de manu Pharaónis regis Ægyptiórum. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti Daniélem de lacu leónum. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti tres púeros de camíno ignis ardentis, et de manu regis iníqui. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti Susannam de falso crímine. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti David de manu regis Saül, et de manu Góliath. ℟. Amen.

Líbera, Dómine, ánimam ejus, sicut liberasti Petrum et Paulum de carcéribus. ℟. Amen.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.

Pater, *etc.* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Salvum me fac, Deus; ℟. Quóniam intravérunt aquæ usque ad ánimam meam. *Ps.* 68.

℣. In multitúdine misericórdiæ tuæ exaudi me, ℟. In veritáte salútis tuæ. *Ps.* 68.

℣. Eripe me de luto, ut non infígar: ℟. Líbera me ab iis qui odérunt me, et de profundis aquárum. *Ps.* 68.

℣. Non me demergat tempestas aquæ, neque absórbeat me profundum: ℟. Neque úrgeat super me púteus os suum. *Ps.* 68.

℣. Exsurge in adjutórium mihi: ℟. Dic ánimæ meæ, Salus tua ego sum. *Ps.* 34.

℣. Fac mecum signum in bonum, ut vídeant qui odérunt me, et confundantur; ℟. Quóniam tu, Dómine, adjuvisti me, et consolátus es me. *Ps.* 85.

Orémus.

Unigenite et dilecte Fili Dei vivi, qui pro redemptióne mundi voluisti inter acerbíssimos dolóres exspiráre: quæsumus, ut per has sanctíssimas pœnas tuas, et per crucem ac mortem tuam,

liberáre dignéris fámulum tuum *N.* (*vel* fámulam tuam *N.*) a pœnis inferni, et perdúcere quo perduxisti latrónem tecum crucifixum; Qui cum Patre et Spíritu sancto vivis et regnas Deus. ℟. Amen.

℣. Cor meum conturbátum est in me: ℟. Et formído mortis cécidit super me. *Ps.* 54.

℣. Timor et tremor venérunt super me: ℟. Et contexérunt me ténebræ. *Ps.* 54.

℣. Ego autem in te sperávi, Dómine; ℟. Dixi: Deus meus es tu; in mánibus tuis sortes meæ. *Ps.* 30.

℣. Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte; ℟. Nequando dicat inimícus meus: Prævălui adversus eum. *Ps.* 12.

℣. Custódi ánimam meam, et érue me: ℟. Non erubescam; quóniam sperávi in te. *Ps.* 24.

Orémus.

Domine Jesu Christe, cleméntiam tuam humíliter implorámus, per illam ánimæ tuæ tristítiam usque ad mortem, et per agóniam quam, instante Passióne, pertulisti, quando factus est sudor tuus sicut guttæ sánguinis decurrentis in terram: succurre fámulo tuo (*vel* fámulæ tuæ) *N.* in agóne mortis constitúto (*vel* constitútæ): tuére eum (*vel* eam) in hac hora contra diabólicos incursus: líbera eum (*vel* eam) a mortis imminentis terróribus, et de peccatórum suórum consciéntia formidantem, fac eum (*vel* eam) de misericórdiæ tuæ immensa largitáte secúrum (*vel* secúram); Qui vivis et regnas Deus. ℟. Amen.

℣. Vide, Dómine, humilitátem meam et labórem meum: ℟. Et dimitte universa delicta mea. *Ps.* 24.

℣. Quis dabit mihi pennas sicut columbæ? ℟. Et volábo, et requiescam. *Ps.* 54.

℣. Moriátur ánima mea morte Justórum: ℟. Et fiant novíssima mea horum simília. *Num.* 23.

Orémus.

Memor esto, piíssime Dómine Jesu, illíus horæ in qua de cruce pendens, clamasti voce magna: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? et íterum: Pater, in manus tuas commendo spíritum meum; et hæc dicens exspirasti. Per istam ergo pretiosíssimam mortem quæ vita nostra fuit, obsecrámus cleméntiam tuam, ut non derelinquas in hac hora fámulum tuum (*vel* fámulam tuam) *N.* cujus præter te nullus est auxiliátor álius; sed suscípere dignéris spíritum ejus, et introdúcere in regnum tuum, ubi te, cum Deo Patre et Spíritu sancto, perpétua caritáte díligat, et cum Sanctis et electis in æternum cantet misericórdias tuas. ℟. Amen.

Finita præcedenti Oratione, et egressa anima, statim dicitur ℟. In te, Dómine, sperávi, *cum*

versibus et Oratione, ut infra.

Si autem adhuc anxiatur anima, recitantur sequentes Psalmi, vel eorum pars, prout necesse erit.

Ps. Dómine, quid multiplicáti sunt, 2.

Ps. Deus in adjutórium meum intende, 8.

Ps. Voce mea ad Dóminum... voce mea ad Dóminum, 56.

Ps. Deus, Deus meus, réspice in me, *cum sua divis.* 105.

Ps. Júdica, Dómine, nocentes me, *cum suis divis.* 48.

Ps. Deus, in nómine tuo, 97.

Ps. Miserére mei, Deus, quóniam, 110.

Ps. In te, Dómine, sperávi... in justítia, 67.

Ps. Inclína, Dómine, aurem tuam, *cum sua divisione*; 125.

Ps. Dómine Deus salútis, 116.

Ps. Qui hábitat in adjutório, 22.

Ps. Dómine, probasti me, *cum sua divisione,* 107.

Egressa autem anima, dicitur ℟. In te, Dómine, sperávi; non confundar in æternum: accélera ut éruas me: in manus tuas commendo spíritum meum: * Redemisti me, Dómine Deus veritátis: illustra fáciem tuam super servum tuum (*vel* ancillam tuam); salvum (*vel* salvam) me fac in misericórdia tua. ℣. Dómine Jesu, súscipe spíritum meum: * Redemisti. *Ps.* 30. *Act.* 7.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison. *Secreto,* Pater. *Alta voce,* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. ℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Non intres in judícium cum servo tuo (*vel* ancilla tua), Dómine; ℟. Quia non justificábitur in conspectu tuo omnis vivens. *Ps.* 142.

℣. Ne tradas béstiis ánimas confitentes tibi: ℟. Et ánimas páuperum tuórum ne oblivíscáris in finem. *Ps.* 73.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam.

℣. Dóminus vobiscum.

Orémus.

Tibi, Dómine, commendámus ánimam fámuli tui (*vel* fámulæ tuæ) *N.* ut defunctus (*vel* defuncta) século, tibi vivat: et quæ per fragilitátem humánæ conversatiónis peccáta commísit, tu, vénia misericordíssimæ pietátis absterge; Per Christum Dóminum nostrum. ℟. Amen.

OFFICIUM DEFUNCTORUM.

Quælibet Hora sequentis Officii inchoatur absolute.

In hoc Officio, in fine Psalmorum et Canticorum, loco Glória Patri, *dicitur versus:* Réquiem ætérnam dona eis, Dómine; * et lux perpétua lúceat eis.

AD VESPERAS.

In Ps. Dilexi, 38.

Ant. 3. c. O Dómine, líbera ánimam meam.

In Ps. Ad Dóminum, cum tribulárer, 55.

Ant. 2. D. Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus est!

In Ps. Levávi óculos meos, 38.

Ant. 8. d. Auxílium meum a Dómino, qui fecit cœlum et terram.

In Ps. De profundis, 73.

Ant. 8. G. Si iniquitátes observáveris, Dómine; Dómine, quis sustinébit?

In Ps. Confitébor tibi, Dómine... quóniam audisti, 89.

Ant. 2. D. Opera mánuum tuárum, Dómine, ne despícias.

Continuo dicitur :

Ad Magníficat. *Ant.* 1. a. Omne quod dat mihi Pater, ad me véniet; et eum qui venit ad me, non ejíciam foras. *Joan.* 6.

Secreto, Pater : *clara voce :* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos a malo.

℣. In memória æterna erunt justi; ℟. Ab auditióne mala non timébunt. *Ps.* 111.

℣. A porta ínferi ℟. Erue, Dómine, ánimas eórum. *Ps.* 88.

℣. Credo vidére bona Dómini, ℟. In terra vivéntium. *Ps.* 26.

℣. Requiescant in pace. ℟. Amen.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Ps.* 101.

℣. Dóminus vobiscum; ℟. Et cum spíritu tuo.

Pro Papa :

Oratio Miss. Rom.

Deus, qui inter summos Sacerdótes, fámulum tuum *N.* ineffábili tua dispositióne connumerári voluisti : præsta, quæsumus, ut, qui unigéniti Fílii tui vices in terris gerébat, sanctórum tuórum Pontíficum consórtio perpétuo aggregétur; Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus sancti Deus; per ómnia sécula seculórum. ℟. Amen.

Pro DD. Episcopo Meldensi :

Oratio Brev. Petroc.

Deus, qui fámulum tuum *N.* Pontíficem nostrum ad ápicem Sacerdótii evectum, de córpore mortis hujus edúcere voluisti : súscipe propítius preces nostras; et præsta ut ánima ejus tremendi óneris póndere liberáta, ad thronum glóriæ tuæ récipi, et tecum in eo sedére mereátur; Per Dóminum.

Pro alio Episcopo :

Oratio Sacr. Leon.

Deus, qui inter Apostólicos Sacerdótes fámulum tuum *N.* Pontificáli fecisti dignitáte vigére : præsta, ut eórum quoque perpétuo aggregétur consórtio; Per Dóminum.

Pro Sacerdote :

Oratio Brev. Petroc.

Deus, qui fámulo tuo *N.*

Sacerdóti, onus ipsis angélicis Spirítibus formidandum imposuisti; præsta, quæsumus, ut qui gravi múnere functus est in terris, uberióri misericórdiæ tuæ benefício sublevétur in cœlis; Per Dóminum.

Orationes præcedentes dicentur in plurali, si dicantur pro pluribus.

Pro Defuncto :

(*Pro Diacono, ad litteram N. additur* Diáconi.)

Oratio Sacr. Gelas.

Inclina, Dómine, aurem tuam ad preces nostras, quibus misericórdiam tuam súpplices deprecámur; ut ánimam fámuli tui *N.* quam de hoc século migráre jussisti, in pacis ac lucis regióne constítuas, et Sanctórum tuórum júbeas esse consortem; Per Dóminum.

Pro Defuncta :

Oratio Miss. Rom.

Quæsumus, Dómine, pro tua pietáte miserére ánimæ fámulæ tuæ *N.* et eam a contágiis mortalitátis exútam, in æternæ salvatiónis partem restítue; Per Dóminum.

Pro pluribus diversi aut ejusdem sexus :

Oratio Miss. Paris.

Deus, in cujus óculis non est ínnocens étiam laudábilis hóminum vita, si remóta misericórdia discútias eam; ne exquíras peccáta animárum quas tibi commendámus; sed quam fiduciáliter sperámus ac pétimus, fac eas apud te indulgéntiam inveníre; Per Dóminum.

Pro Fratribus, Sororibus, Propinquis et Benefactoribus :

Oratio Sacr. Grimold.

Deus, véniæ largítor, et humánæ salútis amátor: quæsumus cleméntiam tuam, ut nostræ congregatiónis fratres, propinquos, et benefactóres, qui ex hoc século transiérunt, beáta María semper vírgine intercedente cum ómnibus Sanctis tuis, ad perpétuæ beatitúdinis consórtium perveníre concédas; Per Dóminum.

Pro omnibus defunctis:

Oratio Sacr. Gelas.

Fidelium Deus ómnium cónditor et redemptor, animábus famulórum famularumque tuárum remissiónem cunctórum tríbue peccatórum; ut indulgéntiam quam semper optavérunt, piis supplicatiónibus consequantur; Qui vivis.

IN ANNIVERSARIIS, loco præcedentium Orationum, dicitur sequens

Oratio Sacr. Gelas.

Deus indulgentiárum, Dó-

mine, da ánimæ* fámuli tui *N.* (Sacerdótis, *vel* Pontíficis) (*vel* fámulæ tuæ *N.*) cujus (*vel* animábus famulórum tuórum *N.* et *N.* quorum) (*vel* famulárum tuárum *N.* et *N.* quarum) anniversárium depositiónis diem commemorámus, refrigérii sedem, quiétis beatitúdinem, et lúminis claritátem; Per Dóminum.

¶ *Privatim pro Patre et Matre, etiam in Anniversariis*, (*Si pro Patre, vel Matre tantum, dicitur* ánimæ.... ejusque.... eum *vel* eam.)

Oratio Miss. Rom.

Deus, qui nos Patrem et Matrem honoráre præcepisti: miserére clementer animábus Patris mei ac Matris meæ, eorumque peccáta dimitte; meque eos in æternæ claritátis gáudio fac vidére; Per Dóminum.

℣. Dóminus vobiscum; ℟. Et cum spíritu tuo.

℣. Requiescant in pace. ℟. Amen.

AD VIGILIAS.

Invit. Deum cui omnes vivunt, * Veníte, adorémus. *Luc.* 20.

Ps. Veníte, 127. *in cujus fine, loco* Glória Patri, *dicitur:* Réquiem æternam dona eis, Dómine; * et lux perpétua lúceat eis.

Quando unicum dicitur Nocturnum, sumitur primum pro Feria II et V; secundum pro Feria III et VI; et tertium pro Feria IV et Sabbato.

Tempore Paschali, Vigiliæ dicuntur semper cum uno Nocturno.

IN I NOCTURNO.

FERIA II ET V.

In Ps. Verba mea áuribus pércipe, 64.

Ant. 7. c. Dómine, deduc me in justítia tua: propter inimícos meos dírige in conspectu tuo viam meam.

In Ps. Dómine, ne in furóre tuo.... Miserére, 40.

Ant. 8. G. Salvum me fac propter misericórdiam tuam; quóniam non est in morte qui memor sit tui.

In Ps. Usquequo, Dómine, 57.

Ant. 3. c. Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte.

℣. Ne tradas béstiis ánimas confitentes tibi; ℟. Et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem. *Ps.* 73.

Submissiori voce dicitur, Pater noster; *continuatur secreto; dicitur clara voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos a malo.

Lectiones leguntur, sine Benedictionibus et sine titulo.

Lectio I. Job, 7.

Parce mihi, nihil enim sunt dies mei. Quid est homo, quia magníficas eum? aut quid appónis erga eum cor tuum? Vísitas eum dilúculo,

et súbito probas illum. Usquequo non parcis mihi; nec dimittis me, ut glútiam salívam meam? Peccávi: quid fáciam tibi, o custos hóminum? Quare posuisti me contrárium tibi, et factus sum mihimetipsi gravis? Cur non tollis peccátum meum? et quare non aufers iniquitátem meam? Ecce nunc in púlvere dórmiam; et si mane me quæsíeris, non subsistam. *In fine Lectionum nihil additur.*

℟. Defecérunt sicut fumus dies mei, et ossa mea sicut crémium aruérunt: * Dies mei sicut umbra declinavérunt. ℣. Quæ est vita nostra? Vapor est ad módicum parens. * Dies. *Ps.* 101. *Jac.* 4.

Lectio II. Job, 10.

Tædet ánimam meam vitæ meæ: dimittam adversum me elóquium meum, loquar in amaritúdine ánimæ meæ. Dicam Deo: Noli me condemnáre; índica mihi cur me ita júdices. Numquid bonum tibi vidétur, si calumniéris me, et ópprimas me opus mánuum tuárum, et consílium impiórum ádjuves? Numquid óculi cárnei tibi sunt? aut sicut videt homo, et tu vidébis? Numquid sicut dies hóminis dies tui, et anni tui sicut humána sunt témpora; ut quæras iniquitátem meam, et peccátum meum scrutéris? Et scias quia nihil ímpium fécerim, cum sit nemo qui de manu tua possit erúere. Manus tuæ fecérunt me, et plasmavérunt me totum in circúitu; et sic repente præcípitas me? Meménto, quæso, quod sicut lutum féceris me, et in púlverem redúces me. Nonne sicut lac mulsisti me, et sicut cáseum me coagulasti? Pelle et cárnibus vestisti me, óssibus et nervis compegisti me. Vitam et misericórdiam tribuisti mihi, et visitátio tua custodívit spíritum meum.

℟. Peccávi valde; sed * Precor, Dómine, ut tránsferas iniquitátem servi tui, quia stulte egi nimis. ℣. Deus, propítius esto mihi peccatóri. * Precor. *II. Reg.* 24. *Luc.* 18.

Lectio III.

Quare de vulva eduxisti me? qui útinam consumptus essem, ne óculus me vidéret. Fuissem quasi non essem, de útero translátus ad túmulum. Numquid non páucitas diérum meórum finiétur brevi? Dimitte ergo me, ut plangam páululum dolórem meum, ántequam vadam, et non revertar, ad terram tenebrósam et opertam mortis calígine, terram misériæ et tenebrárum, ubi umbra mortis, et nullus ordo, sed sempitérnus horror inhábitat.

℟. Ad Dóminum adspíciam; exspectábo Deum Salvatórem meum; consurgam cum sédero in ténebris: * Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei. ℣. Flagellat Dóminus

omnem fílium quem récipit: * Iram. *Mich.* 7. *Hebr.* 12.

IN II NOCTURNO.

FERIA III ET VI.

In Ps. Dóminus regit me, 86.

Ant. 6. F. In médio umbræ mortis non timébo mala, quóniam tu mecum es, Dómine.

In Ps. Ad te, Dómine, levávi, 33.

Ant. 8. G. Delicta juventútis meæ, et ignorántias meas ne memíneris, Dómine.

In Ps. Dóminus illuminátio mea, 85.

Ant. 4. E. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium.

℣. Unam pétii a Dómino, hanc requíram; ℟. Ut inhábitem in domo Dómini. *Ps.* 26.

Lectio IV. Job, 13.

Quantas hábeo iniquitátes et peccáta, scélera mea et delicta ostende mihi. Cur fáciem tuam abscondis, et arbitráris me inimícum tuum? Contra fólium quod vento rápitur, ostendis poténtiam tuam, et stípulam siccam perséqueris. Scribis enim contra me amaritúdines, et consúmere me vis peccátis adolescéntiæ meæ. Posuisti in nervo pedem meum, et observasti omnes sémitas meas, et vestígia pedum meórum considerasti; qui quasi putrédo consumendus sum, et quasi vestimentum quod coméditur a tínea.

℟. Ecce ánimam meam porto in mánibus meis: * Etiamsi occíderit me, in ipso sperábo, et ipse erit Salvátor meus. ℣. Sive vívimus, sive mórimur, Dómini sumus: * Etiamsi. *Job*, 13. *Rom.* 13.

Lectio V. Job, 14.

Homo natus de muliére, brevi vivens témpore, replétur multis misériis. Qui quasi flos egréditur et contéritur, et fugit velut umbra, et nunquam in eódem statu pérmanet. Et dignum ducis super hujuscémodi aperíre óculos tuos, et addúcere eum tecum in judícium? Quis potest fácere mundum de immundo conceptum sémine? Nonne tu qui solus es? Breves dies hóminis sunt, númerus ménsium ejus apud te est: constituisti términos ejus, qui præteríri non póterunt. Recéde páululum ab eo, ut quiescat; donec optáta véniat, sicut mercenárii, dies ejus.

℟. Hi qui cum pietáte dormitiónem accepérunt, óptimam habent repósitam grátiam. * Sancta ergo et salúbris est cogitátio pro defunctis exoráre, ut a peccátis solvantur. ℣. Si quis superædíficat super fundamentum, et opus ejus árserit, detrimentum patiétur; ipse autem salvus erit, sic tamen quasi per ignem. * Sancta. *II. Mach.* 12. *I. Cor.* 3.

Lectio VI.

Quis mihi hoc tríbuat, ut in

inferno prótegas me, et abscondas me, donec pertránseat furor tuus, et constítuas mihi tempus in quo recordéris mei? Putasne mórtuus homo rursum vivat? Cunctis diébus, quibus nunc mílito, exspecto donec véniat immutátio mea. Vocábis me, et ego respondébo tibi : óperi mánuum tuárum pórriges déxteram. Tu quidem gressus meos dinumerasti : sed parce peccátis meis.

℟. Dómine omnípotens, Deus Israel, * Audi nunc oratiónem mortuórum Israel : noli meminisse iniquitátum patrum nostrórum; sed memento manus tuæ et nóminis tui. ℣. Occísus es, Dómine, et redemisti nos Deo in sánguine tuo : * Audi. *Baruch*, 3. *Apoc.* 5.

IN III NOCTURNO.

FERIA IV ET SABBATO.

In Ps. Dixi : Custódiam vias meas, 91.

Ant. 2. D. Amove a me plagas tuas, Dómine : áuribus pércipe lácrymas meas.

In Ps. Beátus qui intélligit, 110.

Ant. 3. b. Numquid qui dormit, non adjíciet ut resurgat? Dómine, miserére mei, et resúscita me.

In Ps. Quemádmodum desíderat, 68.

Ant. 8. G. Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum : quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei!

℣. Quare tristis es, ánima mea, et quare conturbas me? ℟. Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi. *Ps.* 41.

Lectio VII. Job, 16 et 17.

Breves anni tránseunt; et sémitam per quam non revertar, ámbulo. Spíritus meus adtenuábitur, dies mei breviabuntur, et solum mihi súperest sepulcrum. Non peccávi, et in amaritudínibus morátur óculus meus. Líbera me, Dómine, et pone me juxta te; et cujusvis manus pugnet contra me.

℟. Scío quod Redemptor meus vivit, et in novíssimo die de terra surrectúrus sum, * Et in carne mea vidébo Deum meum. ℣. Oportet corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, et mortále hoc indúere immortalitátem; * Et. *Job*, 19. *I. Cor.* 15.

Lectio VIII. Job, 17.

Dies mei transiérunt; cogitatiónes meæ dissipátæ sunt, torquentes cor meum. Noctem vertérunt in diem, et rursum post ténebras spero lucem. Si sustinúero, infernus domus mea est; et in ténebris stravi léctulum meum. Putrédini dixi : Pater meus es; mater mea et soror mea, vérmibus. Ubi est ergo nunc præstolátio mea? et patiéntiam meam quis considerat?

℟. Qui dórmiunt in terræ púlvere, * Evigilábunt; álii in vitam æternam, et álii in oppróbrium, ut vídeant sem-

per. ℣. Omnes quidem resurgémus, sed non omnes immutábimur : * Evigilábunt. *Dan.* 12. *I. Cor.* 15.

Lectio IX. Job, 19.

PELLI meæ, consumptis cárnibus, adhæsit os meum; et derelicta sunt tantúmmodo lábia circa dentes meos. Miserémini meî, miserémini meî, saltem vos amíci mei; quia manus Dómini tétigit me. Quare persequímini me sicut Deus, et cárnibus meis saturámini? Quis mihi tríbuat ut scribantur sermónes mei? Quis mihi det ut exarentur in libro, stylo férreo et plumbi lámina; vel celte sculpantur in sílice? Scio enim quod Redemptor meus vivit, et in novíssimo die de terra surrectúrus sum : et rursum circúmdabor pelle mea, et in carne mea vidébo Deum meum; quem visúrus sum ego ipse, et óculi mei conspectúri sunt, et non álius. Repósita est hæc spes mea in sinu meo.

℟. Líbera me, Dómine, ab iis qui odérunt me : non absórbeat me profundum, neque úrgeat super me púteus os suum : * Exaudi me, quóniam † Benigna est misericórdia tua : § Intende ánimæ meæ, et líbera eam. ℣. Dómine Deus, Rex seculórum, solus pius es : * Exaudi me, quóniam benigna est misericórdia tua : intende ánimæ meæ, et líbera eam. ℣. Miserére mei, Dómine, fili David : Dómine, ádjuva me :†Benigna est misericórdia tua : intende ánimæ meæ, et líbera eam. ℣. Propósuit te Deus propitiatiónem per fidem propter remissiónem delictórum : § Intende ánimæ meæ, et líbera eam. *Repetitur* ℟. Líbera *usque ad* ℣. Dómine. *Ps.* 68. *Apoc.* 15. *Matth.* 15. *Rom.* 3.

(*Si continuo celebrandæ sint Laudes, statim inchoantur, sequentibus prætermissis.*)

℣. Réquiem æternam dona eis, Dómine; ℟. Et lux perpétua lúceat eis.

℣. Requiescant in pace. ℟. Amen.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobiscum ; ℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus.

ABSOLVE, quæsumus, Dómine, ánimam * fámuli tui *N.* (Sacerdótis *vel* Pontíficis) (vel fámulæ tuæ *N.*) (*vel* ánimas famulórum tuórum *N* et *N.* *vel* famulárum tuárum *N* et *N.*) et ánimas ómnium fidélium defunctórum, ab omni vínculo delictórum; ut in resurrectiónis glória, inter Sanctos et electos tuos resuscitáti respírent; Per eum qui ventúrus est judicáre vivos et mórtuos, et séculum per ignem. ℟. Amen.

℣. Requiescant in pace.
℟. Amen.

AD LAUDES.

In Ps. Miserére mei, Deus, secundum, 124.

Ant. 1. g. Secundum multitúdinem miseratiónum tuárum dele iniquitátem meam.

In Ps. Te decet hymnus, 65.

Ant. 8. G. Exaudi, Deus, oratiónem meam : ad te omnis caro véniet.

In Ps. Dómine, exaudi.... áuribus pércipe, 117.

Ant. 4. E. Propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me.

Canticum. Baruch, 3.

Dómine omnípotens, Deus Israel, * ánima in angústiis, et spíritus ánxius clamat ad te :

Audi, Dómine, et miserére, quia Deus es miséricors; * et miserére nostri, quia peccávimus ante te.

Quia tu sedes in sempiternum, * et nos períbimus in ævum ?

Dómine omnípotens, Deus Israel, * audi nunc oratiónem mortuórum Israel,

Et filiórum ipsórum qui peccavérunt ante te, et non audiérunt vocem Dómini Dei sui : * et agglutináta sunt nobis mala.

Noli meminisse iniquitátum patrum nostrórum ; * sed memento manus tuæ, et nóminis tui in témpore isto :

Quia tu es Dóminus Deus noster ; * et laudábimus te, Dómine.

Ant. 2. D. Miserére nostri, Dómine ; quia peccávimus ante te.

In Ps. Laudáte Dóminum in sanctis ejus, 47.

Ant. 7. b. Omnis spíritus laudet Dóminum.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. a. Ego sum resurréctio et vita : qui credit in me, etiamsi mórtuus fúerit, vivet; et omnis qui vivit et credit in me, non moriétur in æternum. *Joan.* 11.

Pater *etc, ut supra in Vesperis,* LXIX.

PRÆPARATIO AD MISSAM,

Ad Libitum Sacerdotis.

Ps. Quam dilecta, 86. Benedixisti, 46. Inclína, Dómine, *cum sua divis.* 125. Crédidi, 89. De profundis, 73.

Ant. Dómine, memor esto mei; et ne vindictam sumas de peccátis meis, neque reminiscáris delicta mea. *Tob.* 3.

PRECES.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.

Pater noster, *etc.*

℣. Et ne nos indúcas, *etc.*

℣. Ego dixi, Dómine, miserére mei : ℟. Sana ánimam

meam, quia peccávi tibi. *Ps.* 40.

℣. Convértere, Dómine; úsquequo? ℟. Et deprecábilis esto super servos tuos. *Ps.* 89.

℣. Fiat misericórdia tua, Dómine, super nos, ℟. Quemádmodum sperávimus in te. *Ps.* 32.

℣. Sacerdótes tui induantur justítiam, ℟. Et sancti tui exsultent. *Ps.* 131.

℣. Ab occultis meis munda me, Dómine, ℟. Et ab aliénis parce servo tuo. *Ps.* 18.

℣. Dómine, exaudi, *etc.*

Orémus.

Orationes Sacr. Leon. etc.

Aures tuæ pietátis, mitíssime Deus, inclína précibus nostris, et grátia sancti Spíritus illúmina cor nostrum; ut tuis mystériis digne ministráre, teque æterna caritáte dilígere mereámur.

Deus, cui omne cor patet, et omnis voluntas lóquitur, et quem nullum latet secrétum: purífica per infusiónem sancti Spíritus cogitatiónes cordis nostri, ut te perfecte dilígere et digne laudáre mereámur.

Ure igne sancti Spíritus renes nostros et cor nostrum, Dómine; ut tibi casto córpore serviámus, et mundo corde placeámus.

Mentes nostras, quæsumus, Dómine, Paraclétus qui a te procédit illúminet, et indúcat in omnem, sicut tuus promísit Fílius, veritátem.

Adsit nobis, quæsumus, Dómine, virtus Spíritus sancti; quæ et corda nostra clementer expurget, et ab ómnibus tueátur adversis.

Deus, qui corda fidélium sancti Spíritus illustratióne docuisti: da nobis in eódem Spíritu recta sápere, et de ejus semper consolatióne gaudére.

Conscientias nostras, quæsumus, Dómine, visitando purífica; ut véniens Dóminus noster Jesus Christus Fílius tuus, parátam sibi in nobis invéniat mansiónem; Qui tecum vivit et regnat Deus. ℟. Amen.

FORMULA INTENTIONIS.

Gregorius Papa XIII concessit cuilibet Sacerdoti, hanc formulam devote ante Missam recitanti, quinquaginta annorum Indulgentiam.

Ego volo Missam celebráre, et confícere Corpus et Sánguinem Dómini nostri Jesu Christi, juxta ritum sanctæ Románæ Ecclésiæ, ad laudem omnipotentis Dei, totiusque Cúriæ triumphantis; ad utilitátem meam, totiusque Ecclésiæ militantis et patientis; pro ómnibus qui se commendavérunt oratiónibus meis in génere et spécie, et pro felíci statu sanctæ Románæ Ecclésiæ. Amen.

Gáudium cum pace, emendatiónem vitæ, spátium veræ pœniténtiæ, grátiam et consolatiónem sancti Spíritus, perseverántiam in bonis opéribus, cor contrítum et humiliátum, atque felícem vitæ meæ consummatiónem tríbuat mihi omnípotens et miséricors Dóminus. Amen.

Sacerdos dicat, cum manus lavat:

Da, Dómine, virtútem mánibus meis, ad abstergendam omnem máculam, ut sine pollutióne mentis et córporis váleam tibi servíre.

Ad Amictum.

Impóne, Dómine, cápiti meo gáleam salútis, ad expugnandos diabólicos incursus.

Ad Albam.

Dealba me, Dómine, et munda cor meum; ut in sánguine Agni dealbátus, gáudiis pérfruar sempiternis.

Ad Cingulum.

Præcinge me, Dómine, cíngulo puritátis, et exstingue in lumbis meis humórem libídinis; ut máneat in me virtus continéntiæ et castitátis.

Ad Manipulum.

Mérear, Dómine, portáre manípulum fletus et dolóris; ut cum exsultatióne recípiam mercédem labóris.

Ad Stolam.

Redde mihi, Dómine, stolam immortalitátis, quam pérdidi in prævaricatióne primi parentis: et quamvis indignus accédo ad tuum sacrum Mystérium, mérear tamen gáudium sempitérnum.

Ad Casulam.

Dómine, qui dixisti: Jugum meum suáve est, et onus meum leve; fac ut istud portáre sic váleam, quod cónsequar tuam grátiam. Amen.

IN MISSA MAJORI,

Subdiaconus ad Tunicam.

Túnica jucunditátis, et induménto lætítiæ índuat me Dóminus.

Diaconus ad Dalmaticam.

Indue me, Dómine, induménto salútis, et vestiménto lætítiæ, et Dalmática justítiæ circumda me semper.

GRATIARUM ACTIO POST MISSAM.

Ps. Dóminus regit me, 86. *Ps.* Benedícam Dóminum, *cum sua divisione*, 87. *Ps.* Bénedic, ánima mea, Dómino, et ómnia, *cum sua divisione*, 70.

Ant. O quam suávis est, Dómine, Spíritus tuus! qui, ut dulcédinem tuam in fílios demonstráres, pane suavíssimo de cœlo præstito, esurientes reples bonis, dívites dimittens inánes. *Sap.* 12 *et* 16. *Luc.* 1.

PRECES.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.

Pater noster, *etc.*

℣. Et ne nos indúcas, *etc.*

℣. Memóriam fecit mirabílium suórum miséricors et miserátor Dóminus : ℟. Escam dedit timéntibus se. *Ps.* 110.

℣. Quid est homo, quod memor es ejus? ℟. Aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum? *Ps.* 8.

℣. Sicut ádipe et pinguédine repleátur ánima mea; ℟. Et lábiis exsultatiónis laudábit os meum. *Ps.* 62.

℣. Non nobis, Dómine, non nobis; ℟. Sed Nómini tuo da glóriam. *Ps.* 113.

℣. Nunc dimittis servum tuum, Dómine, secundum verbum tuum, in pace; ℟. Quia vidérunt óculi mei Salutáre tuum. *Luc.* 2.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Ps.* 101.

Orémus.

Orationes Sacr. Gelas. etc.

Visita, quæsumus, Dómine, famíliam tuam : et corda sacris dicáta mystériis pervígili tuére pietáte; ut remédia salútis æternæ, quæ te miserante percípiunt, te protegente custódiant.

Mensa tua nos, Deus, a delectatiónibus terrénis expédiat; et cœléstibus semper instruat aliméntis.

Cognoscimus, Dómine, tuæ circa nos cleméntiæ largitátem; et ídeo fiduciálius implorámus, ut quos páscere non desistis imméritos, et digne tibi servíre perfícias, et donis ubérióribus prosequáris.

Tua nos, Dómine, medicinális operátio, et a nostris perversitátibus expédiat, et tuis semper fáciat hærére mandátis.

Majestatem tuam, Dómine, supplíciter exorámus, ne períre patiáris quibus tanta remédia providisti; sed cum divíni frequentatióne mystérii crescat nostræ salútis effectus.

Actiones nostras, quæsumus, Dómine, adspirando præveni, et adjuvando prosequere; ut cuncta nostra orátio et operátio a te semper incípiat, et per te semper finiátur.

Adjuvet nos grátia tua, omnípotens Deus; ut qui offícium Sacerdotále suscépimus, digne ac devóte tibi in omni puritáte, et consciéntia bona famulári valeámus : et si non póssumus in tanta innocéntia vitæ conversári, ut debémus; concéde nobis tamen digne flere mala quæ géssimus; et in spíritu hu-

militátis, ac bono voluntátis propósito, tibi fervéntius de cétero deservíre; Per Christum.

ORATIO PRÆPARATORIA

AD SACRAMENTUM QUÒDLIBET MINISTRANDUM.

℣. Veni, sancte Spíritus; ℟. Reple tuórum corda fidélium, et tui amóris in eis ignem accende.

℣. Emittes Spíritum tuum et creabuntur, ℟. Et renovábis fáciem terræ.

Orémus.

Domine Deus omnípotens, qui me, licet indignum, propter tuam misericórdiam ministrum fecisti Sacerdotális offícii: propítius esto mihi peccatóri, ut condigne possim divínæ cleméntiæ tuæ sacramenta fidélibus ad ea confugiéntibus ministráre; Per Christum Dóminum nostrum.

GRATIARUM ACTIO

POST SACRAMENTI CUJUSLIBET ADMINISTRATIONEM.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.

Pater noster, *etc.*

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat.

Orémus.

Omnipotens et miséricors Deus, qui mihi indigno fámulo tuo, ad sacrum ministérium peragendum adesse dignátus es: ne respícias delicta mea, sed fidem Ecclésiæ tuæ; et præsta ut in fámulis tuis grátia tua illud intérius perfíciat quod extérius a nobis ópere exercétur; et si quid in ipso per nostram fragilitátem défuit, tua benignus misericórdia supplére dignéris; Per Christum.

ORDO MINISTRANDI

SACRAMENTUM POENITENTIÆ.

Antequam ad Tribunal accedat Confessarius, sequentibus vel similibus aliis se muniat precibus.

℣. Cor mundum crea in me, Deus, ℟. Et spíritum rectum ínnova in viscéribus meis.

℣. Ne projícias me a fácie tua, ℟. Et Spíritum sanctum tuum ne áuferas a me.

℣. Redde mihi lætítiam salutáris tui, ℟. Et spíritu principáli confirma me.

℣. Docébo iníquos vias tuas,

℟. Et ímpii ad te converten-tur. *Ps.* 50.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat.

Orémus.

Deus, sub cujus óculis omne cor trépidat, et consciéntiæ cunctórum pavescunt; propitiáre fámulis et famulábus tuis, et cunctórum malórum et peccatórum medére languóribus; ut sicut nemo liber est a culpa, ita nemo sit aliénus a vénia; Per Christum.

Dicit Pœnitens :

Benedic mihi, Pater, quia peccávi.

Sacerdos subjungit :

Dóminus sit in corde tuo, et in lábiis tuis; ut íntegre, et ánimo contríto confiteáris ómnia peccáta tua; in nómine Patris, et † Fílii, et Spíritus sancti. Amen.

Deinde Pœnitens dicit :

Confíteor Deo, *etc., usque ad* mea culpa; *et post Confessionem reliqua prosequitur.*

Tum Sacerdos, aperto capite, dicit :

Misereatur tui omnípotens Deus, et dimissis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam ætérnam. Amen.

Indulgentiam, absolutiónem, † et remissiónem peccatórum tuórum tríbuat tibi omnípotens et miséricors Dóminus. Amen.

Injuncta vero pœnitentia, operto capite, dextera super caput Pœnitentis extensa, eum absolvit hoc modo :

Dominus noster Jesus Christus qui est summus Póntifex, per suam piíssimam misericórdiam, te absolvat; et ego, auctoritáte ipsíus, mihi licet indigníssimo concessa, absolvo te, in primis, ab omni vínculo excommunicatiónis (suspensiónis), et interdicti, in quantum possum, et tu índiges : Deinde, Ego te absolvo a peccátis tuis; in nómine Patris, et † Fílii, et Spíritus sancti. Amen.

Si Pœnitens sit laicus, omittitur vox suspensiónis.

Deinde manum removens, aperto capite, subdit : Pássio Dómini nostri Jesu Christi, mérita beátæ Maríæ Vírginis et ómnium Sanctórum, suffrágia sanctæ matris Ecclésiæ, quidquid boni féceris et mali sustinúeris, váleant tibi in remissiónem peccatórum, augmentum grátiæ, et præmium vitæ ætérnæ. Amen.

ITINERARIUM.

Viator in ipso itineris ingressu, dicat preces quæ sequuntur.

In Cant. Evangelicum, Benedictus, 130.

Ant. Dóminus custódiet rectórum salútem, et próteget gradientes simplíciter, vias Sanctórum custódiens. *Prov.* 2.

Kyrie, eléison. Christe, eléison. Kyrie, eléison.

Secreto, Pater noster.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem, ℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Bene ambulémus, et sit Deus in itínere nostro, ℟. Et Angelus ejus comitétur nobiscum. *Tob.* 5.

℣. Prósperum iter fáciat nobis Deus, ℟. Deus noster, Deus salvos faciendi. *Ps.* 67.

℣. Dóminus rectos fáciat gressus nostros; ℟. Itínera autem nostra in pace prodúcat. *Prov.* 4.

℣. Vias tuas, Dómine, demonstra nobis; ℟. Et sémitas tuas édoce nos. *Ps.* 24.

℣. Dírige sémitam pédibus nostris, Dómine; ℟. Et omnes viæ nostræ stabilientur. *Prov.* 4.

℣. Duc nos, Dómine, per sémitam; ℟. Et currentes non habébimus offendículum. *Prov.* 4.

℣. Non nobis pláceat, Dómine, malórum via; ℟. Nec transeámus per illam. *Prov.* 4.

℣. Pedes nostri non descendant in mortem; ℟. Et ad ínferos gressus nostri non pénetrent. *Prov.* 5.

℣. Oculi nostri recta vídeant; ℟. Et pálpebræ nostræ præcédant gressus nostros. *Prov.* 4.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Ps.* 101.

℣. Dóminus vobiscum; ℟. Et cum spíritu tuo.

Orationes Sacr. Gelas. etc.

Deus, qui fílios Israel per maris médium sicco vestígio ire fecisti, quique Magis iter ad te, stella duce, pandisti: tríbue nobis, quæsumus, iter prósperum, tempusque tranquillum; ut, Angelo tuo sancto cómite, ad eum quo pérgimus, locum, ac demum ad æternæ salútis portum pervenire felíciter valeámus.

Deus, qui Abraham púerum tuum de Ur Chaldæórum eductum, per omnes suæ peregrinatiónis vias illæsum custodisti; quæsumus, ut nos fámulos tuos custodíre dignéris: esto nobis, Dómine, in procinctu suffrágium, in via solátium, in æstu umbráculum, in plúvia et frígore tegumentum, in lassitúdine vehículum, in adversitáte præsídium, in lúbrico báculus, in naufrágio portus; ut, te duce, quo téndimus, próspere perveniámus, et demum in-

cólumes ad própria redeámus.

Deus, qui ineffábili providéntia sanctos Angelos tuos ad nostram custódiam míttere dignáris: largíre supplícibus tuis, ut in te sperantes custódiant, et ab ómnibus itínerum perículis tueantur; Per Dóminum.

Benedictio.

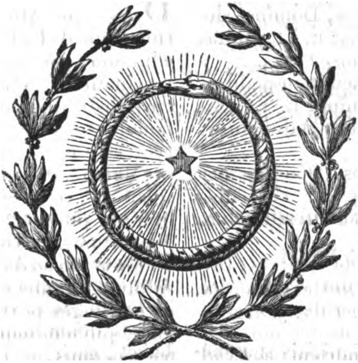
In viam pacis et prosperitátis dírigat nos omnípotens et miséricors Dóminus; et Angelus Ráphael comitétur nobiscum in via, ut cum pace, salúte et gáudio revertámur ad própria. *Tob.* 5. ℟. Amen.

Si per loca hæretica iter habetur, addatur quod sequitur:

℣. Illumináre his qui in ténebris et in umbra mortis sedent; ℟. Ad dirigendos pedes nostros in viam pacis. *Luc.* I.

Oratio Brev. Nem.

Omnipotens et misericors Deus, qui amas ánimas et neminem vis períre, immensam cleméntiam tuam supplíciter implorámus pro animábus fratrum nostrórum, qui pravitátis hærética fallácìis decepti, a via veritátis aberrant. Exaudi quas pro illórum obcæcatióne preces deférimus. Aufer velámen a córdibus eórum: ut omni pravitáte depósita resipiscant; ágnita veritátis tuæ luce, a suis ténebris eruantur; eamdemque nobiscum Unam, Sanctam, Cathólicam et Apostólicam Ecclésiam matrem agnoscentes, sincéram sectentur doctrínam Dómini nostri Jesu Christi Fílii tui, qui solus est via, véritas et vita, cui sit glória et impérium per infiníta sécula seculórum. ℟. Amen.

CANONES
PARTIS ÆSTIVÆ.

PRÆNOTANDA DE QUIBUSDAM CONCILIIS IN HAC PARTE BREVIARII CITATIS, QUIBUS INTERFUERUNT EPISCOPI MELDENSES.

1° *Anno* 829. *Concilium Parisiense sextum; cui aderant S. Aldricus Senonensis et Hubertus I Meldensis. In eodem Concilio specialiter approbatum fuit Cabilonense secundum, anno* 813 *celebratum.*

2° *An.* 845. *Concilium Meldense primum; cui interfuit Hubertus I Meldensis cum Metropolitanis et aliis Episcopis Provinciarum Senonensis, Remensis et Bituricensis. Hoc Concilium anno sequenti terminatum fuit Lutetiæ; unde dictum est et Parisiense.*

3° *An.* 1485. *Concilium Senonense; cui aderat Joannes Lhuilier, Episc. Meldensis. Præerat vero Tristandus de Salazar Senon. Archiepisc. olim Episc. Meld. In eodem Conc. innovata sunt Decreta alterius Conc. Senon. habiti an.* 1461, *cui adfuerat Joannes du Drac, Meld. Episc.*

4° *An.* 1528. *Concilium Parisiense alias Senonense; cui aderat Guillelmus Brissonnet, Episc. Meldensis; præerat vero Cardinalis Antonius Duprat, Archiepisc. Senonensis, olim. Episc. Meldensis.*

5° *Ab an.* 1545 *ad* 1563. *Concilium Tridentinum. Huic sacrosanctæ Synodo interfuit Ludovicus de Brezé, Meldensis Episcopus, sub Papa Pio IV, quo regnante habitæ sunt Sessiones XVII et sequentes usque ad ultimam, videlicet a die* 18 *Januarii* 1562 *usque ad diem* 4 *Decembris*, 1563.

6° *An.* 1724. *Henricus Cardinalis de Bissiaco Episcopus Meldensis Statuta Synodalia Ecclesiæ Meldensis selecta et in unum Corpus digesta in lucem edidit.*

MENSE MAIO.

De Officiis Episcoporum.

DIE XVIII.

Ex Concílio Mexicáno. *An.* 1585. *Lib.* 3. *Tit* 1. §. 2.

Episcopi dignitátis suæ mémores, sic vitam institúant, ut decet ministros Christi et successóres Apostolórum; tanquam Angeli custódes pópulo sibi commisso invígilent, ac ea, quam majórem nemo habet, caritáte sint accensi,

ut ánimam suam pro óvibus ponant. Quod húmeris étiam angélicis formidandum onus et humánis omníno impar, quia própriis víribus sustinére non possunt, a Deo petant auxílium et oratióni frequenter vacent; ut mente illuminentur, et ad Dei honórem populíque salútem dirigantur.

DIE XIX.

Ex Concíliis * Remensi, ** Tridentíno, et *** Parisiensi sexto. **An.* 1583. *Cap. de Episc. n.* 1. ***An.* 1563. *Sess.* 25. *Cap.* 1. *de Reform.* ****An.* 829. *Cap.* 23.

Cum in Epíscopos, velut supra montem pósitos, ómnium óculi conjecti esse sóleant; hortámur íllos, ut Epíscopi esse, quam dici malint: invigilentque diligenter juxta nomen suum grégibus suis, et lupos ab ovíli Christi pro viríli árceant..... Imprímis ita mores suos omnes compónant, ut réliqui ab eis frugalitátis, modéstiæ, continéntiæ, ac quæ nos tantópere commendat Deo, sanctæ humilitátis exempla pétere possint..... Epíscopus non sibi dominátum superbus usurpáre contendat, sed apostólicis informátus elóquiis et exemplis, servum se cunctis exhíbeat.

DIE XX.

Ex Concíliis * Tridentíno, et ** Meldensi primo. *An.* 1563. *Sess.* 25. *de Reform. Cap.* 1. ** *An.* 846. *Can.* 25.

Epíscopi tota in domo cáveant, ne quid appáreat quod a sancto hoc institúto sit aliénum; quodque non simplicitátem, Dei zelum, ac vanitátum contemptum præ se ferat.... Salúbre et decens esse cognóscitur, ut non solum, secundum Apóstolum, dómui suæ spirituáliter Epíscopus bene præsit, verum étiam et domum temporálem bene ordinátam et compósitam hábeat, ut quicumque conversatiónem et domos conversatiónis ipsíus víderit, habitácula ea Religiónis váleat computáre.

DIE XXI.

Ex Concílio Mediolanensi tértio, sub sancto Cárolo. *An.* 1573. *Tit.* 10.

Epíscopus, cujus in primis est Sacerdotálem dignitátem tuéri, ut láici hómines discant Sacerdótes tanquam parentes ab ipsis únice in Christo díligi et coli étiam debére, effíciat ut semper illis a laicális órdinis viris débitus tribuátur locus et honor. Idem prætérea ne patiátur Sacerdótem quemquam abjéctius se gérere, quam Sacerdótis dígnitas póstulat. Sacerdótes vero morbo, senectutisve incómmodis affectos, qui Sacerdotále munus præstáre néqueunt, inopiáque premuntur, in locum áliquem cogi curet, aut álio modo eis cónsulat et provídeat, ubi victus suppeditétur.

DIE XXII.

Ex Concíliis * Tridentíno,

et ** Senonensi *An. 1547. *Sess.* 6. *de Reform. Cap.* 1. ***An.* 1485. *Art.* 2. *Cap.* 1.

Implere ministérium suum nequáquam posse sciant Epíscopi, si greges sibi commíssos mercenariórum more déserant, atque óvium suárum, quarum sanguis de eórum est mánibus a suprémo Júdice requirendus, custódiæ mínime incumbant; cum certíssimum sit non admitti Pastóris excusatiónem, si lupus oves cómedit, et Pastor nescit..... Epíscopi in suis Diœcésibus (nisi ex causa necessária, honesta vel probábili) resídeant: et principáliter post tempus visitatiónis, in civitáte sua mansiónem fáciant.

DIE XXIII.

Ex Concíliis * Tridentíno, et ** Narbonensi. **An.* 1563. *Sess.* 24. *de Reform. Cap.* 3. ***An.* 1609. *Cap.* 27.

Episcopi própriam diœcésim per se ipsos, aut, si legítime impedíti fúerint, per suum generálem Vicárium, aut Visitatórem, si quotannis totam, propter ejus latitúdinem, visitáre non póterunt, saltem majórem ejus partem; ita tamen, ut tota visitátio biénnio per se vel Visitatóres suos compleátur, visitáre non prætermittant........ Ecclésias vísitent moderáto comitátu, ne súbditos nímiis súmptibus ópprimant. Abúsus, si qui irrépserint, tollant; modos státuant quibus in pósterum vitári possint.

DIE XXIV.

Ex Concílio Mediolanensi quarto, sub sancto Cárolo. *An.* 1576. *Tit.* 3.

Parochus aliusve Ecclésiæ Rector, vel Præfectus, in qua animárum curam gerit, cum visitandus erit, pastoráles Epíscopi lítteras, visitatiónis nómine éditas, duóbus ante illíus adventum próximis festis diébus, intra Missárum solémnia, cum pópuli frequéntia adest, de scripto récitet. Quam litterárum editorumve Episcopálium evulgatiónem recitationemve, et sermóne, et concióne, et monitiónibus, et omni álio, tum público, tum priváto, cohortatiónum offício prosequátur, quo fidélium ánimos diligéntius præparet atque éxcitet ad suscipiendum visitatiónis Episcopális offícium ubérrimo ac salutári cum animárum fructu. Illud porro curet, ut nemo, chrísmate non ante confirmátus, modo ætáte in Confirmatiónis lítteris Episcopálibus præscripta sit, illud ab eódem tunc non accípiat.

DIE XXV.

Ex Concílio Tridentíno. *An.* 1563. *Sess.* 24. *de Reform. Cap.* 3.

Visitationum (Episcopálium) præcípuus sit scopus sanam orthodoxamque doc-

trínam, expulsis hærésibus, indúcere; bonos mores tuéri, pravos corrígere, pópulum cohortatiónibus et admonitiónibus ad religiónem, pacem, innocentiamque accéndere; cétera, prout locus, tempus et occásio feret, ex visitántium prudéntia, ad fidélium fructum constitúere. Fabricárum réditus in usus Ecclésiæ necessários et útiles, prout sibi expedíre magis visum fúerit, expendi curent.

DIE XXVI.

Ex Concílio Parisiensi. *An.* 1528. *Decret. Mor. Cap.* 21.

Dioecesani diligenter visitábunt Breviária, Missália, Antiphonária, ac Sanctórum Legendas. Et quæ deprehénderint non satis pro Ecclésiæ dignitáte conveniéntia, ipsi contínuo resecábunt.

DIE XXVII.

Ex Concílio Bracarensi secundo. *An.* 572. *Can.* 1.

Episcopi per diœcéses ambulantes, primum discútiant Cléricos, quómodo órdinem Baptismi téneant, vel Missárum; et quáliter quæcumque offícia in Ecclésia péragant. Et si recte quidem invénerint, Deo grátias agant; si autem mínime, docére debent ignáros. Postquam ergo suos Cléricos discússerint vel docúerint Epíscopi, convocáta plebe ipsíus Ecclésiæ, dóceant illos, ut fúgiant peccáta; aut quod nolunt sibi fíeri, non fáciant álteri. Sic póstea Epíscopus de Ecclésia illa proficiscátur ad áliam.

De Vicariis Generalibus.

DIE XXVIII.

Ex Concíliis * Senonensi, et **Aquisgranensi. **An.* 1485. *Art.* 2. *Cap.* 1. ***An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 138.

Episcopi Ecclesiásticos viros in divínis Scriptúris et Canónibus erudítos, præsertim in visitatiónibus suis, secum semper hábeant...... Vice (Prælatórum) fungentes, sicut álios præcédunt magistério, ita nimírum innocentis vitæ informent exemplo; ut juxta Apóstolum, exemplo sint céteris in verbo, in conversatióne, in caritáte, in fide, in castitáte.

De Canonicis.

DIE XXIX.

Ex Concíliis * Rothomagensi, et ** Burdigalensi. **An.* 1581. *De Episc. et Capit. n.* 15. ***An.* 1624. *Cap.* 9.

Canonici Cathedrálium Ecclesiárum ea sint morum integritáte ornáti, ut nomen suum tuéri et retinére possint, ac præ áliis Cléricis Canónici seu Reguláres, ex observáta Ecclesiásticæ disciplínæ perféctius régula, nominári mereantur; a quibus céteros

stúdium et amórem, ac tanquam régulam cultus divíni non pígeat accípere.......... Decet persónas ita probitáte ac sciéntia commendátas ad Canonicátus elígere et adsúmere, ut ex iis corpus Capítuli coalescens, senátus Episcopórum, unde consílium accersant, mérito dici possit.

DIE XXX.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An*. 816. *Lib*. 1. *Cap*. 131.

Canonici laudes Deo in commúne persolventes pro suis, populorumque, quorum oblatiónibus vivunt, delictis Dóminum exórent. Cáveant étiam ne pro réquie sibi in locis divíno cúltui mancipátis concessa, ótio tórpeant; sed magis in persolvendis divínis láudibus promptióres ac devotióres exsistant; ut per hanc quiétem bene operantes, ad eam quæ fine caret pervenire váleant.

DIE XXXI.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An*. 816. *Lib*. 1. *Cap*. 145.

Canonici discórdiam fúgiant; et quos discordantes invénerint, ad caritátis concórdiam révocent: amóri Christi nihil præpónant, próprio Epíscopo secundum canónicam institutiónem obtémperent, doctrínis spiritálibus óperam dent, irreprehensibíliter vivant: senióres spiritáliter junióres díligant: junióres seniórlbus obséquium dignum exhíbeant. Doctióres minus doctis nequáquam se præferant, sed magis eos cum caritáte ædíficent; neque hi qui nobilitáte géneris aut virtútum donis pollent, céteris se túmide supen extollant.

MENSE JUNIO.

De Officio tum privato tum publico; necnon de disciplina in Choro servanda.

DIE I.

Ex Excerptatiónibus Egberti Eboracensis Epíscopi. *An*. 747. *Can*. 28.

Septem Synaxes sancti Patres canendas constituérunt, quas omni die debémus sollícite réddere Deo pro nobis et pro omni pópulo Christiáno, sicut Psalmista testátur, dicens: Sépties in die laudem dixi tibi super judícia justítiæ tuæ; et ínsuper Missas non omíttere.

DIE II.

Ex Concíliis * Parísiensi, et ** Narbonensi. **An*. 1429. *Cap*. 1. ***An*. 589. *Can*. 2.

Servitium Ecclesiásticum

tanto sánctius et reveréntius fíeri oportet, quanto ille ad cujus fit laudem et honórem, sánctior atque gloriósior exsistit..... Per quemque Psalmum Glória dicátur omnipotenti Deo: per majóres vero Psalmos, prout fúerint prolíxius, pausatiónes fiant; et per quamque pausatiónem Glória Trinitátis Dómino decantétur.

DIE III.

Ex Synodo diœcesána Mediolanensi undécima, sub sancto Cárolo. *An.* 1584. *Monit. de divinis Offic.*

Martyrologii usus in Ecclésia Dei pérvetus, ita retentus est, ut in choro públice illud legi solemne semper fúerit. Quod in perpétuum deinceps ita retinéri mandámus, ut de more in choro recitétur. Sacerdótes et sacris initiátos, qui divíni Offícii in choro collegiátim recitandi lege devincti non sunt, hortámur ut pro pietátis sacerdotális stúdio, quo ardéntius Sanctórum exemplis ex Martyrológii étiam lectióne ad imitatiónem propósitis, ad sanctæ vitæ cursum progrediantur; idem quoque institútum usumque cum Patrum régulis congruentem pia sollicitúdine suscípiant.

DIE IV.

Ex Concílio Mediolanensi quarto, sub sancto Cárolo. *An.* 1576. *Part* 3. *Cap.* 7.

Omnes qui canonicárum Horárum offíciis devincti estis, statas eas preces Horárias recitáte; nec vero negligenter, sed attente, pie, decóre, supplicíque mente illas dícite. Explétis Horárum Canonicárum Offíciis, si quid in illis aut negligéntia, aut ália culpa commiséritis, páululum colligentes vos, véniam a Deo pétite.

DIE V.

Ex Concílio Basileensi. *An.* 1435. *Sess.* 21. *Can.* 5, *acceptato in Concilio Senonensi*, 1460.

Quoscumque in sacris constitútos, cum ad Horas canónicas teneantur, ádmonet hæc sancta Synodus, si oratiónes suas Deo acceptas fore cúpiunt, ut non in gútture vel inter dentes, seu deglutiendo aut syncopando dictiónes; nec collóquia vel risus intermiscendo; sed sive soli, sive adsociáti, diurnum nocturnumque offícium reverenter verbisque distinctis péragant; ac tali in loco, unde a devotióne non retrahantur; ad quam se dispónere et præparáre debent, juxta id quod scriptum est: Ante oratiónem præpara ánimam tuam, ne sis quasi qui tentat Deum.

DIE VI.

Ex Concílio Trevirensi. *An.* 1549. *Decret.* 6.

Omnes qui Horis canónicis persolvendis deputáti sunt, dent óperam, ut collectis ánimis, quoad fíeri potest, dé-

bitum pensum absolvant; semper caventes ne prophéticum illud áudiant: Lábiis quidem me honórant, cor autem eórum longe est a me. Quid autem est voce quidem psállere, mente autem domum aut forum circumíre, nisi hómines fállere, et Deum irridére?

DIE VII.

Ex Concílio Mediolanensi quinto, sub sancto Cárolo. *An.* 1579. *Part.* 3. *Cap.* 6.

Chori disciplína plena est pietátis, ac proptérea sancte ab eis observanda est, qui in eum locum convéniunt ad Dei laudes concelebrandas.

DIE VIII.

Ex Concílio Bituricensi. *An.* 1584. *Tit.* 1. *Can.* 8.

Introeuntes ecclésiam, divíni Offícii sive celebrandi, sive audiendi grátia, frontem aqua benedicta aspergant, et signo crucis sese múniant, ac genu flexo adórent, præsertim Clérici, simul atque chorum ingressi erunt.

DIE IX.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 132.

Cum Ecclésiam vel ad divínæ laudis débita solvenda, vel ad agenda Missárum solémnia intrámus, semper Angélicæ præséntiæ mémores, cum timóre et veneratióne competenti cœleste compleámus Offícium; ne si, (quod absit,) id negligenter, aut inhoneste, vel tépide explevérimus, in senténtiam qua dícitur, Maledictus homo qui opus Dei fécerit negligenter, miserabíliter labámur.

DIE X.

Ex Concílio Parisiensi. *An.* 1528. *Decret. Mor. Cap.* 18.

Cum psallendi grátia in chorum convéniant, muta aut clausa lábia tenére non debent: sed omnes, præsertim qui majóri funguntur honóre, in psalmis, hymnis et cánticis, Deo alácriter modulentur.

DIE XI.

Ex Concílio Mediolanensi quinto, sub sancto Cárolo. *An.* 1579. *Part.* 3. *Tit.* 6.

Clerus, cum psallendum est, primum Psalmi argumentum mente animóque concípiat; observet prætérea quis in Psalmo loquátur, an Deus, an Ecclésia, an pœnitens, an adspírans ad perfectiónem. Attendat item ad quem præcípue salutárem affectum Psalmus referátur. Cum ita se religióse parárit, magna ánimi attentióne se ad verba, sententiásque Psalmi accómmodet, ita ut laudet, gemat, extimescat, sicut Psalmórum voces índicant.

DIE XII.

Ex dúplici Concílio Parisiensi. *An.* 1429. *Tit.* 1. *et An.*

1528. *Decret. Mor. Cap.* 17 *et* 18.

In Psalmórum decantatióne pausas fáciant Clérici in médio vérsuum, prout cónvenit; nec pars chori psallitúra álium versum incípiat, ántequam ab ália parte sit omníno álius versus finítus, débitam faciendo inter solemne et feriále Offícium differéntiam..... Curent ergo Sacerdótes et Clérici suos cantus instituére; ut próvocent excitentque ad devotiónem compunctionemque, non ad lascíviam, cordisve aut ánimi titillatiónem.

DIE XIII.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 137.

Psalmi in Ecclésia non cursim, et excelsis atque inordinátis seu intemperátis vócibus, sed plane, ac dilúcide, et cum compunctióne cordis recitentur: ut, et recitántium mens illórum dulcédine pascátur, et audiéntium aures illórum pronuntiatióne demulceantur.

De Cantoribus et Pueris-Chori.

DIE XIV.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 133, 137.

Tales ad legendum, cantandum et psallendum in Ecclésia constituantur, qui plus velint in lectióne, vel cantu, pópuli ædificatiónem, quam populárem vaníssimam adulatiónem. Studendum summópere Cantóribus, ne donum sibi divínitus collátum vítiis fœdent, sed pótius illud humilitáte, castitáte et sobrietáte, et céteris sanctárum virtútum ornamentis exornent: quorum melódia ánimos pópuli circumstantis ad memóriam amoremque cœléstium, non solum sublimitáte verbórum, sed étiam suavitáte tonórum quæ dicuntur, érigat.

DIE XV.

Ex Concílio Bituricensi. *An.* 1584. *Tit.* 14.

Catholica Ecclésia cœlestem et triumphantem imitáta, choros Angelórum réferens, recte et sancte púeros Choristas in templis et ecclésiis constítuit, qui assíduis cántibus Chorum Ecclésiæ excitent. Et non tantum voce, sed étiam compósitis móribus et hábitu et littérulis pro captu ætátis ornátos esse oportet.

De Organis et Campanis.

DIE XVI.

Ex * Concílio Parisiensi et ** Statútis Francisci Harlæi, Parisiensis Archiepíscopi. * *An.* 1528. *Decret. Mor. Cap.* 17. ** *An.* 1674. *Art.* 32.

Organorum usum Ecclésia a Pátribus ad cultum servitiumque divínum recépit. Nó-

lumus ítaque quod orgánicis instrumentis résonet in Ecclésia impudíca aut lascíva melódia; sed sonus omníno dulcis, qui nihil præter hymnos divínos et cántica spirituália repræsentet.... Districte prohibémus in missis aut affixis programmátibus ad músicas ecclesiásticas, quasi ad theátra vel spectácula, fidéles invitári.

DIE XVII.

Ex Concílio Coloniensi primo. *An.* 1536. *Part.* 9. *Cap.* 14.

Benedicuntur Campánæ, ut sint tubæ Ecclésiæ militantis, quibus vocétur pópulus ad conveniendum in templum, et audiendum verbum Deí; Clerus vero ad annuntiandum mane misericórdiam Dei, et veritátem ejus per noctem: ut per illárum sónitum fidéles invitentur ad preces, et ut crescat in his devótio fídei.

De Electione Pastorum.

DIE XVIII.

Ex Concíliis * Albiensi et ** Lateranensi tértio. * *An.* 1254. *Can.* 56. ** *An.* 1179. *Can.* 8.

Cum in collatióne bonórum Ecclesiasticórum habéri débeat principáliter ante óculos solus Deus, districte præcípimus, ut ómnia Ecclesiástica bona persónis idóneis conferantur, remótis omni conditióne et pacto.... Nulla Ecclesiástica ministéria, alícui tribuantur seu promittantur, ántequam vacent; ne desideráre quis mortem próximi videátur, in cujus locum et benefícium se credíderit successúrum.

DIE XIX.

Ex Concílio Tridentíno. *An.* 1563. *Sess.* 24. *Decret. de Reform. Cap.* 1.

Qui ad promotiónem præficiendórum quodcumque jus habent, aut alióquin óperam suam præstant, imprímis meminerint nihil se ad Dei glóriam et populórum salútem utílius posse fácere, quam si bonos pastóres et Ecclésiæ gubernandæ idóneos promovéri stúdeant: eosque aliénis peccátis communicantes mortáliter peccáre, nisi quos digurióres et Ecclésiæ magis útiles ipsi judicáverint; non quidem précibus vel humáno affectu, aut ambiéntium suggestiónibus, sed eórum exigéntibus méritis, præfici diligenter curáverint.

¶ *Eadem diverse monet Bossuetius in suis Statutis synodalibus. An.* 1691. *n.* 13.

DIE XX.

Ex Concílio Coloniensi primo. *An.* 1536. *Cap.* 6.

Despiciunt, inquit Malachías Prophéta, nomen Dómini, qui cæcum, qui claudum, qui lánguidum ánimal

ad immolandum ófferunt. Quis vero cæcum ánimal offert, nisi qui indoctum in docti locum órdinat, et magistrum facit, qui vix discípulus esse póterat? claudum vero, qui lucra terréna quærentem locat in dignitáte? lánguidum dénique, qui vitiósum pro religióso habet, quique tardum et pigrum probat?

DIE XXI.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 14.

Contra indignos Pastóres Dóminus per Prophétam Osee, quéritur: Ipsi regnavérunt et non ex me: príncipes exstitérunt et non cognóvi. Ex se namque, et non ex arbítrio summi Rectóris regnant, qui nequáquam divínitus vocáti, sed sua cupiditáte accensi, culmen regíminis rápiunt pótius quam adsequuntur. Inútiles Sacerdótes internus Judex et próvehit et non cognoscit; quia quos permittendo tólerat, profecto per judícium reprobatiónis ignórat.

DIE XXII.

Ex Epístola Decretáli sancti Leónis Papæ ad Epíscopos Mauritániæ Cæsariensis. *An.* 440. *Epist.* 1. *Cap.* 4.

Si ad honóres mundi sine suffrágio témporis, sine mérito labóris, indignum est perveníre, quam díligens et quam prudens habenda est dispensátio cœléstium dignitátum, ne his Ecclésia Dómini regenda credátur, qui (sunt) legitimárum institutiónum néscii, et totíus humilitátis ignári.

DIE XXIII.

Ex Libro sancti Bernardi Abbátis de Consideratióne ad Eugénium Papam. *Lib.* 4. *Cap.* 4. *n.* 11, 12.

Curæ tibi máxime sit introdúcere tales, quos póstmodum introduxisse non pœníteat. Itaque non volentes, neque currentes adsúmito, sed cunctantes, sed renuentes: étiam coge illos, et compelle intráre.

DIE XXIV.

Ex Sermóne Synodáli Stéphani Tornacensis Epíscopi. *An.* 1197. *Serm.* 1.

Non quid fiat, sed quid fíeri débeat adtendámus. Generális enim est régula illa, et quæ locum habet in omni Sacerdóte, summo, médio, infimóve, ut ad regímen quærátur cogendus, rogátus recédat, invitátus fúgiat; sola illi suffragétur necéssitas se non excusandi. Si áliter factum est, vitáta est régula. Inter hæc clamat legis austéritas, stat rigor Cánonum intráre volentes arcens.

DIE XXV.

Ex Concílio Coloniensi primo. *An.* 1536. *Part.* 2. *Cap.* 23.

Ut omnem ambitiónis radícem Christus Discipulórum

córdibus exímeret, párvulum in médio illórum státuit, deque primátu certáre prohíbuit. Quare meminérimus pótius offícii nostri quam dignitátis : neque enim ad dominatiónem vocáti sumus, sed ad opus.

DIE XXVI.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An.* 816. *Lib.* I. *Cap.* 13.

PENSANDUM valde est, ad culmen quisque regíminis quáliter véniat : atque ad hoc rite pervéniens, quáliter vivat : et bene vivens, quáliter dóceat : et recte docens, infirmitátem suam quotídie quanta consideratióne cognoscat : ne aut humílitas accessum fúgiat, aut perventióni vita contradícat, aut vitam doctrína destítuat, aut doctrínam præsúmptio extollat.

DIE XXVII.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An.* 816. *Lib.* I. *Cap.* 13.

IPSE ad dignitátem Pastorális offícii debet próvehi qui ad aliéna capienda non dúcitur, sed própria largítur : qui per pietátis víscera cítius ad ignoscendum fléctitur, sed non plus quam decet ignoscens, ab arce rectitúdinis inclinátur : qui nulla illícita pérpetrat, sed perpetráta ab áliis, ut própria deplórat : qui ex affectu cordis aliénæ infirmitáti compátitur, sicque in bonis próximi sicut in suis provéctibus lætátur.

DIE XXVIII.

Ex Concílio Meldensi. *An.* 845. *Can.* 30.

SI quis de Ordine sacerdotáli, contemptu minóris Ecclésiæ, ambitióse et ímprobe ad potiórem adspiráre conténderit, canónica erga eum definítio conservétur.

DIE XXIX.

IN FESTO SS. PETRI ET PAULI.

Ex Concílio Florentíno Œcuménico. *An.* 1439. *In definitione.*

† DIFFINIMUS sanctam Apostólicam Sedem, et Románum Pontíficem in universum orbem tenére primátum; et ipsum successórem esse beáti Petri Príncipis Apostolórum, et verum Christi Vicárium, totiusque Ecclésiæ caput, et ómnium Christianórum patrem ac doctórem exsístere; et ipsi, in beáto Petro, pascendi, regendi, et gubernandi universálem Ecclésiam, a Dómino nostro Jesu Christo plenam potestátem tráditam esse.

Onus Pastorale non facile dimittendum.

DIE XXX.

Ex Epístola Innocéntii Papæ tértii ad Epíscopum Calaritánum. *An.* 1206. *Decret. Lib.* I. *Tit.* 9.

SI humilitátis causa de cúlmine quæris pontificáli de-

scéndere, eo ipso humilitátis vidéris erígere male vérticem, quòd te nimis in resignandi propósito éxhibes pertinácem; quia tunc in te veram humilitátem custódies, cum et per eam locum sublímem fúgies, et per obediéntiam non dimittes. Esto quod multum háctenus laboráveris, et bonum certámen certáveris; tamen, ut coróna justítiæ tibi de réliquo reponátur, cursum te decet perfecti óperis consummáre. Nec putes quod ídeo Martha malam partem elégerit quæ circa plúrima satagébat, quia María óptimam partem elégit quæ non auferétur ab ea; quóniam licet illa magis sit secúra, ista tamen est magis fructífera. Quapropter facílius indulgétur ut mónachus ascendat ad præsulátum, quam Præsul ad monachátum descendat.

MENSE JULIO.

De Virtutibus specialiter Clero necessariis,

Ac primum de Obedientia erga Superiores præscripta, et unitate in ministerio servanda et insinuanda.

DIE I.

Ex * Epístola Decretáli sancti Leónis Papæ ad Anastásium Epíscopum, et ** Concílio Parisiensi. * *An.* 445. *Epist.* 12. *Cap.* 11. ** *An.* 1212. *Part.* 2. *Cap.* 12.

Qui scit se quibusdam esse præpósitum, non moleste ferat, áliquem sibi esse prælátum: sed obediéntiam quam éxigit, étiam ipse dependat; et sicut non vult gravis óneris sárcinam ferre, ita non áudeat álii importábile pondus impónere..... Summópere cavendum est súbditis, ne vítium inobediéntiæ incurrant: sed Prælátis suis, in his quæ secundum Deum sunt, humíliter obédiant et devóte.

DIE II.

Ex * Canónibus Apostolórum, et ** Concílio Calchedonensi Œcuménico. * *Can.* 32. ** *An.* 451. *Part.* 2. *Actio* 15. *Can.* 20.

Presbyteri, et Diáconi absque senténtia et voluntáte Epíscopi, nihil péragant: ipse enim est cui concréditus fuit pópulus Dómini, et a quo de ánimabus eórum rátio reposcétur..... Cléricos in Ecclésia ministrantes, in altérius civitátis Ecclésia statútos fíeri non oportet, sed contentos esse, in quibus ab inítio ministráre meruérunt.

DIE III.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 103.

Admonendi sunt Clérici, ne Prœpositórum suórum vi-

tam témere júdicent, si quid eos fortasse ágere reprehensibíliter vident; ne unde recte mala redárguunt, inde per elatiónis impulsum in profundióra mergantur.

DIE IV.

Ex Libro séptimo sancti Optáti Epíscopi de schísmate Donatistárum. *An.* 370. *n.* 3.

Christus omnes discípulos suos vóluit in uno esse. Dum nollet se negári, promísit se apud Patrem negatúrum esse qui se negáret; et tamen bono unitátis beátus Petrus, cui satis erat, si post quod negáverat saltem véniam consequerétur, claves regni cœlórum communicandas céteris solus accépit. Bono unitátis sepelienda esse peccáta multa hinc intélligi datur. Provísum est ut peccátor aperíret innocéntibus, ne innocentes claúderent contra peccatóres, et quæ necessária erat únitas, esse non posset.

DIE V.

Ex * Concílio Arelatensi sexto, et * Statútis Bartholomæi Grassi Epíscopi Forojuliensis. **An.* 813. *Can.* 12. ***An.* 1317.

Quidquid illud est, quod nos ad veræ pacis stúdium et caritátis perfectiónem próvocat, totis víribus nostris sectandum est : quidquid nos ab illa disjungit, ut venénum mortíferum a nobis cavendum est.... Præcípimus et mandámus quátenus Canónici, Clérici et álii servitóres Ecclésiæ inter se pacem hábeant, alter álterum díligat, et ad ínvicem se supportent.

DIE VI.

Ex Libro secundo sancti Ambrósii Epíscopi de Offíciis Ministrórum. *Circa An.* 391. *Cap.* 21. *n.* 106.

Decet Dei ministrum esse de suo jure cedentem pótius áliqua, si fúerit lacessítus, quam aliéna jura pulsantem, fugitantem lítium, abhorrentem a júrgiis, redimentem concórdiam et tranquillitátis grátiam. Síquidem de suo jure virum bonum áliquid relaxáre, non solum liberalitátis, sed plerúmque étiam commoditátis est. Primum dispéndio litis carére, non mediócre est lucrum : Deinde accédit ad fructum quod augétur amicítia, ex qua oriuntur plúrimæ commoditátes, quæ contemnenti áliqua in témpore, póstea fructuósæ erunt.

DIE VII.

Ex Concíliis * Calchedonensi Œcuménico, et ** Turonensi secundo. **An.* 451. *Part.* 3. *Actio* 15. *Can.* 9. ***An.* 567. *Can.* 2.

Si quis Cléricus adversus Cléricum habet negótium, non déserat próprium Epíscopum, et ad seculária percurrat judícia : sed prius

áctio ventilétur apud Episcopum próprium, vel certe consílio ejusdem Epíscopi, apud quos utræque partes volúerint, judícium obtinébunt..... Electis ab utráque parte frátribus, id est, Presbyteris, præponderante dulcédine litis jácula fíniant, et vota pacis acquírant.

DIE VIII.

Ex Constitutiónibus Provinciálibus sancti Edmundi, Cantuariensis Archiepíscopi. *An.* 1236. *Cap.* 5.

Magna nobis, o Sacerdótes, injuncta est necéssitas pacis observandæ, cum Deus ipse pacis sit auctor et amátor; qui non solum cœléstia, sed étiam terréstria venit ad ínvicem pacificáre. Pacem quantum in vobis est, cum ómnibus habentes, Parochiános vestros moneátis, ut unitáte fídei et pacis vínculo unum corpus sint in Christo : inimicítias, si exortæ fúerint in Paróchia vestra, diligenter sedantes, amicítias copulantes, discordantes a discórdia revocantes; quantum in vobis est, non permittentes quod sol óccidat super iracúndiam Parochianórum vestrórum.

De Castitate Sacerdotali.

DIE IX.

Ex Germáno secundo, Epíscopo Aurelianensi. *An.* 1587.

A carnálibus abstíneant desidériis qui sacra Dómini vasa contrectant; quique sancti, cum Sancto contubérnium habentes, esse debent, ne Arcam Dómini cum Oza indigne tangentes, percussi intéreant.

DIE X.

Ex Joanne nono, Epíscopo Aurelianensi. *An.* 1525.

Nihil quod viliórem ac contemptibilióre reddat (Sacerdótem), quam si iis impúris sórdibus indórmiat et tabescat; in quibus ipse bona temporália, tempus, corpus, rectam mentem, caritátem Dei et dilectiónem próximi male perdit. Itaque sciant se obligátos ad continéntiam.

DIE XI.

Ex Concílio Toletáno quarto. *An.* 633. *Cap.* 21.

Abstineamus ab omni ópere malo, et ab omni inquinamento carnis líberi maneámus; ut mundi córpore, purgáti mente, possímus ad Sacrifícium Christi digni accédere, et Deum pro delictis ómnium deprecári.

De fama conservanda; et de consortio mulierum Clericis vetito.

DIE XII.

Ex Concíliis * Toletáno quarto, et ** Aquisgranensi.

* *An.* 633. *Cap.* 22. ** *An.* 816. *Lib.* I. *Cap.* 112.

Quamvis consciéntiam puram apud Deum nos habére opórteat, tamen apud hómines famam óptimam custodíre cónvenit; ut, juxta præceptum Apostólicum, non tantum coram Deo, sed étiam coram homínibus, vitæ sanctæ testimónium habeámus..... Propter nos consciéntia nostra súfficit nobis; propter álios fama nostra non pollui, sed pollére debet in eis. Qui fidens consciéntiæ suæ négligit famam suam, crudélis est, máxime in loco isto pósitus, de quo dicit Apóstolus; Circa omnes teipsum bonórum óperum præbe exemplum.

DIE XIII.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An.* 816. *Lib.* I. *Cap.* 94 *et* 98.

Caveto omnes suspiciónes; et quidquid probabíliter fingi potest, ne fingátur, ante devíta. Licet coram Dómino incédas, tamen coram homínibus bona providenda sunt; ipse te detrahéntium mórsibus tradidisti, si Agapetárum consórtium non dimíseris. Benignus es? credo. Pudícus es? falsum est. Te cuncti in público, te in agro rústici, aratóres ac vinitóres quotídie gráviter lacerábunt, si contra dispósitum fídei cum féminis habitáre contendis.

DIE XIV.

Ex Concíliis * Aurelianensi tértio, et ** Agathensi. * *An.* 538. *Cap.* 4. ** *An.* 506. *Can.* 10.

Specialiter inhibétur ut si quis Clericórum suspiciónem adversam, aut oblocutiónem pópuli de mulíere quacumque fortassis incúrrerit, eam statim, si intra domum suam habet, abjíciat; si certe extránea et sui juris est, in ómnibus conditiónibus stúdeat evitáre, ut infámia quæ excitáta est, abrogétur..... Ad custodiendam vitam et famam, speciáli ordinatióne præcípimus, ut nullus Clericórum extráneæ mulíeri quâlibet consolatióne aut familiaritáte jungátur: et non solum in domo illius extránea múlier non accédat, sed nec ipse frequentándi ad extráneam mulíerem hábeat potestátem.

DIE XV.

Ex Concíliis * Aquisgranensi, et ** Andegavensi. * *An.* 816. *Lib.* I. *Cap.* 94. ** *An.* 453. *Can.* 4.

Officii tui sit, caríssime, non solum óculos castos serváre, sed et linguam. Nunquam de mulíerum formis dísputes; nec quid in cujusquam domo agátur, ália domus per te nóverit..... Familiáres esse Cléricos féminis non opórtet extráneis; quia frequenter plurimórum ruínas sub hac occasióne deflémus.

DIE XVI.

Ex Statútis Synodálibus

Jacobi Benigni Bossuétii, Meldensis, Episcopi. *An.* 1691. *n.* 26 *et* 27.

Quibuslibet viris Ecclesiásticis in sacris Ordínibus constitútis, sub pœna suspensiónis, ipso facto incurrendæ prohibémus, ne in sua domo, sub quovis pretextu, ancillam retíneant quinquaginta et quinque annis complétis minórem. (*Nunc toleratur si quadraginta et quatuor annos completos habeat.*) Nónnisi ægre in dómibus Parochórum neptes adhuc junióres vidémus, (propter majóra quæ inde oríri solent incómmoda); eæ tamen videntur tolerandæ, si sint húmiles, piæ, modestæ, hábitu símplices et bonum præbentes exemplum.

DIE XVII.

Ex Synodo Ebroïcenci. *An.* 1664. *de Clericis. Can.* 8.

Districte inhibémus ne Párochi aliíve Clérici mulíeres regendæ dómui commissas hábeant, quæ non ut fámulas sed ut dóminas se gerant, vel discórdiæ causa exsistant.

DIE XVIII.

Ex Concílio Epaonensi. *An.* 517. *Can.* 38.

Monastéria puellárum, non nisi probátæ vitæ, et ætátis provectæ, ad quascumque eárum necessitátes vel ministratiónes permittantur intráre. Ad faciendas vero Missas qui ingressi fúerint, statim exacto ministério régredi festinábunt.

DIE XIX.

Ex sancto Augustíno apud sanctos * Thomam, et ** Bonaventúram citáto. * *Opuscul.* 22. *de modo confitendi. Art.* 22. ** *Reg. novit. Cap.* 11.

Sermo brevis et rígidus cum muliéribus est habendus. Nec tamen, quia sanctióres fúerint, ídeo minus cavendæ: quo enim sanctióres fúerint, eo magis adlíciunt; et sub prætextu blandi sermónis immiscet se viscus impiíssimæ libídinis. Crede mihi, Epíscopus sum, veritátem loquor in Christo, non méntior: cedros Líbani, id est, contemplatiónis altíssimæ hómines et gregum aríetes, id est, magnos Prælátos Ecclésiæ, sub hac spécie corruisse réperi, de quorum casu non magis præsuméham quam Hierónymi et Ambrósii.

De Temperantia Clericali.

DIE XX.

Ex * Synodo Ebroïcensi, et ** Concílio Mediolanensi quarto, sub sancto Cárolo. **An.* 1576. ***An.* 1573. *Part.* 3. *Cap.* 7.

Seculáribus homínibus nec Joannis Baptistæ austéritas, nec Christi in victu populáritas probári pótuit; proinde

sátius est Ecclesiásticos viros fúgere promíscua contubérnia seculárium, ac pótius hospitalitátem inter se exercére........ Convívia pública, laicalíave, tum máxime in quibus mulíeres intersunt, evitáte.

DIE XXI.

Ex Concíliis * Cameracensi, et ** Aquisgranensi. * *An.* 1565. *Tit.* 8. *Cap.* 2. ** *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 28.

Homini Ecclesiástico plus laudis affert frugálitas in mensa, quam sumptus; plus dedécoris exquisitus appáratus, quam simplex; plus moléstiæ longus accúbitus, quam brevis et natúræ sufficiens..... Sumptuósis dápibus grávidus non potest suis abstinéntiam laudáre, quam calcat.

DIE XXII.

Ex * Concílio Lateranensi quarto Œcuménico, ** Synodo Senonensi *** et Statútis Synodálibus Ecclésiæ Meldensis a Cardináli Henríco de Bissíaco Epíscopo collectis. * *An.* 1215. *Cap.* 16. ** *An.* 1524. *Cap.* 1 *et* 2. *** *An.* 1724. *n.* 55.

Clerici tabernas prorsus evítent, nisi forte causa necessitátis in itínere constitúti..... Ab ipsis vitentur crápula et ebríetas, quæ fómites sunt et nutríces ómnium vitiórum..... Si quis Sacerdótum diœcésis nostræ eò devénerit miseriæ, ut in quocumque loco in ebrietátem inciderit, suspensióni ipso facto subjáceat; nec Missam ipsi líceat celebráre, nisi prius absolutióne a nobis vel a Vicáriis nostris generálibus obtenta.

DIE XXIII.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 14.

Facilius contémnitur Clericus, qui sæpe vocátus ad prándium, et non recúsat. Nunquam petentes, raro accipiámus rogáti. Néscio enim quómodo étiam ipse qui deprecátur ut tríbuat, cum accéperis, vilióre te júdicat. Et mirum in modum, si eum rogantem contémpseris, plus te postérius venerátur.

DIE XXIV.

Ex Concíliis * Venetensi, et ** Coloniensi. * *An.* 465. *Can.* 11. ** *An.*

Presbyteri, Diáconi, atque Subdiáconi, nuptiárum evítent convívia; nec iis cœtibus admisceantur, ubi amatória cantantur et turpia, aut obscœni motus córporum choris et sáltibus efferúntur: ne audítus et obtútus sacris mystériis deputátus, túrpium spectaculórum atque verbórum contágio polluantur..... Présbyter bréviter vitet ómnia quæ pastorálem auctoritátem aut dedécorant aut imminuunt.

De familiaritate cum Laicis vitanda; et de conversationibus Clericorum.

DIE XXV.

Ex Concílio Aquileiensi. *An.* 1596. *Cap.* 11.

Nimiam laicórum familiaritátem, multárum offensiónum et scandalórum orígìnem, debent Clérici in quocumque gradu constitúti, declináre ac fúgere. Meminisse vero debent non aliunde clericális órdinis dignitátem grávius fuisse offensam, quam a nímia laicórum familiaritáte: illi enim ut honeste de iis quæ honesti spéciem præ se ferunt, sentíre solent; ita si honestum illud, quod opinióne comprehendérunt, assídua tractatióne non repériunt, parvipéndere, et quos imperfectióres norunt, contémnere omníno solent.

DIE XXVI.

Ex Concíliis * Parisiensi, et ** Aquisgranensi. * *An.* 1528. *Decret. Mor. Cap.* 25. ** *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 9.

In conversatióne cum Láicis ita se hábeant Clérici, ut neque ex nímia familiaritáte, aut conversatióne æquáli, reddátur contemptus dignitátis; neque ex nímia austeritáte, fastu, aut pompa, superbi aut plus æquo eláti judicentur. . . . . . . Sacerdótis sermo debet esse purus, simplex et apertus, plenus gravitáte et honestáte, plenus suavitáte et grátia.

DIE XXVII.

Ex Concílio Parisiensi sexto. *An.* 829. *Lib.* 1. *Cap.* 38.

Cum ab ómnibus Christiánis, juxta Apóstoli documentum, stultilóquium et scurrílitas sit cavenda; multo magis a Sacerdótibus Dómini, qui áliis exemplum et condimentum salútis esse debent, cavéri oportet. Hæc quippe a sanctis viris pénitus sunt propellenda, quibus magis cónvenit lugére, quam ad scurrilitátes et stultilóquia, et céteras vanitátes quæ ánimum christiánum a rigóre suæ rectitúdinis emollíre solent, in cachinnos ora dissólvere.

DIE XXVIII.

Ex Libro sancti Bernardi Abbátis de Consideratióne ad EugéniumPapam. *Lib.* 2. *Cap.* 13.

Inter seculáres nugæ, nugæ sunt; in ore Sacerdótis blasphémiæ. Interdum tamen si incidant, ferendæ fortassis; referendæ nunquam. Consecrasti os tuum Evangélio: tálibus jam aperíre illícitum, adsuéscere sacrílegum est. Lábia Sacerdótis custódiunt sciéntiam, et legem requírunt de ore ejus: non nugas profecto vel fábulas. Verbum scúrrile, quod facéti urbaníve nómine colórant, non

súfficit peregrinári ab ore, procul et ab aure relegandum.

DIE XXIX.

Ex Germáno secundo, Epíscopo Aurelianensi. *An.* 1587.

Nihil sit illis cum incónditæ multitúdinis móribus commúne, qui vere Clérici sunt, id est, de sorte Dómini: nil plebéium, nil populáre, nil dénique quod Ecclesiásticam non déceat disciplínam.

DIE XXX.

Ex * Constitutiónibus Riculphi Suessionensis Epíscopi, et Statútis Synodálibus diœcésis Cenomanensis. **An.* 889. *Cap.* 20.

Presbyteri simul convenientes, non pastis vel potatiónibus vacent; sed de suo ministério et religiósa conversatióne, atque de his quæ in eórum Paróchiis áccidunt, sermónem hábeant..... Quantum sinent offícium et decéntia, Clérici secum invicem de história sancta, doctrína et pietáte confabulabuntur; et si tenéntur cum viris seculáribus conversári, ubíque bonum Christi odórem curábunt diffúndere.

DIE XXXI.

Ex Concíliis * Aquensi, et ** Mediolanensi primo, sub sancto Cárolo. **An.* 1585. *Tit. de vita et honest. Clericorum.* ***An.* 1565. *Part.* I, *Cap.* 2.

Ne dictériis aut mordácibus utantur sálibus Clérici, neve sacræ Scriptúræ verbis ad profános sermónes abutantur..... Nefária est eórum temérítas, qui sacræ Scriptúræ verbis, vel senténtiis, ad jocum, adsentatiónem, contuméliam, superstitiónem, impietátem, aut ad quosvis profános sensus abutúntur.

MENSE AUGUSTO.

De pluribus ob verecundiam clericalem Viro Ecclesiastico vitandis aut servandis.

DIE I.

Ex * Synodo Autissiodorensi, et ** Laodicéno. **An.* 578. *Can.* 40. ** *circa* 372. *Cap.* 54.

Non licet Presbytero inter épulas cantáre..... Non opórtet Sacerdótes aut Cléricos quibuscumque spectáculis, in scenis, aut in núptiis interesse.

DIE II.

Ex Concíliis * Mexicáno, ** Burdigalensi, et *** Parisiensi. **An.* 1585. *Lib.* 3. *Tit.* 5. *de ludis Clericis prohibitis*, § 1. ***An.* 1583. *Tit.* [illegible]

et moribus Clericorum. ** An. 1528. Decret. Mor. Cap. 25.

Ut incómmoda et scándala evitentur, nequáquam públice aut privátim Clérici cum muliéribus, étiam consanguíneis, ludant..... Forum, mercátus, ándronas fúgiant..... A ludis, qui a sorte pendent, máxime cum láicis abstíneant, neque ludéntium fautóres, spectatóres, exsistant; quæ ómnia sunt órdini Clericáli multum detrahéntia.

DIE III.

Ex Concilio Parisiensi. An. 1525. Decret. Mor. Cap. 26.

Contra Cléricos venatóres, vel negótiis seculáribus implicitos, si a venandi negotiandive consuetúdine, móniti non desistant, ad pœnam procedétur.

DIE IV.

Ex Statútis Synodálibus Bisuntínis. An. 1480, 1573 et 1648.

Non ferant arma, quorum arma sunt oratiónes et lácrymæ, et quos vitæ sanctimónia tutos ac venerábiles réddere debet.

DIE V.

Ex Synodo Ebroïcensi. An. 1576.

Ita debet (Cléricus) éximi et separári ab homínibus século et mundo serviéntibus, sive in sermóne, sive in exterióre quocumque hábitu et gestu, ut internoscátur servíre Deo et non mundo.

DIE VI.

Ex Conciliis * Chalcedonensi Œcuménico, et ** Carthaginensi tértio. * An. 451. Part. 2. Actio 15. Cap. 3. ** An. 397. Cap. 15.

Decrevit sanctum Concílium, nullum deinceps, non Episcopum, non Cléricum, aut possessiónes condúcere, aut negótiis seculáribus se immiscére, præter pupillórum, si forte curam inexcusábilem leges impónant.....Quia respícere debent scriptum esse: Nemo mílitans Deo, ímplicat se negótiis seculáribus.

DIE VII.

Ex Conciliis * Remensi, et ** Avenionensi. * An. 1583. de Cler. n. 2. ** An. 1594. Cap. 32.

Prohibemus, ne Clérici sacris initiáti, aut beneficiáti, se suamque óperam láicis quantumvis nobílibus addícant ad rerum domesticárum dispensatiónem, negotiórum civílium procuratiónem, aut áliquod áliud vile indecorúmque órdini suo ministérium.... Nullus Clericórum étiam forénsium láicis dóminis insérviat, nisi forte eórum púeros instítuat; quod étiam cum dignitáte fácere curábit. Sacerdótes ut étiam a criminis suspicióne absint, domos séligant in parte civitátis honestióre.

DIE VIII.

Ex Epistola Petri Blesensis Archidiáconi ad Cléricos aulæ régiæ. *Epist.* 150.

Scio quia hi qui in régiæ familiaritátis sacrárium admittuntur, multa fácere possunt et dícere quibus páuperis necéssitas sublevétur, foveátur religio, fiat æquitas, Ecclésia dilatétur. In his, et consimílibus misericórdiæ opéribus, desideránda plerumque est Princípibus conversátio Clericórum. Légimus Sacerdótes et Prophétas frequéntiam et familiaritátem cum Régibus habuisse: verúmtamen sua interest, ne ministérium vigilántiæ pastorális evácuent, sed sint in conspéctu Regum suæ semper conditiónis mémores.

DIE IX.

Ex Concilio Parisiensi, *An.* 1528. *Decret. Mor. Cap.* 23 *et* 24.

Omnes Clérici, máxime in sacris constitúti, professiónem suam probent; hábitu scílicet, ut per decéntiam hábitus extrínseci intrínsecam morum honestátem osténdant. Vestes sint taláres, nec nímia amplitúdine supérfluæ, nec plus æquo constríctæ, in quibus Clericális órdinis honéstas et modéstia deprehendátur. Non pannósi sint Clérici, aut in véstibus láceri; neque enim affectátæ sordes, aut exquisítæ delíciæ laudem páriunt.

DIE X.

Ex Conciliis Londinensi, et Avenionensi. *An.* 1268. *Cap.* 5. *An.* 1594. *Tit.* 32.

Nos, gravem abúsum detestantes in quo Clericális órdinis celsitúdo deprímitur, Christus a suis milítibus ad sígnia feréntibus aliéna desérit, decor honestátis Ecclesiásticæ maculátur, dum Cléricum a láico respíciens óculos non discernit; statúimus ut Clérici et corónam hábeant probanda latitúdine condecéntes, in quibus præcípue depósitio terrenórum, et regális Sacerdótii dígnitas designéntur. Presbyteri, Diáconi, Subdiáconi, coronam Clericálem gestent ad eam formam, quam rátio uniuscujúsque Ordinis póstulat; quæ octávo quoque die renovétur.

DIE XI.

Ex Concilio Parisiensi, *An.* 1528. *Decret. Mor. Cap.* 25.

In incessu honestátem exhíbeant Clérici, ut gravitáte itíneris mentis maturitátem ostendant. Incompósitio enim córporis, risus dissolútus, índecens oculórum vagátio, inæqualitátem índicant mentis.

De Humilitate, Mansuetudine et Mortificatione.

DIE XII.

Ex * Concílio Aquisgranensi, et ** Régula canónica sancti Chrodegandi Metensis Epíscopi. * *An.* 816. *Lib.* 2. *Cap.* 5. *Serm. S. Cæsarii.* ** *Circa* 750. *Cap.* 1.

HUMILITATEM étiam veram, quantum póssumus, conservémus; non enim diu carnis intégritas servátur, ubi ánimus supérbiæ tumóre corrúmpitur: præcípue si iracúndiæ flamma frequéntius surgit, castitátis et virginitátis flores consúmit... Clamat nobis Scriptúra divína: Omnis qui se exaltat, humiliábitur, et qui se humíliat, exaltábitur: omnisque árrogans, immundus est coram Dómino: quemcumque enim supérbum víderis, fílium diáboli esse non dúbites.

DIE XIII.

Ex * Concílio Constantiensi, et ** Synodo Wigornensi. * *An.* 536. *Actio* 5. ** *An.* 1240.

PROPRIUM quid Sacerdótis est mansuetúdo...... Clérici ígitur se exhíbeant veros discípulos Jesu Christi dicentis: Díscite a me, quia mitis sum et húmilis corde. Sit in eis ornáta tranquíllitas animórum, ut in seipsis compósiti, sint étiam áliis mansuéti.

DIE XIV.

Ex Constitutiónibus Apostólicis. *Lib.* 5. *Cap.* 5.

MAGISTRUM habentes Dóminum nostrum Jesum Christum, quare doctrínam ejus non imitámur? Si ille nostri grátia renuntiávit vitæ molli ac quiétæ, nec erúbuit crucem, qua de causa nos passiónes ejus non imitámur? Ille enim nostra causa, nos vero propter nos ipsos; neque enim nobis índiget, sed nos ipsíus misericórdia indigémus.

DIE XV.

IN ASSUMPTIONE B. M. V.

Ex sancto Bernardo Abbáte. *Epist.* 174. *n.* 2 *et* 3.

† EXALTA Matrem Dómini, Vírginem régiam exaltátam super choros Angelórum ad cœléstia regna. Hæc de illa cantat Ecclésia, et dócuit illum Diem cum summa veneratióne recoléndum, quo adsúmpta de século nequam, cœlis quoque íntulit celeberrimórum festa gaudiórum.

DIE XVI.

Ex Concílio Mediolanensi quarto, sub sancto Cárolo. *An.* 1576. *Part.* 3. *Cap.* 7.

VIRTUTES Sanctórum Patrum, quas præcípuas, et quasi hæreditárias vobis ad imitatiónem reliquérunt, non adumbráre solum, sed omníno exprímere certátim conténdite. Utque illi, sic vos

abstinéntiæ et jejúniis déditi, Clericális disciplínæ ac vitæ castíssimæ studiósi, tum pátriæ cœlestis sitiéntes, Deo servíte assíduis divinárum laudum offíciis.

De Oratióne et Lectione; ubi de otio vitando, et de librorum selectu.

DIE XVII.

Ex Concílio Mediolanensi quarto, sub sancto Cárolo. *An.* 1576. *Part.* 1. *Cap.* 4. *de Orat.*

Non decet christiánum hóminem, opus áliquod ante suscípere aggredive, quam Dei auxílium religiósis précibus implóret; dixit enim Dóminus: Sine me nihil potestis fácere. Neque cibum sumat, ántequam stata prece benedicat. Post cibum item, Dómino grátias precatióne agat; id enim a nobis exspectat, qui nos pascit Deus, ut pro præstitis ab eo escis illi grátias referámus, et saturáti donis ipsíus, laudes et dicámus.

DIE XVIII.

Ex Concíliis * Mediolanensi quarto, sub sancto Cárolo, et ** Coloniensi primo. * *An.* 1576. *Part.* 3. *Cap.* 7. ** *An.* 1536. *Part.* 2. *Cap.* 4.

Imprimis sancta oratióne vos assídue exercéte; tum in meditatiónis tacitæque piæ oratiónis stúdio síngulis diébus, certo témporis spátio, toto castíssimi ánimi sensu incumbite.... Clérici in lege Dómini meditentur die ac nocte, ut judícia Dómini totis præcórdiis amplectantur, exquírant, scrutenturque.

DIE XIX.

Ex * Capitulári Theodulphi Aurelianensis Episcopi, et ** Concílio Coloniensi primo. * *An.* 797. *Cap.* 3. ** *An.* 1536. *Part.* 2. *Cap.* 8.

Per usum Lectiónis, discétis quáliter et vos vivátis, et álios doceátis. Per usum Oratiónis, et vobis et his quibus in caritáte conjuncti estis, prodesse valébitis.... Eos tantum et re et nómine Clericos reputámus, qui legem Dei die noctúque meditantur, munus susceptum débite exsequuntur, ac vitam agunt sacerdótio dignam.

DIE XX.

Ex Concílio Aquisgranensi. *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 96. et *Lib.* 2. *Cap.* 1.

Ama sciéntiam Scripturárum, et carnis vítia non amábis. Rarus sit egressus tuus in públicum; crébrius lege; disce quam plúrima; tenénti códicem somnus obrépat, et cadentem fáciem página sancta suscípiat.

DIE XXI.

Ex * Concílio Aquisgranen-

si, et Statútis Synodálibus Diœcésis Cenomanensis. *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 96.

Volo ut sine intermissióne orátio, et vigil tibi sit sensus. Fácito áliquid óperis, ut semper te diábolus invéniat occupátum. Clérici ita studióse tempus terant, ne arguantur cum iis qui in Evangélio exhibéntur tota die otiósi.

DIE XXII.

Ex Capituláribus Theodulphi, Aurelianensis Epíscopi. *An.* 797. *Cap.* 2, 3.

Oportet Sacerdótes et assiduitátem habére legendi, et instántiam orandi; Hæc sunt enim arma, léctio vidélicet et orátio, quibus diábolus expugnátur; hæc sunt instrumenta quibus ætérna beatitúdo acquíritur. His armis vítia comprimuntur; his alimentis virtútes nutriuntur. Sed quando a lectióne cessátur, debet mánuum operátio súbsequi; quia otiósitas inimíca est ánimæ; et antíquus hostis quem a lectióne sive ab oratióne vacantem invénerit, fácile ad vítia rapit.

DIE XXIII.

Ex Concílio Moguntíno. *An.* 1549. *Cap.* 72.

Cum Apóstolus victu, adeóque ipsa vita, indignos júdicet hómines otiósos, qui panem non labóre suo partum, cum gravámine aliórum edunt; quanto gravióri indignatióni divínæ eos subjacére putandum est, qui census Ecclésiæ, sanctórum Mártyrum patrimónia, et donária piæ plebis, ad divíni ministérii sustentatiónem colláta, otióse absúmunt.

DIE XXIV.

Ex sancto Ambrósio Epíscopo. *Lib.* 3. *de Officiis Ministrorum. Cap.* 20.

Tempora quibus ab Ecclésia vacas, (o Sacerdos,) lectióni impéndas. Cur non Christum revísas, Christum adloquáris, Christum áudias? Illum adlóquimur, cum orámus; illum audímus, cum divína légimus orácula. Quid nobis cum aliénis dómibus? Illi pótius ad nos convéniant, qui nos requírunt. Quid nobis cum fábulis? Ministérium altáribus Christi, non obséquium homínibus deferéndum recépimus. Húmiles decet esse, mites, mansuétos, graves, patiéntes. Modum nos tenére in ómnibus, vel tácitus vultus, vel sermo annúntiet.

DIE XXV.

Ex Concílio Mediolanensi quarto, sub sancto Cárolo. *An.* 1576. *Part.* 3. *Cap.* 2.

Illud unusquisque Cléricus sæpe répetat, se non ad inértiam atque ignáviam, sed ad spirituális et ecclesiásticæ milítiæ labóres vocátum esse. Sciat proptérea id in offício suo pósitum esse, ut cum vel

in Officiis divínis obeundis, vel in frequentandis Ecclésiis, quod debet, tempus consúmpserit; si quid sibi réliquum est, id omne, non in rerum seculárium collóquiis profanísque actiónibus; sed in divinárum litterárum stúdiis tradúcat.

DIE XXVI.

Ex Concílio Mediolanensi quarto, sub sancto Cárolo. *An.* 1576. *Part.* 3. *Cap.* 7.

Lectionе librórum spirituálium et Clericálium, qui probáti sunt, ánimos mentesque vestras páscite. Quotídie áliquid ex sacris Bíbliis légite: áliquid item ex Sanctórum Patrum opúsculis, et aliórum qui sanctitátis et doctrínæ laude in Ecclésia celebrantur.

DIE XXVII.

Ex Concílio Mediolanensi quarto, sub sancto Cárolo. *An.* 1576. *Part.* 3. *Cap.* 7.

Libros pie confectos non percúrrite solum, sed usque adeo studióse légite ut, quæ legéritis, post étiam táciti vobiscum aliquando mente repetétis; ac videátis simul, non solum si quidquam est quod contra illórum præscriptum egéritis, verum si quid étiam áliud est quod ex eísdem exsequi præstáreve omiséritis, aut neglexéritis.

DIE XXVIII.

Ex Concíliis * Mediolanensi quarto, sub sancto Cárolo, et ** Cameracensi. * *An.* 1576. *Part.* 3. *Cap.* 1. ** *An.* 1565. *Tit.* 5. *Cap.* 6.

Ne Clérici apud se libros hábeant, aut legant, quorum lectióne bene agendi stúdium, morum disciplina, et timor caritasque Dei languéscere possit: quales libri sunt qui res vel inánes, vel jocósas, vel scúrriles, ridiculásve, vel impúras contínent..... Proclive est enim, ut quæ quis studióse legat, et éadem dóceat. Instruant autem bibliothécas suas bonórum et piórum auctórum libris, ex quibus doctrínam háuriant, quam salúbriter suis populáribus docendo et concionando possint effúndere.

DIE XXIX.

Ex Statútis Synodálibus Jacobi Benigni Bossuétii, Meldensis Epíscopi. *An.* 1691.

Parochos atque vicários, ut juxta præceptum Pauli fiant operárii irreprehensíbiles, recte tractantes et tradentes Verbum Dei, enixe adhortámur ut assídue sacram Scriptúram tum véteris tum novi Testamenti pérlegant. Nechon Explanatiónes et Homílias Patrum; præsértim sancti Chrysóstomi in Matthæum et in Paulum, Morália sancti Gregórii Papæ cum ipsius Libro pastorál, Concílium atque Catechismum Tridentínum; Confessiónes sancti Augustíni cum ipsius Libris de Doctrína

Christiána, de Móribus Ecclésiæ Cathólicæ, et de Catechizántibus; cum áliquo Theólogo et quibusdam libris pietátis.

DIE XXX.

Ex Concílio Burdigalensi. *An.* 1583. *Tit.* 7. *De Magicis Artibus. etc.*

Monentur sæpíssime fidéles Christiáni a suis Párochis et Confessáriis, ut fúgiant tanquam virus mortíferum lectiónem librórum quorumcúmque, qui vel ad artes mágicas pértinent, vel obscœnas et ímpias narratiónes cóntinent.

De Secessu sacro.

DIE XXXI.

Ex Epístola Encýclica ad Epíscopos Itáliæ per Cleméntem undécimum dirécta. *An.* 1710.

Cum diuturna experiéntia compertum sit, ad retinendam conservandamque Sacerdotális órdinis dignitátem et sanctimóniam, máxime condúcere ut Ecclesiástici viri spirituálibus Exercítiis alíquando vacent, a quibus quidquid sórdium de mundáno púlvere contractum est cómmode detérgitur, Ecclesiásticus spíritus reparátur; sanctéque vivendi norma vel instituítur, vel confirmátur. Proinde Sánctitas sua veheménter exóptans ut pium hoc et salubérrimum Exercitiórum spirituálium opus ubíque locórum magnópere frequentétur; univérsos Epíscopos hortátur, ut illud in sua quisque diœcési promovére sátagant.

NOTULÆ HISTORICO-CRITICÆ

PRO PARTE ÆSTIVA.

Ad diem IV Jun. Bollandistæ autumare videntur S. Lucentiam non esse distinguendam a Lucegia virgine, de qua absque alia notitia ad 18 Maii in pluribus Martyrologiis habetur.

Ad VI Jul. S. Thomas Cantuariensis dedicavit ecclesias S. Saturnini apud Fontem-Bliaudi, B. M. V. apud Moretum, B. M. V. apud Moncellos, S. Severini apud Castrum-Nantonis, et ecclesiam veteris monasterii *Pontfrand* prope eamdem civitatem (*Hist. Wastin. pag.* 514, 549, 589, 368 *et* 384.) Traditur etiam dedicasse ecclesias S. Nicolai apud Monasteriolum, S. Dionysii apud Columbaria, S. Fidis in eadem civitate, S. Georgii apud Vadum-Bardi, et S. Sidonii apud Jublinas.

Ad VIII Jul. an. 1455. Philippus a Meleduno, Senon. Archiep.

confratribus societatis S. Læti martyris, in Domo-Dei Pruvinensi 40 dies de pœnitentiis indulsit. (*Gall. Christ.* t. XII. col. 85.) In cujus ecclesiæ vitreis, confratrum corporis impensis, an. 1525 depicta fuit historia S. Læti, qualis apud vulgus narratur. In Charta apud Capsam S. Læti inclusa, legitur ejus corpus elevatum fuisse e terra an. 1200 ab Henrico S. Jacobi Pruvin. Abbate. De isto Henrico silent auctores Gall. Christ. ad dictum an. 1200, sed nec memorant quisnam præfatam Abbatiam tunc temporis obtinuerit. An. 1513, die 17 Maii, Joannes *de Medina*, Episc. Siniensis, vicarium generalem agens Tristandi *de Salasar* Senonensis Archiep. dedicavit ecclesiam de Sabinis, et S. Læti ossa visitavit. Die 11 Maii 1625, eadem ossa visitavit Octavius de *Bellegarde*, Senonensis. Præfatus Joannes die 8 Sept. 1511 dedicaverat ecclesiam de Vernolio prope Calmam et in altari aliquam partem reliquiarum S. Heraclii concluserat. Hæc a Joanne et ab Octavio facta auctoribus Gall. Christ. ignota fuerunt et ab iis omissa.

Ad diem XV Aug. Sic legitur apud Gall. Christ. (t. VIII. col. 1596.) « Cathedralis Ecclesia (apud Meldos) olim Senonensis, « nunc Parisiensis Metropolis suffraganea, sub solius S. Stephani « nomine primitus Deo consecrata, tum Mariam Virginem Deiparam » et S. Stephanum pro titulo et Patronis habet. »

Jam in seculis X et XII Canonici Eccl. Cathed. vocabantur Canonici B. M. V. Beatique Stephani (vid. hist. Eccl. Meld. in instrumentis 7, 28, 48, 49, 114, etc.)

Ante nuperrimi seculi perturbationes, Festum Visitationis B. M. V. tanquam Patronale sub ritu Annuali minori in Cathedrali celebrabatur.

Ad diem XXXI Aug. Præter reliquias SS. Potentiani, Ebrigisili, Theodechildis, et Agnoberte, plurimæ aliæ in ecclesia Jotrensi servantur; præcipue vero SS. Claudiani et Juliæ MM. apud Trecenses; Secundiani, Veriani, et Marcelliani MM. in Tuscia; Pelagiæ pœnitentis; Prisci et Hilarii, MM.

An. 1175. Matthæus Trecens. Episc. in novam thecam transtulit ossa S. Pelagiæ pœnitentis. Attamen juxta Phocam Monachum citatum apud Godesc. ad 8 Oct. ejus reliquiæ adhuc servabantur in Palæstina, an. 1185; unde verisimile est partem tantum earumdem in Jotrense monasterium fuisse adlatam.

SS. Priscus et Hilarius (*Hilier*), juxta traditionem Ecclesiarum Meldensis et Carnotensis, passi sunt c. 275, cum ingenti Fidelium multitudine, Crociaci in territorio Autissiodorensi; unde Jovis-aram apud Carnutes translata sunt, et deinde in Jotrense monasterium. Sic apud *Chastelain* in suo martyrol. pag. 259 et 736; sed in martyrol. Paris. dicuntur necem subiisse apud Jovis-aram, et a Crociacensibus Martyribus distinguuntur.

Ad ultimam Dom. Aug. in Festo S. Fiacrii. Quidquid aliter dixerit auctor Historiæ Eccl. Meld. t. 1. not. 30, non constat S. Fiacrio exstitisse sanctam sororem Syram nomine, quæ fuerit monialis Farensis, et deinde Cathalauni Abbatissæ. De ea omnino siletur apud Gall. Christ.

DISTRIBUTIO
LECTIONUM E SCRIPTURA
PRO PARTE ÆSTIVA.

IN DOMINICIS POST PENTECOSTEN.

Dom. I, in Festo SS. Trinitatis, Lectiones propriæ ex Isaia, Cap. 6, et ex Epist. I beati Joannis, Cap. 5.
* In Festo Corporis Christi, Lectiones propriæ ex Libro Exodi, Cap. 16 et 24 et ex Libro III Regum, Cap. 19.
Dom. II, III, IV, V et VI. Epistola ad Galatas.
Dom. VII, VIII, IX, X et XI. Epistola ad Ephesios.
Dom. XII, XIII et XIV. Epistola ad Philippenses.
Dom. XV, incipit Epistola ad Colossenses, quæ quidem continuatur in Parte Autumnali.

IN FERIIS ET FESTIS.

Mense Maio.

Die 18 (quæ est prima sedes Feriæ II post SS. Trinitatem), incipit Liber Proverbiorum.
Die 24, incipit Liber Ecclesiastæ.
Die 28, incipit Liber Sapientiæ.

Mense Junio.

Die 1, continuatur Liber Sapientiæ.
Die 6, incipit Liber Ecclesiastici.
Die 20 (quæ est ultima sedes Festi SS. Trinitatis), incipit Liber Ruth.
Die 21, incipit Liber primus Regum.
Die 24, in Festo S. Joannis Baptistæ, Lectiones propriæ ex Actibus Apostolorum, Cap. 13 et 19.
Die 29, in Festo SS. Petri et Pauli, Lectiones propriæ ex Epistola secunda beati Petri, Cap. 1, 2 et 3.
Die 30, in Commemoratione S. Pauli, Lectio propria ex Actibus Apostolorum, Cap. 20.

Mense Julio.

Die 1, continuatur Liber primus Regum.

Die 4, incipit Liber secundus Regum, qui legitur cum Libro primo Paralipomenon.

* Dominica secunda Julii, in Festo SS. Cordis Jesu, Lectiones propriæ ex Epistola ad Ephesios, Cap. 1, 2 et 3.

Die 11, incipit Liber tertius Regum, qui legitur cum Libro primo Paralipomenon.

Die 18, incipit Liber quartus Regum, qui legitur cum Libro secundo Paralipomenon.

Mense Augusto.

* Dominica prima, in Festo Inventionis S. Stephani, Lectiones propriæ ex Epistola ad Romanos, Cap. 8, et ex Epistola I ad Corinthios, Cap. 15.

Die 1, incipit Liber Tobiæ.

Die 15, in Festo Assumptionis B. M. V., Lectiones propriæ; incipiunt Cantica Canticorum.

Die 16, incipit Liber Judith (quæ fuit B. M. V. adumbratio): hic Liber continuatur per totam Octavam.

Die 23, incipit Liber Ezechiel, qui quidem continuatur in Parte Autumnali.

Die 25, in Festo S. Ludovici, Lectiones propriæ ex Epistola ad Romanos, Cap. 13; ex Epistola I ad Timotheum, Cap. 2; et ex Epistola beati Petri, Cap. 2.

Dominica ultima Augusti, in Festo S. Fiacrii, Lectiones propriæ ex Libro Ecclesiastici, Cap. 51; ex Epistola II ad Corinthios, Cap. 5, et ex Epistola ad Philippenses, Cap. 3.

DE LECTIONIBUS PATRUM

PRO PARTE ÆSTIVA.

In Tabula sequenti exhibetur per varia Argumenta juxta quem ordinem distributæ fuerint Lectiones Patrum, in Proprio Dominicarum, ante Evangelium dispositæ. Quæ quidem Lectiones ab Evangelio non pendent; ac proinde cum Homilia non concordant, nisi quando specialiter notatur.

Signa abbreviationis quibusdam ex illis Argumentis addita indicant ubinam sit reperire, in variis Breviarii locis, Homilias aut alias Lectiones Patrum quæ de eadem Materia habentur.

Æ. significat Partem Æstivam; A. Partem Autumnalem; H. Partem Hyemalem; V. Partem Vernam.

Numerus vero postpositus indicat paginam illius Partis, ad quam recurrendum est.

ARGUMENTA.

INDEX PSALMORUM.

A

B

C

E

F

I

J

L

Psalmi. *Paginæ.*

M

N

O

P

Q

S

T

U

TABULA

RERUM QUÆ IN HAC PARTE BREVIARII CONTINENTUR.

In Parte Hyemali reperitur Mandatum; in Verna autem habetur Index locorum in Breviario citatorum, cum aliis variis.

INTONATIONES ET TERMINATIONES
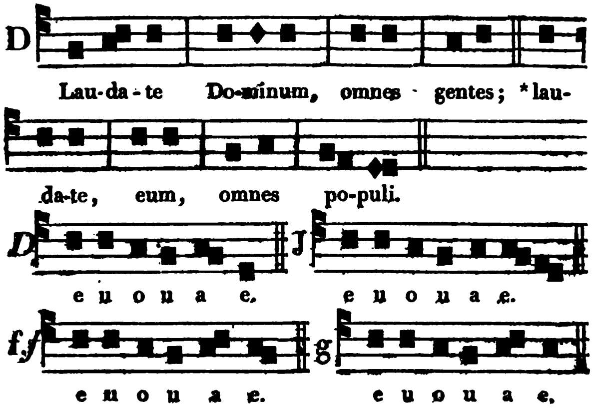
PSALMORUM ET CANTICORUM,
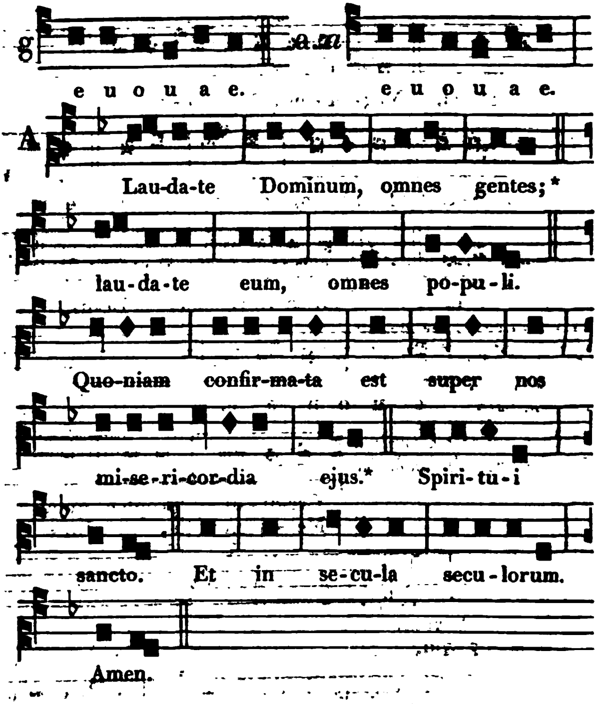
SECUNDUM OMNES CUJUSQUE MODI DIFFERENTIAS.

In hocce Breviario ad Antiphonas quisque Tonus suo numero notatur : variæ etiam cujusque Toni species, seu modi, suis litteris designantur ; *completi*, majusculis ; minusculis vero *incompleti*. Modus autem *completus* ille est qui in singulis Psalmi versibus desinit in legitimam Toni sui finalem ; *incompletus* vero qui non in Psalmi versibus, sed in sola Antiphona perfecte terminatur. Solæ vocales *e, u, o, u, a, e,* infra particulares terminationum variationes, brevitatis causa, ponuntur : inveniuntur in his verbis, *seculorum amen*, et quæcumque verba repræsentant. Duæ claves significant Tonum duplici modo oculis subjici posse.

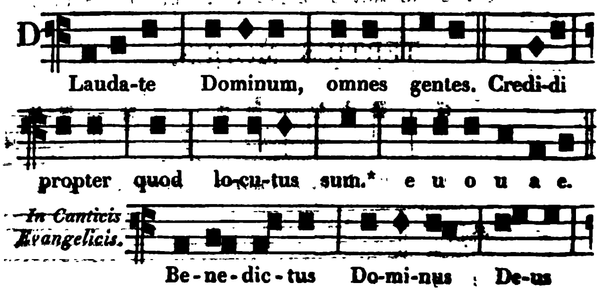
Cum intonatio Canticorum Evangelicorum sit eadem ac Psalmorum in Tonis imparibus, non hic specialiter notatur.
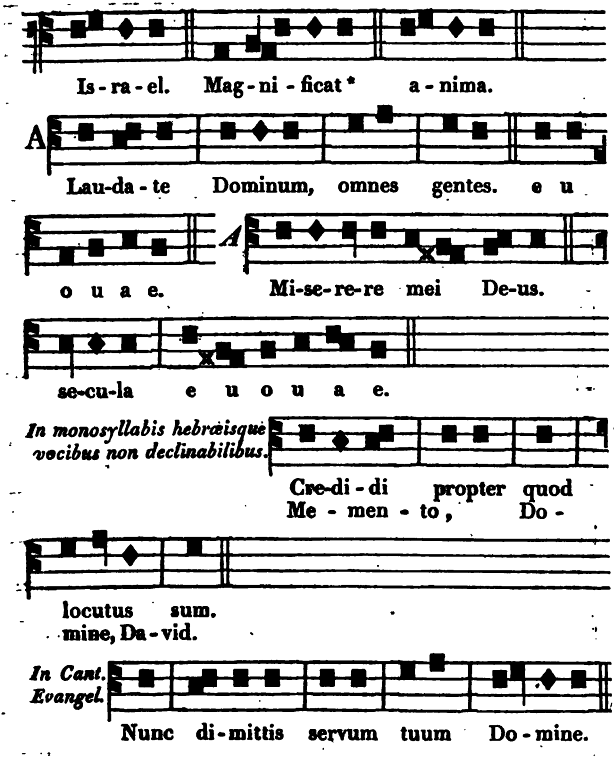
PRIMUS MODUS.

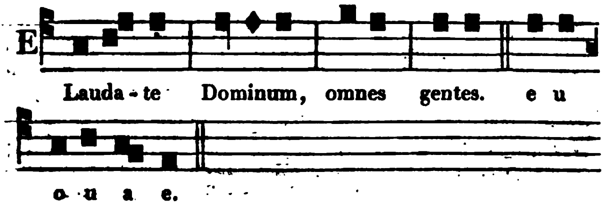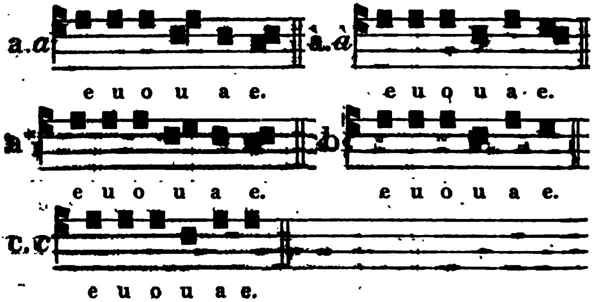

SECUNDUS MODUS.
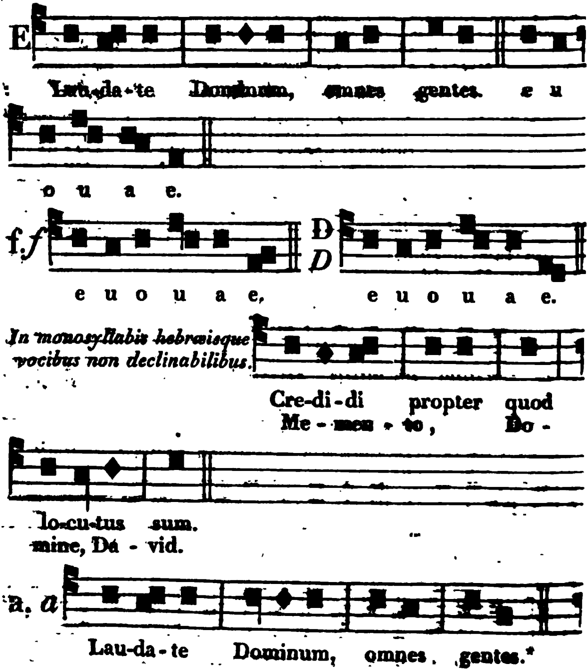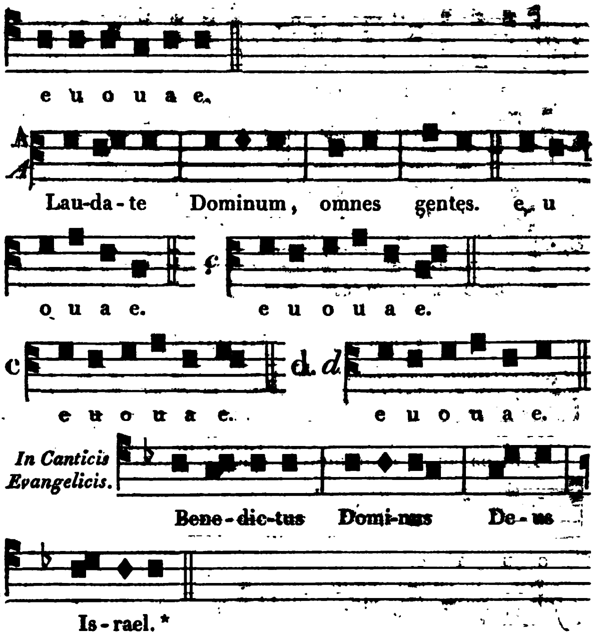

TERTIUS MODUS.

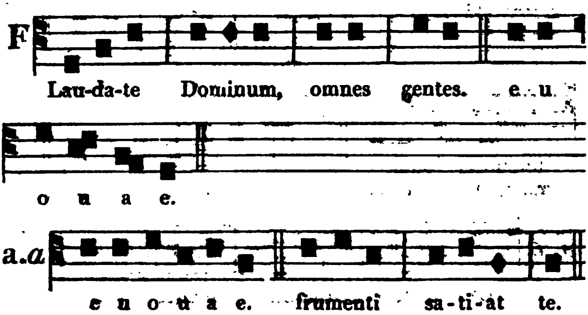

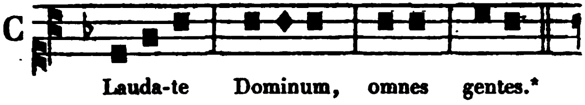
QUARTUS MODUS.

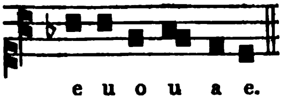

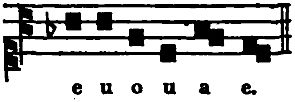

QUINTUS MODUS.
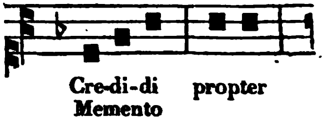

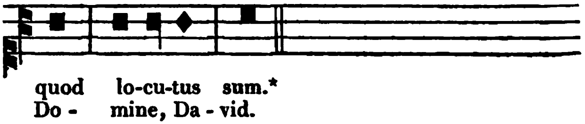

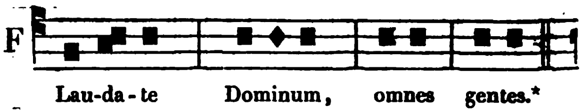

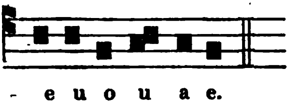
In monosyllabis hebræisque vocibus non declinabilibus.

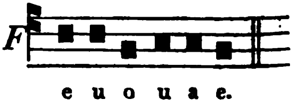

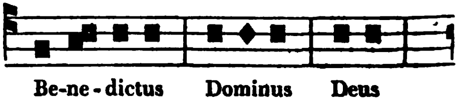
SEXTUS MODUS.

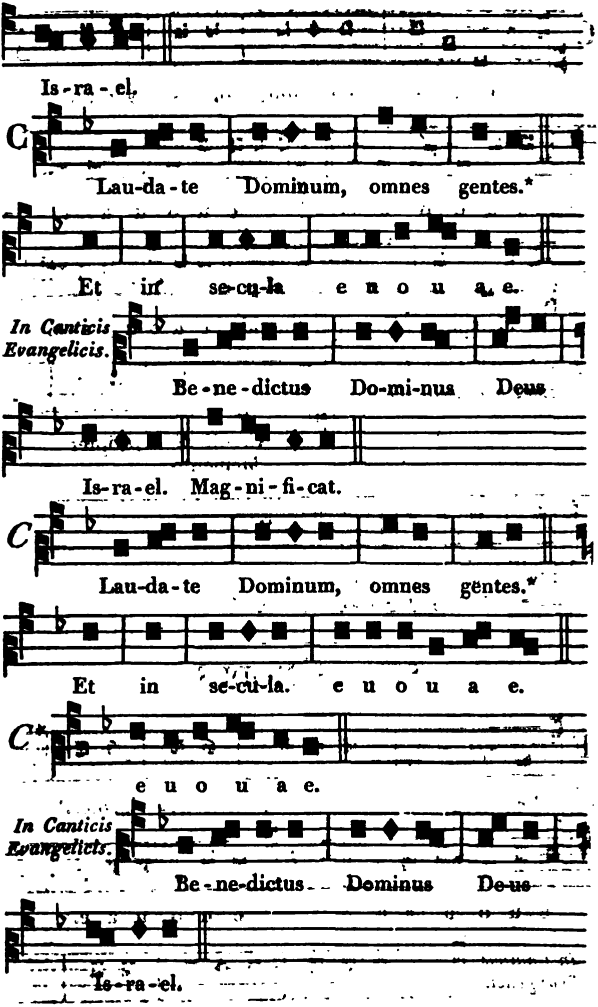

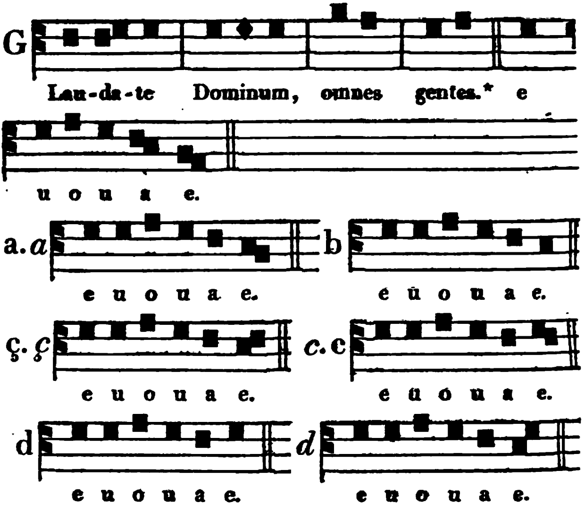

In Canticis Evangelicis.

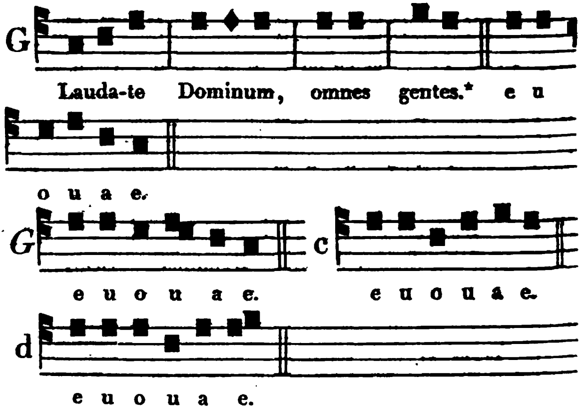

Is-ra-el.
Lau-da-te Dominum, omnes gentes.*
Et in se-cu-la e u o u a e.
In Canticis Evangelicis.
Be-ne-dictus Do-mi-nus Deus
Is-ra-el. Mag-ni-fi-cat.
Lau-da-te Dominum, omnes gentes.*
Et in se-cu-la. e u o u a e.
e u o u a e.
In Canticis Evangelicis.
Be-ne-dictus Dominus De-us
Is-ra-el.

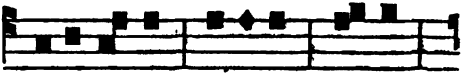
SEPTIMUS MODUS.

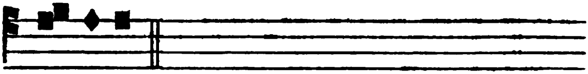
OCTAVUS MODUS.

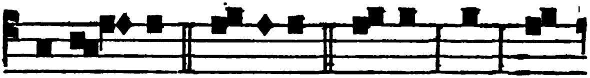
In Canticis Evangelicis.

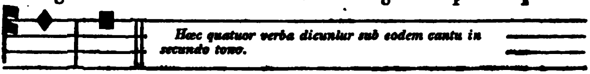
Be-ne-dic-tus Dominus De-us

Is-ra-el.

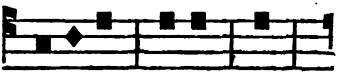
Magni - fi - cat* a-nima. magna qui po-

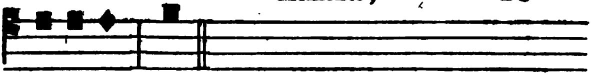
Hæc quatuor verba dicuntur sub eodem cantu in secundo tono.

tens est.

In monosyllabis hebræisque vocibus non declinabilibus.

Cre-di-di propter quod
Memento, Do-

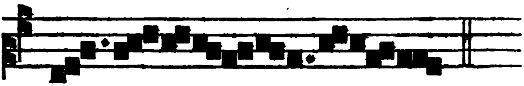
lo-cu-tus sum.*
mine, Da - vid.

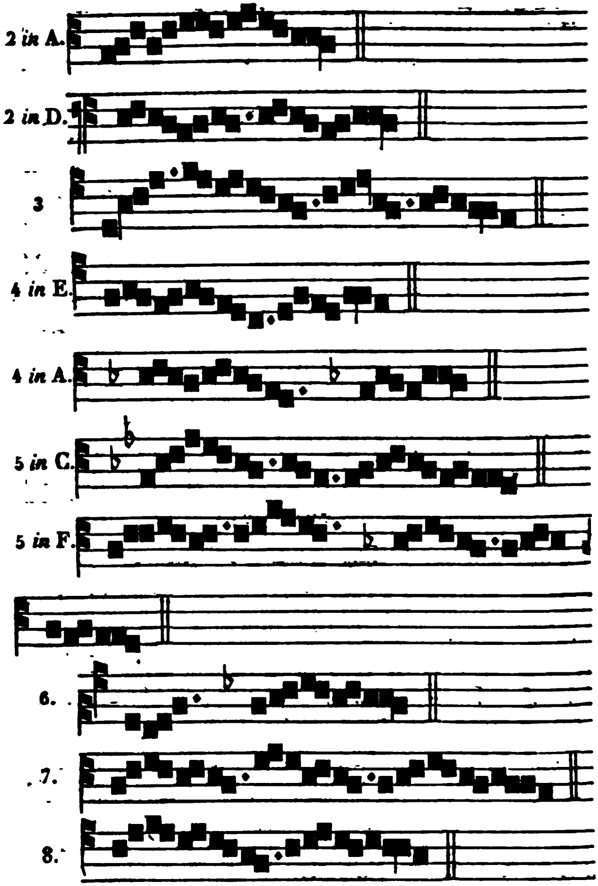
Notandum intonationes supra notatas servari tantum in primo cujusque Psalmi versu; ceteros vero versus a Dominante in directum inchoari; quod et observatur in Canticis Evangelicis, nisi organa pulsentur: tunc enim versus qui canuntur a choro, eodem modo inchoantur quo primus.

Mediatio autem in iisdem Canticis eadem semper est ad singulos versus quæ ad primum. Quia vero in primo versu Cantici *Magnificat*, propter brevitatem, mediatio compleri nequit, in ceteris ejus versibus ad eam recurrendum est quæ ad *Benedictus* supra notatur.

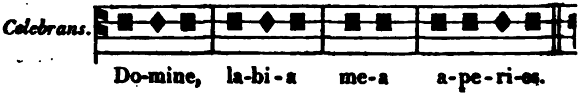
NEUMATA.

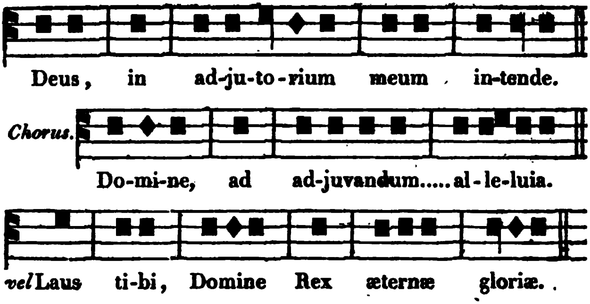
1 *Toni.*

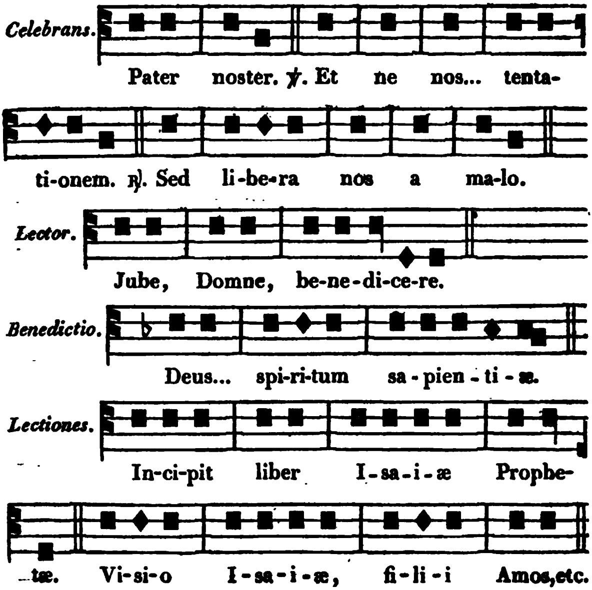
MODUS INCHOANDI OFFICIUM.
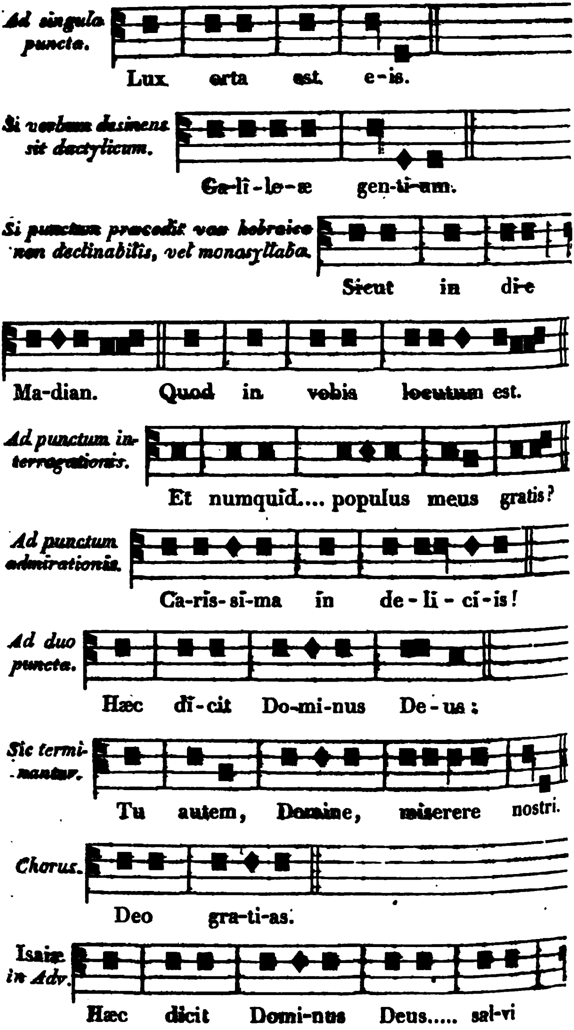

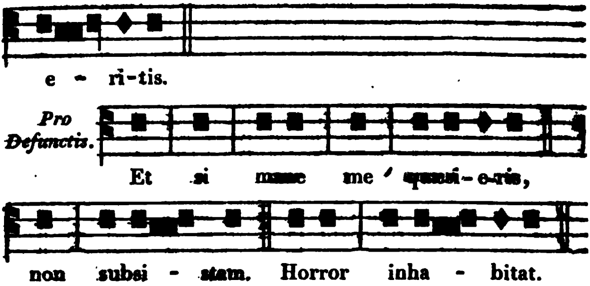

MODUS CANTANDI

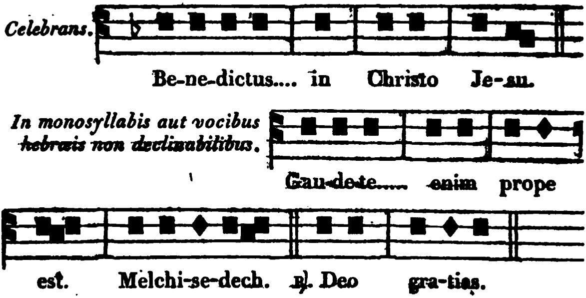
BENEDICTIONES ET LECTIONES.
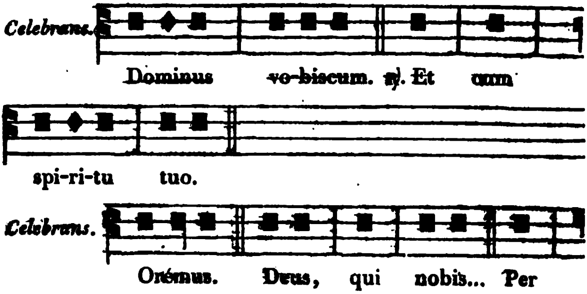

Ad singula puncta.
Lux orta est e-is.
Si verbum desinens sit dactylicum.
Ga-lî-le-æ gen-ti-um.
Si punctum præcedit vox hebraica non declinabilis, vel monosyllaba.
Sicut in di-e Ma-dian.
Quod in vobis locutum est.
Ad punctum interrogationis.
Et numquid.... populus meus gratis?
Ad punctum admirationis.
Ca-ris-si-ma in de-li-ci-is!
Ad duo puncta.
Hæc di-cit Do-mi-nus De-us:
Sic terminantur.
Tu autem, Domine, miserere nostri.
Chorus.
Deo gra-ti-as.
Isaiæ in Adv.
Hæc dicit Domi-nus Deus..... sal-vi

MODUS CANTANDI CAPITULA.

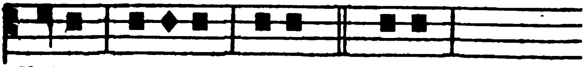

MODUS CANTANDI ORATIONES.

om-nia se-cu-la se-cu-lorum. *vel* Per

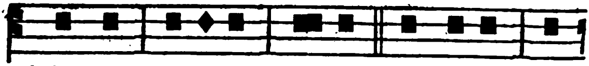

Christum Dominum nostrum. ℟. Amen.

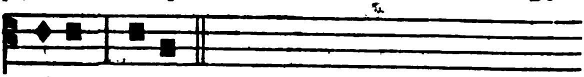
Ad Horas minores et ad Complet., necnon pro Defunctis.

Dominus vobiscum;

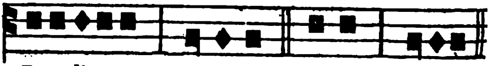

℟. Et cum spi-ri-tu tu-o. Per Christum Do-

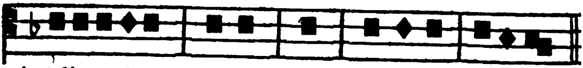
minum nostrum.

Celebrans.

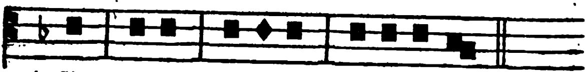

Benedicamus Do-mi-no. ℟. Deo gratias.

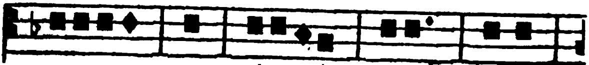
AD BENEDICTIONEM SS. SACRAMENTI.

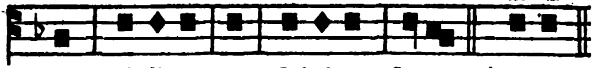
℣. Adjuto-rium nostrum in no-mi-ne Domini.
℟. Qui fecit, *etc.*

℣. Sit nomen Do-mi-ni be-nedictum.
℟. Ex hoc nunc, *etc.*

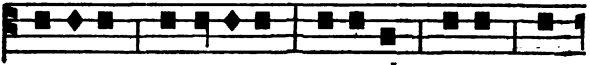
Benedicat vos omnipotens Deus; Pater,

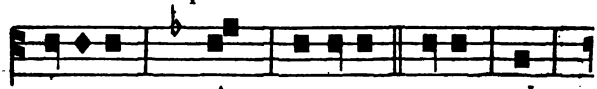
et Fi-li-us, et Spi-ri-tus Sanctus. ℟. Amen.

MODUS CANTANDI EPISTOLAS ET EVANGELIA.

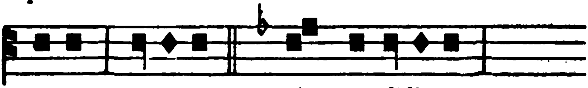
In Epistola, Syllaba omnis cui hæc figura (ᵛ) *supereminet, deprimitur ad tertiam minorem. Cui vero hæc alia* (ᴬ) *superposita est, adtollitur ad tertiam pariter minorem, sic :*

Lec-ti-o E-pis-to-læ be-a-ti Pauli A-

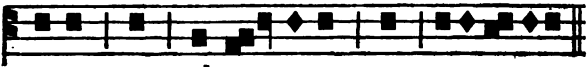
posto-li ad Romanos. Fratres... de

somno sur-ge-re :... cùm cre-didi-mus

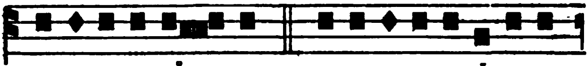
Ad punctum interrogationis vel admirationis (?) (!) *idem observatur quod in Lectionibus.*

Asteriscus (*) *circa finem indicat conclusionem, sic :*

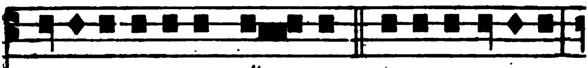

Curam ne fe-ce-ri-tis in deside-ri-is.

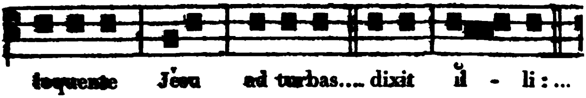
In cantando Evangelio eadem observantur, quæ in Epistola; nisi quod loco hujus notæ (ᴬ) *sequens est* (ᵕ), *quæ significatur syllabam subjacentem protrahi oportere per diaptosin, sic :*

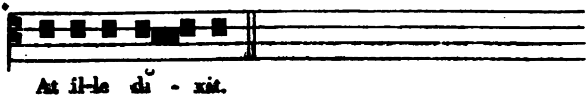

Dominus vo-bis-cum. Sequentia sancti Evan-

ge-li-i secundum Lu-cam. In il-lo tempore;

In parte Hyemali reperitur modus inchoandi Gloria in excelsis, Credo, *etc., pro Annualibus, Solemnibus et Dominicis.*

FINIS.

CORRIGENDA

IN PARTE ÆSTIVA.

Pag. 8. *col.* 2. *lin.* 2. *adde* et generatiónem. — 22.-2.-7. nomem, *lege* nomen.—73.-2.-20. intendente, *lege* intendentes.—104.-1.-39. Despexit, *lege* Respexit. — 136.-2.-8. *dele* et in Simplicibus.— 212.-2.-16. et misit, *lege* * Et misit. — 361.-2.-6. dixique, *lege* dixitque. — 288.-2.-8. Báruaba, *lege* Bárnaba. — xxxv.-1.-35. perfecta est, *lege* profecta est.

Si quæ et alia menda Typographicis curis, rara admodum, in punctis et apicibus effugêre, studiosa indagine compertum est vix ullum inesse, quod scalpello expungere, aut calamo, lector benevolus emendare non possit.